

Vương Gia Đại Thúc Người Thật Xấu

Contents

Vương Gia Đại Thúc Người Thật Xấu	4
1. Chương 1: Tự Nhiên Xuyên Qua	5
2. Chương 2: Nam Nhân Này Thật Không Dễ Chọc	6
3. Chương 3: Đại Thúc Từ Trên Trời Giáng Xuống	8
4. Chương 4: Lấy Thuốc Cho Đại Thúc	9
5. Chương 5: Ta Sẽ Ở Cùng Với Người, Sẽ Không Để Cho Người Cô Độc.	10
6. Chương 6: Nửa Đêm Gặp Sắc * Lang	11
7. Chương 7: Ta Bị Phi Lễ Rồi!	12
8. Chương 8: Đại Thúc Này Thật Chảnh!	13
9. Chương 9: Đại Thúc Năm Nay Bao Nhiêu Tuổi?	14
10. Chương 10: Cường Hôn (1)	15
11. Chương 11: Cường Hôn (2)	16
12. Chương 12: Rời Đi	17
13. Chương 13: Tam Ca Rất Ghét Nữ Nhân!	18
14. Chương 14: Người Là Thần Y, Thuốc Của Người Là Thần Dược!	19
15. Chương 15: Yêu Nghiệt, Yêu Nghiệt A	20
16. Chương 16: Quyển Rũ “băng Sơn”	21
17. Chương 17: Lần Thứ Hai Gặp Nhau	22
18. Chương 18: Đại Thúc, Nhà Của Người Thật Đẹp Nha!	23
19. Chương 19: Đại Lực Kim Cương Hoàn, Nhập Khẩu Từ Nhật Bản!	24
20. Chương 20: Oan Gia Ngõ Hẹp	25
21. Chương 21: Lại Là Một Đại Yêu Nghiệt!	26
22. Chương 22: Nhà Của Ta Không Phải Ở Trong Phủ	27
23. Chương 23: Hắn, Nhớ Kỹ Nàng Rồi!	28
24. Chương 24: Tìm Tới Cửa	30
25. Chương 25: Năm Nay Nhất Định Là Năm Xui Xẻo Của Nàng	31
26. Chương 26: Người Dám Nói Bồn Vương Là Lão Già Cạn Bã!	32
27. Chương 27: Dạy Dỗ Thật Tốt	33
28. Chương 28: Nàng Sẽ Báo Thù	34
29. Chương 29: Tam Hoàng Tử Đột Kích	35
30. Chương 30: Làm Sao Mà Ta Biết Được Lai Lịch Của Hắn Lại Lớn Như Vậy?	36
31. Chương 31: Cứ Như Vậy Mà Rời Đi Sao?	37
32. Chương 32: Bắt Đầu Dạy Dỗ!	38
33. Chương 33: Nha Hoàn Bên Cạnh	39
34. Chương 34: Hấp Dẫn	40
35. Chương 35: Tay Bị Chuột Rút	40
36. Chương 36: Vai Kề Vai	41
37. Chương 37: Cường Bức Rồi Sao?	42
38. Chương 38: Tự Làm Tự Chịu	43
39. Chương 39: Nhất Định Phải Đi!	44
40. Chương 40: Quả Thực Rất Mị Hoặc	45
41. Chương 41: Mị Lực Quá Kém!	46

42. Chương 42: Tất Cả Vì Mưu Sinh A~	46
43. Chương 43: Hành Động Vô Cùng Sáng Suốt	47
44. Chương 44: Liên Phi	48
45. Chương 45: Bạt Tài (1)	49
46. Chương 46: Bạt Tài (2)	50
47. Chương 47: Mùa Xuân Của Vương Gia Tới Rồi	51
48. Chương 48: Nàng... Muốn Về Nhà	52
49. Chương 49: Phẫn Nộ	54
50. Chương 50: Báo Thù	55
51. Chương 51: Ta Muốn Xin Nghỉ	56
52. Chương 52: Yêu Người Chết Mất!	57
53. Chương 53: Ta Đến Để Bồi Tội	58
54. Chương 54: Tiểu Nhân Năm Nay 26 Tuổi Rồi!	59
55. Chương 55: Mỹ Dung Bí Truyền	60
56. Chương 56: Bị Bắt Quả Tang	60
57. Chương 57: Người Nghĩ Ta Là Người Xấu Xa Như Vậy Sao?	61
58. Chương 58: Toilet Năm Sao	62
59. Chương 59: Rơi Vào Hố Xí	63
60. Chương 60: Vô Cùng Hả Giận	65
61. Chương 61: Quyền Lợi Của Phụ Nữ, Tuổi Trẻ Muôn Năm!	65
62. Chương 62: Thật Sự Cường Ép Sao?	67
63. Chương 63: Bạch Mã Hoàng Tử	68
64. Chương 64: Sao Lại Đột Nhiên Đối Xử Tốt Với Nàng Như Vậy?	69
65. Chương 65: Tam Ca Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng	70
66. Chương 66: Bắt Người Tay Ngắn, Cắn Người Miệng Mềm (*)	71
67. Chương 67: Bộc Lộ Tài Năng Quá Lộ Liễu Cũng Không Phải Là Chuyện Tốt	73
68. Chương 68: Đấu Thờ	74
69. Chương 69: Đại Dương A —— Tất Cả Đều Là Nước	75
70. Chương 70: Xóa Tên Khỏi Con Đường Làm Quan	76
71. Chương 71: Khuyến Nhủ	77
72. Chương 72: Bởi Vì, Ta Thích !	78
73. Chương 73: Dịu Dàng	80
74. Chương 74: Thổ Lộ	81
75. Chương 75: Thổ Lộ (2)	82
76. Chương 76: Nàng Là Hướng Linh Lung?	83
77. Chương 77: Nhìn Lầm	84
78. Chương 78: Thưởng Thức Mỹ Nam	86
79. Chương 79: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nam	87
80. Chương 80: Hồi Hận	88
81. Chương 81: Đánh Cược	89
82. Chương 82: Người Ta Nhớ Người Nha.	90
83. Chương 83: Dao Cạo Râu Bỏ Câu	91
84. Chương 84: Hạ Thiên Rất Dũng Mãnh	92
85. Chương 85: Nàng Muốn Đem Tất Cả Xương Cốt Của Hắc Nuốt Vào Trong Bụng	93
86. Chương 86: Nhìn Một Lần – Một Trăm Lượng	95
87. Chương 87: Hôn	96
88. Chương 88: Là Ai Hôn Nàng?	97
89. Chương 89: Hướng Linh Lung = Hạ Thiên	98
90. Chương 90: Cảnh Cáo	99
91. Chương 91: Vòng Tay	101
92. Chương 92: Vương Phi Tương Lai Của Ta	102
93. Chương 93: Hướng Linh Lung (thượng)	103
94. Chương 94: Hướng Linh Lung (hạ)	104
95. Chương 95: Dịu Dàng	106

96. Chương 96: Hôm Nay Không Thể Nướng Gà Được	107
97. Chương 97: Đại Thúc Rất Keo Kiệt!	108
98. Chương 98: Người Nào Có Quyển Rũ Được Như Vậy Chứ!	110
99. Chương 99: Mỹ Nhân, Đến Đây Cho Gia Hôn Một Cái Nào.	111
100. Chương 100: Nhà Của Ta Ở Thượng Hải!	112
101. Chương 101: Ngồi Máy Bay!	113
102. Chương 102: Mỹ Nhân Đại Thúc	115
103. Chương 103	116
104. Chương 104: Ghen	120
105. Chương 105: Bắt Cóc	122
106. Chương 106: Bắt Cóc (2)	125
107. Chương 107: Bồn Vương Đã Muốn Thì Không Ai Có Thể Ngăn Cản!	127
108. Chương 108: Chân Tướng	130
109. Chương 109	133
110. Chương 110: Càng Già Càng Yếu	136
111. Chương 111: Trước Thời Hạn	139
112. Chương 112: Được Cứu	143
113. Chương 113: Bồn Vương Rất Thích	146
114. Chương 114: Rời Đi	148
115. Chương 115: Chớp Mắt Một Cái Đã Bảy Năm	151
116. Chương 116: Cha Con Gặp Nhau	154
117. Chương 117: Gặp Lại Tức Là Duyên	158
118. Chương 118: Đại Thúc, Đã Lâu Không Gặp!	160
119. Chương 119: Đây Là Mẹ Của Con!	163
120. Chương 120: Vừa Gặp Lại Đã Khi Dễ Người Ta!	166
121. Chương 121: Mẫu Thân Thật Sự Rất Đáng Đánh Đòn	168
122. Chương 122: Mẹ Con Gọi Ngài Là Đại Thúc, Con Gọi Ngài Là Đại Gia	170
123. Chương 123: Cùng Ngủ	174
124. Chương 124: Hiến Pháp Tạm Thời	177
125. Chương 125: Hai Cha Con – Một Vở Diễn	180
126. Chương 126: Phụ Vương, Con Nghèo Lắm!	182
127. Chương 127: Tương Phùng	184
128. Chương 128: Mấy Vị Cô Nương Này Thật Sự Quá Điên Cuồng.	188
129. Chương 129: Bí Mật Của Nhậm Diệc	190
130. Chương 130: Hai Mẹ Con Vô Lương	194
131. Chương 131: Nhận Tổ Quy Tông	196
132. Chương 132: Chương 132	202
133. Chương 133: Thật Ra Thì, Ta Vẫn Luôn Rất Tuần Tú!	202
134. Chương 134: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (1)	205
135. Chương 135: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (2)	208
136. Chương 136: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (3)	211
137. Chương 137: Rốt Cuộc Là Nàng Đã Sinh Ra Đứa Con Thế Nào Vậy?	216
138. Chương 138: Ra Oai	219
139. Chương 139	222
140. Chương 140: Ấm Ấp	226
141. Chương 141: Có Muốn Để Cho Hồn Hôn Hay Không?	229
142. Chương 142: Chơi Trò Hôn Nhẹ	232
143. Chương 143: Cha Ta Là Lý Cương!	237
144. Chương 144: Có Người Làm Chỗ Dựa Đúng Là Có Khác!	242
145. Chương 145: Có Chút Ngọt Ngào	245
146. Chương 146: Bề Ngoài Chỉ Là Gạt Người	248
147. Chương 147: Chúng Ta Là Người Hào Phóng	252
148. Chương 148: Nàng Thích Hồn Sao?	256
149. Chương 149: Tiểu Thiên Thiên, Chúng Ta Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi!	258

150. Chương 150: Có Thích Ta Hay Không?	260
151. Chương 151: Hai Tên Ngốc	262
152. Chương 152: Hôn Trộm	265
153. Chương 153: Huynh Ấy Thật Sự Thích Người	268
154. Chương 154: Hắn Không Phải Là Nam Nhân Khác	271
155. Chương 155: Muốn Hắn Yên Tâm Sao?	274
156. Chương 156: Đại Thúc Quả Nhiên Là Rất Xấu!	277
157. Chương 157: Tranh Thủ Lúc Này, Di Tình Biệt Luyến!	279
158. Chương 158: Huynh Đệ Tốt	281
159. Chương 159: Vội Vàng Xác Nhận	284
160. Chương 160: Tiểu Phàm Mất Tích	287
161. Chương 161: Bị Tập Kích	289
162. Chương 162: Hai Huynh Đệ	292
163. Chương 163: Mất Trí Nhớ	296
164. Chương 164: Ta Thật Sự Rất Nghèo	299
165. Chương 165: Sinh Cho Ta Một Đứa Bé Đi (1)	301
166. Chương 166: Sinh Cho Ta Một Đứa Bé Đi (2)	304
167. Chương 167: Định Ý	307
168. Chương 168: Lai Giả Bất Thiện	309
169. Chương 169: Đánh Là Đúng!	312
170. Chương 170: Gặp Lại Nhưng Không Nhận Ra	314
171. Chương 171: Cha Nào Con Nấy	316
172. Chương 172: Ta Sẽ Đợi Nàng, Đem Trái Tim Ta Quay Về	318
173. Chương 173: Nàng Có Tội! Nàng Nhịn!	322
174. Chương 174: Ta Muốn Gả Cho chàng	325
175. Chương 175: Khôi Phục Trí Nhớ! (1)	328
176. Chương 176: Khôi Phục Trí Nhớ (2)	331
177. Chương 177: Lễ Vật Của Bọn Họ!	333
178. Chương 178: Đại Kết Cục (1)	336
179. Chương 179: Đại Kết Cục (2)	341
180. Chương 180: Đại Kết Cục (3)	344
181. Chương 181: Ngoại Truyện Nhậm Diệc ————— Ta Yêu Nàng, Không Phải Thổ Lộ, Chỉ Là Chúc Phúc	347

Vương Gia Đại Thúc Người Thật Xấu

Giới thiệu

Mang nội dung độc đáo và thú vị, Vương Gia Đại Thúc Người Thật Xấu là truyện xuyên không mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-dai-thuc-nguoi-that-xau>

1. Chương 1: Tự Nhiên Xuyên Qua

Vương triều Vũ Trinh, Tế Thế Đường.

Những tia nắng mặt trời đổ xuống, bao phủ mảnh đất thành một tầng ánh sáng rực rỡ, Tế Thế Đường là tiệm thuốc nổi tiếng nhất kinh thành, bên trong không chỉ có thần y nổi tiếng, mà còn có vô số những dược liệu quý giá khó tìm.

Bên trong tiệm thuốc chật kín người, từ bệnh nhân cho đến thầy thuốc đều xếp hàng ngay ngắn.

Bỗng nhiên một tiếng hét thảm thiết vang lên khiến cho tất cả mọi người trong tiệm thuốc chấn kinh, chỉ thấy một nữ tử từ trên trời giáng xuống, rớt thật mạnh ở trên quầy thuốc.

“Ôi...đau chết ta rồi.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hạ Thiên cau có lại một chỗ, xoa xoa cái mông đau, hôm nay dưới cầu sao lại có cái bàn cứng như vậy?

Oa, không đúng, cái bàn?

Hạ Thiên trợn tròn mắt, ngẩng đầu lên, phát hiện đây cũng không phải là con sông dưới cây cầu kia.

Nhìn bọn họ, áo dài, trường bào, tóc dài.

Nhìn lại chính mình, áo cộc tay, quần short, tóc ngắn ngủn.

Đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng rơi vào cái bảng hiệu vĩ đại bên ngoài cửa, trên đó có ba chữ “Tế Thế Đường”.

Nàng nhớ rõ, nàng đang đứng ở trên cầu vượt bán thuốc, về sau, không biết là ai cứ khẳng khẳng nói nàng bán thuốc giả, hại nàng bị cảnh sát điên cuồng đuổi theo, bởi vì phải tránh một chiếc xe ba bánh mất khống chế cho nên trượt chân, rơi thẳng xuống sông.

Chỉ là, hôm nay ở dưới cầu, tại sao lại có thể xảy ra tình huống như vậy? Một đám người kỳ lạ, ăn mặc kỳ quái, bọn họ. . . là đang quay phim sao?

Nhưng mà, không có máy chụp ảnh, cũng không có máy quay phim, những thứ hiện đại gì đó, ngoài nàng ra thì cũng chỉ có ba cái túi lớn đang đeo trên người.

Một giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống, trong lòng dấy lên một dự cảm không tốt, nàng nàng nàng. . . không phải là xuyên qua chứ?

“Vị cô nương này? Người đang làm gì vậy? Tại sao lại dám to gan xông vào Tế Thế Đường của chúng ta, lại còn ăn mặc như vậy. . . .”

Rốt cuộc, ông chủ tiệm thuốc cũng lấy lại tinh thần, hốt hển trừng mắt nhìn cái nữ tử áo quần rách rưới, làm bại hoại thuần phong mỹ tục này.

Hạ Thiên để cái túi trên tay xuống, lau mồ hôi, vội vàng lấy ra một hộp Viagra của Mỹ.

“Đừng, đừng hiểu lầm. ta cũng bán thuốc. . . .đồng nghiệp, ha ha, đồng nghiệp. . . .”

Khụ. Không sai, đúng là nàng bán thuốc, nhưng là bán thuốc —— Tráng dương!

Nàng là cô nhi, bởi vì muốn học đại học nhưng học phí lại quá đắt, cho nên nàng không thể không chọn cái nghề này, bán thuốc tráng dương thu được lợi nhuận cao, phí tổn lại thấp, mặc dù là thuốc giả nhưng uống nhiều cũng không tổn hại đến thân thể, chỉ giống như một loại thuốc bổ mà thôi.

Nhưng không biết là ai báo nàng bán thuốc giả, hại nàng bị cảnh sát đuổi sống đuổi chết, lại gián tiếp đi đến cái nơi kỳ quái này.

Đáng tiếc, không ai để ý tới lời nói của nàng, mấy tên sai vặt của tiệm thuốc trực tiếp túm nàng và bọc quần áo ném ra ngoài.

“Mau cút đi! Cái thứ nữ nhân đồi phong bại tục như ngươi thì chỉ có thể đi vào kỹ viện. . . .”

Bị ném đến thất điên bát đảo, Hạ Thiên bò dậy một cách khó khăn, phổ phường rộng khắp, người người qua lại như nước chảy, có thể thấy được đây là một cường quốc, nơi này, quả nhiên là cổ đại. . . .

Nàng thật sự xuyên qua rồi!!!

Nhưng mà, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là tại sao tất cả mọi người ở đây đều dùng một loại ánh mắt như rắn độc mãnh thú để nhìn nàng? Chẳng qua nàng chỉ mặc áo sơ mi chữ T và quần short jeans thôi mà.

Đột nhiên, một vị đại thẩm đem quả cà chua trong tay ném tới: “Phi! Cái loại nữ nhân bại hoại, ăn mặc như vậy bước ra khỏi cửa mà còn không biết xấu hổ, ta ném chết người!”

Tiếp theo, vô số cà chua trứng thối đều bị ném qua, Hạ Thiên hoàn toàn choáng váng, mẹ nó, đây là loại người như thế nào vậy.

Tức giận thì tức giận, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhanh chóng khoác cái túi lên lưng, chạy trốn vẫn là quan trọng nhất.

2. Chương 2: Nam Nhân Này Thật Không Dễ Chọc

Bóng rừng bạt ngàn, núi cao sừng sững, dòng nước theo khe nứt cuộn cuộn chảy ra ngoài, băng qua núi rừng, một màu xanh biếc giữa thung tư đầu hạ bao phủ cả ngọn đồi, khắp nơi tươi tốt hòa cùng những tia nắng ấm áp.

Ngồi bên dòng nước xiết, Hạ Thiên nâng hai tay ôm má, ngơ ngẩn nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt mình, cuối cùng cũng không khỏi thất vọng thở dài một tiếng: “Không thể nào. . . .”

Nàng mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Tại sao lại có thể xuyên qua, rõ ràng là mình rớt xuống cầu Tây An mà, chẳng lẽ ở đó có đường hầm không gian thông với nơi này?”

Lắc lắc đầu, Hạ Thiên rầu rĩ bĩu môi, làm sao bây giờ, còn có cách nào quay trở về không?

Ngôn Hoan a Ngôn Hoan, cậu chắc chắn sẽ không ngờ đến, tớ như vậy mà lại tự nhiên xuyên đến cái nơi này. . . .

Đều là tại mấy tên cảnh sát đáng ghét đó, nếu bọn họ không đuổi theo thì nàng cũng sẽ không hoảng sợ mà bỏ chạy, tức nhất là vẫn cứ khẳng khẳng nói nàng bán thuốc giả. Sau khi ở trong lòng lạng lẽ ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà bọn họ, Hạ Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ đứng dậy.

Được rồi, nàng thở dài, sống ở đâu thì yên ở đấy, dù sao nàng cũng là cô nhi, đến chỗ nào cũng có thể sống được, chỉ là không còn có thể gặp được Ngôn Hoan nữa rồi.

Nhìn bộ dáng chật vật, cà chua trứng thối dính đầy trên người mình, Hạ Thiên mếu máo, lại nghĩ tới chuyện quan trọng và lâu dài trước mắt, nàng không có nơi để tắm rửa, không có nơi để ăn cơm, không có chỗ ở, quan trọng nhất là, nàng không có tiền.

“Đáng chết, tại sao mình đến chỗ nào cũng đều là hai bàn tay trắng vậy?” Hạ Thiên ngửa mặt lên trời cảm thán, chiếc cằm nhọn hơi hất lên tạo thành một đường cong, khinh bỉ nhìn lão thiên chết tiệt.

Ánh mắt xẹt qua ba cái túi vẫn còn đeo trên người, xem ra, nàng phải làm lại nghề cũ rồi. . . .

“Đến đây, vào xem vào xem, ngàn vạn lần không thể bỏ qua, giảm giá “Hùng Vĩ Ca”, chỉ cần một viên, bảo đảm ** của người hàng đêm khỏe như Ngưu Lang. . . .”

(Hùng Vĩ Ca : Viagra – thuốc chữa liệt dương == ...)

Mặt trời rơi xuống đỉnh đầu, trên phố người đến người đi, một cái bàn được đặt ngay đầu đường khiến ọi người rất dễ nhận ra, chỉ thấy một vị công tử đeo mặt nạ ngọc đang ngồi lặng im.

Hạ Thiên nằm bò lên trên bàn, hữu khí vô lực thở dài, ánh mặt trời rơi xuống chiếc mặt nạ, tản mát ra một loại ánh sáng khác thường.

Coi như nàng may mắn hơn tất cả những nhân sĩ xuyên qua một điều là trang bị đầy đủ, bao lớn bao nhỏ trên người vẫn hoàn hảo không có tổn hại gì, nhưng lừa gạt lại là một chuyện bi thảm nhất.

Ở cổ đại thật không dễ dàng để lừa gạt người khác, kiếm tiền lại càng khó khăn hơn, nàng lôi một đồng thuốc trắng dương đem ra bán, liên tiếp mấy ngày mà chỉ mới bán được vài hộp, nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng phải nàng sẽ chết đói sao?

Nơi này không phải là thế kỷ 21, ngày đó khi vừa mới xuyên qua, cũng bởi vì nguyên nhân mặc quần áo ngắn ngắn mà thiếu chút nữa nàng bị người ta ném rau dưa tới chết. Nếu để cho người ta nhìn thấy một nữ tử mà ngồi bán mấy cái thứ này thì chắc bọn họ sẽ đem nàng đi chìm lông heo mất. Vì suy nghĩ cho đại cục sau này, nàng đành phải dùng một hộp “Kim kê thận bảo” mới nhất để đổi lấy hai bộ nam trang và một cái mặt nạ, bỏ đi tất cả những phiền toái không cần thiết, sau đó oanh oanh liệt liệt ngồi ở đây.

“Làm sao bây giờ?” ngẩng đầu đón ánh mặt trời, nhìn những cái bóng lúc sáng lúc tối chiếu rơi trên mặt đất, Hạ Thiên khoa trương vò đầu bứt tai, nặng nề than thở, chẳng lẽ mình thật sự phải đổi nghề sao?

“Oa?” Bỗng nhiên hai mắt của Hạ Thiên sáng lên, nàng trông thấy một vị thiếu gia tay cầm quạt che trước mặt, đang đi về phía mình.

Khách tới cửa! Hạ Thiên cực kỳ kích động, đôi mắt đằng sau lớp mặt nạ híp lại thành một đường chỉ, vui vẻ niềm nở ngồi ngay ngắn, chờ vị khách kia đi đến gần.

“Cái kia. . . .Khụ khụ, Lý Thượng thư đại nhân giới thiệu ta qua đây. . . .” Vị thiếu gia nọ mở miệng, trên khuôn mặt là một mảng đỏ bừng đã lan tới tận mang tai, xem ra là vô cùng ngại ngùng.

“Thì ra là Lý Thượng thư.”

Vài ngày trước, mấy tên hạ nhân ở phủ Thượng thư bởi vì muốn nịnh bợ Lý Thượng thư, cho nên lén lút đến chỗ nàng mua một hộp, không ngờ chỉ sau vài ngày, người đó lại tới nữa, nói rằng Thượng thư đại nhân khen thứ thuốc này thật sự kì diệu cho nên lại muốn mua thêm một hộp đem về, nghĩ đến người này cũng là nghe Lý thượng thư nói mà tới đây.

“Công tử cũng tới để mua thuốc sao? Vừa đúng hôm nay hàng mới về không ít, có muốn xem thử một chút hay không?” Hạ Thiên nhiệt tình tiếp đón.

“Không, không, không, cái kia. . . .” Thiếu gia nọ vội vàng xua tay, mặt càng đỏ hơn, cây quạt che trước mặt khiến cho người ta không thể nào nhìn ra được vẻ mặt thật sự của hắn.

“Ừm, cái nào?” Hạ Thiên giương lên một nụ cười tươi như hoa.

“Cái này cái này.” Hắn chỉ vào mấy cái hộp kỳ quái được đóng gói, bày biện ở trên bàn: “Thật sự hữu hiệu sao?”

“Đương nhiên, ta nói, cái thuốc “Hùng Vĩ Ca” này, chỉ cần một viên thôi, đảm bảo sẽ khiến cho ** của người hàng đêm khỏe như Ngưu Lang. . . .”

“Ngưu Lang?” Vẻ mặt hắn mờ mịt.

“Khụ khụ, ý của ta là rất mạnh, cực kỳ cường tráng. . . .”

“Thật sự hiệu nghiệm như vậy. . . .?” Hắn động tâm, trong nháy mắt, chân mày nhíu lên thật cao, dường như là rất vui mừng.

“Đương nhiên, người không tin ta thì cũng phải tin “Hùng Vĩ Ca” của ta, nếu không, người cứ mua một hộp “Dục tiên hoàn” về dùng thử, bảo đảm sau khi ăn xong người sẽ dục tiên dục tử, giống như là đang bay ở trên mây vậy!”

Đôi mắt của hắn sáng lên, miệng vừa hô to “tuyệt” một tiếng đã chuẩn bị móc bạc ra để mua.

“Người đang làm cái gì ở đây vậy—— ?” Bỗng nhiên, từ sau lưng hắn truyền đến một giọng nói, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống vài phần, lạnh tới cực điểm.

Vị thiếu gia nọ yếu ớt quay đầu lại: “Tam, tam ca. . . .”

Hạ Thiên nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một người mặc hắc bào đen như mực, giọng nói giống như từ Diêm La truyền tới, lạnh đến mức tận cùng.

Vị thiếu gia rùng mình một cái, lặng lẽ liếc Hạ Thiên, rụt đầu nói: “Mua, mua đồ. . . .”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Hạ Thiên, những nơi tầm mắt lướt qua, toàn bộ đều trở nên rét lạnh.

Hạ Thiên cực kỳ không có chí khí, run lấy lấy, yếu ớt thu tay lại, đem “Hùng vĩ Ca” nhét trở về dưới bàn, trực giác nói cho nàng biết, gã nam nhân này không dễ chọc.

3. Chương 3: Đại Thúc Từ Trên Trời Giáng Xuống

Hành động lén lút này của Hạ Thiên dẫn tới sự chú ý của hắn, ánh mắt băng lãnh đảo một cái, rơi vào đồng chai lọ trên bàn, từng hộp từng hộp được bọc lại một cách quái dị.

“Mua cái này sao?” Hắn thuận tay cầm lên một hộp.

“Đúng, đúng vậy. . . .” Giọng nói của vị thiếu gia càng ngày càng nhỏ, nếu không nghe cẩn thận thì sẽ không thể nghe được rõ ràng.

“Nếu thích thì mua nhiều một chút.” Vẫn là giọng nói lãnh khốc đến cực điểm nhưng lại mang theo vài phần sùng nịch khó có thể nhận ra.

“Ồ?” Thiếu gia kia sững sờ ngay tại chỗ, nếu thích thì mua nhiều một chút? Ách, thì ra tam ca cho rằng hắn mua cái thứ kia. . . .

Hạ Thiên cũng có chút sững sờ, thì ra cả nhà này đều bị bắt lực? Chả trách lại mua nhiều như vậy?

Không hề suy nghĩ thêm, cái người được gọi là Tam ca này tùy tiện chọn mấy hộp bỏ vào tay vị thiếu gia nọ, “Đi thôi!”

“Khụ khụ, cảm ơn Tam ca. . . .” Vội vã bỏ lại một thỏi vàng, vị thiếu gia kia phi một lèo tựa như chạy trốn, hắn thật sự không dám mở miệng nói, hắn là bởi vì Tam ca mà mua những thứ này.

Một con tuấn mã đen tuyền dũng mãnh, một cái xoay người, dặng chân ngồi ở trên lưng ngựa, huyền y trong gió tối đen như mực, cao quý mà an tĩnh. Hai bên đường phố, mọi người nhao nhao ghé mắt đến xem, trong ánh mắt có vô cùng hâm mộ, có cả tôn kính lẫn ghen tị.

Mà lúc này, Hạ Thiên đã bị thỏi vàng trước mắt hút mất hồn, vàng a. . . . Nếu như ở hiện đại, một thỏi vàng lớn thế này, ít thì cũng phải bảy mươi đến tám mươi gram, một thỏi như vậy đem bán cũng có thể được ít nhất là mười vạn đấy.

Đáng tiếc, nơi này không phải là hiện đại, nhưng cũng không sao, một thỏi vàng này cũng có thể đổi được một trăm lượng bạc, ít nhất cũng có thể chi tiêu trong vòng một tháng, vậy là ăn uống của nàng đã có hy vọng rồi!

*

Trắng thanh gió mát, Hạ Thiên ôm trên tay sổ thuốc còn chưa bán được, lê đôi chân mệt mỏi, một bước lại một bước, đi trên con đường đầy sỏi đá, tiếng bước chân vụn vặt, mơ hồ kèm theo cả tiếng thở dài.

Ở đây và thế kỷ 21 đều như nhau, không nhà, không người thân, nhưng ít ra ở trong trường đại học, nàng còn có bạn bè, bây giờ thì chỉ có một mình nàng.

“Ngôn Hoan, chắc bây giờ cậu đang sốt ruột tìm tớ phải không?”

Nàng và Ngôn Hoan cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện, hai người tương trợ giúp đỡ lẫn nhau, tình như chị em ruột thịt, nàng mất tích, Ngôn Hoan chắc chắn sẽ cực kỳ thương tâm khổ sở.

Nhưng mà, nàng còn có thể trở về hay sao? Khẽ nở nụ cười, haizz, có lẽ phải chết đi một lần nữa mới có thể trở về.

Trong thùng nước ấm, hơi nóng bốc lên, một mảnh mơ hồ, ngọn đèn lay động, tia sáng mờ mờ ảo ảo bao phủ một tầng tro bụi hắt lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hạ Thiên không biết mình đã ngủ bao lâu, trong mộng, Ngôn Hoan đến đây, cười cười mắng nàng : Lần này cậu lại chết ở đâu rồi. Nàng giơ tay đánh trả, cười ha ha náo loạn một phen, cũng bởi vì vậy mà rơi xuống sàn, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Ách. Thì ra chỉ là mộng.

Trong đôi mắt lóe lên một tia mắt mát, bỗng trên nóc nhà truyền đến tiếng binh khí va chạm vào nhau, theo bản năng nàng mở to mắt, cảnh giác đứng bật dậy, đi ra cửa nhìn xem một chút ở trên nóc nhà là người nào.

Hành động này lại vô tình trở thành một điều may mắn nhất trong sinh mệnh của nàng. Vừa đi đến cạnh cửa, còn chưa kịp mở ra, trên nóc nhà vang lên hai tiếng rắc rắc thật to, một bóng người từ trên trời hạ xuống, trực tiếp rớt vào chỗ mà nàng vừa ngồi.

Chết. chưa?

Hạ Thiên thận trọng di chuyển bước chân, từng bước từng bước nhích đến gần.

“Khụ khụ. . . .Khụ khụ”

Có tiếng động! Thì ra là vẫn chưa chết!

Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy nhanh tới, đem người nọ lật lên, để lộ ra một khuôn mặt mọc đầy râu quai nón.

“Này, đại thúc, ngươi không sao chứ, tại sao ngươi lại rơi từ trên nóc nhà xuống vậy, đại thúc? Đại thúc?”

Người nọ đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt hần hiện lên một tia sáng sắc bén, bản thân đã bị thương mà lại còn vô cùng hung tợn như vậy, chỉ là rõ ràng, trên người hần đang bị thương rất nặng, cái khí thế khiến cho người khác sợ hãi chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi lại biến mất giống như là ảo ảnh.

4. Chương 4: Lấy Thuốc Cho Đại Thúc

“Thuốc. . . .thuốc.” Hần khó khăn lên tiếng, giọng nói khàn khàn bởi vì bị thương lại càng trở nên mơ hồ.

“Thuốc? Ngươi nói thuốc gì?” Hạ Thiên luống cuống tay chân đỡ hần ngồi dậy, gấp đến mức choáng váng, nàng không phải thầy thuốc nên không biết phải ứng phó với cái loại tình huống này như thế nào.

“Thuốc.” Sắc mặt của hần xanh mét, giống như đang cố gắng hết sức để chịu đựng cơn đau dữ dội.

“Được được được, đại thúc, ngươi chịu đựng. . .chịu đựng một chút, để ta đi lấy thuốc cho ngươi, lấy thuốc cho ngươi.” Hạ Thiên không quản được nhiều như vậy, hai ba bước, liền chạy đến đầu giường, mở mấy bao thuốc, tìm một hộp “Đại Lực Kim Cương hoàn”, lấy ra hai viên, rồi lại chạy trở về bên cạnh hần.

“Đại thúc, đại thúc, thuốc đây, thuốc đây.”

Hần theo bản năng há miệng, đem thuốc ở trong miệng nuốt xuống một cách khó khăn.

Thuốc vào trong bụng, sau nửa ngày mà vẫn đau đớn như cũ, đau đến nỗi hần không có cách nào hô hấp nổi, lại khó khăn mở miệng: “Ngươi cho ta uống. . .thuốc gì vậy. . . .?”

Hạ Thiên túm chặt lấy bao thuốc, nhỏ giọng nói lí nhí: “Thuốc. . .thuốc tráng dương. . . .”

Nghe vậy, trong nháy mắt, hần trầm mặc, mới vừa rồi vẫn còn ho khan kịch liệt vậy mà bây giờ đã ngừng lại một cách thần kỳ, Hạ Thiên không biết hần đang suy nghĩ cái gì, chỉ nhìn thấy, sắc mặt của hần vốn đang xanh mét mà bây giờ đã sưng lên thành màu gan heo.

“Cái kia, đại thúc, người đừng trách ta, trên người ta chỉ có mỗi loại thuốc này, người vẫn cứ muốn uống, ta. . .ta liền. . . .”

“Khụ. . . . Khụ khụ.”

Rốt cuộc, hần lại lên tiếng: “Thuốc. . . .ở sau lưng ta. . . .”

Hạ Thiên quẩn, nàng cảm thấy thật xấu hổ, vội vàng sờ soạng trên eo hần, quả nhiên là tìm thấy một cái bình màu xanh biếc, vừa mở nắp, mùi thuốc trong nháy mắt tràn ra.

“Đại thúc. là cái này à?”

Hần gật gù đầu, Hạ Thiên không chần chừ thêm, vội vàng đổ ra một viên, nhét vào trong miệng hần, lại vội vàng cầm tới một chén nước, nâng lên đưa cho hần uống vào.

Mấy phút sau, giống như là có kỳ tích, Hạ Thiên nhìn thấy vết thương lớn trên lưng hần đã không còn chảy máu nữa rồi, tiếng ho khan kịch liệt cũng dịu đi không ít.

5. Chương 5: Ta Sẽ Ở Cùng Với Người, Sẽ Không Để Cho Người Cô Độc.

“” Con người đen sâu thẳm lập tức bắn về phía nàng, cao quý và an tĩnh nhưng lại có một loại khí chất khiến cho người khác không thể nào kháng cự.

“Ha ha, ha ha, đại thúc, người cứ xem như ta chưa nói gì, cứ xem như ta chưa nói gì.” Hạ Thiên là một người thông minh, chỉ cần nhìn một cái cũng có thể thấy được sự bất mãn hiện lên trong đôi mắt của hần, con chó cấp bách cũng sẽ nhảy tường, nếu lỡ chọc giận hần, hần giết người diệt khẩu thì làm sao bây giờ?

Nhưng nếu ở lại chỗ này thì cũng không được, chẳng lẽ lại phải đi thuê một gian phòng khác sao? Khóe miệng của Hạ Thiên co rút một phen, ở một đêm mà lại mất đến hai lượng bạc, nàng hiện tại còn không nuôi nổi chính mình, nào dám xa xỉ cơ chứ?

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, nàng vẫn lựa chọn rời khỏi cái con người nguy hiểm này, vì thế, nàng nặng nề chụp lấy bao lớn bao nhỏ, nhìn hần nói: “Đại thúc, người bị thương, hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ta sẽ không quấy rầy người, hy vọng người sẽ sớm bình phục!”

Nói xong, nàng vung tà váy, hùng hùng hổ hổ tiến về phía cửa.

“Quay lại!” Hần mở miệng, giọng nói khàn khàn cũng giống như con người của hần, thần bí và thâm sâu.

“Không cần đâu đại thúc, người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ta chắc chắn sẽ không quấy rầy người!” Có quỷ mới quay lại, đến lúc đó chỉ sợ là nàng chết như thế nào cũng không biết đâu.

“Ta nói, quay lại!” Hần lặp lại lần nữa, một thanh chủ thủ sắc lạnh bay vút qua đầu nàng, cắm thật sâu vào cánh cửa.

Cao. cao thủ.

Hạ Thiên lập tức dừng bước, không dám tiến về phía trước nửa phân, ngoan ngoãn quay trở về: “Đại thúc, người đừng kích động, ta quay lại là được. Khụ, ta biết người lớn tuổi, sợ nhất là cô đơn, người yên tâm, ta sẽ ở với người, không để cho người một mình cô độc.”

6. Chương 6: Nửa Đêm Gặp Sắc * Lang

Đưa đầu ra thì mất đầu, rứt đầu vào thì cũng bị chém, xem ra nàng nhất định phải ở lại rồi.

Thế nhưng hấn lại túm chặt những bao thuốc mà nàng coi như là bảo bối, tiện tay ném ra một khối phi thủy bằng ngọc trong suốt óng ánh, khàn khàn nói: “Cầm lấy nó, trước khi mặt trời mọc phải mang đến Ly Vương phủ, nếu không.”

Hấn túm lấy cái bọc nhỏ của nàng, bàn tay siết chặt, truyền đến một tiếng rắc rắc, những thứ bên trong vỡ tan thành bột phấn, mơ hồ mang theo sự uy hiếp.

Hấn nhắm đúng vào những thứ quan trọng nhất đối với nàng.

Sắc mặt của Hạ Thiên trở nên rất khó coi, trong bao nhỏ này có ba hộp thuốc vẫn chưa bán, nếu bán thì ít nhất cũng phải được mấy chục lượng, vậy mà hấn lại phá nát.

“Đại thúc thúì, tốt nhất người cũng phải giúp ta bảo quản những thứ này cho thật tốt, nếu không thì khối ngọc này của người, người cũng đừng nghĩ đến nữa! Hừ!”

Nàng cũng nhìn ra được khối ngọc trên tay mình có giá trị không nhỏ, chỉ sợ giống như cổ nhân thường nói, là cái tín vật gì gì đấy, hấn dám uy hiếp nàng, chẳng lẽ nàng không dám uy hiếp hấn sao?

Dứt lời, hung hăng quăng thêm một cái liếc mắt khinh thường, Hạ Thiên đành phải dựa theo lời hấn phân phó, đi đến cái nơi gọi là Ly Vương phủ.

“.” Hấn sửng sốt, thật không ngờ chính mình vừa bị người khác uy hiếp, đợi đến lúc định thần lại thì Hạ Thiên đã đi mất rồi.

Ánh mắt đăm chiêu liếc nhìn những cái bao này, trong lòng hấn bỗng nhiên nổi lên sự tò mò, bên trong kia chắc chắn là có thứ gì đó, nghĩ vậy, hấn liền vươn tay, chậm rãi mở ra.

*

Ly Vương phủ, Ly Vương phủ ở đâu a.

Đường phố yên tĩnh, bóng người tiêu điều, nửa đêm canh ba mà để cho nàng đi tìm cái Ly Vương phủ gì đó, trời mới biết nàng vừa xuyên qua được mấy ngày, làm sao mà biết được Ly Vương phủ ở đâu.

Có điều, nếu là vương phủ, chắc sẽ nằm ở trên đường cái phải không? Chẳng lẽ đại thúc này là người của Vương gia sao?

Ánh trăng khi mờ khi tỏ hắt hiu rọi xuống, phố xá yên ắng và tĩnh mịch đến lạnh lùng, Hạ Thiên rảo bước xung quanh vài vòng quan sát, tìm kiếm Ly Vương phủ.

Bởi vì ban đêm, nàng đang chuẩn bị ngủ nên không mặc nam trang, cũng không đeo mặt nạ, bây giờ lại có người lạ ở đó, đương nhiên nàng cũng không thể nào ở trước mặt vị đại thúc này mà đổi nam trang được.

Ban đêm, lác đác một vài người qua đường đều đưa mắt nhìn về phía nàng, đêm khuya như vậy mà chỉ có một nữ tử đơn độc ở bên ngoài, nhìn ánh mắt nàng không hề có một tia lo lắng, chỉ có chút kinh ngạc, lại có chút nóng bỏng.

“Xú nha đầu, người đang đợi tình lang sao?” Một tên nam nhân cường tráng, vẻ mặt bỉ ổi xuất hiện, hấn liếm môi, đưa tay kéo Hạ Thiên, ép nàng vào góc tường, thở hổn hển nói: “Đừng để ông đây phải lớn tiếng, nếu không thì người sẽ đẹp mặt đấy!”

Hạ Thiên sửng sốt, neho mắt lại, miệng hơi mở ra, lập tức quát to một tràng kinh thiên động địa: “A —— có sắc lang a!”

“Quý tha ma bắt, người không được kêu nữa có nghe hay không!” Gã nam nhân giận dữ, một phen bịt miệng của Hạ Thiên, bộ dáng gấp gáp, vội vàng hé mở đôi môi dày, lộ ra hàm răng vàng khè, hấn nặng nề cúi xuống chiếc cổ trắng tinh nõn nà của nàng mà gặm cắn.

“Ưm ưm ưm.” Hạ Thiên vội vàng giãy giụa, cảm thấy ghê tởm muốn chết nhưng lại không kêu ra được thành tiếng, chỉ có thể tay dấm chân đá, liều mạng vùng vẫy.

“Ha ha, quả nhiên là một món ăn ngon! Bảo bối, để cho ta yêu thương người thật tốt. . . .” Vội vàng vén quần áo trên người Hạ Thiên, gã nam nhân cường tráng bắt đầu dán chặt cả cơ thể vào sát người nàng.

7. Chương 7: Ta Bị Phi Lễ Rồi!

Hạ Thiên thật sợ hãi, kiểu gì cũng không nghĩ tới là mình sẽ gặp phải sắc lang, vừa rồi nàng la lớn như vậy, nhưng mấy người qua đường cũng làm như không nghe thấy, ngược lại còn bước nhanh hơn.

“Ừm, đừng. . . buông. . . .” Hạ Thiên luống cuống tay chân, gã nam nhân này sức lực thật lớn, đẩy thế nào cũng đẩy không ra, tay của hắn đã mò lên tới trên người nàng, trong lòng nàng không ngừng xông lên cảm giác buồn nôn.

Đều do cái tên đại thúc thối tha chết tiệt kia, lại có thể để ột nữ tử nửa đêm nửa hôm đi tìm cái gì Ly Vương phủ.

“Rẹt rẹt” hai tiếng, y phục mỏng không chịu được sức mạnh lôi kéo, theo tiếng xé rách, lộ ra bờ vai nhỏ gầy xinh xắn, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt mũi của Hạ Thiên.

Hạ Thiên hoảng sợ, cực kỳ hoảng sợ, tuy đến từ thế kỷ 21, nhưng rốt cuộc nàng cũng chỉ là một cô nương mười tám tuổi, còn chưa học xong đại học thì đã xuyên qua, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gặp phải tình huống này, ngay lập tức nàng thất hồn lạc phách.

“Ha ha, thật là một yêu tinh mê người!” Gã nam nhân cường tráng cảm thấy chỉ một bả vai vẫn chưa đủ, hắn nở nụ cười đậm đắng, lại thò ra một cánh tay.

Đột nhiên, trong không khí xuất hiện một trận dao động rất nhỏ, phẳng phất một âm thanh bén nhọn xé gió truyền đến, một tia sáng màu bạc hiện lên, bỗng dưng gã nam nhân to lớn trợn tròn mắt, im hơi lặng tiếng ngả về phía sau, sau đó, một tấm áo choàng phủ lên trên người Hạ Thiên.

Những người qua đường tựa hồ như đã nhận ra điều gì đó, hít sâu một hơi, bước chân càng nhanh hơn, ai ai cũng đều mau chóng rời khỏi.

“A a a — a a a —”

Miệng đã không còn bị không chế, Hạ Thiên vội vàng há mồm hét to.

“Đừng có hét!” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

“A a a —” Hạ Thiên tiếp tục gào lên, giống như rất sợ chỉ cần mình kêu nhỏ một chút thôi thì sẽ bị người ta phi lễ rồi.

“Ta nói, người đừng gào lên nữa!” Hắn cau mày, đôi con ngươi thâm sâu như biển, không nghĩ tới một người nhỏ nhắn như nàng mà giọng nói lại lớn như vậy, khiến cho hai lỗ tai hắn đau nhức không thôi.

“A. . . .?” Hạ Thiên nâng lên hai mắt đắm lệ mộng lung, nhìn thấy đại thúc râu quai nón đang đứng ở cách đó không xa, mà cái tên nam nhân phi lễ mình lại đang nằm im bất động trên mặt đất.

Hạ Thiên vọt lên ba bước thật dài, chạy tới bên người đại thúc, hai tay chìa ra, gắt gao túm lấy tay hắn: “Oa oa. Đại thúc chết tiệt, đại thúc thối tha, ta bị phi lễ, ta bị phi lễ, đều là tại ngươi, đều là tại ngươi, hu hu. Ngươi bồi thường cho ta! Ngươi bồi thường cho ta! Bồi thường cho ta phí tổn thất tình thần! Bồi thường cho ta!”

“. . . .” Khóe miệng của đại thúc giật giật một phen, chẳng lẽ là hắn gọi người đến phi lễ nàng sao?

“Oa oa.”

“Đừng khóc.”

“Huhu.”

“Không có việc gì rồi.”

“Huhu.”

“.” Về mặt của đại thúc bắt đắc dĩ, bởi vì nghe thấy tiếng nàng kêu la cho nên hắn mới chịu đựng đau đớn chạy đến đây, nếu không phải vì không muốn để mất khối ngọc bội kia thì hắn cũng chẳng thèm chạy ra ngoài làm gì.

Đưa tay sờ sờ phía sau lưng, ẩm ướt, dính dính, xem ra vết thương lại bị vỡ rồi.

8. Chương 8: Đại Thúc Đây Thật Chảnh!

Hắn bắt đắc dĩ nhếch môi, xem ra để cho nàng một mình đến Ly Vương phủ là chuyện không thể nào: “Ngọc bội đâu?” Hắn hỏi, quyết định tự mình sẽ đi đến Ly Vương phủ.

Hạ Thiên nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên nhìn hắn, dáng vẻ trông rất điềm đạm đáng yêu, trải qua một chuyện kinh hoàng như vậy, lá gan của nàng đã nhỏ đi một chút, bàn tay nhỏ nắm lại ôm trước ngực, bĩu môi hỏi lại: “Vậy túi đồ của ta đâu?”

“Khách điểm.”

“Ai biết người có giấu đi hay không, ta muốn nhìn thấy túi đồ của ta, sau đó mới trả lại ngọc bội cho người.”

Hạ Thiên kì kèo mặc cả, nếu hắn mà đem đồ của mình giấu đi thì nàng sẽ chết không có chỗ chôn cất.

“. Ta không có giấu.” Đại thúc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta mặc kệ, một tay giao tiền, một tay giao hàng.” Thái độ của Hạ Thiên cực kỳ kiên quyết, những thứ này đều là sinh hoạt phí của nàng, nếu mất đi thì nàng phải ăn không khí sao.

“.” Đại thúc bỗng nhiên có một loại kích động muốn bóp chết người.

Một lúc sau, hắn túm lấy Hạ Thiên, chịu đựng cơn đau nhức khắp người, lúi lúi kéo kéo nàng đi đến Ly Vương phủ.

“A, đại thúc! Rất cuộc là người muốn đưa ta đi đâu? Đồ của ta đâu, không phải là người nói còn đang ở khách điểm sao? Đi về lấy đồ của ta trước đã!”

“Ngày mai lấy!”

“Ngày mai? Ngày mai lỡ không nhìn thấy nữa thì làm sao bây giờ?”

“Ngày mai nói!” Hắn vội vã trở về Ly Vương phủ, nếu không kịp trở về trước ngày mai, sự tình sẽ trở nên rất phiền toái.

“Không được, những thứ này đều là phí sinh hoạt trong mấy tháng nữa của ta, không có tụi nó thì ta không sống nổi nữa.” Hạ Thiên ủy khuất nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trông rất đáng thương.

Tất cả sự kiên nhẫn đều tiêu tan, đôi mắt sắc lạnh của đại thúc thờ ơ tròng lên khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi: “Người có tin người nói thêm một câu thì sẽ lập tức không sống nổi nữa không?”

Hắn giơ tay đe dọa, tay hắn cực kỳ trắng, các khớp xương lại nổi lên rõ ràng, cứng cáp và mạnh mẽ, giống như chỉ cần nắm chặt thì toàn bộ thiên hạ đều sẽ nằm ở trong tay.

“Ách.” Hạ Thiên rất biết điều ngậm miệng, bĩu bĩu môi, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Phi! Đại thúc này thật là chảnh! Đối với mình đây là ân nhân cứu mạng của hắn mà hắn lại lúi lúi kéo kéo như vậy.

Cuối cùng cũng yên tĩnh, chòm râu dưới môi mỏng cong lên hài lòng, chân cũng bước nhanh hơn.

Bầu không khí trầm mặc quanh quẩn giữa hai người, ánh trăng chiếu xuống, kéo hai cái bóng dài thật dài, im lặng hơn mười phút, Hạ Thiên rốt cuộc cũng không nhịn được, nghi ngờ hỏi: “Đại thúc, người tên gì?”

Giọng nói nhẹ nhàng theo gió thổi qua bên tai, Ân Tịch Ly quay đầu lại, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái: “Hỏi cái này để làm gì?”

“Khụ, ta và đại thúc quen biết cũng được một lúc rồi, hỏi tên cũng không có gì quá đáng chứ? Dù sao cũng không thể để cho ta cứ gọi người là đại thúc đại thúc mãi được, như vậy rất không lễ phép nha!”

“Ta thấy người kêu cũng quen rồi mà.”

Đại thúc. Thật sự là làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Hắn cười, tiếng cười trầm thấp hòa vào trong bóng đêm, âm trầm mà sâu kín, làm lay động cả trái tim.

9. Chương 9: Đại Thúc Năm Nay Bao Nhiêu Tuổi?

“Đại thúc. . . người cười rộ lên trông cực kỳ “Man” nha!” Hạ Thiên khen ngợi.

Còn nhớ trước đây, mỗi lần nói chuyện với Ngôn Hoan, các nàng hay thảo luận về vấn đề sau này lớn lên thì phải gả cho loại người như thế nào, khi ấy nàng một mực nói rằng, nàng nhất định phải gả ột đại thúc hơn mình mười tám tuổi, như vậy người chồng mới có thể yêu thương vợ mình, lúc ấy Ngôn Hoan còn cười nàng ngây thơ nữa.

“Cười rộ lên cực kỳ cái gì? Cực kỳ mãn?”

“Phụt, ý ta là cực kỳ đẹp mắt a!” Hạ Thiên khoát chỉ cười hề hề nói.

Khóe miệng của Ân Tịch Ly co giật một phen, quyết định dứt khoát coi như là không có nàng.

Nhưng Hạ Thiên từ trước đến giờ vẫn luôn thuộc dạng tuổi trẻ cần cù siêng năng Ba tốt, rất kiên nhẫn mà hỏi lại: “Đại thúc, rốt cuộc thì người tên gì?”

“.” Coi như không có nàng.

“A! Không đúng, nơi này là cổ đại, lẽ ra ta nên hỏi người, đại thúc, tôn tính đại danh của ngài là gì nha?” Cổ nhân đều nói như vậy, chắc là không sai chứ.

“.” Mỗ đại thúc tiếp tục coi như không có nàng, mày kiếm xen lẫn tóc mai bay tứ tung, ẩ ẩ ẩ hiện hiện đôi phần không kiên nhẫn.

“Đại thúc, tại sao người lại không nói cho ta biết? Người yên tâm, ta sẽ không để cho người khác khi dễ danh tính của người, ta là một học sinh ba tốt ở trong trường học, nhưng rốt cuộc, tên của người cuối cùng là có cái bí mật gì?”

“.” Khóe miệng của hắn hơi hơi co rút, mơ hồ không thể nhìn thấy được.

“Được rồi, đại thúc, người đã không muốn nói, ta sẽ tôn trọng người, chỉ là, người có thể cho ta biết người bao nhiêu tuổi được không? Ách, ý ta là, đại thúc năm nay bao nhiêu kim niên quý canh?”

(cũng là một cách hỏi tuổi nhưng giống như đối với bề trên í ~~)

“.” Ân Tịch Ly hí mắt, xách nàng lên như xách gà con, hắn đưa mắt nhìn mái tóc đuôi ngựa xinh xắn của nàng nói: “Người còn lắm nhảm nữa, ta sẽ.”

Lời còn chưa nói hết, Hạ Thiên đã một mực chen ngang: “Đại thúc không muốn khỏi ngọc bội này nữa sao?”

Hắn định làm gì? Định giết nàng sao? Hừ!

Nàng chớp mắt, đôi mắt đen to tròn linh động lóe lên tia sáng, giống như những ngôi sao, không hề sợ hãi, nhưng điểm của hắn bây giờ đang nằm trong tay nàng, nàng mới không thềm sợ hắn đâu.

Ân Tịch Ly âm hiểm nhìn nàng: “Dám uy hiếp ta, ngươi là người đầu tiên đấy!”

Giọng nói của hắn rất lạnh, giữa giá rét còn mang theo một chút âm u, ở trên bóng dáng vô cùng mềm mại lại hiện lên một cổ tà khí kinh người.

Hạ Thiên cường ngạnh vô vô ngực: “Việc gì cũng đều có lần đầu tiên, đại thúc phải tập làm quen, tập làm quen là một việc tốt, không chừng sau này còn có lần thứ hai, lần thứ ba.”

Ân Tịch Ly lặng lẽ đến gần nàng: “Người nào ở trước mặt ta nói như vậy thì đã bị tiến xuống Âm tào địa phủ rồi, ngươi cũng muốn xuống đó ngồi thử một chút sao?”

“Khụ khụ.” Khí thế của hắn quá mạnh mẽ, Hạ Thiên tự nhận mình là gái ngoan, sẽ không đối đầu với đại thúc, vì thế nàng lựa chọn ngoan ngoãn im lặng, “Được, không nói thì không nói, ghét người ta âm ỹ như vậy thì để cho người ta đi đi, ta còn phải quay về khách điểm lấy đồ nữa.”

Bất mãn lắm bầm một câu, vừa dứt lời, đại thúc đang đứng bên cạnh đột nhiên sát ý tăng mạnh, toàn thân tỏa ra khí thế bức người, bao phủ cả bầu trời, một đoàn kiếm sắc lạnh nháy mắt nằm ở trong tay hắn, đằng đằng sát khí.

“Ách, ta...ta, đại thúc, đừng kích động, đừng kích động, cái gì ta cũng không nói, cái gì cũng không nói, đánh đánh giết giết, đừng tổn thương hòa khí nha, hơn nữa, ngọc bội của ngươi vẫn còn ở chỗ ta đấy.”

Trên đầu nàng nhỏ xuống hai giọt mồ hôi lạnh, mặc dù đang nắm giữ nhược điểm của hắn trong tay, nhưng nếu hắn giết người đoạt bảo thì làm sao bây giờ? Đại thúc này sao lại nhỏ mọn như vậy, người ta chỉ tùy tiện nói ra lời nói có chút không xuôi tai, mà hắn đã muốn giết người sao?

Ân Tịch Ly mím môi hồi lâu, bờ môi mỏng lạnh lẽo tựa như điêu khắc mang theo toan tính âm hiểm, sát khí không hề yếu đi, ngược lại càng tăng thêm, khiến cho toàn thân hắn vừa nhìn vào giống như Diêm vương mới đến từ địa ngục.

Hạ Thiên có chút sợ hãi, ngấp ngừng sải bước lui về phía sau, lông mi run rẩy, sợ hãi trừng mắt nhìn đoàn kiếm trong tay hắn: “Không phải chứ đại thúc, người ta mới chỉ nói mấy câu như vậy mà ngươi đã muốn giết ta, ngươi ngươi ngươi, sao ngươi lại nhỏ mọn như vậy chứ.”

“Hừ!” Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng, cánh tay thon dài vung lên, ánh sáng sắc lạnh từ trong đoàn kiếm ánh lên.

10. Chương 10: Cường Hôn (1)

“A — Đại thúc thú vị, tại sao ngươi lại không phân rõ phải trái như vậy!” Hạ Thiên sợ hãi kêu lên, vội vàng giơ tay ôm đầu, trông thấy đoàn kiếm lao tới, nàng bị trắng mắt lại, xong rồi, thật sự phải viết di chúc ở đây rồi, trong đầu nàng chỉ hiện lên một câu, đó chính là “Trẻ nhỏ và đại thúc thật khó dưỡng.”

(Duy tiểu nhân dữ đại thúc nan dưỡng dã – Nguyên bản là : Duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng dã – Đây là câu Luận ngữ của Khổng tử, ý của ông ở đây là Đàn bà con gái và trẻ nhỏ đều khó chăm sóc, nuôi dưỡng.)

“Ồ?” Đợi mãi cũng không thấy cảm giác đau đớn, ngược lại chỉ nghe phía sau lưng mình có người hét lên một tiếng thảm thiết, Hạ Thiên vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một người áo đen, trên cổ cắm một đoàn kiếm, chính là thanh đoàn kiếm vừa rồi, một nhát chí mạng.

Thì ra. . . .thì ra không phải là giết nàng nha, Hạ Thiên lau mồ hôi lạnh, đại thúc chết tiệt, trông vậy mà lại hù dọa nàng.

“Đi mau!” Không đợi cho Hạ Thiên suy nghĩ, Ân Tịch Ly chụp lấy cổ tay nàng, nhanh chóng quẹo vào một ngõ nhỏ.

Cách đó không xa, mấy tên hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, sát khí mãnh liệt bao trùm xung quanh, hết sức căng thẳng.

Ôi trời, nhiều người như vậy tới đây, đều là muốn giết đại thúc sao? Hạ Thiên kinh ngạc há hốc miệng, nàng. . . .Hiện tại, nàng có nên hay không nên tìm cách chạy trốn a? Nếu bọn họ đánh nhau, không chừng lại nghĩ mình và đại thúc cùng một phe mà giết luôn cả mình thì làm sao bây giờ?

Vừa thấy nàng há mồm, Ân Tịch Ly lập tức che miệng nàng, giọng nói lạnh lùng phảng phất vang vọng bên tai: “Tốt nhất là đừng có lên tiếng cho ta!”

“Ừm ừm. . . .” Làm ơn đi, bây giờ thì nàng lên tiếng kiểu gì?

Những tên mặc áo đen dần dần tiến lại gần, trái tim của Hạ Thiên đã vọt lên đến cổ họng, một bàn tay của Ân Tịch Ly đã lặng lẽ thủ sẵn mấy mũi ám khí.

“Lão đại, hình như nơi đó có người.” Một người trong số đó đột nhiên chỉ về phía bọn họ đang ẩn nấp nói.

Sắc mặt của Hạ Thiên trắng nhợt, bị phát hiện rồi sao? Nàng vội vã giơ tay lay lay người đại thúc, nhắc nhở hắn là bọn họ đã bị phát hiện, nàng vừa đẩy, lại không biết là đã sờ phải cái gì, ẩm ướt, dính dính, hầu như là đã dính đầy tay nàng, cúi đầu xuống nhìn, phát hiện đều là máu!

“A!” Hạ Thiên sợ hãi kêu to, tuy đã bị bịt miệng nhưng thanh âm vẫn phát ra không nhỏ.

Nhất định là miệng vết thương của đại thúc lại nứt ra rồi, không xong, bọn hắn đông người như vậy, đại thúc chỉ có một mình, hiện giờ lại đang bị trọng thương, bọn họ nhất định là chết chắc rồi!

“Hả? Quả nhiên có người, đi qua nhìn thử xem!”

Tên áo đen từng bước từng bước đến gần nơi này.

“Đại thúc, đại thúc, làm sao bây giờ?” Hạ Thiên gắt gao nắm lấy tay Ân Tịch Ly, giọng nói mơ hồ run rẩy.

Ân Tịch Ly hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nếu nàng không kêu lên thì làm sao những người đó có thể đến đây?

Nhìn thấy tên áo đen càng ngày càng đến gần, Ân Tịch Ly đột nhiên híp mắt lại, một phen kéo lấy Hạ Thiên, xoay người đè nàng dưới thân, cúi người hôn xuống môi nàng.

11. Chương 11: Cường Hôn (2)

“Ừm. . . .” Hạ Thiên ngây người, hoàn toàn ngây người, cảm xúc trên môi, một lần lại một lần nhắc nhở nàng, nụ hôn đầu mà nàng đã bảo vệ mười tám năm nay, coi như xong.

“Ừm ừm ừm. . . .Buông. . .buông.”

Một giây sau, nàng lập tức vùng vẫy, dùng cả tay lẫn chân, đập qua đập lại giống hệt như bạch tuộc.

Đầu lưỡi của Ân Tịch Ly tiến quân thần tốc, hắn dùng sức lực nặng nề của bản thân để ngăn cản sự giãy giụa của nàng, một tay khác lại luồn vào trong váy nàng, chủ động vuốt ve.

Hạ Thiên vừa thẹn vừa tức, hắn sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn có thể phi lễ với mình, chỉ tiếc rằng tên đại thúc thối tha này tuy đang bị trọng thương nhưng vẫn vô cùng dũng mãnh, khí lực lớn muốn dọa người, mặc kệ nàng vùng vẫy thế nào cũng đều thất bại.

Cách đó không xa, gã áo đen đang đứng ở bên ngoài chỗ bọn họ ẩn nấp, Ân Tịch Ly lại không hề có một chút quan tâm, ngược lại, nụ hôn trên môi càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này, trong không gian tĩnh mịch vang lên giọng nói của gã áo đen: “Lão đại, là hai tên cầu nam nữ yêu đương vùng trộm. . . .”

“Phi, cái đôi cầu nam nữ này làm lãng phí thời gian của chúng ta, mấy người các người cứ tiếp tục đuổi theo dọc con đường này, nhất định phải đem đầu của Ân Tịch Ly chặt xuống cho ta!”

“Vâng!”

“Đạp đạp đạp ——” Tiếng bước chân càng ngày càng xa, mãi đến khi xác định mấy tên đó đã đi hết, Ân Tịch Ly mới đột nhiên buông Hạ Thiên ra.

Hạ Thiên vừa được thả lỏng liền giương nanh múa vuốt, nàng vung tay giáng cho hắn một cái tát, âm thanh vang dội: “Đại thúc thối tha, ngươi dám phi lễ ta, ngươi là cái đồ đại sắc lang, đồ biến thái!”

Ân Tịch Ly ngây ngẩn hết cả người: “Ngươi. . . .dám đánh ta?”

“Đánh ngươi thì sao? Ai kêu ngươi đã hôn rồi còn sờ loạn ta như vậy? Ta đánh chết ngươi, đánh chết cái tên biến thái nhà ngươi!”

Hạ Thiên đã giận đến phát điên rồi, vừa nghĩ tới nụ hôn đầu bảo bối của nàng, nàng muốn dâng tặng nó cho bạch mã hoàng tử tương lai, lại bị tên đại thúc mọc đầy râu ria này cướp mất, nếu có cướp thì cũng phải là một soái ca chứ a a

Lại nói vừa rồi, nhớ đến cái cảm giác gai gai lúc bị râu ria của hắn đâm vào mặt, cảm giác bị thương trong nháy mắt hóa thành năng lượng căm phẫn, nàng nhe răng trợn mắt tiếp tục đánh.

Nhưng mà tay nàng còn chưa kịp đụng tới, cả người Ân Tịch Ly đột nhiên ngã về phía sau.

12. Chương 12: Rời Đi

“A? Chết. . .chết rồi sao?” Hạ Thiên hơi hoảng sợ, rụt rụt cổ, không phải chứ, nàng chỉ vừa mới đánh hắn một cái bạt tai thôi, như vậy mà đã chết rồi sao?

Cẩn thận đến gần, phát hiện ngực của hắn vẫn còn phập phồng lên xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không chết, ngẫm nghĩ một hồi, nàng lại dùng lực đá hắn một cước cho hả giận: “Hừ, ai bảo ngươi dám hôn ta!”

Trút giận xong, nàng vội vàng đứng dậy, hiện tại không chạy thì còn chờ đến khi nào? Nghĩ vậy, nàng đẩy Ân Tịch Ly nằm xuống đất, sau đó nhấc chân chạy thật nhanh như một làn khói.

Ly Vương phủ.

Đêm hôm khuya khoắt, toàn thân y phục không chỉnh tề, một nữ tử dáng vẻ chật vật không chịu nổi đang nín chặt lấy cánh tay quần gia của Ly Vương phủ, Mạc quần gia.

“Hu hu, lão bá bá, người nhanh nhanh đi cứu đại thúc nhà ta, đại thúc nhà ta bị cường đạo đã thương, chỉ còn lại một chút hơi thở đang nằm thoi thóp, nếu người không đi, đại thúc sẽ không kịp cứu nữa. . . .Hu hu”

Mạc quần gia cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại còn xen lẫn nghi ngờ, nhìn chằm chằm vào khối ngọc bội phỉ thúy trong suốt: “Người nói, đại thúc nhà ngươi. . . .đang ở đâu?” Giọng nói của hắn mơ hồ run rẩy, giống như đang kích động, lại giống như là đang khiếp sợ, mặc dù hắn chẳng biết tại sao Vương Gia lại biến thành đại thúc nhà nàng, nhưng nhìn đến khối ngọc bội trên tay nàng, chính xác là Vương Gia rồi.

“Ngay ở phía trước, đi thẳng về phía trước rồi quẹo trái, sau đó lại quẹo phải, sau đó lại quẹo trái, rồi lại đi thẳng về phía trước, sau đó lại rẽ phải, kế tiếp lại rẽ trái.”

“Cuối cùng là ở chỗ nào?” Mạc quần gia sốt ruột hỏi, quẹo tới quẹo lui, người ta quẹo thôi cũng muốn hôn mê bất tỉnh rồi.

Hạ Thiên chớp chớp đôi mắt to đen láy, nước mắt lưng tròng, suy nghĩ một chút: “Bên cạnh hình như là hiệu cầm đồ Thôi Ký.”

“Hiệu cầm đồ Thôi Ký? Hiệu cầm đồ Thôi Ký? Ta biết rồi! Người đâu, mau đi với ta đến cứu Vương Gia!”

Có được câu trả lời, Mạc quán gia liền kêu một đám người đi tới, trong lúc vội vàng, không ai chú ý đến Hạ Thiên đang túm chặt quần áo, âm thầm lặng lẽ vòng sang một con đường khác.

Đại thúc, tuy người vô lễ với ta, nhưng ta vẫn tìm người cứu người, người nhất định phải cố gắng chịu đựng nha, chịu không nổi cũng không sao, nếu chẳng may có chết thì cũng đừng nhớ kỹ mặt ta, ta cũng chỉ đánh người mỗi một cái bạt tai nho nhỏ mà thôi.

13. Chương 13: Tam Ca Rất Ghét Nữ Nhân!

Ba tháng sau.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ, đất đai được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Hạ Thiên vẫn như cũ bày quầy ở trên đường, chẳng qua là gần đây buôn bán so với trước kia tốt hơn nhiều, số thuốc nàng mang đến từ hiện đại cũng bán gần hết rồi, vì vậy mấy ngày nay sau khi dọn quán, nàng lại có thêm một công việc, đó là tự mình chế thuốc!

Chế thuốc? Mới nghe qua tưởng chừng rất khó, thế nhưng nàng luôn đem toàn bộ quá trình tiến hành một cách đơn giản nhất, như vậy vừa có thể duy trì được công việc bán thuốc, vừa có thể giúp cho tài nguyên của Đảng và nhà nước được tiếp tục phát triển.

Hạ Thiên cảm thán ở trong lòng, nàng quả thật là một người yêu nước biết bao nhiêu, dù đã xuyên đến cổ đại này mà vẫn không quên nhớ về Đảng và quốc gia, ông nội mà biết được thì nhất định là sẽ rất vui mừng.

Thật ra cái gọi là chế thuốc cũng rất đơn giản, chỉ là đến tiệm thuốc mua một chút thuốc bổ, sau đó đem sao lên, cuối cùng, đem chỗ thuốc đó vo lại thành viên, coi như nhiệm vụ đã hoàn thành.

Thuốc chỉ cần có nước là uống được, cũng giống như thuốc tây ở hiện đại, đỡ phải chịu đựng những loại thuốc Đông y vừa thối lại vừa khó uống, cứ như vậy, Hạ Thiên buôn bán càng ngày càng phát đạt, nàng cũng dự định để dành một chút vốn, sau đó sẽ mở một tiệm thuốc, đỡ phải ngày ngày bôn ba ở bên ngoài.

“Đây, thuốc của ngài, đi thông thả!” Sau khi nhiệt tình tiễn một vị khách, Hạ Thiên quan sát sắc trời, quyết định hôm nay dọn quán sớm một chút.

“Cái kia.”

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất nhỏ từ bên cạnh truyền đến, một vị thiếu gia toàn thân cảm y hoa phục, trên tay cầm một chiếc quạt che trước mặt, đang lăm la lăm lét từ từ bước qua.

Hạ Thiên không nhìn thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng trong lòng lại cảm thấy người này có chút quen mắt, vội vàng hô lên: “Công tử? Đến mua thuốc à?”

“Không phải, không phải.” Vị thiếu gia kia tiến đến gần, thò tay vào trong túi áo, móc ra hai ba hộp “Kim kê thận bảo” đặt ở trước mặt Hạ Thiên.

“Lần trước ta mua cái này ở chỗ người. . . chính là cái này, vô dụng a.”

“Vô dụng? Không thể nào!”

“Thật đấy thật đấy!” Vị thiếu gia nâng cây quạt lên một chút, lộ ra đôi mắt to tròn đen nhánh: “Mặc dù chữ viết ở trên cái hộp kia có chút kỳ quái, nhưng ta vẫn có thể hiểu được, ta làm theo y như cái cách ghi ở trên đó, đem cho Tam ca uống, nhưng sau khi Tam ca uống xong cũng không thấy có hiệu quả.”

“Cho Tam ca của người uống?” Đôi con ngươi của Hạ Thiên đảo qua đảo lại hai vòng, đột nhiên nhớ lại gã nam nhân cực kỳ lạnh khốc mấy tháng trước, nàng vỗ mạnh vào đầu một cái, thì ra là bọn họ.

“Đúng vậy, ta đã cho Tam ca uống hết một hộp rồi, nhưng Tam ca đối với mấy vị cô nương vẫn không hề có một chút cảm giác nào, người nói xem, phải làm sao bây giờ?”

“Thì ra là vậy!” Hạ Thiên làm như thật, nâng tay vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi không chút râu ria, trầm ngâm nói: “Người nói một chút cho ta xem, Tam ca của người rốt cuộc là bệnh tình như thế nào?”

Nhắc tới bệnh tình của Tam ca, hai hàng lông mi của vị thiếu gia nhíu lại một chỗ: “Chuyện là thế này, Tam ca cực kỳ chán ghét nữ nhân. . . .”

14. Chương 14: Người Là Thần Y, Thuốc Của Người Là Thần Dược!

“Cực kỳ chán ghét sao? Chán ghét như thế nào?” Chẳng lẽ là đồng tính luyến ái? Oa, nếu như vậy, hẳn nhất định là phúc hắc công nha!

“Chính là cực kỳ cực kỳ chán ghét, chỉ cần có cô nương nào vừa đến gần, Tam ca đã muốn giết người. . . .”

“Muốn giết người? Cái này có chút khủng bố rồi!” Hắn không phải là có thâm cừ đại hận gì với nữ nhân đâu chứ?

“Đúng vậy!” Thiếu gia kia cực kỳ cảm động gật gật đầu, đôi mắt to tròn đen lúng liếng chớp chớp: “Người nói xem, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Tam ca không thể cứu được nữa sao? Mầu. . .Khụ! Mầu thân của ta vẫn luôn trông chờ Tam ca lấy vợ sinh con đây!”

Hạ Thiên lắc đầu kịch liệt nói: “Aizz, bệnh của hắn thật sự quá nghiêm trọng, chỉ sợ là người bình thường không thể chữa được đâu.”

Nghe vậy, khuôn mặt của vị thiếu gia kia đột nhiên trắng bệch: “Thật sự không thể cứu nữa sao? Người nhất định phải cứu Tam ca của ta, Lý thượng thư nói người là thần y, thuốc của người chính là thần dược, người chắc chắn là có biện pháp cứu Tam ca phải không? Chỉ cần người có thể chữa khỏi bệnh cho Tam ca, mặc kệ người có yêu cầu gì, điều kiện gì, ta đều đáp ứng hết, còn có thể cho người mười vạn hoàng kim, chỉ cần người có thể chữa khỏi bệnh cho Tam ca.”

Mười vạn hoàng kim? Hạ Thiên tròn tròn mắt: “Ôi, Lý thượng thư đại nhân coi trọng ta quá, nào có thần kỳ như vậy. . . .”

Nàng vừa nói, trong lòng lại đang tính toán, mười vạn hoàng kim a, mười vạn a! Làm sao bây giờ, sao cái tên tiểu công tử ngây thơ này lại có nhiều tiền như vậy?

“Người chắc chắn sẽ làm được. . . .” Đôi mắt của vị thiếu gia nọ lóe lên tia sáng, nhìn chăm chăm vào nàng, giống như là đang nhìn thấy thần tiên vậy.

Xem ra hắn cực kỳ tin tưởng lời nói của Lý thượng thư, Hạ Thiên đảo mắt nói: “Như vậy đi, ta sẽ thử một lần, nếu thật sự chữa không được thì ta cũng không còn biện pháp nào khác đâu!”

Nàng chừa lại cho bản thân mình một con đường lui. Nếu Tam ca của hắn là đồng tính luyến ái, vậy thì thật sự sẽ không thể nào chữa được, nàng cũng không muốn không thể chữa được mà còn phải đền tiền cho hắn, như vậy thì thiệt thòi cho nàng quá rồi.

“Được được được, cảm ơn thần y!” Thiếu gia nọ cười rộ lên, cây quạt trên tay khẽ lay động, Hạ Thiên chỉ thấy được khoe môi đang cười, lại không kịp nhìn thấy được dung nhan kinh diễm kia của hắn.

“Cứ như vậy đi, giờ ngọ ngày mai, người đến quán trọ Tứ Hải tìm ta, bởi vì để mau chóng hiểu rõ bệnh tình Tam ca của người, ta phải đi quan sát trước một chút đã.” Quan sát cái gì? Đương nhiên là quan sát hắn có phải đồng tính luyến ái hay không rồi, nếu đúng là như vậy thì nàng sẽ trực tiếp phui tay rồi đi, bởi vì không thể cứu chữa được nữa.

“Được, không thành vấn đề!”

15. Chương 15: Yêu Nghiệt, Yêu Nghiệt A

Giờ Ngọ ngày hôm sau, vị thiếu gia nọ lại một lần nữa đứng trước mặt Hạ Thiên, suốt mười tám năm nay, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác tự ti nghiêm trọng như vậy.

Mắt ngọc mảy mai, giữa đôi mắt phượng điểm một vết chu sa đỏ thẫm, da trắng nõn nà, tướng mạo tựa như thần tiên, vô cùng kinh diễm. . . .

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt a. . . .”

Nàng chưa từng gặp qua một tên nam nhân nào xinh đẹp như vậy. Điều này khiến ột nữ nhân như nàng đây có một loại cảm giác tự ti vô cùng nghiêm trọng.

“Hạ thần y? Hạ thần y?” Khuôn mặt của Ân Tử Dương đỏ bừng, có chút mất tự nhiên: “Hạ thần y, người nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ. . . .”

“Khụ khụ.” Hạ Thiên ho khan vài tiếng, thu lại ánh mắt sỗ sàng: “Ày, ta thấy Ân công tử người hình như là thần tiên chuyển thế, kiếp trước nhất định là Bách hoa tiên tử, cho nên ta mới nhất thời cảm thấy khiếp sợ như vậy.”

Nghe thế, khuôn mặt của Ân Tử Dương lại càng đỏ hơn, trên khuôn mặt ngây thơ trắng nõn mềm mại lại lộ ra một mảng phỉếm hồng: “Hạ thần y. . . .”

Ồi chào, tại sao lại có một đứa bé ngây thơ như vậy? Nhìn cái bộ dáng chỉ tầm mười bốn mười lăm tuổi kia khiến cho trong lòng Hạ Thiên có một loại kích động muốn chà đạp hắn, nếu lúc này Ngôn Hoan ở đây, nhất định là nàng đã nhào lên chọc ghẹo rồi.

“Đi thôi, chính sự quan trọng hơn!” Hạ Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhân cơ hội này lại sờ sờ một chút, cuối cùng mới híp mắt, cùng hắn hành động.

Oanh Ca phường, đây là tửu lâu nổi tiếng nhất ở kinh thành Nam Yên, đèn lồng đỏ thẫm đong đưa theo gió, trong không khí ẩm ướt lạnh lẽo lại tản ra hương thơm cỏ úa, phảng phất khắp nơi.

Phía sau bức bình phong, hai cái bóng lấm la lấm lét, một trước một sau tương trợ lẫn nhau.

“Hạ thần y, người nhìn thấy không, chính là người kia, hắc mặc y phục màu đen, chính là Tam ca.” Ân Tử Dương chỉ vào cái người đang yên tĩnh ngồi ở phía bên ngoài rèm châu.

“Ừm, thấy rồi.” Vừa vào cửa là đã có thể nhìn thấy được, trên người của tên nam nhân kia toát ra một loại khí thế lạnh lẽo, nơi nào có hắc, nhiệt độ không khí xung quanh liền giảm xuống vài phần, muốn làm cho người khác không chú ý đến cũng khó.

Kéo chiếc mặt nạ, đôi mắt to tròn đen láy của Hạ Thiên đang không ngừng quan sát Ân Dã Thần cách đó không xa.

Ở ngoài đại sảnh của Oanh Ca phường có bố trí một cái đài rất cao, trên đài thường thường có một nữ tử xinh đẹp hay đứng đó biểu diễn, hầu như chín mươi chín phần trăm quan khách đều đưa mắt nhìn chăm chăm vào nàng ta không rời, chỉ có Ân Dã Thần mặt lạnh ngồi một mình uống rượu.

“Tam ca của người tới đây một mình làm gì vậy?” Cũng không thèm nhìn mỹ nữ mà chỉ uống rượu.

Ân Tử Dương lắc đầu một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ cũng có phần khó hiểu: “Ta không biết. . . .”

Hạ Thiên bắt đắc dĩ liếc hắc hắc một cái, ánh mắt lại rơi vào nữ tử xinh đẹp đang đứng trên đài cao, đột nhiên trong lòng nghĩ ra một kế.

“Ân công tử, ta có cách rồi, người ghé lại đây. . . .%#\$@8226#. . . .”

Sau một hồi lâu, Ân Tử Dương do dự: “Cái này. . . .Hạ thần y, cách này có thật sự tốt không?”

“OK! Người tuyệt đối yên tâm, ta bảo đảm không có việc gì!”

“A. . . ? Cái gì? Người vừa nói cái gì?”

“Ách. . . . OK? Nghĩa là rất tốt, mau đi đi.” Hạ Thiên cổ vũ nói, tuy Ân Tử Dương không phải là vô cùng chắc chắn, nhưng vì “tính phúc” sau này của Tam ca, cuối cùng hắn vẫn ngẩng cao đầu, hùng hùng hổ hổ xuất trận.

16. Chương 16: Quyển Rũ “băng Sơn”

“Tam, tam ca.”

Ân Dã Thần đang ngồi uống rượu, ngón tay thon dài nắm chặt cái chén, nghe thấy có giọng nói, bàn tay của hắn hơi ngừng lại, quay đầu lên tiếng: “Tử Dương?”

“A, haha, thật khéo, Tam ca cũng đang ở đây.” Đôi tay của Ân Tử Dương run rẩy, không hiểu tại sao, tuy rằng Tam ca rất thương hắn, nhưng mỗi lần đối mặt với Tam ca, trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy có chút sợ hãi.

“Sao người lại tới đây?” Ân Dã Thần nhíu mi, nhiệt độ bầu không khí xung quanh nhanh chóng trầm xuống, tĩnh lặng tựa gió mây, giống như chỉ cần một lời nói của hắn cũng có thể trấn an được cả thiên hạ ở trong lòng bàn tay.

“.” Xong rồi, Ân Tử Dương bỗng nhiên nhớ tới lúc trước, Tam ca đã từng nói, không cho phép hắn đến những nơi oanh oanh yến yến như thế này, bây giờ thì tốt rồi. Hắn không những đã đến đây, lại còn tự đưa mình tới cửa cho Tam ca bắt được.

“Cái kia. . . Tam ca. . . Tử Dương đói bụng, cho nên. . . cho nên đến đây ăn cơm. . .” Lau mồ hôi trên trán, hắn gượng ép viện cố giải thích.

Ân Dã Thần đặt ly rượu xuống, con ngươi thâm trầm đen nhánh: “Ăn chưa?”

“Vẫn chưa, Tử Dương ăn một mình không vô, muốn Tam ca cùng ăn với Tử Dương.” Ân Tử Dương nhẹ nhàng nói.

“Ừm.” Quái lạ, nghe hắn nói như vậy, con ngươi lãnh khốc của Ân Dã Thần bỗng dưng dịu đi, lại có một loại nhu hòa hiếm thấy xẹt qua trong đáy mắt: “Được!”

Ân Tử Dương mừng rỡ, lôi kéo tay hắn: “Tam ca đi theo ta, Tử Dương đã đặt một bàn thức ăn trong sương phòng ở lầu ba rồi.”

“Ừm.”

Trên lầu ba, một loạt đều là sương phòng, được chia thành hai phía trước và sau.

Tám lụa mỏng màu hồng nhạt phát phơ bồng bềnh bay theo gió, tiếng nhạc khoan thai tràn ngập hết tất cả các gian phòng, Ân Dã Thần vén lên tấm màn lụa, cùng với Ân Tử Dương bước vào bên trong.

Vừa nhìn thấy bọn họ tiến vào, Hạ Thiên lập tức trốn ra sau.

Phía trước, một đám mỹ nữ xinh đẹp bỗng dưng bước lên, bủa vây xung quanh, thân thể mềm mại uyển chuyển như nước, đường cong lúc ẩn lúc hiện, trong sương phòng toát lên một cỗ mỹ hoặc đến dị thường, Ân Tử Dương vội vàng dựa theo kế hoạch, ra dấu với người đang đứng ngoài cửa, ý bảo người đó hãy nhanh chóng khép cửa lại, chỉ là, hắn đã quên mất hắn vẫn còn đang ở bên trong.

“Hai vị công tử. . . .” Đám mỹ nữ nhận được ám hiệu, tất cả đều triển khai những tư thế cực kỳ mê người, mị mắt khiêu mị, cố gắng quyến rũ cái vị nam nhân lãnh khốc này.

Khuôn mặt tuần tú bỗng dưng trầm xuống, trên gương mặt cương nghị đột nhiên tích tụ một trận cuồng phong: “Chuyện này là thế nào?”

Ân Dã Thần nhìn thẳng vào mắt của Ân Tử Dương, đôi con ngươi bỗng trở nên cực kỳ băng lãnh.

Ân Tử Dương rung mình một cái, thời khắc mấu chốt, hắn lại run rẩy đến nỗi không biết phải làm sao, cũng quên mất cả ý định phải bỏ chạy. . . .

Hạ Thiên đứng ở phía sau gấp đến mức choáng váng, cái tên tiểu tử này tại sao lại ngốc như vậy, lúc khóa cửa cũng không biết đường mà chạy ra ngoài, lại còn đem chính mình nhốt vào bên trong?

Hạ Thiên gấp gáp, Ân Tử Dương lại càng gấp hơn, hắn có thể cảm nhận được Tam ca đang tức giận, Tam ca nổi giận, đúng là cực kỳ khủng bố.

“Tam ca. . .ta, ta. . . .”

“Ôi chao, hai vị công tử đừng mất hứng như vậy, để cho ta hầu hạ hai người. . . .”

“Đúng vậy đúng vậy, khó có dịp tới đây một lần, ta nhất định sẽ hầu hạ hai vị công tử được thoải mái dễ chịu nhất. . . .”

“Đến đây, công tử, bước qua đây. . .”

Bốn vị mỹ nữ đều phát huy sức quyến rũ tốt nhất của mình, eo nhỏ lắc lư vờn vẹo, sa mỏng nhẹ nhàng lướt qua, từng bước từng bước dụ hoặc.

Một vị mỹ nữ lớn mật, đem cánh tay thon dài như ngọc đặt ở trên bờ vai của Ân Dã Thần, cực kỳ mịn hoặc ghé sát vào lỗ tai của hắn, thổi nhẹ một hơi.

17. Chương 17: Lần Thứ Hai Gặp Nhau

Một vị mỹ nữ lớn mật, đem cánh tay thon dài như ngọc đặt ở trên bờ vai của Ân Dã Thần, cực kỳ mịn hoặc ghé sát vào lỗ tai của hắn, thổi nhẹ một hơi.

Nhưng mà, hơi thở còn chưa ra khỏi miệng, bàn tay của Ân Dã Thần đã bóp chặt cổ của nàng, con ngươi thâm trầm cực kỳ lạnh lẽo: “Người còn dám tiến thêm một bước nữa thử xem!”

“. . . .” Khủng bố, cực kỳ khủng bố, ba vị mỹ nữ khác cũng bị dọa, không dám tiến lên thêm một bước, mà cái nữ nhân xui xẻo đang bị bóp chặt cổ kia thì lại đảo tròn hai mắt, không ngừng cầu xin tha thứ: “Công tử tha mạng, công tử tha mạng a!”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, bàn tay to của Ân Dã Thần vung lên, trực tiếp đem nữ nhân kia ném ra ngoài, nện thật mạnh vào tường, lúc rơi xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đáng về hấp hối.

Trời ơi. Tên nam nhân này một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, Hạ Thiên rốt cuộc cũng hiểu được câu “cực kỳ chán ghét” của Ân Tử Dương tới cùng là như thế nào rồi.

“Tử Dương!” Ánh mắt lạnh khốc của Ân Dã Thần nhìn trừng trừng vào Ân Tử Dương, đôi con ngươi mang đầy hàm ý cảnh cáo: “Không định giải thích cho Tam ca một tiếng sao?”

Toàn thân của Ân Tử Dương run lên lẩy bẩy: “Tam ca, ta. . . .”

“Người nào đang ở bên trong?” Ân Dã Thần bỗng nhiên quát khế, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía sau, nơi Hạ Thiên đang ẩn nấp.

“Không xong, bị phát hiện rồi!” Hạ Thiên thầm kêu không tốt, vội vàng muốn tìm nơi để trốn, vừa xoay người, một bức tường thịt đã đứng chắn trước mặt, tốc độ của tên nam nhân này cực nhanh, vượt qua cả sức tưởng tượng của nàng.

“Người là ai?” Giọng nói của Ân Dã Thần tựa như Diêm vương chuyển thế, hoàn toàn nắm giữ sinh mệnh của người khác.

Biểu tình của Hạ Thiên đằng sau lớp mặt nạ cũng trở nên luống cuống, để chạm trán cận kề với một tên nam nhân lãnh khốc như thế này thì cần phải có một dũng khí thật cường đại a.

“Nói!” Giọng nói của hắn càng trở nên lạnh hơn.

“Ta là bằng hữu của Tử Dương!” Dưới tình thế cấp bách, Hạ Thiên vội vàng nói.

“Bằng hữu? Hừ!”

Nhìn Ân Tử Dương từ trên xuống dưới, bằng hữu trong ngoài của hắn, Ân Dã Thần đều nắm rõ trong lòng bàn tay, Ân Tử Dương khi nào thì tự nhiên lòi ra cái tên bằng hữu này?

Ân Dã Thần hừ lạnh một tiếng, tiện tay kéo chiếc mặt nạ của Hạ Thiên xuống. Chiếc mặt nạ vừa bị kéo xuống, Hạ Thiên phát hiện bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng.

Ân Dã Thần vậy mà lại nhìn nàng đến ngây ngẩn cả người, đến Ân Tử Dương cũng trừng to mắt nhìn nàng.

Mẹ nó? Chẳng lẽ nàng rất đẹp sao? Chỉ là, nàng sẽ không điên mà tin tưởng điều này là sự thật, thừa dịp bọn họ đang sưng sờ, nàng đẩy Ân Dã Thần một cái, sau đó trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, chuẩn bị chạy trốn.

“A! Hạ thần y, nơi này là lầu ba!”

Hồi phục lại tinh thần, Ân Tử Dương kinh ngạc hô lên một tiếng.

“Mẹ kiếp, sao người không nói sớm? A a a —— cứu mạng a!”

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu cứu kinh thiên động địa của Hạ Thiên.

Thân thể của nàng tung lên, trọng lực không ngừng hạ xuống, giờ phút này, Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét Newton, Newton phát hiện ra một quả táo rơi từ trên cây xuống, nên ở trên đầu hắn, vì vậy mà hắn đã phát minh ra định luật Newton, lực hấp dẫn của Địa Cầu, có nghĩa là không ngừng tiếp tục rơi xuống dưới.

Tại sao lại rơi xuống dưới, tại sao a? Hạ Thiên bị thấm nhấm mắt lại, đây là lầu ba, lần này cho dù nàng có bắt tử thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng rồi.

Một lúc sau, tại thời điểm mà cả thế giới đang trở nên hoàn toàn yên lặng, Hạ Thiên phát hiện nàng vẫn còn chưa chết, dấu vết tổn thương trên người cũng hoàn toàn không có: “Thật kỳ lạ, chẳng lẽ đây là thiên đường sao?”

“Người còn muốn dựa vào người ta bao lâu nữa?”

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi, Hạ Thiên sửng sốt, ngây ngốc ngẩng đầu lên, xoa xoa mắt, vẹo vẹo má, cái người trên cầm móc dây râu quai nón này, trông thật là quen mắt nha. . .

18. Chương 18: Đại Thúc, Nhà Của Người Thật Đẹp Nha!

“Đại, đại thúc?” Nàng như vậy mà lại rớt vào người đại thúc?

Ân Tịch Ly hí mắt lại, quan sát cái người mặc nam trang đang nằm trong lòng mình, cảm thấy quen mắt một cách kỳ lạ: “Thì ra. . . là người. . . .”

Vì thế, khuôn mặt của mỗ đại thúc lại càng trở nên thối hơn, hắn vĩnh viễn sẽ không thể nào quên được, trước khi bất tỉnh, là ai đã quăng cho hắn một cái bạt tai.

Ân Tịch Ly vừa mở miệng định nói điều gì đó, đôi mắt sắc bén của Hạ Thiên đã trông thấy Ân Dã Thần đang bước xuống lầu, khuôn mặt băng lãnh vạn năm không hề thay đổi, thâm trầm đến đáng sợ, nàng vội vàng ôm cổ Ân Tịch Ly, gấp gấp kêu lên: “Đại thúc, chạy mau, chạy mau chạy mau! Có người muốn giết ta, chạy mau!”

Nàng còn nhớ rõ, võ công của đại thúc rất giỏi, khinh công của hắn nhất định cũng sẽ rất xuất sắc, nếu hắn đem theo nàng bỏ trốn, vị tam ca khùng bố này của Ân Tử Dương chắc chắn là sẽ không đuổi theo kịp.

Nhưng mà. Mỗ đại thúc hình như là không nguyện ý.

“A. . . .vậy à? Có người muốn giết người sao?” Biểu tình không mặn không nhạt, giọng nói tựa như gió thoảng, giống như ai đó muốn giết nàng chính là vô cùng hợp ý của hắn vậy.

Hạ Thiên sốt ruột: “Huhu. . . .Đại thúc thối tha, tốt xấu gì người ta cũng đã cứu người một mạng, huhu, lại còn tặng miễn phí cho người một viên thuốc “Đại Lực Kim Cương hoàn” do ta đặc chế, huhu. . . .Người không thể thấy chết mà không cứu nha. . . .”

Thuốc đặc chế. . . .Nàng không đề cập tới cái vấn đề này thì thôi, nhắc tới chuyện này, khuôn mặt của Ân Tịch Ly càng thối hơn, hắn đường đường là Ly Vương gia, đời này chỉ trải qua hai chuyện ngu xuẩn nhất, một là ăn phải thuốc tráng dương, hai là bị nữ nhân không rõ từ đâu đến này quăng ột cái bạt tai, hai chuyện này là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của hắn.

“Được, cũng vừa đúng lúc, vậy thì chúng ta cũng tính toán hết nợ nần đi!”

Ân Tịch Ly nhắc tay, đem Hạ Thiên nhỏ nhắn ôm vào trong khuỷu tay của mình, nháy mắt liền biến mất.

Trong lòng Hạ Thiên đột nhiên có một dự cảm không tốt, ách, có khi nào. . . .có khi nào nàng vừa thoát khỏi hang cọp, lại tiến vào trong hang sói không. . . .

Ngoài cửa lớn của Oanh Ca phường, nhìn theo phương hướng mà hai người đã rời đi, đôi con người băng lãnh của Ân Dã Thần lộ ra vẻ đăm chiêu, dường như đang suy nghĩ đến điều gì đó.

*

Ly Vương phủ.

Một người toàn thân mặc hắc bào đen như mực đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế hoa Phỉ thúy được chạm trổ bằng ngọc.

Đối diện với hắn, Hạ Thiên mặc vải thô, áo đay, tóc chạm vai buộc thành một cái đuôi ngựa đơn giản, lỏng lẻo buông ở phía sau đầu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, vẫn không có ai nhúc nhích.

“Khụ khụ.” Nửa ngày trôi qua, Hạ Thiên xoa xoa cái mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhăn nhăn nhăn nhỏ nhỏ, nịnh nọt nói: “A, đại thúc, nhà của người thật đẹp nha. . . .phòng ốc lớn như vậy, người hầu nhiều như vậy, người xem, sơn sơn thủy thủy, hoa hoa mộc mộc, trông thật đáng yêu nha. . . .”

Con người đen láy không hề chớp, nhìn chằm chằm vào nàng, không có ý định rời đi.

“Oa, đại thúc, tại sao người lại không nói gì? Chẳng lẽ nơi này không phải là nhà của người? A. . .Ta hiểu rồi! Đại thúc là quân gia ở nơi này? Hay là thị vệ? Ách, chắc chỉ là tay sai vặt thôi!”

19. Chương 19: Đại Lực Kim Cương Hoàn, Nhập Khẩu Từ Nhật Bản!

“. . . .” Cuồng phong trong đôi mắt của hắn đang dần dần tích tụ, con người đen sâu thẳm như một hang động âm u từ từ nheo lại.

“Ấy ấy đại thúc, người đừng tức giận, chắc là ta đã nói sai cái gì rồi phải không? Ấy, được rồi, tuy bây giờ người chỉ là một hạ nhân, nhưng mà người nghèo chí hướng không ngần, một ngày nào đó người cũng có thể trở thành chủ nhân của nơi này, cái Vương gì gì ấy, một cước dẫm nát hắn! Ôi! Đến khi đó người có thể tha hồ mà ra oai được rồi!”

Bờ môi mỏng như được đeo gọt khê mở, chỉ phát ra một chút âm thanh trầm thấp: “A. . .? Không nghĩ tới ý chí của người lại lớn như vậy nha.”

Dem hấn dẫm nát dưới chân? Tốt, rất tốt, hấn lại có thêm một món nợ để tính sổ với nàng rồi.

Hạ Thiên oai phong võ ngực: “Đương nhiên, chí lớn là ở người tài, Vương hầu tướng lĩnh cũng vậy, không phải ai vừa sinh ra là đã được ngồi ở trên địa vị cao quý, chủ yếu là do người nào có bản lĩnh hơn thôi, đại thúc, ta rất tin tưởng vào năng lực của người.”

Đôi mắt của hấn hơi nheo lại: “Vương hầu tướng lĩnh cũng vậy, không phải vừa sinh ra là đã được ngồi trên địa vị cao quý? Người quả thật rất to gan, có biết rằng một câu nói này cũng đủ để tịch thu tài sản của nhà người, đem đi tru di cửu tộc không?”

Hạ Thiên thu tay lại, ngón tay yếu ớt xoắn xuýt vào nhau: “Đại thúc, cái gọi là chốn xa xôi cũng tựa như gần kề, bốn bề tứ hải đều là huynh đệ, nếu đã là huynh đệ, tuy rằng hai ta không phải là huynh đệ thân thích, nhưng cũng có thể xem như là huynh muội, người xem, vừa rồi cái gì ta cũng đều không nói, có phải hay không? Vừa rồi cái gì người cũng chưa nghe thấy, đúng không?”

Hạ Thiên đã quên mất nơi này là cổ đại, nàng nói ra những lời như vậy chính xác đã được xem như là đại nghịch bất đạo, khí phách của Vương hầu tướng lĩnh, nếu bị truyền ra bên ngoài, khác nào nói với tất cả mọi người ở trong thiên hạ rằng ai có bản lĩnh thì kẻ đó sẽ được làm hoàng đế sao? Đến lúc đó thiên hạ không loạn mới là lạ.

Ân Tịch Ly nâng một tay túm lấy Hạ Thiên kéo tới trước mặt mình, giống như là xách gà con, hấn cắn răng, lạnh nhạt nói: “Bây giờ không phải là lúc để nghe người nói những lời vô nghĩa, hiện tại là lúc chúng ta nên tính toán hết nợ nần với nhau, người, đã đánh ta một cái bạt tai. . . .”

“Làm ơn đi, là do người cường hèn ôm ấp sỡ loạn ta trước, cho nên ta mới như vậy!” Hạ Thiên trực tiếp cắt ngang lời nói của hấn, nếu hấn không khi dễ nàng thì nàng sẽ đánh hấn sao?

Ân Tịch Ly trừng mắt, Hạ Thiên cũng ngang ngạnh bĩu môi, cắn phẫn hất đầu sang một bên, dùng hành động để bày tỏ sự bất mãn của mình.

Đại thúc như vậy là không được rồi, rõ ràng là hấn không đúng, vậy mà lại biến thành nàng sai, ngang ngược không hiểu chuyện. Dù gì nàng cũng là người hiện đại, đừng tưởng dễ bắt nạt như vậy nha.

Thấy nàng có chút an phận, Ân Tịch Ly lại mở miệng một lần nữa: “Người còn lừa ta uống thuốc vớ vẩn linh tinh gì đó. . . .”

“Này này, đại thúc thú vị, rõ ràng là chính người muốn ta lấy thuốc cho người uống, tại sao bây giờ lại thành ta lừa người rồi?” Hạ Thiên lại một lần nữa nhăn mặt, cắt ngang lời hấn: “Hơn nữa, cái gì gọi là vớ vẩn linh tinh, thuốc này gọi là “Đại Lực Kim Cương hoàn”, người có hiểu hay không, đây là tên của một loại thuốc được nam diễn viên đóng phim AV Nhật Bản dùng, nhập khẩu từ Nhật Bản đấy, người đúng là không biết thưởng thức mà. . . .”

20. Chương 20: Oan Gia Ngõ Hẹp

Trước ánh mắt mãnh liệt của hấn, giọng nói oán hận của Hạ Thiên ngày càng trở nên nhỏ dần.

Nàng võ mạnh xuống cái bàn một cái, sau đó nhảy dựng lên, không chịu thua: “Ta đá người? Ta đá người khi nào? Ta nói này đại thúc, đối nhân xử thế phải biết thành thật! Chuyện gì có, chuyện gì không, phải biết trung thực! Cứ cho rằng người chán ghét ta, nhưng người cũng không thể nào chụp cho ta một cái tội danh như vậy, có trời mới biết ta đá người lúc nào?”

Ân Tịch Ly rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, túm lấy chòm tóc đuôi ngựa của Hạ Thiên, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người ngậm miệng lại cho ta!”

“. . . .” Hạ Thiên đau đến nước mắt lưng tròng, “Huhu. . . .Đại thúc thú vị, người là cái đồ vong ân phụ nghĩa, bất nhân bất nghĩa, tốt xấu gì người ta cũng đã cứu người, sao người lại có thể đối xử với ta như vậy, sao người lại dám khi dễ ta, huhu. . . .Đại thúc thối tha, đại thúc chết tiệt. . . .”

Huyệt thái dương nhói nhói đau, một câu đại thúc, hai câu đại thúc đều khiến hắc đầu đau đầu, chẳng lẽ hắc đầu đã già như vậy rồi sao?

Ân Tịch Ly vuốt ve chòm râu quai nón, chắc là... cũng chưa lên tới mức đại thúc thật chứ?

“Vương gia, thái tử đến chơi.” Giọng nói của Mạc quản gia khẽ truyền tới.

“Thừa Khánh?” Đôi mắt sáng hiện lên vẻ đăm chiêu, hắc đầu nhìn nhìn Hạ Thiên, sau đó bỏ lại nàng giống như vứt một quả bóng da: “Ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, chờ ta trở về rồi lại tìm người tính sổ!”

“Ôi, đau chết mất, đại thúc thái, tại sao lại mạnh tay như vậy chứ!” Liếm môi có chút khô khốc, Hạ Thiên nhe răng trợn mắt khóc thét, nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng của hắc đầu càng ngày càng xa, nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngoan ngoãn ở lại? Đùa sao, người nào ngu ngốc tới nỗi ngồi ở đây chờ hắc đầu về tính sổ với mình cơ chứ?

Không bỏ lỡ một câu “Vương gia” kia của Mạc quản gia, lòng của Hạ Thiên không khỏi dâng lên, không ngờ đối phương lại có thân phận lớn như vậy, quả nhiên là một người không dễ chọc, nàng vẫn nên sớm bỏ trốn thì tốt hơn.

Thân thể linh hoạt không ngừng chạy qua chạy lại trong mỗi hành lang gấp khúc, cẩn thận né tránh những tên hạ nhân, trước mắt nàng giờ đây là một bức tường cao hơn hai thước.

Hạ Thiên giống như một con khỉ, hai ba lần bám lên vách tường, sau đó dựa vào một gốc cây, nhìn nhìn thân cây rồi lại nhắm cự ly một chút, cuối cùng, nàng nhanh chóng nhảy xuống khỏi vách tường cao hơn hai thước, rồi khỏi vương phủ.

“Hừ hừ, đại thúc thái, người muốn khi dễ ta cũng không dễ đâu. . .”

“Vậy à?”

Bên tai truyền đến một giọng nói, Hạ Thiên hoảng sợ, không phải chứ, đại thúc nhanh như vậy mà đã đuổi kịp rồi sao?

Vừa quay đầu lại, trông thấy một bức tường thịt đang đứng im lặng ở phía sau lưng mình, nàng từng chút từng chút một ngẩng đầu lên nhìn lại. . .

Hắc bào đen như mực, khuôn mặt tựa như điêu khắc, trong trẻo, lạnh lùng mà cao ngạo. Nơi nào có hắc đầu xuất hiện thì áp lực không khí ở nơi đó sẽ giảm đi rất nhiều, hắc đầu, chính là Tam ca của Ân Tử Dương. . .

21. Chương 21: Lại Là Một Đại Yêu Nghiệt!

“Người, người, người. . .” Hạ Thiên chỉ tay vào hắc đầu, một câu cũng không nói được nên lời.

Mẹ nó, tới cùng là nàng gặp cái vận xui gì, thoát khỏi hang sói lại rơi vào hang cọp, vừa ra khỏi hang cọp lại vào lại hang sói. . .

“Người biết Ly vương gia?” Đôi mắt đen như mực của Ân Dã Thần nhìn chăm chăm vào nàng, con người thâm trầm, mi tâm hắc sâu ẩn chứa nhiều điều suy nghĩ, còn pha lẫn một chút kinh ngạc.

Dáng vẻ này. . . chính là cái dáng vẻ cao lớn này, làm sao lại trùng hợp như vậy a?

“Ly Vương? Người đang nói đại thúc sao?” Hạ Thiên theo bản năng hỏi lại.

“Chính là cái người đem người chạy trốn ấy.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, tựa như bất cứ điều gì cũng không thể nào thoát khỏi cặp mắt thần thông của hắc đầu.

“Hiểu lầm! Tuyệt đối là hiểu lầm!” Hạ Thiên lập tức kêu lên, vẻ mặt tràn đầy căm phẫn, oán hận nghiêng răng: “Tam ca, người nhất định phải tin tưởng ta, ta không hề có ý định chạy trốn, là tại cái tên đại thúc kia đột nhiên nổi điên kéo ta bỏ chạy, tuyệt đối không phải do bản thân ta muốn chạy đâu!”

“Tam ca?” Hấn khẽ nhú mào, khuôn mặt lạnh như băng mang theo ý tứ không thừa nhận, nhìn chăm chăm về phía nàng, hấn khi nào thì đã trở thành Tam ca của nàng? Tại sao hấn lại không biết vậy?

“Khụ, cái kia. . .” Hạ Thiên vội vàng ho nhẹ một tiếng, đôi mắt to tròn linh động như hai viên bảo thạch, sáng rực như những vì sao: “Cái gọi là thiên nhai tác bỉ lân ma (1) , tứ hải giai huynh đệ, chúng ta tuy không phải huynh đệ thì cũng coi như là huynh muội đi, lại nói, người còn là Ân công. . . .Ách, Tam ca của Ân Tử Dương, đương nhiên cũng là Tam ca của ta rồi.”

(1): Giống bán anh em xa mua láng giềng gần bên mình ấy :>

“Phải không?” Giọng nói lạnh lùng, khuôn mặt lạnh lùng, Hạ Thiên hoài nghi trong lòng hấn có phải cũng lạnh lùng như vậy?

“Đương nhiên là phải rồi, Tam ca, người nhìn xem, ta chẳng phải là đang chạy trốn cái loại người ấy hay sao?”

“” Ân Dã Thần im lặng nhìn chăm chăm vào nàng: “Người đúng là nói khoác mà không biết ngượng.”

Chỉ là, thật sự đẹp như tranh vẽ, ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp này, con người băng lãnh của Ân Dã Thần, từng chút, từng chút một, dần dần hòa tan, rồi sau đó, trong đôi mắt của hấn từ từ hiện lên ý cười, chậm rãi nở rộ ở trên môi.

Hạ Thiên dường như si mê, nàng ngây người, chỉ vào Ân Dã Thần, run rẩy không ngừng: “Người, người, người.”

Chân mày của hấn nhẹ nhàng nhíu lên: “Làm sao?” Ân Dã Thần chăm chú nhìn khuôn mặt của nàng đang run lên, dường như là nàng rất sợ hấn?

“Chuyển miện lưu tinh, quang nhuận ngọc nhan, hàm từ vị thổ, khí nhược u lan (2). Yêu nghiệt, yêu nghiệt a.”

(2) : 4 câu trong bài Lạc thần phú của Tào Thực ()

Mắt chuyển lưu tinh

Vẻ ngọc rõ ràng

Ngậm lời chưa thốt

Hơi đượm hương lan.

(Bài phú nói về nữ thần sông Lạc.)

*

Hạ Thiên đứng ngược nắn, nhìn chăm chú vào hấn, thốt lên , rốt cuộc nàng cũng hiểu được vì sao Ân Tử Dương lại yêu nghiệt như vậy. Không nói tới chuyện toàn thân người này như một tòa núi băng lãnh khốc, Tam ca nhà hấn cười rộ lên trông chẳng khác nào hồ tiên chuyển thế, hoàn toàn là một yêu nghiệt, thì ra cả nhà này, toàn bộ mọi người đều đẹp hơn cả nữ nhân a.

Nghe vậy, con người đen sắc bén của Ân Dã Thần trong nháy mắt trở nên thanh lãnh, cuồng phong trong đôi mắt dần dần ngưng tụ: “Người muốn chết sao?” Lại dám can đảm đem hấn ví von thành nữ tử.

22. Chương 22: Nhà Của Ta Không Phải Ở Trong Phủ

“Ách. . . .không muốn, không muốn, ta vẫn còn trẻ.” Hạ Thiên bụm miệng, nàng biết rõ, Tam ca của Ân Tử Dương không phải là một người dễ chọc, nàng rất thức thời, co được giãn được, chuyện này nàng vẫn luôn hiểu rõ.

“Hừ.” Hần hừ lạnh một cái, sát ý ngưng đọng trong đôi mắt đang từ từ khuyếch trương: “Tên?”

Tên? Hần đang hỏi tên nàng sao? Mắt to xoay tròn, hàng lông mày như cánh bướm khẽ giương lên, đôi mắt lóe sáng: “Tam ca, ta là Tiểu Ngư Nhi, Tiểu trong lớn nhỏ, Ngư Nhi là cá đang đùa giỡn giữa dòng sông.”

Hạ Thiên biết rõ nam nhân này không dễ chọc, thông minh như nàng làm sao có thể để cho hắn biết được tên thật của mình? Nàng đang muốn đuổi Tam ca của Ân Tử Dương đi, cho nên dứt khoát bịa ra một cái tên đưa cho hắn.

Ân Dã Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, con ngươi đen sắc bén giống như sóng nước mênh mông nhưng lại chẳng hề có một chút nào xao động: “Tiểu Ngư Nhi?” Mi tâm nhíu lại, giống như là cái tên này nghe không được thanh nhã lịch sự cho lắm: “Sau này, gọi ngươi là Linh Lung.”

Linh Lung, Linh Lung. . . . Trong lòng hắn yên lặng nhớ kỹ, khoe môi mỏng cương nghị như được điêu khắc nhẹ nhàng nhếch lên, hé ra một nụ cười, con ngươi đen láy đường như cũng đang phát sáng, vài phần dịu dàng chậm rãi lan tỏa.

“Linh Lung. . . .” Hạ Thiên giật giật khoe mắt, trong đôi mắt to xẹt qua một tia sáng kỳ dị, bả vai run lên lẩy bẩy, kéo dài giọng nói, giọng điệu vô cùng quái dị: “Không ~ muốn. . . .”

Cái tên nghe què mùa chết đi được, trước khi xuyên qua, nàng xem trong tiểu thuyết, đa phần nữ chính đều tên là Linh Lung, nàng lại đặc biệt thích một nhân vật gọi là “Túy Linh Lung”, cả ngày mở mắt nhắm mắt đều là Linh Lung, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật buồn nôn.

Tất cả những biểu tình này đều rơi vào con ngươi đen sắc bén của Ân Dã Thần, trong phút chốc, cuồng phong như dòng nước xoáy bắt đầu nổi lên, từng chút lại từng chút, cảm giác băng lãnh từ lòng bàn chân bắt đầu tản ra.

“Người dám ghét bỏ nó sao?” Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, cảm giác rét lạnh thẩm thấu vào sâu đến tận bên trong.

“Khụ, làm sao có thể, tên hay như vậy, ta cao hứng còn không kịp nữa là.” Hạ Thiên cười cười, đôi mắt to tròn ngập tràn ánh sáng, nhưng phía sau lưng, nàng cũng đang ngấm ngấm tính kế.

Dù sao sau ngày hôm nay, nàng cũng không phải gặp lại cái người này nữa, hắn thích lấy tên nào thì nghe theo hắn đi, cái gì mà Linh Lung, cho dù hắn muốn gọi mình là “Phượng tỷ” cũng không sao cả. . .

Hàng mi đang nhíu chặt của Ân Dã Thần từ từ giãn ra: “Ừm, chúng ta hồi phủ thôi.”

Dứt lời, hắn vươn bàn tay thon dài trắng nõn, cầm lấy đôi bàn tay “Linh Lung” xinh xắn của Hạ Thiên, tay to nắm lấy tay nhỏ, hắn kỳ lạ phát hiện ra rằng, tay của nàng thật giống như người nàng, cũng nhỏ nhỏ xinh xinh như vậy.

“Hồi. . .hồi phủ?” Nàng không nghe lầm chứ? Hần muốn dẫn nàng hồi phủ sao? Hạ Thiên run sợ hồi lâu, không phải Ân Tử Dương đã nói Tam ca của hắn cực kỳ chán ghét nữ nhân, chỉ cần nữ nhân đến gần, hắn đã muốn giết người rồi hay sao? Bây giờ làm sao hắn lại chủ động nắm lấy tay nàng như vậy?

Không, chuyện này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, hắn muốn dẫn mình về phủ?

“Haha. . . .haha. . . . Tam ca, ngươi có nhầm lẫn gì không? Nhà của ta không phải ở trong phủ của người nha. . . .”

23. Chương 23: Hần, Nhớ Kỹ Nàng Rồi!

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ ở trong phủ của ta!” Hần bá đạo tuyên bố, khí thế hoàn toàn tự nhiên, không khác nào một vị chúa tể.

“Ách. . .” Đứng ãa chứ, nàng phải ở cùng một chỗ với cái tên tính tình nóng lạnh bất thường này? Không phải là nàng chê mạng mình quá dài rồi sao? Nhưng mà, nhìn bộ dạng này của hã, giống như không phải là đang nói đùa, chẳng lẽ nào là thật?

Bọn họ vừa mới quen biết không quá một ngày, cũng không có giao tình gì đặc biệt, hã vì cái gì mà lại muốn mang nàng đi?

Hạ Thiên không hiểu, nhưng nàng luôn hiểu rõ một đạo lý, đó là tò mò hại chết mèo, vậy nên cho dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn chẳng quan tâm, chỉ cười cười nói: “Có thể được cùng với Tam ca ở chung một chỗ, thật sự. . . thật sự là tốt quá! Nhất định là phúc khí ta đã tu luyện mấy đời, như vậy thì từ hôm nay trở đi, ta và Tam ca sẽ ở chung một chỗ.”

Ấn Dã Thần hơi khoát tay, con người thâm thúy rất nhanh xẹt qua một tia khinh thường, hã mở miệng nhàn nhạt nói: “Ừm.”

“Ai da, Tam ca, ta không cẩn thận đánh rơi bảo vật gia truyền mà mẹ ta để lại rớt xuống sông rồi!” Hạ Thiên kêu to, rơm rớm nước mắt nhìn mặt hồ đang gợn sóng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Đồ gia truyền?” Nhìn theo tầm mắt của nàng, mặt hồ trong vắt tạo nên những gợn sóng nhẹ nhẹ, khi cao khi thấp, càng lúc càng xa, mãi đến khi từ từ biến mất hã.

“Là một cái vòng ngọc, mẹ ta nói, đó là do mẫu thân mẫu thân của mẫu thân. . . bên bà cố nội của ta truyền lại. . .” Hạ Thiên nước mắt lưng tròng nhìn Ấn Dã Thần: “Tam ca, ta sợ nước, người giúp ta tìm lại nó có được không?”

Ấn Dã Thần nhìn bộ dáng “Nếu như người không tìm ta dứt khoát sẽ không đi với người” của Hạ Thiên, môi mỏng của hã mím thành một đường chữ, trầm mặc nửa buổi, cuối cùng mới đi đến bên hồ: “Rơi xuống kia sao?”

“Cám ơn Tam ca! Ngay tại bên trái, ngay tại bên trái.” Hạ Thiên cao hứng nói.

“.” Hã di chuyển về phía bên trái.

“A! Bên phải, người dời qua bên phải, chút xíu chút xíu nữa, chút xíu là được rồi!”

“.” Ấn Dã Thần lại hơi mím môi, tiếp tục nhích về phía bên phải.

“Đúng đúng đúng, chính là nơi này! Vừa rồi chính là rơi xuống nơi này. Tam ca, người xuống xem thử một chút, hồ nước này trong như vậy, người xem có thể thấy được bảo vật gia truyền của bà cố nội ta để lại hay không.”

“.” Khuôn mặt tuần tú sa sầm lại, hã từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát hồ nước trong vắt.

Cơ hội tốt! Hai mắt của Hạ Thiên lóe sáng, nàng nhanh chóng nâng lên chân phải, một cước đạp vào người của Ấn Dã Thần.

Ấn Dã Thần chỉ cảm thấy sau lưng mình có một cỗ sức mạnh đang lao đến, cảm giác được nguy hiểm, hã lập tức đứng dậy. Lúc này, “vô ẩn chân” của Hạ Thiên đã đạp xuống, thân thể không có phòng bị, Ấn Dã Thần bị nàng hung hăng đá rớt xuống hồ.

“Hừ, muốn mang ta hồi phủ? Bao dưỡng ta? Dưỡng tình nhân? Nói cho người biết, Hạ. . . Ách, Tiểu Ngư Nhi ta mới không thèm làm cái loại người đó, người cứ ở dưới nước mà nằm mơ đi! Có quỷ mới cùng người trở về!”

Nói xong, Hạ Thiên giơ ngón tay giữa về phía hã, sau khi bày tỏ ý nghĩ khinh bỉ của mình, nàng nhanh chóng chuyển mắt.

Dưới hồ, Ấn Dã Thần từ trong lòng nước ngoi lên, tức giận nhìn lên bờ, âm thanh của nước nhỏ giọt rơi tí tách, hắc bào ướt sũng bó sát người, đáng vẻ xem ra rất chật vật, nhưng lại không hề khiến cho vẻ đẹp của hã bị sa sút.

Trên bờ đã không còn bóng dáng của Hạ Thiên, đôi con người đen sắc bén của Ấn Dã Thần càng trở nên thâm trầm, sau đó biến thành một tiếng nghiến răng nghiến lợi: “Người được lắm, Tiểu Ngư Nhi. . .”

Hắn, nhớ kỹ nàng rồi!

24. Chương 24: Tìm Tới Cửa

Buổi tối không trăng, ánh sáng rực rỡ lóe lên, khắp nơi trên đường Trường Nhạc giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ thắm lung lay theo gió, ráng chiều đỏ rực khiến cho bóng đêm càng tăng thêm vài phần mỹ lệ một cách lạ thường.

Vương triều Vũ Trinh là một trong bốn cường quốc lớn của Thiên Nguyên Đại Lục, dân giàu nước mạnh, tài nguyên dồi dào, đứng giữa bốn nước lớn cũng xem như là vang danh lừng lẫy.

Dân chúng của Thiên Nguyên Đại Lục nhiều vô số, nhưng chỉ có điển hình bốn cường quốc lớn. Từ xưa đến nay đều có một định luật, thiên hạ hợp rồi tan, tan rồi lại hợp. Nhìn bề ngoài, bốn cường quốc này xem ra rất hòa bình hữu nghị nhưng thật ra là đang âm thầm tranh đấu rất quyết liệt.

Ngoài vương triều Vũ Trinh chỉ còn lại ba vương triều lớn là Lễ Phong, Trác Nhĩ và Hoàng Việt. Bốn nước đứng ở thế chân vạc, chắc chắn sẽ có một hồi sóng gió.

Hạ Thiên cầm mấy cái bánh màn thầu trong tay, không nhanh không chậm bước đi trên đường, cước bộ thoải mái tự nhiên, vô cùng dễ chịu.

Đôi mắt to tròn như viên ngọc đen láy đang không ngừng quan sát xung quanh, trong lòng nàng cảm thấy có chút bùi ngùi xúc động.

Ở đây được vài tháng, nàng đã xem vương triều Vũ Trinh giống như ngôi nhà đầu tiên của mình, đột nhiên phải rời khỏi nơi này, trong lòng vẫn có chút không nỡ.

Nhưng mà, ở cái địa phương này đã không còn có thể lẫn lộn bươn chải được nữa. Vả lại nàng cũng đã quyết định phải nhìn xem cái thế giới này rốt cuộc là trông như thế nào, vì thế nàng quyết định sẽ chu du khắp nơi, đi đến nhiều địa phương khác.

Quán trọ Tứ Hải náo nhiệt xôn xao, mặc dù đang là ban đêm nhưng vẫn có nhiều người tấp nập. Hạ Thiên đem bánh màn thầu nhét vào trong lòng, chuẩn bị về phòng thu dọn hành lý, đợi khi trời sáng sẽ rời đi.

“Cô nương, về rồi sao!” Chưởng quầy nhìn thấy nàng liền nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

“Đúng vậy, Lý chưởng quầy, hôm nay làm ăn không tệ nha!” Hạ Thiên mỉm cười, lúm đồng tiền bên má dần dần lộ ra, xinh đẹp động lòng người.

Ở tại quán trọ này ba tháng, nàng đã sớm trở thành khách quen của Lý chưởng quầy, đến cả tiền phòng mỗi đêm vẫn đặc biệt rộng rãi cho nàng tính thiếu, vì vậy ấn tượng của Hạ Thiên đối với hắn rất tốt.

“Ha ha, đó là nhờ phúc khí của Hàn cô nương!” Chưởng quầy cười nói, nhưng mà ánh mắt của hắn nhìn về phía Hạ Thiên có chút kỳ quái.

Cái loại nhiệt tình này không giống như bình thường, lại để lộ ra một loại cảm giác khiến cho Hạ Thiên cảm thấy khó hiểu.

Chớp mắt, nàng quyết định bỏ qua, hậm hạp bước lên trên lầu hai, lúc này nàng mới phát hiện, những thực khách ở trong đại sảnh ăn cơm đang dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía mình, thậm chí có người còn cúi xuống, chụm đầu ghé tai, nhìn nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, không biết là đang nói cái gì.

Hạ Thiên cảm thấy khó hiểu. Kỳ lạ! Tối nay làm sao vậy nhỉ? Dường như tất cả mọi người đều đang quan sát vẻ mặt của mình.

Đứng trước cửa phòng số bốn, chữ nhân, trong lòng Hạ Thiên bỗng dưng nẩy lên một cỗ cảm giác bất an, cái loại cảm giác này. . . .Giống như. . . .giống như mỗi khi đề phòng Ngôn Hoan chuẩn bị bày ra mấy cái trò đùa quái đản để trêu cợt mình.

Ổn định lại tinh thần, Hạ Thiên nhẹ nhàng giơ tay, từ từ vươn tới cánh cửa, mắt to lóe sáng, nhìn qua khe hở, quan sát một cách cực kỳ cẩn thận.

Tay vừa chạm đến mép cửa, đột nhiên, cửa phòng bị kéo ra, một cỗ khí lực rất lớn túm chặt tay của Hạ Thiên, thân thể của nàng chơi vơi, cả người bổ nhào vào trong.

“A ——!” Nàng muốn hét lên, nhưng âm thanh vừa mới tràn ra khỏi miệng lại bị một bàn tay to dày ẩm áp gắt gao che lại đôi môi.

“Im miệng, không cho phép kêu!” Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần u ám, hơi thở quen thuộc, sự bá đạo quen thuộc, Hạ Thiên ngẩn người, sửng sốt, không có phản ứng.

“Đại đại đại. . . .đại thúc?” Không phải đâu, đại thúc làm sao có thể ở trong này, làm sao có thể tìm đến chỗ này?

25. Chương 25: Năm Nay Nhất Định Là Năm Xui Xẻo Của Nàng

“Đại đại đại. . . .đại thúc?” Không phải đâu, đại thúc làm sao có thể ở trong này, làm sao có thể tìm đến chỗ này?

Hạ Thiên giương mắt, tầm mắt nhìn thẳng vào một thân thanh sắc huyền y của Ân Tịch Ly, vạt áo dài rộng, cổ áo viền tím to như vậy, được thợ cắt may vô cùng khéo léo, điểm xuyết kim tuyến lấp lánh, tinh xảo tựa như một đám mây ngũ sắc, trùng trùng điệp điệp, màu sắc rực rỡ, nhưng giờ phút này, sắc mặt của hắn cực kỳ thâm trầm.

Hạ Thiên nhún vai, trong nháy mắt, sau khi khôi phục lại từ trong sự kinh ngạc, nàng gia tăng dũng khí, nhìn thẳng vào hắn: “Ta nói này đại thúc, không phải là ta bỏ trốn, ta là bị người khác bắt đi, người có biết bị người khác bắt đi nghĩa là gì không? Nghĩa là không phải do ta nguyện ý, nhưng nó vẫn cứ xảy ra, vậy nên, người cứ cho rằng ta bỏ trốn đi, ta sẽ hoàn toàn không để ý đâu.”

“A. . .?” Ân Tịch Ly nhướng mày, khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ta ngược lại rất muốn nhìn xem, bọn đạo chích phương nào dám can đảm làm can như vậy, đến cả người trong Vương phủ của ta mà cũng dám bắt!”

“Khụ, đại thúc, không, Vương gia đại thúc, hình như là người vẫn chưa hiểu rõ lời nói của ta, ta là bị người khác bắt đi, làm sao ta có thể biết được người bắt ta là ai? May mắn là do ta mạng lớn nên mới chạy thoát trở về, nếu không thì đã sớm đến âm phủ uống trà nói chuyện phiếm với Diêm Vương rồi.”

Đôi mắt to của Hạ Thiên lấp lánh, lóe ra tia sáng tinh ranh, cánh môi hồng nhuận ba hoa chích chòe viện cớ, không hề có chút đỏ mặt, không hề có chuẩn bị trước.

Ân Tịch Ly nguy hiểm nheo đôi mắt lại, sự kiên nhẫn của hắn hoàn toàn sụp đổ, môi lạnh như băng mím lại thành một đường thẳng tắp, mang theo một tia rét lạnh.

“Đừng nói với bốn vương những lời vô nghĩa, người đâu, mang đi!”

“A. . . .Tại sao người lại có thể như vậy? Quân tử động khẩu không động thủ nha, người ta mới nói như vậy mà người đã động thủ. . . .A! Đừng đụng vào ta, mau tránh ra!”

Hạ Thiên luống cuống tay chân, trong phòng khách ồn ào bỗng xuất hiện những tên thủ hạ vọt vào, mặc dù nàng đã học qua Taekwondo nhưng đánh ra vài quyền cũng rất khó khăn, không tới một khắc đã bị Ân Tịch Ly xách lên như xách gà con, nhanh chóng rời đi.

Hạ Thiên trưng ra vẻ mặt cầu xin, yếu ớt vịn vẹo đầu ngón tay, năm nay. . . năm nay nhất định là năm xui xẻo của nàng, nếu không thì đã không xuyên qua để cho người ta khi dễ rồi.

Ngôn Hoan a Ngôn Hoan, cậu còn không mau tới giúp tớ. . . . Cậu mà đến muộn thì chắc tớ sẽ bị tên đại thúc này ăn tươi nuốt sống mất.

26. Chương 26: Người Dám Nói Bốn Vương Là Lão Già Cạn Bã!

Ly Vương phủ.

Ân Tịch Ly giống như đang xách động vật nhỏ, một tay ném Hạ Thiên xuống đất.

“Oa, Vương gia, đây là. . . . nhìn rất quen mắt nha!” Mạc quân gia trợn to mắt, vây quanh Hạ Thiên, vòng hai vòng, nhỏ giọng hỏi.

Hạ Thiên liếc hần một cái, oán thăm trong lòng, đương nhiên là quen mắt rồi, cách đây không lâu đã từng gặp qua, nhanh như vậy mà đã quên mất nàng, đây là loại người gì vậy?

Hai hàng lông mày đen như mực của Ân Tịch Ly hơi nhíu lại, lạnh lùng nói: “Nha hoàn mới tới, Mạc quân gia, nhớ kỹ cho bốn vương, phải dạy dỗ nàng cho thật tốt, thật tốt. . . .”

Dạy dỗ? Dạy dỗ nàng? Hạ Thiên trắng mắt liếc hần một cái: “Ê, ta nói này đại thúc, ta đáp ứng làm nha hoàn của người khi nào? Người không thể tùy tiện cấm đoán sự tự do của người khác như vậy. . . .”

“Nha hoàn của ta? Xem ra người có vẻ thích làm nha hoàn của ta nhỉ?” Trong giọng nói của Ân Tịch Ly nồng đậm sự ái muội và chọc tức.

“. . . . Khụ, không phải không phải, ta nói là, ta không có đáp ứng làm nha hoàn ở nhà các người, ta tôn thờ tự do, một là ta không có nói bán thân cho người, hai là ta không có nợ người cái gì, sao người có thể tùy tiện an bài cho ta một cái thân phận, khiến cho ta tự nhiên trở thành nha hoàn nhà các người?”

“Đại thúc?” Nghe thấy từ này, đôi con ngươi của Mạc quân gia nhảy lên, hần bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước, hình như cũng có một nữ tử giống như vậy, cũng đứng ở trước mặt hần, một câu một câu gọi Vương gia là đại thúc. . . .

“A. . . ! Ta nhớ rồi, người chính là cái nha đầu kia! Mấy tháng trước chính là nha đầu người lớn mật, mạo phạm đến Ly Vương của chúng ta, ta còn đang lo không tìm thấy người, hôm nay quả thật là đã tự tìm đến cửa chuộc tội rồi!”

“Ta nào có mạo phạm!” Hạ Thiên oan uổng cảm thán: “Rõ ràng là tên đại thúc thối này mạo phạm ta trước, lại còn phi lễ với ta, ta mới đúng là người vô tội!”

“Phi, phi, phi lễ. . . .” Cái từ này quả thực có sức oanh tạc quá mức, đầu lưỡi của Mạc quân gia nhất thời thắt lại, nói không nên lời.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ân Tịch Ly hiem khi lộ ra một tia thẹn đỏ, giọng nói trầm thấp không được tự nhiên, hần hừ một tiếng: “Bao nhiêu nữ tử còn đang mong muốn được bốn vương coi trọng, bốn vương gần gũi với người là phúc khí của người, người đừng có phúc mà không biết hưởng!”

“Phúc khí? Ta nói này đại thúc, người cũng không nhìn xem bộ dạng của người trông như thế nào, một lão già cạn bã như người thì ai mà muốn gần gũi thân cận? Phi phi phi, ghê tởm muốn chết!” Nghĩ đến nụ hôn đầu của mình bị một tên đại thúc mọc đầy râu quai nón đoạt mất, Hạ Thiên nghĩ như thế nào cũng cảm thấy thật thống khổ.

“Người. . . .” Khuôn mặt tuần tú của Ân Tịch Ly biến sắc, trong chớp mắt cuồng phong tích tụ: “Người dám nói bốn vương là lão già cạn bã?”

27. Chương 27: Dạy Dỗ Thật Tốt

“Người. . . .” Khuôn mặt tuần tú của Ân Tịch Ly biến sắc, trong chớp mắt cuồng phong tích tụ: “Người dám nói bốn vương là lão già cặn bã?”

Cầm tức, phần nộ, lửa giận ngút trời!

Nhiệt độ không khí xung quanh nhanh chóng giảm xuống, cát bụi mịt mù, cuồng phong bão táp lan tràn, trong lòng Hạ Thiên cảm thấy hối hận, ngàn lần không nên, vạn lần không nên ở trên địa bàn của người khác mà nói xấu người đó nha.

“Đại, đại thúc, cái kia. . . cái kia. . . ta nói đại thúc anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tướng mạo giống như Phan An, so với Đường Bá Hổ còn đẹp hơn. . .” Hạ Thiên mặt không đỏ, thở không gấp, bỏ bỏ một tràng nịnh hót.

“Đường Bá Hổ?” Mạc quản gia chau mày: “Phan An? Hai người này là ai?”

“Khụ, bọn họ. . . bọn họ là thần tiên anh tuần trên trời. . . cho nên, đại thúc, người ở trong lòng ta, so với Phan An còn đẹp hơn, so với Đường Bá Hổ còn tốt hơn, làm sao có thể là một lão già cặn bã được?”

Đôi mắt to tròn của Hạ Thiên híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, sung sướng tán thưởng.

“Hừ!” Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng, biểu tình trên khuôn mặt tuần tú xinh đẹp thoáng dịu đi một chút, nhưng vẫn âm trầm đến đáng sợ: “Đừng ở trước mặt bốn vương khoe khoang mồm mép, Mạc quản gia, còn không mau lên, đem nha đầu kia dẫn đi dạy dỗ cho thật tốt!”

“Dạ, Vương gia, nhưng mà, trong vương phủ của chúng ta không thiếu nha hoàn, không biết Vương gia muốn để cho nàng làm cái chuyện vô tích sự gì?”

“Ừm. . .” Đôi mắt đen như mực lóe lên tia sáng kỳ quái, hắc trầm ngâm nửa ngày mới nói: “Để cho nàng hầu hạ bốn vương, thôi, nha đầu kia cứ để cho bốn vương tự mình dạy dỗ.”

Khi nghe những lời này, Hạ Thiên cảm giác trên người Ân Tịch Ly lộ ra một cỗ tà ác âm hiểm, nàng thật sự là khóc không ra nước mắt, xem ra là nàng đã thật sự tiến vào hang sói rồi.

Không! Nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được! Nói là nói làm nha hoàn ở đây, nhưng trời mới biết, tên đại thúc hỗn đản này có thể nhân cơ hội mà khi dễ nàng hay không? Biết đâu hắc thay đổi phương thức để chinh nàng?

Nghĩ vậy, Hạ Thiên càng kiên định, quyết tâm muốn chạy, đôi mắt sáng rực như vì sao chớp chớp, nàng cố làm ra bộ đáng đáng thương tội nghiệp, sau đó ủy khuất mím môi: “Đại thúc, mọi việc nên thương lượng một chút có được không? Người ta còn có công việc phải làm, còn phải bán thuốc, còn phải phụng dưỡng, trên có mẹ già bảy tám chục tuổi, dưới có con nhỏ một tuổi còn đang chờ bú sữa. . . .”

“Được rồi, người đừng nói thêm gì nữa!” Ân Tịch Ly vung bàn tay to lên, giọng nói âm lãnh cường thế theo môi mông phun ra, hắc lạnh lùng nói: “Chuyện bốn vương muốn làm, người nào cũng không thể ngăn cản!”

Mẹ nó! Bạo quân! Quả thật là không thể nói lý mà! Hạ Thiên tức giận trợn trắng mắt, đúng là không biết phải làm sao, nghĩ đến vận mệnh của chính mình sau này bị người ta khi dễ, nàng liền có một cỗ xúc động muốn khóc.

Được rồi, đưa đầu ra thì mất đầu, rút đầu vào thì cũng bị chém, nàng nhận: “Đại thúc, này, cho dù tới đây, ta cũng phải trở về khách điểm để thu dọn hành lý một phen, đồ đạc của ta vẫn còn ở nơi đó!”

28. Chương 28: Nàng Sế Báo Thù

Con người thâm thúy, Ân Tịch Ly yên lặng, chăm chú đưa mắt nhìn nàng, ngón tay thon dài vỗ một cái, giống như là đang gọi người đến.

Hạ tay xuống, một tên gia đình tiến vào, đem đồng đồ để trên mặt đất: “Vương gia, tất cả đều ở đây!”

Hạ Thiên nhìn mấy thứ đồ bị ném rải rác trên mặt đất, mắt cứ trố ra, “Hùng vĩ ca”, “Đại Lực Kim Cương Hoàn”, “Dục tiên hoàn”

Đây. . . đây không phải là hành lý của mình sao? Hạ Thiên tức giận, tên đại thúc thối tha này vậy mà lại đem đồ đặc của nàng trộm hết về đây!

Xem như không cảm thấy lửa giận của Hạ Thiên, Ân Tịch Ly chỉ lạnh lùng nói: “Mặc quần gia, đem đồ đặc của nàng mang đi, bốn vương muốn đích thân dạy dỗ nàng!”

Dứt lời, hắn túm cái đuôi ngựa nhỏ của Hạ Thiên, kéo nàng từ từ đi tới hậu viện.

Hạ Thiên đau đến nước mắt lưng tròng, đại thúc chết tiệt, đại thúc thối tha, đại thúc cặn bã, đại thúc hỗn đản! Gào khóc. . . .Nàng sế báo thù! Nhất định sế báo thù!!

*

Chín đoạn hành lang gấp khúc, những dây leo dài phủ đầy trên lan can, hương thơm hoa cỏ ngập tràn bốn phía, thấm vào lòng người, trong Ly vương phủ, mọi thứ đều xinh đẹp như vậy, ngoại trừ. . . .

“Hạ Thiên, người. . . cái xú nha đầu chết tiệt này! Người dám đem tranh vẽ giang sơn của phụ hoàng ta ban thưởng mang đi đốt! Người. . . người cũng biết đó là bảo vật cống phẩm!”

Bảo vật cống phẩm? Làm ơn, cái này cũng lắm chỉ xem như là một bức tranh màu sắc rực rỡ, nàng còn tưởng là do con chó con mèo thiếu đạo đức nào tè bậy ở trên mặt nữa, đương nhiên, những lời này nàng không dám nói ra.

Một lúc sau.

“Hạ Thiên, người. . . chết tiệt. . . người đem tấu chương của bốn vương giấu đi đâu vậy? Đây là tấu chương vô cùng khẩn cấp, vậy mà người.”

A a. . . vô cùng khẩn cấp? Quan trọng như vậy sao? Hạ Thiên rụt rụt cổ, ở trong lòng yên lặng gào thét, thực xin lỗi nha đại thúc, người ta đi toilet, ngồi nhà xí nhưng lại quên mang theo giấy súc, cho nên tiện tay, vớ ngay một mớ giấy mà lại không biết đó là tấu chương, đem nó thành giấy súc mà sử dụng. . . .

Đương nhiên. . . đương nhiên những lời này nàng không dám để lộ ra nửa chữ.

Lại một lúc sau. . . .

“Hạ Thiên! Người. . . .Người. . . .Xú nha đầu đáng giận! Người dám đốt thư phòng của bốn vương! Người. . . .Bốn vương muốn làm thịt người!” ()

A A A. . . đại họa lại đến nữa rồi! Nhất thời không nắm chắc, vậy mà lại làm cháy hết cả thư phòng của đại thúc! Trong lòng Hạ Thiên cảm thấy hoảng hốt, vội vàng chuẩn bị chạy trốn.

“Muốn chạy sao? Trở về cho bốn vương!” Ân Tịch Ly rống to.

“Ừm, ai thèm quan tâm người nha, người bảo ta không chạy ta sẽ không chạy sao? Ta cũng không phải là kẻ ngu!” Giọng nói rõ ràng của Hạ Thiên từ xa truyền đến.

Tức giận! Ân Tịch Ly phẫn nộ, tuần nhan tựa như điêu khắc đang bùng bùng lửa giận, bỗng nhiên hắn vươn tay, chụp lấy một cung tên, kéo dây căng tròn.

“Bốn vương đếm tới ba! Một, hai. . . .”

Hạ Thiên quay đầu liếc mắt một cái, ngay lập tức ba hồn bảy vía cảm thấy khiếp sợ, hần. . . hần. . . hần sẽ không bắn thật đấy chứ?

“Ba. . .” Tiếng gió rít gào, mũi tên nhọn đột nhiên phóng lên, xé gió kêu to, lao thẳng một đường đến chỗ Hạ Thiên. Gửi thanks

dienvi2011↓ Re: [Xuyên không] Vương gia đại thúc, người thật xấu! - Ninh Khuynh 19.02.2014, 16:28

quả thật k đỡ nổi vs chj! suýt chết sặc vì chj đây nè!

Chj đúng là dân phá hoại chuyên nghiệp! Chắc chj đj dụ dỗ thuốc là siêu thôi! Phá hoại đoc mà k đỡ dc cười! Ai mà lấy chj chắc tổ tiên nhà tên đó vô phúc vạn đời!

Quả này anh bắn tên trúng ngang bên cạnh chj cho chj chết ngất luôn đây!

29. Chương 29: Tam Hoàng Tử Đột Kích

Nhắm mắt, hạ quyết tâm, nàng yên lặng chờ đợi mũi tên kia lao tới.

“Đinh”

Chỉ nghe một tiếng đinh vang lên, chờ mãi mà không có cảm giác đau đớn, Hạ Thiên hơi nâng mi mắt, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn lạnh lùng đang đứng chắn ở trước người mình, vững vàng đỡ được mũi tên.

“Hoàng thúc, đao tên không có mắt, phải cẩn thận!”

Ân Dã Thần một thân huyền y đen như mực, đôi con ngươi trong veo, lạnh lùng mà cao ngạo, tóc mai phát phơ trong gió, nước da trắng nõn, gương mặt tuấn tú để lộ ra nét cương nghị, lạnh lẽo như đóa Lan tuyết mai (*), môi mỏng như đêo gọt, phun ra lời nói lạnh nhạt hờ hững.

“Dã Thần?” Tầm mắt của Ân Tịch Ly dừng lại trên gương mặt anh tuấn kia, đôi con ngươi thâm sâu như xoáy nước, một chút, một chút lại càng thêm sâu sắc.

Hạ Thiên mở to đôi mắt đang nhắm chặt: “Này, này. . . Tam ca. . .?” Đây rõ ràng là tam ca của Ân Tử Dương mà.

Lại nhìn đến tay của hắn, rõ ràng là đang nắm chặt cái mũi tên khí thế bức người kia, là hắn. . . đã cứu nàng sao?

Nhưng mà, vừa rồi hắn gọi Vương gia đại thúc là gì? Hoàng thúc. . . .?

Cái từ Hoàng thúc này. . . . chẳng phải là khi một hoàng tử nhìn thấy huynh đệ của Hoàng thượng, phụ thân của chính mình, mới có thể gọi là. . . . Hoàng thúc sao?

Nói vậy, vị tam ca này của Ân Tử Dương. . . .Không, kể cả Ân Tử Dương. . . đều là hoàng tử? Đều là Vương gia hoặc Hoàng thượng tương lai?

Đầu có chút choáng váng, Hạ Thiên mở to đôi mắt tròn, hơi nước ánh lên, con ngươi đen cơ trí có chút không dám tin, nhìn chằm chằm vào Ân Dã Thần, thần thờ.

Hình như là. . . .Lúc trước, nàng đã đem cái người có khả năng trở thành Vương gia hoặc Hoàng thượng trong tương lai này. . . một cước đá bay xuống hồ. . . .

Ân Tịch Ly buông cung tên trong tay xuống, con ngươi đen sâu thăm trở nên tĩnh lặng, hắn nhìn về phía Ân Dã Thần, con ngươi cũng mênh mông như biển cả, không có một chút xao động nào: “Dã Thần, sao ngươi lại tới đây?”

Ân Dã Thần lại quay mặt nhìn về phía Hạ Thiên, đôi con ngươi rét lạnh như mũi tên bén nhọn khiến cho Hạ Thiên nuốt nuốt nước bọt.

“Ta tới, tìm người.” Lúc hắn nói những lời này, đôi mắt không hề chớp, cũng chưa từng rời khỏi Hạ Thiên.

30. Chương 30: Làm Sao Mà Ta Biết Được Lai Lịch Của Hắc Lại Lớn Như Vậy?

“Tìm người?” Đuôi lông mày của Ân Tịch Ly khẽ cong lên: “Dã Thần muốn tìm người nào? Sao không trực tiếp nói với hoàng thúc một tiếng, ta sẽ cho người đem đến tận phủ của người, cần gì phải tự mình đến đây?”

Hắc kêu người dâng trà, mùi vị của trà U Hương tràn ngập, một làn gió nhẹ khẽ thổi qua, mang theo chút ý vị tự nhiên.

“Ngồi đi, nói cho hoàng thúc nghe, người muốn tìm người nào?”

“Là. . .” Ân Dã Thần trừng mắt nhìn Hạ Thiên, chuẩn bị mở miệng.

“A!” Hạ Thiên đột nhiên nhảy dựng lên cao ba thước, một tay ôm bụng, một tay vịn lên trên người Ân Tịch Ly, kêu to: “Ôi, ôi, cái bụng của ta đau. . .đau quá, bụng của ta đau quá, nhất định là do buổi sáng ăn phải thức ăn hư, không được rồi không được rồi, ta sắp ra mất rồi, ta. . .ta. . .ta đi nhà xí trước. . . .”

Vừa dứt lời, một tay nàng ôm bụng, một tay giơ lên, đẩy Ân Tịch Ly ra, co chân chạy.

Ánh mắt của Ân Tịch Ly ngưng tụ, lạnh lùng nói: “Muốn chạy sao?”

Bàn tay to lớn vung lên, mang theo một luồng gió rít gào, hắc đột nhiên túm lấy cái đuôi ngựa của nàng: “Nơi nào người cũng đừng hòng chạy đến.”

Cứ như thế, ngón tay thon dài của hắc vừa chạm tới lọn tóc mềm mại, bàn tay băng lãnh tóm được cái đuôi ngựa nhỏ của Hạ Thiên, nắm thật chặt, xương khớp rõ ràng, như thể đang nắm toàn bộ thiên hạ.

“A!” Hạ Thiên đau đến nước mắt lưng tròng, nàng mím mím môi: “Này này này, người làm gì vậy? Đừng có kéo tóc ta, đau chết mất, mau buông tay! Đau chết ta rồi!”

Ân Dã Thần gắt gao nhìn vào ánh mắt của Hạ Thiên, con người đen nhuốm màu mực tỏa ra sự lạnh lẽo.

Âm khí.

Tà mị.

Rét lạnh.

Giống như đỉnh núi ở trên tòa núi băng từng sống, tuyết đọng ngàn năm, muôn đời không thay đổi.

“Hoàng thúc, người ta muốn tìm, chính là nàng!” Hắc nói, giọng nói tà mị âm u, mang theo sự uy nghiêm vốn có của hoàng thất.

“Là cái nha đầu đáng giận này?” Nơi đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn Hạ Thiên, đôi môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm lãnh: “Nha đầu, người cũng thật sự rất có bản lĩnh nha, trên chọc gieo mầm tai vạ khắp nơi!”

Hạ Thiên hô to oan uổng, đôi mắt to tròn, sáng rực như những ngôi sao dấy lên hơi nước, lã chã chực khóc: “Ta. . . .Người không biết không có tội, lúc trước ta không biết lai lịch của hắc lại lớn như vậy. . . .”

Đúng vậy nha, nếu sớm biết lai lịch của hắc lớn như vậy, một cước kia của nàng. . . nàng làm sao dám tiếp tục đạp xuống? Nàng đã sớm chạy rồi. . .Bây giờ trong lòng nàng cảm thấy thật hối hận a.

“Hừ! Phải không?” Ân Tịch Ly rõ ràng không tin, âm trầm nói: “Vậy tại sao người biết rõ bản vương là Vương gia mà lại còn dám đối với bản vương như vậy? Người thật sự rất to gan!”

“Khụ khụ, cái đó, cái đó là bởi vì ta biết đại thúc. . . .Àch, biết Vương gia người chính là Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền (*) , là một người có lòng khoan dung độ lượng, chắc chắn sẽ không so đo với nữ tử, cho nên. . . .cho nên. . . .”

(*) Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền: bụng tể tướng có thể chống được thuyền – ý bảo phàm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung.

Ân Tịch Ly trực tiếp xem như không nghe thấy lời nói của nàng, nhìn về phía Ân Dã Thần: “Vì sao người lại muốn tìm nàng?”

Ân Dã Thần túm lấy đuôi ngựa của Hạ Thiên, cũng chưa từng buông tay: “Tính sổ.”

31. Chương 31: Cứ Như Vậy Mà Rời Đi Sao?

Giọng nói của hắn vẫn cô lãnh, trước sau như một, nhưng nếu chú ý nghe kỹ thì vẫn có thể cảm nhận được hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi, có thể khiến cho Ân Dã Thần – kẻ lãnh khốc nhất trong hoàng cung trở nên như vậy, Ân Tịch Ly không khỏi cảm thấy có chút bội phục Hạ Thiên.

“Nếu đã như vậy, nàng, người hãy. . .” Mang đi đi.

Vẫn chưa kịp nói xong, ba chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, Hạ Thiên đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Ân Tịch Ly: “Đại thúc, nếu người dám đem ta giao cho hắn thì người đừng trách ta đem chuyện “Đại Lực Kim Cương hoàn” nói ra.”

Hạ Thiên cương quyết bằng mọi giá, nàng biết rõ tam ca của Ân Tử Dương không phải là người dễ chọc, nàng chỉ có thể tìm đường mà rút lui, lần này lại ở Ly vương phủ mất to trừng mắt nhỏ cùng với Vương gia, cũng không thể nào để rơi vào tay của Ân Dã Thần được, nàng cảm thấy hắn so với Vương gia đại thúc còn nguy hiểm hơn nhiều.

Hạ Thiên không biết, cái quyết định mà nàng tự cho là cực kỳ thông minh này lại khiến cho cuộc sống sau này của nàng gặp nhiều thống khổ, đương nhiên, đấy là chuyện sau này.

Nghe thấy năm chữ “Đại Lực Kim Cương hoàn”, Ân Tịch Ly giống như là giẫm phải đồng thuốc nổ, trong nháy mắt hắn xù lông: “Người còn dám nói. . .”

Nàng còn dám nói ra chuyện này! Thuốc, Tráng, Dương! Đây là cái chuyện khiến hắn phát điên và cảm thấy thống hận nhất cuộc đời này, vậy mà nàng còn dám nói ra!

“Ách. . .” Hạ Thiên nuốt nuốt nước miếng, da đầu hơi run lên, tại sao nàng lại cảm thấy, mặc kệ là đại thúc hay là Ân Dã Thần, hai người bọn họ đều nguy hiểm như nhau?

Ân Tịch Ly vuốt chòm râu dưới cằm, ngoài cười nhưng trong không cười, tuy đang nhìn Hạ Thiên, nhưng lại nói chuyện với Ân Dã Thần: “Dã Thần, ta và nha đầu kia còn có chút “chuyện quan trọng” cần xử lý, chờ ta xử lý xong cái “chuyện quan trọng” này, hoàng thúc sẽ tự tay đem nha đầu này đến phủ của người, được không?”

Lúc hắn nói những lời này, âm thanh giống như là đang nặn từ trong kẽ răng đi ra, khiến trong lòng của Hạ Thiên trở nên chấn động, nàng run rẩy. . . run rẩy a. . .

Ở trong cung, Ân Tịch Ly nổi tiếng là một vị Vương gia nhân hạ, không có thực quyền, nhưng lời nói của hắn lại rất có trọng lượng, bởi vì hắn là tiểu Vương gia mà Vũ Trinh Thái hậu thích nhất, vậy nên lời nói của hắn, đến cả hoàng đế cũng không dám khinh thường, cũng bởi vì hắn là một vị Vương gia nhân rồi không có thực quyền cho nên đến bây giờ vẫn ung dung tự tại.

Nhưng mà, cái nữ nhân này, hắn nhất định phải mang đi. Trong đôi mắt đen như mực của Ân Dã Thần có chút do dự.

“Cái này. . . Tam ca, ta cảm thấy ta có chút nhớ Tử Dương, không bằng. . . không bằng người dẫn ta đi đi. . .” Hạ Thiên cười cười gãi đầu, cố gắng khiến cho bản thân mình trông có vẻ ngây thơ, ngu ngốc.

Hiện giờ trong lòng nàng, chỉ số uy hiếp của đại thúc đã nhanh chóng vọt lên, vượt qua cả Ân Dã Thần, nàng cực kỳ cẩn thận, bỏ gian tà theo chính nghĩa, mọi người đều nói con chó nóng nảy cũng có thể nhảy tường, xem cái bộ dáng này của đại thúc giống như chỉ hận không thể đem mình ăn tươi nuốt sống, trong lòng Hạ Thiên không ngừng run rẩy, run rẩy a. . .

Ân Dã Thần chưa từng nhìn nàng, tầm mắt của hắn chỉ dừng lại trên người đại thúc, con ngươi đảo tròn, lóe ra một tia sáng khó hiểu, trầm mặc rất lâu, sau đó, hắn đột nhiên xoay người, giọng nói lạnh nhạt, không mặn không nhạt: “Ta về nhà chờ hoàng thúc.”

Nói xong, hắn nhắc chân cất bước, chậm rãi rời đi.

Hạ Thiên trừng mắt nhìn theo bóng dáng của hắn, hắn. . . cứ như vậy mà rời đi sao?

Cứ như vậy mà rời đi sao?

32. Chương 32: Bắt Đầu Dạy Dỗ!

“Này, này. . . . Tam ca, tam ca, không phải là người đang muốn tìm ta tính sổ sao? Không phải người muốn đem ta về làm vú nuôi sao? Người đừng đi nha, mau trở về nha, đừng bỏ lại một mình ta ở bên người lão hổ a”

Bóng lưng của Ân Dã Thần mơ hồ dừng lại một chút, bất chợt, cước bộ trở nên nhanh hơn, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng.

“Ha. . . haha, đại thúc, người thật đẹp trai nha. . . .”

“Hừ!” Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng, tay áo dài vung lên, khí thế mạnh mẽ lướt qua, Hạ Thiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trời đất rung chuyển, sau đó chuyện gì xảy ra nàng cũng không biết nữa

*

Năm nọ, tháng nọ, vào một ngày kia, bạn nhỏ Hạ Thiên đã hoàn toàn trở thành nha hoàn ở trong Ly vương phủ, hơn nữa còn được nhận một loại dạy dỗ đặc biệt.

Tuy nhiên, ngày đầu tiên sống tại Ly vương phủ, nàng đã đem bức họa bảo vật mà hoàng đế ban ỗ Vương gia ra đốt, ngày hôm sau lại đem tất cả tấu chương quan trọng ra để làm giấy vệ sinh đi toilet, ngày thứ ba thì đem toàn bộ vương phủ của mô Vương gia thiêu trụ từ trong ra ngoài. Cuộc sống của nàng từ đó ngập chìm trong nước sôi lửa bỏng.

Vì vậy, liền xuất hiện tình huống giống như dưới đây

“Đi, đem những bộ quần áo này giặt cho thật sạch!” Một ma ma trên dưới năm mươi tuổi bỏ lại năm sáu thùng quần áo, khuôn mặt lạnh lùng nói.

Hạ Thiên nhảy dựng lên: “Có làm hay không vậy? Nhiều quần áo như thế này, người muốn ta giặt đến khi nào?”

Năm sáu thùng quần áo, ở trong chậu còn hơn mười bộ quần áo nàng vẫn còn chưa giặt xong nữa, trời ơi, có phải lão ma ma này đem toàn bộ quần áo của tất cả mọi người trong vương phủ đưa cho nàng giặt hết phải không?

Lão ma ma cười lạnh: “Ha ha, đây chính là do Vương gia dặn dò, người không muốn giặt cũng phải giặt, nếu không thì người cứ chờ bị bỏ đói mấy ngày đi.”

Nói xong, bà ta hất đầu, lắc mông ưỡn ngực, tiêu sái rời đi.

Hạ Thiên có chút tức giận, trừng mắt nhìn chằm chằm vào một đồng quần áo chất đầy như ngọn núi nhỏ, trừng đến nỗi giống như muốn xuyên thủng qua chúng vậy. “Đại thúc thối tha, đại thúc chết tiệt, đại thúc cặn bã! Người điên rồi! Quá âm hiểm rồi!”

Sau khi mắng xong một tràng mười tám đời tổ tiên của Ân Tịch Ly, lúc này Hạ Thiên mới bắt đầu đi ngồi xuống, ngoan ngoãn giặt quần áo. Ở dưới mái hiên nhà người khác, nàng có thể không cúi đầu sao?

Bây giờ muốn trốn lại trốn không thoát, nếu không giặt sạch hết đồng quần áo này thì nàng cũng chỉ có thể ôm bụng đói mà thôi!

Nàng giặt, nàng giặt, nàng giặt. Dem quần áo trước mắt tưởng tượng thành bóng dáng của người kia, hung hăng chà đạp, hung hăng nhào nặn, hung hăng túm chặt!

Thế nên một tháng này, tất cả mọi người trong phủ từ trên xuống dưới, ai ai cũng đều cảm thấy quần áo mới mua về tại sao lại có thể dễ dàng rách như vậy.

33. Chương 33: Nha Hoàn Bên Cạnh

“Đi, đi bỏ đồng củi này mang vào đây!” Lão trù (đầu bếp) Trương Đại sai người đem ba gánh củi lớn quăng trước mặt Hạ Thiên. Nàng đem đồng củi gỗ này tưởng tượng thành khuôn mặt của người nào đó, hung hăng chặt, hung hăng chém, chém xong rồi lại hung hăng ném!

Thế nên một tháng này, Ly vương vĩ đại ở trong Ly vương phủ tưởng rằng mình bị mắc bệnh gì, cứ hắt xì liên tục từ sáng đến tối.

*

“Đi! Đi quét dọn sạch sẽ cả khu vườn này!” Mạc quân gia ném cho nàng một cây chổi, vừa vuốt ve chòm râu dài vừa sai bảo.

Hạ Thiên hữu khí vô lực, bàn tay run rẩy nhận lấy cây chổi, đây là hậu quả sau một tháng lao động cạn kiệt sức lực gây nên.

Mạc quân gia thấy dáng vẻ yếu ớt uể oải của nàng, lo nàng không nghe rõ mình vừa nói gì, lại nhắc nhở: “Đây là do Vương gia tự mình căn dặn, nếu người làm không tốt. . . .”

“Bỏ đói hay là gây khó dễ cho ta?” Hạ Thiên trực tiếp tiếp lời, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Ta hiểu rõ, ta phải quét cái này, ngoan ngoãn quét cái này, đúng chưa?”

Dứt lời, nàng quay đầu đi, cầm cây chổi, trực tiếp bỏ mặc người ở phía sau lưng.

Hạ Thiên đi rồi, Ân Tịch Ly từ chỗ núi giả xông ra, nhìn chằm chằm phương hướng nàng rời đi, hần nhúu mày, có chút chần chừ hỏi: “Mạc quân gia, người có cảm thấy bốn vương đối xử với nàng như vậy, có chút quá đáng hay không?”

Mạc quân gia lập tức nói: “Nha đầu kia tính tình nóng nảy, lại hay tùy hứng, nhiệt tình quá mức, Vương gia cũng chỉ là đang áp chế lại tính tình của nàng để tránh cho sau này nàng lại đắc tội với người khác. Vương gia, người cũng là vì muốn tốt cho nàng mà thôi!”

Ân Tịch Ly trầm ngâm nửa ngày, con ngươi thâm sâu đen như mực lóe lên tia sáng âm u, qua nửa ngày, hắn mới quay đầu lại nói: “Thôi, nha đầu kia đã cứu bốn vương một mạng, một tháng này nàng cũng đã chịu đựng đủ rồi, sắp xếp cho nàng đến Tây Thương viện, để cho nàng. Ừm. làm nha hoàn bên cạnh ta đi.”

“Vâng, lão nô đi ngay!”

*

“Cái gì? Nha hoàn bên cạnh hắn?” Hạ Thiên một phen buông cây chổi trong tay ra, khoa trương kêu lên: “Để ta làm nha hoàn bên cạnh hắn? Có làm hay không vậy?”

“Hạ cô nương, đây là Vương gia khoan dung cho người lắm rồi!” Mạc quân gia dẫn dắt từng bước, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Khoan dung?” Hạ Thiên khịt mũi một tiếng: “Mạc quân gia, người trở về nói cho hắn biết, ta tình nguyện mỗi ngày giặt quần áo, nấu cơm, quét rác chứ không tình nguyện đi hầu hạ hắn! Hừ!”

34. Chương 34: Hấp Dẫn

Mạc quản gia lau mồ hôi: “Nha đầu, không phải là lão nô ta nói người, Vương gia niệm tình người ăn uống khổ cực, nhưng lại thông thạo hiểu biết, cho nên mới quyết định tha thứ cho người, nhưng người xem, người lại nói cái kiểu gì vậy? May mắn là người gặp Vương gia của chúng ta, nếu là những người khác, chỉ cần người nói một câu như vậy thì cho dù người có mười cái đầu cũng không đủ để cho người ta chém đầu.”

Hạ Thiên mím môi, nàng đây vẫn chưa phải là tức giận quá mức nha, phải chịu đựng tên đại thúc thối tha này hành hạ lâu như vậy, tinh thần của nàng có thể không rối loạn sao?

“Được rồi được rồi, người cũng đừng nói gì thêm nữa!” Mạc quản gia dứt khoát dựng cây chổi lên, đem Hạ Thiên kéo đi về phía Tây Sương viện: “Khẩn trương đến Tây Sương viện trước đã, Vương gia còn đang chờ người hầu hạ bên cạnh đấy!”

“Bên cạnh? Lau người gì gì đấy à?” Suy nghĩ của Hạ Thiên bỗng nhiên trở nên rối loạn, trong lòng nàng nảy lên một chút cảm giác chằng lành.

Quả nhiên, một giây sau, nàng nghe thấy Mạc quản gia lên tiếng: “Vương gia đang tắm rửa nhưng chưa có nha hoàn đến hầu hạ, vẫn còn đang chờ người đến.”

Hạ Thiên ở trong lòng khóc thét một tiếng, không thể nào, hắn tắm rửa thì nàng đến làm cái gì? Lau người? Lau chỗ nào? Đứng trước hay đằng sau a?”

Không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, cho dù đằng trước hay đằng sau, cũng rất dễ dàng khiến cho người khác đau mắt hột a!

Mạc quản gia xem như không nhìn thấy Hạ Thiên đang mếu máo, hắn dẫn nàng đi đến Tây Sương viện, đem quần áo của Ân Tịch Ly giao cho nàng, sau đó vội vàng rời đi. Hạ Thiên cắn cắn môi, do dự đi về phía sau sương viện.

Phía sau sương viện có hồ nước nóng tự nhiên, bên cạnh hồ đặt một bức bình phong, hoa văn tươi đẹp, từng khóm mẫu đơn nở rộ, màu sắc tiên diễm, cảnh vật chói lọi, sáng lóa, chỉ vàng thêu Phượng hoàng giương cánh, giống như đang uốn lượn ở phía chân trời, khiến cho tinh thần trở nên phấn chấn, khí thế dồi dào.

Xuyên qua bức bình phong, Hạ Thiên mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người, đây chắc chắn là đại thúc rồi! Lúc này, cả thân thể của hắn đang chìm vào trong nước, đầu hơi ngửa ra sau, để lộ ra đường cong hoàn mỹ dưới cằm, vài giọt nước từ trên trán chảy xuống, bị ánh nắng khúc xạ phát ra tia sáng rực rỡ.

Hạ Thiên nuốt nuốt nước miếng Cảm thấy một màn này quá mức hấp dẫn rồi, nàng lo lắng mình nhất thời không kìm chế được, sẽ nhào cả người tới mà ăn sạch đại thúc.

A! Phi phi! Nàng đang nghĩ cái gì vậy? Đại thúc này đã già như vậy, râu ria cũng nhiều như vậy, tại sao nàng lại có thể cảm thấy sắc còn đẹp hơn cơm?

35. Chương 35: Tay Bị Chuột Rút

Hung hăng ở trong lòng tự khinh bỉ bản thân, lúc này Hạ Thiên mới điều chỉnh lại tâm trạng của chính mình cho thật tốt.

Đột nhiên, một bàn tay to lớn túm được cánh tay của nàng, một giọng nói ôn hòa từ phía sau truyền đến: “Lén la lén lút, người định làm gì?”

Hạ Thiên sửng sốt, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Ân Tịch Ly khoác một chiếc áo choàng, dáng vẻ nhàn rỗi đang đứng ở phía sau lưng mình.

Hạ Thiên hoảng sợ, vội vàng đem con rắn giấu ra phía sau: “Không, không có gì.” Nàng cười gượng: “Haha, đại thúc, người tắm xong rồi sao? Người ta đang chuẩn bị tới kỳ lưng cho người nha, dĩ nhiên, người muốn kỳ cọ ở phía trước cũng được. . . .”

Nàng cười haha, một bàn tay cầm con rắn, cố gắng giữ chặt ở phía sau mình. Con rắn này vô cùng dũng mãnh, thân thể lại trơn trượt, có vài lần Hạ Thiên cũng suýt túm không được nó, để cho nó suýt chút nữa thì bò ra ngoài.

Ân Tịch Ly hoài nghi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng: “Thật không? Vậy người đang giấu cái gì sau lưng vậy?” Hắn sẽ không tin nha đầu kia lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

“Sau lưng ta? Không có gì đâu!” Hạ Thiên nâng cao giọng: “Ta nào có giấu cái gì, chỉ là. . . chỉ là tay của ta bị chuột rút nên không xoay được. . . .”

“Chuột rút à. . . .” Ân Tịch Ly à một tiếng thật dài, rõ ràng là không tin, từng bước một đến bên cạnh nàng: “Cũng may, lúc nhỏ bổn vương cũng đã học qua một chút y thuật, có thể giúp người.”

“Không cần không cần!” Hạ Thiên vội vàng nói, hắn tiến lên một bước ngắn, nàng lùi về sau một bước dài, sau lưng toát hết mồ hôi lạnh: “Ta không sao, thật ra, thật ra chuột rút chỉ bị một hồi thì sẽ không có việc gì, nghỉ ngơi một chút thì sẽ hết thôi.”

“Vậy sao?” Ân Tịch Ly nhìn nàng cười như có như không, đột nhiên hắn phát hiện dáng vẻ không được tự nhiên lúc đang viện cớ của nha đầu kia, lại đặc biệt đáng yêu, chẳng lẽ nàng không biết, con rắn nàng giấu sau lưng đã lòi ra cái đuôi mà hắn đã sớm nhìn thấy sao?

Trông thấy Hạ Thiên đã lui về đến sát bên cạnh hồ nước nóng, Ân Tịch Ly đột nhiên nở nụ cười xấu xa, tiếp tục tiến về phía trước một bước thật dài.

Không ngoài dự liệu của hắn, Hạ Thiên lại lui về phía sau một bước dài: “Đúng vậy đúng vậy! Cho nên, đại thúc, không, Vương gia đại thúc, nếu người đã tắm xong thì lấy quần áo ở đằng kia, tay của ta đang bị chuột rút, không thể hầu hạ người được rồi. . . .” Hạ Thiên vừa cười vừa nói, hoàn toàn không biết mình đã lui đến sát bên cạnh hồ nước nóng.

36. Chương 36: Vai Kề Vai

Đột nhiên, một chân của Hạ Thiên bước hụt vào trong khoảng không, nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, tay vung loạn xạ vào trong không trung, mong có thể nắm được một thứ gì đó để tránh ình không bị rơi xuống nước.

Bàn tay bỗng chạm vào được một tấm vải mềm mại, Hạ Thiên vui mừng, túm được rồi!

Cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, cái nàng tóm được chính là áo choàng mà khi nãy Vương gia đại thúc vừa mặc vào lúc mới tắm xong.

Túm như vậy khiến cho tấm áo choàng không chịu nổi sức lực to lớn, hoa hoa lệ lệ bị kéo xuống, để lộ ra vòm ngực trắng không một vết sẹo của Vương gia đại thúc, trên bả vai trái có một cái bớt, hình dáng tựa như một đóa liên hoa yêu nghiệt đỏ sẫm, xuống chút nữa, hai chấm đỏ hồng lộ ra trong không khí, xuống thêm chút nữa. . . . Cái kia. . . cái kia. . . .

Khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ rực, nàng nâng hai tay che mắt lại một cách thảm thương: “Ta không nhìn thấy, cái gì cũng chưa nhìn thấy, a ——!”

Ừm một tiếng, nàng rơi xuống hồ nước, sau đó, chú rắn kia bị quăng lên thật cao, cuối cùng cũng rớt xuống bên cạnh hồ nước, bị ném tới đầu óc choáng váng, bò tới bò lui mà không biết phải đào tẩu đường nào, rốt cuộc vung đuôi lên, cũng bò vào trong hồ nước nóng.

“Hạ, Thiên!” Giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi, Ân Tịch Ly gần từng chữ, cơn tức giận khổng lồ đang dần dần ngưng tụ, ngay lập tức bạo phát.

“Có!” Hạ Thiên nín thở ở trong nước, không dám ngẩng đầu lên, một tay bịt mũi, một tay từ trong nước vươn ra, giơ cái áo choàng lên cao: “Ồ đây, ở đây . . .”

Sắc mặt của Ân Tịch Ly lúc trắng lúc xanh, tức giận đến mức không thốt nên lời.

Hạ Thiên đáng thương ở trong nước đang nín thở đến sắp không chịu nổi, vậy mà Vương gia đại thúc vẫn còn chưa cầm lấy áo choàng để mặc vào, nàng nghĩ thầm, hẳn muốn hại nàng đau mắt hột sao. . . ? Thật sự là sắp không nhìn được, nàng nhắm mắt lại, bơi vào bờ, ném áo choàng qua: “Cái kia, haha. . . . Đại thúc, người ta không nhìn thấy cái gì hết, người mau mặc vào đi, mau mặc vào đi. . .”

Ân Tịch Ly nắm chặt hai quả nắm đấm, hít thật sâu vào một hơi, cố gắng kiềm chế ý muốn đá bay nha đầu kia ra ngoài, hẳn tiến lên phía trước, cầm lấy áo choàng. . . .

“A! Con rắn thú! Người dám cắn ta!”

Bàn tay của Ân Tịch Ly vừa đụng vào chiếc áo choàng, Hạ Thiên đột nhiên mạnh mẽ vùng tay lên, từ trong hồ nước vọt tới, đầu của nàng ngay lập tức đập vào mũi của Ân Tịch Ly, dừng nghĩ rằng Hạ Thiên nhỏ nhỏ xinh xinh như vậy, va chạm mạnh như thế, đôi bàn chân của vị Vương gia đại thúc lại không hề có phòng bị, cứ thế mà oanh oanh liệt liệt ngã về phía sau. . . .

“Xong rồi. . . .” Hạ Thiên không kịp ngưng lại lực va đập của chính mình, đè ầm ầm ở trên người của Ân Tịch Ly, lúc ngã xuống, nàng chỉ kịp bi thảm nhắm mắt lại, bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này của chính mình.

Hai thân thể áp sát không chừa một chút khe hở, từng lọn tóc quấn vào nhau, vai kề vai, nhưng không có vẻ kiêu diễm thướt tha, mà lại nồng đậm mùi thuốc súng, đậm tới mức khiến cho Hạ Thiên thật sự muốn khóc.

37. Chương 37: Cường Bức Rồi Sao?

“Đại, đại thúc. . . .” Hạ Thiên dè dặt gọi một tiếng, vùng vẫy muốn đứng dậy, bấp bầy lại đột nhiên đau nhức, nhưng nàng vẫn cố gắng kìm nén.

Hai thân thể kề sát nhau, Vương gia đại thúc lỏa thể trần như nhộng, y phục trên người Hạ Thiên sau khi ướt xuống nước, mặc cũng như không mặc, quần áo gắt gao dán sát vào người, lại thêm vừa rồi vùng vẫy một trận, đã sớm lộ ra một mảng lớn cảnh xuân, còn có thể nhìn thấy rõ ràng đường cong tuyệt mỹ.

Đôi mắt của Ân Tịch Ly trầm xuống, trong con ngươi đen sâu thẳm lóe lên tia sáng, giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong, hẳn đưa tay giữ chặt eo của Hạ Thiên, trầm thấp hỏi: “Nha đầu, người như thế này là không thể nhìn được mà yêu thương nhưng nhớ bốn vương sao?”

Hạ Thiên quả thật là muốn phi vào cái vẻ mặt của hắn, cái gì mà yêu thương nhưng nhớ? Nàng chỉ là chân đầu đến nỗi không thể nào đứng nổi mà thôi, xem ra nàng đã sai lầm rồi, nàng cho rằng con rắn kia chỉ là giống rắn hổ mang, không có độc, cho nên muốn lấy nó ra để dọa Vương gia đại thúc, cũng không ngờ rằng chính mình đã nhìn lầm, đó căn bản không phải là rắn hổ mang giả, mà chính xác là rắn hổ mang.

Độc tính của rắn hổ mang cực mạnh, mỗi lần bị cắn sẽ giống như bị tê liệt, đau đớn vô cùng, hiện tại, đến cả sức lực để phản kháng nàng cũng không có.

Thân thể của Ân Tịch Ly nóng hừng hực, bởi vì chưa mặc quần áo nên hẳn cũng có thể cảm nhận được trên người của Hạ Thiên cũng đang nóng bừng như vậy, nghĩ rằng nàng cũng động tình giống như mình, nhưng dần dần, hẳn phát hiện ra có chỗ nào đó không thích hợp, sắc mặt của nha đầu kia tại sao lại tái nhợt như vậy?

Hắn đột nhiên đứng dậy, đẩy nàng ra, lúc này mới phát hiện trên đùi của nàng máu chảy đầm đìa, cả bắp đùi đã sưng phồng lên, hắn lập tức nghĩ đến con rắn kia!

“Cái nha đầu chết tiệt này!” Hắn một phen khoác lên tấm áo choàng, vội vàng ôm lấy Hạ Thiên xông ra ngoài.

“Mau đi tìm đại phu!”

“Vương gia, ngài đã tắm xong. . . .A, có chuyện gì vậy?” Mạc quản gia vội vàng chạy tới.

Sau đó, hắn thấy Vương gia nhà mình chỉ mặc có mỗi một tấm áo choàng, kế tiếp lại nhìn thấy quần áo không chỉnh tề trên người Hạ Thiên, cuối cùng lại trông thấy máu tươi chảy xuống từ trên đùi nàng, khóe mắt của Mạc quản gia nhất thời co giật, yếu ớt hỏi: “Vương gia. . . .Ngài, ngài đã cường bức nha đầu kia rồi sao?”

38. Chương 38: Tự Làm Tự Chịu

Đừng trách hắn hiểu lầm, bất cứ ai trông thấy bộ dáng lúc này của hai người đều có thể nghĩ ngay đến cái chuyện kia, hơn nữa, miệng vết thương của Hạ Thiên lại nằm ở trên bắp đùi, ai không biết, còn tưởng rằng máu chảy từ đâu ra.

“Cường cái rắm, mau đi tìm đại phu, nàng bị rắn cắn rồi!” Vương gia đại thúc gầm lên, hắn trông cảm thú đến vậy sao? Có thể khiến ột cô gái trở nên như vậy?

Hắn càng nghĩ càng tức giận, tuy nhiên, kỳ thực vừa rồi, trong lòng hắn vẫn có một chút mong đợi. . . .

“Vâng vâng vâng! Lão nô lập tức đi ngay!” Trên khuôn mặt già nua của Mạc quản gia hiện lên một mảng đỏ bừng, cũng chẳng quan tâm đến lễ nghĩa, chưa kịp thi lễ mà đã bỏ chạy rồi.

Ân Tịch Ly nhìn cô gái nhỏ trên mặt không còn một chút huyết sắc nào đang nằm trên giường, dáng vẻ yếu ớt như vậy, đâu còn bộ dáng hung hăng thường ngày? Hắn không khỏi mím môi, thật sự là xứng đáng mà. Đem rắn tới cắn chính mình. . . .Đúng là tự làm tự chịu!

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng lại cảm thấy không thích nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng, vì thế hắn vươn tay ra, dùng lực néo hai cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xuất hiện một dấu vết ửng đỏ, lúc này hắn mới hài lòng nói: “Xứ nha đầu, người tốt nhất là không được chết, bổn vương còn chưa bắt nạt ngươi đủ đâu!”

Nửa tỉnh nửa mê, Hạ Thiên đột nhiên rùng mình một cái. Lão Diêm Vương, ngươi vẫn là nên mang ta đi đi, ở lại nơi này thật đáng sợ.

Ai ngờ, thấy nàng rùng mình, Ân Tịch Ly cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn sắc trời, hắn thì thào tự nói: “Kỳ lạ thật, không gió, không mưa, khí trời nóng như thế, sao nàng lại cảm thấy lạnh? Chắc là do bị trúng độc chẳng?”

Vì thế, hắn không chút nghĩ ngợi, kéo chăn qua, đắp lên người nàng.

Hai mắt của Hạ Thiên trợn ngược, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Ách —— là do bị nóng đến choáng váng mà ngất.

*

“Vương gia, độc đã được giải, vị cô nương này không còn gì nguy hiểm nữa rồi.” Lão đại phu thu dọn hộp thuốc, trình trọng nói.

“Ừm, đã làm phiền người rồi, Mạc quản gia, dẫn hắn đi lĩnh thưởng!” Ân Tịch Ly nhàn nhạt phân phó nói.

“Đa tạ Vương gia.”

Lão đại phu cất bước, Ân Tịch Ly rời khỏi chỗ ngồi, đi đến bên giường, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đang nằm trên giường: “Đừng giả vờ nữa, ta biết ngươi đã tỉnh rồi.”

Hạ Thiên ngượng ngùng mở to mắt, miến cưỡng cười cười: “Đại thúc. . . . Mới vừa tỉnh, mới vừa tỉnh!”

Quả thật là nàng vừa mới tỉnh dậy chưa được bao lâu, nhưng vừa tỉnh dậy lại cảm giác được ở bên cạnh nồng đậm sát khí, nàng cũng không quên trước khi mình ngất đi, đã cùng vị Vương gia đại thúc này phát sinh ra cái chuyện gì, vì thế nàng đành phải giả vờ hôn mê, dù sao đi nữa, bây giờ nàng vẫn là người bệnh, chắc hẳn sẽ không bằng cảm thú đến nỗi hạ thủ với một người đang bị trọng thương chứ?

Ân Tịch Ly nhìn thấy sắc mặt của nàng tái nhợt, hai hàng lông mày nhất thời chau lại, lẩm bẫm một câu: “Thật khó xem!”

39. Chương 39: Nhất Định Phải Đi!

“Cái gì khó xem?” Hạ Thiên mơ mơ màng màng, bây giờ nàng chỉ muốn yên tĩnh nằm nghỉ ngơi một chút, một tháng qua nàng đã mệt mỏi gần chết, mười mấy năm rồi nàng cũng chưa từng làm việc nhiều như vậy, hiện tại thừa dịp bị rấn cấn, hiếm khi Vương gia đại thúc không tìm cơ hội để chinh nàng, phía trước không thôn phía sau không khách điểm, nếu không nhân dịp này mà nghỉ ngơi cho thật tốt thì về sau e rằng thật khó mới có được cái cơ hội này.

“Mặt của ngươi!” Vương gia đại thúc dùng hành động để chứng minh lời nói của mình, hấn duỗi bàn tay, vân vê bóp méo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của Hạ Thiên, cho đến khi khuôn mặt nàng đã đỏ hồng, hấn mới hài lòng buông tay ra, làm như thật vậy, gật gật đầu: “Không tồi, đẹp hơn rồi!”

Hạ Thiên thổ huyết, cố nén cơn kích động, mắt trợn lên, nàng lại thêm một lần nữa khẳng định rằng, niềm vui của vị Vương gia đại thúc này chính là được hình thành từ sự đau khổ của mình.

“Để xem lần sau ngươi còn dám ám toán bổn vương nữa hay không?” Ân Tịch Ly vô cùng đặc ý hừ lạnh: “Lần này bổn vương. . . .”

Hạ Thiên khổ sở rên lên một tiếng, không nhịn được mà cắt ngang lời nói của hấn, yếu ớt nói: “Đại thúc, đại thúc, xin người thương xót, ta mệt mỏi quá, cảm giác hơn một tháng không ngủ đủ giấc đã tốt lắm rồi, đều là nhờ phúc của ngươi,ngươi để cho ta yên tĩnh, yên tĩnh một chút đi. . . .”

Yên tĩnh? Vương gia đại thúc sững sốt, lập tức nổi giận: “Yên tĩnh? Yên tĩnh cái gì? Ngươi đang ám chỉ bổn vương rất ồn ào sao? Ngươi dám nói bổn vương rất ồn ào sao?”

Hạ Thiên thật sự muốn khóc, trời ơi, đất ơi, tất cả các ca ca muội muội thần tiên tỷ tỷ ơi, cho sét đánh xuống cái tên Vương gia đại thúc này đi.

Vương gia đại thúc vẫn còn đang gằm thét, bỗng phát hiện đôi mắt của Hạ Thiên đảo tròn, căn bản là không thèm liếc nhìn hấn một cái, trong lòng hấn không khỏi có chút buồn bực, khóe môi hơi co giật, nhưng lại rất khoan dung độ lượng nói: “Khụ, cái kia, bổn vương niệm tình ngươi lần đầu phạm sai lầm, không truy cứu nữa, ừm, ngươi nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, hấn tự nhiên đứng dậy , tiêu sái rời đi, bỏ lại Hạ Thiên đang ngồi sững sờ.

Cứ như vậy mà đi sao?

Sao lại. . . .ăn nói tốt bụng như vậy?

Nàng lấy tay nhéo xuống đùi mình, lập tức cảm thấy đau nhói, không phải là nằm mơ nha, chẳng lẽ người kia không phải là đại thúc?

Đúng! Chắc chắn không phải là đại thúc, đại thúc là phải bá đạo, luôn không thể kiềm chế được, âm hiểm xảo quyệt ty tiện bỉ ổi, làm sao có thể đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy?

Nàng khóc thét một tiếng, trịnh trọng hạ quyết tâm, không được, nhất định phải nghĩ cách rời khỏi cái nơi này, rời khỏi cái nơi thượng thiên vô môn, hạ địa bất thông (1), chuyên khi dễ thiếu nữ vô tội giống như nàng.

40. Chương 40: Quả Thực Rất Mị Hoặc

Sau khi thương thế tốt lên, có lẽ là do Vương gia đại thúc niệm tình Hạ Thiên bị thương nặng vừa khỏi, cho nên hiềm khi thấy hắn lại không an bài một đồng chuyện này chuyện kia để dạy dỗ nàng, Hạ Thiên cực kỳ cảm động, vô cùng cảm động, nhưng mà. . .

Nàng trừng mắt nhìn cái khăn lau trước mặt, trừng mắt nhìn cái lưng trần bóng loáng gợi cảm của Vương gia đại thúc đang tựa ở bên bờ hồ nước nóng.

Chà lưng.

Vì sao lại muốn chà lưng. . .

Vì cái gì lại muốn nàng bắt chấp nguy cơ đau mắt hột để chà lưng cho hắn? !

Nàng trừng mắt, hung hăng trừng mắt nhìn tấm lưng trần đầy khiêu gợi này, trừng đến nổi, nếu có thể chọc thủng mấy lỗ trên cái lưng này thì càng tốt, đỡ mất công nàng phải lau.

Đáng tiếc, trời không toại lòng người, Vương gia đại thúc thấy nàng cầm khăn đứng thật lâu mà không hề có chút động tĩnh, hắn bắt mãn.

“Thất thần cái gì vậy? Lại muốn làm trò gì nữa đây?”

Hạ Thiên bĩu môi, tay cầm khăn chà lên lưng hắn, cười nói: “Không, không có, người ta nào dám, ta chà lưng này, haha. . .”

Đứng ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nàng đành phải cầm khăn chà lưng, nhắm mắt lại, đụng đến tấm lưng trần bóng loáng, kỳ cọ, kỳ cọ a. . .

“ . . . ” Nàng chà chà...

“Ừm. . . ” Vương gia đại thúc thoải mái ngâm lên một tiếng, đôi mắt nhắm lại, giống như một con mãnh hổ ngang ngược đang lim dim ngủ.

“ . . . ” Nàng chà sát, từ từ tăng thêm lực.

“Ừm. . . ” Hắn lại càng thêm thoải mái cong người lên, dựa lưng vào sau, theo động tác của nàng lúc lên lúc xuống, khiến cho toàn bộ phía sau lưng có thể thoải mái hưởng thụ hầu hạ.

“ . . . ” “ Khóe môi Hạ Thiên co giật, nàng hung hăng chà sát, hung hăng chà sát. . .

“Ừ, ừm. . . ” Vương gia đại thúc dứt khoát dựa hẳn vào thành hồ, nửa người dưới ngâm ở trong nước, nửa người trên dựa vào bên hồ nước nóng, vô cùng hưởng thụ tấm hơi “phiên bản hiện đại”.

Hạ Thiên hết chỗ nói, hắn dừng có kêu lên một cách dâm dăng như vậy có được hay không? Người nào không biết còn tưởng bọn họ ở bên trong đang làm cái gì nữa.

Nàng bắt đắc dĩ thu tay, mặt không chút thay đổi nói: “Đại thúc, chà xong rồi!”

“Ồ, chà xong rồi sao?” Vương gia đại thúc chậm rãi mở đôi mắt mê man, bộ dáng mờ mịt không biết ngày hay đêm, sau đó hắn xoay người lại, cả người dựa vào bờ hồ nước nóng: “Phía trước, tiếp tục đi!”

“ . . . ” Hạ Thiên co giật, cổ nén cơn kích động muốn ném cái khăn vào mặt hắn, hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Vâng, đại gia, tiểu nhân sẽ làm ngay!”

Thế là, nàng đem cái khăn ướt đặt ở trên vai hắn, kỳ kỳ cọ cọ, ánh mắt không thể khống chế mà nhìn xuống bên dưới.

Chắc chắc, không nhìn ra dáng người của đại thúc không phải là tốt bình thường, ngay cả một vết sẹo lồi cũng không có, nhìn vòm ngực to lớn rắn chắc này, cảm giác sờ lên chắc chắn là rất tốt, tuyệt đối không sai, lại nhìn tới hai điểm hồng đang lộ ra trong không khí. . . .

Ách! Hạ Thiên nuốt nuốt nước miếng, thật đúng là mị hoặc, quả thực là một loại cảm dỗ a. Nàng nhanh chóng khấn trương nhắm mắt lại, sợ rằng mình sẽ chịu không nổi mà nhào lên, như vậy thì một đời anh minh sáng suốt của nàng.

41. Chương 41: Mị Lực Quá Kém!

“Ách”

Ân Tịch Ly thở gấp, Hạ Thiên này quả thật là có bản lĩnh làm cho tính tình của hắn trở nên hư hỏng, nhắc tới cũng cảm thấy kỳ quái, ở trong triều người ta gọi hắn là Thiết Điện Diêm La, vậy mà ở trước mặt Hạ Thiên, lúc nào hắn cũng giống như núi lửa đang bạo phát, kiềm chế kiểu gì cũng không nén được lửa giận, vậy nên mỗi lần hắn đều thay đổi biện pháp chinh nàng để trút cơn giận của mình.

Hạ Thiên không biết trong lòng hắn nghĩ gì, dĩ nhiên cho dù có hiểu rõ, nàng cũng chỉ biết cười cười khinh bỉ, thậm chí là do tính tình của hắn tệ hại, tuyệt đối không có quan hệ gì với nàng, nàng đây là cực kỳ vô tội, cực kỳ thiện lương. . . .

Nhìn sắc mặt của hắn trắng xanh lẫn lộn, Hạ Thiên cực kỳ hài lòng đứng dậy, phúi phúi tay, ném cái khăn xuống, cao giọng nói: “Vương gia, ngài tắm cũng xong rồi, lưng của ngài cũng đã chà xong rồi, bây giờ ta phải đi giặt quần áo cho lão nhân gia ngài, vì vậy, tạm biệt trước!”

Dứt lời, nàng cũng không quan tâm sắc mặt của Vương gia đại thúc như thế nào, dương dương tự đắc, ngẩng đầu tiêu sái rời đi.

Cho nên, lần đầu tiên giao chiến sau khi thương thế tốt lên, Hạ Thiên thắng.

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn bóng lưng của Hạ Thiên, con người sâu thẳm hơi co rút, lửa giận vốn dĩ đang tăng vọt bỗng nhiên lắng xuống, thật lâu sau đó, hắn phát ra một tiếng cười nhẹ.

Thật là một tiểu nha đầu thú vị, xem ra giữ lại nàng cũng không phải là chuyện tồi. . . .

42. Chương 42: Tất Cả Vì Mưu Sinh A~

“Aizz, Hồ Tử, ngươi thật sự không muốn mua một hộp về dùng thử sao? Đây chính là phát minh mới nhất, trong thiên hạ chỉ một nhà có, tuyệt đối không có nhà thứ hai, nếu ngươi không mua, chỉ sợ sau này không còn cơ hội rồi!”

Ở phòng bếp rộng rãi chất đầy những rau củ xanh tươi, bọn hạ nhân đang bận rộn tới tới lui lui, đột nhiên tất cả đều đồng loạt dừng lại, tầm mắt hướng về phía hai bóng dáng đang đứng sát nhau ở đằng sau bếp lò.

Trong tay Hạ Thiên cầm một hộp Viagra của Mỹ, không ngừng thuyết phục tên Vương Nhị Hồ đứng trước mặt mình mua, Vương Nhị Hồ là bà con xa của Mạc quản gia, dáng vẻ thật thà phúc hậu, vừa nhìn vào cũng có thể biết đây là một người rất dễ bị bắt nạt.

Hạ Thiên cũng là trong lúc vô tình bước vào phòng bếp mới trông thấy người này, đương nhiên, nàng cũng nhìn thấy bộ dạng thật thà phúc hậu của hắn, về sau liền quần lấy hắn, không làm cho hắn mua một hộp nàng sẽ không để cho hắn đi.

“Khụ, cái kia, Hạ. . .Hạ cô nương, lần trước. . .lần trước ta đã mua rồi. . .” Khuôn mặt của Vương Nhị Hổ đỏ như mông khỉ, trời mới biết hắn là một người có bao nhiêu thẹn thùng mắc cỡ.

Sống hơn hai mươi mấy năm, chỉ cần đứng cách cô nương nào chừng ba thước, hắn sẽ đỏ mặt, càng đừng nói đến chuyện nắm lấy bàn tay nhỏ của người ta, ngay cả cái chuyện mua số thuốc này, hắn cũng không cần dùng đến.

Nhưng mà, nhưng mà vừa nhìn thấy đôi mắt to tròn tỏa sáng lấp lánh của Hạ cô nương, hắn kim lòng không được nên đã mua, hơn nữa còn là mua liền một lúc hai hộp, đem nửa tháng tiền lương của mình tiêu hết, nhưng mua về mà lại không hiểu phải uống như thế nào, uống thì lại cảm thấy thật lãng phí, vì thế hắn vẫn đem cất ở trong nhà, mỗi đêm trước khi đi ngủ lại lấy ra xem, sau đó khuôn mặt sẽ lại đỏ hồng rồi vội vàng nhét xuống dưới giường, không dám lấy ra thêm một lần nữa.

“Lần trước? Lần trước người mua là “Dục tiên hoàn”, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với thuốc Viagra của Mỹ này, thuốc tốt đương nhiên sẽ nâng cao hiệu quả, đây là do ta chiết xuất từ những vị thuốc quý hiếm, người thật sự không muốn mua sao?” Hạ Thiên mở đôi mắt to tròn chờ đợi quan sát hắn.

Nàng không còn cách nào khác, từ sau khi đến Vương phủ này, mỗi ngày nàng phải chịu đựng cuộc sống nước sôi lửa bỏng, không chỉ riêng chuyện không có nguồn kinh tế, mà ngày ngày còn bị Vương gia đại thúc hung dữ hủy hoại tâm hồn yếu ớt của nàng, vì thế nàng đã suy nghĩ, nàng không thể ở lại nơi này cả đời, dù sao cuối cùng cũng phải rời đi, nhưng mà sau khi đi rồi, nàng lấy gì mà ăn?

Ở phủ của Vương gia đại thúc, mỗi ngày vô cùng mệt mỏi vất vả, lại không được lĩnh tiền lương, nhưng ít ra cuộc sống mưu sinh cũng không cần phải lo âu, nhưng nếu mình bỏ đi thì phải sống như thế nào? Nhất định là phải cần dùng đến tiền bạc, nhưng mà, nàng cũng không thể rời khỏi Ly Vương phủ rồi lại tiếp tục bán thuốc ở trên đường. Vì vậy, nàng phải đem thị trường phát triển ở bên trong.

Bên trong đếm tới đếm lui cũng có trên dưới mấy trăm hạ nhân, mấy trăm nha hoàn, nha hoàn lại hay thẹn thùng, muốn mua nhưng lại không dám mở miệng, nàng cũng không thể ép buộc người ta mua được, vì vậy, nàng chỉ có thể tìm đến mấy tên gia đình, nếu muốn việc buôn bán phát đạt thì phải làm cho người ta biết được hiệu quả của thuốc, cho nên nàng muốn tìm tên nào dễ gạt, gạt hắn mua nhiều giúp nàng mấy hộp, sau đó lại làm người mẫu quảng cáo giúp nàng, cứ như vậy, việc buôn bán của nàng nhất định sẽ sinh sôi nảy nở a.

Tất cả những điều này, đều là vì cuộc sống mưu sinh nha.

43. Chương 43: Hành Động Vô Cùng Sáng Suốt

“Dục. . .dục. . .dục tiên hoàn?” Vương Nhị Hổ hoàn toàn nói cà lăm, mặt đỏ đến tận mang tai, giống như một nàng dâu nhỏ, giọng nói càng lúc càng trở nên thấp dần: “Hạ cô nương, người. . .người là nữ tử. . .”

Trời đất ơi, tại sao một cô gái như Hạ cô nương lại có thể lớn mật mà nói ra những chuyện như vậy? Còn đi bán những loại thuốc này nữa, chẳng lẽ nàng không biết. . .không biết xấu hổ sao?

“Ta là nữ tử nha.” Hạ Thiên ưỡn ngực, vẻ mặt nịnh nọt, để lộ ra đường cong kiêu ngạo: “Tuy ta chỉ mới 34D, nhưng ít ra cũng còn có thể nhận ra được, nhưng mà, Hổ Tử, bây giờ không phải là lúc để nói đến đáng người, người thật sự không muốn mua sao?”

“34D? Đó là cái gì. . .” Vẻ mặt của Vương Nhị Hổ trở nên mờ mịt khó hiểu.

“Là. . . Ai da, người hỏi nhiều như vậy làm gì?” Khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ lên, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, tuy nàng là người phụ nữ hiện đại, nhưng vẫn là một nữ sinh nhỏ còn chưa biết đến hôn là gì, làm sao nàng có thể không biết xấu hổ mà thảo luận chuyện này với một nam nhân khác. . .Nàng rất mắc cỡ nha. . .

Ai ngờ, nhìn thấy Hạ Thiên đỏ mặt, khuôn mặt của Vương Nhị Hổ quả thực muốn rỉ máu, Hạ Thiên lo lắng hẳn có thể nào sau một giây sẽ bị vỡ mạch máu mà chết hay không?

“Này, Hổ Tử, sao mặt của ngươi lại hồng như vậy?” Nàng có chút lo lắng hỏi, thuận tiện giơ tay lên, sờ trán của hắn, rồi lại sờ lên trán của chính mình, oa, không có nóng nha.

“Ta, ta. . .” Toàn thân của Vương Nhị Hổ run lên, cuống quýt lui về phía sau một bước dài, tim đập thành thịch, làm sao bây giờ, tại sao tim lại đập nhanh như vậy, hơn nữa, trên người của Hạ cô nương thơm quá.

“Này, ngươi làm gì vậy?” Nhìn thấy hắn lui về phía sau, Hạ Thiên bắt mắt, tiến lên thêm một bước: “Nhanh lên, ngươi mua một hộp về dùng thử xem sao. Ta đảm bảo với ngươi tuyệt đối hữu hiệu, tuyệt đối kéo dài, tuyệt đối khiến cho ngươi dục tiên. . .”

“Ta mua! Ta mua! Ta mua!” Vương Nhị Hổ hét lớn một tiếng, cắt đứt hai chữ “dục tử” vừa định ra khỏi miệng nàng, hắn một phen đoạt lấy cái hộp được gọi là “Viagra của Mỹ” gì gì đó ở trong tay nàng, hung hăng nhét vào trong lòng, mặt đỏ hồng hỏi: “Bao. . . bao nhiêu tiền. . .?”

Thấy hắn dứt khoát mua thuốc như vậy, ánh mắt Hạ Thiên mừng rỡ nheo tít lại, vội vàng giơ ra hai ngón tay: “Không nhiều lắm, không nhiều lắm, chỉ có hai lượng bạc mà thôi!”

“Hai lượng?” Nghe thấy con số, sắc mặt của Vương Nhị Hổ trắng nhợt, trong lòng lại đột nhiên đau nhói, hai lượng bạc nha, một nửa tháng lương của hắn, hết sạch rồi.

Run rẩy thò tay vào trong ngực, hắn mò mẫm mò mẫm móc ra hai lượng bạc, lưu luyến không dám lấy ra, giống như một tráng sĩ sắp bị chặt tay, oanh oanh liệt liệt đặt vào trong tay của Hạ Thiên, hung hăng nhắm mắt lại, thôi, có hai lượng bạc mà thôi, là do chính mình nói muốn mua, không thể để cho Hạ cô nương thất vọng. . . .

“Ha ha. . .” Hạ Thiên cầm bạc cười ngây ngô, vội vàng thu tay lại, nhìn hắn lộ ra một nụ cười sáng lạn: “Hổ Tử, ngươi chiếu cố đến chuyện buôn bán của ta như vậy, ngươi thật sự là người tốt, chờ ngươi cưới vợ, ngươi nhất định sẽ hiểu, hành động của ngươi ngày hôm nay là vô cùng vĩ đại, vô cùng sáng suốt, vô cùng thông minh!”

Nói xong, nàng cất bạc, vui vẻ tiêu sái rời đi.

44. Chương 44: Liên Phi

Nàng cất bạc, vui vẻ tiêu sái rời đi.

Để lại Vương Nhị Hổ ngơ ngác ngồi dưới đất, trong đầu hiện lên toàn bộ đều là nụ cười rục rịch của Hạ Thiên, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nàng lại nở nụ cười với hắn nha. . . .

“A Hổ? Hạ cô nương đi rồi, ngươi còn ngồi ngây ngốc ở đây làm gì? Lần này lại mua hết bao nhiêu bạc?” Trương đại nương từ phòng bếp tiến đến bên cạnh, ái muội hỏi.

“Khụ, hai. . . hai lượng. . .” Vương Nhị Hổ giống như một cô dâu nhỏ, cúi thấp đầu, gãi gãi ót.

“Thật là cái tên phá của, mỗi lần đều tốn nhiều bạc như vậy, ta nói này Hổ Tử, ngươi có phải là thật sự không được rồi chứ? Tại sao mua thuốc của Hạ cô nương nhiều như vậy rồi mà còn chưa khỏi?” Trương đại nương cố tình chăm chú nhìn xuống phía dưới của hắn, giống như là đang ám chỉ điều gì đó.

Khuôn mặt của Vương Nhị Hổ đột nhiên đỏ bừng: “Cái gì? Nói bậy, ta không có bệnh. . . .”

Có trời làm chứng, đến tay của nữ tử hắn còn chưa có chạm qua, hai mươi mấy năm nay, nữ tử thân cận với hắn nhất chính là Hạ cô nương.

“Phi! Không bệnh thì người mua thuốc làm gì? Xui xẻo!” Trương đại nương dở khóc dở cười mắng một tiếng, sau đó trở về phòng bếp tiếp tục nấu ăn.

Vương Nhị Hồ không cam lòng trừng mắt lên nhìn bà ta, hấn thích như vậy đấy, không được sao?

Đương nhiên, Hạ Thiên hoàn toàn mặc kệ người khác thích hay không thích, chỉ cần chuyện buôn bán làm ăn phát đạt, tâm tình của nàng vô cùng sáng khoái.

Hôm nay tổng cộng đã bán được bốn hộp, thu hoạch không tồi, thuốc nàng mang đến từ hiện đại đã bán xong hết rồi, xem ra phải tìm cơ hội rời phủ lên núi để kiếm một ít dược liệu mang về mới được.

Không biết đại thúc có đồng ý cho nàng nghỉ một ngày hay không. . . .

Đang cúi thấp đầu suy nghĩ, bỗng nhiên một cô gái ăn mặc như hoa như ngọc chợt xông tới, nhìn thấy nàng ta, Hạ Thiên sửng sốt, rồi lại bĩu môi, người này nàng đã gặp qua mấy lần, là trắc phi trong Ly Vương phủ - Liên Tĩnh, nàng ta là tiểu lão bà của Vương gia đại thúc, hung hăng phách lối, thường xuyên đánh đập nhục mạ hạ nhân, hơn một tháng qua, mỗi lần nhìn thấy nàng ta, Hạ Thiên có thể trốn là trốn biệt, nàng không muốn tự mình tìm tới phiền toái.

Vì thế, nàng lặng lẽ xoay đầu lại, chuẩn bị vòng ra hoa viên đi theo một con đường khác để trở về phòng.

Không ngờ Liên Tĩnh đã nhìn thấy nàng, phát hiện Hạ Thiên đang muốn đi về phía khác, nhất thời hừ lạnh một cái, lớn tiếng nói: “Nô tỳ to gan, nhìn thấy bản phi mà không chịu hành lễ, thật sự là không biết lớn nhỏ, người không hiểu quy củ sao? Qua đây!”

Hạ Thiên âm thầm kêu xui xẻo, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người khác, nàng đành phải kiên trì bước ra nghênh tiếp, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu nhân tham kiến Liên phi.”

Liên Tĩnh từ trên cao nhìn xuống, liếc mắt đánh giá nàng một cái: “A, bản phi vẫn còn tưởng là ai, người không phải là cái nha hoàn ở bên kia Tây Sương viện hầu hạ vương gia sao?”

Cầu xin người nói chuyện cũng đừng có cái kiểu châm biếm mỉa mai như vậy có được không? Hạ Thiên kìm chế, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Vâng, đúng là tiểu nhân, không biết Liên phi gọi tiểu nhân qua có chuyện gì sao?”

Nàng chưa bao tự nhận mình là nô tỳ, thứ nhất, lúc mới tới nàng không phải là nô tỳ, nàng là Hạ Thiên, cũng không phải là nô tỳ để cho người khác gọi đến gọi đi, thứ hai, nàng tự xưng là tiểu nhân cũng có lý do riêng, tiểu là nhỏ, nàng chỉ mới mười tám tuổi, vẫn còn nhỏ thôi. . . . Tự xưng là tiểu nhân cũng cực kỳ hợp lý.

45. Chương 45: Bạt Tai (1)

“Thế nào? Không có việc gì thì bản phi không thể gọi người sao? Người thật to gan, tưởng rằng mình hầu hạ Vương gia thì có thể không đem người khác để vào mắt phải không? Người cho rằng gần quan thì được lộc, một ngày nào đó Vương gia sẽ sủng ái người có phải không?” Liên Tĩnh cất cao giọng nói, giọng điệu trong lời nói đều hoàn toàn thay đổi, ẩn hiện sát khí cực kỳ rõ ràng.

“Này, người nghĩ người là ai, tại sao lại không phân rõ phải trái như vậy? Buông! Các người buông ra!” Hạ Thiên vội vàng vùng vẫy, giỡn chơi chút mấy tên nam nhân lưng hùm vai gấu này, nếu thật sự ra tay đánh thì mặt nàng sẽ sưng thành đầu heo mất.

Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao có thể so bì được với ba gã nam nhân to lớn này? Không thể cử động, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn cái bạt tai đang dần hạ xuống, rất nhanh chạm đến hai bên má trái má phải của nàng, dường như là ngay trong khoảnh khắc, cơn đau rất nháy mắt truyền đến, đau đến nỗi nàng phải kinh hoàng rên lên vài tiếng, trong miệng không biết bao nhiêu là mùi máu tươi.

“Đáng chết. . . .Người là cái đồ chết tiệt! Đừng có để rơi vào tay ta, nếu không thì ta nhất định sẽ trả lại cho người gấp mười lần!” Hạ Thiên tức giận, cực kỳ tức giận, từ nhỏ đến lớn nàng vẫn còn chưa bị ai tát bao giờ.

Nàng và Ngôn Hoan tuy là lớn lên ở cô nhi viện, nhưng Ngôn Hoan là một người con gái vô cùng kiên cường độc lập, vì để có thể bảo vệ cho chính mình và Hạ Thiên, nàng đã đi học Taekwondo và Judo hết mấy năm, có Ngôn Hoan bên cạnh, ngày xưa khi đánh nhau ở Trung Đô, hầu như nàng còn chưa bị ăn phải một cú đấm nào, không ngờ đi tới cái nơi cổ đại chết tiệt này, nhanh như vậy đã bị người ta khi dễ!

“Người! Tiện nhân! Tiếp tục vả miệng cho ta! Đánh mạnh vào!” Liên Tĩnh tức giận quát trời, ngón tay chỉ vào Hạ Thiên run lên, hận không thể nào khiến cho nàng lên tiếng cầu xin mình, để cho nàng không thể nói những lời chán ghét mình.

“Bản phi nói cho người biết, hôm nay bản phi nhất định phải thay Vương gia giáo huấn tên nô tỳ không biết tốt xấu người, xem người có hiểu được quy củ hay không!”

Lúc nói chuyện, nàng ta còn tự mình động thủ, liên tiếp đánh Hạ Thiên hai cái bạt tai.

46. Chương 46: Bạt Tai (2)

Hạ Thiên bị đánh đến mức choáng váng, ánh mắt lại gắt gao trừng lên nhìn thẳng vào Liên Tĩnh, nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ là Liên Tĩnh đã sớm hồn phi phách tán rồi!

Được, được lắm, dám đánh nàng như vậy! Nàng – Hạ Thiên, sẽ nhớ kỹ nàng ta! Nữ tử báo thù mười năm chưa muộn, nàng không tin một người đến từ hiện đại như mình lại đấu không lại nữ nhân lạc hậu mấy ngàn năm văn hóa này.

Bốp! Bốp! Bốp!

Hạ Thiên không biết mình đã bị đánh bao nhiêu cái bạt tai, chỉ nhớ mình bị đánh sắp ngất xỉu, Liên Tĩnh mới chịu buông tha cho nàng, mang theo nha hoàn và hạ nhân rời đi.

Nàng ngồi sụp xuống đất, cố nén cảm giác hoa mắt, sau đó từ từ đứng dậy.

Nàng không thể ngất xỉu, không thể để cho nữ nhân này đạt được mục đích!

Không phải chỉ là mấy chục cái bạt tai thôi sao? Lúc còn ở hiện đại, Ngôn Hoan bị một đám hơn mười tên thiếu niên vây đánh, khi ấy trên người không có chỗ nào là không bị thương, nhưng cũng không ngất đi, nàng sao có thể kém hơn so với Ngôn Hoan được?

Ngôn Hoan, cậu nhất định cũng hy vọng tớ phần chấn tinh thần, đợi đến khi tỉnh dương xong sẽ tìm nữ nhân kia khi dễ trở lại đúng không?

Nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời, miệng mỉm cười, giữa lúc ngẩn ngơ, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Ngôn Hoan hiện ra trên không trung, nhìn nàng không hề chớp mắt, Hạ Thiên nhất thời cảm thấy lòng mình thanh tĩnh lại không ít, chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, lê đôi chân nặng nề, từng bước từng bước trở về Tây Sương viện.

Trời ngã về chiều, ánh nắng hoàng hôn chiếu lên đôi vai đơn bạc của nàng, cảm giác bi ai và tang thương không thể nói nên lời.

*

Ân Tịch Ly từ hoàng cung trở về đã là lúc trăng treo đỉnh đầu.

Hoàng thượng gần đây hay phiền não về chuyện của Hoàng Việt quốc, Hoàng Việt và Vũ Trinh đều thuộc hàng ngũ bốn cường quốc lớn, hai nước binh lực ngang nhau, nhưng vẫn lằng nhằng dây dưa không dứt,

Hoàng Việt vẫn muốn vượt qua Vũ Trinh, nhưng Vũ Trinh vương triều cũng chẳng phải là dễ bị bắt nạt, bởi vậy giữa hai nước vẫn xảy ra chiến sự không ngừng.

Vài năm gần đây, tình hình lại càng trở nên nghiêm trọng, dường như là đã có vài lần bùng nổ chiến tranh, hai phe tổn thất vô cùng lớn, nếu cứ tiếp tục đánh nhau như vậy, không chỉ có hai bên tổn hại, thậm chí còn có khả năng làm cho các nước khác ngư ông đắc lợi, bởi vậy hoàng thượng liền đề xuất phương thức hòa thân để giảm nhẹ tình hình căng thẳng giữa quan hệ hai nước.

Có lẽ cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Hoàng Việt đã đáp ứng giảng hòa, nhưng bọn hãn lại đưa ra yêu cầu, thái tử của Hoàng Việt quốc có tình cảm tốt đối với nhi nữ của Vũ Trinh thừa tướng – Hường Linh Lung, cho nên đã yêu cầu để cho Linh Lung làm đối tượng gả qua hòa thân.

Có thể gả cho thái tử của một nước, thừa tướng đương nhiên là rất vui mừng, không ngờ rằng con gái yêu của mình lại đột nhiên mất tích, thậm chí đã tìm rất lâu nhưng vẫn chưa tìm thấy, mà ngày cưới thì đã được định vào hai tháng sau, Vũ Trinh hoàng đế lo lắng nếu không tìm được Linh Lung, hai nước có thể nào sẽ tiếp tục khai chiến hay không? Đây là chuyện không chỉ riêng một mình hoàng thượng lo lắng, mà cũng là chuyện mà hãn đang lo lắng.

Ân Tịch Ly khẽ thở dài một tiếng, thôi, dù gì cũng còn hai tháng nữa, hãn cũng không tin một người đang yên đang lành lại đột nhiên biến mất, chỉ là thật đáng tiếc, Hường Linh Lung tuy là nhi nữ của thừa tướng, nhưng lại là một tiểu thư khuê các chuẩn mực, không bao giờ bước chân ra khỏi cổng lớn, vẫn chưa gặp qua nhiều người, nếu muốn tìm ra một nữ nhân như vậy giữa biển người mệnh mông này, quả thực là có chút khó khăn.

“Vương gia, người đã trở về!” Mạc quân gia đứng ở cạnh cửa chào đón, thuận tay bước lên nhận lấy tấm áo choàng.

“Ừm.” Ân Tịch Ly nhàn nhạt ừm một tiếng, trực tiếp đi về phía Tây Sương viện, hãn vừa đi vừa nói: “Hôm nay trong phủ thế nào? Có chuyện gì không?”

“Vương gia, trong phủ toàn bộ đều ổn!” Mạc quân gia nói.

“Tốt!” Dừng một chút, hãn bỗng dừng nhớ tới Hạ Thiên, liền quay đầu lại hỏi: “Nha đầu kia đâu rồi?”

47. Chương 47: Mùa Xuân Của Vương Gia Tới Rồi

Mạc quân gia biết người hãn hỏi là Hạ Thiên, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Hôm nay lão nô đi mua một ít vải màn, lúc trở về thì thấy Hạ cô nương đang ở trong phòng, lão nô bảo nàng đi ăn tối, Hạ cô nương nói là mình không đói bụng, muốn ngủ, lão nô liền rời đi, bây giờ chắc là đang nằm ngủ rồi!”

Ân Tịch Ly gật gật đầu: “Hiếm khi thấy nha đầu kia an phận như hôm nay.” Hãn cười cười, hoàn toàn không phát hiện chính mình mỗi khi nhắc tới Hạ Thiên, vẻ mặt có bao nhiêu nhu hòa và yên ổn.

“Đúng vậy, lão nô cũng cảm thấy kỳ quái!” Mạc quân gia là người từng trải, nhìn thấy Vương gia nhà mình đối với cô nương này để tâm như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên cười, hãn có nên nhắc Vương gia rằng có phải ngài đã quá mức sủng nịch đối với nha đầu kia rồi hay không? Thôi, vẫn là nên để cho Vương gia tự mình phát hiện đi, xem ra mùa xuân của Vương gia cũng sẽ nhanh đến thôi.

Mạc quân gia cực kỳ vui mừng suy nghĩ.

Ân Tịch Ly không biết hãn đang suy nghĩ cái gì, bước thêm vài bước, lại quay đầu lại nói: “Nếu nha đầu kia ngủ rồi thì gọi nha hoàn khác tới hầu hạ đi.”

“Vâng, lão nô đi ngay!”

Ân Tịch Ly trở về chỗ ở của mình, bên ngoài sân nhỏ là phòng của Hạ Thiên, tùy tiện nhìn một cái, lại phát hiện ra trong căn phòng kia rất tối, hẳn nghĩ chắc là nha đầu kia đã thật sự ngủ rồi, suy nghĩ một hồi, hẳn vui vẻ nhếch môi, thuận tay tháo xuống vật gì đó từ trong ngực, sau đó lại đi đến hồ nước nóng.

Ở hồ nước nóng có hai nha hoàn, là do Mặc quần gia mới vừa phân phó qua, hai nha hoàn này tay chân cũng coi như nhanh nhẹn, trước khi Ân Tịch Ly đến thì đã đem tất cả mọi thứ chuẩn bị tốt, sau đó cung kính đứng ở một bên chờ đợi.

Trong đó, có một nha hoàn mặt ửng hồng, nhịn không được kích động nói: “Đây là lần đầu tiên ta tới đây hầu hạ.”

“Ta cũng vậy.” Nha hoàn còn lại vội vàng phụ họa: “Tây Sương viện là nơi ở của Vương gia, ai mà không muốn đến? Nếu may mắn khiến cho Vương gia để mắt tới, về sau sẽ không cần phải lo âu, đáng tiếc là. . .”

“Đáng tiếc cái gì?” Nha hoàn kia nhìn thấy sắc mặt tiếc hận của bạn mình, vội vàng hỏi.

“Đáng tiếc là chúng ta không có cơ hội, ở Tây Sương viện đã có nha hoàn hầu hạ rồi, làm sao có thể tới lượt chúng ta?” Nàng vô cùng tiếc hận nói, thương tâm cho những ngày tháng sau này của chính mình.

“A. . .người nói chính là cái người họ Hạ kia? Nghe nói hôm nay nàng đắc tội với Liên phi, bị giáo huấn cực kỳ thâm, Liên phi còn nói đợi Vương gia trở về, nhất định sẽ nói với Vương gia đem nàng đuổi ra khỏi phủ, người nói xem, nếu nàng ta đi rồi, có thể tới phiên chúng ta được an bài ở Tây Sương viện hầu hạ Vương gia hay không?”

“Không biết nữa, aizz!”

Hai nha hoàn nhỏ giọng tranh luận, tuy thanh âm rất thấp, nhưng từng chữ đều truyền tới tai của Ân Tịch Ly, hẳn nhất thời ngừng cước bộ, sắc mặt trầm xuống.

Lập tức hẩn lại đi nhanh về phía trước, một phen tóm được hai nha hoàn nói chuyện khi nãy, lạnh lùng hỏi: “Vừa rồi các người nói cái gì? Các người nói nha đầu Hạ Thiên kia làm sao?”

“A! Vương. . .Vương gia. . .”

Ân Tịch Ly đột nhiên xuất hiện khiến cho hai nha hoàn bị hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch.

“Nói mau!” Kiên nhẫn của Ân Tịch Ly có hạn, hẳn sốt ruột quá khế.

Tiểu nha hoàn sợ tới mức phát khóc, vội vàng mở miệng nhỏ nói: “Là. . .là Liên phi, Hạ cô nương đắc tội với Liên phi. . . .Liên phi nương nương nói muốn đuổi Hạ cô nương ra khỏi phủ. . .”

“Ồ đồ!” Ân Tịch Ly bỏ qua hai nha hoàn này, lập tức xoay người lại, trực tiếp đi đến phòng của Hạ Thiên.

48. Chương 48: Nàng... Muốn Về Nhà

Đi đến bên ngoài cửa phòng, hẳn không nói hai lời, nhắc chân đạp lên cửa: “Nha đầu!”

Vừa bước vào, trong phòng không đốt đèn nên cực kỳ u ám, nhưng đối với người tập võ như Ân Tịch Ly mà nói thì không hề bị ảnh hưởng, tầm mắt đảo quanh một vòng, rơi vào trên giường đang lộ ra bóng dáng của một người.

Hẩn bước qua, thanh âm không tự giác hạ thấp một chút: “Nha đầu, người không sao chứ?”

Bóng người trên giường khẽ động dậy, giọng nói có chút khàn khàn từ trong giường truyền ra: “Không nhọc Vương gia quan tâm, tiểu nhân không có việc gì!”

Giọng nói của nàng vô cùng lạnh nhạt, không giống như ngày thường hô to gọi nhỏ, tràn ngập sự lạnh lùng và xa cách.

Mây kiếm của Ân Tịch Ly nhúu chặt, muốn bước qua để nhìn rõ biểu hiện lúc nói chuyện của nàng có giống như mọi ngày hay không, tay khê động, nhưng đến nửa chừng lại rút trở về, giọng nói có chút mất tự nhiên: “Cái kia. . . Bốn vương nghe nói hôm nay ngươi. . .”

Hắn còn chưa nói xong, Hạ Thiên trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn, nàng thần nhiên đáp: “Thực xin lỗi Vương gia, là do tiểu nhân không biết tốt xấu, mạo phạm bề trên, ngài yên tâm, ngày mai tiểu nhân sẽ đi xin lỗi Liên phi, tuyệt đối sẽ không để cho Vương gia ngài cảm thấy phiền toái.”

Mây kiếm càng nhúu chặt: “Nha đầu, ngươi đang nói xằng nói bậy cái gì vậy? Ai bắt ngươi phải xin lỗi?”

Nha đầu kia đêm nay rất kỳ lạ, không chỉ riêng giọng nói kỳ lạ, ngay cả khẩu khí nói chuyện cũng kỳ quái, trước kia ba câu đều là đại thúc thối tha, bây giờ từng câu từng chữ đều là Vương gia.

Trong lòng Ân Tịch Ly đột nhiên cảm thấy buồn bực khó chịu, hắn bỗng nhiên cảm thấy, hắn thà nguyện ý để cho nàng hung dữ gọi mình là đại thúc chứ không nguyện ý để cho nàng lạnh nhạt như vậy mà gọi mình là Vương gia.

“Vương gia, tiểu nhân rất mệt mỏi, nếu ngài không có chuyện gì khác, mời ngài lui về phía sau, quẹo phải, cửa lớn cách sau lưng bốn bước, tiểu nhân không tiến!”

Nói xong, nàng nhanh chóng dứt khoát trùm kín chắn, mắt không thấy, tai không nghe, mặc kệ hắn là ai, Vương gia cũng được, đại thúc cũng được, vào lúc này, nàng không hề muốn gặp bất kỳ người nào của Vương phủ.

Nàng. . . muốn về nhà.

Nàng. . . rất nhớ Ngôn Hoan, rất nhớ những người ở trong cô nhi viện.

Ngôn Hoan, cậu có biết tớ ở đây không? Có biết tớ bị xuyên đến nơi này không? Nếu cậu biết tớ bị người ta khi dễ, nhất định sẽ đem người ta băm thành tám mảnh phải không?

Thực xin lỗi, sớm biết vậy thì tớ cũng sẽ học võ để không bị người khác bắt nạt.

Nhưng mà, tớ sẽ không khuất phục, sau này tớ nhất định sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không để cho người khác khi dễ, Ngôn Hoan, cậu phải nhớ tớ. . . .

“Hạ Thiên!” Nhiều lần bị đáp lại bằng giọng nói lạnh nhạt, Vương gia đại thúc nổi giận: “Ngươi cứ như vậy mà nói chuyện với bốn vương sao?”

Cái thái độ đó của nàng là thế nào? Ngữ khí đó là thế nào? Tốt xấu gì hắn cũng đường đường là một Vương gia, vậy mà nàng lại không để hắn vào trong mắt.

Mồ đại thúc hoàn toàn quên rằng từ trước tới giờ Hạ Thiên cũng chưa từng để hắn vào mắt. . . .

Hạ Thiên không thèm để ý, nàng che đầu giả vờ ngủ, cổ nén nước mắt muốn rơi xuống, cổ nén cảm giác tức giận đau đớn, không để ý là không thèm để ý.

Vương gia đại thúc vừa tức vừa giận, hận không thể bắt nàng lại, hung hăng mà đánh vào mông, không hiểu tại sao, mỗi lần định ra tay, cuối cùng lại không nhìn được mà rút tay trở về, cảm giác chính mình không thể nào ra tay được, vì thế, sau nhiều lần do dự, hắn đành chịu, không thể ra tay, cuối cùng cũng phải mặc kệ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, rất nhanh liền rời đi, cánh cửa hung hăng đóng sập lại, phát ra tiếng động rất lớn.

Sau khi nghe thấy hắn đã rời đi, Hạ Thiên cuối cùng cũng bỏ chăn xuống, khuôn mặt sưng lên giống như đầu heo, ngơ ngẩn trừng mắt nhìn lên đầu giường, rầu rĩ không vui.

Đại thúc thúì, ngươi tức giận cái gì? Người bị khi dễ là ta, người khi dễ ta là vợ của ngươi, nên tức giận là ta chứ không phải ngươi.

49. Chương 49: Phần Nộ

Trùng mắt nhìn, hít hít lỗ mũi đột nhiên đau xót, Hạ Thiên vội vàng giơ tay lau mắt, không ngừng chửi rủa chính mình một trận.

Mẹ nó, khóc cái cọng lông, có cái gì tốt mà khóc, cùng lắm thì ngày mai chính chết nàng ta đi, chính chết rồi thì bỏ trốn, không có tiền không sao cả, mất mạng mới là chuyện lớn!

Hừ! Quyết định như vậy đi, ngày mai nàng sẽ báo thù! Báo thù xong sẽ bỏ trốn, thế lực của Vương phủ tuy lớn nhưng nàng không tin bọn hắn có thể hai tay che trời, cùng lắm thì giả làm ăn mày vài hôm, bọn hắn nhất định sẽ không đoán được nàng lại có quyết định này!

Nghĩ vậy, tâm tình của Hạ Thiên tốt lên không ít, cơn buồn ngủ cuốn đi tất cả, nàng lật người, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Canh ba nửa đêm, giữa đêm đen yên tĩnh không một tiếng động, cửa phòng im hơi lặng tiếng bị mở ra, để lộ ra một góc áo màu xanh.

Người nằm trên giường không hề biết gì, cũng không biết có người ở bên ngoài tiến vào, đôi mắt của Ân Tịch Ly trong bóng đêm trở nên sáng rực, bình tĩnh thản nhiên đi đến bên giường.

“Nha đầu kia, không biết hôm nay lại nổi điên cái gì. . . .” Hắc đắc ý cười cười, không cho hắn tiến vào thì hắn đợi nàng ngủ rồi lại vào thôi: “Ngủ như chết vậy, chỉ sợ rằng bị người khác. . . .”

Giọng nói đột nhiên bị nghẹn lại, Ân Tịch Ly gắt gao nhìn vào mặt nàng, sắc mặt của hắn từng chút từng chút một trầm xuống.

Mặt của nàng. . . sao lại sưng thành như vậy? Lại còn bầm tím thế này, có thể nhận ra nàng đã bị đánh không ít.

Hai bàn tay của Ân Tịch Ly siết chặt thành nắm đấm, trong lòng đột nhiên dâng lên một ngọn lửa giận, bùng cháy ở trong đôi mắt, sát khí tỏa ra bốn phía.

Nàng lại bị đánh thành như vậy! Xú nha đầu chỉ có hắn mới có thể khi dễ, chỉ có hắn mới có thể bắt nạt, lại bị người khác đánh đến nổi như vậy!

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc ở hồ nước nóng, nhớ tới lời nói của hai nha hoàn kia, chẳng lẽ là Liên phi?

Giỏi lắm Liên phi, dám đánh người của bổn vương thành như vậy. . . .

Một tia sát ý xẹt qua trong đáy mắt, cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, lại quay lại nhìn chằm chằm Hạ Thiên một hồi lâu.

Có lẽ vừa rồi hắn để lộ ra sát khí quá nặng, Hạ Thiên trong mơ hồ có chút phát giác, cơ thể giật giật, hình như có dấu hiệu tỉnh dậy.

Ân Tịch Ly vội vàng đưa tay ra điểm một cái vào huyệt ngủ của Hạ Thiên, đợi cho nàng rơi vào giấc ngủ say, lúc này hắn mới nhẹ nhàng vuốt ve hai má sưng đỏ của nàng: “Người, cái nha đầu chết tiệt này, bị khi dễ cũng không nói với ta. . . .Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình báo thù sao?”

Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy với tính cách của nàng, khả năng này là vô cùng lớn.

Vì vậy, hắn rất bất đắc dĩ cười cười, bởi vì không ngờ mình đối với nàng lại hiểu rõ như vậy.

Nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp nhau, hắn bị trọng thương, nàng lại không nói lời nào mà cho hắn uống thuốc tráng dương, về sau bởi vì phải tránh sát thủ, hắn và nàng. . . .

Tầm mắt của Ân Tịch Ly bỗng nhiên rơi vào đôi môi hồng nhuận của Hạ Thiên, hô hấp của hắn đột nhiên hơi ngừng lại, có chút thần thờ nhìn nàng chăm chú.

Hắn vẫn chưa quên cái va chạm mềm mại này, rất mềm mại, lại mang theo ngọt ngào tinh tế, rung động đến tận trong lòng hắn, cho nên hắn mới không nhận được mà hôn càng sâu thêm.

Hắn lẳng lặng nhìn, hô hấp của Hạ Thiên đều đặn liên tiếp, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nàng ngủ rất yên lặng, nhìn đôi môi khẽ nhếch, bộ dáng giống như là đang ủng hộ Ân Tịch Ly, hắn từ từ cúi người, cúi đầu, từng chút từng chút đến gần. . . .

Hai môi kề nhau.

50. Chương 50: Báo Thù

Hai môi kề nhau.

“A. . . .Ngôn Hoan. . . .”

Đột nhiên, một giọng nói mơ mơ hồ hồ truyền tới, Hạ Thiên ở trong cơn ngủ say lâm bắm vài tiếng, lông mày khẽ chau lại, bộ dáng dường như ở trong mộng của nàng đang cực kỳ bất an.

Ân Tịch Ly ngẩn ra, vẫn duy trì tư thế hai môi kề nhau như vậy, động cũng không phải, bất động cũng không phải, trong phút chốc hắn chần chờ ngay tại chỗ.

“Ngôn Hoan. . . .tớ rất nhớ cậu. . . .” Hạ Thiên cảm thấy hình như có thứ gì đó dính lên trên môi mình, khiến cho nàng có cảm giác không thoải mái, đầu nhỏ quay qua quay lại, hai môi cọ sát vào nhau, thuận tiện chạm vào lỗ tai của Ân Tịch Ly, khiến cho hắn bỗng nhiên giật mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để hắn suy nghĩ lung tung, Ân Tịch Ly gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan đang say ngủ của Hạ Thiên, trong lòng bỗng nhiên ngập tràn mùi thuốc súng.

Ngôn Hoan? Nàng vậy mà ngay cả trong mộng cũng không quên người này, người này là ai? Nam hay nữ?

Ngôn Hoan Ngôn Hoan, chết tiệt, cái tên này tại sao nghe lại giống như tên của nam nhân vậy?

Trong lòng của Ân Tịch Ly giống như là bị người ta rót vào một thùng xăng, lại thêm một mồi lửa bùng cháy hừng hực, nhìn chăm chăm nữ nhân dưới thân mình, ánh mắt giống như là muốn thiêu cháy hết mấy hũ dấm chua, mùi chua vô cùng nồng đậm.

Nàng. Vậy mà lại ở trong mộng nhớ mãi không quên cái người kia! Chẳng lẽ đó là người trong lòng của nàng?

Xem ra có cơ hội, hắn nhất định phải thăm dò điều tra xem cái người tên là Ngôn Hoan này tới cùng là ai!

Sau khi hạ quyết tâm, Ân Tịch Ly nhanh chóng giãn ra hai hàng lông mày, nhìn Hạ Thiên đang nhú chặt mi, tâm của hắn dần dần hóa thành một dòng nước ấm, môi mỏng mềm mại khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười dịu dàng.

*

Đầu thu, khí trời se lạnh, cơn gió mùa đông sắp bắt đầu thổi qua, cảm thấy hơi lạnh, Hạ Thiên có chút mờ mịt, trợn mắt nhìn chính mình trong gương đồng, nhìn vài lần, xoa xoa mặt, xác định rằng mình không có nằm mơ, lúc này nàng mới kỳ quái mở to hai mắt ra nhìn.

Quái lạ, ngày hôm qua trước khi ngủ, mặt của nàng vẫn còn sưng lên như đầu heo, làm sao vừa mới ngủ dậy, chẳng những không có sưng thêm, ngược lại chỉ còn có một chút bầm tím mà thôi?

Nàng nhớ rõ ràng là nàng không có bôi thuốc, chủ yếu là do nàng cũng không thể đi mua thuốc, Liên tính bởi vì muốn chinh nàng, sau khi đánh xong lại đặc biệt phân phó tất cả các hiệu thuốc không được bán thuốc cho nàng, muốn khiến cho nàng qua ngày hôm sau không còn mặt mũi nào để gặp người khác.

Hạ Thiên cũng không bận tâm, không cho bôi thuốc thì không bôi thuốc, dung mạo đẹp xấu cũng chỉ là bề ngoài, hơn nữa, để như vậy, nàng mới có thể nhìn vào vết thương trên mặt mà nhắc nhở bản thân, đó là nỗi nhục của chính mình, không thể quên, không thể quên. . . .

Nhưng nàng làm sao biết năng lực hồi phục của mình lại mạnh đến vậy, rõ ràng không bôi thuốc mà so với linh đan thần dược còn có tác dụng hơn, nàng không khỏi đắc ý cười một tiếng, đây chính là một dấu hiệu tốt, chứng minh rằng mạng của Hạ Thiên nàng tuy khó khăn trắc trở nhưng vẫn còn dài lắm, nếu thương thể tốt lên, nàng nhất định sẽ báo thù!

Đương nhiên, muốn báo thù cũng không thể mạo hiểm, đối phương là người thị chúng, tất cả mọi người ở trong vương phủ này đều nghe lời của nàng ta, còn nàng chỉ có thể lực đơn bạc, nhưng mà không sao, quang minh chính đại chính nàng ta không được thì nàng sẽ lén lút, nhất định sẽ chinh đến khi nàng ta khóc kêu cha gọi mẹ mới thôi!

Vì để giả vờ cho Liên Tình nghĩ rằng khuôn mặt của mình hôm nay rất dọa người, nàng đặc biệt cắt từ trên quần áo của mình xuống một miếng vải, che lên trên mặt, cố ý nói chuyện không nhanh không chậm, bộ dáng giống như bởi vì mặt mình sưng lên mà không nói được. Sau khi sắp xếp xong xuôi, nàng cầm “đạo cụ” của mình bước ra khỏi cửa.

51. Chương 51: Ta Muốn Xin Nghỉ

Bên trong Tây Sương viện, Mạc quản gia đang sai hai nha hoàn dọn dẹp lại vài thứ, hôm nay Vương gia đã đặc biệt dặn dò, nói thân thể của Hạ cô nương không được khỏe, bảo hần gọi mấy nha hoàn tới hầu hạ nàng, nhưng nói nửa chừng, lại cảm thấy Hạ Thiên vốn vào trong phủ làm nha hoàn là để inh giáo huấn, sao có thể để cho nha hoàn khác tới hầu hạ được, vì thế đành phải ấy nha hoàn khác tiếp nhận công việc của Hạ Thiên, để cho nàng được nghỉ ngơi vài ngày.

Mạc quản gia thấy Vương gia nhà mình để tâm tới Hạ Thiên như vậy, trong lòng cũng có chút tâm tư, Vương gia giao phó cho hần phải hoàn thành mọi chuyện gọn gàng sạch sẽ, lúc những nha hoàn kia đang làm việc, hần vẫn đặc biệt dặn dò các nàng làm nhẹ nhàng một chút, đừng để ồn ào đến chỗ Hạ Thiên, hần là một quản gia tận tụy và cẩn thận biết bao nhiêu.

“Mạc quản gia. . . Aizz, Mạc quản gia. . .”

Phía sau cổng vòm đột nhiên lộ ra một cái đầu, cắt ngang dòng suy nghĩ của Mạc quản gia, Mạc quản gia ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy một cô nương che mặt đang đứng ở phía sau cửa ngoắc tay với hần.

Hần nhìn từ trên xuống dưới, lập tức nhận ra bóng dáng ấy là Hạ Thiên, vì thế, hần xoa xoa bàn tay, vọt lên phía trước: “Hạ cô nương tìm lão nô có việc gì sao?”

“Có, đương nhiên là có rồi!” Hạ Thiên thần thần bí bí nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có ai nghe lén, lúc này nàng mới nâng một góc khăn che mặt lên, thấp giọng hỏi: “Mạc quản gia, đại. . . Ách, Vương gia đâu?”

“Hạ cô nương tìm Vương gia sao? Vương gia đã vào triều rồi!” Mạc quản gia trả lời, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, trước khi Vương gia vào triều đã có nói với hần, nếu Hạ cô nương tỉnh lại, nhất định sẽ chạy tới hỏi Vương gia đâu, quả nhiên Vương gia dự liệu như thần, Mạc quản gia ở trong lòng cảm thấy bội phục.

“A. . . vào triều à?” Tốt tốt tốt, vắng mặt là tốt nhất, trong đôi mắt của Hạ Thiên xẹt qua một tia sáng tinh ranh: “Này, Mạc quản gia, khi nào thì Vương gia trở về?”

Mạc quản gia càng thêm kinh ngạc, vấn đề này Vương gia cũng đã nói qua, hần nói Hạ cô nương nhất định sẽ hỏi như vậy, không ngờ đến cái này mà Vương gia cũng biết trước được. . . .

Hần kinh ngạc, có chút sững sờ, đem những lời Vương gia đã dặn mình lúc trước trả lời nàng: “Có thể đến chạng vạng tối Vương gia mới hồi phủ, hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.”

“Vậy sao. . .” Đôi mắt của Hạ Thiên vui sướng nheo tí lại, vậy sao, như vậy rất tốt, tốt nhất là vĩnh viễn đừng bao giờ trở lại! Tránh cho nàng đang chinh người nữa chùng lại bị hấn cắt ngang, đến lúc đấy có hấn ở đây, nếu như mình muốn khi dễ vợ của hấn, e rằng phải càng thêm cẩn thận rồi.

Ngẩng đầu lên lần nữa, nàng nhìn Mạc quân gia, nở ra một nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương, chói mắt như những ngôi sao trên bầu trời, đến cả Mạc quân gia cũng không nhìn được mà thất thần ngây ngốc, cảm thấy trên người nàng có một loại sức quyến rũ đặc biệt, tuy bộ dáng không phải đẹp giống như thiên tiên động lòng người, nhưng loại sức quyến rũ này lại giống như một loại ngọc quý, cần phải dụng tâm tìm hiểu mới có thể phát hiện ra vẻ đẹp của nó.

“Ha ha. . .Mạc quân gia, hôm nay ta muốn xin nghỉ.”

52. Chương 52: Yêu Người Chết Mất!

Cầm cửa Mạc quân gia vẹo sang một bên, suýt chút nữa thì rơi xuống, cái này. . .Vương gia quả thật rất thần kỳ, đến cả việc Hạ cô nương muốn xin phép nghỉ cũng đoán trước được, hấn liên tục đổ mồ hôi hột, không ngờ Vương gia nhà mình lại thần thông như vậy, song, mặc dù rất kinh ngạc, nhưng hấn vẫn đem những điều mà Vương gia đã dặn dò trước đó để trả lời nàng, hấn lặp lại một lần nữa: “Xin nghỉ? Xin nghỉ để làm gì?”

“Xin nghỉ đương nhiên là để thả lỏng thể xác và tinh thần rồi, Mạc quân gia, người xem, tháng vừa rồi ta làm việc còn tốt hơn người khác gấp vài lần, ngay cả mười mấy năm qua ta cũng chưa từng làm nhiều việc như vậy, ta cũng là người nha, nếu cứ tiếp tục như vậy, thể xác và tinh thần của ta sẽ rất mệt mỏi, đến một lúc nào đó rồi cũng sẽ gục ngã, chẳng may ta mà gục ngã thì làm sao mà hầu hạ Vương gia? Vừa hay hôm nay Vương gia bận việc. . .quốc sự, tạm thời hấn sẽ không trở về, để cho ta thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi cho thật tốt, để cho ta cảm thấy việc mình ở vương phủ là một chuyện sáng suốt, là một công việc đáng tự hào. . .”

“Được được!” Mạc quân gia nhanh chóng cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của Hạ Thiên, tuy những lời nàng nói, hơn một nửa hấn hầu như không nghe vào, nhưng đại khái, hấn có thể hiểu được một chút, không phải là muốn đi chơi sao? Quả nhiên, đáp án này Vương gia cũng đã đoán được, nếu như Vương gia cũng đã đồng ý, sao hấn có thể dám không bằng lòng?

Vì thế, hấn háng giọng, làm như thật gật gật đầu: “Ừm, người nói không sai, một tháng vừa rồi quả thật là đã vất vả cho người, hôm nay người nghỉ ngơi đi.”

“Oa! Vâng, cảm ơn Mạc quân gia!” Hạ Thiên hí hửng kêu to, nhất thời hưng phấn, lao tới tặng cho Mạc quân gia một cái ôm thật chặt: “Mạc quân gia, người thật sự là người tốt, yêu người chết mất! Thôi, ta đi đây!”

Hạ Thiên hấp tấp thả người, bỏ lại Mạc quân gia đang đứng ngây ngốc không biết làm sao.

Vương gia! Huhu, người không nói cho lão nô biết nếu Hạ cô nương ôm thì lão nô phải làm sao bây giờ. . .

“Yêu người chết mất?”

Đang lúc Mạc quân gia khóc không ra nước mắt, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói âm trầm, rét lạnh.

Mạc quân gia liên tiếp rung mình mấy cái, từ từ xoay người lại, nhìn thấy Vương gia nhà mình đang đứng khoanh tay trước ngực, bộ dáng cực kỳ ôn hòa nhìn chằm chằm vào hấn.

“Không, không, Vương gia, người đừng hiểu lầm, con cháu của lão nô so với Hạ cô nương còn lớn hơn. . .”

Ân Tịch Ly không đáp lời, chỉ dùng ánh mắt âm lãnh liếc hắt một cái, sau đó dời tầm mắt đi chỗ khác, kéo dài giọng nói, giọng điệu sâu xa, âm lãnh và tà mị: “Bổn vương thấy người có vẻ cũng không giống tên Ngôn Hoan gì đó. . . .”

“A? Ngôn Hoan? Ngôn Hoan là ai?” Suy nghĩ của Mạc quân gia nhất thời bị khuấy động, bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Ân Tịch Ly cũng đã xoay người, rất nhanh liền bước đi, tiến về phía Hạ Thiên vừa rời khỏi.

53. Chương 53: Ta Đến Để Bồi Tội

Liên viện.

Liên viện là chỗ ở riêng biệt của trác phi Liên Tĩnh tại Ly vương phủ, biệt viện được thiết kế trang hoàng long lẫy, chín đoạn hành lang gấp khúc trùng trùng điệp điệp, đình viện tinh mịch và rộng lớn.

Hạ Thiên mang theo khăn che mặt, trong tay bưng một ấm trà, được nha hoàn của Liên viện dẫn đến chỗ ở của Liên Tĩnh.

“Người đứng đây đợi một chút, ta đi bẩm báo với Liên phi!” Nha hoàn dẫn đường đưa nàng đến một đình nghỉ mát nhỏ ở bên cạnh, sau khi nói xong những lời này, cũng không liếc mắt nhìn Hạ Thiên một cái đã bỏ đi mất.

“A. . .” Hạ Thiên cũng không so đo với nàng ta, tục ngữ nói không sai, chủ nhân là cái loại cẩu như thế nào? Người cũng không thể mong đợi một cầm thú có thể nuôi dưỡng ra được một con cẩu hiểu chuyện.

Cho nên thôi, nàng là một người thông minh, làm sao có thể so đo với một con cẩu.

Nàng bưng trà, ung dung tự tại tại ngồi chờ ở đình nghỉ mát, trong lòng lường trước Liên Tĩnh này nhất định sẽ kiếm chuyện để làm khó dễ mình.

Quả nhiên là không sai, nàng ngồi ở trong đình đợi gần một canh giờ, một canh giờ a, đổi qua giờ Bắc Kinh là hai tiếng! Lãng phí thời gian là một chuyện đáng xấu hổ biết bao nhiêu nha!

Nàng khinh bỉ ở trong lòng, ngoài mặt vẫn nhàn nhã tiếp tục chờ đợi, nàng không tin nữ nhân này chết cũng không ra khỏi cửa!

Lại qua nửa canh giờ, nha hoàn dẫn đường kia rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

“Người đi theo ta, Liên phi muốn gặp người!”

Hạ Thiên cười haha: “Vậy thì mời tỷ tỷ dẫn đường!”

Tỷ tỷ? Mặt của nha hoàn kia sưng lên, nàng mới mười bốn tuổi nha, rõ ràng là nhỏ hơn so với Hạ Thiên, vậy mà lại gọi mình là tỷ tỷ, cảm thấy bức bối, lại không muốn nói chuyện với Hạ Thiên, đành phải đem cơn tức giận kìm lại ở trong lòng.

Nhưng mà ngẫm nghĩ một hồi nữa Liên phi sẽ giáo huấn nàng, bản thân mình tội tình gì phải cùng nàng chấp nhặt, vì thế lại tiếp tục im lặng dẫn đường.

Hạ Thiên sao có thể không biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì? Nhưng giả ngu, làm bộ không biết là chuyện nàng am hiểu nhất, trong lòng âm thầm vui vẻ, lại giả vờ ngơ ngác tiếp tục bước đi.

Đi tới chính điện, Liên phi một thân cung phục thêu hoa, kéo dài trên mặt đất, ung dung mà cao quý, thân thể xinh đẹp nằm nghiêng nghiêng ở trên ghế quý phi, khép hờ đôi mắt, hưởng thụ sự hầu hạ của nha hoàn.

Thấy Hạ Thiên tiến vào, cũng không thèm nhìn đến nàng, chỉ lạnh lùng nói: “Nghe nói người tới đây bồi tội, thật lạ nha, người là nha hoàn thân cận bên cạnh Vương gia, là tâm phúc của Vương gia, ta nào dám nhận lời xin lỗi của người.”

Hạ Thiên tiến lên một bước, cúi thấp đầu, lộ ra bộ dáng hèn mọn, cong môi, giả bộ nói chuyện có chút khó khăn, nàng từ từ mở miệng: “Tiểu nhân không dám, người là vương phi nương nương tương lai, tiểu nhân có mắt như mù, có mắt không trông xúc phạm đến vương phi nương nương, tiểu nhân tự biết mình không thể đối mặt cùng với Vương gia và nương nương người, cho nên đặc biệt tới đây bồi tội!”

54. Chương 54: Tiểu Nhân Năm Nay 26 Tuổi Rồi!

Một câu “vương phi nương nương tương lai” kia của nàng làm cho đôi mắt của Liên Tĩnh sáng lên, nói xong lời cuối cùng, nàng dứt khoát bỏ luôn hai chữ “tương lai”, trực tiếp gọi nàng ta là “vương phi nương nương”, quả thực là đã đánh trúng vào tâm của Liên Tĩnh rồi.

Nếu nói trong lòng Liên Tĩnh hiện giờ đang mong muốn điều gì nhất, thì đó chính là vị trí Vương phi kia, đáng tiếc nàng chỉ là trắc phi chứ không phải là chính phi, nàng vẫn lo lắng sợ hãi không biết khi nào thì Ân Tịch Ly sẽ cưới chính phi, đến lúc đó có lẽ nàng sẽ không còn quyền lợi của một nữ chủ nhân nữa, bởi vậy nàng vẫn cực kỳ cố gắng hướng đến vị trí vương phi kia, chỉ cần nữ tử nào tiếp cận Ân Tịch Ly dù chỉ một chút cũng sẽ bị nàng lập kế hãm hại, nàng muốn Ân Tịch Ly gần gũi mình, muốn từ rất lâu rồi.

Hạ Thiên trực tiếp gọi nàng là Vương phi như vậy, cũng là gọi vào trong tâm của nàng, ngay lập tức, địch ý đối với Hạ Thiên cũng không còn nặng như trước nữa, Liên Tĩnh thoáng nhếch môi cười cười: “Hiếm khi thấy người thật lòng tới xin lỗi, chứng tỏ người vẫn còn chưa hư hỏng, bản phi sẽ nói vài lời tốt đẹp giúp người trước mặt Vương gia.”

“Vâng vâng vâng, như vậy thì phải cảm ơn nương nương rồi.” Hạ Thiên bề ngoài vội vàng nói cảm ơn nhưng trong lòng lại đang âm thầm cười lạnh.

Nàng đưa tay bưng lấy ấm trà, nói: “Hôm qua tiểu nhân xúc phạm đến nương nương, tuy rằng nương nương đại nhân đại lượng, không so đo với tiểu nhân, nhưng trong lòng tiểu nhân vẫn còn cảm thấy bất khoan, đây là “mỹ dung trà” sáng nay tự tay tiểu nhân tranh thủ pha, là phương thuốc bí truyền của nhà tiểu nhân, nếu mỗi ngày uống vài chén, không tới một tháng, dung mạo của nương nương sẽ có thể trẻ ra thêm mười tuổi! Tiểu nhân tự nhận trước đây mình sai, lại không có gì hay để bồi tội với nương nương, đành phải đem phương thuốc bí truyền này ra, vừa để xin lỗi nương nương, vừa có thể khiến cho nương nương có được dung mạo đẹp như hoa, xin nương nương vui lòng nhận cho!”

“Trẻ hơn mười tuổi?” Ánh mắt Liên Tĩnh sáng lên, vừa muốn nhận lấy ấm trà trong tay nàng, lại đột nhiên có chút hoài nghi: “Người nói thật chứ?”

“Nương nương, những điều tiểu nhân nói đều là sự thật!” Hạ Thiên vội vàng nói.

“Nếu hữu hiệu như vậy, tại sao người không uống?” Liên Tĩnh cũng không phải là người ngốc, tuy luôn thích chưng diện bề ngoài, coi trọng nó như sinh mạng, nhưng nàng cũng không phải là người dễ lừa gạt như vậy.

Hạ Thiên vội vàng trả lời, vì để khiến cho nàng ta thêm tin tưởng, nàng liền uống một hớp trà lớn rồi nói: “Nương nương, mỗi ngày tiểu nhân đều uống nha!” Nói đến đây nàng hơi dừng lại một chút, cẩn thận đánh giá nha hoàn xung quanh, sau đó liền tiến lên một bước, nhỏ giọng nói bên tai Liên Tĩnh: “Không lừa gạt nương nương, người có thể đoán ra tuổi thật của tiểu nhân không?”

“Người?” Liên Tĩnh nhìn từ trên xuống dưới, quan sát Hạ Thiên một chút, dáng người Hạ Thiên nhỏ xinh, giọng nói lại trong trẻo, liếc mắt nhìn qua chỉ là một cô nương tầm mười sáu mười bảy tuổi, nhưng nàng không cam lòng nói Hạ Thiên trẻ như vậy, vì thế nhếch miệng nói: “Nhìn người như vậy, chỉ khoảng hai mươi thôi.”

Hai mươi cái cọng lông của người! Đi chết đi! Bản cô nương chỉ mới có mười tám tuổi nha! Hạ Thiên ở trong lòng khinh thường nàng ta một hồi, cố nén cơn giận, tiếp tục thần thần bí bí kể tai nói khê: “Người đoán sai rồi, nương nương, tiểu nhân năm nay đã hai mươi sáu tuổi!”

55. Chương 55: Mỹ Dung Bí Truyền

“Cái gì?” Liên Tĩnh kinh ngạc hét lên một tiếng, không thể tin nhìn chăm chăm vào nàng, hai mươi sáu tuổi? Nhìn vậy mà hơn nàng tới ba tuổi? Nhưng tại sao bề ngoài lại trẻ như vậy?

“A! Xuyt xuyt! Nương nương, người nhỏ tiếng một chút!” Hạ Thiên vội vàng kéo tay áo của nàng ta, giả vờ sợ hãi: “Nương nương, đây chính là phương thuốc bí truyền của nhà tiểu nhân, người trăm ngàn lần không được để chuyện này lộ ra bên ngoài, hơn nữa, nha hoàn trong phủ này hai mươi lăm tuổi là phải xuất phủ để lập gia đình, nhưng mà trong nhà tiểu nhân còn có mẹ già hơn tám mươi tuổi bị liệt phải nằm một chỗ, còn có trẻ nhỏ đang chờ bú sữa, lại còn ba bốn đệ đệ sắp sửa phải đến trường đi học, trong nhà chỉ còn có mỗi mình tiểu nhân ở trong vương phủ kiếm sống, tiền lương hàng tháng ở trong vương phủ là bình thường nhưng đối với nhà tiểu nhân là nhiều lắm, vì vậy nên tiểu nhân mới phải giấu tuổi thật của mình để tới nơi này kiếm sống, tuyệt đối không thể để cho ai biết, nếu không thì tiểu nhân sẽ bị đuổi ra khỏi đây mất!

Liên Tĩnh nghe xong cảm thấy có lý, quy củ ở trong Vương phủ cũng giống như ở trong cung, một khi nha hoàn hay cung nữ đến hai mươi lăm tuổi thì nhất định phải xuất phủ để đổi một loạt nha hoàn trẻ tuổi nhanh nhẹn khác vào, mà tiền công của nha hoàn ở trong vương phủ hay ở trong cung đều tốt hơn nhiều so với ở trong những gia đình giàu có, Hạ Thiên vì vậy mà che giấu số tuổi thật của mình, về tình mà nói thì cũng có thể tha thứ được.

Sau khi nói như vậy, Liên Tĩnh đã tin hơn phân nửa, ánh mắt lóe sáng nhìn Hạ Thiên: “Nói như vậy, mỗi ngày người đều uống ‘mỹ dung trà’ mới có được dung mạo trẻ đẹp như vậy? Thật sự hữu hiệu như thế sao?”

Liên Tĩnh quả thực đã động tâm, nếu muốn tranh thủ tình cảm thì đầu tiên phải quan tâm đến vẻ đẹp bên ngoài, nếu sắc đẹp của nàng không sánh bằng người khác thì làm sao có thể khiến cho Vương gia yêu nàng được? Nếu nàng cũng uống cái “mỹ dung trà” này, phải chăng cũng có thể trẻ thêm mười tuổi đúng không?

“Đương nhiên rồi!” Hạ Thiên vỗ ngực: “Đây chính là phương pháp điều chế do ông nội của ông nội của ông tổ nội ta truyền lại, tuyệt đối hữu hiệu, người xem, ta đã hai mươi sáu tuổi, nhưng người hoàn toàn không thể đoán được, đúng không?” Nàng đặc ý đưa mặt đến gần Liên Tĩnh.

Hừ, nếu muốn nói đến tuổi thật, bản cô nương so với người còn lớn hơn mấy ngàn tuổi, nơi này đều là một đám cổ nhân lạc hậu.

Liên Tĩnh cực kỳ động tâm, cũng cực kỳ kích động, nếu không phải bởi vì ở trước mặt Hạ Thiên phải duy trì bộ dáng của một Vương phi rụt rè, chỉ sợ nàng ta đã sớm nhào lên đoạt lấy bình “mỹ dung trà” rồi.

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh ho nhẹ vài tiếng: “Ừm, niệm tình người thành tâm thành ý mang phương thuốc bí truyền tới để bồi tội với bản phi, chuyện ngày hôm qua bỏ qua đi, bản phi không so đo nữa, ừm, trà này lưu lại, sau này mỗi ngày người hãy đem trà này tới đi.”

56. Chương 56: Bị Bắt Quả Tang

Hạ Thiên lập tức thụ sủng nhược kinh hành lễ: “Chỉ cần nương nương thích, tiểu nhân nguyện ý vì nương nương làm trâu làm ngựa, nhất định mỗi ngày sẽ dâng ‘mỹ dung trà’ đến.”

Liên Tĩnh nghe vậy thì hết sức vui mừng, nhưng trong lòng thì vẫn muốn mau chóng nếm thử hương vị của “mỹ dung trà”, vì thế viện cớ nói: “Ừm, người nói không sai, Tiểu Bích, dẫn nàng xuống lĩnh thưởng.”

“Đa tạ nương nương.” Hạ Thiên vô cùng kích động theo sau nha hoàn Tiểu Bích, bước ra khỏi cửa chính, nụ cười trên khuôn mặt biến mất ngay lập tức, đáng tiếc là không có ai chú ý tới vẻ mặt của nàng phía sau tấm khăn che kia.

Sau khi lĩnh thưởng trở về phòng, Hạ Thiên cũng không vội vàng ra ngoài, thật ra thì chén “mỹ dung trà” kia là do nàng tùy tiện pha vào một chút mật phấn hoa và một chút dược liệu mà thôi.

Ở hiện đại, nàng và Ngôn Hoan tuy xuất thân từ cô nhi viện, nhưng thân thủ của Ngôn Hoan rất tốt, lại trượng nghĩa, quen biết với không ít người trong hắc đạo, “Hỏa Diễm Minh” là một tổ chức hắc đạo vô cùng lớn, Ngôn Hoan nhận mệnh chủ của Hỏa Diễm Minh làm anh trai, hắn thường xuyên mời nàng và Ngôn Hoan cùng gia nhập tổ chức, nhưng hai người các nàng chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường cho nên đã từ chối.

Chỉ là không ít băng nhóm hắc đạo khác đã biết được mối quan hệ của các nàng và Hỏa Diễm Minh, vì thế đã dẫn đến không ít phiền toái, về sau, mệnh chủ của Hỏa Diễm Minh bởi vì muốn các nàng có thể tự bảo vệ được bản thân mình, cho nên không chỉ đưa cho các nàng mỗi người một cây súng mà còn nhiều thứ vụn vặt khác để phòng thân nữa.

Súng lục thì các nàng không dám cầm, dù sao thì cái này cũng là trái với pháp luật, nhưng những vật phòng thân khác thì nàng vẫn nhận, trong đó có một loại thuốc, ăn vào trong vòng nửa canh giờ gần gũi có thể khiến cho người ta toàn thân vô lực, hạ đường huyết, cơ thể giống như bị gai nhím đâm phải, đau đớn vô cùng.

Chỉ là ở trong chén trà kia, Hạ Thiên đã lén lút bỏ thêm chút đậu cháy, nàng cực kỳ mong đợi một Liên phi nương nương tự mình là rất thông minh, rất dịu dàng, rất hiền lương thực đức kia một khi đã mất đi không chế thì sẽ có dáng vẻ như thế nào!

“Haha. . .” Hạ Thiên cười gian trá vài tiếng, bây giờ cách thời gian phát tác còn hai mươi phút, nàng không vội, ở lại thêm tí nữa sẽ chuẩn bị được xem trò vui.

“Cười gian trá thế này, người bỏ thứ gì vào trong chén trà của Liên Tĩnh vậy?”

Đang lúc Hạ Thiên cười đến quên cả trời đất, một đạo âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng đột nhiên vang lên, Hạ Thiên hoảng sợ, chỉ thấy sau lưng mình không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người!

Nàng theo thân hình cao lớn thon dài nhìn lên, lại chạm phải ánh mắt cười như không cười của Ân Tịch Ly, vội vàng đứng lên: “Đại. . . đại thúc, người. . . sao người lại tới đây.

57. Chương 57: Người Nghĩ Ta Là Người Xấu Xa Như Vậy Sao?

Hạ Thiên bị hắn nhìn có chút chột dạ, vội vàng cười ha ha: “Khụ, gì vậy, không phải là đại thúc đã vào trong cung bàn chuyện quốc gia đại sự với hoàng thượng rồi hay sao? Không phải đã nói là sẽ trở về muộn à? Làm sao có thể. . . .”

Làm sao có thể xuất hiện ở đây sớm như vậy? Mà trông dáng vẻ của hắn lại giống như là đã biết chuyện nàng bỏ thuốc vào trong chén trà của Liên Tĩnh?

Làm sao bây giờ? Đại thúc sẽ không trách tội nàng chứ?

Mặc dù nàng không sợ hắn. . . .nhưng dẫu sao bây giờ thế lực của người ta tạm thời vẫn lớn hơn nàng, nếu hắn thật sự muốn chinh người thì cho dù nàng có mười cái mạng cũng không đủ để cho hắn chơi đùa.

Có câu nói “Không sợ bị người ta lừa giỡn, chỉ sợ bị lừa giỡn đến mất mạng, không thể trở về. . . .”

Vương gia đại thúc thờ ơ liếc nhìn nàng: “Nếu bốn vương không nói như vậy thì người có dám thừa dịp bốn vương không có ở đây mà hạ độc Liên Tĩnh không?”

Hạ Thiên sờ sờ mũi, nở nụ cười gượng gạo, dè dặt nhìn chăm chăm vào ánh mắt hồ hững của Ân Tịch Ly: “Nói vậy, người cũng đã biết hết rồi à?”

Thật sự là đã biết rồi sao? Nhưng mà, nếu hắn đã biết thì tại sao vẫn chưa thấy hắn trách cứ nàng? Người nàng hại chính là vợ của hắn nha!

Vậy mà, Vương gia đại thúc chẳng những không hề có một lời trách móc, bộ dạng vẫn giống như là “chuyện không liên quan tới ta”, Hạ Thiên cảm thấy khó hiểu, đầu óc của đại thúc chắc chắn là không có vấn đề gì đâu chứ? Vợ của mình bị người khác khi dễ mà về mặt của hắn vẫn giống như là không có chuyện gì xảy ra.

“E hèm. . .bỏn vương thật sự rất muốn biết người hạ độc gì nha?” Ân Tịch Ly hỏi.

Hắn không ngăn cản Hạ Thiên báo thù, để cho nàng tự mình đi chinh Liên Tinh, bởi vì hắn tin tưởng nàng là một người thiện lương, hắn sẽ không ra tay độc ác, nhưng vừa rồi nhìn thấy nàng cười gian trá như vậy, về mặt lại như tiểu nhân đắc chí, hắn cảm thấy có chút hoài nghi, nàng thật sự thiện lương sao? Chắc chắn sẽ không ra tay độc ác sao?

Liên Tinh là nhi nữ của Binh Bộ thượng thư, thế lực không nhỏ, nếu như không cẩn thận hại chết người, hậu quả không phải là dễ dàng gánh vác, vì thế, hắn rất lo lắng muốn biết nàng hạ loại độc gì, có liên quan tới mạng người hay không.

Hạ Thiên cười hắc hắc, Vương gia đại thúc vậy mà lại không so đo chuyện nàng chinh Liên Tinh, nàng cũng không lấp liếm cái gì, thậm chí ở trong lòng còn thay đổi cái nhìn về hắn không ít, xem ra hắn không phải là người vẽ đường cho hươu chạy, nàng không giấu giếm, bước đến trước mặt Ân Tịch Ly, thần thần bí bí nói: “Ta á, ta đã cho thêm một chút thuốc, lại còn thêm một chút đậu cháy. . .”

“Thuốc gì?” Hạ Thiên đến rất gần, Ân Tịch Ly có thể nghe thấy hương thơm của xử nữ ở trên người nàng, khiến cho hắn không nhịn được mà tiến đến gần thêm chút nữa, hít vào một hơi thật sâu, dịu dàng hỏi.

“Hắc hắc. . . chính là một loại thuốc có thể khiến cho người ta toàn thân vô lực, đau nhức giống như là bị gai nhím đâm phải. . .” Nàng cực kỳ vô tội, cực kỳ thiện lương nói.

“Thuốc này không làm chết người đó chứ?” Hắn có chút lo lắng hỏi, mặc dù nàng trả lời nhẹ nhàng băng quơ như vậy, nhưng hắn có cảm giác sự thống khổ ở trong đó nhất định không phải dễ dàng chịu đựng được, lại còn có đậu cháy. . . Xem ra lần này Liên Tinh phải bò vào nhà xí không chỉ một hai ngày rồi.

“Chết người?” Hạ Thiên trợn to mắt, cực kỳ vô tội chớp chớp mấy cái: “Đại thúc, người nghĩ ta là người xấu xa như vậy sao?”

58. Chương 58: Toilet Năm Sao

Hồ hấp của Ân Tịch Ly trong nháy mắt dừng lại, ánh mắt ngơ ngẩn quên cả suy nghĩ, hắn tiến lên phía trước kéo rút cái khăn đang che khuất dung nhan của Hạ Thiên, lúc nàng cười mặc dù vẫn còn chút máu động nơi khoe miệng nhưng vẫn có thể nhận ra được nàng là một người xinh xắn đáng yêu, khiến cho hắn không khỏi nhớ lại đêm qua, lúc hắn vì nàng mà bôi thuốc, lại nhịn không được mà nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve.

“Ách. . .Khụ, không giống!” Sắc mặt của hắn đang nghiêm nghị, lại có chút bối rối thu hồi ánh mắt, lừa gạt lương tâm, không nói ra, về mặt của nàng hiện giờ rất gian ác, làm gì có chút nào vô tội thiện lương.

Hắn nghĩ thầm trong lòng, lại cảm thấy không được, không hiểu vì sao, nha đầu này càng ngày càng đầu độc hắn, hại hắn chỉ muốn tới gần nàng thêm một chút, lại không nhịn được mà muốn. . . hôn nàng. . .

“Ừm, đại thúc, lần này ta không thể không thừa nhận, người rất tinh mắt!” Hạ Thiên vui vẻ vỗ vỗ bả vai của hắn, sau đó lấy giọng điệu tự cho là cực kỳ khí phách, cực kỳ vĩ đại, trầm thấp nói: “Đùa chết nhanh như vậy, lần sau lại chơi như thế nào? Người ta lương thiện thể này, chỉ thích chơi kiểu sống không bằng chết mà thôi, haha. . .”

“ ” Trong lòng của Ân Tịch Ly đột nhiên dấy lên một cổ bất an, nha đầu này sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?

Hạ Thiên tính toán thời gian, cảm thấy thời điểm đã đến, nàng nắm chặt tay của Ân Tịch Ly, nói: “Đi, đại thúc, chúng ta cùng đi xem trò vui đi!”

“Xem trò vui? Đi đâu xem?”

“Nhà xí!”

“ ”

*

Nhà xí cũng được phân ra thành nhiều loại, loại cao cấp, loại trung cấp và loại hạ cấp, ở hiện đại còn phân ra hai sao, ba sao, năm sao cơ đấy.

Hạ Thiên còn nhớ, thành phố Phúc Kiến Long Nham ở Trung Quốc là vùng đất di sản văn hóa thế giới lâu đời, toilet ở nơi đó nổi tiếng đến nỗi được các đài truyền hình phong tặng danh hiệu là toilet năm sao.

Bên trong trang hoàng rất xa xỉ, quả thật là so với nhà nàng còn đẹp hơn!

Mà trước mắt, ở cái nơi cổ đại lạc hậu này, Hạ Thiên lại một lần nữa được tận mắt nhìn thấy cái gọi là toilet năm sao.

Một loạt bức bình phong hình hoa mẫu đơn được đặt ở bên ngoài nhà xí, có cơn gió vừa nhẹ nhàng lướt qua khiến tấm màn lụa thượng đẳng khẽ tung bay, một khúc gỗ đàn hương quý hiếm được làm thành cửa chính.

Nàng lau mồ hôi, cái này không phải là toilet, đây rõ ràng là một cái ổ mỹ nhân!

Nhưng mà thật đáng tiếc, nơi này chính xác là toilet, hay còn gọi là —— nhà xí!

“Này, Liên phi quả nhiên là được nuông chiều hư hỏng, một đồng phân đều là lấy vàng đắp lên.” Nàng châm chọc nói.

Ân Tịch Ly làm sao lại có thể không nghe ra được sự châm chọc trong câu nói của nàng, lỗ mũi lập tức phình to, hắn cảm thấy tức giận, nàng mắng Liên Tĩnh thì cũng đồng nghĩa với mắng hắn, bởi vì —— nhà xí của hắn cũng giống y chang như vậy.

Ở Ly vương phủ có một cái sân riêng để xây nhà xí, nhà xí của hắn so với Liên Tĩnh. . . .Khụ, chỉ có xa xỉ hơn chứ không có xa xỉ nhất!

Còn không kịp đợi hắn tức giận, Hạ Thiên đã đưa tay kéo hắn cúi thấp đầu, cả người núp vào trong bụi cỏ: “Tối rồi tối rồi!”

59. Chương 59: Rơi Vào Hố Xí

Ân Tịch Ly còn muốn hỏi cái gì, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một cảnh tượng. . . .Đứng giữa hai nha hoàn đang cẩn thận nâng đỡ, Liên Tĩnh lão đảo chạy về phía nhà xí, Ân Tịch Ly ngay lập tức hiểu rõ, thuốc đã bắt đầu phát tác. . . .

Hắn có chút đồng tình nhìn về mặt đỏ bừng của Liên Tĩnh, ngay cả đường đi cũng không kịp nhìn, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy may mắn, may mắn trước đây, nha đầu này không chinh hắn như vậy, nếu không, một đời anh minh của hắn sẽ bị hủy hoại mất.

Trong lòng đang suy nghĩ, Liên Tĩnh đã vội vàng chạy đến gần nhà xí, hai nha hoàn đứng chờ ở bên ngoài cửa, nghe thấy ở bên trong vang lên âm thanh lách ca lách cách, trong đầu Hạ Thiên hiện lên hai chữ —— sáng khoái!

Ân Tịch Ly nhìn thấy nàng như vậy, nhin không được nhếch khóe miệng, bất đắc dĩ cười cười: “Người đó, chẳng bao giờ chịu thua, bỏ đậu cháy vào hại nàng ta thành ra như vậy.”

Hạ Thiên nhíu nhíu mày: “Từ trước đến nay người không phạm ta, ta cũng không phạm người, nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp mười, hôm nay khiến cho nàng ta bị như vậy cũng coi như là đã quá khách khí rồi.”

Ân Tịch Ly cười cười, bỗng nhiên hắn cảm thấy có chút không thích hợp: “Nha đầu, ngoài đậu cháy thì người còn bỏ thuốc gì?”

“À, là một loại thuốc khiến cho người ta uống vào thì toàn thân vô lực, khắp người đau đớn giống như bị gai nhím đâm phải.” Nàng cực kỳ nhiệt tình giải thích, một chút cũng không thể nào giữ bình tĩnh được, mặc dù những lời này nàng đã nói nhiều lần, hắn quên cũng được, không nghe rõ cũng không sao, nàng rất vui lòng giải thích với người khác, thậm chí còn nguyện ý giải thích thêm mấy lần, càng giải thích thì trong lòng nàng càng sáng khoái!

“Có loại thuốc như vậy sao?” Con người đen như mực của Ân Tịch Ly có chút khó hiểu: “Bỏ thêm loại thuốc đó vào để làm gì?”

Hạ Thiên cười cười, nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương, ánh mắt và vẻ mặt ngây ngô thuần khiết, nói: “Oa, đại thúc, chẳng lẽ người không cảm thấy, đang ngồi xổm ở nhà xí, đột nhiên toàn thân vô lực, khắp người đau nhức là một cảnh tượng rất đặc sắc sao?”

“ ” Đang ngồi xổm trên nhà xí, đột nhiên toàn thân vô lực, khắp người đau nhức. Dáng người mảnh mai như Liên Tinh, chỉ sợ.

Cái ý nghĩ kia vừa mới hiện ra trong đầu của Ân Tịch Ly, phía bên kia nhà xí đã truyền đến một tiếng hét kinh thiên động địa, trong nháy mắt đã giải đáp tất cả mọi nghi hoặc của hắn.

“A —— CỨU MẠNG —— MAU TỐI CỨU TA —— ẦM ẦM —— TA —— ẦM ẦM —— RƠI VÀO HỐ XÍ —— ẦM ẦM —— “

Sắc mặt của Ân Tịch Ly thoát cái liền thay đổi, nha đầu kia. . . .nha đầu kia vậy mà lại.

Hạ Thiên còn chưa phát hiện ra sắc mặt của Ân Tịch Ly, nàng đắc ý nở nụ cười: “A. . .Haha. . . .Cái gì gọi là sống không bằng chết? Khiến cho cái nữ nhân luôn tự ỉnh là đúng kia không thể ngóc đầu lên nhìn mọi người, cái đó mới thật sự là sống không bằng chết. A hahahaha.”

Sảng khoái! Thật sảng khoái nha! Hạ Thiên quả thật là muốn đi mua mấy dây pháo về để đốt lên ăn mừng.

Cái nha đầu chết tiệt này! Thấy nàng vẫn đắc ý như vậy, Ân Tịch Ly cảm thấy tức giận nhưng lại không thể bộc phát ra ngoài: “Sung sướng lắm đúng không? Rất vui vẻ đúng không? Bỗng vương sẽ khiến cho người cực kỳ cực kỳ sung sướng!”

Dứt lời, hắn đưa tay ôm lấy người nàng để lên bả vai, Hạ Thiên chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển một vòng, cả người đã nằm ở trên bả vai của hắn: “Này, đại thúc thú vị, người làm gì vậy? Mau thả ta ra!”

“Làm gì ư?” Ân Tịch Ly âm trầm cười: “Đương nhiên là để cho người tiếp tục sung sướng rồi!”

Vừa dứt lời, thân hình của hắn chợt lóe, sử dụng khinh công vô cùng cao siêu, trong nháy mắt liền biết mất.

Hạ Thiên không biết Vương gia đại thúc đột nhiên nổi điên cái gì, chỉ cảm thấy trước mắt vụt lên một cái, chờ đến khi nàng lấy lại tinh thần thì đã thấy về đến phòng của mình.

“Này này này, người định làm gì vậy?” Hạ Thiên bị hắn đặt ở trên giường, nàng nhin không được có chút hoảng hốt hỏi.

60. Chương 60: Vô Cùng Hả Giận

Ân Tịch Ly mím môi, một tay tóm lấy cái người đang chạy về phía bên cạnh giường, sau đó, hất lật người của nàng nằm sấp xuống trên đùi mình, kế tiếp lại giơ tay lên, nhắm ngay mắt của nàng, đánh xuống một cái “bốp”.

“Cho người càn quấy, cho người làm loạn này, bổn vương sẽ tiếp tục khiến cho người cảm thấy sảng khoái!”

“Bốp bốp bốp —— ” vô số tiếng “bốp” rất có âm điệu, rất có tiết tấu cứ thế vang lên.

“ ” Hạ Thiên ngây người.

Hạ Thiên choáng váng.

Hạ Thiên hoàn toàn ngốc trệ.

Đây là cái tình huống gì nha? Nàng, một sinh viên bán thuốc của thế kỷ 21! Là một sinh viên đại học ưu tú của thế kỷ 21, vậy mà lưu lạc tới nơi này lại bị cổ nhân đánh đòn, mẹ nó, là cổ nhân nha!

Đánh đòn!

Nàng, thứ nhất, còn chưa có nộ hôn đầu, thứ hai, còn chưa ôm được một soái ca, lại bị một tên cổ nhân trực tiếp bỏ qua hai bước, tiến hành đến bước thứ ba, sờ mắt!

Thần kinh của Hạ Thiên suýt chút nữa bị rối loạn, trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, tâm hồn yếu đuối bị đả kích gấp bội đến nỗi không thể chống đỡ nổi, cứ thế ngây ngốc mà nằm ở trên đùi của Vương gia, mặc cho hắn đánh không biết bao nhiêu cái.

Ân Tịch Ly đánh vô cùng sướng tay, vô cùng hả giận, thậm chí ở trong lòng còn hạ quyết định, sau này nếu nha đầu kia khiến mình tức giận thì hắn sẽ ngay lập tức đánh đòn nàng!

Nha đầu này, chẳng lẽ nàng không biết thế lực của nhà Liên Tinh lớn như thế nào sao? Cho dù hắn không truy cứu, nhưng nếu Liên gia truy cứu, chỉ e cái đầu của nàng khó mà giữ được.

Nàng chính Liên Tinh thành như vậy, khiến cho nàng ta đường đường là một trác phi, đường đường là một đại tiểu thư của Binh bộ thượng thư lại trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, Liên Tinh nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng không ý thức được nguy hiểm sao? Lại còn không để tâm mà vẫn cười như vậy?

Ân Tịch Ly vô cùng tức giận, không phải là hắn tức giận bởi vì nàng chính Liên Tinh thành như vậy, chỉ là hắn lo lắng đến tình cảnh nguy hiểm của nha đầu kia, cho nên nhịn không được mà tức giận! Chỉ hận không thể bắt lấy nàng mà đánh ột trận thật mạnh!

Trên thực tế, hắn cũng đã làm như vậy, mà hành động của hắn, quả thật là khiến cho người ta vô cùng hả giận!

Nhưng Ân Tịch Ly đánh một hồi, lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, nha đầu kia sao lại im lặng như vậy? Chẳng những không khóc không nháo, lại còn nằm im không động đậy?

Ân Tịch Ly có chút luống cuống, vội vàng ngừng tay, xoay người Hạ Thiên lại, lo lắng nhìn về mặt của nàng đang ngơ ngác, luôn miệng kêu: “Nha đầu, nha đầu, ngươi không sao chứ? Làm sao vậy? Có phải ta đánh ngươi bị thương chỗ nào rồi hay không? Nha đầu? Nha đầu?”

Hạ Thiên ngơ ngác nhìn khuôn mặt đang phóng đại trước mắt mình, khuôn mặt mọc đầy râu, một khắc trước còn đánh mắt của mình, chỉ còn thiếu không sờ soạng một phen mà thôi.

61. Chương 61: Quyền Lợi Của Phụ Nữ, Tuổi Trẻ Muôn Năm!

Hạ Thiên phục hồi tinh thần, lại “oa” lên một tiếng, khóc to.

“Oa. . . .Huhu. . . .Đại thúc chết tiệt, đại thúc thối tha, người dám sờ mông của ta, đến ba mẹ ta còn chưa sờ qua. . . .”

“” Bàn tay của Ân Tịch Ly đang định xoa nhẹ mông nàng, lại đột nhiên ngừng lại giữa không trung.

“Huhu. . . .người sờ soạng còn chưa tính, lại còn sờ hơn mười cái. . . .”

“” Nửa thân trên của Ân Tịch Ly hoàn toàn hóa đá.

“Huhu. . . .người sờ hơn mười cái, người nói ta làm sao mà nhìn mặt người khác. . . .Ta còn chưa có bạn trai, còn chưa có nụ hôn đầu, còn chưa được ôm soái ca, còn chưa được ăn đậu hũ của người khác, lại bị người chiếm tiện nghi trước rồi, huhu. . . .”

“” Nửa thân dưới của Ân Tịch Ly cũng bắt đầu hóa đá rồi.

“Huhu. . . .sao người có thể làm như vậy? Đoạt mất nụ hôn đầu tiên của ta, lại còn đoạt mất kinh nghiệm lần đầu tiên sờ mông của ta, tất cả những lần đầu tiên của ta đều bị người cướp đi, người bảo sau này ta phải làm thế nào để tìm bạn trai? Phải làm thế nào để tìm phiếu cơm dài hạn bây giờ? Huhu. . . .”

“” Tốt rồi, lần này thì toàn thân của Ân Tịch Ly đều hóa đá rồi.

Nghe xem nàng đang nói cái gì kia? Tìm bạn trai? Tìm phiếu cơm. . . .dài hạn?

Hắn không hiểu phiếu cơm dài hạn có nghĩa là gì, nhưng Vương gia đại thúc của chúng ta cũng là một nhân tài có chỉ số IQ cao, đối với hai chữ “bạn trai”, hắn vẫn có chút nghi ngờ, mà khi hai cái chữ đó lại xuất hiện trong câu nói này, ngay lập tức, Vương gia đại thúc không còn thắc mắc, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ nha đầu kia nói hai chữ “bạn trai” là có ý gì!

Nàng vậy mà lại dám ở trước mặt của hắn nói muốn đi tìm nam nhân khác? Trong lòng của Vương gia đại thúc bỗng chốc nhen nhóm một ngọn lửa, rất nhanh liền bùng lên, trong nháy mắt đã bốc cháy hừng hực.

Hắn cũng không biết mình đang tức giận cái gì, chỉ biết là khi nghe thấy nàng nói muốn đi tìm nam nhân khác, hắn rất tức giận, cực kỳ tức giận!

“Huhu. . . .” Hạ Thiên mặc kệ hắn tức giận như thế nào, nàng chỉ biết trong lòng mình đang vô cùng ủy khuất, cực kỳ ủy khuất, cho nên vẫn tiếp tục khóc.

Vốn dĩ lửa giận trong lòng Ân Tịch Ly đang tăng vọt, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất như vậy của Hạ Thiên, hắn nhất thời không phát cẩu được nữa, tay chân bỗng trở nên luống cuống: “Được rồi được rồi, người đừng khóc, ta không đánh nữa là được.”

“Oa huhu. . . .” Hạ Thiên không để ý tới hắn, nàng đau khổ lau nước mắt.

“Đừng khóc nữa. . . .”

“Huhu. . . .”

“Không đánh nữa.”

“Huhu. . . .”

“” Về mặt của đại thúc bắt đắc dĩ, hắn hung hăng trừng mắt nhìn hai bàn tay của mình, cảm thấy có chút hối hận, tại sao mình lại kích động như vậy?

Nữ tử là để yêu thương, không phải là để đánh a. . . .

Trong lúc hối hận, Ân Tịch Ly không phát hiện ra, tiếng khóc của Hạ Thiên đột nhiên tạm ngừng, mắt to híp lại thành một đường chỉ, đang lặng lẽ quan sát phản ứng của hắn.

Ừm, quả nhiên nha, mặc kệ là cổ đại hay hiện đại, nam nhân đều sợ nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cổ nha, xem ra nàng phải lợi dụng cái ưu thế này thật tốt, để xem sau này hắn còn dám tiếp tục khi dễ nàng nữa hay không?

Hạ Thiên đắc ý tính toán ở trong lòng, vì chính mình mà cảm thấy tuổi xuân thật bao la, sáng sủa vô tận! Quả nhiên, quyền lợi riêng của phụ nữ, tuổi trẻ muôn năm nha!

62. Chương 62: Thật Sự Cường Ép Sao?

“Ầm ầm ầm —— ” vài tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến.

Tuy ở trong lòng, Hạ Thiên cảm thấy vô cùng hả hê nhưng ngoài mặt lại khóc đến đứt từng khúc ruột, nghe thấy có tiếng gõ cửa, nàng hơi ngừng lại một chút.

Ân Tịch Ly cũng sững sốt, phòng này là phòng của Hạ Thiên, như vậy, người gõ cửa là tới tìm Hạ Thiên.

Hạ Thiên vội vàng đứng dậy, ngửa đầu lên nói: “Ta tới đây!”

Bởi vì vừa mới khóc xong, cho nên trong giọng nói của nàng còn mang theo một chút nghẹn ngào đáng yêu, tiếng gõ cửa lập tức ngừng lại, sau đó là giọng nói của Mạc quân gia vang lên: “Hạ cô nương, Tam hoàng tử tới tìm người, người mau ra đây đi!”

“Tam hoàng tử?” Hạ Thiên nghi hoặc quay đầu lại hỏi Vương gia đại thúc: “Là ai vậy?”

Giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để cho hai người đứng ngoài cửa nghe thấy, nhất thời, trên trán của Mạc quân gia xuất hiện ba vạch đen.

Trên thế giới này, người vừa mới đứng trước mặt Tam hoàng tử lại hỏi Tam hoàng tử là ai, quả thật là vẫn chưa ra đời.

Quay đầu lại nhìn nét mặt của Ân Dã Thần, thấy bộ dạng của hắn vẫn lãnh khốc trước sau như một, Mạc quân gia lặng lẽ thở hắt ra một hơi, cũng may, tòa băng sơn này không có bộc phát thành núi lửa.

Hắn đang muốn trả lời thân phận của Tam hoàng tử, trong phòng lại truyền ra giọng nói quen thuộc của Vương gia nhà mình: “Tam hoàng tử, người đã gặp rồi, là Ân Dã Thần!”

“A! Chính là tam ca của Ân Tử Dương đó sao?” Hạ Thiên quả thật là muốn hoan hô lên một tiếng, nàng vội vàng trèo xuống giường, mở to cửa, quả nhiên liền trông thấy khuôn mặt tuần tú của Ân Dã Thần với bộ dáng yêu diễm mà lạnh lùng.

Hạ Thiên ngơ ngẩn nhìn hắn, sau đó, nhào tới ôm chầm lấy hắn: “Tam ca, ta rốt cuộc cũng đợi được người đến rồi, người mau mang ta đi đi, làm vú em cũng được, làm tiểu tam cũng được, người xem bộ dạng của ta ở nơi này sắp sửa không còn nhận ra người nữa rồi.”

Nàng nhớ mang máng Ân Dã Thần đã từng nói muốn mang nàng hồi phủ, trước kia nàng cảm thấy con người này quá nguy hiểm, có lẽ không đi là tốt hơn, nhưng mà ở lại Vương phủ hơn một tháng, trong giây lát, nàng phát hiện, ở cùng với Vương gia đại thúc ngu ngốc âm hiểm giả dối này, chi bằng ở cùng với một tòa lãnh khốc băng sơn còn hơn, ít ra người ta cũng không day đọa hạ nhân nha.

Dường như không nghĩ tới Hạ Thiên sẽ có hành động như vậy, Ân Dã Thần sững sốt một phen, đứng rồi, hắn chợt nhớ ra, nữ nhân này vốn luôn như vậy, rõ ràng không phải là người vô cùng quen thuộc nhưng nàng đều luôn có biện pháp khiến đối phương trở thành sinh tử chi giao (bạn bè chí cốt).

Vừa bước ra khỏi cửa, Ân Tịch Ly nhìn thấy hai người đang ôm lấy nhau, đáy mắt ngay lập tức trầm xuống, hai tròng mắt hơi nheo lại. Hai người bọn họ trở nên thân mật như vậy từ khi nào? Tại sao hắn lại không biết?

Ân Dã Thần đưa mắt nhìn hoàng thúc, rồi lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn chưa khô nước mắt đang ở trong lòng mình, nghĩ tới vừa rồi hai người còn ở chung một phòng, giọng nói lạnh lùng theo môi mỏng phun ra: “Người nói hoàng thúc khi dễ người?”

Mạc quân gia lau mồ hôi, hần căn bản không biết Vương gia nhà mình cũng ở đây, nếu biết trước, hần nhất định sẽ không dẫn Tam hoàng tử tới, hướng chi, vừa rồi Vương gia và Hạ cô nương, hình như. Ách, đã xảy ra chuyện gì?

Hạ cô nương quần áo không chỉnh tề, nước mắt còn chưa khô, Vương gia lại mang vẻ mặt thâm trầm, giống như là đang bắt mẫn điều gì đó, chẳng lẽ, vừa rồi ở trong phòng, Vương gia thật sự cưỡng ép Hạ cô nương sao?

63. Chương 63: Bạch Mã Hoàng Tử

Hạ Thiên không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, khi nhìn thấy Ân Dã Thần, trong đầu nàng chỉ hiện lên một ý nghĩ, đó chính là phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này! Vì thế cho nên đối với câu hỏi của Ân Dã Thần, nàng không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, một mặt lên án nói: “Chính là hần khi dễ ta, hần khi dễ ta cực kỳ thê thảm.”

Ân Dã Thần liếc mắt nhìn nàng một cái, lên tiếng hỏi: “Khi dễ như thế nào?” Hần không biết có phải hoàng thúc thật sự ức hiếp Hạ Thiên hay không, nhưng mà Hạ Thiên, cái nữ nhân này đối với hần vô cùng quan trọng, bây giờ, hần tuyệt đối muốn mang nàng đi.

Nếu hoàng thúc thật sự khi dễ nàng như nàng nói thì hần đã có lý do để mang nàng đi rồi.

Khi dễ như thế nào ư? Hạ Thiên ngẫm nghĩ, vịn vẹo mấy ngón tay: “Hần bắt ta phải quét Vương phủ suốt một tháng trời. . . .”

“Ừ, còn gì nữa không?” Chỉ một lý do này vẫn chưa đủ, Ân Dã Thần tiếp tục hỏi.

“Còn bắt ta mỗi ngày phải chẻ hơn mười bó củi lớn. . . .” Nàng lẩm nhẩm nhớ lại.

“Ừm, còn gì nữa?” Vẫn chưa đủ.

“Giặt sạch toàn bộ quần áo của mọi người trong phủ. . . .” Tay của nàng ngâm nước cũng muốn mục hết rồi.

Ân Dã Thần cúi đầu nhìn vào đôi mắt to tròn ngập nước: “Còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn không?”

“Nghiêm trọng hơn?” Qua làn nước mắt, Hạ Thiên mê mang nhìn hần, nàng cắn cắn môi, chỉ vào căn phòng vừa rồi.

Ân Dã Thần thấy nàng dường như muốn kể ra chuyện trong phòng khi nãy, nhất thời sắc mặt hần nghiêm túc hần lên, chờ đợi nàng mở miệng.

Hạ Thiên chu cái miệng nhỏ lên, chỉ vào Vương gia đại thúc từ đầu đến cuối vẫn chưa lên tiếng, nàng ủy khuất nói: “Đánh vào mông ta thì có tính không?”

“. . . .” Ân Dã Thần không hé răng, đôi mắt vẫn sâu thẳm như hồ nước, trên khuôn mặt lại xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Mạc quân gia lại nhẹ nhàng thở hắt ra, làm ơn đi, còn tưởng rằng vừa rồi ở trong phòng xảy ra chuyện gì, hóa ra là bị Vương gia nhà mình đánh đòn.

Ân Tịch Ly không nhìn Ân Dã Thần, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Hạ Thiên đang nằm trong lòng hần (ADT), trầm mặc một lúc lâu, Vương gia đại thúc rốt cuộc cũng mở miệng: “Người thật sự muốn đi theo Dã Thần?”

Hạ Thiên ưỡn ngực, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào hần: “Đương nhiên!” Chẳng lẽ lại tiếp tục ở lại nơi này cho hần đánh? Không bằng giết nàng còn sướng hơn!

Có người làm chỗ dựa ỳnh, khẩu khí của Hạ Thiên cứ thế thẳng thừng, rốt cuộc cũng không cần phải nhìn tới sắc mặt của Vương gia đại thúc nha, haha, thật là sáng khoái!

Ân Tịch Ly lại trầm mặc, đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi cụp xuống, che giấu đi con ngươi đen có chút phức tạp, vẻ mặt khó đoán được hẳn đang nghĩ gì, chỉ thần nhiên nói: “Vậy thì đi đi, càng tốt, Vương phủ rốt cuộc cũng được yên tĩnh, Dã Thần, mau đem cái tai họa này đi đi.”

Nói xong, hắn nhắc chân, bước ra cửa phòng, rất nhanh đã rời đi.

Phía sau truyền đến giọng nói cao vút của Hạ Thiên: “A! Đại thúc thú vị, người nói ai là tai họa? Người, cái đồ đại thúc đáng ghét, đại thúc thôi tha!”

Ân Dã Thần ngăn lại Hạ Thiên đang gào to rống lớn, hắn hơi nhíu mày, nói: “Được rồi, hoàng thúc đã đi rồi!”

Hạ Thiên rất đổi cảm kích, nàng vỗ vỗ bả vai của hắn: “Tam ca, người thật sự là người tốt, người đã cứu ta một lần!”

Ân Dã Thần hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, phút chốc lại tan biến trên khuôn mặt lạnh lùng: “Đi thôi, Tử Dương còn đang chờ người!”

Hạ Thiên thật sự muốn ngắt, nàng biết Ân Dã Thần rất tuấn tú, rất đẹp trai, nhưng không nghĩ rằng khi hắn cười lên lại yêu mị như vậy, khiến cho nàng giật nảy mình, cảm giác như vừa bị sét đánh, tim nhất thời đập loạn nhịp.

Làm sao bây giờ. Nàng cảm thấy, dường như nàng đã gặp phải bạch mã hoàng tử nha.

64. Chương 64: Sao Lại Đột Nhiên Đối Xử Tốt Với Nàng Như Vậy?

“Vương gia, ngài cứ để Hạ cô nương đi như thế sao?”

Đứng ở trên đài cao, Mạc quân gia tình ý sâu xa hỏi, chăm chú quan sát Ân Tịch Ly đang hướng về cổng lớn nhìn xa xăm, vẻ mặt của hắn vô cùng lo lắng.

“Người có biện pháp để cho nàng không đi sao?” Ân Tịch Ly cũng không quay đầu lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng hình đang cùng Ân Dã Thần bước lên xe ngựa cách đó không xa, nhàn nhạt hỏi.

“. . . . Không có. . . .Nhưng mà, Vương gia, lão nô cảm thấy ngài và Hạ cô nương rất xứng đôi. . . .”

Cô nương mà Vương gia nhà mình thích, cho dù không xứng thì hắn cũng có thể nói là trời sinh một đôi.

Ân Tịch Ly quay đầu nhìn hắn: “Người nói bổng vương thích nàng?” Giọng nói trầm thấp, không nghe ra được hỉ nộ ái ố gì.

Mạc quân gia liên tục lắc đầu: “Cái này, Vương gia phải hỏi chính tâm của mình rồi.”

Ân Tịch Ly mấp máy môi, tuy không trả lời nhưng trong lòng dường như lại sáng tỏ ra điều gì đó.

Thì ra, không phải người nào cũng có thể dễ dàng khơi mào hỏa khí của hắn, thì ra không phải người nào cũng có thể tùy tiện khuấy động tâm hắn tĩnh lặng như hồ nước thu.

Chỉ là bởi vì, thích.

“Vương gia, Hạ cô nương đã đi rồi.” Mạc quân gia nhắc nhở.

“Ừ, ta thấy rồi.” Hắn thần nhiên nói.

“Đã không còn nhìn thấy bóng dáng.” Mạc quân gia lại nhắc nhở.

“Ừ, ta thấy rồi.” Hắn vẫn bình tĩnh trả lời.

Mạc quân gia không nói gì nữa, nếu đã không còn thấy bóng dáng, vậy ngài còn nhìn theo phương hướng đó làm gì?

Con người của Ân Tịch Ly có chút ảm đạm, ánh sáng mờ mịt, trong giây lát hắt đường như nhớ ra điều gì đó.

Thái độ của Dã Thần đối với Hạ Thiên, dường như có chút kỳ lạ.

*

Ân Dã Thần cũng không mang Hạ Thiên về phủ của hắn, mà là đi tới một tòa biệt viện nhỏ hắn đang ở giữa kinh thành.

Biệt viện rất lớn, lớn một cách thần kỳ, nhưng cũng không xa hoa, tất cả đều đơn giản mà độc đáo, xung quanh trồng không ít kỳ hoa dị thảo, vừa tiến vào trong sân đã có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng, thư thái.

Mắt to mở lớn nhìn cái sân rộng rãi này, trong khoảnh khắc, Hạ Thiên vẫn chưa thể hồi hồn lại: “Tam ca, người nói, đưa ta đến nơi này sao?”

Nàng có chút không dám tin, một cái nhà lớn như vậy, vậy mà lại cho nàng ở đây sao?

Nàng và Ân Dã Thần, không phải là rất thân thiết đó chứ?

Hắn và nàng cùng lắm thì cũng chỉ mới gặp qua có vài lần, nàng lại từng đạp hắn rớt xuống sông, nhưng hắn cũng không tìm mình so đo tính toán, lại còn cho nàng ở một tòa biệt viện xinh đẹp như vậy?

Nàng không tin là vì Ân Dã Thần muốn tìm một vú em hay là tình nhân, xuyên qua đến nơi này cũng đã hơn bốn tháng, ở nơi kinh thành phồn hoa như thế này, đương nhiên nàng cũng đã nghe qua không ít tin đồn, nàng nghe nói, Tam hoàng tử còn chưa tính đến chuyện rước dâu, ngay cả tiểu thiếp vẫn còn chưa có.

Thậm chí người ta đã từng hoài nghi cái vị được xưng là Tam hoàng tử lãnh khốc nhất hoàng cung, không cần tình cảm này có thể nào bị đoạn tụ hay không?

Lần đầu tiên nàng quen biết Ân Tử Dương, cũng bởi vì Ân Tử Dương hoài nghi tam ca của hắn có phải thật sự là không có hứng thú với nữ nhân hay không, cho nên mới tìm đến nàng nhờ giúp đỡ.

Chỉ là, tại sao hắn lại đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy?

“Ừm, về sau ngươi sẽ ở nơi này.” Ân Dã Thần quay đầu nhìn nàng, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, để lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Như vậy. . . không được hay cho lắm. . .” Về mặt của Hạ Thiên cực kỳ bối rối, nhưng trong lòng lại không có một chút cảm giác khó xử nào, ngược lại, nàng cảm thấy vô cùng hưng phấn, vô cùng kích động, một cái nhà lớn như vậy nha. . . .

“Yên tâm đi, không sao cả.” Hắn cười đáp.

Hắn là một người vô cùng tuấn mỹ, khi cười lên lại ẩn hiện thấp thoáng hai lúm đồng tiền, có thể hòa tan khối băng vạn năm không thay đổi ở trên khuôn mặt, khiến cho Hạ Thiên có cảm giác, trong lòng mình dường như có một dòng nước ấm vừa chảy qua, nàng không khỏi nở nụ cười: “Cám ơn tam ca.”

65. Chương 65: Tam Ca Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Có chỗ ở miễn phí, Hạ Thiên tội gì không ở, vừa không có tiền lại chẳng có sắc, đương nhiên nàng sẽ không sợ gặp phải trộm, càng không sợ gặp phải cướp, nàng coi chỗ này giống như là khách điểm miễn phí, có thể thoải mái mà tiếp tục công việc buôn bán của nàng rồi.

“Tử Dương đang ở hoa viên, chúng ta qua đó đi.” Ân Dã Thần vô cùng tự nhiên nắm lấy tay nàng đi về phía hoa viên.

Hạ Thiên sững sốt, trực giác muốn lùi về nhưng Ân Dã Thần lại không chịu buông tay, hắn quay đầu lại nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của nàng, nhìn đến nỗi khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ bừng, lúc này hắn mới chịu buông tay.

Tim đập loạn như nai con, Hạ Thiên có một loại cảm giác kỳ lạ, trời ạ, nàng có thể gián tiếp cho là Tam hoàng tử nổi tiếng lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết đối với mình nhất kiến chung tình hay không?

Đằng sau hoa viên, Ân Tử Dương nhàm chán nằm nhoài trên bàn đá, thở dài vô vị.

Tam ca nói đi tìm Hạ cô nương, kêu mình ở đây chờ, nhưng mà đã lâu như vậy, tại sao còn chưa thấy trở về?

Khuôn mặt hơi nhăn lại, nhạc sắc trời sinh giống như một vưu vật khiến cho hắn trông rất đơn thuần, sạch sẽ, thậm chí so với nữ tử còn đẹp hơn vài phần.

Nhớ tới Hạ Thiên, khuôn mặt của Ân Tử Dương càng nhíu lại. Hạ cô nương và nàng ấy tại sao lại giống nhau như vậy? Ngày ấy tại khách điểm, khi nhìn đến dung mạo thật sự của Hạ cô nương, không chỉ có hắn khựng lại, đến ngay cả Tam ca cũng khó che giấu nỗi sợ kinh ngạc, trên đời này tại sao lại có thể có hai người giống nhau như vậy? Hoàn toàn giống nhau như đúc, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế được?

“Oa, con cừu nhỏ nằm ở đây thở dài buồn bã như vậy, con cừu nhỏ ở nhà nào mà lén lút chạy tới đây nha?”

Đang lúc Ân Tử Dương rơi vào trầm tư, một giọng nói trêu tức từ phía sau hắn vang lên, Ân Tử Dương sững sốt, có chút kinh ngạc quay đầu lại: “Hạ cô nương, người tới rồi sao?”

“Sao vậy? Nhớ ta sao? Nhớ ta hay là muốn ta mau chóng trở về để chữa bệnh cho Tam ca của người?” Hạ Thiên nhàn nhạt hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, nàng vô cùng đặc ý nhìn khuôn mặt tuấn tú của Ân Tử Dương đã đỏ rực đến tận mang tai, tâm tình của nàng bỗng trở nên tốt hơn vài phần.

“Chữa bệnh?” Giọng nói của Ân Dã Thần mang theo một tia nghi hoặc, nhìn hai người bọn họ, tại sao hắn lại không biết mình bị bệnh từ khi nào vậy?

“À! Không có không có! Hạ cô nương và Tử Dương đang nói đùa thôi.” Ân Tử Dương giống như một chú nai con đang hoảng sợ, vội vàng lắc đầu đánh trống lảng, ánh mắt nhìn về phía Hạ Thiên nháy liên tục mấy cái.

Đùa sao, nếu để cho Tam ca biết hắn đã từng đặc biệt cầu xin Hạ cô nương chữa cho Tam ca cái bệnh này, lại còn gạt Tam ca, lén lút cho hắn uống không biết bao nhiêu là thuốc trắng dương, Tam ca nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Tam ca mà tức giận thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, hắn không dám nói, tuyệt đối không dám nói đâu.

Hạ Thiên thông minh như vậy, ngay lập tức đã hiểu được sự lo lắng của Ân Tử Dương, nàng khẽ liếc mắt nhìn Ân Dã Thần một cái, quả nhiên, nếu để cho tên nam nhân nguy hiểm này biết được chuyện đó, Tử Dương là đệ đệ của hắn, có thể miễn được tội chết, nhưng nàng chỉ là người ngoài, nói không chừng, chỉ cần một đao là có thể giải quyết được nàng, vì thế, Hạ Thiên cũng quay lại cười hô hố: “Đúng vậy, đúng vậy nha, đã lâu rồi không gặp Tử Dương, người ta thiệt là rất nhớ hắn nha.”

Hai người liếc nhìn nhau, rồi lại cùng cười lên ha ha, đương nhiên, trong bụng có cái suy nghĩ gì thì cũng chỉ có hai người mới biết.

66. Chương 66: Bắt Người Tay Ngắn, Cắn Người Miệng Mềm (*)

(*) : ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn... hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải mở miệng nói tốt giúp người ta, nhận đồ từ người khác thì phải giúp người ta.

Ân Dã Thần không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, nhưng nhìn ánh mắt của hai người có chút không thích hợp, chỉ là hắn không quan tâm lắm, vì thế, hắn tùy tiện dằn dò Ân Tử Dương vài câu rồi rời đi.

Hắn vừa mới đi khỏi, Hạ Thiên lập tức kéo tay Ân Tử Dương, hai người trốn ở trong bụi cây, thì thầm to nhỏ.

“Người đã nói cho tam ca biết người gặp ta như thế nào chưa?”

“Có, ta nói mình mua một chút đồ linh tinh, tam ca không hỏi là mua thứ gì. . . .”

“Nói vậy, hắn vẫn không biết là người mời thần y ta đến để trị bệnh “bất lực” của hắn sao?”

“Không biết.”

“Tốt tốt, nhớ tiếp tục giữ bí mật, còn nữa, ta nói này Tử Dương, lời người nói lúc trước, người còn nhớ rõ không?”

“Nói cái gì?”

“Người nói, chỉ cần ta trị khỏi bệnh cho Tam ca của người, khiến cho hắn có thể yêu thích nữ nhân, sau khi xong chuyện, người sẽ đưa cho ta mười vạn hoàng kim. . . .”

“Dĩ nhiên là nhớ rõ, bây giờ người có cách chữa rồi sao?”

“Haha. . . .Người chuẩn bị đủ mười vạn hoàng kim của người đi. . . .”

Hạ Thiên cười đắc ý, muốn ột nam nhân thích nữ nhân không phải là rất đơn giản sao? Huống chi, cái Ân Tử Dương muốn là khiến cho tam ca hắn thích thân thể của nữ nhân, chứ không phải là yêu.

Thân thể nha, điều kiện tiên quyết để tiếp xúc thân thể là XXOO, muốn để một nam nhân XXOO với một nữ nhân? Quá đơn giản, bỏ một chút được, chỉ sợ bọn họ XXOO đến không thể dậy nổi mà thôi. Lại nói, ở cổ đại này, khắp nơi đều có xuân dược nha.

*

Bên cạnh hồ nước nóng, một màn sương mờ lung mờ ảo đang chậm rãi dâng lên, Hạ Thiên nằm ở bên trong hồ nước, thoải mái hít thở mát lại, hưởng thụ cảm giác ấm áp bao bọc toàn thân.

Ân Dã Thần đối xử với nàng rất tốt, không chỉ an bài cho nàng một chỗ ở tuyệt vời, lại còn mỗi ngày đều tới chỗ này để thăm nàng, hắn cho nàng cuộc sống giống như một thiên kim đại tiểu thư, nhưng mà nàng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Là cảm giác Ân Dã Thần đối với nàng kỳ lạ, hay là Lê viện này kỳ lạ? Nàng cũng không rõ, nhưng nàng cảm thấy hình như đây không phải là cuộc sống mà mình mong muốn.

“Tiểu thư, người tắm xong rồi sao?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của nha hoàn Tiểu Thanh.

Hạ Thiên hoảng hốt, lúc này nàng mới chợt nhớ ra, nha hoàn này là do Ân Dã Thần phái tới để hầu hạ nàng, ngoài Tiểu Thanh ra, ở Lê viện còn có trên dưới hơn hai mươi hạ nhân, tất cả đều xem nàng như nữ chủ nhân ở Lê viện mà hầu hạ, khiến cho đôi khi Hạ Thiên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Tắm xong rồi.” Nàng cao giọng đáp: “Sao vậy?”

“Tam hoàng tử đến rồi, ngài đang ở trước viện chờ người đã lâu.” Tiểu Thanh cung kính đáp.

“Hắn đến đây?” Hạ Thiên vội vàng bước ra khỏi hồ nước nóng, mất vài động tác để mặc quần áo, quần áo này là do chính nàng cải tiến, tuy không giống lắm so với quần áo của triều đại này, nhưng ăn mặc cũng không cần phải phức tạp như vậy, không cần phải mặc hết lớp này đến lớp khác, rất phiền toái.

“Ta lập tức tới ngay.” Nàng chỉnh sửa lại một chút, sau đó vội vàng đi ra trước viện.

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, ăn ở nhà người khác, đương nhiên đối với người đó cũng phải có chút khách sáo, không thể để cho người ta đợi quá lâu, Hạ Thiên nhanh chóng đi đến trước viện.

Đi tới trước viện, vừa mới bước vào đại sảnh thì đã nhìn thấy Ân Dã Thần đang ngồi một mình thưởng thức trà, nha hoàn hạ nhân đứng cách hắn không xa, tất cả đều lặng im không dám lên tiếng, nơi nào có hắn, dường như đến ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên rất lạnh.

Hạ Thiên hít vào một hơi thật sâu, thâm than thở, thật áp lực a.

67. Chương 67: Bộc Lộ Tài Năng Quá Lộ Liễu Cũng Không Phải Là Chuyện Tốt

“Đến rồi sao?” Ân Dã Thần đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy tiến lên phía trước.

“Ừm.” Hạ Thiên quan sát chung quanh, có chút kỳ quái hỏi: “Tử Dương đâu, sao hắn không cùng đến với người?”

Mỗi ngày Ân Dã Thần đều đến đây xem nàng, Ân Tử Dương cũng cùng đi với hắn, hôm nay lại không thấy Tử Dương, Hạ Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ân Dã Thần nhìn nàng, nói: “Tử Dương ở trong cung bồi Thái hậu, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi!”

“A? Ra ngoài đi dạo sao?” Không tốt, đúng là hôm nay nàng cũng muốn ra ngoài để mua một chút thuốc, cùng Tử Dương thực hiện bước đầu tiên của kế hoạch, đó chính là mua xuân dược, nếu đi dạo cùng với hắn, chẳng phải là không thể mua rồi sao?

“Gần tới Trung thu rồi, không ít người xa quê trở về, bây giờ đường phố cực kỳ náo nhiệt, nghe nói đêm nay còn tổ chức thi hội (hội thi thơ), mọi ngày người ở nhà cũng không có việc gì làm, nhân dịp này đi xem chút đi.” Hiếm khi thấy Ân Dã Thần nói một hơi dài dòng như vậy, tuy nhiên, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng Hạ Thiên vẫn có thể mơ hồ nghe ra được trong đó có mang theo một chút sự quan tâm.

“Vậy cũng được.” Nếu chủ nhà đã nói vậy, nàng cũng không nên có ý định từ chối, huống hồ là thi hội nha, nghe nói tất cả các nữ nhân xuyên qua trong sách đều trải qua một cuộc thi hội, sau đó sẽ là màn thi thố tài năng. Hạ Thiên nàng tuy chỉ là một người bán thuốc, nhưng dù sao cũng là một sinh viên đại học nha, học thuộc lòng mấy bài thơ cổ vẫn là dư sức.

Nhưng mà, ngẫm nghĩ một hồi, nàng lại quyết định, chỉ nên đi xem náo nhiệt là tốt rồi, dù sao nơi này cũng là xã hội phong kiến, một nữ tử mà để lộ quá nhiều tài năng cũng không phải là chuyện tốt.

“Này, đi thôi!” Ân Dã Thần lại theo thói quen, nắm tay của nàng dắt đi.

Tuy Hạ Thiên vẫn cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, nhưng nhìn đến ánh mắt của tất cả các nha hoàn hạ nhân, bọn họ đều mang một vẻ mặt bình tĩnh, Hạ Thiên đành phải nhịn xuống, coi như quên đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ là thói quen mà thôi.

Đường phố giăng đèn kết hoa, trên trời cao ánh trăng sáng ngời, hôm nay là mười ba, hai ngày nữa chính là Trung thu, trăng đêm nay tròn vành vạnh, trông vô cùng xinh đẹp và thuần khiết.

Ân Dã Thần dẫn Hạ Thiên xuyên qua đám đông, thưởng thức xung quanh dòng người như nước chảy, đột nhiên, hắn lên tiếng hỏi: “Linh Lung, người sẽ làm thơ sao?”

Ân Dã Thần là một người cực kỳ cố chấp, lần trước hắn nói từ nay về sau nàng sẽ gọi là “Linh Lung”, không cần biết chuyện gì khác, hắn cứ gọi nàng là “Linh Lung”, thậm chí còn ra lệnh cho Ân Tử Dương không được gọi nàng là Hạ Thiên nữa mà phải gọi là Linh Lung giống hắn.

Hạ Thiên cực kỳ bị thương suy nghĩ, Linh Lung, cái tên này nghe đẹp như vậy sao? May mà cái tên cũng chỉ là danh hiệu của một người, hắn thích gọi như thế nào thì gọi như thế ấy, dù sao thì chỉ cần nàng biết mình là Hạ Thiên cũng đủ rồi.

“Làm thơ? Ta không làm đâu!” Nàng không chút nghĩ ngợi đáp. Nàng thật sự không biết làm thơ, nàng chỉ biết học thuộc lòng thơ mà thôi.

Ân Dã Thần khẽ nhún mày, giống như là đang bắt mồi chuyện Hạ Thiên sẽ không làm thơ, hắn dừng lại một chút, rồi lại nói: “Không sao, sau này ta sẽ dạy cho người!”

Hạ Thiên không để ý lời nói của hắn, ngón tay chỉ về phía đài cao được dựng lên ở phía trước, bên cạnh đó có một đám người đang bu lại, nàng hưng phấn nói: “Đó chính là thi hội sao? Chúng ta qua đó xem một chút đi!”

Nàng kéo Ân Dã Thần, vừa chạy vừa nhảy, nhanh nhẩu bước qua.

68. Chương 68: Đấu Thơ

Giờ phút này, phía trên đài có hai người đang đấu thơ, một người mặt mũi thanh tú, trong tay cầm một cây quạt mỏng, thỉnh thoảng lại phe phẩy vài cái, người còn lại mặc một bộ xiêm y màu trắng, dáng vẻ phiêu dật, vô cùng tuấn nhã, khiến cho người ta nhìn vào đều nghĩ đây hẳn một vị thư sinh hào hoa phong nhã.

Hai người đều là bậc thi sĩ tài trí hơn người, những câu thơ vừa ra khỏi miệng đều trở nên mạch lạc suôn sẻ, khiến cho Hạ Thiên phải trợn mắt há mồm, thâm nghĩ bụng, chẳng trách văn thơ cổ đại có thể lưu truyền đến ngàn đời sau, thì ra những người này lại tài giỏi như vậy.

“Vạn hoa từng trung các tự huyền, độc ái sương cúc tiểu ngạo thiên!” Nam tử cầm quạt bình thản nói.

(Trong hàng vạn khóm hoa, chỉ yêu mỗi cúc trắng kiêu sa nhất trời.)

“Hữu nhân giả hứa không bi nguyệt, xác như đàm vu quý nhân gian!” Nam tử áo trắng xem ra rất tự nhiên, chỉ một câu thơ lại nói trúng tim đen, châm chọc đối phương đến thương tích đầy mình.

(Có người bề ngoài khen ngợi chỉ là giả dối, không phải thật tâm, thật giống như một cái ống nhỏ đờm, hổ thẹn với người đời.)

“Người. . . !” Nam tử cầm quạt tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, run rẩy bắt đầu đáp trả một cách mỉa mai: “Nhược văn bễ nghệ âm thứ tâm, chư đa tài tử duy lang kính!”

(Nếu như thật sự có thể nghe thấy tiếng lòng, thì tất cả tài tử đều là lang – “lang” lẽ ra là chàng, nhưng ở câu này “lang” là sói, nói móc đối phương.)

Hay, hay lắm, một người mắng đối phương giống như ống nhỏ, xấu hổ với người đời, một người đáp trả, nói đối phương ghen tị với tài năng của hắn, buông lời vũ nhục, lòng lang dạ sói! Hạ Thiên nhìn một màn trước mắt, cảm thấy thật là quá dã, thì ra cách mà người cổ đại chửi xiên chửi xỏ nhau cũng thật phong phú nha.

Nam tử áo trắng rút cuộc cũng thay đổi sắc mặt, có vẻ như đã không còn tác phong nhanh nhẹn giống như lúc đầu: “Chúng lâm tài điều vọng xích hà, vạn dân tòng quá tẫn phong hoa!”

(cùng nhau dõi mắt nhìn khắp dòng sông đỏ, trong muôn nghìn người chỉ có phong thái tài hoa mới là tuyệt đỉnh.)

Mẹ nó, cái tên nam nhân này đúng là tự cao quá mức, cái gì gọi là “vạn dân tòng quá tẫn phong hoa”? Hắn cho rằng hắn là ai vậy? Cả thiên hạ chỉ có một mình hắn là tài tử hay sao?

Kết quả là, nam tử cầm quạt đã bị hắn chọc cho tức giận gần chết, đến nỗi một câu thơ cũng không nói ra được, đành phải chấp nhận thua cuộc.

Hạ Thiên khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ, đưa mắt nhìn qua, quả nhiên trong sân có rất nhiều tài tử lộ ra vẻ mặt bất mãn.

Ân Dã Thần cũng nhìn ra cảm xúc của nàng đang dậy sóng, hắn không khỏi cười nói: “Học sinh bây giờ vừa có chút học thức, khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo, Linh Lung, nếu ngươi cảm thấy không vừa mắt thì cũng có thể lên đấu với hắn.”

“Ta?” Hạ Thiên nhún nhún vai: “Ta thì thôi đi, từ nhỏ ta đã không cha không mẹ, một chữ bẽ đôi cũng không biết, người bảo ta lên thi, hắc hắc, vậy thì ánh trăng trên trời ta cũng có thể kéo xuống được.”

“Người không biết chữ?” Ân Dã Thần không tin, cách ăn nói của Hạ Thiên tuy không giống như một tiểu thư khuê các hiền thực, nhưng cũng không phải là một người thô tục vô lễ, huống chi, hắn cảm thấy Hạ Thiên là một người thông minh, lại còn luôn nói ra những lời vô cùng kỳ quái.

“Haha, cũng có biết chút chút. . . .” Hạ Thiên giả ngu, tục ngữ nói rất đúng, nữ tử vô tài mới có đức, nàng không cần để lộ quá nhiều tài năng, khiến cho ánh mắt của mọi người chú ý đến mình, như vậy càng dễ đem đến những tai họa bất ngờ.

Lúc này, bạch y nam tử phiêu dật từ trên đài cao đưa mắt nhìn xuống mọi người phía dưới, cao giọng nói: “Còn có vị nào dám cùng tại hạ độ sức một phen?”

Lời nói này của hắn cực kỳ cuồng vọng, khiến cho rất nhiều người vốn nhìn hắn đã cảm thấy không vừa mắt, nay lại càng thêm tức giận.

Ân Dã Thần đẩy đẩy Hạ Thiên, ý nói: “Đi lên thử đi, tài năng và tri thức không phân biệt nam nữ mà.”

“Nhưng mà. . . .ta thật sự không. . . .” Hạ Thiên vô cùng bức bối, sắc mặt hơi đanh lại, làm sao bây giờ, Ân Dã Thần dường như rất hy vọng nàng lên trên đài biểu diễn.

“Đi đi, ta tin tưởng người có thể làm được.” Ân Dã Thần cười nhạt, cổ vũ nàng.

Mỹ nhân tươi cười từ trước đến nay đều rất có lực miễn dịch, nhìn hắn tươi cười như vậy, Hạ Thiên cảm thấy lòng mình ngứa ngáy, hận không thể đem cái bộ mặt khuynh quốc khuynh thành này của hắn đóng gói mà giấu đi.

Đợi đến khi nàng phục hồi lại tinh thần đang thất điên bát đảo thì đã thấy mình đứng ở trên đài rồi, một loạt ánh mắt vừa thỏa mãn, vừa kiêu ngạo đều đặt ở trên người nàng, bao gồm cả vị bạch y nam tử kia.

“Người muốn cùng ta đấu thơ?” Vẻ mặt của hắn nhìn Hạ Thiên tràn đầy khinh thường.

69. Chương 69: Đại Dương A —— Tất Cả Đều Là Nước

“Người muốn cùng ta đấu thơ?” Vẻ mặt của hắn nhìn Hạ Thiên tràn đầy khinh thường.

Hạ Thiên có chút bất đắc dĩ thở dài, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Ân Dã Thần phía bên dưới, lại thở dài lần thứ hai, nàng thật sự không muốn nổi tiếng nha. . . .

Hạ Thiên vô cùng bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng, là ta muốn đấu thơ với người.”

“Tại hạ Công Tôn Dịch, xin hỏi danh tính của cô nương?” Hắn thản nhiên chấp tay, đêm nay hắn đã đánh bại nhiều người tri thức khá cao, đương nhiên sẽ không chấp nhận để mình bại dưới tay của một nữ tử.

“Tiểu nữ gọi là. . . .Linh Lung!” Nàng vốn định nói ra tên thật của mình, nhưng nghĩ lại, không nói ra thì có vẻ tốt hơn.

Ân Dã Thần nghe thấy tên này, khóe môi nhếch lên, nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Được, Linh Lung cô nương, không biết cô nương muốn đấu với tại hạ như thế nào?” Công Tôn Dịch cực kỳ lễ phép trao quyền chủ động vào tay Hạ Thiên, tình thế bắt buộc khiến cho Hạ Thiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng Hạ Thiên đã quyết định sẽ không để lộ ra nhiều tài năng, nếu đem những bài thơ cổ đã học được nói ra, Công Tôn Dịch này chắc chắn sẽ thua, nàng còn khẳng định tất cả mọi người ở đây, chắc chắn sẽ không ai có thể vượt qua được mình, nhưng nếu như làm như vậy thì tất cả mọi người sẽ chú ý đến nàng mất.

Ngẫm nghĩ một hồi, giống như là nghĩ đến điều gì đó, Hạ Thiên đột nhiên cười nói: “Như vậy đi, nếu như người có thể đối tiếp được bài thơ này, ta đây liền nhận thua, như thế nào?”

“Đương nhiên là được, cô nương, mời!” Công Tôn Dịch không hề quan tâm, nói.

“Được! Nghe đây ——

Tuần mã a —— bốn chân!

Đại dương a —— tất cả đều là nước!

Mẹ người a —— thật hổ thẹn!

Nói người a —— thật chảnh chọe!

Nói xong, Hạ Thiên khom người chào, cười títt mắt, dùng tay ra dấu mời: “Xong rồi, Công Tôn công tử, mời!”

“Phốc —— “

“Hô hô —— hay! Rất hay —— !”

“Chửi giỏi lắm! Thật sảng khoái!”

Đám người bên dưới “oanh” một tiếng, toàn bộ đều cười ầm lên, nam tử cảm quật vừa mới bị Công Tôn Dịch đánh bại kia, cười đến vô cùng sung sướng, giọng cười của hắn còn lớn nhất trong đám người.

Mà sắc mặt của Công Tôn Dịch lại lúc trắng lúc xanh, tức giận đưa tay lên chỉ: “Người. . . người. . . người khinh người quá đáng, cái này mà tính là thi sao? Cái này rõ ràng là bôi nhọ người khác.”

“Oa, đây không tính là thi sao?” Hạ Thiên vô tội chớp mắt mấy cái, cực kỳ xấu hổ gãi gãi đầu: “A! Ta thật sự không biết điều đó, ta đây chịu thua, Công Tôn công tử, người cứ tiếp tục, haha!”

Nói xong, nàng vung tay lên, bước xuống đài cao, dáng vẻ như tất cả chỉ là một chuyện hiểu lầm. Kỳ thực trong lòng nàng cảm thấy thật sảng khoái, cái tên gia hỏa tự mình là đúng kia, nàng nhìn đã cảm thấy không vừa mắt, lại được dịp chửi hắn một trận.

Công Tôn Dịch ở trước mặt mọi người nhận hết những tiếng cười nhạo báng, hắn thẹn quá hóa giận, làm sao có thể dễ dàng để cho Hạ Thiên đi? Cước bộ lập tức dừng một chút, hắn túm lấy cổ áo sau gáy của Hạ Thiên, kéo nàng trở về: “Người ở lại cho ta!”

70. Chương 70: Xóa Tên Khỏi Con Đường Làm Quan

Đôi mắt Ân Dã Thần trầm xuống, bóng dáng chợt lóe lên một cái, đang chuẩn bị bay lên đài cao để cứu Hạ Thiên, nhưng có một người tốc độ so với hắn còn nhanh hơn!

Hạ Thiên không nghĩ tới tên này trông như vậy mà lại có võ công, nhất thời không để ý, bị hắn tóm được, một trận đau nhức truyền đến, nàng hít một hơi thật sâu, cảm thấy vai phải của mình chắc là bị hắn tóm chặt đến bầm tím rồi.

Đang mãi suy nghĩ xem nên tìm cách nào để thoát thân, đột nhiên, một bóng người vụt qua trước mắt nàng, Hạ Thiên có cảm giác sống lưng của mình căng lên, lại bất thành linh xoay người một vòng, rơi vào trong lòng của người nào đó.

Hạ Thiên ngẩn người, cảm thấy một hương vị rất đối quen thuộc ở gần trong gang tấc, nàng ngửi ngửi, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, chạm phải chòm râu quai nón nằm trên khuôn mặt tuần tú: “Đại thúc?”

Đại thúc làm sao có thể ở đây? Lại còn cứu nàng như vậy?

Cùng lúc đó, nhìn thấy Hạ Thiên đã được cứu, Ân Dã Thần túm chặt bả vai của Công Tôn Dịch, một quyền đánh xuống, Công Tôn Dịch dù sao cũng chỉ là một thư sinh, học võ là để phòng thân, làm sao có thể lợi hại như Ân Dã Thần, chỉ cần một quyền cũng có thể khiến hắn nằm gục rồi.

“Người không sao chứ?” Sắc mặt của Ân Tịch Ly trầm xuống, hắn mở miệng hỏi.

Hạ Thiên lắc đầu: “Không có việc gì, nhưng mà, đại thúc, sao ngươi lại ở đây?”

Ân Tịch Ly không đáp lời, hắn vốn là được mời tới đây làm giám khảo, lúc Hạ Thiên cùng Ân Dã Thần tới, hắn cũng đã nhìn thấy bọn họ.

Ân Tịch Ly buông Hạ Thiên ra, tiến nhanh về phía Công Tôn Dịch, áo choàng xanh lam nhẹ nhàng như gió, phảng phất mang theo một cỗ hương vị lạnh lùng đặc trưng của riêng hắn, lạnh đến cực điểm.

“Đấu thua lại còn dă thương người khác, ngươi quả thật là không đem bốn vương để vào mắt sao?” Hắn túm chặt lấy cổ áo của Công Tôn Dịch nhắc lên khỏi mặt đất.

Công Tôn Dịch mới vừa rồi còn đang phẫn nộ, ngay lập tức biến thành sợ hãi, vội vàng giải thích: “Không không không, Vương gia, đây chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm. . . !”

“Hiểu lầm? Đến cả nàng mà ngươi còn dám đánh, bốn vương có cho phép ngươi đánh nàng sao?” Ngữ khí rét lạnh đến cực điểm, giống như một khối băng vạn năm không tan, khiến người ta tê buốt đến tận tim gan.

Khoảnh khắc này, sát ý và hàn ý của hắn hoàn toàn không thua kém gì Ân Dã Thần thường ngày, chẳng qua là mọi người gặp Ân Dã Thần nhiều hơn nên cũng đã quen rồi, nhưng còn hắn lại đột nhiên thay đổi như vậy, giống như là đang từ đám mây lại rơi xuống địa ngục, âm trầm khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Hạ Thiên có chút cảm động, không thể tưởng tượng được, đại thúc mọi ngày vẫn hay khi dễ nàng, vậy mà bây giờ lại vì nàng mà ra mặt.

“Vương. . . Vương gia. . . Là do nàng ta trước. . . Khụ khụ. . . .” Công Tôn Dịch cảm thấy ủy khuất trong lòng, rõ ràng là Hạ Thiên mắng chửi người, tại sao bây giờ người có lỗi lại là hắn? Hắn hoàn toàn quên trước đó chính mình cũng mắng chửi người khác, Hạ Thiên chẳng qua chỉ là lấy đạo lý “của người trả lại cho người” mà thôi.

“Ngươi còn dám nói?” Ân Tịch Ly hoàn toàn nổi giận: “Nàng là người của bốn vương, chỉ có bốn vương mới có thể khi dễ nàng, còn ngươi —— “ đã phạm vào điều tối kỵ của hắn.

“” Hạ Thiên im lặng, tên đại thúc thối tha, còn tưởng là hắn thật sự tốt bụng, vì nàng mà ra mặt, kết quả là bởi vì hắn không cho phép người khác khi dễ nàng, chỉ có hắn mới được phép! Mẹ nó, cái người này sao lại như vậy chứ? Nàng thu hồi lại sự cảm động lúc nãy nha!

Một tay ném Công Tôn Dịch ra khỏi đài cao, Ân Tịch Ly lạnh lùng đứng ở giữa đài, nhìn xuống tất cả đám thư sinh phía bên dưới, thần nhiên nói: “Người này tâm thuật bất chính (trong lòng không ngay thẳng, chính trực) , ngạo mạn khinh người, thân là một người có học thì phải hiểu rằng biển học là bao la, sao có thể bởi vì một chút học thức mà trở nên ngông cuồng, bốn vương tuyên bố, tên của hắn sẽ vĩnh viễn bị xóa khỏi danh sách tiến quan, bốn vương không hy vọng những người có học ở vương triều Vũ Trinh ta mà lại tâm cao khí ngạo như vậy, kẻ nào như thế, kết cục sẽ giống như hắn!”

Xóa tên khỏi con đường làm quan!

Khuôn mặt của Công Tôn Dịch lập tức trở nên trắng bệch!

71. Chương 71: Khuyên Nhủ

Chúng thư sinh kinh hãi, Ly vương vậy mà lại gạch tên hắn ra khỏi danh sách tiến quan ngay trước mặt mọi người! Như vậy có nghĩa là, cái tên Công Tôn Dịch này, không cần biết là về sau thành tích học tập của hắn như thế nào, hắn sẽ vĩnh viễn không được tham gia vào những khoa thi cử, như vậy, cho dù học thức của hắn có cao đến mấy cũng chỉ là vô dụng! Chuyện này đối với một thư sinh mà nói, quả thật là một sự trừng phạt sống không bằng chết.

Hạ Thiên cảm thấy trừng phạt như vậy cũng hơi quá tay, đây cũng là một người có tiền đồ! Tất cả những mơ ước về tương lai sau này, cứ như vậy mà một đi không trở lại.

Nàng đang định mở miệng nói cái gì, Ân Dã Thần lại giữ tay nàng lại, lắc đầu một cái, nếu như là hấn, hấn cũng sẽ làm như vậy.

Hạ Thiên đẩy tay hấn ra, chạy đến bên cạnh Ân Tịch Ly, vội vàng nói: “Đại thúc đại thúc, không nên như vậy, như vậy quá nghiêm trọng rồi. . . .”

“Nghiêm trọng?” Hấn còn chưa giết tên đó đã là tốt lắm rồi! Tên khốn kiếp đó dám dẫm thương nàng, Ân Tịch Ly thật sự rất muốn xem vai phải của nàng như thế nào, nhưng dưới con mắt của nhiều người như vậy, hấn chỉ có thể nhịn xuống.

“Đương nhiên rồi, đại thúc, biết sai mà sửa thì tốt hơn, người không thể bởi vì một lần người ta phạm lỗi mà hủy đi cả cuộc đời của họ nha!”

“. . . .Người nói bốn vương hủy cả đời hấn?” Ân Tịch Ly nheo mắt lại, có chút cắn răng nghiêng lợi, nữ nhân này, rốt cuộc nàng có biết tại sao hấn lại làm như vậy hay không? Nếu không phải bởi vì nàng. . . .

Khi tất cả mọi người nhìn thấy Hạ Thiên gọi đường đường một Ly vương gia là đại thúc, ai nấy đều sợ ngây người, nhìn lại, nữ nhân này vậy mà lại dám dùng cái loại khẩu khí đó để nói chuyện với Ly vương, càng cảm thấy không thể tin nổi, mọi người bắt đầu nhao nhao lên đoán xem nữ nhân này là ai.

Quan sát một chút, có vài người đột nhiên cảm thấy nữ tử này nhìn rất quen mắt, lại nhớ đến vừa rồi nàng nói tên mình là Linh Lung, ngay lập tức hiểu ra, chẳng lẽ nàng chính là đại tiểu thư của phủ Thừa Tướng – Hướng Linh Lung?

Khó trách lại thân thiết với Ly vương như vậy, thì ra là thế.

“Người gạch tên của hấn, không phải hủy hoại hấn thì là gì?” Hạ Thiên hoàn toàn không sợ cơn tức giận của Ân Tịch Ly, hay cũng có thể nói, trong bốn tháng quen biết hấn, chẳng phải cũng đã bao nhiêu lần hấn phát hỏa trước mặt nàng rồi hay sao? Hạ Thiên nhún nhún vai, đã là thói quen, đã là thói quen rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt của hấn hơi thả lỏng, Hạ Thiên vội vàng không ngừng cố gắng khuyên can: “Đại thúc, người không biết, thứ quan trọng nhất của một học trò chính là đường công danh, rõ ràng là có thể thi được, nhưng lại không có tiền để đóng học phí, hoặc cũng có thể do nhiều nguyên nhân khác nữa khiến cho họ không thể đi học được, người không biết như vậy là rất đáng thương sao?”

Nói tới nói lui, khéo mắt Hạ Thiên đột nhiên đỏ lên, nhớ đến ngày đó nàng có thể thi vào đại học, bởi vì bản thân chỉ là một cô nhi, không có người nhà gánh vác học phí đắt đỏ, chỉ có thể tự mình ra ngoài kiếm tiền, nếu không bán thuốc trắng dương để kiếm thêm thu nhập, nàng làm sao có thể gom đủ mấy vạn tiền học phí trong vài tháng được?

Nàng có thể hiểu cái cảm giác muốn đi học nhưng lại không thể đi là vô cùng thống khổ, nàng không muốn nhìn thấy những chuyện như vậy xảy ra ở trước mặt mình.

72. Chương 72: Bởi Vì, Ta Thích !

“Hơn nữa, ta thấy Công Tôn công tử quả thật là một người học cao hiểu rộng, chẳng qua là có chút cuồng ngạo, ta tin tưởng hấn sẽ thay đổi, người hãy cho hấn một cơ hội đi!” Nàng cố nén bi thương đang trào dâng ở trong lòng, chờ đợi nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nơi mềm yếu nhất trong lòng lại dâng lên một chút xót xa, không hiểu tại sao trong ánh mắt nàng lại lộ ra bi thương như vậy, hấn không có cách nào cự tuyệt được sự mong đợi của nàng, vì thế, hấn vô cùng bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi, một khi đã như vậy, ta tạm thời bỏ qua cho hấn một lần!”

Hắn nhìn về phía Công Tôn Dịch đang đứng dưới đài cao, lạnh lùng nói: “Bây giờ bốn vương không tính sổ với ngươi, nhưng cơ hội chỉ có một lần, nếu ngươi tiếp tục như vậy, bốn vương sẽ gạch tên ngươi ra khỏi con đường làm quan!”

Công Tôn Dịch vội vàng dập đầu tạ ơn, tâm tư lại xoay chuyển một vòng, nhớ đến lúc nàng kia không sợ lửa giận của Ly vương, cố gắng vì chính mình mà cầu xin, hắn cảm thấy hổ thẹn không nói nên lời, ngàn ân vạn tạ nhưng lại không thể nào nói ra khỏi miệng, bởi vì hắn không biết phải nói như thế nào.

Hạ Thiên cười cười, đôi mắt sáng trong như ánh trăng, phút chốc lại nín khóc mỉm cười: “Cám ơn đại thúc!”

Ân Tịch Ly cũng cười theo, dưới sự che giấu của lớp râu quai nón, nụ cười của hắn vô cùng mờ nhạt, lại đột nhiên nhớ tới điều gì, hắn mở miệng hỏi: “Ngươi vừa mới nói, ngươi tên là Linh Lung?”

Hạ Thiên giải thích nói: “Chuyện này. . . .”

“Nàng là Linh Lung!” Hạ Thiên còn chưa nói xong, Ân Dã Thần đứng một bên đã ngắt lời của nàng, trả lời một cách chắc chắn: “Gọi là Hướng Linh Lung!”

Hướng Linh Lung? Hạ Thiên hơi nhíu mi, tại sao lại đem cả họ của nàng sửa lại?

“Hướng Linh Lung. . . ?” Ánh mắt của Ân Tịch Ly khẽ run lên: “Thì ra. . . là ngươi.”

Hướng Linh Lung – nữ nhi của Thừa tướng vương triều Vũ Trinh, hắn đã tìm rất lâu nhưng lại không tìm thấy, thì ra chính là nàng sao. . . .

Vũ Trinh và Hoảng Việt chiến sự không ngừng, hoàng thượng muốn đưa ra điều kiện hòa thân để giảm bớt tình hình căng thẳng giữa hai nước, mà Hoảng Việt lại cố tình muốn nữ nhi của Thừa tướng – Hướng Linh Lung làm đối tượng hòa thân, để cho nàng gả sang Hoảng Việt quốc.

Nhưng Hướng Linh Lung lại mất tích mấy tháng nay, không ngờ rằng, hắn một mực tìm người, mà người lại ở ngay bên cạnh mình.

“Hoàng thúc, bây giờ nói chuyện có chút bất tiện, quay về phủ của ta, ta sẽ đích thân nói cho người.” Ân Dã Thần lên tiếng.

Về mặt của Ân Tịch Ly có chút hoảng hốt, chờ dẫn dắt đầu, không thể tưởng tượng được, hắn vừa mới xác định mình thích một cô gái, người đó lại chính là người phải gả sang Hoảng Việt quốc để hòa thân, hắn không có cách nào chấp nhận được sự thật này, tâm bỗng chốc trở nên phiền muộn.

“Vậy, diệt nhi (cháu) đi trước!” Ân Dã Thần nắm tay Hạ Thiên, hành lễ với hắn rồi quay đi.

“A! Nhưng mà đại thúc, hắn. . . .” Hạ Thiên do dự, sắc mặt của đại thúc tại sao đột nhiên lại xấu như vậy? Có phải là đã có chuyện gì xảy ra rồi hay không? Trong lòng nàng có chút lo lắng.

“Không có gì, hoàng thúc chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện mà thôi.” Ân Dã Thần nắm chặt tay nàng, không cho nàng quay đầu lại, trực tiếp hồi phủ.

“Tại sao lại gọi ta là Hướng Linh Lung?” Nàng đành phải quay về phía trước, hỏi lại vấn đề này.

Ân Dã Thần tiếp nhận ánh mắt của nàng, khuôn mặt tuấn tú rét lạnh đột nhiên trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng cười, vô cùng thân thiết vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “Bởi vì, ta thích!”

“A?” Hạ Thiên sửng sốt, cái này. . . cũng tính là câu trả lời sao? Hay là một câu thổ lộ?

Tim nàng đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp, hắn nói như vậy là đang thổ lộ với mình sao? Bởi vì thích nàng, cho nên mới đặt cho nàng một cái tên riêng biệt?

“Đi thôi!” Hắn cười cười, vô cùng thân thiết nắm lấy đôi tay của nàng, từng bước, từng bước một về phủ.

Hạ Thiên trầm mặc cúi đầu, nhìn bàn tay của hai người đang nắm chặt, kỳ thật, có nhiều người còn tốt hơn nàng, kỳ thật, hắn cũng rất tuấn tú, kỳ thật, hắn đối với nàng vô cùng dịu dàng, một chút cũng không hề lạnh lùng, đâu giống như một hoàng tử đâu?

Nếu. . . nếu hắn thật sự thích mình. . . . Khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ lên, có phải cũng nên suy xét một chút hay không?

73. Chương 73: Dịu Dàng

Sau khi tắm xong, Hạ Thiên nằm ở trên giường, vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, nếu hẳn thật sự thích mình thì nàng có nên suy xét một chút hay không?

Người này, không hoa tâm, thê thiếp cũng chưa có, thậm chí còn bị người ta nghi ngờ là đoạn tụ, chắc hẳn cũng sẽ không nằm thê bầy thiếp như những người khác chứ? Ở cùng một chỗ với hẳn cũng không có gì là không tốt.

Ở cái nơi lạ nước lạ cái này, có hoàng tử là chỗ dựa vững chắc, không phải lo ăn lo mặc, như vậy không phải là rất tốt sao?

Đột nhiên, bóng dáng của một người nào đó vụt qua trong tâm trí, Hạ Thiên ngẩn ra, sợ tới mức lập tức bò lên giường, nàng làm sao lại có thể nhớ tới đại thúc chứ?

Đại thúc thối tha suốt ngày chỉ biết khi dễ nàng, nào có đối xử tốt với nàng được bằng một nửa của Ân Dã Thần?

Đúng rồi, đêm nay cũng không biết hẳn bị làm sao, sắc mặt lại khó coi như vậy, hình như là sau khi biết tên của mình là Hưởng Linh Lung, sắc mặt của hẳn liền trắng bệch, giống như, đây là một chuyện mà hẳn rất khó để có thể tiếp nhận được vậy?

Hưởng Linh Lung. . . .Cái tên này có phải là của một người nào khác hay không?

Nàng nhú mi, suy nghĩ sâu xa, Ân Dã Thần vì cái gì lại nhất định muốn đổi tên của nàng thành Hưởng Linh Lung? Trong này, có thể có âm mưu gì hay không?

Nhưng mà cũng không thể nào đâu, Ân Dã Thần quả thực là đối xử với nàng rất tốt, nếu hẳn muốn làm hại mình thì đã sớm ra tay, huống chi đến bây giờ bọn họ còn chưa có chuyện gì, huống chi hẳn là một hoàng tử, nếu thật sự thấy mình không vừa mắt, hẳn chắc chắn sẽ trực tiếp sai người giết nàng thôi!

Nàng cười cười, lui vào trong chăn, hít một hơi thật sâu, cảm nhận được hương vị nhàn nhạt, ừm, hương vị của sự thật, chăn rất ấm, giường rất lớn. . . .

Ngôn Hoan, Ngôn Hoan, nếu cậu biết được, chắc chắn sẽ rất cao hứng, không ngờ rằng ở nơi này lại có một người đối xử tốt với mình như vậy, đúng không?

“Cạch cạch. . . .” Tiếng gõ cửa vang lên trong đêm đen yên tĩnh.

“Ai vậy?” Hạ Thiên nhìn sắc trời, đã muộn thế này, là ai tới tìm nàng?

“Linh Lung, là ta, đã ngủ rồi sao?” Giọng nói lạnh lẽo của Ân Dã Thần từ ngoài cửa vang lên.

Hạ Thiên vội vàng đứng dậy mở cửa: “Tam ca, đã trễ thế này, sao người lại tới đây?”

Ân Dã Thần từ ngoài cửa bước vào, sau lưng hẳn khoác lên một tầng ánh trắng màu bạc, khiến cho thân hình của hẳn trở nên vô cùng cao lớn.

“Ta đến xem vết thương của ngươi!” Hẳn có ý bảo nàng trở về giường nằm, trong tay cầm một lọ Kim Sang được.

“A!” Hạ Thiên đỏ mặt, lúc này mới nhớ tới bả vai bầm tím của mình: “Như vậy. . . .không được tốt lắm!”

Nam nữ thụ thụ bất thân nha, huống chi còn là bả vai.

Ân Dã Thần hơi nhú mày, không phải hỏi nàng, mà là nói với nàng: “Linh Lung là đang muốn đợi ta tự mình động thủ sao?”

“. . . .” Khóe miệng Hạ Thiên hơi giương lên, ngoan ngoãn trở lại trên giường, nằm úp mặt xuống.

Ân Dã Thần hài lòng, ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng cởi áo của nàng, lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng, phẳng phất, hô hấp của hắn ngừng lại, rất nhanh liền khôi phục bình thường, hắn khẽ nâng tay đặt lên trên vết thương bầm tím, nhẹ nhàng vuốt ve: “Rất đau sao?”

Hắn hỏi, giọng nói khàn khàn mà ôn nhu.

“Không đau.” Giọng nói râm rì của Hạ Thiên từ trong gối truyền đến, một mảng đỏ hồng trên mặt kéo dài đến tận mang tai.

Tay của hắn man mát lạnh lạnh, lại dường như có một ngọn lửa nóng, những nơi bàn tay của hắn lướt qua đều giống như đang bị thiêu đốt.

“Thật xin lỗi, ta không nên để cho người đi lên đài!” Hắn nói, giọng nói rất nhỏ, tuy là một lời giải thích, nhưng bởi vì giọng nói quá nhỏ nên nghe không ra được lời xin lỗi.

“Ách. . . Không liên quan đến người. . . .” Hạ Thiên run rẩy, trong lòng khổ sở nói, Tam ca, người muốn bôi thuốc thì làm nhanh lên, đừng sờ soạng nữa, đầu hũ của cô nãi nãi ta đã bị người ăn sạch hết rồi!

May mà Ân Dã Thần giống như là nghe thấy tiếng lòng của nàng, hắn cầm lọ thuốc, nhẹ nhàng bôi lên vết thương bầm tím ở trên vai: “Nhưng mà Linh Lung, ta nghĩ, ít ra người cũng phải làm một bài thơ, kết quả người lại. . . .”

74. Chương 74: Thổ Lộ

Nhớ tới bài thơ kiệt tác vô song của nàng, Ân Dã Thần cũng không biết nên tức hay nên cười, thì ra nàng thật sự không biết làm thơ, xem ra bắt đầu từ ngày mai, hắn nhất định phải giúp nàng học cho thật giỏi một chút.

Nhớ tới việc này, Hạ Thiên cười hì hì một tiếng, tâm tình đang căng thẳng lập tức dịu đi không ít: “Cái này, kỳ thực, ta nói cho người biết, đó cũng là một loại thơ, chỉ là ở chỗ chúng ta gọi là thơ hiện đại, loại thơ này không có quy luật gì cả, người thấy thế nào? Quả nhiên là một kiệt tác đúng không?”

“Đúng là một kiệt tác.” Hắn cười cười, trong tiếng cười trầm thấp lại xen lẫn một chút dịu dàng: “Cũng chỉ có người mới có thể làm ra.”

Trong giọng nói của hắn có nhàn nhạt sủng nịch, đến chính hắn cũng không phát hiện được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hạ Thiên vui trong gối, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen láy, phát ra những tia sáng linh động.

“Tam ca. . . .” Hơi xoay người lại, nàng nhỏ giọng gọi hắn.

“Ừ?” Ân Dã Thần bôi thuốc xong, đem lọ thuốc đặt sang một bên, nâng mắt nhìn nàng.

“Người. . . .” Hạ Thiên nghiêng người nhìn vào ánh mắt của hắn, có chút do dự nói: “Vì sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?”

Ân Dã Thần sửng sốt, giống như không hiểu tại sao nàng lại hỏi như vậy, hắn nâng tay gõ nhẹ vào trán của nàng, dịu dàng nói: “Chẳng lẽ ta không thể đối xử tốt với người sao?”

Hạ Thiên bĩu môi, yếu ớt nói: “Ta. . . .Đã lừa gạt người!”

“Ừm, ta biết!”

“Lại còn đá người nữa. . . .” Giọng nói của nàng lại nhỏ đi vài phần.

“Ừm, ta nhớ rõ mà.” Làm sao hắn có thể quên, thân là hoàng tử, đó là cú đập “có một không hai” trong cuộc đời từ nhỏ đến lớn mà hắn nhận được.

“Ta còn không biết lớn nhỏ. . . .” Nàng tự tiện nhận hấn làm Tam ca, tuy nhiên gọi mãi, cũng đã thành thói quen, nhất thời không sửa được, người ta dù sao cũng đường đường là hoàng tử của vương triều Vũ Trinh nha.

“Ừm, ta có thể thấy được.” Hấn vẫn giống như không có việc gì, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Hạ Thiên nóng nảy, quên mất mình vẫn chưa mặc lại quần áo chỉnh tề, tùy tiện nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Ân Dã Thần: “Người đã biết như vậy, vì sao còn đối xử tốt với ta?”

Ân Dã Thần nhìn nàng, đôi mắt nhất thời trầm xuống, sâu thẳm như đại dương bao la, lại dấy lên một ngọn lửa nóng, lúc này, chiếc áo của Hạ Thiên tuột xuống phân nửa, để lộ ra hai bên bả vai trắng trẻo nõn nà, dây đeo nội y tự chế màu hồng phấn ở trên vai tạo nên một phong cảnh rất mê người, nàng vẫn hồn nhiên không biết cảnh xuân của mình đang bị lộ ra ngoài, mắt to đen láy không hề chớp, nhìn chằm chằm vào hấn, giống như là đang chờ đợi đáp án, nàng muốn biết cảm giác của hấn đối với mình rốt cuộc là gì.

Thật lâu sau đó, hấn hít vào một hơi thật sâu, cố gắng áp chế cảm giác động tình đang trào dâng mãnh liệt, thở dài một tiếng rất nhỏ không thể nghe thấy, bàn tay nhẹ nhàng, khẽ nâng lên khuôn mặt của Hạ Thiên, giọng nói đã không còn sự lạnh lùng giống như mọi khi, hấn dịu dàng nói: “Linh Lung, nàng vẫn không rõ tâm tư của ta sao?”

75. Chương 75: Thổ Lộ (2)

“Linh Lung, nàng vẫn chưa rõ tâm tư của ta sao?”

“. . . .” Nói như vậy, hấn thật sự thích mình?

Hạ Thiên giật mình, có khả năng này sao? Tuy nàng biết hấn từ rất sớm, nhưng thật sự, thời gian tiếp xúc cũng chỉ tầm một tháng trước, chẳng lẽ hấn thật sự nhất kiến chung tình với mình?

Hạ Thiên có chút không tin tưởng, từ trước đến nay nàng luôn theo chủ nghĩa duy mỹ, chỉ tin vào thiên trường địa cửu, không tin vào tình yêu mì ăn liền, nhưng nhiều ngày trôi qua, Ân Dã Thần vẫn đối xử với nàng tốt như vậy.

Không chỉ cho nàng ở trong một cái viện vô cùng lớn, mỗi ngày hấn còn cùng với Ân Tử Dương đến chỗ của nàng chơi đùa vui vẻ, sau khi rời khỏi Ly vương phủ, những ngày sống tại Lê viện, là những ngày tháng thoải mái, tự do tự tại nhất của nàng kể từ lúc xuyên đến vương triều Vũ Trinh này, có đôi khi nàng cũng tự hỏi, động cơ của Ân Dã Thần khi đối xử tốt với nàng như vậy là gì, có phải là thích không? Lại cảm thấy không có khả năng, người ta là hoàng tử, muốn loại nữ nhân nào mà chẳng được, sao có thể để ý tới mình?

Nhưng mà, trước mặt mình, ánh mắt của hấn, lời nói của hấn đã chứng minh hết tất cả những suy đoán trong lòng nàng, hấn thích nàng.

“Ta. . . .” Giờ phút này, nàng không biết phải nói gì mới đúng, chỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh, lẽ nào. . .nàng cũng thích hấn?

“Linh Lung, nàng nguyện ý cùng một chỗ với ta không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“A. . . .Ta. . . .” Hạ Thiên cắn cắn môi, trực giác bảo nàng hãy mau đáp ứng, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với nàng rằng, nàng không thể, tuyệt đối không thể đáp ứng hấn.

“Được rồi, Linh Lung, nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, ta sẽ cho nàng thời gian để suy nghĩ thật kỹ, đêm nay nàng hãy nghỉ ngơi đi, ngày mai ta lại đến thăm nàng.” Hấn mỉm cười vỗ vỗ đầu nàng, khẽ nói.

Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng nói: “Cám ơn!”

Ân Dã Thần giúp Hạ Thiên nằm xuống giường, nhẹ nhàng vì nàng mà đắp chăn, sau đó thổi tắt ngọn nến rồi mới xoay người, lặng lẽ rời khỏi phòng, thuận tiện khép cửa lại.

Hạ Thiên nhìn hẩn rời đi, mắt to chớp chớp, trong lòng lại không thể nào bình tĩnh được, một chút buồn ngủ cũng không có.

“Aizz, tối nay lại là một đêm mất ngủ.” Nàng thở dài.

Bỗng nhiên nhớ tới, lúc ở Ly vương phủ, tuy mỗi ngày đều cực kỳ vất vả, nhưng mỗi đêm nàng lại ngủ rất say, đó là một loại bản năng cảm thấy sự an toàn ở nơi đó, cho nên tinh thần của nàng lúc nào cũng thả lỏng.

Còn ở nơi này, tuy mấy ngày qua nàng sống một cuộc sống giống như thiên kim đại tiểu thư, nhưng không biết vì sao, mỗi khi đêm xuống, nàng lại trần trọc, tìm đến giấc ngủ một cách khó khăn.

Ừm, cũng không biết đại thúc bây giờ ra sao.

Đêm dài mệnh mang, Hạ Thiên cứ như vậy, mở to mắt nhìn lên đầu giường, lẩm nhẩm một rồi lại một chú dê con.

76. Chương 76: Nàng Là Hường Linh Lung?

Ly vương phủ.

Ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn lồng ngũ sắc, chiếu lên một góc nhỏ cô lãnh (đơn độc lạnh lẽo), uốn lượn ở trên hành lang, kéo dài như một dải ngân hà, kéo đến cuối hành lang sâu hun hút.

Ở một chỗ trong lương đình hóng mát, Ân Tịch Ly yên lặng nhìn chăm chú về phương xa, đôi mắt sâu thẳm ở nơi chân trời xa xôi rủ xuống, âm trầm mà thâm sâu, đôi mắt sáng ngời chứa đầy nhuệ khí.

Tại sao nha đầu kia lại chính là Hường Linh Lung?

Vì sao nàng lại là vương phi hòa thân của Hoàng Việt quốc?

Hắn vẫn luôn khổ công tìm kiếm Hường Linh Lung bị mất tích, lại không nghĩ tới, cái nữ hài tử mà chính mình không biết từ lúc nào đã thích nàng, lại chính là Hường Linh Lung!

Ân Tịch Ly nắm chặt nắm đấm, các đốt ngón tay trắng bệch nổi lên gân xanh, biểu hiện cho cảm xúc đang dâng trào như sóng cuộn ở trong lòng hắn.

Hắn cứ lặng lẽ đứng im như vậy, thật lâu, thật lâu, giống như hắn cứ nhìn kỹ một chỗ này, thì sẽ có thể nhìn thấy được người mà mình vẫn ngày đêm mong nhớ.

“Vương gia, đêm đã khuya rồi!” Mạc quản gia xách theo ngọn đèn, bước vào trong đình nghỉ mát, khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Bóng lưng của Ân Tịch Ly mơ hồ trở nên cứng ngắc, hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn Mạc quản gia: “Lão Mạc. . . .”

“Vương gia, có phải người đang có chuyện gì phiền muộn hay không?” Mạc quản gia ở tại vương phủ này đã hơn chục năm, trước kia hắn là quản gia trong phủ mẫu phi của Ân Tịch Ly, về sau Ân Tịch Ly được phong Vương, hắn cũng đi theo hầu hạ, có thể nói hắn đã nhìn Ân Tịch Ly lớn lên.

Hắn vẫn luôn làm tròn bổn phận của một quản gia, mặt khác, hắn cũng chính là một vị trưởng bối thân thiết và gần gũi.

“Ta tìm thấy Hường Linh Lung rồi.” Giọng nói của Ân Tịch Ly khàn khàn, hắn vẫn không cách nào tiếp nhận được chuyện này.

“Người đã tìm thấy Hường tiểu thư rồi sao? Đây là chuyện tốt mà!” Mạc quản gia nói: “Lúc trước, hoàng thượng và người không phải hao tâm tốn sức nhưng vẫn không tìm thấy nàng, không thể giao người cho

Hoàng Việt quốc sao? Hiện giờ hôn kỳ sắp tới, người đã tìm thấy rồi, dĩ nhiên sẽ giảm bớt cục diện đang căng thẳng của hai nước, Vương gia, sao người lại mất hứng như vậy?”

Ân Tịch Ly cười khỏ một tiếng, có chút suy sụp ngồi xuống bên cạnh bàn đá: “Nhưng mà. . . lão Mạc à, người có biết Hưởng Linh Lung là ai không? Nàng là. . . là cái nha đầu Hạ Thiên kia. . . .”

Nghe vậy, Mạc quản gia ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Vương gia, điều này làm sao có thể? Hạ cô nương là nữ nhi của Hưởng thừa tướng – Hưởng Linh Lung? Trong này có phải có hiểu lầm gì đó hay không? Ba tháng trước không phải người đã điều tra rõ thân phận của nàng, nhưng mà hình như cũng không có thu được kết quả gì hay sao?”

“Cũng bởi vì lúc trước không có kết quả gì, cho nên càng thêm khẳng định, không phải sao? Một người tự nhiên xuất hiện, lại tra không ra bất cứ thân phận bối cảnh nào của nàng, chuyện kỳ quái như vậy cũng chỉ có thể là người của phủ Thừa tướng mới có khả năng làm được.”

Mạc quản gia trầm mặc, bây giờ nghĩ lại, lúc trước điều tra không ra bất kì tin tức gì của Hạ Thiên, đó cũng là điều mà bọn hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng nếu nàng thật sự là nữ nhi của Thừa tướng, quả thực là có khả năng khiến cho tất cả mọi người không tra ra được quá khứ của nàng.

“Nhưng cũng có thể. . . nói không chừng cũng có thể là một loại trùng hợp. . . .” Hắn thử an ủi Vương gia nhà mình.

Vương gia là đệ đệ nhỏ nhất của Đường Kim Thánh Thượng, vừa ra đời được hai năm, tiên hoàng liền băng hà, An nương nương cũng vui vẻ mang hắn về nuôi, đến năm mười tuổi thì nàng cũng bởi vì bạo bệnh mà tiêu thất, về sau, Vương gia là do lão thái hậu nuôi lớn. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Vương gia để ý một cô nương nào như vậy, ngay cả Liên Tĩnh bây giờ, cũng là do hoàng thượng bảo hắn đã đến lúc nên lấy vợ rồi, liền gả thê tử cho hắn.

77. Chương 77: Nhìn Lầm

Quả thật không dễ dàng, Vương gia vừa thích một cô nương, trong lòng vừa có một chút cảm giác bình yên, lại không ngờ rằng, cô nương này được Thánh Thượng phong là “Thái Bình quận chúa”, qua hai tháng, nàng sẽ thành thân cùng với thái tử của Hoàng Việt quốc.

Đến lúc đó, Vương gia phải làm sao bây giờ?

Ân Tịch Ly lắc đầu, thở dài nói: “Không nhằm đâu, đêm nay nàng cũng tham gia thi hội, ở trên sân đã có không ít người nhận ra nàng, phủ Thừa tướng cũng có phái người tới tham gia, nhưng bị bổng vương phê bình nên đã rút lui.” Ngừng lại một chút, hắn lẳng lặng nhìn chén trà trong tay, lại nói tiếp: “Mạc lão, người nghĩ bổng vương có nên nói với hoàng thượng là đã tìm được người rồi hay không?”

Không nói ra thì có lẽ hắn và nàng còn có cơ hội ở bên nhau, nhưng nếu không giao người thì e rằng Vũ Trinh và Hoàng Việt có lẽ sẽ chính thức phải khai chiến rồi.

Nếu nói ra, hắn sẽ vĩnh viễn đánh mất nàng, nàng sẽ bị đưa đi hòa thân, hoàng thượng phong nàng làm Thái Bình quận chúa, sẽ trở thành vương phi của bất kỳ vị hoàng tử nào của Hoàng Việt quốc.

“Vương gia. . . .” Mạc quản gia đau lòng nhìn hắn, nhưng lại không nói nổi một câu an ủi.

Mà cho dù có nói hay không nói, quan trọng là rất khó để có thể từ bỏ, hắn làm sao có thể đứng nhìn Vương gia thương tâm? Nhưng cũng làm sao có thể đứng nhìn chiến tranh bùng nổ, khiến cho cuộc sống của dân chúng trở nên loạn lạc, bá tánh lầm than?

“Thôi, người đi xuống trước đi, bổng vương ngồi thêm chút nữa.” Hắn khoát tay, lại trầm mặc nhìn về xa xa, con người u tối nặng trĩu, không hề có một chút ánh sáng, đáng vẻ bất lực và cô đơn.

Mạc quản gia xót xa lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, hẩn biết, Vương gia hiện tại đang nhớ một người, vì thế, hẩn rất nhanh chóng rời đi, ánh đèn chiếu lên mặt đất kéo theo một chiếc bóng thật dài.

Chiếc bóng cô đơn.

*

Lê viện nằm trên đường Thành Tây ở kinh thành, nơi này đều là văn nhân tri thức, đẹp dễ thanh tịnh, bình thường rất ít người đến, chỉ có những dịp lễ hội, thư sinh ở khắp nơi mới trở về viếng thăm, cũng là nơi thanh tịnh hiếm chỗ nào có được.

Sáng sớm, Hạ Thiên dẫn tiểu Thanh và một số gia đình lên núi hái thuốc trở về, trong sọt chứa đầy những loại thảo dược, nếu được xử lý tốt, Hạ Thiên tin rằng mình có thể làm ra được một số viên thuốc.

Sau khi đem rửa toàn bộ số thảo dược, nàng lại vội vàng mang đến một chỗ trống để phơi nắng, gia đình tay chân vụng về, nhất thời không chú ý, giẫm lên mớ cây thù du, ngay lập tức, Hạ Thiên hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

“A —— cẩn thận cái chân của người! Cẩn thận cái chân của người!”

Gia đình A Vinh sợ tới mức đổ mồ hôi hột: “Sẽ cẩn thận, sẽ cẩn thận. . . .”

Hạ Thiên đau lòng ôm lấy mớ thảo dược bị A Vinh giẫm lên, nước mắt lưng tròng oán trách: “Những thứ này đều quan trọng như sinh mệnh của ta, người giẫm lên nó cũng có nghĩa là giẫm lên mạng của ta, tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy. . . .”

“” Khuôn mặt thật thà phúc hậu của A Vinh thoáng chốc đã trở nên trắng bệch, lương tâm có đất trời chứng giám, hẩn nào dám giẫm đạp lên sinh mệnh của vị cô nãi nãi này? Nghe nói, nàng rất có khả năng trở thành Tam hoàng phi tương lai, nhìn cách Tam hoàng tử đối xử với nàng yêu thương như vậy thì cũng có thể biết rồi.

“Không có những thứ này, ta phải sống như thế nào đây. . . .” Hạ Thiên vẫn gào thét thảm thương, giống như đây thật sự là sinh mệnh của mình.

“Phốc —— ” tiểu Thanh không nhịn được cười ra tiếng: “Được rồi tiểu thư, người đứng dậy nghỉ ngơi đi, những thứ này giao cho nô tỳ là được.”

Tiểu Thanh hầu hạ Hạ Thiên mấy ngày nay, cũng cảm thấy Hạ Thiên là một chủ tử rất tốt, ngoại trừ thi thoảng sẽ nói những câu khó hiểu, căn bản, nàng đối với hạ nhân cũng không làm ra dáng vẻ của bề trên, ở chung một thời gian, nàng cũng không còn sợ Hạ Thiên, bình thường còn có thể nói đùa với nàng vài câu.

“Không được không được.” Hạ Thiên không nghe theo, đẩy tiểu Thanh sang một bên: “Những thứ này tự ta làm là được rồi, các người không biết tính chất của những loại thảo dược này, nếu pha trộn lung tung thì phải làm thế nào? Các người qua bên kia đi!”

“A. . .vậy nô tỳ đi rót cho tiểu thư một ly nước, nghỉ ngơi một chút, uống cho đỡ khát.” Tiểu Thanh cực kỳ nghe lời, đứng lên cẩn thận đi về phía đại sảnh.

A Vinh cũng vâng lời đứng ở bên ngoài bãi đất trống, không dám tiến lên phía trước một bước, sợ giẫm phải những thứ quan trọng như sinh mạng của vị cô nãi nãi này, đứng một hồi, hẩn cảm thấy có chút nhàm chán, lại thắc mắc hỏi: “Tiểu thư, người lấy nhiều thảo dược như vậy để làm gì?”

Hạ Thiên liếc hẩn một cái: “Đương nhiên là để chế thuốc rồi, chẳng lẽ cứ để như thế này mà ăn à?”

Chẳng lẽ cứ để như vậy mà ăn? A Vinh mím môi, chẳng phải mọi người uống thuốc đều là để như vậy rồi đem sắc lên sao? Nhưng mà, khiến cho hẩn kinh ngạc chính là lời nói của Hạ Thiên: “Tiểu thư, người nói là muốn chế thuốc?”

“Ừm, sao người lại ngạc nhiên như vậy?”

A Vinh suy nghĩ, dĩ nhiên là hẩn rất ngạc nhiên rồi, không thể tưởng tượng được, Hạ tiểu thư này còn là một đại phu nha!

Hắn chớp mắt, sùng bái nói với nàng: “Tiểu thư, không ngờ người còn là đại phu, lúc trước tiểu nhân quả nhiên có mắt như mù, đã nhìn lầm người!”

78. Chương 78: Thưởng Thức Mỹ Nam

“Khụ khụ. . .” Hạ Thiên bị sắc nước miếng, cái kia, bán thuốc mà cũng được gọi là đại phu sao? Coi như vậy đi, ít nhất nàng cũng là chữa bệnh, tuy rằng việc chữa trị quả thực là. . . .bất lực.

“Ồ, tiểu thư, ta nói sai rồi sao?” Trông thấy sắc mặt của nàng trở nên kỳ lạ, A Vinh theo bản năng suy nghĩ, có phải mình đã nói sai điều gì rồi hay không.

“Haha. . .Không có, không có.” Hạ Thiên vội vàng cười haha lấy lệ.

Tiểu Thanh bưng tới một chén trà, trong tay còn cầm theo một cái giỏ, đi về phía bãi đất trống: “Tiểu thư tiểu thư, người nhìn xem đây là cái gì?”

Hạ Thiên nhìn vào cái giỏ trong tay nàng, ngay lập tức đôi mắt trở nên sáng rực: “Lăng hoa đẹp quá!” Nàng chạy tới, nhận lấy cái giỏ, trong giỏ chứa đầy các loại hoa xinh đẹp kiều diễm, hương thơm nhẹ nhàng phiêu theo cơn gió, hòa tan trong không khí, thấm vào đến tận tim gan.

“Người lấy ở đâu ra lăng hoa xinh đẹp như vậy?” Hạ Thiên mỉm cười hỏi, đôi mắt to tròn đầy vui sướng.

Tiểu Thanh thấy nàng cao hứng như vậy, cái miệng nhỏ nhắn hơi lộ ra một nụ cười ái muội: “Còn có thể là ai, đương nhiên là Tam hoàng tử của chúng ta nha.”

“A? Là hắn sao?” Hạ Thiên ngẩn người.

“Ngoài Tam hoàng tử của chúng ta ra, thì còn ai sẵn sàng hao hết tâm tư để có thể làm cho tiểu thư vui vẻ nha? Ai cũng nói tam hoàng tử lãnh khốc vô tình, nhưng ta thấy, tam hoàng tử tuy rằng mọi ngày luôn lạnh lùng, lại đối với tiểu thư người quả thực là tốt đến nỗi không lời nào có thể diễn tả được.”

Nghe thấy sự trêu chọc trong lời nói của tiểu Thanh, khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng: “Người giỏi lắm, lại dám trêu chọc ta?”

Tiểu Thanh cũng không sợ nàng, biết rõ nàng cùng lắm thì chỉ mồm mép lợi hại, tiểu Thanh vẫn như cũ, cười khoái trá như tên trộm, nói: “Ta nào có trêu chọc người nha, là bản thân người tự chột dạ, tiểu thư, người xem lại chính mình đi, mặt đã đỏ như mông khi, chẳng lẽ người một chút cũng không thích Tam hoàng tử sao?”

Nàng mới không thềm tin đâu.

“Ai nói ta thích hắn?” Hạ Thiên vội vàng phản bác, mặc dù lúc nàng và Ân Dã Thần ở cạnh nhau, nàng rất hay đỏ mặt, tim sẽ đập rất nhanh, nhưng nàng cảm thấy đây không phải là thích, mà chỉ giống như là một loại thưởng thức mỹ nam!

Hơn nữa, ai nói mặt hồng tim đập là thích? Nếu Hứa Sùng đứng ở trước mặt nàng, nàng cũng sẽ đỏ mặt, nếu Mộ Dung Vân Hải đứng ở trước mặt nàng, đừng nói tới đỏ mặt, chỉ sợ là nàng sẽ trực tiếp bỏ nhào qua, con người đối với mấy loại thần tượng này nọ, sức miễn dịch hẳn là rất kém!

Tiểu Thanh không tin lời nói của Hạ Thiên, kỳ thực, nàng đã sớm nhận định chuyện tình của Ân Dã Thần và Hạ Thiên, hưởng chi, thân phận của Tam hoàng tử vô cùng tôn quý, có thể gả cho hắn là mơ ước của biết bao nhiêu nữ tử, Hạ Thiên làm sao có thể không động tâm? Nàng cho rằng Hạ Thiên chỉ là đang thẹn thùng, không dám nói ra mà thôi.

Nàng cười hắc hắc, ra vẻ tiếc nuối nói: “Tiểu thư thật sự không thích Tam hoàng tử sao?”

“Không thích!” Hạ Thiên không chút nghĩ ngợi trả lời, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta phải hoài nghi mức độ chân thật của câu nói. Khụ, được rồi, nàng thừa nhận, nàng thích bề ngoài lãnh khốc của hắn,

thích xem dáng vẻ yêu nghiệt lãng lợ, khuôn mặt xinh đẹp không giống người thường của hắn, nhưng cái loại thích này không giống với cái loại thích giữa nam và nữ, hoàn toàn không giống.

79. Chương 79: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nam

“Aizz!” Tiểu Thanh râu rĩ thở dài: “Tam hoàng tử của chúng ta thật là đáng thương, bao nhiêu nữ tử muốn gả cho Tam hoàng tử nhưng người đều không cần, chỉ cần một mình tiểu thư, nhưng mà, tiểu thư lại không cần Tam hoàng tử, aizz, Tam hoàng tử sao lại đáng thương như vậy, uống công hắn là thiên hạ đệ nhị mỹ nam, kết quả vẫn là bị tiểu thư người ghét bỏ. . .”

Hạ Thiên dở khóc dở cười nhìn tiểu Thanh, nha đầu kia rung đùi đắc ý như vậy, nói này nói nọ thì được cái gì nha? Nhưng mà, nàng nghe xong cũng cảm thấy có chút hứng thú, kinh ngạc nói: “Người nói Tam ca được chọn là thiên hạ đệ nhị mỹ nam? Bộ dạng của hắn cũng đủ khiến cho thần linh cảm phần rồi, chẳng lẽ còn có người so với hắn còn đẹp hơn?”

Hạ Thiên cảm thấy có chút khó tin, lần đầu tiên gặp Ân Tử Dương, nàng cảm thấy Ân Tử Dương chính là thần tiên chuyển thế, xinh đẹp vô cùng, mà ấn tượng của nàng đối với Ân Dã Thần, ngoại trừ vẻ lạnh lùng bên ngoài khiến cho người ta cảm thấy hắn là một người nguy hiểm, không dễ chọc vào, cho đến cái ngày mà chính bản thân mình được chứng kiến nụ cười của hắn, nụ cười đó trong nháy mắt có thể hòa tan được sự lạnh lẽo trên khuôn mặt băng giá kia, khoảnh khắc đó, hắn như một vị thần đi lạc xuống cõi trần gian, so với Ân Tử Dương chỉ có hơn chứ không kém, nàng có thể khẳng định, trên thế giới này, so với hắn, không còn ai có thể cười rõ lên mà đẹp hơn như vậy.

Nhưng, hắn cư nhiên lại chỉ xếp hạng thứ hai! Vậy thì chứng tỏ, đứng trước hắn, là một mỹ nam chấn động thế nhân, nhật nguyệt biến sắc?

“Gi? Người thế mà lại không biết sao?” Tiểu Thanh nghi hoặc chớp mắt mấy cái, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, tại sao Hạ Thiên lại không biết?

“Ta biết thì còn hỏi người làm gì? Nói mau nói mau, người nào mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam?” Đôi mắt to tròn của Hạ Thiên lóe lên tia sáng hưng phấn.

Mỹ nam nha!

Lại còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam!

Chuyện tốt như vậy, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua! Tốt nhất là có thể dò la xem thiên hạ đệ nhất mỹ nam đó đang ở nơi nào, nàng nhất định phải đi gặp để mở mang tầm nhìn mới được!

Nghĩ tới thiên hạ đệ nhất mỹ nam, vẻ mặt của tiểu Thanh cũng có chút say mê, ánh mắt trở nên mờ mịt, mơ mơ màng màng lại mang theo một loại cảm xúc mộng ảo, mê luyến của thiếu nữ.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nam. . . . Hắn thật sự rất đẹp. . . rất đẹp. . . . Thậm chí mọi người còn hoài nghi hắn kỳ thực là một nữ nhân chứ không phải là nam nhân, nhưng mà, không một ai có thể có đủ can đảm để xé rách y phục của hắn, khinh bạc thân thể của hắn, để nhìn xem đến cuối cùng hắn là nam hay là nữ, tuy rằng, hắn quả thực là nam, nhưng mà. . . tất cả mọi người đều xem hắn là nữ nhân. . .”

“ . . .” Hạ Thiên nhìn thấy dáng vẻ háo sắc của tiểu Thanh, nhịn không được cong cong khóe miệng: “Người làm ơn trực tiếp nói với ta, thiên hạ đệ nhất mỹ nam này là ai có được không?”

Nàng rất bận, không rảnh để ở đây nhìn nàng ta lộ ra vẻ háo sắc đâu. . .

Nhưng hiển nhiên, vừa nhắc tới người này, tiểu Thanh liền hoàn toàn mê muội, trong miệng cứ lẩm bẩm: “Vẻ đẹp của hắn, vừa phóng túng, vừa thu liễm, vẻ đẹp của hắn, vừa cao ngạo lại vừa ung dung trầm tĩnh, vẻ đẹp của hắn, khiến ọi người như si như say, tình nguyện cứ ngủ mãi như vậy mà được nhìn thấy hắn ở trong mộng, chứ không nguyện mai kia tỉnh giấc rồi lại biến mất!”

“” Hạ Thiên thống khổ nhắm mắt lại, trời ơi, ai tới cứu vớt cái nữ nhân háo sắc này đi. . . .

“Lúc hần cười, có thể khiến ọi người cảm thấy giống như một vị thần tiên đang phiêu theo cơn gió, chỉ cần một cái nhíu mày của hần, có thể khiến ọi người thống khổ, đứt từng khúc ruột. . . . Ôi, trên đời này, không có bất kỳ một ai có thể so sánh được với hần. . . .”

“” Hạ Thiên cố gắng áp chế cơn xúc động muốn dùng nắm đấm để bịt lại cái miệng đang mở to của tiểu Thanh, lửa giận ngàn ngút, nàng cầm chén trà mà tiểu Thanh vừa bưng tới, hung hăng uống hết vào bụng.

Thôi thôi, dù sao nha đầu kia cũng sẽ không háo sắc cả đời được, chờ nàng bình thường trở lại, tự khắc sẽ nói ỉnh biết thiên hạ đệ nhất mỹ nam khiến cho vạn người mê một kia là ai thôi.

Cũng may, tiểu Thanh và nàng coi như là tâm linh tương thông, rốt cuộc cũng đem bản tính háo sắc phát ra xong, sau đó vô cùng say sưa tăng bốc, gần như si mê nói: “Hần chính là vương gia nhỏ tuổi nhất vương triều Vũ Trinh của chúng ta —— Ly vương điện hạ!”

“Phốc——” Hạ Thiên trực tiếp phun ra ngụm trà vừa mới hớp vào trong miệng.

80. Chương 80: Hối Hận

“Phốc——” Hạ Thiên trực tiếp phun ra ngụm trà vừa mới hớp vào trong miệng.

Không, phải nói là nôn, chính xác là nôn, một ngụm nước miếng trực tiếp văng lên mặt của A Vinh.

“Ai da, tiểu thư, người làm sao vậy?” Sau khi tiểu Thanh khôi phục lại bình thường, vội vàng lấy khăn lụa lau mặt giúp A Vinh, A Vinh cũng đang ngây ngất chìm đắm trong sự hâm mộ đối với thiên hạ đệ nhất mỹ nam, cũng không phát hiện ra bản thân mình bị người khác phun lên mặt.

Hạ Thiên không thể nào tin được, nhìn tiểu Thanh lắp bắp nói: “Người. . . người. . . người nói, Ly vương điện hạ, hần. . . hần. . . hần. . . đệ nhất mỹ nam?”

Đệ nhất mỹ nam?

Hần vậy mà lại là đệ nhất mỹ nam?

Nhớ tới đại thúc với gương mặt mọc đầy râu quai nón, nàng cảm thấy trên đầu mình có vô số quạ đen đang bay qua

“Tiểu thư, vẻ mặt của người như vậy là sao? Ly vương điện hạ vốn là người xinh đẹp nhất vương triều Vũ Trinh của chúng ta, mặc kệ là nam hay nữ, không có ai có thể so sánh được với dung mạo của Ly vương điện hạ nha!” Tiểu Thanh bất mãn nói.

“Mẹ kiếp! Đại thúc già như vậy mà được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam? Thảm mỹ của các người có vấn đề sao?”

Mắt của bọn họ như thế nào mà bảo đại thúc đẹp trai? Ánh mắt như thế nào mà lại bảo rằng đại thúc đẹp trai vậy hả?

“Tiểu thư! Nô tỳ không cho người nói Ly vương điện hạ như vậy!” Tiểu Thanh mạnh mẽ rống lên, cũng không quan tâm đối phương có phải là chủ tử của mình hay không, cũng không quan tâm đến mình có phải là nha hoàn của người ta hay không, chỉ biết rằng, vũ nhục Ly vương điện hạ chính là vũ nhục nàng! Không, so với vũ nhục nàng còn nghiêm trọng hơn!

Hạ Thiên rơi lệ, hoàn toàn bị tiểu Thanh đánh bại, chỉ có thể ôm lấy đầu đang đau nhức, than thở nói: “Ta nói này tiểu Thanh, chẳng lẽ ngươi không phát hiện nguyên một chòm râu quai nón vừa đen vừa dày trên mặt hần sao? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện hần một bụng tâm địa gian trá, cả ngày chỉ thích khi dễ người khác sao?”

Mà nàng, chính là cái người cực kì bi thảm, xui xẻo bị hấn khi dễ kia!

Nói đến chuyện này, tiểu Thanh cực kỳ bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu thư, người không biết rồi, đối với chuyện này, Ly vương điện hạ cũng không có biện pháp nào khác, năm nay ngài ấy mới chỉ có 27 tuổi, lớn hơn đương kim thái tử điện hạ có ba tuổi, là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của đương kim hoàng thượng, nhận hết ân sủng của hoàng thượng và thái hậu nương nương, trong kinh thành không có ai là không muốn nịnh bợ vị tiểu Vương gia này? Hơn nữa, vị Vương gia này mỹ mạo kinh người, mỗi ngày, người đến cửa cầu hôn nhiều không kể xiết, cho đến bậc cửa bên ngoài cũng đã bị phá hư nhiều lần.

Ly Vương điện hạ không còn cách nào khác, từ đó về sau đành phải cố ý che đi dung mạo của bản thân mình, cũng nói với tất cả mọi người ở trong thiên hạ rằng, hấn chỉ cưới vương phi có dung mạo đẹp hơn hấn. . . .”

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức khiến cho trái tim của tất cả thiếu nữ, thiên kim tiểu thư đều tan vỡ! Hạ Thiên cảm thán, thử hỏi, hấn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, đệ nhất nha! Nếu có người so với hấn còn đẹp hơn, hấn còn có thể đứng hạng nhất sao?

Không nghĩ tới Vương gia đại thúc lại cố ý dùng chòm râu để che khuất dung mạo của mình, nói thật, nhìn đến bộ dạng râu ria của hấn bây giờ, không biết ai có thể tin được hấn chỉ mới 27 tuổi? Quả nhiên là chỉ có một mình đại thúc thôi, không những tuổi trẻ, mà còn là đệ nhất mỹ nam, sao có thể là một kẻ bại hoại được?

Hạ Thiên hồi hận, hồi hận đến xanh cả ruột gan!

81. Chương 81: Đánh Cuộc

Hạ Thiên hồi hận, hồi hận đến xanh cả ruột gan.

Tại sao trước kia nàng lại không phát hiện đại thúc là một mỹ nam?

Tại sao lại không phát hiện, phía sau bộ râu lùm xùm của đại thúc, chính là một khuôn mặt xinh đẹp đến nỗi khiến cho nhân thần phần nộ?

Nếu sớm biết hấn là đệ nhất mỹ nam, nàng nhất định sẽ thưởng thức vài cái, vì bản thân mình mà sẽ ghi nhớ cho thật kỹ.

“Ly vương điện hạ thật đáng thương! Từ nay về sau sẽ không thể nào để lộ ra khuôn mặt thật của mình!” Tiểu Thanh khổ sở thở dài, thút tha thút thít, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi, cũng không biết là nàng bởi vì Ly vương điện hạ không thể dùng khuôn mặt thật của chính mình gặp người khác mà thương tâm, hay là vì bản thân sẽ không còn được nhìn lại khuôn mặt mỹ lệ của Ly vương điện hạ mà thương tâm.

“Người rất muốn nhìn sao?” Hạ Thiên đột nhiên nhướng đôi hàng mi, thần thần bí bí hỏi tiểu Thanh: “Người chẳng phải là rất muốn nhìn lại dung nhan tuyệt mỹ của Ly vương điện hạ sao?”

Tiểu Thanh nước mắt lưng tròng gật đầu: “Đương nhiên là muốn rồi, trên đời này có ai mà không muốn nhìn cơ chứ?”

“Ta cũng muốn ta cũng muốn. . . .” Vừa nghe có thể được nhìn thấy “mỹ nhân” một lần nữa, A Vinh nháy mắt hồi phục lại tinh thần, vội vàng bày tỏ tâm nguyện của bản thân.

“Hắc hắc. . .ta có thể giúp các người gặp hấn!” Hạ Thiên cười âm hiểm, đắc ý nói.

Tiểu Thanh và A Vinh sáng mắt, lại cảm thấy có chút không tin được: “Làm sao có thể, đến cả hoàng thượng cũng chưa có cơ hội gặp lại, tiểu thư làm sao có biện pháp?”

“Các người không tin? Không tin thì chúng ta đánh cược nhé?” Hạ Thiên khua khua tay, bộ dạng rất chắc chắn.

“Được, cực thì cực, nếu có thể gặp lại Ly vương diện hạ dù chỉ là một cái liếc mắt, cho dù phải làm cái gì ta cũng nguyện ý!” Tiểu Thanh bất chấp tất cả nói.

A Vinh do dự một hồi, cũng thông suốt: “Ta cũng cực!”

“Tốt lắm, nếu ta có thể giúp cho các người gặp được, một người mười hai bạc! Nếu ta không làm được, ta cho các người mỗi người mười hai bạc!” Hạ Thiên hạ quyết tâm, vì kế hoạch lâu dài của bản thân mình, nàng cũng thông suốt rồi.

“Đều nghe theo tiểu thư!”

“Vây đi thôi! Bây giờ chúng ta đến Ly vương phủ!” Hạ Thiên đặt chén trà trong tay xuống, chạy về phòng mình, tự tiện lục lợi bao lớn bao nhỏ, tìm kiếm vật gì đó, trong lòng tràn đầy tin tưởng ôm vào ngực, sau đó nàng dẫn tiểu Thanh và A Vinh thẳng một đường đến Ly vương phủ!

*

Mạc quản gia đang rầu rĩ.

Sau khi Vương gia từ trong cung trở về, một tiếng cũng không nói, chỉ quay về thư phòng ngồi một mình, ai cũng không gặp, cũng không bước ra ngoài cửa.

Về sau, Tam hoàng tử có đến đây một lúc, đi vào thư phòng của Vương gia, không biết là nói chuyện gì, sau khi Tam hoàng tử rời đi, Mạc quản gia phát hiện, tâm tình của Vương gia càng trở nên không tốt, thậm chí còn ra lệnh không cho bất cứ kẻ nào được phép quấy rầy hắn.

Nhưng mà nhìn cái bộ dạng này, Vương gia hẳn là vẫn chưa đem tin tức đã tìm thấy nữ nhi của thừa tướng – Hướg Linh Lung nói cho hoàng thượng biết, chỉ là, có thể giấu như vậy đến bao giờ?

Buổi tối thi hội hôm đó đã có không ít người nhận ra được thân phận của nha đầu Hạ Thiên kia, e rằng chỉ có thể kéo dài thêm vài ngày nữa thôi.

Vương gia lúc này chắc là đang rất phiền muộn trong lòng.

“Mạc quản gia, Mạc quản gia!” Rất xa, một giọng nói thanh thúy truyền đến, trực giác mách bảo Mạc quản gia rằng giọng nói này rất quen, hắn sững sốt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Thiên đem theo một nam một nữ hạ nhân cải trang, đang đi nhanh về phía mình.

“Hạ cô nương, là người sao?” Mạc quản gia kinh ngạc hỏi, trong lòng đã nảy lên vài phần vui sướng, nàng tới thật đúng lúc, mặc kệ nàng có phải là Hướg Linh Lung hay không, cũng không quan tâm nàng tới đây có mục đích gì, ít nhất bây giờ, nàng là người duy nhất có thể khuyên nhủ được Vương gia.

82. Chương 82: Người Ta Nhớ Người Nha.

“Đúng nha, Mạc quản gia, nhiều ngày không gặp, người hình như trẻ hơn rồi!” Hạ Thiên mặt không đỏ thỏ không gắp, vuốt mông ngựa, sau khi nịnh bợ xong, nàng lập tức trở về bình thường, thần thần bí bí sáp lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Mạc quản gia, đại thúc đâu rồi?”

Mạc quản gia đã sớm quen với cách xưng hô của Hạ Thiên đối với Vương gia nhà mình, nàng tới tìm Vương gia, chính là vô cùng hợp ý hắn, ngay lập tức trả lời: “Vương gia đang ở trong thư phòng, Hạ cô nương có thể trực tiếp đi qua.”

“Tốt lắm, cảm ơn Mạc quản gia!”

Có được đáp án, Hạ Thiên khoát khoát tay, ra hiệu cho tiểu Thanh và A Vinh đang đứng đằng sau, khí thế bừng bừng đi về phía thư phòng.

Khuôn mặt của tiểu Thanh và A Vinh hơi cứng lại, lúc trước cứ cho rằng Tam hoàng tử đối xử tốt với Hạ Thiên như vậy, là do Hạ Thiên có vận khí tốt, có thể khiến cho Tam hoàng tử mê muội, nhưng lại thấy

khoảng thời gian Hạ Thiên ở đó, cũng không có ai đến tìm nàng, bọn họ liền cho rằng Hạ Thiên chẳng qua chỉ là một người bình thường, may mắn được Tam hoàng tử coi trọng mà thôi. . . .

Nhưng hiện tại thấy nàng quen thuộc với Ly vương phủ như vậy, thậm chí đến cả quản gia của Ly vương phủ cũng đối với nàng khách khí hơn vạn phần, bọn họ ngay lập tức cảm thấy, thân phận của Hạ Thiên, chỉ sợ rằng không đơn giản mình nghĩ. . . .

Đi đến thư phòng, Hạ Thiên vốn muốn giống như trước kia, trực tiếp đá cửa, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, hôm nay đến đây là có mục đích, tuyệt đối không thể làm chuyện xấu, vì thế, nàng lui về sau một bước, ở trước cửa đứng lại, vô cùng nhẹ nhàng gõ gõ lên cửa.

Sau ba tiếng gõ cửa, bên trong vẫn yên tĩnh không một tiếng động, giống như không hề có người ở đây.

Hạ Thiên trừng mắt nhìn, chẳng lẽ không có người thật sao? Nàng lại gõ thêm ba cái nữa.

“Cộc cộc cộc. . . .”

“Ầm ——” Lần này, đáp lại nàng là một âm thanh vô cùng dữ dội, khiến cho Hạ Thiên giật nảy mình, bên trong truyền đến giọng nói như cơn bão nhiệt đới đang bùng nổ: “Cút! Bỏ vương đã nói không cho phép kẻ nào quấy rầy, đều trở thành gió bên tai rồi phải không?”

Nghe vậy, Hạ Thiên nháy mắt liên tục, trừng mắt nhìn vào cửa kêu to: “Này, đại thúc thú vị, nói chuyện khách khí một chút, người bảo ai cút? Người cho rằng ta rất muốn đến đây sao? Cuộc đời ta ghét nhất chính là người khác nói cái từ “cút” này!”

“Rầm rầm ——” một tiếng, cửa mở, để lộ ra khuôn mặt của Ân Tịch Ly với đôi mắt tràn đầy tơ máu: “Nha đầu?”

“Cái gì mà nha đầu? Người ta có tên có họ. . . .” Giọng nói đột nhiên ngừng lại một chút, Hạ Thiên lo lắng nhìn hắn: “Đại thúc, người có khỏe không? Sao lại trông tiêu tụy như vậy? Người bị ai khi dễ à?”

Không đúng, hắn là Vương gia, ai mà dám khi dễ hắn? Nhưng mà, tại sao hắn lại trông tiêu tụy như vậy? Đôi mắt tràn ngập tơ máu giống như đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, trong lòng Hạ Thiên bỗng nhiên cảm thấy thật đau, cảm giác vô cùng khó chịu.

Khoảnh khắc khiếp sợ qua đi, hắn khôi phục sự lạnh nhạt thường ngày, thản nhiên nói: “Ta không sao, người tới đây làm gì?”

“Ta tới để. . . .” Trực giác của Hạ Thiên sẽ đem mục đích của mình nói ra, lại lập tức ngậm miệng, áp chế cái cảm giác khó chịu ở trong lòng, đi theo hắn vào thư phòng, cười hì hì nói: “Ôi, đại thúc, một ngày không gặp như cách ba thu, người ta chỉ là nhớ người, cho nên mới đến tìm người nha!”

83. Chương 83: Dao Cạo Râu Bò Câu

Tim của Ân Tịch Ly bỗng nhiên đập mạnh, hắn quay đầu nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nhớ ta?”

Nàng nói nàng nhớ hắn, đây là thật sao? Là thật sao? Trong lòng nảy lên một cỗ vui sướng, môi mỏng không thể kìm nén giương lên một nụ cười.

Bỗng nhiên, lời nói của Ân Dã Thần quanh quẩn bên tai, trong phút chốc, sự vui sướng nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, chỉ còn lại một tia bất đắc dĩ không thể phát hiện.

“Đương nhiên, hôm nay người ta đến còn mang theo lễ vật tặng cho người nha!” Hạ Thiên thần bí cười hề hề, cao giọng nói: “Tiểu Thanh, A Vinh, lễ vật ta chuẩn bị cho đại. . . .khụ, Ly vương gia đâu, mau lấy ra!”

Tiểu Thanh tiến lên một bước, vụng trộm liếc nhìn người mà mình ngưỡng mộ bấy lâu, cung kính dâng lên lễ vật mà Hạ Thiên chuẩn bị.

Ánh mắt của Ân Tịch Ly có chút quái dị tiếp nhận cái được gọi là lễ vật này: “Đây là cái gì?”

Cái hộp hình chữ nhật, màu xanh đậm, được đóng gói vô cùng khéo léo, trên hộp còn có con dấu được in ngay ngắn, chữ viết rất lạ, những chữ này tuy rằng kỳ quái, nhưng hẳn vẫn có thể hiểu được.

“Dao cạo râu bồ câu?” Đây là cái quỷ gì vậy? Về mặt của Ân Tịch Ly khó hiểu.

Hạ Thiên cười một cách thần bí, kỳ thực đây là dao cạo râu sử dụng năng lượng mặt trời, là Ngôn Hoan mua inh chủ của Hỏa Diễm Minh, nhưng mà, Ngôn Hoan ngại ngần không dám đưa, thế nên mới để cho nàng đưa, nàng định bụng bán hết số thuốc này sẽ đi đến Hỏa Diễm Minh, lại không nghĩ rằng, còn chưa bán xong đã bị xuyên tới đây, vì vậy cho nên cái dao cạo râu này cũng theo nàng xuyên qua rồi.

Dù sao thì chắc cũng không trở về được nữa, cái này cũng đến vài ngàn lạng nha, không nên lãng phí như vậy, bây giờ đưa cho đại thúc sử dụng là thích hợp nhất.

Ân Tịch Ly ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang cười đến thần bí của Hạ Thiên: “Rốt cuộc đây là cái gì?”

“Đây là đồ tốt nha!” Hạ Thiên lấy lại, chỉ vài động tác đã xé mở cái hộp, lấy ra dao cạo râu ở bên trong, đọc tờ hướng dẫn, tìm được chốt mở.

“Đại thúc, nằm xuống!”

“” Ân Tịch Ly nhìn nàng một cách khó hiểu, nằm xuống? Nằm thế nào?

“Nằm xuống làm cái gì?”

“Ai da, để hướng dẫn cho người biết cái này sử dụng như thế nào nha, người ta tặng lễ vật cho người, người không biết cách sử dụng, chẳng phải là rất có lỗi với ta sao? Mau lên, nằm xuống!” Nàng vừa ra lệnh vừa đẩy Ân Tịch Ly đến chiếc giường nhỏ phía bên trong thư phòng.

Trong lòng lại cười hả hê, chỉ cần cạo sạch chòm râu của đại thúc, nàng không chỉ được nhìn ngắm dung nhan của thiên hạ đệ nhất mỹ nam mà ngay cả bạc cũng bay tới nữa.

Hạ Thiên hiếm khi chủ động tới gần Ân Tịch Ly, nhất thời khiến cho tinh thần của hắn run lên, không tự chủ được, nghe theo ý đồ của nàng mà nằm xuống giường.

“Nằm xong rồi!” Nàng chỉnh lại xiêm y của hắn, giương giọng hô: “Tiểu Thanh, mang khăn ướt tới đây!”

Tiểu Thanh lập tức mang khăn ướt tới, chiếc khăn lụa này đã được làm ướt từ lúc còn ở Lê viện, lúc đó Hạ Thiên sợ Ân Tịch Ly sẽ không phối hợp, cho nên tất cả đều đã được chuẩn bị từ trước.

Tiếp nhận chiếc khăn, Hạ Thiên nhìn Ân Tịch Ly cười: “Đại thúc, ngoan ngoãn nằm im nha, đao kiếm không có mắt, người cũng không muốn khuôn mặt của mình bị cắt đúng không?”

Có ý gì? Ân Tịch Ly cảm thấy lời nói của Hạ Thiên rất kỳ quái, cái gì mà đao kiếm không có mắt, cái gì mà mặt bị cắt? Chẳng lẽ cái vật mà nàng lấy từ trong chiếc hộp kia là đao là kiếm sao?

Lúc hắn còn đang nghi hoặc, Hạ Thiên cầm khăn ướt lau lên khuôn mặt của hắn, ở dưới cằm và xung quanh cánh môi, toàn thân của Ân Tịch Ly trở nên cứng đờ, theo phản xạ nắm chặt tay của Hạ Thiên, tức giận hỏi: “Người muốn làm gì?”

84. Chương 84: Hạ Thiên Rất Dũng Mãnh

Lúc Ân Tịch Ly còn đang nghi hoặc, Hạ Thiên cầm khăn ướt lau lên khuôn mặt của hắn, ở dưới cằm và xung quanh cánh môi, toàn thân của Ân Tịch Ly trở nên cứng đờ, theo phản xạ nắm chặt tay của Hạ Thiên, tức giận hỏi: “Người muốn làm gì?”

Hắn để chòm râu này đã được vài năm, muốn dùng nó để che lấp đi dung mạo của bản thân mình, bây giờ nàng lại muốn động tay động chân làm gì đây?

Tâm tình bị chọc giận khiến cho hần nhất thời quên mất phải giảm nhẹ sức lực, Hạ Thiên cảm thấy giống như có một cái kim sắt đang đâm vào cổ tay nàng, đau đến nỗi khuôn mặt nhỏ trở nên trắng bệch: “Này, người đang làm gì vậy? Nắm tay ta đau quá!”

“Bổn vương muốn biết người rốt cuộc muốn làm gì?” Ân Tịch Ly lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

“Ta không phải đã nói là đang chỉ người cách sử dụng dao cạo râu hay sao?” Hạ Thiên cảm thấy có chút ủy khuất, nàng cũng chỉ vì hần thôi, cần gì mà phải tức giận đến nỗi dùng lực mạnh như vậy chứ?

“Thật sao?” Ân Tịch Ly rõ ràng không tin, con ngươi lóe lên tia sáng, phút chốc lại gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, lực đạo trong tay đã từ từ giảm bớt, biết bản thân mình đã làm đau Hạ Thiên, trong lòng hần lại có chút hối hận.

“Nói nhảm! Chẳng lẽ người tưởng là ta đang muốn phi lễ người sao?” Hạ Thiên bắt mồm mím môi, vẻ mặt của nàng rất chi là vô tội.

Đứng một bên ở phía sau thư phòng, tiểu Thanh và A Vinh liếc nhau một cái, trong lòng âm thầm kinh ngạc, cũng không rõ quan hệ giữa Hạ Thiên và Ly vương rốt cuộc là như thế nào, nhưng mà nhìn đến tình huống này, dường như bọn họ thật sự có khả năng lại được trông thấy dung mạo chân chính của Ly vương diện hạ rồi!

“Mau nằm xuống đi!” Hạ Thiên không cam không nguyện nói, nàng có chút lo lắng, nếu mình thật sự cạo đi hết chòm râu của hần, có khi nào hần sẽ thẹn quá hóa giận mà giết mình không?

Nàng quay đầu liếc mắt nhìn A Vinh và tiểu Thanh một cái, nghĩ đến hai mươi lượng tiền đặt cọc, hai mươi lượng nha, nàng phải bán bao nhiêu thuốc mới có thể thu được hai mươi lượng, ngay lập tức hạ quyết tâm, mặc kệ, cứ làm rồi tính sau!

Vì thế, lông mày của Hạ Thiên dựng lên, đá văng đôi giày, nhảy thẳng lên giường, xoay người một cái, dạng chân ngồi ở trên người Ân Tịch Ly.

“Người. . . .” Cho dù vương gia đại thúc hào hoa phong nhã, giờ phút này cũng trở nên ngây ngốc rồi.

Mà hai cái miệng của tiểu Thanh và A Vinh cũng có thể nhét lọt vài quả trứng gà, A A A Hạ cô nương thật là dũng mãnh. quả thực vô cùng khủng bố!

“Đại thúc, ta mặc kệ!” Hạ Thiên chỉ muốn ngăn chặn Ân Tịch Ly, không phải là có ý gì khác, cũng không cần biết người khác suy nghĩ như thế nào, nàng chỉ cần rằng, bất chấp tất cả mà nói: “Đại thúc, hôm nay người hãy vì ta mà hy sinh một chút đi, người yên tâm, ta nhất định sẽ dùng kỹ thuật tốt nhất, để cho người ‘lại có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời’!”

Dứt lời, nàng cũng không quan tâm ánh mắt của Ân Tịch Ly đang kinh ngạc như thế nào, đem dao cạo râu đặt dưới tai hần, bắt đầu cạo râu!

Âm thanh ‘ù ù’ truyền đến, Ân Tịch Ly chỉ cảm thấy những nơi mà cái vật kia chạm vào có cảm giác tê tê ngứa ngứa, một chút cảm giác đau cũng không có, lại có chút cảm giác thú vị.

Ngay lập tức không khỏi cảm thấy tò mò, cái dao cạo râu này, rốt cuộc là thứ gì?

Làn da trắng nõn bị râu che phủ quanh năm, giống như một khối ngọc óng ánh trong suốt, bóng loáng lại vô cùng xinh đẹp, Hạ Thiên không kìm chế được mà đến gần thêm chút nữa, xem những chỗ mà dao cạo râu đã lướt qua, mớ râu ria kia, từng chút lại từng chút mà dần dần rút xuống, để lộ ra làn da mịn màng nhẵn nhụi.

85. Chương 85: Nàng Muốn Đem Tất Cả Xương Cốt Của Hần Nuốt Vào Trong Bụng

“Đại thúc!” Nàng bỗng nhiên nói.

“Sao?” Ân Tịch Ly cũng đã hiểu, chủ ý của nàng là bỏ đi chòm râu của hắn, nhưng bây giờ hắn đã không thể nào tức giận được nữa rồi, thân thể mềm mại ở trong ngực, áp chế ở trên người hắn, thật kỳ lạ, như vậy lại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào và thân mật.

Không có bất kỳ dự niệm nào, hắn đột nhiên cảm thấy, nếu cứ như vậy mà ở cạnh nhau, râu ria gì kia, hắn cũng để cho nàng cạo hết!

“Người có một làn da thật tốt. . . .” Con người to tròn lúng liếng của Hạ Thiên phát ra tia sáng rực rỡ, nàng không hề chớp mắt mà nhìn hắn, dao cạo râu trong tay cũng không hề ngừng lại, lúc này đã cạo được hai phần ba rồi.

Trông thấy chiếc cằm vòng cung hoàn mỹ đang dần dần lộ ra, còn có bờ môi mỏng gợi cảm, Hạ Thiên nuốt nước miếng, tiểu Thanh lại một lần nữa trở nên háo sắc, hai mắt của A Vinh thì tỏa sáng, giống như là ở trước mặt hắn, không còn là một Ly vương điện hạ nữa, mà là một vị cô nương đẹp như thiên tiên.

Cho đến khi bộ râu đã hoàn toàn được cạo xong, Hạ Thiên dùng khăn ướt lau sạch những sợi râu nhỏ li ti, rồi lại ngơ ngác nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly sờ sờ chiếc cằm bóng loáng, có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, xem ra nếu muốn nuôi lại một chòm râu như trước, e rằng phải đợi nhiều năm rồi.

Nhưng mà, trông thấy dáng vẻ đang ngẩn người nhìn chằm chằm mình của Hạ Thiên, hắn nhin không được cười cười, thuận thế ôm lấy nàng đổ lên trên người mình, đem nàng chống trước mắt mình, để cho hình ảnh của bản thân cứ thế mà rơi vào đôi con người trong suốt, hắn bất đắc dĩ cười cười: “Nha đầu, ánh mắt của người bây giờ, thật giống như là muốn đem ta ăn luôn đấy!”

Hạ Thiên ngây ngốc nhìn hắn, không, nàng đâu chỉ muốn ăn luôn, mà quả thật là muốn đem tất cả xương cốt của hắn nuốt hết vào trong bụng, nuốt trọn cả người hắn.

Cuối cùng nàng đã hiểu, vì sao hắn được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam, vẻ đẹp của hắn, không phải là cái kiểu đẹp thanh tú giống như Ân Tử Dương, cũng không giống như Ân Dã Thần thường ngày lạnh lùng bỗng nhiên nở nụ cười thì lại trở nên lẳng lơ diêm dúa, vẻ đẹp của hắn, dường như là một loại mộng ảo phiêu dật, khiến cho người khác chỉ dám đứng nhìn từ xa chứ không dám chạm vào, lại tồn tại một cách chân thật như vậy, lúc thì khê cười dịu dàng, khi thì nhíu mày cứng rắn, hay có khi lại trầm mặc một cách nghiêm nghị, hoặc đôi lúc lại nói chuyện một cách cao hứng.

“A ——” Nàng đột nhiên gào lên một tiếng, vốn dĩ là đang nghiêng mình, lại bổ nhào về phía trước, cả người áp chặt vào thân thể của Ân Tịch Ly, hét to: “Không cho phép nhìn, không cho phép nhìn, ai cũng không được nhìn!”

Nàng gắt gao che đi khuôn mặt của Ân Tịch Ly, quay đầu trừng mắt nhìn tiểu Thanh và A Vinh: “Vừa rồi các người đã nhìn thấy, bây giờ không cho nhìn nữa, đi ra ngoài, đi ra ngoài, không cho nhìn, không cho nhìn nữa!”

“Tiểu thư. . . .” Tiểu Thanh và A Vinh lưu luyến không rời, phải biết rằng, bọn họ không được nhìn thấy dung mạo thật sự của Ly vương điện hạ đã sáu năm rồi.

“Huhu. . . .Các người không được nhìn. . . .” Hạ Thiên dẩu môi, một khóc hai nháo.

Tiểu Thanh còn đang muốn nói câu gì, cả người lại đột nhiên rùng mình, gương đôi mắt còn đang thất thần, bỗng phát hiện, Ly vương điện hạ đang dùng ánh mắt cảnh cáo bọn họ.

Thân thể của tiểu Thanh trở nên cứng đờ, lập tức nói: “Vâng, nô tỳ lập tức ra ngay!” Dứt lời, liền vội vàng kéo A Vinh ra khỏi thư phòng, nhân tiện đóng cửa lại.

“Bọn họ đã ra ngoài rồi!” Ân Tịch Ly thản nhiên nói.

Hạ Thiên cắn cắn môi, nước mắt lưng tròng: “Đại thúc, người để râu lại có được không?”

86. Chương 86: Nhìn Một Lần – Một Trăm Lượng

Hạ Thiên cắn cắn môi, nước mắt lưng tròng: “Đại thúc, người để râu lại có được không?”

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười: “Còn có thể mang râu trở lại được sao?” Nàng nghĩ râu là mủ à? Muốn tháo thì tháo, muốn mang thì mang?

Hạ Thiên lại mếu mếu, dường như lại muốn khóc rồi.

Ân Tịch Ly vội vàng xoa đầu nàng, an ủi vài cái: “Không phải là người dẫn bọn họ đến để nhìn ta sao? Sao lại không cho người ta nhìn nữa?”

Hạ Thiên rụt cổ lại, không nghĩ tới mục đích của mình đã bị đại thúc phát hiện ra, nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng, vì thế lại râu rĩ không vui nói: “Ta hối hận, cho nên không muốn để bọn họ nhìn nữa.”

“Hối hận? Vì sao?” Ánh mắt của Ân Tịch Ly trở nên sâu kín, dường như có chút chờ mong có thể được nghe thấy từ trong miệng nàng một câu trả lời khiến cho hắn cảm thấy vui sướng.

Hạ Thiên nhìn hắn, kỳ thực, nàng cũng không rõ cảm giác trong lòng mình, nàng muốn, khuôn mặt này của đại thúc chỉ để ột mình mình xem, để ột mình mình được thưởng thức, bất kỳ ai khác cũng đều không được.

Nhưng mà, câu trả lời này nếu nói ra, quả thực rất dọa người, cũng rất kỳ quái, vì thế, nàng ngẫm nghĩ một hồi, đành phải râu rĩ nói: “Ta cảm thấy bọn họ trả tiền ít quá, người đẹp như vậy, mười hai bạc không đủ, một trăm lượng thì mới cho họ xem!”

“ . . . ” Ân Tịch Ly im lặng không nói nên lời, trong lòng đều là thất vọng và tức giận.

Nửa ngày trôi qua, hắn mới nhẹ nhàng thở dài, giống như là đang nói với nàng, lại giống như là tự nói với chính mình: “Ta phải làm thế nào với người bây giờ. . . ”

“Cái gì?” Giọng nói của hắn rất nhỏ, Hạ Thiên không phải là người tập võ, miễn cảm với tiếng gió thổi cỏ lay gì đó, nàng không thể nào nghe ra được hắn đang nói gì.

Ân Tịch Ly không trả lời, chỉ nhắm mắt lại, trong đầu một lần lại một lần hồi tưởng những lời mà Ân Dã Thần đã nói với mình, một lúc lâu sau mới mở mắt, bình tĩnh nâng Hạ Thiên đứng dậy.

Lúc này Hạ Thiên mới để ý tới bản thân mình đang hoàn toàn áp ở trên người hắn, hai thân thể kề sát vào nhau, nếu không phải là Ân Tịch Ly chủ động nâng nàng dậy, nàng cũng không ý thức được sự thân mật giữa hai người.

Mặt của Hạ Thiên nóng bừng như lửa đốt.

Ân Tịch Ly bỗng nhiên nghiêm nghị đứng lên: “Vừa rồi người nói, khuôn mặt này của bổn vương, xem một lần là một trăm lượng đúng không?”

“A? Đúng. . . đúng vậy. . . ” Nàng quả thật là muốn thu một trăm lượng bạc của tiểu Thanh và A Vinh.

Nào ngờ, Ân Tịch Ly duỗi bàn tay, giơ ra trước mặt nàng, các khớp xương cứng cáp, ngón tay thon dài vô cùng đẹp đẽ.

Hạ Thiên không khỏi ngẩn ngơ.

“Người nhìn ta mấy lần? Không đếm được phải không? Được, bổn vương cũng không tính mắc cho người, một vạn lượng là được rồi.” Ngữ khí lạnh nhạt, lời nói lạnh nhạt, sự lạnh lẽo hoàn toàn thấm thấu đến tận trong lòng của Hạ Thiên.

“Đại thúc thú! Sao người lại nhỏ mọn như vậy?” Hạ Thiên tức giận, một tia thẹn thùng khi này đã hoàn toàn biến mất.

“Không đưa sao?” Ân Tịch Ly nhíu mày: “Vậy thì nhắm mắt lại, không cho người nhìn bổn vương nữa!”

Tim phổi của Hạ Thiên đều tức đến nỗi muốn vọt ra ngoài, không nói hai lời liền nhắm mắt lại: “Không thèm nhìn không thèm nhìn, ta mới không lạ gì mà phải nhìn, người mau đi nhanh đi, đi nhanh đi, đừng

đứng ở đây cản trở tầm mắt của ta!”

87. Chương 87: Hôn

Hạ Thiên vô cùng khí phách nhắm mắt lại, nói không nhìn là không nhìn, vừa nhắm mắt là nhắm hơn mười phút, trong thư phòng trở nên yên tĩnh không một tiếng động, giống như là chỉ còn lại một mình nàng.

Hạ Thiên co giật khóe môi, nói một câu: “Người đã ra ngoài chưa? Chưa thì hãy mau đi đi, đừng có ở lại rồi nói ta nhìn người!”

Giọng nói thanh thúy phiêu dạt trong không khí, lặng lẽ quanh quẩn nơi thư phòng, nhưng không hề có tiếng trả lời.

Xem tình hình này, có lẽ hắn đã đi ra ngoài rồi.

Hạ Thiên hừ một tiếng mới vừa lòng mở to mắt, lại không ngờ ngay lúc này, cảm giác bên hông đột nhiên trở nên căng thẳng, một bàn tay to lớn ôm chặt eo của nàng, bàn tay ấm áp còn lại đưa lên khuôn mặt trái xoan, che đi đôi mắt nàng đang muốn mở ra.

“Người. . . .” Nàng ngẩn người, hoảng hốt hô lên, hai cánh môi ấm áp liền rơi xuống, hôn lên đôi môi của nàng, nuốt đi tiếng kinh hô vào trong miệng.

Hạ Thiên giãy giụa kịch liệt! Sắc mặt sung huyết đỏ bừng, không thể nhìn thấy, lòng nàng hoảng hốt, không biết là ai đang hôn mình, nhưng lại mơ hồ có cảm giác người này vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến nỗi nàng không hề có cảm giác hắn sẽ làm gì nguy hiểm đến mình.

Hạ Thiên càng vùng vẫy mạnh, nụ hôn của người ấy lại càng dịu dàng, cánh môi mềm mại ướt át, lưu luyến mút lấy đôi môi nàng, giống như một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên đất, dịu dàng đến khó tin, khiến cho tim nàng đập mạnh liên hồi!

Nàng không có cảm giác nguy hiểm, cũng không có cảm giác ghê tởm, chỉ có hương vị nhàn nhàn cùng đôi môi ấm áp vây quanh, khiến cho nàng dần dần hòa tan trong biển tình ngọt ngào.

Là ai? Ai đang hôn nàng? Đại thúc sao?

Khi này chỉ có hai người bọn họ ở trong này, chẳng lẽ thật sự là đại thúc? Nàng hít vào thật sâu, cảm thấy hương thơm này quả thật là ở trên người đại thúc, lúc này, dù vẫn không thể nhìn thấy gì nhưng Hạ Thiên đã dần dần lấy lại bình tĩnh.

Được rồi, nếu là đại thúc. . . . Ách, dù sao, đại thúc đẹp trai như vậy, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị hắn hôn. . . .

Nghĩ như vậy, hai cánh môi cọ sát lẫn nhau cũng không đủ để khiến cho người kia thỏa mãn, lại bá đạo thăm dò, tiến vào trong miệng nàng, công thành chiếm đất.

Hô hấp không khỏi tăng thêm vài lần, bầu không khí dần dần trở nên nóng rực, Hạ Thiên không rõ là do bản thân mình hay là do hắn mặc nhiều lớp quần áo, tại sao chỉ trong giây lát mà cả người hắn trở nên vô cùng nóng bỏng, hình như chính mình cũng không khác biệt là bao. . . .

Nàng cảm thấy, nếu còn tiếp tục như vậy, nhất định sẽ xảy ra cái chuyện gì kia, Thiên Lôị chạm phải Địa Hỏa, sẽ càng không thể văn hời. . . .

Trong lòng bắt đầu hoảng loạn, cũng có chút sợ hãi, tuy rằng không thể không thừa nhận, nàng không hề chán ghét nụ hôn này, thậm chí còn hơi thích thú, nhưng nàng cũng không phải là người dễ dàng cởi mở, cứ như vậy mà cùng với một tên nam nhân làm cái chuyện kia thì

88. Chương 88: Là Ai Hôn Nàng?

Trong lòng bắt đầu hoảng loạn, cũng có chút sợ hãi, tuy rằng không thể không thừa nhận, nàng không hề chán ghét nọ hôn này, thậm chí còn hơi thích thích, nhưng nàng cũng không phải là người dễ dàng cởi mở, cứ như vậy mà cùng với một tên nam nhân làm cái chuyện kia thì

Cũng may, người kia hình như lại có chút do dự, sau đó đột nhiên nhẹ nhàng buông Hạ Thiên ra, bàn tay to dày ấm áp vẫn luôn che khuất ánh mắt nàng, trong lòng bàn tay, hai hàng mi của nàng bất an chớp chớp, khiến trong lòng hắn lại lần nữa gợn sóng.

Đột nhiên, ngay khi Hạ Thiên tưởng rằng hắn chuẩn bị thả nàng ra, cổ của nàng bỗng nhiên tê rần, toàn thân lập tức không thể cử động, nàng, bị điểm huyết rồi!

Phía sau có gì đó chợt lóe lên, nàng cảm giác được một mảnh lụa mềm mại xẹt qua mu bàn tay.

Hạ Thiên theo bản năng đưa tay ra bắt lấy, ơ, không đúng, không phải là nàng đang bị điểm huyết sao? Vừa rồi toàn thân còn không thể cử động, sao chỉ mới chớp mắt lại cử động được rồi?

Cảm thấy khác thường, Hạ Thiên bỗng mở mắt, thấy mình vẫn đứng ở thư phòng, vị trí trước mắt vẫn như cũ, chỉ là đã không còn thấy bóng dáng của người kia.

“Đại. . .” Hạ Thiên theo bản năng mà kêu lên, lại rơi vào một lồng ngực ấm áp từ phía sau, đem nàng nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, trên đỉnh đầu, truyền đến một giọng nói lạnh lùng pha lẫn dịu dàng: “Linh Lung, phải về nhà rồi!”

Hạ Thiên đột nhiên quay đầu lại, sững sờ nhìn hắn: “Tam ca? Sao lại là ngươi?”

Làm sao có thể là hắn? Làm sao có thể là Ân Dã Thần? Người vừa mới hôn nàng, chẳng lẽ không phải là đại thúc sao?

Mùi hương quen thuộc, khoảnh khắc đó, thật giống như một giấc mộng, nàng không rõ rốt cuộc là thật hay giả. Chẳng lẽ vừa rồi đại thúc đã rời đi, mà người hôn nàng chính là Ân Dã Thần vừa mới đến sao?

Hạ Thiên cảm thấy mờ mịt, giờ khắc này, trong lòng nàng vô cùng hoang mang, vừa rồi, rốt cuộc là ai?

“Sao vậy? Không thể là ta sao?” Đôi mắt đen láy của Ân Dã Thần trầm xuống, mâu quang khóa chặt nàng.

“Không, không có. . .” Hạ Thiên cụp mắt, nàng có thể hỏi sao? Hỏi vừa rồi có phải là hắn đã hôn nàng hay không sao? Ôi trời, tà giết nàng còn hơn! Loại chuyện như vậy sao có thể hỏi ra khỏi miệng được chứ.

Ân Dã Thần vuốt ve mái tóc của nàng, cười đến dịu dàng: “Đúng lúc ta vừa đi ngang qua đây, biết nàng đang ở trong phủ của hoàng thúc, cho nên tiện đường đón nàng về, chúng ta đi thôi, về nhà nào!”

“Ừ.” Hạ Thiên gật gật đầu, thần thờ đi theo phía sau hắn.

Về nhà.

Về nhà sao. Nhà của nàng chính là ở thế kỷ 21.

Nhưng mà, khi nghe đến lời này, trong lòng vẫn có một cảm giác đặc biệt, lại không biết phải diễn tả như thế nào.

*

Xa xa phía chân trời, một vệt sáng lan dài như nhuộm mực, khắp vùng chân trời ửng đỏ, mặt trời rực rỡ như ngọn lửa, từng chút từng chút một nhô lên, nắng, càng lúc càng trở nên chói lọi.

Thiên Thánh điện, là nơi hàng ngày Thiên Thịnh đế - hoàng đế của vương triều Vũ Trinh xử lý chuyện quốc gia đại sự, đại điện được đốt hương, trong đình trầm hương cực lớn, hai con tử kim phi phượng sum vầy (*) khối trắng lờn nhè ngút, tạo nên những tầng màu trắng nhạt, chiếc rèm nạm vàng thêu hoa kéo dài, che lấp song cửa sổ, từng trận âm thanh cách một khung cửa sổ mà truyền đến.

(* Tử kim : vàng tím.)

Ân Tịch Ly đứng ngay bên ngoài cửa sổ, nghe thấy giọng nói từ bên trong vọng ra.

“Hoàng thượng, thần nghe nói đã tìm thấy nữ nhi của thừa tướng, Hướng Linh Lung!”

“Ồ? Tìm được rồi sao? Ở đâu? Sao không mau đưa nàng trở về?” Giọng nói của Thiên Thịnh Đế có phần tức giận, nhưng lại không nghe được rõ ràng.

“Muôn tâu hoàng thượng, là Ly vương điện hạ bảo hạ thần trước tiên không được bút dây động rờng, cho nên chúng thần chỉ biết được hành tung của Hướng Linh Lung.”

“Nói vậy, Ly vương cũng biết rồi sao?”

Ân Tịch Ly bước qua cửa sổ, thuận tay mở ra cổng chính của Thánh điện.

“Thần đệ tham kiến hoàng thượng.”

Thiên Thịnh Đế ngồi ngay ngắn ở trên ngai vàng, bên dưới đại điện, Lục Bộ thượng thư Hà đại nhân với mái tóc hoa râm đứng bên tay phải, nhìn thấy Ân Tịch Ly bước vào Thánh điện, cũng vội vàng đứng dậy: “Hạ thần tham kiến Ly Vương điện hạ.”

Lục bộ thượng thư đang hành lễ mới được một nửa, lại đột nhiên trợn to mắt, cố gắng giữ vững hô hấp, nhìn Ân Tịch Ly không hề chớp mắt, cảm thấy hoàn toàn choáng váng.

Trời ơi! Trước mắt mình chính là Ly vương điện hạ sao? Sáu năm qua, hắn đã quen nhìn thấy Ly vương gia xuất hiện với chòm râu quai nón, bộ dạng giống như một lão già, hôm nay đã không còn bộ râu đó nữa, hắn lại đột nhiên không dám thừa nhận rồi.

Ngay cả Thiên Thịnh Đế trong chớp mắt cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Ân Tịch Ly: “Tịch Ly. . . Râu của người. . . .”

89. Chương 89: Hướng Linh Lung = Hạ Thiên

“À, râu sao?” Ân Tịch Ly vẫn theo thói quen xoa xoa cằm, không thèm để ý nói: “Thần đệ đã cạo rồi!”

Chưa nói vì sao mà cạo, không có lý do, cũng không có nguyên nhân, cạo chính là cạo thôi!

Từ sau khi rời khỏi thư phòng, mỗi một người hắn gặp, từ lão quản gia nhỏ bé, cho tới gia đình nha hoàn, không một ai là không trợn tròn mắt nhìn hắn.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể mang theo chiếc nón rộng vành để che khuất khuôn mặt, sau khi tiến cung mới tránh được một chút phiền phức, nhưng đội nón rộng vành vào gặp hoàng thượng là vô cùng bất kính, vậy nên, khi đi đến cổng Thiên Thánh điện, hắn đành phải tháo xuống.

Cạo rồi sao? Ân Tịch Ly không chút để ý đến lời nói của mình, lại khiến cho hoàng thượng và lục bộ thượng thư giật mình ngay tại chỗ, bắt đầu từ sáu năm trước, hắn đã vô cùng coi trọng chòm râu bảo bối, xem chúng như tính mạng của mình, thế mà bây giờ lại cạo rồi, hơn nữa nhìn vẻ mặt của hắn, giống như là hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

“Khụ khụ.” Thiên Thịnh Đế thanh thanh yết hầu, có chút lo lắng nhìn hắn: “Tịch Ly, gần đây ngươi không có chuyện gì chứ? Ngươi yên tâm, thái y trong cung, y thuật inh, nhất định sẽ. . . .”

Khóe miệng của Ân Tịch Ly khẽ giương lên, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Hoàng thượng, thần đệ không bị bệnh, trước tiên nên nói chính sự vẫn là quan trọng nhất!”

Thiên Thịnh Đế mất tự nhiên nói: “Khụ, đúng, nói chính sự, Tịch Ly, nghe nói ngươi đã tìm được Hướng Linh Lung? Bây giờ nàng đang ở đâu? Sao không đưa nàng trở về?”

“Hoàng thượng, thần đệ quả thật là đã tìm được nàng.” Trong lòng Ân Tịch Ly vẫn luôn do dự, hôm nay, trước khi tiến cung, hắn vẫn cân nhắc, việc này có lẽ vẫn chưa nên để cho hoàng thượng biết, có thể sẽ còn cách khác để xoay chuyển tình thế, nhưng giờ khắc này đã trót đâm lao thì phải phóng theo lao mà thôi.

Buổi tối hôm thi hội ngày hôm đó, đã có rất nhiều người nhận ra nàng, Hường Linh Lung bình thường tuy rất ít khi nào ra khỏi cổng, người quen biết nàng không nhiều lắm, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi của thừa tướng, tất cả các quan lại đưa con mình đến thăm hỏi lẫn nhau là điều không thể nào tránh khỏi, huống chi thi hội là cuộc thi vô cùng văn nhã, sẽ càng hấp dẫn không ít thư sinh, quan lại đến tham gia.

Đêm đó nàng lộ diện, đã có không ít người nhận ra nàng, tuy rằng hắn đã kịp thời ngăn cản những người đó đến Lê viện để thăm nàng, nhưng tin tức cuối cùng vẫn đến tai hoàng thượng, hiện tại, chỉ e rằng hắn muốn giấu cũng giấu không xong rồi.

“Như vậy, sao hôm qua không nghe thấy người nói với trẫm việc này?” Thiên Thịnh Đế nhìn hắn một cái, cảm thấy đệ đệ của mình dường như có tâm sự gì đó, đáng vẻ dường như có chút bất an.

“Hoàng thượng, bây giờ Hường Linh Lung đang ở Lê viện của Ân Dã Thần, hôm qua Dã Thần đã bàn bạc với thần đệ, Hường Linh Lung cũng không muốn hồi phủ tiếp nhận thánh chỉ thành thân, thần đệ không muốn bắt dây động rừng, khiến nàng lại bỏ trốn, cho nên mới để cho Ân Dã Thần giữ nàng ở bên cạnh, đến ngày hòa thân, lúc đó nàng muốn chạy cũng không kịp nữa, cho nên mới chưa nói với hoàng thượng việc này.”

Ân Tịch Ly thần nhiên nói, lời nói của hắn nửa thật nửa giả.

Ngày hôm qua, lúc Ân Dã Thần đến tìm hắn, quả thật đã nói với hắn, nha đầu kia không muốn bị đem đi hòa thân nên mới trốn hôn, hắn cũng đã từng suy nghĩ, nếu đến lúc đó thật sự không lừa được hoàng thượng thì có thể nào sẽ trực tiếp đem nha đầu kia mang về hay không?

Nhưng mà, Dã Thần đã nói với hắn là sẽ có biện pháp khiến cho nha đầu kia phải ngoan ngoãn mà gả cho Hoàng Việt quốc, nàng là vương phi tương lai của vương triều Hoàng Việt. Bởi vì phải gánh vác sứ mệnh hòa bình của hai nước, nàng nhất định phải đi sang Hoàng Việt quốc, hắn không thể nào không quan tâm đến giang sơn và dân chúng của vương triều Vũ Trinh được.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể chờ, chờ đến ngày hòa thân, lúc đó, Ân Dã Thần sẽ tự động đem nàng tiến cung, hoàn thành nghi thức sắc phong quận chúa.

90. Chương 90: Cảnh Cáo

“Thì ra là thế.” Thiên Thịnh Đế gật gật đầu, lại khẽ nhíu mày: “Nữ tử này cũng thật sự to gan, lại dám không để ý đến thánh chỉ của trẫm, còn có ý đồ muốn trốn hôn, nha đầu kia. . . . Gả cho Hoàng Việt quốc, mặc dù xa cách quê nhà, nhưng cũng được hưởng vinh hoa phú quý cả đời, thật sự là không biết coi trọng mà.”

Ân Tịch Ly thấy hắn dường như có chút tức giận, sợ hắn trừng phạt Hạ Thiên, vội vàng tiến lên nói đỡ: “Hoàng thượng, dù sao Hường Linh Lung cũng là một nữ tử, nữ tử trong lòng luôn nhớ đến nhà mình là chuyện bình thường, hãy cho nàng một thời gian, sau khi thích ứng, có lẽ nàng sẽ nghĩ thông suốt thôi.”

“Ừ, cái này trẫm hiểu, chuyện này đã khiến cho người và Dã Thần phải hao tổn tâm tư, người đã tìm thấy được là tốt rồi, chỉ sợ không tiện ăn nói với Hoàng Việt quốc.” Thiên Thịnh Đế nói: “Được rồi, các người cũng lui xuống trước đi, trẫm còn có chút chuyện quốc sự cần xử lý.”

“Vâng, thưa hoàng thượng.”

Ân Tịch Ly cùng lục bộ thượng thư xin cáo lui, tiến ra phía sau cánh cổng Thiên Thánh điện, bỗng nhiên hắn dừng bước, gọi một tiếng: “Thượng thư đại nhân!”

Lục bộ thượng thư nghĩ thầm không tốt, trong lòng đã đoán được lý do mà Ân Tịch Ly gọi hắn, ngay lập tức vội vàng khom người hành lễ, lau mồ hôi đáp: “Ly vương điện hạ có gì phân phó ạ?”

“Phân phó?” Khóe môi của Ân Tịch Ly hơi nhếch lên, cười như không cười nhìn hắn: “Bổn vương làm sao mà dám phân phó lục bộ thượng thư ngài?”

Nhìn đến khuôn mặt vô cùng tuyệt mỹ đang đứng bên cạnh mình, không hiểu sao, rõ ràng thoạt nhìn là vô cùng phiêu dật thanh nhã, lại khiến cho Hà đại nhân đổ mồ hôi lạnh càng nhiều hơn, chòm râu hoa râm không ngừng run rẩy, cẩn thận dè dặt xoay người lại, khom người cung kính: “Ly vương điện hạ, lời này. . .”

“Haha, Thượng thư đại nhân không cần phải hoảng hốt như vậy, bổn vương chỉ muốn nhắc nhở thượng thư đại nhân một chuyện mà thôi.”

“Ly vương điện hạ, xin cứ nói.”

“Có đôi lúc, nói ít, làm nhiều, đối với thượng thư đại nhân mà nói, sẽ là một việc tương đối an toàn.”

Nói xong, Ân Tịch Ly nhú mày cười yếu ớt, hai tay buông lỏng về phía sau, không chút để ý bước qua bên cạnh hắn, bước chân thong thả mà trầm ổn, giống như đang bước vào hư không, từng bước từng bước, lại giống như đang nặng nề giẫm lên trái tim của thượng thư đại nhân.

Khi bóng lưng của Ân Tịch Ly đã dần dần biến mất, Thượng thư đại nhân đứng phía sau, toàn thân đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

*

“Ta rất muốn được nhìn thấy Ly vương điện hạ thêm lần nữa. . . .”

“Câm miệng!”

“Không cần liếc mắt một cái, chỉ cần nửa mắt cũng đủ để ta thỏa mãn rồi. . . .”

“Câm miệng!”

“Tiểu thư, người không nên làm tổn thương tâm hồn yếu ớt bé bỏng của ta nha. . . .”

“Câm. . . .A! Lời này của ngươi sao lại quen thuộc như vậy?”

“Là lúc Tam hoàng tử nói chữ viết của người so với trẻ con còn không bằng, người đã nói Tam hoàng tử không được làm tổn thương tâm hồn yếu ớt của mình, nô tỳ vẫn còn nhớ rất rõ!”

“. . . .Câm miệng!”

Hạ Thiên không thể nhịn được nữa, cầm một khối điểm tâm ném qua, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng lải nhải lú lú như chim sẻ của tiểu Thanh.

Từ sau cái ngày nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Ân Tịch Ly, nha đầu tiểu Thanh kia suốt ngày lăm nhăm ở bên tai nàng, báo hại lỗ tai nàng chịu đựng đến nỗi sắp tàn phế rồi, có trời mới biết hiện giờ nàng đang rầu rĩ bao nhiêu, tiểu Thanh còn không biết từ đâu đến mà nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

“Ừm. . . .” Tiểu Thanh bị chặn họng, nước mắt lưng tròng, ánh mắt chờ mong nhìn Hạ Thiên.

Hạ Thiên trực tiếp bỏ qua, vờ như không nhìn thấy.

“Tiểu thư, chữ “thiện” này, người đã viết sai rồi!” A Vinh đứng bên cạnh tốt bụng nhắc nhở nàng.

Hạ Thiên cúi đầu nhìn, đột nhiên khóc thét lên: “Không viết nữa, không viết nữa, cái gì mà quy tắc cổ đại, ngay cả bút bị cũng không có, để cho ta phải viết chữ bằng bút lông! Đây là cái niên đại gì vậy, thời buổi này mà còn viết bút lông nữa!”

A Vinh che miệng cười trộm, tuy rằng nghe không hiểu nàng đang nói gì, trong lòng vẫn vô cùng cảm thán, tiểu thư Hạ Thiên này cái gì cũng tốt, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, phẩm chất thiện lương, nhưng lại cố tình không biết viết chữ, nếu không phải Tam hoàng tử luôn dặn dò nàng nhất định phải luyện chữ thật tốt, chỉ sợ rằng hiện tại, nàng lại đang ở nơi nào mà buôn bán cái đồng thảo dược linh tinh gì đó của mình rồi.

91. Chương 91: Vòng Tay

Hạ Thiên rơi lệ, nàng không phải là không muốn viết chữ, càng không phải là không biết viết chữ, nhưng Ân Dã Thần nhất định bắt nàng phải luyện chữ, còn bắt nàng phải ngâm thơ, học thêu hoa.

Những thứ mà con gái cổ đại phải biết, hẳn đều bắt nàng học, nàng cũng không hiểu, sao cứ có cảm giác hẳn muốn đào tạo mình trở thành một tiểu thư đài gia khuê các vậy?

Đương nhiên, nàng cũng không nói cho hắn biết, thật ra thì nàng thuộc rất nhiều thơ, Ân Dã Thần lại gián tiếp cho rằng, nàng chỉ là một cô nương bình thường, không biết chữ.

Nhưng mà, đối với một người có thói quen dùng bút bi đã mười tám năm mà nói, bắt nàng phải viết chữ bằng bút lông? Cái này quả thực so với giết nàng còn khổ sở hơn.

Nàng nặng nề ném cây bút lông xuống, không nỡ nhìn những chữ to tướng được mình viết một cách vô cùng thâm tâm, tiện tay xé bỏ: “Không viết nữa, bản cô nương muốn làm được liệu!”

“Ai da, không được đâu tiểu thư!” Tiểu Thanh một ngụm nuốt trọn miếng bánh ngọt, vội vàng ngăn nàng lại, nói: “Tam hoàng tử đã ra lệnh, hôm nay người nhất định phải viết hai trăm chữ, nếu không, ngày mai là Trung Thu, cũng không mang tiểu thư ra khỏi cửa đâu.”

Mẹ nó, uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Hạ Thiên trừng mắt, ánh mắt như muốn ăn thịt người, ‘bộp’ một cái, ngồi trở lại, cầm lên cây bút lông như có thâm cừu đại hận với mình, nói: “Được, ta viết, ta viết, được chưa?”

Bất đắc dĩ cộng thêm vô lực cầm lấy cây bút lông, nàng tiếp tục càn cù chăm chỉ luyện chữ, một bên vừa luyện, ánh mắt lại đảo dác nhìn tới nhìn lui, đáng vẻ không an phận.

Một tia sáng không dễ dàng phát giác xẹt qua trong mắt Hạ Thiên, chợt phát hiện bên dưới giá sách, có cái gì lóe sáng, nàng nghi hoặc buông bút lông, vọt qua, ngồi xổm xuống, nhặt nó lên.

Là một cái vòng tay.

Chiếc vòng tay màu xanh thẫm như sắc trời óng ánh, được làm từ ngọc Dương Chi thượng hạng, trên bề mặt được điêu khắc một cách tỉ mỉ mà hoa lệ, hoa văn mang theo một phong cách cổ xưa, vừa nhìn đã biết là một chiếc vòng ngọc vô giá, vừa nhìn đã biết là trang sức của nữ nhân.

“Này, ai đánh rơi vậy?” Nàng cầm chiếc vòng tay lên, nghi hoặc hỏi, chiếc vòng quý giá như vậy, người làm rơi nó hẳn là đang rất vội chẳng?

“Ồ, đây không phải là chiếc vòng ngọc mà trước đây Linh Lung cô nương đã đánh mất sao?” Đôi mắt của A Vinh sáng ngời, theo bản năng nói: “Lúc trước đã cho người tìm rất nhiều lần mà không thấy, không ngờ là đánh rơi ở dưới kệ sách trong thư phòng này.”

“Linh Lung cô nương?” Hạ Thiên nhú mày, nàng vô cùng chắc chắn, Linh Lung cô nương trong miệng A Vinh không phải là mình, tuy rằng Ân Dã Thần luôn thích gọi nàng là Linh Lung, còn bắt người khác cũng phải gọi nàng là Linh Lung, nhưng nàng cũng không có chiếc vòng tay vô giá này.

“Chính là. . . .A!” A Vinh còn đang muốn nói cái gì, tiểu Thanh lại dùng sức giẫm lên chân hắn một chút, đau đến nỗi khiến cho hắn sợ hãi kêu lên thành tiếng.

Hạ Thiên chuyển tầm mắt về phía tiểu Thanh, sắc mặt của tiểu Thanh có chút kỳ lạ, giọng điệu cũng thật kỳ quái nói: “Tiểu thư, người đừng nghe hắn nói lung tung, vòng tay này là do lần trước sinh nhật Lão Thái Hậu, Tam hoàng tử muốn đem tặng cho Lão Thái Hậu làm lễ vật mừng thọ, nhưng mà không hiểu sao lại rơi ở trong này, vừa hay lại tìm thấy, nô tỳ phải mau chóng trả lại cho Tam hoàng tử.”

Sau khi A Vinh bị tiểu Thanh giẫm lên chân, hình như cũng nghĩ đến cái gì, ngay lập tức vỗ vỗ đầu, ngây ngô nói: “Đúng đúng đúng, xem đầu óc của ta này, chuyện quan trọng như vậy mà lại quên mất, không bằng để ta đem giao lại cho Tam hoàng tử đi.”

Hắn đưa tay đoạt lấy chiếc vòng, vội vội vàng vàng đi ra khỏi cửa.

“Tiểu thư, người luyện chữ đi, trời sắp tối rồi, lại không luyện chữ được.” Tiểu Thanh lên tiếng nhắc nhở.

“A, được.” Lần này Hạ Thiên vô cùng phối hợp, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cầm bút lông trong tay, trong lòng lại không yên, nguệch ngoạc bừa vài nét, nghi hoặc trong lòng nàng càng ngày càng nhiều.

Phản ứng của tiểu Thanh và A Vinh rất kỳ quái, kỳ quái đến nỗi nàng không thể tưởng tượng được, có phải trước nàng, đã từng có một cô nương tên là Linh Lung ở nơi này hay không? Mà vòng tay nàng nhặt được khi này, chính là của Linh Lung cô nương đó?

Chẳng lẽ, sở dĩ Ân Dã Thần muốn gọi mình là Linh Lung, nguyên nhân cũng là vì cô nương tên Linh Lung này?

Trong lòng đột nhiên lóe lên linh tính, Hạ Thiên dường như đang nghĩ tới điều gì, lại tựa hồ không có cách nào nắm bắt, càng nghĩ càng đau đầu, lại nhìn đến đồng chữ được viết bằng bút lông trước mắt, đầu lại càng đau thêm.

92. Chương 92: Vương Phi Tương Lai Của Ta

Trong lòng đột nhiên lóe lên linh tính, Hạ Thiên dường như đang nghĩ tới điều gì, lại tựa hồ không có cách nào nắm bắt, càng nghĩ càng đau đầu, lại nhìn đến đồng chữ được viết bằng bút lông trước mắt, đầu lại càng đau thêm.

Quên đi, không nghĩ tới nữa, đến lúc đó trực tiếp hỏi Ân Dã Thần có phải nhanh hơn không, làm gì phải phiền phức như vậy?

Một lát sau, Ân Dã Thần đến Lê viện, cũng không thấy nhắc về chuyện chiếc vòng tay này, Hạ Thiên muốn hỏi, lại cảm thấy làm như vậy e có chút mạo muội, can dự vào chuyện riêng tư của người khác, thật là không có đạo lý, vì thế đành phải nhịn xuống.

Ân Dã Thần thấy nàng dường như muốn nói lại thôi, hắn ân cần hỏi: “Sao vậy? Có phải là có chuyện gì muốn nói với ta phải không?”

“Ách. . . không có, ta đang suy nghĩ, vì sao người lại muốn ta luyện chữ, muốn ta học thêu thùa may vá, muốn ta học làm thơ. . .” Hạ Thiên le lưỡi, đôi mắt to tròn chớp chớp trả lời.

Ánh mắt của Ân Dã Thần bất chợt lóe lên, chăm chú nhìn nàng: “Nàng thật sự muốn biết sao?”

“Đương nhiên là muốn rồi.” Hạ Thiên thở dài thườn thượt: “Aizz, người không biết, cây bút lông này chính là kẻ thù của ta, cầm trong tay so với cầm đao chém người còn khó chịu hơn, ta tự hỏi bản thân mình có phải là không có đầu óc hay không, thế mà lại phải luyện chữ bằng bút lông. . . .”

“Linh Lung!” Ân Dã Thần túm lấy hai bả vai nhỏ gầy của nàng, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt to tròn lấp lánh của nàng: “Nàng là vương phi tương lai của ta, có thể không cần thân phận hiển hách, có thể không cần nhan sắc xinh đẹp, chỉ cần biết viết chữ, đọc văn thơ, biết thêu thùa, như vậy đủ rồi, cho nên. . . .”

Lời nói của hắn, khiến cho đôi mắt của nàng ngay lập tức hiện lên một nỗi khiếp sợ: “Người. . . người nói là. . . .”

Hạ Thiên nhất thời không kịp suy nghĩ, đứng bật dậy. Nàng biết là Ân Dã Thần đang muốn đào tạo mình trở thành một tiểu thư đài gia khuê các, nhưng không hề nghĩ tới, sở dĩ hắn làm vậy là để nàng gả cho hắn.

Hắn nói, nàng là vương phi tương lai của hắn. . . .

Hắn muốn cưới nàng làm phi.

“Đúng vậy, nàng có nguyện ý không, Linh Lung?” Hắc dụ dàng nói, hơi cúi thấp đầu, ánh mắt tràn đầy nhu tình không hề chớp lấy một cái, chăm chú nhìn nàng.

“Ta. . .ta. . .” Hạ Thiên có chút hoảng hốt ngắc đầu, cũng không ngờ hắc lại áp sát mình như thế, vì hắc cúi thấp đầu mà vừa lúc nàng lại ngẩng đầu lên, đôi môi hồng nhuận lơ đãng chạm nhẹ, lướt qua môi hắc.

Hai người đều trở nên cứng đờ, hơi thở của Ân Dã Thần khẽ rung động nhưng lại khó có thể phát hiện, ánh mắt thâm sâu nhìn Hạ Thiên chăm chú.

Khuôn mặt của Hạ Thiên đỏ bừng như lửa đốt, đôi môi của hắc man mát lạnh lạnh cũng giống như hơi thở của hắc, khiến cho nàng cảm thấy đó là một trận lửa độc, một khi chạm vào sẽ bốc cháy hừng hực.

Nàng không khỏi nhớ tới nụ hôn lần trước trong thư phòng ở Ly vương phủ, nàng đã cho rằng người hôn mình là Vương gia đại thúc, lại không ngờ khi mở mắt ra thì trông thấy Ân Dã Thần.

Đó là một nụ hôn khiến cho người ta như si, như say, trong lòng trở nên mê loạn, Hạ Thiên không biết có phải bởi vì nàng đã yêu Ân Dã Thần cho nên mới thích nụ hôn của hắc hay không?

Nhìn Ân Dã Thần trước mắt phát ra hơi thở lạnh lùng, nhưng khi đối mặt với nàng lại vô cùng dịu dàng khiến cho nàng không khỏi suy nghĩ, nam nhân ưu tú như hắc, có lẽ mình thích hắc, cũng không phải là không có khả năng chứ?

“Nàng không nói gì, nghĩa là ngầm chấp nhận rồi đúng không?” Ân Dã Thần lấy lại trạng thái bình thường trước đó, từ trong sự kinh ngạc của nụ hôn ban nãy phục hồi lại tinh thần, thấp giọng hỏi.

93. Chương 93: Hưởng Linh Lung (thượng)

“Haha, nào có, ta vẫn còn đang suy nghĩ đây thôi, đây chính là chuyện chung thân đại sự, làm sao có thể qua loa như vậy được?” Nàng giả ngu cười gượng hai tiếng.

“Ừm, nói cũng đúng!” Ân Dã Thần gật đầu: “Nàng yên tâm, ta sẽ không ép nàng, ta chờ câu trả lời của nàng.”

“Aizz, đừng nói như vậy mà. . .à, đúng rồi! Tối nay là 14, ngày mai chính là Trung thu, để ăn mừng lễ hội ngày mai, tối nay chúng ta tổ chức bữa tiệc thịt nướng có được không?”

“Thịt nướng?” Ân Dã Thần nhìn lên trời xanh, do dự một lát, lại có chút khó xử nói: “Đêm nay trong phủ còn có chút việc cần xử lý. . . .”

“A? Oh!” Hạ Thiên có chút mất hứng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, nàng nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai hắc, ra vẻ không có chuyện gì nói: “Ai da, đã vậy thì người mau về đi.”

“Ừ, Linh Lung, nàng cũng nghỉ sớm đi, ngày mai ngoài phố sẽ có rất nhiều trò vui, đến lúc đó ta đưa nàng đi.” Ân Dã Thần dịu dàng nói.

“Hắc hắc, người đã nói rồi đấy nhé, đến lúc đó không được quên nha, được rồi, người mau trở về đi.”

Ân Dã Thần gật gật đầu, đứng dậy đi được vài bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn Hạ Thiên một cái.

“Haha, ngày mai gặp!” Hạ Thiên nở nụ cười tươi rạn rỡ, vẫy vẫy tay với hắc.

Ân Dã Thần thu hồi ánh mắt, không chần chờ nữa mà xoay người bước đi.

Hạ Thiên nhìn theo bóng lưng của hắc rồi đi, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất ở một góc khuất, nụ cười trên khuôn mặt nàng dần dần trở nên cứng ngắc, sau đó từ từ biến mất, không còn nhìn thấy nữa.

Lúc Ân Dã Thần rời đi cũng không chú ý thấy một tia mắt mát mát lóe lên trong mắt Hạ Thiên, hắc nhìn sắc trời, mặt trời đã lên đỉnh đầu, cũng sắp đến giờ Ngọ rồi, nghĩ đến đây, bước chân của hắc trở nên nhanh hơn, mau chóng hồi phủ.

Vừa đến gần cửa, gia đình liền cúi chào: “Tam hoàng tử, ngài đã trở về.”

Ân Dã Thần hồ hững gật đầu, thuận miệng hỏi: “Linh Lung đâu?”

“Thưa Tam hoàng tử, Linh Lung cô nương đang ở rừng trúc Tiểu Tạ.”

Ân Dã Thần gật gật đầu, ý nói mình đã biết rồi, sau đó lập tức đi về phía rừng trúc Tiểu Tạ.

Gia đình đi theo phía sau hắn, cẩn thận khép cửa lại.

Rừng trúc Tiểu Tạ nằm ở một nơi xa xôi trong phủ, là một rừng trúc cực kỳ âm u tĩnh lặng, trong rừng trúc có một gian nhà gỗ nhỏ, nhà gỗ có ba gian, cửa mở, một nữ tử toàn thân y phục màu trắng, được dệt bằng lụa mỏng, đơn thuần sạch sẽ, đang ngồi đánh đàn bên chiếc bàn nhỏ trong đình nghỉ mát.

Làn điệu du dương, tiếng nhạc cao vút, nhẹ nhàng đung đưa, quanh quẩn bên trong rừng trúc tĩnh mịch, người đánh đàn mặc yểu lụa mỏng, thân thể thon dài tuyệt mỹ để lộ ra làn da mềm mại.

Một khắc này, tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, nữ tử kia nghiêng đầu lên nhìn, hai hàng chân mày tràn đầy vui vẻ, vội vàng đứng dậy, chậm rãi chạy tới.

“Thần!”

Nàng ta vui mừng bổ nhào vào trong lòng Ân Dã Thần, thanh âm mềm nhũn, làm nũng nói: “Sao chàng lại về trễ như vậy? Đã nói hôm nay ở lại bồi người ta mà!”

Ân Dã Thần vỗ vỗ lưng nàng, khuôn mặt hàn băng vạn năm không thay đổi lại có chút giãn ra: “Thật xin lỗi, chờ lâu rồi sao?”

Hắn dắt tay nàng đi vào bên trong đình, ôm nàng ngồi xuống, trên mặt nữ tử che một cái mạng mỏng bằng lụa màu xanh nhạt, khẽ cười dịu dàng: “Không sao, chỉ cần là chàng, cho dù phải đợi bao lâu ta cũng đều nguyện ý.”

Ân Dã Thần cũng cười, cách một lớp khăn che mặt, điểm lên cái mũi nhỏ nhỏ thon thon của nàng, nói: “Miệng bôi mật sao?”

“Nào có! Người ta vốn là như vậy.” Nàng bắt mân hờn giận, khẽ đâm vào ngực hắn một chút, lại nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi: “Trước đây chàng vẫn luôn trở về từ rất sớm, sao hôm nay lại về trễ như vậy?”

94. Chương 94: Hướng Linh Lung (hạ)

Nhắc tới chuyện này, nụ cười của Ân Dã Thần vốn đã lạnh nhạt lại càng không hề có chút dao động, không để lộ ra một chút cử chỉ nào: “Hình như nàng ta đã bắt đầu hoài nghi rồi!”

Nữ tử áo lụa toàn thân run lên, giống như tiết lộ lòng nàng đang vô cùng khẩn trương, vội vàng hỏi: “Nàng ta có biết không? Bọn họ có biết không?”

Ân Dã Thần lắc đầu: “Không rõ lắm, hẳn là mọi chuyện vẫn ổn, nhưng ta vẫn không yên tâm, ngày hòa thân đã gần ngay trước mắt rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi.”

Nàng lập tức gắt gao túm lấy tay Ân Dã Thần, gần như hoảng loạn nói: “Thần, nhất định không được để cho nàng ta biết! Nhất định không được để cho nàng ta biết! Nếu nàng ta không đi, ta phải làm sao bây giờ? Ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng, ta không muốn sang Hoàng Việt quốc!”

“Ta biết!” Ân Dã Thần trấn an cảm xúc bỗng nhiên bùng phát của nàng, thản nhiên nói: “Linh Lung, nàng yên tâm, ta cũng không hy vọng nàng rời xa ta, chỉ là làm như vậy, hình như đối với nàng ấy có chút bất công. . .”

Giọng nói đột nhiên ngừng lại một chút, hần có phần hoảng hốt khi nghĩ tới bóng dáng ở Lê viện kia, nhớ tới nụ hôn làm cho lòng hần rung động, theo bản năng sờ sờ khoe môi, nơi đó, dường như vẫn còn có thể cảm giác được sự ngọt ngào ấm áp của nàng.

Hần bỗng nhiên do dự đứng lên, mình. . . thật sự phải làm như vậy sao?

Nữ tử che mặt kinh ngạc nhìn nam nhân mình yêu thương đang đứng trước mặt, vẻ mặt của hần lúc này, giống như là đang nhung nhớ, giống như là không đành lòng, giống như lại rất dỗi dằn, tất cả những thứ này, đều là vì ai?

Là vì mình, hay là vì nữ nhân kia?

Nàng đột nhiên ôm chặt lấy Ân Dã Thần, nghẹn ngào nỉ non: “Thần, không phải là chàng đã thích nàng ta rồi đấy chứ? Có phải là đã thích nàng ta rồi hay không? Chàng hãy nhìn cho rõ, nàng ấy không phải là ta, người chàng yêu chính là ta chứ không phải là nàng ấy, Thần! Ta yêu chàng, thật sự rất yêu chàng, ta không muốn gả cho người khác, thật sự không muốn!”

Ân Dã Thần khẽ ngẩn ra, có chút mất tự nhiên thu lại dòng suy nghĩ miên man đó, lên tiếng an ủi: “Linh Lung, đừng như vậy, ta sẽ không bỏ rơi nàng.”

“Vậy từ ngày mai chàng đừng đến Lê viện nữa, có được không? Chỉ cần cho người bảo vệ nữ nhân kia, nhốt nàng, không cho nàng rời đi, đợi đến ngày hòa thân thì đem nàng tiến cung, chàng không cần phải đến chỗ nàng ta nữa, có được không?”

Lòng nàng đang vô cùng sợ hãi, ở một khắc kia, nàng đột nhiên sợ hãi hần sẽ yêu thương người khác, yêu cái người kia, cái người mà đáng về giống bản thân mình hết như hai giọt nước.

Bởi vì, tuy rằng hần đối xử với nàng rất tốt, nhưng lại chưa bao giờ nói là hần yêu nàng, có lẽ, hần thích nàng, vậy nên mới nguyện ý giúp nàng đào hôn, thậm chí còn nguyện ý đáp ứng yêu cầu của nàng, tìm một nữ nhân giống nàng để làm người thay thế.

Nàng – Hướng Linh Lung, chỉ muốn gả cho Tam hoàng tử của vương triều Vũ Trinh.

Nhưng mà, nàng không ngờ rằng, trên đời này lại có một người giống mình đến thế, hơn một tháng trước, khi hần trở về nói với mình rằng hần đã gặp được một người vô cùng giống nàng, nàng đã cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhưng cũng cảm thấy sợ hãi.

Hưng phấn, bởi vì cuối cùng chuyện hòa thân kia đã có người thay thế mình, nhưng mà nàng cũng sợ hãi, ngay từ lúc nàng đau khổ cầu xin Ân Dã Thần giúp nàng lừa gạt nữ tử kia, nàng đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì nàng phát hiện, trong lời nói của Ân Dã Thần, đã có nhiều thêm một người, mà người đó không phải là nàng, người đó là thể thân của nàng.

Đây là một chuyện đáng sợ biết bao! Vì đào hôn, nàng đã không màng đến điều gì khác, từ bỏ gia đình, từ bỏ thân phận đường đường là một thiên kim của Thừa tướng, cũng chỉ vì muốn ở bên cạnh hần, nhưng mà, nếu hần không thương nàng, nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng nên làm thế nào đây?

Nghe trong lời nói của Hướng Linh Lung dường như có phần cố tình gây sự, mày kiếm của Ân Dã Thần khẽ nhíu lại: “Linh Lung, đừng làm loạn, việc này vô cùng quan trọng, nàng muốn thất bại trong gang tấc sao?”

“Nhưng mà, Thần. . . .”

“Được rồi, Linh Lung! Hôm nay nàng cũng mệt rồi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Ân Dã Thần nhàn nhạt ngắt lời nàng, đứng dậy, ngẫm nghĩ một hồi, lại nói: “Có một số việc, không nên nghĩ nhiều, hãy tin tưởng chính bản thân mình.”

Nói xong, huyền y thật dài tẩn mác bên dưới bóng trăng, mờ mờ ảo ảo ẩn giấu dưới một tầng ánh trăng mờ mịt, hần dần dần biến mất ở trong rừng trúc.

Lặng lặng nhìn theo phương hướng mà hần đã rời đi, Hường Linh Lung thì thào khẽ nói: “Thật sự. . . là do ta đã suy nghĩ quá nhiều sao?”

95. Chương 95: Dịu Dàng

Giọng nói của nàng rất nhẹ, theo cơn gió khẽ tan biến vào không trung.

Ra khỏi rừng trúc, bước chân của Ân Dã Thần cũng hơi ngừng lại, hần hoang mang ngẩng đầu nhìn ánh trăng rằm: “Là do nàng ấy nghĩ nhiều sao?”

Không, là do bản thân mình đã nghĩ nhiều rồi, hần nhắc chân, tiếp tục rời đi.

Trong đêm đen, những khóm trúc trở nên mơ hồ bất định, Hường Linh Lung vẫn lặng lẽ ngồi yên trong đình, trầm mặc.

Thật lâu sau đó, nàng mới nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, khẽ gọi: “Mị!”

Trong không khí chợt lóe lên một cái, làm chấn động đến bầu không gian yên tĩnh này, một tên áo đen thành linh xuất hiện: “Tiểu thư!”

“Đã điều tra được thân phận của nữ nhân này chưa?”

Mị cúi đầu: “Thuộc hạ hổ thẹn, vẫn không có tin tức gì, thuộc hạ chỉ tra được quan hệ giữa người này và Ly vương gia không phải là đơn giản.”

“Ly vương gia?” Mị tâm nhú lại, giọng điệu trở nên lạnh lẽo: “Không được, nếu để cho hần biết Hạ Thiên là thể thân, chắc chắn sẽ tra ra được nơi ở này của ta, nhất định không được để cho nàng ta có người hậu thuẫn, phải khiến cho nàng ta đi hòa thân!”

“Dạ, thuộc hạ lập tức làm ngay!”

*

Phía sau Lê viện có một khu rừng, khu rừng này không lớn, lại ít người biết đến, cây rừng ở đây cực kỳ tốt, ngày thường thoạt nhìn có vẻ hơi hỗn độn, đông một cây, tây một cây, không có bố cục, cũng không biết tại sao, lại ột cách kỳ lạ, xiêu xiêu vẹo vẹo vô cùng khó coi, giống như đang giương nanh múa vuốt hướng lên trời, tại một khoảng trống do ánh trăng chiếu rọi, lại càng trở nên âm u lạnh lẽo đến đáng sợ.

Một vài khóm cây còn tươi tốt nằm ngay phía bên dưới khu rừng, lại có khói trắng cuộn cuộn bay lên, tựa như mây, như sương, quanh quẩn lơ lửng phía trên những tán cây cổ thụ.

Sau màn sương khói, một nữ tử tay chống cằm, tay còn lại cầm một nhánh cây, bên cạnh là một đồng củi đang cháy rực lửa, ở giữa dựng một cái giá đỡ, bên trên xiên vài khúc thịt nướng thơm ngào ngạt.

“Oa, một mình ngồi nướng thịt cũng không tẻ nha, mình dám cam đoan, Trung thu năm nay, Ngôn Hoan cũng tự mình chuẩn bị một bữa tiệc thịt nướng như vậy.”

Gạt đi mớ củi, ánh lửa toát ra khiến cho khuôn mặt của Hạ Thiên trở nên đỏ rực, trong miệng nàng còn lẩm bẩm vài câu.

Vừa nói vừa lấy tay xoa xoa mũi, cẩn thận hít hà cái hương vị thịt nướng đang lan tỏa trong không khí kia, nàng vô cùng thỏa mãn hít sâu một hơi: “A~ thật là thơm, tiếc là chỉ có một người ăn.”

Nhìn ba xâu thịt tự tay mình nướng, Hạ Thiên vừa có chút thỏa mãn lại vừa có chút tiếc nuối.

“Sai rồi, là hai người.”

Một thanh âm quỷ mị đột nhiên vang lên, trong rừng cây âm u bỗng có bóng người vụt qua, Hạ Thiên kinh hãi, hai tay run lên, suýt chút nữa thì ném cả ba xâu thịt vào trong đồng lửa.

Một đôi tay thon dài vươn ra, chụp được rồi!

Sau đó lại đưa lên sát miệng, ngửi một chút mới miễn cưỡng cười cười: “Ừm, mùi vị cũng không tệ, nhưng không biết ăn vào thì sẽ như thế nào đây.”

Hạ Thiên ngây ngốc nhìn hắn, miệng cũng ngây ngốc há to, nàng cảm thấy bản thân mình giống như đang bị hoa mắt, trợn mắt há mồm nhìn dung nhan tuyệt sắc như hoa như ngọc đang đứng trước mặt mình: “Đại thúc?”

“Ừ!” Ân Tịch Ly chợt nhíu mày, trên khuôn mặt tuần mỹ phi phàm ánh lên một màu đỏ rực, hờ hững nhìn nàng: “Sao vậy? Còn chưa đến một ngày mà đã không nhận ra ta rồi sao?”

Dứt lời, lại sờ sờ cằm, ra vẻ tiếc hận nói: “Ta đã nói là không thể cạo râu mà, ai cũng đều nhận không ra rồi.”

“Ách. . . .” Hạ Thiên nhìn hắn, đột nhiên lại trầm mặc đến kỳ lạ, nàng rũ mắt, nhìn chăm chú vào đốm lửa đang không ngừng bốc cháy, bỗng nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Ân Tịch Ly phát hiện sắc mặt của nàng có chút kỳ lạ, từ trong ánh lửa không ngừng lóe lên, hiển nhiên là phát ra từ trong mắt nàng, hắn vội vàng chuyển mình, ngồi xuống bên cạnh Hạ Thiên, lo lắng hỏi: “Nha đầu, người làm sao vậy?”

Vì sao nàng lại khóc, bởi vì nàng không muốn nhìn thấy hắn sao?

“Ừm, ta không sao!” Hạ Thiên đưa tay lau mắt, ngẩng đầu cười cười: “Ta đang nghĩ đến Ngôn Hoan. . . .”

96. Chương 96: Hôm Nay Không Thể Nướng Gà Được

Mây kiếm của Ân Tịch Ly lập tức nhả lại, lại là cái tên ‘Ngôn Hoan’ này! Rốt cuộc đó là người có quan hệ như thế nào đối với nàng, khiến cho nàng ban ngày luôn nhớ mãi không quên, đến cả trong giấc mộng cũng không buông tha, hắn đã từng cho người đi điều tra nhưng căn bản là không có ai có cái tên này cả!

Trong những người có khả năng tiếp xúc với nàng, ngoài những người xung quanh và những người trong phủ Thừa tướng ra, hắn đều đã cho người tra xét, nhưng không có ai tên là Ngôn Hoan cả, rốt cuộc người này là ai?

“Đến đây đến đây, thịt nướng đã ăn được rồi!” Hạ Thiên cười haha, giống hệt Spongebob Squarepant *, nàng cười lớn một cách vô tư lự, vừa cười vừa nói: “À đúng rồi, hôm nay là ta đãi khách, mời đại thúc dự tiệc thịt nướng nha! Đây là vịt nướng, đây là dê nướng, còn cái này là thịt bò nướng.”

“Sao lại không có gà nướng?” Vương gia đại thúc tương đối có hứng thú với món gà nướng nha.

Hạ Thiên đen mặt: “Không có gà nướng, hôm nay không thể nướng gà được!”

“Vì sao lại không thể?” Có thể có vịt nướng dê nướng bò nướng, sao lại không thể có gà nướng?

“Gà nướng ăn vào sẽ bị biến thành gà!” Hạ Thiên dứt khoát gỡ một miếng thịt dê đem nhét vào trong miệng hắn: “Ai da, ăn thì ăn đi, hỏi nhiều như vậy làm gì, à, cũng phải, ta quên mất người là đại thúc, cái người này thật là, càng lớn tuổi thì càng đặc biệt trở nên dài dòng mà, ừm, ta có thể hiểu được, có thể hiểu được.”

Lần này, khuôn mặt tuần tú của mỗ đại thúc đã đen thành một mảng, chỉ còn biết ngoan ngoãn nhai miếng thịt nướng mà thôi.

Hạ Thiên cười hắc hắc, chỉ vào ánh trăng trên trời nói: “Người ta nói trăng rằm 15 mới tròn, nhưng trăng đêm 14 cũng rất tròn nha, ta cảm thấy, Trung thu hàng năm, trăng tròn nhất không phải là đêm 15, mà chính là đêm 14, đây cũng là tượng trưng cho sự đoàn viên, aizz, năm nay tuy rằng Ngôn Hoan trở thành đại thúc, nhưng mà cũng không tệ, tốt xấu gì cũng là hai người. . . .”

Nói xong lại cắn một miếng thật mạnh, khoe miệng dính đầy dầu mỡ, nàng nhai ngấu nghiến.

Ân Tịch Ly trầm mặc nhìn nàng, hần cảm thấy, đêm nay, Hạ Thiên tuy rằng không giống như mọi khi, huyền ảo như một con chim sẻ, nhưng mà, hần lại mơ hồ có cảm giác không thích hợp, nàng giống như là đang thương cảm điều gì, ánh mắt ẩn chứa nhàn nhạt sự bi thương, pha lẫn một chút cô đơn.

“Thật ra. . . .” Ăn được một nửa, Hạ Thiên đột nhiên dừng lại, ngơ ngẩn nhìn xâu thịt nướng trong tay, rầu rĩ nói: “Tối nay là sinh nhật ta.”

Mi tâm của Ân Tịch Ly run lên: “Hôm nay là sinh nhật ngươi? Sao ban ngày lại không nghe thấy ngươi nhắc tới?”

Hần thật sự không ngờ hôm nay là sinh nhật nàng, lễ vật cũng không có chuẩn bị.

Hạ Thiên lắc đầu: “Không phải là hôm nay, ban ngày không phải là sinh nhật của ta, buổi tối mới là sinh nhật của ta.”

“Hà?” Nghĩa là sao? Sao lại là buổi tối? Hần thật sự cảm thấy khó hiểu.

“Chuyện là thế này.” Nàng chậm rãi ngược nhìn ánh trăng trên cao, đôi mắt trở nên mông lung: “Đêm nay thực ra cũng không phải là sinh nhật của ta, ta cũng không biết sinh nhật mình là khi nào, viện trưởng nói, lúc bà ấy mang ta về là vào buổi tối, vì thế liền nhớ kỹ ngày hôm ấy, đêm ngày này trở thành sinh nhật của ta, chỉ là, Ngôn Hoan đã từng nói, lúc ta được viện trưởng mang về, khi đó trời đã rất tối rồi, cho nên trẻ như thế này mới đúng là sinh nhật của ta.

Sinh nhật hàng năm, ta đều cùng với những bạn bè tốt nhất của mình tổ chức bữa tiệc thịt nướng, cần phải có đủ năm loại: vịt, ngỗng, cá, dê, bò. Ngôn Hoan nói, đây là tục lệ ở nhà của một người bạn, ngàn vạn lần không thể có gà nướng, Ngôn Hoan bảo rằng, nếu ăn gà nướng trong ngày sinh nhật sẽ đoản mệnh, cô ấy nói làm gà mái đều sẽ đoản mệnh.”

97. Chương 97: Đại Thúc Rất Keo Kiệt!

Nàng lăm bắm một tràng, đa số Ân Tịch Ly đều không thể nghe thấy rõ cuộc nàng đang nói cái gì, nhưng đại khái, hần mơ hồ có thể hiểu được.

“Viện trưởng là. . . .”

“Là một loại xưng hô ở quê hương của chúng ta, là nơi chuyên thu nhận những đứa trẻ không cha không mẹ, nơi đó gọi là cô nhi viện, viện trưởng chính là người phụ trách cô nhi viện, mọi người chúng ta đều gọi là Viện trưởng.”

“.” Thì ra, nàng là cô nhi.

Nhưng mà không đúng! Nàng không phải là Hường Linh Lung sao? Là nữ nhi của nhất phẩm Thừa tướng vương triều Vũ Trinh, sao lại có thể là cô nhi?

Đôi mắt của Ân Tịch Ly trở nên thâm trầm, mi tâm lạnh lẽo nhíu lại, chợt nhanh chóng lóe lên một tia nghi hoặc, hần há miệng thở dốc, muốn hỏi vì sao nàng lại là cô nhi, nhưng lời nói vừa đến miệng, lại thủy chung không thể nói ra thành lời.

Hần phải hỏi điều gì nữa đây? Ngày đó trong cuộc thi hội, chính miệng nàng đã nói, tên mình là Hường Linh Lung, như vậy thì sẽ không thể sai rồi, có lẽ đêm nay, nàng chỉ cố tình nói như vậy thôi.

Nhớ tới lời nói của Ân Dã Thần nói với mình mấy ngày trước, không cần nhắc tới chuyện hòa thân trước mặt nàng, tránh cho nàng bất mãn với thánh chỉ của hoàng thượng rồi lại âm thầm bỏ trốn, đến lúc đó e rằng không thể tìm được người nữa.

Vì thế, lời nói của Ân Tịch Ly vài lần đã muốn ra khỏi miệng, muốn hỏi vì sao nàng lại trốn hôn, muốn hỏi vì sao nàng lại không đồng ý gả cho hoàng tử của Hoàng Việt quốc, nhưng chung quy lại không thể nào nói ra.

“Mặc kệ là thế nào, nếu đã là sinh nhật người thì nhất định phải có quà rồi.” Ân Tịch Ly nói, cho dù hôm nay có phải là sinh nhật của nàng hay không, hiện giờ bọn họ đã nói như vậy, tuy rằng hắn không có chuẩn bị lễ vật, nhưng cũng không thể nào đến tay không được, ngẫm nghĩ một hồi, hắn gỡ khối kim loại đang đeo ở trên cổ mình, đặt vào lòng bàn tay của Hạ Thiên.”

“Đây là cái gì?” Hạ Thiên chớp chớp mắt: “Sắt?” Cảm giác ấm áp truyền đến từ trong lòng bàn tay, không biết có phải là do nhiệt độ từ cơ thể của hắn hay không. . . .

“Không sai, là sắt!” Ân Tịch Ly gật gật đầu, con người tối đen như mực tha thiết và chân thành nhìn nàng chăm chú.

“ Đại thúc, người thật keo kiệt, sinh nhật người ta mà lại tặng một miếng sắt chẳng có gì thú vị.” Hạ Thiên bĩu môi, vô cùng không cam lòng nói.

Tuy là nói vậy, nhưng nàng vẫn cẩn thận đem miếng sắt đeo lên trên cổ mình, nhiệt độ ấm áp từ miếng sắt cũng có thể làm ấm lòng nàng, đem toàn bộ tình cảm ấm áp đó truyền thẳng vào trong tim.

“” Ánh mắt của Ân Tịch Ly xem thường liếc nhìn nàng một cái, miếng sắt chẳng có gì thú vị ư? Đây chính là một mảnh huyền thiết trăm năm khó tìm, có thể làm cho người ta đông ấm hè mát, nâng cao tinh thần, làm cho đầu óc thanh tỉnh, hắn đã mang theo bên mình hai mươi mấy năm rồi, còn chưa có rời khỏi người lần nào đâu đấy.

“Vậy người muốn lễ vật như thế nào?” Tuy rằng rất bất mãn nhưng hắn vẫn thật nhẫn nại hỏi xem nàng muốn gì.

Hạ Thiên không chút nghĩ ngợi đáp: “Mười vạn lượng hoàng kim!”

“”

Hạ Thiên nhìn thấy khóe mắt đại thúc run rẩy, dường như rất không hài lòng, lại vội vàng sửa miệng, ủy khuất nói: “Vậy. . . . Mười ngàn lượng hoàng kim thì thế nào?”

“”

“Vẫn không được sao. Một trăm lượng hoàng kim đã được chưa?”

Khóe miệng của Ân Tịch Ly run rẩy: “Thật tầm thường, ngoài hoàng kim ra, người không còn muốn thứ gì khác nữa sao?”

“Đương nhiên là có!” Hạ Thiên nhìn hắn: “Nhưng mà cái ta muốn, chỉ sợ rằng đại thúc không thể cho được rồi.”

“Nói vậy, bốn vương muốn cái gì mà không có, trừ bỏ trăng sao trên trời, chỉ cần người mở miệng, bốn vương đều có thể đưa.” Ân Tịch Ly không chút suy nghĩ nói, hắn đường đường là Vương gia, quả thật là muốn gì được vậy.

Hạ Thiên cũng chỉ cười cười, nhưng không trả lời.

Nàng không thể nào nói ra, cái nàng muốn chính là —— về nhà.

Hắn không thể làm được, cho nên, nàng cũng không cần thiết phải mở miệng.

Ăn xong ba xâu thịt nướng, Hạ Thiên thỏa mãn vuốt ve cái bụng tròn, cảm thán nói: “Aizz, tuy rằng cổ đại không có nhiều vật liệu như ở hiện đại, nhưng ít ra vẫn có thể no bụng, không sai, quả không sai.”

Nói xong, lại nhìn đến cánh tay của Ân Tịch Ly, sau đó đưa miệng tới gần, dùng tay áo của hắn lau đi cái miệng nhỏ đang dính đầy dầu mỡ.

Ân Tịch Ly đen mặt, chán ghét nhăn mày: “Sao người không tự lấy áo của mình mà lau!”

98. Chương 98: Người Nào Có Quyền Rũ Được Như Vậy Chứ!

Ân Tịch Ly đen mặt, chán ghét nhăn mày: “Sao người không tự lấy áo mình mà lau!”

Hạ Thiên khịt khịt mũi, ngượng ngùng nói: “Quần áo của ta ta phải tự giặt, quần áo của người đã có người khác giặt thay, người sợ cái gì chứ, phải mệt cũng là người khác chứ đâu phải người đâu.”

“” Ân Tịch Ly hoàn toàn bị hành động vô liêm sỉ của nàng đánh bại rồi.

“Hắc hắc.”

Ân uống no nê, Hạ Thiên chống đầu, kinh ngạc nhìn Ân Tịch Ly đang ngẩn người: “Đại thúc, người thật sự rất đẹp trai, trước đây thật sự là không nhìn ra người so với hồ ly còn đẹp hơn đấy.”

Khuôn mặt của Ân Tịch Ly lại đen thêm lần nữa, hung ác trợn mắt nhìn nàng: “Người dám đem bốn vương so sánh với hồ ly sao?”

“A! Đúng nha, đúng là không thể so sánh được.” Hạ Thiên nghiêm túc gật đầu: “Người nào có quyền rũ được như vậy chứ!”

“” Vương gia đại thúc rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, dứt khoát kéo Hạ Thiên nằm sấp ở trên đùi mình, đánh hai cái ‘bốp bốp’ vào mông nàng: “Nha đầu thúi, một ngày không chọc ta tức giận, người sẽ bị ghen đi cầu không thông có phải không?”

“Oa. Người lại đánh vào mông ta!” Hạ Thiên vừa ăn no, lại bị nằm sấp ăn đòn, cảm thấy vô cùng khó chịu, nàng tức giận la hét: “Đại thúc thúi, người một ngày không đánh ta thì sẽ chết sao?”

“Đúng vậy!” Vừa nói, hắn vừa đánh thêm hai cái nữa.

Hạ Thiên ầm ục trợn trắng mắt, dạ dày bỗng cuộn lên cảm giác buồn nôn, lập tức ủy khuất cầu xin tha thứ: “Đại thúc. ta không dám nữa. ta muốn đứng dậy, khó chịu quá. . . .”

Ân Tịch Ly cũng không phải thật sự muốn dạy dỗ nàng, nghe nàng kêu khó chịu, hắn lập tức đỡ nàng đứng lên.

Hạ Thiên ôm bụng, nôn ọc ọc một trận, phun ra hết tất cả những gì đã ăn vào trước đó, Ân Tịch Ly luống cuống tay chân: “Nha đầu, người làm sao vậy? Không có việc gì chứ? Sao lại nôn hết ra rồi?”

Hạ Thiên không rảnh trả lời hắn, sau khi nôn hết tất cả, nàng yếu ớt dựa vào một gốc cây, hít từng ngụm từng ngụm không khí.

Ân Tịch Ly nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, không chút nghĩ ngợi bế nàng lên: “Ta đem người đi gặp đại phu!”

“Không cần, thả ta xuống!” Hạ Thiên rơi lệ, yếu ớt dấm hai cái vào ngực hắn: “Ta nói, không biết rốt cuộc người có hiểu hay không, mới vừa ăn no không thể nằm sấp, nằm sấp như vậy thì ăn bao nhiêu rồi cũng nôn hết ra thôi! Gặp đại phu làm gì? Nôn xong thì không có việc gì nữa rồi!”

Ân Tịch Ly hậm hực đặt nàng xuống đất, động tác nhẹ nhàng giống như đang bảo vệ một món bảo bối dễ vỡ.

“Thật xin lỗi, đều là tại ta không tốt!” Hiếm khi hắn chịu nói một câu xin lỗi.

Hạ Thiên cảm thấy kinh ngạc giống như vừa mới phát hiện ra một châu lục mới, thì ra đại thúc cũng biết nói lời xin lỗi, thật là chuyện trước nay chưa từng có nha.

Nghĩ vậy, đôi con ngươi của nàng đột nhiên lóe sáng, ngay lập tức trở nên nhu thuận, ngây thơ, vô tội ôm lấy cổ của Ân Tịch Ly, đáng thương nói: “Đại thúc, vừa rồi người ta vốn đã ăn no, nhưng lại bị người làm cho nôn ra hết cả rồi, bây giờ bụng lại đói muốn chết.”

Hạ Thiên ôm hần thật chặt, giống như sợ hần sẽ không chịu trách nhiệm mà chạy trốn, mà tinh thần của Ân Tịch Ly cũng trở nên nhộn nhạo, giai nhân trong ngực, sự kích động ở trong lòng nháy mắt đã vượt qua lý trí, hần dụ dằng hỏi: “Vậy muốn ăn cái gì? Ta mang người đi!”

“Ta muốn ăn vi cá om rượu, heo sữa nướng, cá hồng yến chưng cách thủy, thịt viên phi thủy, chuột núi rừng trúc, đậu hũ xào cay. Còn muốn một bình rượu ‘Túy tam bôi’ thật lớn nữa!”

Mấy thứ này, nàng đã muốn ăn thật lâu, nhưng vẫn chưa có dịp nào để ăn, Phượng hoàng lâu là kinh thành đệ nhất tửu lâu, một người bình thường như nàng không thể nào chi nổi, vì vậy nàng luôn đợi một ngày có thể gạt được ai đó đưa mình đến đây.

Bây giờ, ngày đó đã đến rồi, rốt cuộc cũng đã đến rồi!

Ân Tịch Ly không phát hiện ra vẻ mặt gian xảo của nàng, khuôn mặt tuấn tú nở ra một nụ cười sủng ái, như đang hứa hẹn với nàng: “Được, ta dẫn người đi!”

99. Chương 99: Mỹ Nhân, Đèn Đây Cho Gia Hôn Một Cái Nào.

Phượng hoàng lâu, kinh thành đệ nhất đại tửu lâu, cao lương mỹ vị ở đây cũng có thể so được với nhà bếp ở trong hoàng cung, lại còn nức tiếng gần xa với rượu ‘Túy tam bôi’.

Nghe đồn rượu ‘Túy tam bôi’ này có hương vị vô cùng đặc biệt, lúc uống vào hoàn toàn không phát hiện bất kỳ mùi vị nào của rượu, ngược lại còn cảm thấy giống như mật hoa quả ở trên núi tự nhiên mà ủ thành men, khiến cho người ta mơ mơ màng màng, mặc kệ là ai, chỉ cần uống qua ba chén, cho dù ngày trước được xưng là ngàn chén không say thì cũng sẽ phải ngoan ngoãn nằm gục xuống.

Không ai có thể chống đỡ được đến chén thứ tư.

Hạ Thiên vẫn luôn nghi ngờ cái lời đồn đãi này, cái gì mà ba chén bốn chén, nàng không tin loại rượu đó thật sự lợi hại như vậy, chỉ cần uống vào ba chén thì sẽ say khướt.

Mà hôm nay nàng đến chính là để phá vỡ kỷ lục đó.

Trên thực tế, Hạ Thiên quả thật vô cùng dũng mãnh, thể mà lại phá vỡ được kỷ lục kia, nàng đã uống hết trọn vẹn một bình!

Bình rượu này, ít nhất cũng phải hơn mười chén, vậy mà nàng đã uống hết cả rồi!

Ông chủ của Phượng hoàng lâu trừng mắt nhìn chằm chằm Hạ Thiên, thật sự không dám tin vào hai mắt của mình, nàng chỉ là một cô nương nhỏ bé, vậy mà lại có thể uống hết cả bình rượu.

Ân Tịch Ly đỡ khốc đỡ cười nhìn người đang gục trong lòng mình, nữ nhân này vừa mới uống xong một bình rượu, quả thật là nàng đã uống hết một bình, nhưng mà, lúc trước, những người khác uống ba chén, đều là rót từng chén uống một lần, sau đó lại dừng lại một lúc, đương nhiên đến chén thứ ba thì sẽ say thôi.

Còn nàng ư? Nàng giỏi hơn bọn họ, trực tiếp nâng bình rượu đưa lên miệng uống một hơi cho đến hết.

Đương nhiên, hậu quả là, sau khi uống xong, nàng chỉ kịp liếc nhìn về phía hần một cái, sau đó ngã gục vào trong lòng hần, hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng.

Để lại một bàn toàn là đồ ăn hần đặc biệt kêu cho riêng nàng, còn chưa có động vào một món.

Đại thúc cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là phải nhắc cái người đang say bết nhè này rời khỏi Phượng hoàng lâu.

Trăng sáng treo phía chân trời, sắc trời tối đen bao phủ lên trên mặt đất, ánh trăng đem bóng dáng của hai người kéo thành một đường thật dài, phản chiếu nơi ngã tư đường, vô cùng tĩnh mịch.

Vào thu, không khí đã hơi trở lạnh, mùa đông gần tới nên gió thổi cũng có thể khiến cho người ta lạnh thấu xương, Hạ Thiên cảm thấy lạnh, bởi vì say rượu quá mức, nàng chỉ có thể híp mắt, nằm trong lòng Ân Tịch Ly, mơ màng nhìn bốn phía xung quanh.

“Ừm. . . .đây là. . . .nơi nào. . . .” Nàng kéo vạt áo của Ân Tịch Ly, cố gắng không ngừng lắc lư bóng người trước mắt mình, ai ngờ, người đó căn bản là không hề dao động, ngược lại, chỉ có đầu của nàng là đang lắc lư.

“Ly vương phủ!” Ân Tịch Ly nhẹ nhàng ôm Hạ Thiên đi về phía Ly vương phủ: “Người uống say như vậy, trước tiên phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi đã.”

“Ly. . .Ly vương phủ?” Hạ Thiên lẩm bẩm, cố gắng lục lọi trong trí nhớ xem Ly vương phủ rốt cuộc là nơi nào, suy nghĩ nửa ngày, khuôn mặt vẫn mờ mịt.

Nàng vẫn không chịu bỏ qua, ra sức kéo tay áo của Ân Tịch Ly: “Không muốn, không muốn. . . .không muốn đến Ly vương phủ. . . .Ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà!”

Mặc dù Hạ Thiên đã uống rượu đến say mềm, nhưng sức lực cũng không hề nhỏ,nàng cứ ra sức lôi kéo như vậy, ‘roẹt’ một tiếng, xé luôn một bên cánh tay áo của Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly đen mặt, trừng mắt nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình: “Người uống rượu xong rồi còn quậy phá lộn xộn nữa!”

Bình thường, Hạ Thiên vẫn luôn trực tiếp không thèm để ý đến cơn tức giận của hắn, bây giờ uống say lại càng không thèm quan tâm đến hắn, đầu lắc lư giống như một chiếc lục lạc, cứ lặp đi lặp lại: “Ta muốn về nhà. . . .ta muốn về nhà. . . .”

Khóe miệng của Ân Tịch Ly run rẩy, hận không thể đem cái nữ nhân đang say rượu trong lòng mình ném ra ngoài, khê cắn môi, cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Được rồi! Người muốn về nhà, bốn vương đưa người về nhà là được chứ gì?”

“Hắc hắc. . . .” Hạ Thiên cười hai tiếng ngây ngô, đưa tay nâng lên khuôn mặt của hắn, cái điệu bộ cười đến vô cùng háo sắc: “Mỹ nhân. . . .mỹ nhân đừng nóng giận. . . .người thật là xinh đẹp. . . .Đến đây, cho gia hôn một cái nào. . . .”

“Chụt ——” Trên khuôn mặt như hoa như ngọc khiến thần linh cũng phải phẫn nộ kia, Hạ Thiên buông xuống một nụ hôn, để lại trên khuôn mặt của Vương gia đại thúc là một mảng nước miếng vô cùng vĩ đại.

100. Chương 100: Nhà Của Ta Ở Thượng Hải!

Bàn chân của Ân Tịch Ly bỗng nhiên lảo đảo, suýt chút nữa thì đã ném luôn cả ai đó ra ngoài rồi, hắn trợn mắt há mồm nhìn Hạ Thiên, không thể tin được nói: “Người. . . .người dám đùa giỡn bốn vương. . . .”

“Ừm, thật thơm nha. . . .” Hạ Thiên say mê nheo mắt lại, còn chưa thỏa mãn chép chép miệng, bộ dạng giống như là đang nếm thử mỹ vị nhân gian.

Nhìn thấy Ân Tịch Ly đứng im bất động, nàng vận vẹo thân mình, thúc giục nói: “Mau, mau, mỹ nhân. . . . mau dẫn gia về nhà. . . .Ừm, gia phải về nhà. . . .phải về nhà rồi. . . .”

Mất nửa ngày Ân Tịch Ly mới hồi phục lại tinh thần, trừng mắt nhìn cái nữ nhân còn không thể nào phân biệt được rõ đông tây nam bắc kia, hắn thật sự không biết mình phải nên giận hay nên cười nữa.

Hắn đường đường là Ly vương gia, vậy mà giữa ban ngày ban mặt lại bị một cô gái say khướt phi lễ rồi. . . .

Cô gái này ngay cả một chút ý thức cũng không có, Ân Tịch Ly nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

“Được được được, ta mang người về nhà, mang người về nhà.” Hấn bắt đặc dĩ khê thở dài một cái, ôm nàng xoay chuyển phương hướng, đi về phía phủ Thừa tướng.

Đều nói, những lời trong lúc say rượu là những lời chân thực nhất, ý thức của con người trong lúc say rượu đều vô cùng kém, những lời nói ra khi đó, thường thường đều là những điều chất chứa ở trong lòng.

Nàng nói nàng muốn về nhà, chắc là bởi vì chuyện đào hôn cho nên mấy tháng rồi cũng không thể trở về, nàng nhất định là rất nhớ nhà mình.

Con đường dẫn đến phủ Thừa tướng vô cùng rộng lớn, trên đường gió thổi không ngừng, mùa đông, càng lúc càng đến gần rồi.

Hạ Thiên cảm thấy lạnh, nàng nhích nhích vào trong lòng Ân Tịch Ly, rầu rĩ nói: “Lại muốn. . . mang ta đi đâu? . . . Ta muốn về nhà.”

“Phía trước chính là phủ Thừa tướng, sắp về đến nhà rồi!” Ân Tịch Ly dịu dàng nói.

“Phủ. . . phủ Thừa tướng?” Hạ Thiên chậm rãi lặp lại mấy chữ này, đột nhiên nàng kịch liệt giãy giụa: “Không đúng, không đúng. . . . Nhà của ta ở Thượng Hải. . . ở Thượng Hải. . . . ta muốn trở về Thượng Hải. . . .”

“Thượng Hải?” Mày kiếm của Ân Tịch Ly nhú lại, nàng đang nói vớ vẩn cái gì vậy? Nhà của nàng làm sao có thể ở trên biển chứ?

“Phải, về Thượng Hải. . . Mỹ nhân. . . . chúng ta cùng nhau trở về Thượng Hải. . .” Hạ Thiên đứng dậy, ôm chặt lấy cổ của Ân Tịch Ly, miệng lẩm bẩm nói.

Chẳng lẽ ‘Thượng Hải’ ở trong miệng nàng là một địa danh sao? Có lẽ là Hưởng thừa tướng đã xây cho nàng một tòa cung điện riêng biệt cũng nên, nghĩ đến điều này, mi tâm của hấn giãn ra, ổn định lại tâm tình nói: “Được, đi Thượng Hải, nhưng mà, Thượng Hải ở chỗ nào?”

“Thượng Hải ở. . . . ở. . . .” Nàng đột nhiên cười, vung lên đôi tay nhỏ bé, cao giọng nói: “Ở Trung Quốc!”

“. . . . Trung Quốc ở chỗ nào?” Trung Quốc? Nơi này lại là chỗ quái quỷ nào nữa đây? Nhưng mà cái tên này, nghe có vẻ giống như là tên gọi của một quốc gia?

Chân mày của Ân Tịch Ly càng lúc càng toát ra nhiều điều nghi hoặc, vì sao hấn lại cảm thấy, nha đầu kia, có khả năng không phải là Hưởng Linh Lung?

“Trung Quốc ở. . . ở châu Á. . . .”

“Châu Á. . . . Lại là ở đâu?”

“Ai da, châu Á. . . châu Á ở. . . ở trên trái đất này. . . Mỹ nhân, sao ngươi lại ngốc như vậy. . . . So với Vương gia đại thúc ở cổ đại mà ta quen biết còn dân hơn. . . .?”

“. . . .” Ân Tịch Ly rốt cuộc cũng hiểu rõ, nói chuyện với Hạ Thiên, chung quy chỉ gói gọn trong sáu chữ.

Ông nói gà, bà nói vịt.

101. Chương 101: Ngồi Máy Bay!

Không còn cách nào khác, hấn cũng không quan tâm nữa, trực tiếp ôm Hạ Thiên, điểm mũi chân một cái, nháy mắt đã vọt lên, chạy bằng băng trên những nóc nhà, một đường thẳng đến Ly vương phủ.

“Ngồi. . . ngồi máy bay. . . .” Hạ Thiên há mồm, dụi dụi mắt, ánh mắt rời rạc cố gắng nhìn xuống, trông thấy những căn nhà, phòng ốc, sân đình cứ liên tục xẹt qua, ánh mắt nàng ánh lên một tia hưng phấn, vui vẻ hét lên: “Chúng ta đang ngồi trên máy bay. . . .”

Hạ Thiên uống say đến nỗi không còn biết trời trăng gì nữa, trực tiếp đem khinh công của Ân Tịch Ly trở thành ngồi máy bay.

Ân Tịch Ly không hiểu nàng đang nói cái gì, buổi tối ngày hôm nay, những lời nàng nói, hầu như hần đều không hiểu gì cả.

Giống như cái gì gọi là ‘Trung Quốc’, giống như cái gì gọi là ‘châu Á’, lại giống như bây giờ, cái gì gọi là ‘máy bay’?!?!

Càng ở chung với nha đầu này, hần lại càng cảm thấy hoài nghi, nàng căn bản không phải là Hưởng Linh Lung.

Chẳng lẽ là Ân Dã Thần đang lừa gạt hần?

Khinh công của Ân Tịch Ly cực kỳ thâm hậu, không tới một lát đã về đến Ly vương phủ, vương gia đại thúc vô cùng cá tính, không thèm đi vào cửa lớn mà là trực tiếp ‘vượt nóc băng tường’, đi về phía Tây sương viện, một tay nâng cả người Hạ Thiên đang say như chết kia ném lên trên giường.

“Máy bay. . . .còn muốn ngồi máy bay. . . .” Giường lớn thật êm, thế nhưng Hạ Thiên lại không vừa lòng, lão đảo lắc lư muốn đứng dậy, một lần hai lần, lại tiếp tục trèo lên trên người Ân Tịch Ly.

Đôi chân thon dài giống như rắn nước cứ cuốn lấy eo của hần, cả người thì lại giống như gấu koala nép sát vào người hần, cho dù Ân Tịch Ly có cố gắng lôi xuống kiểu gì cũng không được.

“Nha đầu, buông ra, người say rồi, hãy nghỉ ngơi đi!”

“Không muốn! Muốn ngồi máy bay cơ!” Ngừ điệu kiên quyết, thái độ cứng rắn.

“Đừng quậy nữa, mau nghỉ ngơi đi!” Mỗ đại thúc giận tái mặt, cơn tức giận cứ liên tiếp ập đến.

“Ngồi máy bay!”

“Ngủ!”

“Máy bay!”

“Ngủ!”

Hạ Thiên chu chu miệng nhỏ, để lộ ra hai cái răng nanh trắng tinh, nàng há mồm, cắn một ngụm lên bả vai của hần.

Không cho ta ngồi máy bay, ta sẽ cắn người, cắn chết người!

“. . . .Nha đầu đáng chết. . . .” Ân Tịch Ly gần như phát điên, muốn đẩy nàng ra, lại sợ mình sẽ dùng lực quá mức, làm tổn thương nàng, đành phải hít một hơi thật sâu, cắn răng nhịn xuống.

Trong miệng cảm thấy mùi máu tươi, một tia máu đỏ từ trên khóe môi chảy xuống, Hạ Thiên vội vàng buông hần ra, kinh ngạc nhìn đến một loạt dấu răng ở trên bả vai của hần, trông giống như hàng loạt lỗ nhỏ đầy máu, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

“Oaaa. . . .” Hạ Thiên sợ hãi, miệng há hốc, khóc liên hồi: “Huhu. . . .thực xin lỗi mỹ nhân. . . .Huhu. . . .Ta không có cố ý. . . .Huhu. . . .Ta làm người bị thương rồi. . . .”

Ân Tịch Ly thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, cúi xuống đỡ nàng giống như đỡ trẻ con: “Đừng khóc, đừng khóc, ta không đau.”

“Huhu. . . .thật sự không đau sao. . . .?”

“Ừ, không đau.”

“Da người dày như vậy sao? Cắn đến như thế mà cũng không đau?”

“.” Hít sâu một hơi, Ân Tịch Ly tự cảnh cáo bản thân không được so đo với ma men này! “Không, không phải là da dày, là thịt nhiều!”

“Người là heo sao? Sao thịt lại nhiều như vậy?”

“” Ân Tịch Ly bỗng nhiên đứng dậy, quyết định mặc kệ nàng, tránh cho bản thân của mình tức giận đến nội thương.

102. Chương 102: Mỹ Nhân Đại Thúc

“” Ân Tịch Ly bỗng nhiên đứng dậy, quyết định mặc kệ nàng, tránh cho bản thân của mình tức giận đến nội thương.

Nào ngờ, hắn vừa mới đứng lên, ma men Hạ Thiên lại từ trên giường lồm cồm bò dậy, cũng không nói câu nào, lại đem quần áo trên người cởi hết không còn một mảnh.

Ân Tịch Ly hóa đá, lúc nàng cởi ra lớp y phục thứ nhất, hắn cảm thấy choáng váng, đến khi kịp phục hồi lại tinh thần, thì toàn thân nàng từ trên xuống dưới đã không còn một mảnh.

“Người định làm gì?” Hắn hoàn toàn bạo phát, đầu óc như muốn vỡ tung, hết bị chọc tức rồi lại bị chọc giận, nhiều lần như vậy khiến cho lý trí của hắn hoàn toàn biến mất.

Hạ Thiên toàn thân trần như nhộng, lảo đảo chạy về phía Ân Tịch Ly, đem bả vai của mình đưa lên miệng hắn: “Người cần đi, cần đi. . . .Ta cho người cần lại đây. . . .Cần lại rồi sẽ không đau nữa.”

“” Hắn chỉ biết im lặng hỏi trời xanh.

Giờ khắc này, Ân Tịch Ly đột nhiên rất hối hận, tại sao hắn lại mang nàng đi uống rượu cơ chứ?

Uống rượu thì thôi đi.

Tại sao còn để cho nàng uống say?

“Nha đầu.” Thân thể mềm mại kề của nàng sát hắn, cách một lớp quần áo, hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được từng chỗ lồi lõm ở trên người nàng.

Yết hầu đột nhiên dâng lên một trận lửa nóng, Ân Tịch Ly cảm thấy bụng dưới của mình trở nên căng thẳng, giống như có một luồng nhiệt trong cơ thể đang muốn thoát ra, thiêu đốt lý trí của hắn, đồng thời cũng đem nàng nhấn chìm vào bên trong.

Hạ Thiên hoàn toàn không ý thức được bản thân mình đang gặp nguy hiểm, còn cố tình đem bả vai mình dâng tới sát miệng của ai kia, nàng cảm thấy bản thân mình cần người khác bị thương thì cũng phải để cho họ cần lại, như vậy mới công bằng.

Ân Tịch Ly không phải là Liễu Hạ Huệ, nhìn nữ tử mình yêu thương nằm trong ngực mà lòng vẫn không hề rối loạn, bàn tay của hắn chậm rãi nâng lên, vuốt ve gương mặt nàng, vùi đầu vào hõm vai nàng, hơi thở nóng hừng hực, hô hấp càng lúc càng trở nên nóng rực, phả ra ở trên người nàng.

“Người. . . thật sự muốn ta cần sao?” Hắn hỏi, giọng nói khàn khàn, giống như đang cố kìm nén cảm xúc của mình.

“Phải. . . .” Thanh âm trầm thấp của hắn vô cùng mê người, Hạ Thiên mơ mơ màng màng lên tiếng, còn chưa kịp nói xong thì đã bị hắn đột ngột hôn lên môi, nụ hôn mang theo hương thơm nhàn nhạt, mùi vị của rượu tràn ngập ở trong khoang miệng, chạy thẳng đến tận đáy lòng.

“Ừm. . . .” Thanh âm của nàng, dưới sự cường ngạnh của hắn lại nói không thành câu, một luồng nhiệt nóng rực vô cùng mãnh liệt xộc thẳng vào mũi, khiến cho nàng có chút bất an giữa giữa, muốn đẩy cái người mang theo hơi thở áp bách này ra.

Nụ hôn của hắn mỗi lúc càng thêm bá đạo. Môi của hắn cọ sát ở trên môi nàng, quý trọng che chở, dịu dàng triền miên giống như nàng là một món bảo bối dễ vỡ, khiến cho hắn cứ muốn nhẹ nhàng mà thưởng thức.

Tay phải của hắn giữ chặt ở phía sau đầu nàng, ngón tay xuyên qua từng lọn tóc, tay trái ôm trọn eo nàng, dịu dàng vuốt ve, khiến cho Hạ Thiên vốn đã mơ mơ màng màng lại càng thêm tan rã, trong lòng dâng lên một ngọn lửa nóng.

“Um. . . mỹ, mỹ nhân. . . Ta. . . ta chết. . . .” Hạ Thiên lẩm bẩm, hít thở một cách khó khăn, thừa dịp môi của hắn chừa ra một chút khe hở, nàng khẽ cắn nhả giấy giũa.

Nghe vậy, hắn vô cùng hợp tác dời đôi môi đến trên cổ nàng, tham lam hôn lên từng tấc da thịt trắng nõn.

Khuôn mặt của Hạ Thiên nóng bừng như lửa đốt, trong đầu nhất thời trống rỗng, cảm giác trên cổ mình tê tê ngứa ngứa, chốc cho nàng cười khanh khách không thôi, tiếng cười lảnh lót vang vang trong không khí, cũng đồng thời chảy vào trong tim hắn.

Nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống chiếc giường lớn mềm mại, Ân Tịch Ly cúi người, dùng thân thể trắng kiêu ngăn không cho nàng động dậy, mỗi một tiếng cười của nàng, chỉ có một mình hắn mới có thể nghe, chỉ có một mình hắn mới được nhìn thấy.

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt tựa như một loại cảnh đẹp, cũng chỉ có một mình hắn mới có thể thưởng thức.

Hạ Thiên bị ép tới không thể nào thở nổi, chỉ có thể ngưng cười, nâng hai tay chống lên người hắn, ngược đầu nói: “Nặng quá. . . .”

Dung nhan tuấn mỹ của Ân Tịch Ly tràn ngập sự động tình, nóng rực, vài giọt mồ hôi mỏng manh ở phía sau mang tai, theo đường cong hoàn mỹ mà chảy xuống.

“Nha đầu, biết ta là ai không?” Giọng nói của hắn trầm thấp, vô cùng mị hoặc, con người xinh đẹp chăm chú khóa chặt cô gái nhỏ ở dưới thân.

“Người là. . . mỹ nhân. . . .”

“Không đúng!” Hắn áp chế bản thân, cúi đầu ngậm chặt môi nàng, cắn nhẹ như muốn trừng phạt: “Nói lại!”

“Um. . . là mỹ nhân. . . mỹ nhân đại thúc. . . đại thúc. . . .”

103. Chương 103

“. . . .” Ân Tịch Ly đang vô cùng nhiệt tình, lại có chút mất hứng: “Có thể đừng gọi ta là đại thúc được không? Gọi ta là Ly!” Hắn còn chưa đến ba mươi tuổi mà đã bị người ta gọi là đại thúc, mà người đó còn là cô gái mà hắn yêu thương, hắn nghĩ như thế nào cũng không có cảm giác.

“Không muốn, mỹ nhân đại thúc. . . .”

Thôi, Ân Tịch Ly khẽ cười một tiếng, nhắm mắt lại, ngửi thấy hương thơm ở trên người nàng, hương thơm này còn pha lẫn một chút mùi cồn của rượu, tất cả đều khiến cho hắn cảm thấy say mê.

Hạ Thiên mơ màng mở to mắt, nhìn Ân Tịch Ly gắt gao khóa chặt thân thể của nàng, đôi tay chuyển động ở trên cơ thể của nàng, thì thào khẽ nói: “Nha đầu, ta nghĩ ta muốn nàng. . . .”

Lý trí bị thiêu đốt khiến cho hắn càng trở nên mơ hồ, hoàn toàn quên mất bản thân mình đang ở nơi nào, chỉ muốn đem thiên hạ dưới thân ôm vào trong ngực, sau đó cùng nàng hòa làm một.

Hắn hôn lên khuôn mặt nàng, còn nàng thì nâng tầm mắt mơ hồ ngược lên nhìn hắn, chớp chớp vài cái, sau đó học theo cách mà hắn từng hôn nàng, nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi ra thăm dò, liếm liếm môi của hắn, rồi lại rất nhanh mà rút trở về.

“Um, thật ngọt!” Mỹ nhân đại thúc thật ngọt nha, nàng nở nụ cười thỏa mãn, cảm giác vui sướng giống như vừa phát hiện ra một châu lục mới vậy.

Toàn thân của Ân Tịch Ly chấn động, dự vọng vốn đã không thể nào khống chế, chớp mắt lại như núi lửa phun trào, hần cúi thấp người, gầm nhẹ một tiếng, phóng túng cảm xúc của bản thân, thuận tay cởi đi lớp quần áo trên người mình. . . .

“Cộc cộc.”

Bên ngoài, tiếng gõ cửa truyền đến thật khiến cho người ta cảm thấy mất vui, giọng nói của Mạc quản gia yếu ớt vang lên: “Vương gia, đã qua canh năm rồi, hôm nay là Trung thu, ngài nên tiến cung để chúc phúc cho hoàng thượng!”

Bàn tay đang cởi quần áo của Ân Tịch Ly cứng đờ giữa không trung, hần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra, đêm dài đã lặng lẽ trôi qua, ánh nắng đã xuất hiện nơi phía chân trời. Trời đã sáng rồi!

Mà hần, cũng đến lúc phải tiến cung!

Nháy mắt, dự vọng trong người giống như bị đóng băng, lạnh lẽo đến cực điểm.

“\$#%^&*^&a*%” Khẽ mắng một tiếng, Ân Tịch Ly đen mặt cúi đầu, trên trán lại xuất hiện ba vạch đen, tiểu nha đầu Hạ Thiên, lẽ ra vốn phải là đang cùng mình bay bổng lên chín tầng mây, bây giờ lại nằm ngáy khò khò.

“Bổn vương lập tức tới ngay!” Hần quay đầu về phía cửa quát to một tiếng, gần như là rống lên.

Mạc quản gia cảm thấy kỳ lạ không thôi, hôm nay Vương gia làm sao vậy? Sao rời giường mà lại tức giận như vậy chứ?

Ân Tịch Ly mặc quần áo cho Hạ Thiên, thời điểm hần mặc quần áo cho nàng, dự hỏa vốn đã áp xuống, lại hùng hực bốc lên, khiến cho hần phải ngàn vạn lần nhấn nại, nỗ lực thật lớn mới có thể mặc xong quần áo cho nàng, sau đó vọt vào nhà tắm bên trong phòng ngủ, đem nước lạnh dội xuống toàn thân, như vậy mới có thể miễn cưỡng mà bước ra mở cửa.

“Vương gia?” Cửa vừa mở ra, ngay lập tức Mạc quản gia đã bị bộ dạng chật vật của vương gia nhà mình làm cho sợ hãi. “Vương gia! Ngài làm sao vậy? Sao toàn thân đều ướt hết thế kia? Mùa đông sắp đến rồi, nếu bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

“Bổn vương không có việc gì!” Ân Tịch Ly lạnh lùng nói, gạt đi giọt nước còn vương ở trên hàng mi, thần nhiên nói: “Mạc lão, nha đầu Hạ Thiên uống say rồi, còn đang ngủ ở bên trong, người đừng để cho nha hoàn làm ồn ỹ, tránh kinh động đến nàng.”

“Cái gì?” Mạc quản gia há to miệng: “Nha đầu kia tới đây khi nào?”

Sao hần không biết? Lại còn uống say nữa ư?

Uống rượu vào thì có thể làm nhiều chuyện bậy bạ lắm nha! Hai người bọn họ, không phải là đã phát sinh ra chuyện gì rồi chứ?

Nha đầu kia chính là quận chúa tương lai, là người phải đưa đi hòa thân, nếu vương gia và nàng thật sự đã. . . .

Nghĩ vậy, nét mặt già nua lo lắng hỏi: “Vương gia, ngài và nàng. . . .”

Ân Tịch Ly nhìn ra được nỗi băn khoăn trong lòng hần, thở dài một tiếng nói: “Người yên tâm, không có chuyện gì.”

Tuy rằng hần cũng rất muốn có ‘chuyện gì’ kia, nhưng cũng chỉ là do một mình hần muốn, nha đầu kia cũng không nguyện ý, huống chi. . . . bây giờ đã không còn thời gian nữa rồi. . . .

“Nhưng mà. . . .lão Mạc à!” Đôi mắt của hần bỗng nhiên trầm xuống, con ngươi thâm trầm lóe ra tinh quang: “Ta cảm thấy Hạ Thiên có khả năng không phải là Hưởng Linh Lung!”

“Vương gia nói vậy là. . . .?” Đôi mắt của Mạc lão cũng trầm xuống, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ta nghi ngờ Ân Dã Thần đang nói dối ta.” Ân Tịch Ly nặng nề nói, trải qua đêm vừa rồi, hần có cảm giác, Hạ Thiên không phải là nữ nhi của Thừa tướng.

“Tam hoàng tử làm sao có thể. . . .” Mạc quân gia có chút không thể tin.

Ân Tích Ly khoanh tay bước đi: “Việc này chờ ta từ hoàng cung trở về, nhất định sẽ điều tra, người hãy chăm sóc nha đầu kia, đừng để nàng xảy ra chuyện gì.”

“Xin vương gia an tâm, lão nô nhất định sẽ làm tốt.”

*

Trung thu, hôm nay là lễ đoàn viên, theo nguyên tắc, buổi sáng phải thắp hương cúng tế tổ tiên, buổi tối sẽ tổ chức lễ hội đón trăng rằm.

Lúc Ân Dã Thần xuất cung đã là giữa trưa, hôm nay hắn đã hứa với Hạ Thiên là sẽ đưa nàng đi dạo, vì vậy cho nên vừa mới ra khỏi hoàng cung, hắn liền tiến thẳng về phía Lê viện.

Nhưng mà khi đến Lê viện, cũng không thấy bóng dáng nàng đâu. Mà Hạ Thiên, cái người đã rủ hắn đi xem náo nhiệt kia, giờ phút này lại đang ngáy o o ở Ly vương phủ.

“Người nói suốt buổi tối nàng không trở về sao?” Khuôn mặt tuần tú của Ân Dã Thần khẽ trầm xuống, đôi mắt âm hiểm nhìn chằm chằm tiểu Thanh đang quỳ trên mặt đất, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cho bầu không khí xung quanh cũng trở nên nặng nề.

Tiểu Thanh vội vàng dập đầu, hoảng sợ cầu xin tha thứ: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ nghĩ rằng tiểu thư chỉ đi ra ngoài một chút, cho nên không ngăn cản, nào ngờ. . . . Qua canh ba tiểu thư vẫn chưa trở về, nô tỳ lập tức dẫn đoàn người đi tìm, nhưng vẫn không tìm được. . . .Nô tỳ đáng chết, xin điện hạ hãy tha cho nô tỳ!”

“Trước khi nàng rời đi có nói gì không?” Đôi mắt của Ân Dã Thần lóe lên một tia nguy hiểm, giọng nói lại càng trở nên lãnh khốc.

“Tiểu. . . tiểu thư nói muốn đi nướng thịt. . . .” Tiểu Thanh bị hắn dọa sợ phát khóc, giọng nói lại không dám có chút mạo phạm, chỉ có thể nghẹn ngào thút thít ở trong cổ họng, cúi đầu nức nở.

Tam hoàng tử là một người cực kỳ lãnh khốc, chỉ cần ai làm gì khiến cho hắn bất mãn đều không thể nào thoát khỏi sự trừng phạt, tiểu Thanh lo lắng có khi nào mình cũng sẽ có kết cục thảm hại như những tỳ nữ trước kia hay không?

Nướng thịt? Ân Dã Thần nhớ lại, trước khi hắn rời đi, quả thật nàng đã nói rằng, nàng hy vọng hắn và nàng sẽ cùng nhau nướng thịt, nhưng hắn lại vội vàng muốn trở về để gặp Hướng Linh Lung, chẳng lẽ sau đó nàng tự đi một mình sao?

Nữ nhân đáng chết, đã nửa đêm mà còn chạy lung tung một mình, nướng thịt cái gì chứ, quan trọng như vậy sao?

Về mặt của hắn âm trầm, quay lưng bước đi, không biết có phải là đang tức giận hay không, kế hoạch không có cách nào thực hiện được, hắn giận nàng không nói tiếng nào đã mất tích, giọng nói lãnh khốc từ phía bóng dáng của hắn đang rời đi truyền tới, lạnh lùng đến đáng sợ: “Làm việc không xong, tự mình chịu phạt đi!”

“. . . .Vâng” Tiểu Thanh đặt mông ngồi xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn một giọt máu, cho đến khi bóng dáng của Ân Dã Thần đã hoàn toàn biến mất, nàng ta mới sợ hãi khóc đến thất thanh.

Ân Dã Thần tựa như cơn lốc xoáy phóng lên ngựa, áo bào xanh lam lạnh lẽo mang đến hương vị cũng lạnh như băng, ánh mắt nhìn thẳng về một phía ở trên đường lớn, khoảnh khắc này, lồng ngực của hắn bị đè nén vô cùng nghiêm trọng.

“Chủ tử!” Một bóng người quỳ xuống trước mặt hắn, thấp giọng kêu.

Ân Dã Thần cúi đầu nhìn hắn, mày kiếm cũng nhẹ nhàng nhướng lên: “Có chuyện gì?” Người này là người hắn đã phái ở bên cạnh để bảo vệ sự an toàn cho Linh Lung, bây giờ hắn xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ Linh Lung có chuyện gì rồi sao?

“Linh Lung cô nương nói có chuyện gấp muốn tìm ngài!”

“Việc gấp gì?” Mày kiểm lại nương cao hơn một chút, quả nhiên là có chuyện.

“Thuộc hạ không rõ, Linh Lung cô nương chỉ dặn dò thuộc hạ bắt buộc phải nói ngài quay trở về.” Tên áo đen vừa nói vừa trả lời, trên mặt của hắn không có chút biểu cảm nào.

Trong lòng Ân Dã Thần có chút dao động, một bên còn đang bận tâm suy nghĩ xem Hạ Thiên có chuyện gì hay không, một bên lại lo lắng việc gấp của Linh Lung, hắn nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, trầm giọng nói: “Hồi phủ!”

Ân Dã Thần vội vàng quay về phủ, còn chưa kịp hỏi Linh Lung đang ở chỗ nào, thì bỗng một thân hình bé bỏng nhào vào trong ngực hắn.

“Thần, chàng đã về rồi, người ta chờ chàng đã lâu!” Hướng Linh Lung ngây ngô cọ cọ vào ngực hắn, vẻ mặt vô cùng đáng thương tội nghiệp.

Ân Dã Thần đưa tay nắm lấy hai bả vai nàng, cúi đầu nói: “Ảnh vệ nói nàng có việc gấp muốn tìm ta?”

“Đúng vậy, người ta rất nhớ chàng, rất muốn nhìn thấy chàng, đây còn không phải là việc gấp sao?” Nàng ta cười như tên trộm, vô cùng thân thiết ôm lấy cổ hắn, bĩu môi nói: “Chàng hại người ta sinh bệnh tương tư, chưa tới một ngày mà đã nhớ đến phát điên rồi, chàng nói xem, chàng định bồi thường cho người ta thế nào đây?”

Ân Dã Thần im lặng nhìn nàng, trong giọng nói có chút tức giận: “Đây là việc gấp mà nàng nói sao?”

Giọng nói của hắn trước sau vẫn lạnh lùng như vậy, lại mơ hồ mang theo mấy phần xa cách khó có thể phát hiện.

Hướng Linh Lung thấy giọng nói của hắn có chút không thích hợp, ủy khuất bĩu môi: “Người ta nhớ chàng như vậy, không được nhìn thấy chàng sẽ chết mất, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ gấp sao?”

“Linh Lung!” Ân Dã Thần lại than nhẹ một tiếng: “Nàng có biết nàng đang quấy rối không?”

“Ta không có!” Nàng ta cắn môi, ngữ điệu cứng rắn.

“Còn nói không có?” Ân Dã Thần mơ hồ có chút tức giận, đã nhiều lần hắn yêu thương sủng ái và dễ dàng tha thứ cho nàng, bởi vì nàng là một nữ tử thiện lương, lại có hiểu biết lễ nghĩa, sống chung với nàng, hắn phát hiện, ở bên cạnh nàng khiến hắn cảm thấy thật nhẹ nhàng, cảm tình đối với nàng rất tốt, vì vậy hắn mới có thể hạ quyết tâm muốn cưới nàng.

Nhưng bây giờ, hắn lại cảm thấy, nàng cũng giống như những đám thiên kim tiểu thư khác, chỉ biết cố tình gây sự.

Hắn đột nhiên nhớ tới Hạ Thiên, một nữ tử thẳng thắn thành thật, đôi lúc nàng đùa giỡn, khi thì có chút khôn vặt, khi thì lại gian xảo,狡 hoạt, nhưng nàng cũng không phải là loại người cứ thích làm loạn đến vô lý, cũng không phải là người hay dùng tâm kế để đối phó sau lưng người khác, nàng muốn làm gì thì sẽ làm cái đó, bao nhiêu tâm sự đều hiện lên trên mặt.

Rõ ràng là hai người giống nhau đến thế, tại sao lại hơn kém nhiều đến vậy?

Hắn đột nhiên cảm thấy mờ mịt, vì sao lúc trước mình lại có cảm tình với Linh Lung? Nàng là biểu muội của hắn, là con gái của cậu hắn, hắn đối với nàng luôn có một cảm giác vô cùng tốt, lại không thể nào tưởng tượng được, thì ra, nàng cũng chẳng khác gì đám thiên kim tiểu thư kia, trong lòng hắn thậm chí còn có cảm giác thất vọng.

“Vậy tại sao chàng vừa mới rời khỏi hoàng cung đã đi thẳng đến Lê viện? Vì sao không tới gặp ta trước?” Hướng Linh Lung ủy khuất, hốc mắt đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống.

Nàng khóc hoa lệ đầm mưa, đáng vẻ động lòng người, khiến cho ai nhìn vào cũng đều cảm thấy không đành lòng mà muốn đem nàng ôm vào ngực, dịu dàng an ủi.

Mà ánh mắt của Ân Dã Thần chỉ trầm xuống, gắt gao nhìn chằm chằm vào nữ nhân mà mình vẫn luôn thích từ trước tới nay, ánh mắt này, còn mang theo một sự xa cách: “Nàng phải người theo dõi ta sao?”

104. Chương 104: Ghen

“Ta. . . .” Hường Linh Lung thầm kêu không tốt, bởi vì nhất thời nóng vội lại khiến nàng quên mất, Ân Dã Thần ghét nhất là bị người khác ngờ vực và theo dõi, mà nàng thì lại phạm vào cả hai điều trên.

“Nàng thật sự phái người theo dõi ta sao?” Giọng nói của Ân Dã Thần rất lạnh, giống như băng tuyết kết tinh, vụn vụn không thay đổi, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Ta. . . .ta. . . .” Hường Linh Lung không biết phải giải thích như thế nào, chuyện này nếu càng giải thích sẽ càng làm hỏng việc, nàng đành phải ôm chặt lấy hắn, khóc rống lên: “Thần, thực xin lỗi, ta biết chàng không thích ta như vậy, nhưng mà, nhưng mà ta thật sự rất yêu chàng, ta không thể không có chàng, từng giây từng phút ta đều muốn biết chàng đang làm gì, có nhớ đến ta hay không, ta thật sự không phải cố ý làm như vậy, nếu chàng không thích, sau này ta sẽ không làm vậy nữa có được không? Thần, chàng đừng giận ta nữa có được không?”

Nàng hạ thấp giọng điệu, gần như là đang cầu xin hắn, khiến cho Ân Dã Thần cảm thấy hơi mềm lòng, không nỡ nặng lời, chỉ nói: “Nàng có biết là Hạ Thiên đã mất tích rồi hay không?”

Nghe vậy, cả người Hường Linh Lung nhất thời chấn động: “Nàng ta. . . .nàng ta mất tích rồi sao? Làm sao nàng ta có thể mất tích được chứ? Phải làm thế nào bây giờ? Thần, ta phải làm thế nào bây giờ? Ta không muốn phải gả sang Hoàng Việt quốc, ta không muốn. . . .không muốn!”

Ân Dã Thần khẽ thở dài một tiếng: “Ta cũng không biết vì sao nàng ấy lại mất tích, ta đang định đi tìm thì nàng nói có việc gấp muốn tìm ta, ta chỉ có thể quay về để gặp nàng trước mà thôi.”

Hường Linh Lung áy náy cúi đầu: “Thực xin lỗi, ta không biết. . . .” Trong lòng lại có chút ngọt ngào, Hạ Thiên mất tích là một chuyện quan trọng như vậy, nhưng khi hắn nghe bản thân mình có việc gấp thì đã lập tức quay trở về.

Nói như vậy, ở trong lòng hắn, nàng vẫn là quan trọng nhất.

Nghĩ vậy, bao nhiêu nghi hoặc và đổ kỵ lúc trước đều biến mất, vẻ mặt tràn đầy sự cảm động và áy náy: “Thực xin lỗi, Thần, sau này ta sẽ không như vậy nữa!”

“Không có việc gì, mọi chuyện cũng qua rồi!” Hắn vỗ nhẹ lên lưng nàng, giọng điệu có phần lạnh nhạt và kiên cường nhưng cũng khó có thể phát hiện ra: “Nàng đã không có việc gì thì hãy ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi, để cho ta đi tìm Hạ Thiên!”

“Vâng!” Hường Linh Lung nhu thuận gật đầu: “Nhớ trở về sớm nhé, ta ở nhà đợi chàng!”

Ân Dã Thần gật đầu, sau đó chấp tay rời đi.

Hường Linh Lung mãi nguyện dõi theo bóng lưng của hắn, khóe miệng khẽ mỉm cười, cứ như thế này thì thật tốt, hắn chỉ đối xử tốt với một mình nàng, không có nữ nhân nào khác có thể uy hiếp được nàng, như vậy là tốt nhất!

*

Ba ngày rồi.

Hạ Thiên nằm trên giường ngủ đã được ba ngày rồi!

Ân Tịch Ly cảm thấy thật đau đầu, nàng cứ như vậy, mơ mơ màng màng mà ngủ đến tận ba ngày, rốt cuộc là định làm cái quỷ gì đây?

Nếu không phải là mạch đập của nàng vẫn bình thường, hô hấp đều đặn, hẳn thật cứ nghĩ nàng sẽ ngủ mãi như vậy, không bao giờ tỉnh lại, ý nghĩ đó dù chỉ là thoáng qua, song cũng hù chết hẳn.

Nếu thật sự nàng không tỉnh lại, hẳn.

Vào buổi tối ngày thứ ba, rốt cuộc hần cũng không chịu nổi nữa, bảo Mạc quản gia trong một đêm phải đi mời hết tất cả đại phu giỏi nhất trong kinh thành về.

Mạc quản gia cũng lo lắng không biết Hạ Thiên có chuyện gì hay không, chưa đến một lúc lâu sau đã mời được đại phu đến.

Lưu đại phu mang theo ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, bắt mạch cho Hạ Thiên, một bên vừa rung rung đùi, một bên lại thì thào tự nói: “Không đúng, sao lại có thể như vậy? Thật kỳ lạ, sao có thể như vậy chứ?”

“Rốt cuộc là làm sao? Kỳ lạ cái gì, nói mau!” Ân Tịch Ly bị hần làm mất thời gian, không còn kiên nhẫn, đen mặt quát.

Lưu đại phu sợ hãi, lập tức quỳ xuống: “Vương gia bớt giận, Vương gia bớt giận, vị cô nương này quả thực là đã say khướt cho nên mới ngủ lâu như vậy, nếu lão phu đoán không lầm, vị cô nương này hẳn là đã bị rượu ‘Túy Tam Bôi’ làm cho say như vậy, người bình thường uống vào ba chén thì đã một ngày một đêm không tỉnh, vị cô nương này say nhiều ngày như vậy, có lẽ là đã uống đến tận mấy chén rồi!”

Khóe miệng của Ân Tịch Ly khẽ co giật, nha đầu kia đầu phải chỉ uống có mấy chén, nàng đây là nốc một hơi hết cả bình. “Vậy nàng sẽ ngủ trong bao lâu?”

“Bẩm vương gia, khoảng ba bốn ngày thì sẽ tỉnh thôi!”

“Vậy vừa rồi người nói kỳ lạ cái gì?” Ân Tịch Ly lại hỏi, nếu như nàng chỉ say rượu như lời hần nói, vậy vì sao vừa rồi hần lại chẩn đoán lâu như vậy, còn nói cái gì kỳ lạ nữa?

“Cái này. . . . Ly vương điện hạ, vừa rồi lúc lão phu bắt mạch, phát hiện có đôi lúc tâm mạch của vị cô nương này vô cùng rối loạn, dạ dày thuần âm hàn, cứ cách một lúc sẽ thấy nhiễu loạn một lần, lão phu đoán, vị cô nương này chỉ e rằng đã trúng phải một loại độc dược nào đó, chẳng qua chất độc này ẩn sâu trong cơ thể đã được một thời gian dài, bây giờ vẫn chưa xác định được là loại độc gì.

Ân Tịch Ly nhíu mày, nhìn chằm chằm Lưu đại phu: “Người nói nàng bị trúng độc?”

“Không sai, nhưng cụ thể là loại độc gì, thứ cho y thuật của lão phu thấp kém, không thể nhận ra được.” Lưu đại phu vuốt râu, lễ phép trả lời.

“Những gì người nói là sự thật sao?” Mạc quản gia nghiêm cẩn hỏi.

“Lời nói của lão phu hoàn toàn là sự thật, vương gia có thể tìm một vị thần y cao tay hơn để chẩn đoán một cách chính xác.”

“Lui xuống đi, Mạc lão, dẫn hần đi lĩnh thưởng.”

Ân Tịch Ly xua tay, chán nản phất tay tiễn khách, Mạc quản gia nhìn hần một cái, ánh mắt lo lắng phiền muộn, sau đó lại quay đầu lại nhìn Lưu đại phu nói: “Lưu đại phu, mời đi theo lão nô!”

“Lão phu xin cáo từ!” Lưu đại phu không nói nhiều lời, lập tức đi theo Mạc quản gia.

Ân Tịch Ly yên lặng nhìn thiên hạ của mình đang nằm trên giường ngủ say, hai hàng chân mày gắt gao nhíu chặt, nàng trúng độc rồi.

Chuyện này là như thế nào? Chính nàng cũng không biết sao?

Là ai đã hạ độc nàng?

“Nha đầu, sao nàng lại không cẩn thận như vậy chứ.” Hần vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan đang say ngủ, vẻ mặt cứ như vậy, chuyên chú và cẩn thận, trân trọng mà thâm tình.

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Thiên cảm thấy mặt mình hơi ngứa ngứa, khiến cho nàng không tự chủ được mà khua khua cánh tay, muốn gạt đi cái gì đang sờ loạn ở trên mặt mình, nàng xoay người, cuộn cả mình lại, tiếp tục ngủ.

Ân Tịch Ly nhìn những hành động liên tiếp kia nhưng vẫn không thấy nàng có dấu hiệu tỉnh lại, hần không khỏi nhếch môi cười cười, đột nhiên cảm thấy những động tác đó của nàng, rất giống một cái gì đó.

Không ngờ nàng cứ như vậy mà tiếp tục ngủ, hấn lại vươn tay ra một lần nữa, nhưng lần này là chạm lên lọn tóc rối trên bả vai của nàng, sau đó tiến lên đến mũi nàng, nhẹ nhàng gãi gãi.

Mỗi lần hấn gãi nhẹ một cái, chân mày của Hạ Thiên sẽ nhíu lại một chút, cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cau có hết lại, thoát nhìn cảm thấy thật thú vị, khiến cho hấn yêu thích không thôi.

Lần đầu tiên Ân Tịch Ly nhìn thấy vẻ mặt của nàng đáng yêu như vậy, nhất thời hấn lại nổi lên ý đồ xấu xa, đem lọn tóc từ trên sống mũi của nàng trượt xuống cổ, khều khều chọc chọc xung quanh.

“Cạch cạch ——” Hạ Thiên khó chịu, cúi đầu, theo bản năng, há miệng hung hăng cắn một cái, lại cắn trúng phải mu bàn tay của hấn, nàng lẩm bẩm một câu: “Ừm, Ngôn Hoan thú vị, lại trêu chọc người ta. . . .”

Lại là Ngôn Hoan!

Vẻ mặt của Ân Tịch Ly vốn dĩ đang vui vẻ lại nhanh chóng đông cứng thành một khối hàn băng, hấn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, lại là Ngôn Hoan!

Không được, đêm nay hấn nhất định phải hỏi rõ, Ngôn Hoan này rốt cuộc là ai!

Hấn kéo bàn tay của mình ra khỏi hàm răng của Hạ Thiên, ngẫm nghĩ một hồi, ghé sát vào nàng, thấp giọng hỏi: “Nha đầu, nói cho đại thúc biết, Ngôn Hoan là ai?”

Hạ Thiên xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào chăn, tìm được vị trí thoải mái, lại tiếp tục ngủ.

“” Mèo, đích thị là một con mèo, Ân Tịch Ly theo bản năng nhớ tới con vật này, hấn cảm thấy Hạ Thiên bây giờ, thật sự là rất giống một con mèo nhỏ.

105. Chương 105: Bắt Cóc

“Nha đầu.” Hấn không cam lòng, đẩy đẩy nàng: “Nàng vẫn chưa chịu nói sao? Ngôn Hoan là ai?”

“A Ngôn Hoan. là tỷ muội tốt.” Hạ Thiên mơ hồ đáp.

“ Tỷ muội. tốt?” Ân Tịch Ly bị cái đáp án này làm cho sững sốt. “Nàng nói. . . .Ngôn Hoan là tỷ muội tốt của nàng?”

Hạ Thiên dứt khoát không lên tiếng trả lời, trong lòng nàng cảm thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu, rốt cuộc là ai đang âm ỷ với nàng? Hấn không biết lúc người ta đang ngủ là không được phép quấy rầy sao?

Nàng thật sự muốn xuống giường để mắng chửi cái tên không biết điều kia một chút, nhưng mi mắt trĩu nặng, đành phải nhịn xuống, không sao, chờ lát nữa tỉnh lại, chị đây nhất định sẽ giáo huấn người.

Nàng không trả lời, Ân Tịch Ly cũng không hỏi nữa, hấn chỉ đắm chìm vào trong lời nói của nàng khi nãy.

Thì ra Ngôn Hoan là nữ, vậy thì hấn còn so đo với một cô gái làm chi?

Trên mặt của Ân Tịch Ly hiện lên một tia xấu hổ, hấn vội vàng khoanh tay đứng dậy, liếc mắt nhìn Hạ Thiên đang nằm trên giường, hai tay chắp sau lưng, không được tự nhiên ‘hừ’ một cái, nếu Ngôn Hoan là nữ, vậy bốn vương. sẽ không thềm so đo với nàng. Nghĩ xong, hấn ngẩng đầu rời đi.

Vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, bỗng dưng có một người tiến lên chào đón: “Điện hạ!”

“Sao?” Nhìn thấy người vừa tới, đôi mắt của Ân Tịch Ly sáng ngời: “Thế nào rồi, có tin tức gì không?”

“Thưa điện hạ!” Hấn nhìn thoáng qua trái phải một chút, sau đó tiến đến gần, thì thầm gì đó vào tai Ân Tịch Ly.

Nghe xong, khuôn mặt tuấn tú của Ân Tịch Ly đột nhiên trầm xuống, một tia lạnh lẽo xẹt qua mi tâm: “Quả nhiên là thế, người cứ tiếp tục theo dõi cho ta.”

“Vâng, thưa điện hạ!”

Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng. Dã Thần! Xem ra hoàng thúc đã quá xem thường ngươi rồi.

*

“Đây là. . . nơi nào?” Hạ Thiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn trên đầu giường vừa xa lạ, lại có chút quen thuộc, căn phòng được bài trí một cách đơn giản, lại không kém phần tôn quý, Hạ Thiên lắc lắc đầu, quan sát xung quanh, nơi này. . . Thoạt nhìn. . . sao lại giống giống căn phòng của đại thúc vậy?

Trong lòng run lên một cái, theo phản xạ, nàng lập tức kiểm tra toàn bộ bản thân mình, hoàn hảo hoàn hảo, quần áo sạch sẽ, không có cảm giác gì đặc biệt, cũng không có chỗ nào cảm thấy không thoải mái.

Bước xuống giường, Hạ Thiên mở to mắt, cố gắng nhớ lại, đúng rồi, nàng nhớ, nàng và đại thúc cùng nhau ăn mừng sinh nhật, kết quả lại đi đến Phượng hoàng lâu, sau đó uống hết cả một bình ‘Túy Tam Bôi’ trong truyện thuyết.

“Mẹ nó, không phải là mình đã uống say đó chứ?” Nghĩ tới rượu ‘Túy Tam Bôi’, Hạ Thiên cảm điều này rất có khả năng, chỉ là, những chuyện sau khi uống say, nàng không có cách nào nhớ ra được.

Nhìn ngó xung quanh một vòng, chắc là đại thúc đã mang nàng về rồi.

Nghĩ đến đây, mặt nàng đỏ lên, sau khi uống say, không phải là nàng đã làm loạn, nôn mửa, nói năng lung tung gì đó chứ?

Hạ Thiên nâng hai tay lên chống cằm, trong lòng bắt đầu khóc thét, người ta vẫn thường nói, uống rượu có thể làm chuyện xấu, sao nàng lại có thể uống say được cơ chứ? Tại sao lại có thể như vậy chứ!!!

“A! Trời ơiiiii!!!” Sau khi hét lên một tiếng thảm thiết, Hạ Thiên vội vàng nhảy dựng lên, nàng lại quên mất một chuyện quan trọng rồi!

Hôm nay là tết Trung Thu, nàng đã hẹn với Ân Dã Thần sẽ cùng nhau đi thưởng ngoạn, hồngбет rồi! Bây giờ đã là canh mấy? Nhìn sắc trời một chút, đã qua buổi chiều rồi sao?

Khó trách bụng lại cảm thấy đói như vậy!

Nghĩ đến Ân Dã Thần mang theo khuôn mặt lạnh lùng đang ngồi ở nhà chờ mình, Hạ Thiên nuốt nuốt nước miếng, không được, nàng phải lập tức trở về thôi!

Hạ Thiên không nói hai lời, liền mang giày chạy ra ngoài, tay vừa chạm vào cửa, nàng bỗng nhiên nhớ tới, nơi này là Ly vương phủ, nếu đại thúc không để cho nàng đi thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa, nàng còn chiếm cả phòng ngủ, thậm chí còn chiếm cả giường của hắn, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, trước mắt, nàng vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

Đáng thương cho Hạ Thiên! Nàng lại không biết rằng, mình đã ngủ vên vẹn bốn ngày ba đêm, Trung thu này, đã qua lâu rồi!

Nàng đẩy cửa, hé ra một khe nhỏ, lén lút nhìn xem bên ngoài có ai hay không, sau đó nhón nhón chân, đi ngược lại phía cửa chính, đằng sau viện có một bức tường thấp, bên dưới có một cái lỗ nhỏ đủ ột người chui lọt, Hạ Thiên liền chui vào cái lỗ nhỏ đó, cố gắng thoát ra ngoài.

“Mẹ nó, đây là lỗ chó sao?” Cái lỗ này đủ ột người chui qua, nhưng bởi vì mọc nhiều cỏ dại, cho nên muốn chui qua cũng vô cùng bất tiện.

Hạ Thiên mất hết sức của chín trâu hai hổ mới thoát ra được, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu đen.

Giày? Còn là một đôi giày của nam nhân?

Sau khi Hạ Thiên đem nửa người còn lại thoát ra khỏi lỗ chó, nàng chớp mắt mấy cái, sờ sờ mũi, không biết người này có nhìn thấy bộ dạng chui lỗ chó của nàng khi nãy hay không. . . . Một đời anh minh của nàng nha.

“Ngươi chính là Hạ Thiên?” Người kia lên tiếng, giọng nói thâm trầm, mơ hồ mang theo mấy phần sát khí.

Trong lòng Hạ Thiên giật thót, nàng đến nơi này cũng đã hơn bốn tháng, gặp qua không ít người, đối với cái loại sát khí mơ hồ này, nàng vẫn có thể phát hiện được.

Ngẩng đầu nhìn từ đôi giày màu đen kia lên phía trên, chủ nhân của đôi giày là một gã to con, trên khuôn mặt còn có một vết sẹo.

Nàng thật sự xác định là mình không chọc tới người này, vì thế, nàng khéo léo mở miệng hỏi: “Haha. . . . Vị đại ca này, chúng ta quen biết nhau sao?”

Gã mặt sẹo cầm một chiếc côn dài trong tay, phóng tới trước ngực, thô lỗ nói: “Người không biết ta, nhưng ta biết người!”

“” Người cũng biết là ta không biết người à? Bây giờ cũng không có khả năng bỏ trở lại vào bên trong Ly vương phủ, nàng rút một chân vẫn còn mắc ở trong lỗ chó ra, khẽ mở miệng, cười mỉa: “Haha. . . . Vậy, không biết đại ca tìm tiểu nữ có chuyện gì không?”

Nàng bình tĩnh xem xét xung quanh, phát hiện một cái ngõ nhỏ hẻo lánh nối liền với Ly vương phủ, bình thường rất ít người qua lại, bởi vậy cũng chẳng có ai phát hiện sự khác thường ở chỗ của nàng, nàng muốn la lên, nhưng chỉ sợ không dễ dàng để cho người ta nghe thấy.

Gã mặt sẹo lên tiếng, để lộ ra hàm răng ó vàng, âm trầm nói: “Đương nhiên là tới bắt cóc người rồi!”

Giọng nói còn chưa dứt, hắn đã dùng lực vung khúc côn dài lên, nhắm thẳng vào đầu Hạ Thiên.

Hạ Thiên bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, nhanh nhẩu tránh thoát: “Này này, vị đại ca này, có chuyện gì thì từ từ mà nói, quân tử động khẩu không động thủ, cho dù người không phải là quân tử, người cũng không thể cầm gậy đánh người như vậy chứ!”

“Bớt nói nhảm đi! Hôm nay ông đây nhất định phải trói người lại!”

“Mẹ nó, trói cái đầu quỷ của người, người muốn bắt cóc là bắt cóc à, người tưởng lão nương ngồi yên cho người trói sao?”

Hạ Thiên cũng phát hỏa, không biết vớ được một cục đá lớn từ đâu ra, hung hăng ném qua.

Gã mặt sẹo dường như không dự đoán được là Hạ Thiên sẽ phản kích, chẳng phải tất cả nữ tử đều yếu đuối mỏng manh như nước sao? Gặp phải chuyện như vậy, chẳng phải là đã sớm sợ hãi tới mức ngất đi rồi sao? Sao cô gái này một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại còn muốn cầm đá để đập hắn?

Hắn cứ ngỡ như vậy, mà Hạ Thiên thì lại không có một chút khách khí, cầm cục đá đập vào chính giữa đầu hắn.

Nhưng đầu của gã mặt sẹo không biết làm bằng thứ gì, bị một tảng đá lớn như vậy đập vào đầu mà đến một chút trầy xước cũng không có, hắn chỉ khẽ lắc đầu hai cái, sau đó hơi choáng váng mà lui về phía sau.

“Shit! Người cho là người đang luyện ‘Thiết đầu công’ sao? Lấy đầu để đỡ như vậy.” Hạ Thiên vung tay, hung hăng đá hắn một cái, sau đó. . . . 36 kế, chạy là thượng sách.

“Lão nương không chơi với người nữa!”

Nàng rất sợ lại có thêm mấy tên muốn bắt cóc mình kéo đến, Hạ Thiên không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa, nàng cố gắng chạy, lại cảm thấy bản thân mình càng cố chạy thì lại càng đuối sức.

Gì vậy? Không đúng! Sao nàng lại quay về cái ngõ nhỏ này rồi, lại còn trở về ngay bên cạnh cái lỗ chó nữa?

Nàng bực bội chậm rãi quay đầu lại, đối mặt với nàng vẫn là cái gã to lớn mặt sẹo kia.

“Người nói đúng, ông đây đang luyện ‘Thiết đầu công’!” Hắn cười nham hiểm.

Hạ Thiên nuốt nước miếng, giờ hai tay đặt ở sau gáy, trưng ra khuôn mặt vô cùng ngây thơ và hồn nhiên, cười cười nịnh nọt: “Haha. Haha. Đại ca. . . . Người biết không, người thật sự rất đẹp trai nha!”

“Thật không? Ta cũng biết ta đây rất đẹp trai!” Hắn cười so với nàng còn sáng lạn hơn, ánh sáng mặt trời chiếu vào hàm răng ó vàng, lóe lên một cái, sau đó hắn xuống tay một cách dứt khoát.

“Bốp ——” Hạ Thiên chỉ cảm thấy đầu mình đau nhói, trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm lại, sau đó liền mất đi ý thức.

“Shit! Thật sự là bị bắt cóc rồi!” Đây là ý thức cuối cùng của nàng trước khi ngất đi.

106. Chương 106: Bắt Cóc (2)

Nếu như trên đời này có thuốc chữa hối hận, nàng nhất định sẽ mua!

Nếu như trên đời này có thuốc giảm đau sau khi hối hận bởi những gì mình đã nói, nàng sẽ không do dự, cho dù chết cũng muốn mua!

Hạ Thiên hối hận, nếu sớm biết sẽ có người bắt cóc mình, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn ở lại Ly vương phủ, không thèm đi đến nơi nào nữa, cũng chẳng phải chui vào cái lỗ chó gì kia.

Nếu sớm biết sẽ bị bắt cóc, còn bị người ta treo ngược lên, dùng roi mà đánh, thì nàng thà rằng ở lại Ly vương phủ làm trâu làm ngựa, cũng không nguyện ý đến nơi này để rồi phải chịu tra tấn giống như địa ngục đầu.

“Chát ——” Chiếc roi dài hung hăng quật xuống, cánh tay nàng lập tức rách ra, máu chảy xuống như một đóa hoa đỏ rực, da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Hạ Thiên đã không còn cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy khắp thân thể nóng bừng, nàng mơ hồ run rẩy, chịu đựng nỗi đau xé rách đến cùng cực.

“Có chịu nói hay không?” Gã áo đen cầm roi lạnh lùng hỏi.

“Khụ.” Hạ Thiên chu mỏ, một dòng máu đỏ từ trong miệng ứa ra, yếu ớt nói: “Cái gì biết. . . ta đều đã nói.”

Nàng không biết những người này là ai, từ khi nàng bị người ta đánh bất tỉnh cho đến khi tỉnh lại, nàng phát hiện bản thân mình đang bị trói ở trên một cái giá, sau đó có một giọng nữ truyền đến, hỏi nàng là ai, nhà ở nơi nào.

Nàng không nói thì sẽ dùng roi đánh nàng, nàng đành phải nói ra sự thật, nhưng nàng nói ra hết sự thật, bọn họ lại càng cho là nàng đang nói dối, từng trận đòn roi dày đặc như mưa liên tiếp quật xuống người nàng.

“Còn mạnh miệng, tiếp tục đánh cho ta!” Bên trong mật thất, giọng nói ngoan độc của một nữ tử che mặt truyền tới.

Bao nhiêu đau đớn cứ liên tiếp ập đến, Hạ Thiên không chịu nổi, rất muốn cứ thế mà ngất đi, nhưng lại không thể nào ngất được, mẹ nó, sao từ đầu đến cuối nàng vẫn cứ tỉnh táo như vậy?

Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Còn sót lại một chút sức lực, nàng rên lên vì đau đớn, nhưng cũng bị tiếng roi vụt xuống lấn át đi, nàng đành phải cắn răng ngậm chặt miệng, đem sự đau đớn của những trận đòn roi ác liệt kia, hòa theo máu tươi mà nuốt vào trong miệng.

Không biết mình đã bị đánh bao lâu, trước mắt Hạ Thiên giống như xuất hiện ảo giác, nhìn đến những thứ đang lưu động trước mắt, mờ mờ ảo ảo, dần dần biến thành khuôn mặt của Ngôn Hoan.

“Ngôn. Ngôn Hoan.” Sao Ngôn Hoan lại ở đây, cô ấy tới cứu mình sao? Ngôn Hoan, tớ rất nhớ cậu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Hoan, chậm rãi xuất hiện một nụ cười rực rỡ, đôi môi hồng nhuận khẽ mấp máy, giống như là đang muốn nói điều gì đó.

Hạ Thiên cẩn thận lắng nghe, nhưng lại chẳng nghe được một chút âm thanh nào, điều này khiến cho nàng không khỏi có chút sốt ruột: “Ngôn Hoan. . . .Ngôn Hoan, cậu đang nói gì vậy? Nói to lên một chút. . . .”

Nàng không nghe được! Nàng không thể nghe được giọng nói của Ngôn Hoan!

Hạ Thiên ra sức giãy giụa, muốn chạy về phía Ngôn Hoan, bất chợt, một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Ngôn Hoan bỗng nhiên thoáng một cái, lại biến thành khuôn mặt của Ân Tịch Ly.

“Đại. . . .thúc?” Hạ Thiên kinh ngạc nhìn khuôn mặt vô cùng tuần tú của Ân Tịch Ly, nàng trầm mặc, yên lặng quan sát, sau đó, mũi đột nhiên trở nên đau xót, thậm chí còn có cảm giác muốn khóc.

Bị bắt cóc, bị đánh, dù thật sự là nàng rất đau, cũng không hề rơi một giọt nước mắt, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn đến khuôn mặt tuần tú của đại thúc, nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất, cảm giác giống như một đứa trẻ bất lực, đang vô cùng sợ hãi, bỗng nhiên lại nhìn thấy người thân của mình vậy.

Đại thúc. Người có biết là ta đang bị bắt cóc hay không?

Người có biết rằng, người làm Vương gia thật sự vô cùng thất bại không? Người ta còn dám đến trước cửa nhà người để bắt cóc người cơ đấy!

Nàng lẳng lẳng nhìn, nhìn khuôn mặt của đại thúc lại đột nhiên biến thành khuôn mặt lạnh lùng như núi băng ngàn năm không đổi của Ân Dã Thần.

Hắn. sẽ tới cứu nàng đúng không? Nếu hắn biết nàng mất tích, hắn sẽ tới cứu nàng phải không?

Hắn đã từng nói rằng hắn thích nàng, hắn muốn cưới nàng làm Vương phi.

Tuy rằng nàng mặt dày, gọi hắn là Tam ca, lại còn mặt dày ở lại nhà hắn, nhưng hắn vẫn đối xử với nàng rất tốt, không lãnh khốc vô tình giống như khi hắn đối xử với người khác, hắn rất dịu dàng với nàng.

Cho nên, hắn nhất định sẽ tới cứu nàng phải không?

Đúng!

Hắn nhất định sẽ tới.

“Tiểu thư, hình như nàng ta ngất rồi.”

Gã áo đen cầm roi lui sang một bên, nhìn về phía cô gái che mặt đợi chỉ thị: “Có tiếp tục đánh nữa hay không?”

“Ngất rồi sao?” Nàng ta có chút ảo não, nhưng cũng hơi giật mình, lâu như vậy mới chịu ngất đi, nghị lực của nữ nhân này thật không thể coi thường: “Lấy nước dội cho tỉnh lại!”

“Vâng, tiểu thư!”

Hắn nghe theo lời phân phó, lấy một thùng nước xối vào đầu Hạ Thiên.

Đã vào đông rồi, nước lạnh đến thấu xương, Hạ Thiên bị dội cả một thùng nước lạnh giá, toàn thân run rẩy, lập tức tỉnh lại.

“Tam ca. Dã Thần?” Lúc ngất đi, nàng đột nhiên thấy Ân Dã Thần thật sự tới cứu mình, bởi vậy khi vừa mở mắt, nàng cũng theo bản năng mà hô lên.

Cô gái che mặt nghe nàng gọi như vậy, toàn thân chấn động, giơ tay tát Hạ Thiên một cái: “Tiện nhân! Thần là để cho người gọi sao?”

Khắp người của Hạ Thiên, từ trên xuống dưới đều bị thương, vậy nên nàng cũng không có cảm giác đau đớn từ cái bạt tai này, chỉ hồ hững nhìn nàng ta, bỗng nhiên lại ngẫm nghĩ gì đó, rồi lại cười cười, nói: “Thì ra là thế.”

Thì ra là thế, chẳng trách bản thân mình bị người ta bắt cóc, nữ nhân che mặt này gọi Ân Dã Thần thân thiết như vậy, chỉ sợ rằng, đây là một trong số những người thích hắn mà thôi!

Còn nàng, chắc cũng bởi vì Ân Dã Thần thích nàng, mà không phải là cô gái này, cho nên nàng ấy ghen tị, muốn trả thù nàng, vì thế mới sai người bắt cóc nàng, sau đó hành hạ một cách tàn nhẫn.

Hạ Thiên thấy sự phân tích của mình rất có lý, xem ra, bây giờ, mình thật sự bị oan uổng rồi, nàng không ngờ ở bên cạnh Ân Dã Thần như vậy lại khiến mình bị những nữ nhân khác ghen ghét.

Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, Ân Dã Thần đường đường là tam hoàng tử, anh tuấn tiêu sái, gia thế và quyền lực đều đứng hạng nhất, cho dù hắn là một kẻ lãnh khốc vô tình thì cũng sẽ có vô số nữ tử vì hắn mà giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

107. Chương 107: Bốn Vương Đã Muốn Thì Không Ai Có Thể Ngăn Cản!

“Thì ra là cái gì?” Cô gái che mặt trông thấy Hạ Thiên cười cười, trong lòng lại có cảm giác bị châm chọc, tuy rằng bây giờ vẫn chưa thể giết nàng, bởi vì ả muốn nàng phải thay thế mình đi hòa thân, nhưng mà nàng cũng đã trúng độc của mình, chỉ cần đợi đến sau khi hòa thân, ả sẽ phái người lặng lẽ giết nàng, như vậy thì chuyện này sẽ chẳng có một ai biết được.

Cô gái che mặt —— Hướng Linh Lung sở sàng đánh giá Hạ Thiên, ánh mắt này giống như trước mặt ả không phải là một con người mà là một con kiến.

Hạ Thiên lạnh nhạt nhìn ả, sau khi biết rõ nguyên nhân mình bị bắt cóc, nàng trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, lạnh lùng cười một cái: “Thì ra ngươi chỉ là một kẻ đáng thương không được nam nhân sủng ái mà thôi.”

“Ngươi nói cái gì ——” Giọng nói của Hướng Linh Lung cất lên cao vút, ánh mắt hung hăng nhìn thẳng vào Hạ Thiên: “Ngươi dám nói bản tiểu thư là kẻ đáng thương?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Thiên không hề sợ hãi quay lại nhìn ả, ánh mắt nàng vừa tội nghiệp, vừa khinh bỉ: “Nếu không thì tại sao ngươi lại bắt cóc ta đến đây? Không phải là vì Ân Dã Thần sao? A, đúng rồi, ngươi còn không biết, nam nhân mà ngươi yêu thương đã từng nói với ta là hắn còn muốn cưới ta làm vương phi đấy. . . .”

“Tiện nhân, ngươi đừng mơ tưởng!” Hướng Linh Lung hét một tiếng chói tai, bàn tay hung hăng giơ lên định đánh nàng: “Ta không tin, ta không tin, Thần chỉ yêu một mình ta! Chàng chỉ yêu một mình ta!”

“Bộp ——” Tay của ả còn chưa kịp chạm vào mặt của Hạ Thiên, hai chân của Hạ Thiên đã gắt gao quấn chặt vào hông của ả, đạp xuống một đạp, vô cùng mạnh mẽ, không hề có một chút lưu tình nào.

Tay của nàng đã bị trói chặt phía sau lưng, nhưng cũng không có nghĩa là chân của nàng không cử động được.

Một cú đạp này của Hạ Thiên thật sự rất mạnh, hầu như là sử dụng hết sức lực của bản thân, Hướng Linh Lung không hề phòng bị, cho nên ả hoàn toàn không ngờ rằng Hạ Thiên sẽ có hành động như vậy, khiến cho ả bị bật ngược ra ngoài, văng vào trên vách tường bên trong mật thất, sau đó nặng nề ngã xuống.

“A ——” ả hét lên một tiếng thảm thiết, chiếc khăn che mặt rơi xuống, cũng chẳng cố gắng nhặt lấy để đeo lên một lần nữa, máu tràn ra khỏi miệng, ánh mắt như sỏi dữ hung hăng trừng nàng: “Ngươi. . . .ngươi dám làm ta bị thương. . . .”

“Làm ngươi bị thương thì. . . .” sao? Chưa nói được hết câu, giọng nói của Hạ Thiên hoàn toàn bị nghẹn lại, đôi mắt nhìn chăm chăm Hướng Linh Lung, nàng cảm thấy không thể tin được những gì mình đang thấy.

“Ngươi. . . .”

Cô gái này và nàng. giống nhau như đúc!

Có làm không vậy? Thật khó tin! Nàng và nàng ta lại có khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước?

Trong lòng Hạ Thiên cảm thấy không thể nào tin được, mắt không chớp nhìn chăm chăm Hường Linh Lung, sự khiếp sợ và kinh ngạc cứ từng chút từng chút đánh sâu vào tâm trí của nàng.

Nếu không phải nơi này là vương triều Vũ Trinh, nếu nàng không phải là người ở thế kỷ 21 xuyên tới đây thì nàng sẽ thật sự cho rằng, đây chính là chị em song sinh đã thất lạc nhiều năm của mình.

“Người. . . . bộ dạng của người. . . . làm sao có thể. . . .” Giọng nói của Hạ Thiên run run, nỗi sợ hãi đang vây lấy nàng, hầu như là không có lời nào có thể diễn tả nổi.

Hường Linh Lung nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Thiên như vậy, chỉ sửng sốt và đồng thời cũng hiểu rõ nàng đang nói cái gì, ngay lập tức, ả cất cao giọng cười: “Haha. . . . Thấy rồi sao? Ta và người giống nhau như đúc có phải không? Thế nào? Giật mình lắm à? Cảm thấy thật kỳ quái đúng không?”

Ả chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc tán loạn về phía sau, che giấu một cách trắng trợn: “Không thể phủ nhận, khi Thần nói với ta rằng có một người giống hệt ta như đúc xuất hiện, ta cũng thật sự khiếp sợ, thậm chí còn hoài nghi người có phải là tỷ muội gì với mình hay không, đáng tiếc, cha mẹ ta quen biết nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cho đến khi cha của ta trở thành mệnh quan triều đình, từng bước từng bước cho tới ngày hôm nay trở thành Thừa tướng, đều không hề nấp thiếp, cha vẫn cứ yêu thương mẹ ta như thế, mẹ mang thai ta, bởi vì khó sinh mà chết, trên đời này, ta cũng không có huynh đệ tỷ muội, còn người, chẳng qua chỉ là một tiện nhân không biết từ đâu xuất hiện mà thôi!”

“Người nói, Ân Dã Thần, hần. . . .cũng biết?” Trong lòng Hạ Thiên đột nhiên nhói lên, không phải là vì tác động của những vết thương trên người, mà là nỗi đau khi bị bằng hữu mình tin tưởng nhất phản bội.

Tuy rằng nàng không yêu Ân Dã Thần, nhưng mà, nàng tin tưởng hần, hần là một trong số ít những người mà nàng muốn nương tựa, vậy mà hần. . . .lại lừa nàng.

“Đương nhiên là Thần biết, hay nói đúng hơn là chàng đã nói cho ta biết.” Hường Linh Lung lạnh giọng, cũng không bước đến gần Hạ Thiên, chỉ lạnh lùng nói: “Người nghĩ là Thần thích người? Haha, Hạ Thiên, bản tiểu thư đã gặp rất nhiều người ngu xuẩn, nhưng cũng chưa từng thấy ai ngu xuẩn như người, chuyện đã đến nước này, nói cho người biết sự thật cũng không sao, sở dĩ Thần tiếp cận người, đều là vì ta! Vì ta! Người hiểu không? Bởi vì chàng không muốn hoàng thượng sắc phong ta làm Thái Bình quận chúa, rồi sau đó gả sang Hoàng Việt quốc để hòa thân, cho nên chàng mới muốn tìm một người thay thế ta!”

Một khắc này, trái tim nàng như ngừng đập, sau đó lại mạnh mẽ nảy lên, đúng vậy, nàng nhớ Mạc quản gia đã từng nói, vương gia đại thúc bởi vì chuyện hòa thân với Hoàng Việt quốc mà phiền não không thôi, bởi vì Thái Bình quận chúa đã mất tích rồi.

Lúc đó nàng không hề để ý, chỉ nghe một chút rồi bỏ đi, thậm chí còn cho rằng Thái Bình quận chúa này thật là đáng thương, ngay cả tướng công tương lai của mình còn chưa gặp mặt bao giờ mà đã phải gả sang cho hần rồi.

Chả trách lúc trước nàng lại cảm thấy cái tên ‘Hường Linh Lung’ này nghe lại quen tai đến vậy, thì ra là thiên kim đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, mà Ân Dã Thần lại cố ý gọi nàng là ‘Hường Linh Lung’, nàng còn cho rằng, đó là bởi vì hần thích mình cho nên muốn gọi mình bằng một cái biệt danh riêng, khiến cho nàng còn có chút cảm động, lại không ngờ rằng đây là cả một âm mưu đã được tính toán từ lâu.

Để cho nàng phải thay thế nữ nhân ‘Hường Linh Lung’ đang đứng trước mặt này đến Hoàng Việt quốc hòa thân!

Nàng thật khờ, còn nghĩ rằng hần thật lòng đối xử tốt với mình. . . .Thì ra, đều là giả tạo.

Sau khi hoảng hốt vì đã biết được chân tướng, tuy rằng trong lòng Hạ Thiên rất đau nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy cũng tốt. . . . Ít ra nàng cũng không cảm thấy khó xử, không phải đáp ứng gả cho hần dù trong lòng không muốn.

“Như thế nào? Có phải cảm thấy rất giật mình hay không? Rất đau khổ phải không? Có phải là người cảm thấy khổ sở muốn chết rồi không?” Hường Linh Lung cười lạnh: “Haha, người yên tâm, trong lúc người còn

đang phải thay thế ta để gả sang Hoàng Việt quốc, ta sẽ không để cho người chết!”

Ả khịt mũi nói: “Tiếp tục đánh cho ta, đừng đánh chết là được rồi!”

Dứt lời, ả ôm cánh tay bởi vì lúc này té nên bị thương của mình, từng bước từng bước chậm rãi tiến ra khỏi mật thất, để lại cho Hạ Thiên một nụ cười oán hận.

Hạ Thiên nhìn ả rời đi, không nói một câu, sau đó, nàng khẽ nhắm mắt lại. Phải hòa thân thật sao?

Tuyệt đối – KHÔNG – CÓ – KHẢ - NĂNG!

*

“Vương gia, đây là hướng đi gần đây nhất của Tam hoàng tử!”

Bên trong thư phòng của Ly vương phủ, Ân Tịch Ly cầm lấy tư liệu mà ảnh vệ vừa mới đưa tới, nhìn một hồi, hắt lại cau mày nói: “Mấy ngày nay Dã Thần vẫn đi tìm Hạ Thiên sao?”

“Đúng vậy, thuộc hạ phát hiện, trong mấy ngày nay, ngoại trừ Tam hoàng tử ra, còn có một người thần bí khác cũng đang truy tìm hành tung của Hạ cô nương.”

“Có biết là ai không?”

“Thuộc hạ không biết, hành tung của những người đó vô cùng quỷ dị, vừa giả hoạt lại ngoan độc, có vài lần, thuộc hạ phái người đuổi theo để điều tra rõ ràng nhưng đều bị bọn chúng dùng quỷ kế rồi chạy thoát!”

“Tiếp tục điều tra, cho đến khi tra ra được bọn chúng là ai mới thôi!” Ân Tịch Ly trầm giọng nói, trong lòng lại vô cùng lo lắng đám người thần bí này sẽ gây bất lợi cho Hạ Thiên, hắt nhất định phải tra ra rõ ràng đám người đó là ai mới được.

“Vâng, thuộc hạ hiểu rõ!”

“Thôi, người lui xuống đi!” Ân Tịch Ly khoát tay với hắt, mắt vẫn không rời khỏi tư liệu trong tay, khoe miệng nở ra một nụ cười lạnh: “Dã Thần, quả nhiên là người có chuyện gạt hoàng thúc!”

Hắt cũng muốn nhìn thử xem, Ân Dã Thần còn tiếp tục lừa gạt mình bao lâu!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, không biết nha đầu Hạ Thiên kia đã tỉnh lại chưa, nàng uống một hơi hết cả bình ‘Tủy Tam Bội’, còn say nhiều ngày như vậy, cho dù chuyện đó cũng không có gì quan trọng, nhưng lại khiến cho hắt vô cùng lo lắng.

Đảo mắt khẽ cười, hắt buông tư liệu trong tay ra, chậm rãi đứng dậy, trước tiên vẫn là nên đi xem xem nha đầu kia rốt cuộc đã tỉnh dậy hay chưa rồi hãy tính tiếp.

Hắt vừa mới đứng dậy, bỗng nhiên có một bóng người hốt ha hốt hoảng chạy vọt vào, Ân Tịch Ly để ý kỹ mới nhìn thấy, là Mạc quản gia.

“Chuyện gì vậy, lão Mạc?”

“Vương gia, không nhìn thấy Hạ cô nương đâu nữa.” Mạc quản gia vội vàng nói, trên gương mặt già nua tràn ngập sự lo lắng sốt ruột.

“Không thấy nữa?” Mày kiếm của Ân Tịch Ly nhíu lại: “Có khi nào nàng đã tỉnh rồi, lại đói bụng nên đi tìm đồ ăn không?”

Đã ngủ nhiều ngày như vậy, nha đầu kia hắt là rất đói, có lẽ là đã đi lục lọi thức ăn rồi, lão Mạc không nhìn thấy nàng ở trong phòng cho nên sốt ruột thôi.

Hắt tự an ủi bản thân mình như vậy.

Mạc quản gia lắc lắc đầu: “Vương gia, lão nô đã cho người tìm kiếm toàn bộ vương phủ cũng không nhìn thấy Hạ cô nương, nhưng mà gần phòng bếp của Vương Nhị Hồ, lúc trước Hạ cô nương đến gần đó, nàng đã từng nói với hắt rằng, bên dưới bức tường thấp còn có một cái lỗ chó, sau này nếu muốn lén lút trốn ra khỏi phủ để đi chơi thì có thể chui qua lỗ này, thế là lão nô lập tức phái người đi xem, kết quả là nhặt được thứ này. . . .”

Ân Tịch Ly cầm lấy vật đó từ trong tay Mạc quản gia, vừa nhìn thấy, đôi mắt của hắn trầm xuống.

Đây là ‘dao cạo râu bồ câu’, lúc trước Hạ Thiên đã nói tặng cho hắn, nàng còn tự tay cạo đi bộ râu mà hắn đã để nhiều năm.

“Người nói nhặt được cái này ở đâu?” Hắn hỏi, giọng nói âm trầm, lạnh lùng đến đáng sợ, giống như một cơn lốc màu đen, tùy lúc đều có thể bùng nổ.

“Ở cái lỗ chó, bên ngoài bờ tường.”

Mạc quản gia vừa nói xong, bóng dáng của Ân Tịch Ly giống như một trận cuồng phong, chớp mắt đã không còn nhìn thấy.

Đây quả thật là một cái lỗ chó, một người nhỏ con vẫn có thể chui lọt, chẳng lẽ nha đầu kia thật sự chui ra ngoài bằng đường này?

Hay là bị người khác mang đi?

Nắm thật chặt dao cạo râu trong tay, Ân Tịch Ly thở dài một hơi, có lẽ là do nàng muốn đi thôi. Là vì nhớ thương Ân Dã Thần sao? Hay là nàng lo lắng mình sẽ không để cho nàng đi, cho nên mới bỏ trốn?

Bất đắc dĩ cười một tiếng, đột nhiên Ân Tịch Ly phát hiện, bản thân mình vô cùng hiểu rõ Hạ Thiên. Thế nhưng điều này lại khiến cho hắn đau lòng. Nếu như không hiểu rõ nàng thì sẽ không đoán được tâm tư của nàng. Nếu như không hiểu rõ nàng, thì cũng sẽ không biết nàng vội vã trở về là vì muốn gặp Ân Dã Thần, vậy nên nàng mới phải trốn đi như vậy.

“Vương gia. . . .” Mạc quản gia trông thấy vẻ mặt của Vương gia nhà mình như vậy, thật sự là khiến cho lão đau lòng và lo lắng không thôi.

“Bốn vương không sao.” Ân Tịch Ly đứng dậy, đem dao cạo râu bỏ vào trong ngực: “Chuẩn bị xe ngựa đến Tam vương phủ.”

Hạ Thiên, bốn vương mặc kệ có phải là nàng đi tìm Dã Thần hay không, cũng không quan tâm nàng có thích hắn hay không, nếu nàng đã không phải là Hướng Linh Lung, bốn vương muốn nàng thì không ai có thể ngăn cản!

Nàng cứ chờ mà xem!

108. Chương 108: Chân Tướng

Ân Tịch Ly không hề hay biết, hắn gấp, mà Ân Dã Thần cũng gấp.

Năm ngày liên tiếp vẫn chưa có tin tức của Hạ Thiên, hắn không khỏi có chút hoài nghi, có phải là nàng đã biết chuyện gì rồi hay không, vậy nên mới cố tình bỏ trốn, khiến cho hắn không tài nào tìm được?

Chẳng lẽ, nàng thật sự hoài nghi mục đích hắn tiếp cận nàng rồi sao?

Nghĩ vậy, hắn chớp mắt, sốt ruột đứng lên. Không được! Nhất định phải tìm được nàng, rồi sau đó sẽ giải thích rõ ràng!

Ý nghĩ này vừa mạnh mẽ xuất hiện trong đầu, Ân Dã Thần lập tức sững sốt, giải thích?

Vì sao hắn lại muốn giải thích? Hắn định giải thích cái gì?

Lúc trước hắn tiếp cận nàng, thật sự không phải là vì Hướng Linh Lung sao? Nếu như vậy, hắn còn phải giải thích cái gì nữa?

Ân Dã Thần đột nhiên cảm thấy buồn bực trong lòng, vì muốn để cho Hạ Thiên tin tưởng mình, để cho nàng thay thế cho Linh Lung gả sang Hoàng Việt quốc, đây là kế hoạch tốt nhất của hắn, cũng là để đáp ứng mong muốn của Linh Lung, nhưng vì sao hắn lại do dự?

Ở bên cạnh Hạ Thiên giống như là chuyện chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, trong đầu hắn vẫn luôn nhớ rất rõ, từng câu nàng đã nói, mỗi một nụ cười của nàng, ở trong lòng hắn lại khắc sâu đến vậy.

Ngay từ lần đầu tiên tiếp xúc, là bởi vì phần nộ, phần nộ vì nàng không để mình vào mắt, rồi sau đó hắn tiếp cận nàng là bởi vì Linh Lung, nhưng mà, không biết từ lúc nào, mục đích của hắn đã dần dần bị thay đổi.

Hắn phát hiện, mỗi một lần mình không đợi được mà đến Lê viện để tìm nàng, trong lòng hắn đều có chút chờ mong. Gấp gáp chạy tới gặp nàng, là bởi vì hắn muốn được nhìn thấy nàng, chứ không phải là vì Hướng Linh Lung!

Hắn. . . .đường như đã thích người mà hắn không nên thích.

Chuyện này là sao? Làm sao có thể? Hắn đã hứa với Linh Lung là sẽ chăm sóc nàng cả đời, hứa là sẽ yêu thương nàng, làm sao còn có thể thích người khác?

Ân Dã Thần ảo não đứng dậy, lẳng lặng nhìn hình bóng của mình phản chiếu xuống mặt hồ, lại đột nhiên phát hiện, trong mắt mình tràn ngập tơ máu, bộ dáng vô cùng chật vật.

Đúng rồi, bởi vì tìm Hạ Thiên, đã mấy ngày rồi hắn không chớp mắt.

Ân Dã Thần cười khổ một tiếng, lần đầu tiên trong đời, hắn lại vì một người mà khiến mình trở nên như vậy.

“Tam hoàng tử, Ly vương điện hạ tới.” Một gia đình vội vàng chạy lại thông báo.

Ân Dã Thần định thần trở lại, nghi ngờ hỏi: “Hoàng thúc? Sao hoàng thúc lại đến đây?”

“Nô tài không biết, Ly vương điện hạ đang ngồi chờ ở đại sảnh.”

“Ta biết rồi, người lui đi.”

“Vâng!”

Ân Dã Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời, xa xa phía chân trời, mây đen đang cuộn cuộn kéo đến, tâm của hắn đột nhiên nhảy dựng, dần dần có chút bất an đứng lên.

Hoàng thúc rất ít khi chủ động tới tìm hắn, trừ khi. . . . là chuyện của Hạ Thiên.

Mang theo một chút bất an, Ân Dã Thần đi đến đại sảnh.

Trong sảnh, Ân Tịch Ly khoác một thân áo choàng màu đỏ, giống như một ngọn lửa, hòa theo gió, tản mát ở trong không khí, mang theo hơi thở bức người.

Vừa quay đầu, Ân Dã Thần liền thấy một khuôn mặt tuấn mỹ vô song, lúc trước, hắn luôn cảm thấy không thể tin được, hoàng thúc để râu nhiều năm như thế, vậy mà bây giờ lại chịu cạo đi rồi.

Có lẽ người khác không biết, nhưng hắn lại biết rất rõ, bởi vì vô số lần hắn đã từng bị người khác ngộ nhận là nữ tử, thậm chí còn có người nói hắn là tiểu bạch kiểm.

Khi đó, hoàng thúc đã tự thề với bản thân mình rằng, hắn đường đường là nam tử hán, là Ly vương gia của vương triều Vũ Trinh, không thể để cho bất kỳ kẻ nào hiểu lầm giới tính của bản thân, sau đó, hắn đã để chòm râu kia trên mặt, tính cách trầm ổn, lạnh nhạt, tuy tất cả mọi người đều biết, Ly vương gia là người đẹp nhất trên đời này, nhưng cũng có không ít người hoài nghi hắn là nữ tử.

Không một ai so với Ân Dã Thần hiểu rõ hơn, chòm râu trên mặt của hoàng thúc cũng quan trọng như sinh mạng của hắn vậy.

Thế nhưng, cái thứ mà hoàng thúc coi trọng như sinh mạng này, lại bởi vì Hạ Thiên mà cam lòng từ bỏ.

Lúc thuộc hạ nói với hắn là tự tay Hạ Thiên cạo đi bộ râu ấy, hắn đã biết, hoàng thúc yêu nàng rồi.

“Còn đứng ở bên ngoài làm gì, bước vào đi!”

Ân Dã Thần đứng ở trước cửa, rơi vào trầm tư, Ân Tịch Ly nhìn thấy hắn đứng một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn, đành mở miệng lạnh nhạt kêu một tiếng.

“Hoàng thúc.” Ân Dã Thần phục hồi lại tinh thần, tiến vào đại sảnh, ôm quyền hành lễ.

“Có biết vì sao ta tới tìm ngươi không?” Ân Tịch Ly nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm, không có một chút lẩn tránh nào.

“Không biết!” Ân Dã Thần cũng nhìn Ân Tịch Ly, bản thân vốn đã lãnh khốc, hắn cũng không chịu để ảnh rơi vào thế hạ phong, chỉ lẳng lặng nhìn Ân Tịch Ly, ánh mắt vẫn như cũ, một mảnh lạnh lùng, tối đen và u ám.

Trường bào của Ân Tịch Ly khẽ lướt, khoe miệng cong lên một nụ cười, nụ cười này tựa hồ khiến cho cả đất trời như muốn mất đi sắc thái, như thể vạn vật sinh ra là để tô nền cho vẻ đẹp của hắn, xinh đẹp kiêu diễm như tiên như yêu.

Hắn cầm trường kiếm vung lên, thanh kiếm thẳng tắp một đường hướng về phía Ân Dã Thần: “Đỡ đi!”

“Hoàng thúc, đây là?” Ân Dã Thần nhìn trường kiếm trong tay, ánh mắt không rời, trong đôi mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

“Thử xem những năm gần đây, thân thủ của ngươi có tiến bộ hơn không!”

Dứt lời, Ân Tịch Ly giống như một tia sáng xẹt qua, trong không khí chẳng vướng chút bụi trần, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, khi xuất hiện trở lại thì đã ở bên ngoài đại sảnh.

Ân Dã Thần không khỏi nóng ruột, võ công của hoàng thúc thuộc loại nhất nhì ở vương triều Vũ Trinh này, đã lâu rồi hắn chưa từng so tài với hoàng thúc, không nghĩ rằng ngày hôm nay, hoàng thúc tới đây là để luận võ với mình.

Nghĩ vậy, môi mỏng như kiếm khẽ nhếch lên, mơ hồ để lộ ra ý cười, giọng giọng đáp: “Hoàng thúc đã nói như thế, Dã Thần chỉ có thể tuân mệnh phụng bồi!”

Hắn điểm nhẹ mũi chân, thân hình lóe lên một cái, giống như chiếc lá, thoạt nhìn tưởng như thong thả chậm rãi, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, vút qua một cái đã xuất hiện ở bên cạnh Ân Tịch Ly.

Những năm gần đây, võ nghệ của hai người bọn họ đều ngang nhau, có thể đấu với đối thủ ngang tài ngang sức với mình, việc này không chỉ nâng cao võ nghệ của bản thân, mà còn khiến cho bọn họ có thể thỏa mãn được tâm nguyện của mình.

Con người khi còn sống đều thiếu sót cái gì? Chính là thời thời khắc khắc đều mong có thể chiến thắng được đối thủ của chính mình!

“Hoàng thúc lớn tuổi hơn, ngươi ra chiêu trước đi!” Ân Tịch Ly thản nhiên nói, con ngươi đen láy và sâu thẳm, giống như vực sâu không đáy, sâu đến nỗi không thể nhìn thấy được, mà ở chỗ tận cùng của nơi sâu thẳm đó, chính là một đốm lửa nhỏ vô cùng quý dị, cứ mãi tồn tại ở nơi đó, phiêu dật lung lay.

Ân Dã Thần cũng không từ chối: “Vậy, hoàng thúc, xin hãy cẩn thận!”

Tiếng nói vừa dứt, gió từ khe núi bên ngoài bờ tường không ngừng ulla tới, như muốn thoát khỏi sự trói buộc của núi rừng, ở giữa khoảng sân rộng lớn được lát bằng gạch trắng, từng cơn gió không ngừng điên cuồng mà gào thét, mang theo vô số cát bụi từ trên núi, khiến cho y phục của hai người tốc lên bần bật.

Trong tay Ân Dã Thần cầm một thanh trường kiếm sáng rực và trong suốt, tựa như một khe nước sâu thẳm, ở bên trong chứa đựng toàn bộ ánh sáng mặt trời, dưới những tia nắng gay gắt, trường kiếm cứ thế mà chói sáng về phía Ân Tịch Ly, sau đó chậm rãi nâng lên.

Trong nháy mắt, bóng đen trước mặt chợt lóe, một bóng dáng phi như bay, bởi vì động tác cực nhanh và sức mạnh cực lớn, cho nên trong không khí mơ hồ vang lên một tiếng nổ vô cùng dữ dội.

Người còn chưa thấy, ngón tay trắng như tuyết đã truyền tới, đầu ngón tay còn mang theo một thanh đoản kiếm Thiểm Quang màu tím than, ánh sáng nhấp nháy, xé gió lướt qua.

Ân Tịch Ly cười nhẹ, ý cười xuyên thấu vào trong không khí, nhưng lại không truyền đến sâu trong ánh mắt, chân vừa nhấc lên, đã vô cùng lưu loát mà lui về phía sau ba bước, trở tay một cái, một thanh trường

kiếm màu xanh đen giống như linh xà từ bên dưới cánh tay của hắn bay ra, hai kiếm giao nhau, vang lên vài tiếng leng keng, gió đang rít gào vô cùng mạnh mẽ dường như cũng phải dừng lại.

Gió lay động khiến cho búi tóc của hai người trở nên tán loạn, tóc đen như sương, như tơ, tản ra như thác đổ, vô cùng chói mắt, nhưng hai người lại hoàn toàn không để ý, ánh mắt chăm chú tiếp từng chiêu, từng chiêu của đối phương.

109. Chương 109

Trường kiếm vừa nâng lên, Thiểm Quang kiếm lóe sáng, trong nháy mắt không thể nào hô hấp, hai người đã giao đấu được hơn mười chiêu.

Một tia sáng ẩn giấu bên trong chợt lóe lên, Ân Dã Thần vội vã lui về phía sau, bóng đen như một con rồng hung hãn xoay người bật dậy, khiến cho hắn ngã ngựa, phải lui ra ngoài vài thước.

Cho dù như vậy, hắn vẫn chậm hơn một bước, sau một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe ‘vụt’ một tiếng nhỏ, kiếm của Ân Dã Thần đã rớt xuống, rơi ở trên sàn.

Ân Dã Thần sững sốt hồi lâu, một chiêu, hắn thua hoàng thúc chỉ bằng một chiêu! Nếu một chiêu này hắn cẩn thận hơn một chút, dùng lực lớn hơn một chút, có lẽ kiếm đã không rơi xuống rồi.

Nhưng, thua vẫn là thua, hắn khẽ thở dài một tiếng, nhặt kiếm lên cầm lại trong tay, mở miệng nói: “Kiếm pháp của hoàng thúc tinh thông, nội lực thâm hậu, Dã Thần vẫn như cũ, không có cách nào thắng được.”

Trong mắt của Ân Tịch Ly đã có một loại thần thái khác biệt, giống như tán thưởng, lại giống như vui mừng: “Không tệ, mấy năm qua chưa từng tỷ thí, quả thực là người đã tiến bộ hơn nhiều, chỉ bằng một chiêu, hoàng thúc sẽ không phải là đối thủ của ngươi rồi.”

“Nhưng cuối cùng vẫn thua.” Ân Dã Thần hờ hững nói, không có dáng vẻ của người thua cuộc, cũng không vì được khen ngợi mà vui sướng.

Ân Tịch Ly cười cười: “Ngươi đã rất có tiến bộ rồi!”

Dứt lời, hắn thu kiếm lại, sau đó cứ như vậy mà ngồi bệt xuống đất, rồi lại nằm ngửa ra.

Ân Dã Thần thấy hắn như vậy, hai hàng lông mày khẽ co giật, cũng nằm xuống theo, kinh ngạc nhìn bầu trời: “Hoàng thúc, người có chuyện gì, xin đừng ngại nói thẳng.”

Hắn biết Ân Tịch Ly không chỉ đơn giản là tìm hắn để luận võ như vậy, có lẽ là vì chuyện khác, liên quan tới Hạ Thiên chăng?

Hắn bỗng nghĩ đến điều gì đó, Hạ Thiên mất tích nhiều ngày như vậy, hắn sử dụng mọi biện pháp cũng không tìm thấy người, với tính cách của nàng, làm sao có thể trốn lâu như vậy được? Chẳng lẽ là đại thúc giấu Hạ Thiên đi?

“Dã Thần, lời nói của ngươi cũng chứa đầy hàm ý thật, đừng ngại hỏi thẳng sao?” Ân Tịch Ly khẽ nhắm mắt, thần nhiên nói.

Bầu trời thật trong xanh, nhưng trong lòng Ân Tịch Ly lại không hề tĩnh lặng, nha đầu kia dám bỏ đi, lại còn mang theo tâm của hắn, nếu để cho hắn tìm được nàng thì. Hừ hừ.

Hắn lộ ra một nụ cười âm u.

Ân Dã Thần có chút do dự, không biết có nên hỏi thẳng hay không, ngẫm nghĩ một hồi, hắn mở miệng: “Mấy ngày nay, có phải là Hạ Thiên vẫn ở bên cạnh hoàng thúc hay không?”

“Đúng!” Ân Tịch Ly không hề giấu diếm, cũng không nói dối, hắn chỉ bình thản nói ra sự thật.

Quả nhiên là vậy! Sắc mặt của Ân Dã Thần trong nháy mắt trở nên minh bạch. Có thể khiến cho bản thân mình không thể tìm thấy, trừ phi có một thể lực mạnh tương đương hấn đem nàng giấu đi.

Kỳ thực, hấn hấn là nên sớm nghĩ đến hoàng thúc, chỉ là hấn đã quá xem nhẹ mà thôi.

“Hoàng thúc có phải là đã biết chuyện gì rồi hay không?” Ân Dã Thần lại hỏi, giọng nói lạnh nhạt không hề có thái độ gì, vô cùng kỳ quái cũng giống như vấn đề mà hấn đang hỏi vậy.

Nhưng mà, Ân Tịch Ly lại hiểu ý tứ của Ân Dã Thần, hấn nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt của Ân Dã Thần, nói: “Không phải là ta đã biết cái gì, mà là ngươi nên nói cho ta biết cái gì!”

Ân Dã Thần hạ mi mắt, cúi đầu trầm mặc.

Ân Tịch Ly cười: “Dã Thần, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, vừa rồi, ngươi gọi nàng là ‘Hạ Thiên’ mà không phải là ‘Linh Lung’ sao?”

Ân Dã Thần bỗng nhiên ngẩn ra, trong lòng hơi rối loạn, thì ra trong vô thức, hấn đã phân biệt rõ ràng ‘Hạ Thiên’ và ‘Linh Lung’ rồi sao?

Rõ ràng là hai người giống nhau như đúc, hấn lại xem đó là hai người hoàn toàn khác nhau, Hạ Thiên là Hạ Thiên, Linh Lung là Linh Lung.

Vị trí của nàng không thể nào thay thế được, cho dù là Linh Lung cũng không thể nào thay thế được.

Ân Tịch Ly không đợi hấn trả lời, chỉ thản nhiên nói: “Ở trong lòng ngươi rõ ràng vẫn biết, Hạ Thiên là Hạ Thiên, không thể nào trở thành Linh Lung, nhưng ngươi lại muốn nha đầu kia thay thế Hưởng Linh Lung, ngươi có bao giờ nghĩ tới, chuyện này đối với nha đầu kia là không công bằng hay không?”

“” Hấn biết, làm sao hấn có thể không biết, từ rất lâu trước đây, hấn đã bắt đầu do dự rồi. Nhưng mà, cho dù bây giờ có buông tay ra thì sẽ như thế nào? Rốt cuộc thì hấn cũng đã lừa gạt Hạ Thiên, lừa gạt tình cảm và sự tin tưởng của nàng.

“Nha đầu kia là một người hoàn toàn vô tội, chỉ bởi vì nàng và Hưởng Linh Lung giống nhau mà nàng phải đi hòa thân thay cho người khác sao?” Ân Tịch Ly nhìn hấn, nói từng câu từng chữ: “Ta biết, có lẽ là ngươi thích Hưởng Linh Lung, ngươi không hy vọng nàng ấy sẽ đi hòa thân, cho nên ngươi mới phải dùng tới phương pháp này, nhưng mà, ta không cho phép!”

“Không!” Ngoài dự kiến của hấn, Ân Dã Thần đứng bật dậy: “Ta đã đồng ý với Linh Lung là sẽ giúp đỡ nàng, đồng ý là sẽ chăm sóc nàng cả đời, nhưng điều đó cũng không phải là. . . .” Yêu!

Hấn đột nhiên im bật, một chữ cuối cùng này lại mắc kẹt ở trong yếu hầu, Ân Dã Thần kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào bản thân mình đã vô cùng hiểu rõ, mình đối với Hưởng Linh Lung không phải là thích, cũng không phải là yêu, chẳng lẽ, hấn thật sự thích Hạ Thiên sao? Hấn thật sự đã yêu cái cô bé thẳng thắn dễ thương đó rồi sao?

“Không phải là cái gì?” Ân Tịch Ly hỏi tiếp lời hấn.

Ân Dã Thần có chút chật vật tránh né ánh mắt của Ân Tịch Ly, rốt cuộc cũng không thể nào đem một từ cuối cùng kia nói ra khỏi miệng.

Ân Tịch Ly cũng không ép hấn, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Ân Dã Thần mới mở miệng hỏi, nhưng là hỏi một vấn đề khác: “Hoàng thúc, ngươi thích Hạ Thiên sao?”

“Đúng thế!” Ân Tịch Ly không hề nghĩ ngợi trả lời: “Cho nên, ta không cho phép ngươi làm như vậy, ta biết ‘Hưởng Linh Lung’ thật sự đang ở trong phủ của ngươi, đợi đến ngày hòa thân, ta sẽ tự mình mang nàng ta ép lên kiệu hoa, còn về phần nha đầu Hạ Thiên kia, ta tuyệt đối sẽ không cho phép!”

“Linh Lung. . . . nàng ấy không muốn gả. . . .”

“Không muốn gả cũng phải gả, nàng ta không muốn gả là có thể bức người khác gả thay ình sao? Chẳng lẽ Hạ Thiên lại đồng ý gả?” Ân Tịch Ly khịt mũi, một khi đã nhận định Hạ Thiên là cô gái mình muốn, hấn tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào có ý đồ gì với nàng!

người phải gả chính là nàng ta, bởi vì muốn nắm chắc, không để lọt ra chút sơ hở nào, e rằng khó đảm bảo nàng ta sẽ không làm như vậy!”

“” Ân Tịch Ly nói những câu hoàn toàn có lý khiến ày kiếm của Ân Dã Thần nhú lại, trong lòng đột nhiên có một cảm giác chẳng lành.

“Tóm lại, trước tiên người phải theo dõi nàng ta thật chặt.” Ân Tịch Ly nói xong, lại nói một tiếng ‘cáo từ’, cũng không quay đầu lại, cứ thế mà tiêu sái rời đi.

Ân Dã Thần nhìn theo bóng lưng của hắn, đột nhiên cất giọng hô: “Người đâu, hồi phủ!”

110. Chương 110: Càng Già Càng Yếu

Ân Dã Thần vừa trở về phủ, hạ nhân lại báo cho hắn biết là Hường Linh Lung đã ra ngoài rồi. Nỗi bất an trong lòng lại càng trở nên lớn hơn, trực giác mách bảo hắn rằng, chuyện mất tích của Hạ Thiên là có liên quan tới Linh Lung.

Nhưng trước khi có bằng chứng thì hắn không thể nói năng xằng bậy được, thực ra cho dù tâm lý có chút không tin, nhưng trong lòng hắn vẫn nghĩ Linh Lung luôn luôn thiện lương như vậy, sẽ không làm ra mấy cái loại chuyện đó đâu.

Lúc chạng vạng tối, Hường Linh Lung trở về phủ, vừa trở về đã nhìn thấy Ân Dã Thần đang ở đại sảnh chờ mình, ánh mắt của ả chợt lóe lên, trong lòng lại có chút hoảng loạn, chẳng lẽ hắn đã biết cái gì rồi sao?

Hường Linh Lung nở một nụ cười dịu dàng pha lẫn một chút ngây thơ, thân thiết chào hỏi: “Thần, sao hôm nay chàng lại về sớm vậy? Chàng không đi tìm nàng ta sao? Chẳng lẽ đã tìm được rồi à?”

Ân Dã Thần im lặng nhìn ả một lát, sau đó mới chậm rãi nói: “Vẫn chưa tìm thấy!”

“A!” Hường Linh Lung kinh ngạc che miệng: “Vậy phải làm sao bây giờ? Thần, ta thật sự không muốn gả sang Hoàng Việt quốc, chàng mau giúp người ta nghĩ cách được không? Chàng nhất định phải tìm được nàng ta nha.”

“Nàng thật sự muốn để cho Hạ Thiên thay nàng gả đi sao?” Ân Dã Thần nói: “Nếu để cho phụ hoàng biết được thì sẽ phạm tội khi quân đấy!”

Ánh mắt của Hường Linh Lung chợt lóe lên một cái, lại vô cùng tự nhiên cười rộ lên: “Thần, chuyện này, chỉ cần chàng không nói, ta không nói thì còn ai có thể biết? Thần, chẳng lẽ chàng hối hận rồi sao?”

Ân Dã Thần im lặng, quả thực, sâu trong lòng hắn đã vô cùng hối hận, nhưng mà, bây giờ hối hận thì làm được gì đây?

“Thần, không phải là nàng ta và Ly vương điện hạ có quen biết sao? Hai người họ thân thiết như vậy, có khi nào là Ly vương điện hạ giấu nàng ta hay không?” Hường Linh Lung bỗng nhiên nói một cách đầy ẩn ý.

Ả không thể để cho Ân Dã Thần biết được Hạ Thiên đang ở trong tay mình, nếu không, toàn bộ kế hoạch của ả đều trở nên vô dụng, không những không còn được Ân Dã Thần che chở, chỉ sợ còn có thể vì nhỏ mà mất lớn, đến lúc đó, nếu để cho hoàng thượng biết, chỉ sợ cho dù ả có muốn gả sang Hoàng Việt cũng không được nữa.

Ân Dã Thần nhìn chằm chằm vào ả một lúc lâu, nếu hắn nhớ không lầm, hắn căn bản là chưa từng nói qua với nàng về chuyện của Hạ Thiên và hoàng thúc, chỉ có một lần vô tình nhắc tới chuyện Hạ Thiên tạm thời đang ở Ly vương phủ, vậy thì làm sao nàng có thể biết được?

“Linh Lung!” Hắn nặng nề mở miệng, giọng điệu đậm mạc mà lạnh lẽo: “Nàng hãy nói thật với ta, nàng có biết Hạ Thiên đang ở nơi nào hay không?”

Hướng Linh Lung ngẩn ra, tim đập thình thịch, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, mang theo một chút ý cười, nói: “Thần, chàng đang nói gì vậy? Ngay cả chàng cũng còn không biết nàng ta đang ở đâu thì làm sao người ta biết được? Chàng nói xem, có phải là nàng ta đã bỏ trốn rồi hay không?”

“Nàng thật sự không biết sao?” Trong ánh mắt của Ân Dã Thần mang theo một chút hoài nghi.

Nhưng mà, kỹ thuật diễn xuất của Hướng Linh Lung thật sự rất tốt, trong nháy mắt, khuôn mặt của ả trở nên khổ sở, mi mắt hạ xuống, dáng vẻ ủy khuất lại có chút không thể tin nhìn vào Ân Dã Thần, nước mắt từng giọt từng giọt như trân châu, cứ thế mà rơi xuống: “Chàng đang nghi ngờ ta?”

Giọng nói của ả nghẹn ngào: “Chàng nghi ngờ ta giấu nàng ta phải không? Hay chàng nghi ngờ ta làm gì với nàng ta? Chàng. . . . Chàng như vậy mà lại. . . . thật sự nghi ngờ ta. . . .”

Thấy ả rơi lệ, Ân Dã Thần theo bản năng nhíu mày nói: “Ta không có ý này.”

“Chàng không có ý này vậy thì có ý gì? Chàng tìm không thấy người thì chàng lại hoài nghi là do ta làm sao? Thần, ta yêu chàng như vậy, thậm chí vì chàng mà ngay cả danh hiệu quận chúa hoàng thượng ban tặng ta cũng không cần, chẳng lẽ ở trong lòng chàng, ta chỉ là một người như vậy thôi sao?”

Ả càng khóc càng thương tâm, khuôn mặt giống Hạ Thiên như đúc, giờ phút này lại trở nên trắng bệch, tuy rằng, cách nói chuyện và thần thái đều là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng nhìn thấy khuôn mặt này để lộ ra biểu cảm như vậy, trong lòng Ân Dã Thần mơ hồ cũng nhói đau.

“Linh Lung. . . .” Trong lòng hần cảm thấy có chút áy náy. Đúng vậy, vẫn chưa có bằng chứng, sao hần lại có thể nghi ngờ nàng cơ chứ?

Chỉ vì mấy ngày gần đây hần liên tục phiền muộn cho nên mới có thể như vậy. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hần mở miệng an ủi: “Linh Lung, ta thật sự không có ý đó.”

Hướng Linh Lung khóc đến hoa lệ đầm mưa, chậm rãi lui về phía sau, đứng cách hần một thước, lẳng lặng nhìn hần: “Thần, trước kia, mọi chuyện chàng làm đều vì ta, ta buồn bã, chàng sẽ lo lắng, ta vui vẻ, chàng sẽ cười với ta, nhưng mà bây giờ, chàng lại hoài nghi ta, chỉ vì một nữ nhân khác. . . .”

“. . . .” Mi tâm của Ân Dã Thần nhíu lại càng sâu, từ trước tới nay hần vẫn luôn ít nói, cho nên bây giờ cũng không biết phải nói với nàng như thế nào.

Cho tới bây giờ, nữ nhân bên cạnh hần chỉ có duy nhất một người, đó là Hướng Linh Lung, hần thừa nhận, lúc trước mình có ấn tượng rất tốt đối với nàng, thật hiếm khi hần gặp được một cô gái không mang đến cho hần cảm giác chán ghét, vì vậy mà hần che chở nàng, chăm sóc và quan tâm đến nàng, cũng không nghĩ rằng, chỉ bởi vì như vậy mà lại khiến cho nàng yêu hần, hần cũng suy nghĩ, một khi nàng đã yêu hần như vậy, mà hần cũng không chán ghét nàng, vậy thì cưới nàng về làm vợ cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng hần tuyệt đối không ngờ rằng, một chút hành động đó của bản thân mình đã làm cho nàng chui vào ngõ cụt, ngoài hần ra thì nàng sẽ không chịu gả cho ai khác nữa. . . .

Hướng Linh Lung cúi đầu, dùng dư quang nơi khóe mắt quan sát vẻ mặt vừa phức tạp lại vừa khó nói của Ân Dã Thần, ả lo lắng Ân Dã Thần vẫn còn nghi ngờ mình, cho nên đành phải hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Ta biết chàng vẫn không tin ta, được, nếu như chàng đã không tin ta như vậy thì ta ở đây còn có ý nghĩa gì nữa?”

Ả bị phẫn, thống khổ xoay người rời đi: “Ta trở về nói với cha, chuyện hòa thân lần này, ta chấp nhận gả!”

“Linh Lung!” Ân Dã Thần nhìn ả, như thể muốn nói điều gì, mi tâm gắt gao nhíu lại.

Đột nhiên, cả người Hướng Linh Lung ngã về phía sau, thân hình giống như một chiếc lá yếu ớt trong cơn gió mùa thu, cứ như vậy mà ngã xuống.

“Linh Lung?!” Ân Dã Thần kinh hãi, vội vàng đỡ lấy thân thể của ả, nhờ vậy mà hần mới phát hiện, toàn thân của ả lạnh như băng: “Nàng làm sao vậy? Sao cơ thể lại lạnh như thế?”

“Ta không sao, chàng để cho ta đi đi, ta sẽ trở về nhà ngay lập tức.” Hướng Linh Lung vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng mà dường như đôi chân chẳng còn một chút sức lực nào, vừa mới rời đi một bước, lại lảo đảo ngã trở lại vào trong lòng Ân Dã Thần.

Lúc Ân Dã Thần ôm lấy eo của ả lại đột nhiên cảm thấy một chút ươn ướt và dính dính, mùi máu tươi cứ thế xộc thẳng vào mũi, hấn giật mình nói: “Linh Lung? Nàng bị thương? Sao lại thế này?”

Hướng Linh Lung yếu ớt đáp: “Ở trong này lâu ngày cũng cảm thấy buồn chán Chàng. lại không rảnh để ở bên cạnh ta. ta đành phải ra ngoài đi dạo Trên đường. . . trên đường ta gặp mấy gã thổ phỉ. . . . muốn khi dễ ta. thật. thật vất vả ta mới trốn về đây được.”

“Đáng chết!” Ân Dã Thần khẽ quát một tiếng, tự trách bản thân vừa rồi chỉ lo chìm đắm trong suy nghĩ của mình, lại không phát hiện ra sự khác thường của nàng: “Linh Lung, nàng cố gắng chịu đựng một chút, sẽ không có việc gì đâu!”

“Người đâu! Lập tức truyền thái y!”

Ngay lập tức, toàn bộ phủ của Tam hoàng tử trở nên xôn xao.

Trong khi Ân Dã Thần đang tự trách bản thân, lại không phát hiện được, lúc hai người đang đứng bên cạnh hồ nước, Hướng Linh Lung lặng lẽ lấy một thanh thủy thủ dính máu từ trong tay áo ném xuống hồ.

Khóe môi của ả hiện lên một nụ cười như có như không, ả nằm trong lòng Ân Dã Thần, lặng lẽ híp mắt lại, vì muốn có được sự tin tưởng của hấn, cho dù là tự hại mình, một dao này thì có là gì?

*

Hướng Linh Lung bị thương, đối với Ân Dã Thần mà nói đều là tự trách bản thân, nhưng mà đối với Hạ Thiên thì lại là một sự may mắn.

Từ trước đến nay, Hướng Linh Lung đều được nuông chiều, chỉ cần thân thể có chút không khỏe thì hạ nhân trong phủ, từ trên xuống dưới đều trở nên tất bật chạy tới chạy lui, mà lúc này, bởi vì một vết thương ở trên eo do thủy thủ gây ra, khiến cho ả phải nằm trên giường hơn nửa tháng, Ân Dã Thần cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua ý nghĩ muốn tìm người, dốc lòng ở bên cạnh chăm sóc cho ả, để giảm bớt sự áy náy ở trong lòng mình.

Bởi vậy cho nên Hạ Thiên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng nàng không biết tại sao Hướng Linh Lung lại không đến tìm nàng gây phiền toái nữa, nhưng nàng ta không đến, Hạ Thiên sẽ không phải chịu đựng những loại tra tấn hành hạ kia, mà cái gã ở lại canh giữ nàng cũng hiểu rõ được tầm quan trọng của Hạ Thiên, cho nên, chỉ khi nào Hướng Linh Lung tự mình ra lệnh, thì hấn mới được phép dùng cực hình đối với nàng. Lần này, đã hơn nửa tháng rồi, Hướng Linh Lung vẫn không xuất hiện, hấn cũng không dám làm gì xằng bậy đối với Hạ Thiên, vì thế, trong nửa tháng này, Hạ Thiên tốt lên không ít.

Chỉ là, thời gian càng lâu, trong lòng Hạ Thiên càng trở nên bất an, điều này chứng tỏ là ngày hòa thân sang Hoàng Việt quốc càng đến gần, chỉ còn có nửa tháng nữa mà thôi.

Không được, nàng phải mau chóng nghĩ cách để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, nàng cũng không hy vọng đến lúc đó, mình thật sự sẽ phải thay thế Hướng Linh Lung mà gả sang cái Hoàng Việt quốc gì gì kia.

Nhìn một lượt xung quanh, gã nam tử áo đen phụ trách việc trông coi nàng cũng không biết đã đi đâu rồi, cho dù đã ở trong căn phòng u ám mốc meo ẩm ướt này hơn nửa tháng, nàng vẫn cảm thấy ghê tởm, cố gắng nhịn xuống cảm giác khó chịu, nàng thử giãy giụa, cử động tay chân đang bị trói bằng dây thừng, dây thừng được buộc thật sự rất chặt, cho dù nàng có muốn cử động một chút cũng vô cùng khó khăn.

Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, bởi vì Hướng Linh Lung sợ nàng bỏ trốn, cho nên, không chỉ trói tay trói chân của nàng, mà còn trói vài vòng quanh người nàng nữa. Hạ Thiên không khỏi có chút bực mình, vì sao nàng không phải là người cổ đại cơ chứ? Một chút nội công cũng không có, chẳng phải trong tiểu thuyết và phim truyền hình ở trên TV đều có mấy cái vụ xuyên qua thì đã có nội công sẵn rồi hay sao?

“Mẹ nó, thật đúng là đi đến chỗ nào cũng bị khi dễ mà.” Nàng lẩm bẩm mắng một câu, đúng là người càng già càng yếu.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài yếu ớt rọi vào, Hạ Thiên cũng không biết là mình đang bị nhốt ở nơi nào, nhìn lên trên tường có một song sắt nhỏ, đón lấy từng tia nắng mặt trời mỏng manh, nàng có cảm giác như thể rất lâu rồi mình vẫn chưa được nhìn thấy chúng, Hạ Thiên lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu.

Bỗng nhiên, dư quang nơi khóe mắt chợt lóe lên, không biết ánh nắng mặt trời yếu ớt kia chiếu đến chỗ nào, lại phát ra một chút phản quang, Hạ Thiên vội vàng nhìn xuống, thì ra là chiếc vòng tay bằng ngọc mã não nàng vẫn luôn đeo trên người từ nhỏ, chiếc vòng tay này là lúc nàng vừa mới đến cô nhi viện, có một người chị lớn hơn nàng ba tuổi đã được người khác nhận nuôi, chị ấy tặng lại cho nàng chiếc vòng này làm quà gặp mặt, tuy rằng nó không đắt, nhưng vì nàng nhớ đến tình bạn cũ, cho nên vẫn luôn luyện tiếc, không nỡ vứt đi.

Ánh mắt của Hạ Thiên trở nên sáng ngời, nàng như đang nghĩ đến điều gì, lại nhìn xuống chiếc vòng ở trên cổ tay, đôi mắt lóe lên một tia do dự, nửa buổi, rốt cuộc nàng cũng hạ quyết tâm, hai tay đang bị buộc chặt khê dùng chút sức lực, vặn vẹo đứng lên, ở một khắc này, nàng dùng sức đập chiếc vòng trên cổ tay vào cái ghế gỗ đang nằm bên cạnh, vòng tay vỡ, phát ra một tiếng giòn tan, âm thanh ‘răng rắc’, chiếc vòng vỡ vụn thành mấy mảnh thủy tinh nho nhỏ.

Nàng vội vã rút tay lại, cẩn thận chụp được một miếng ngọc vỡ, mảnh nhỏ sắc bén cắt vào ngón tay nàng, ứa ra một giọt máu nhỏ.

Hạ Thiên bị đau, mày khê nhíu lại, nhưng cũng cảm thấy vô cùng vui sướng, nàng cẩn thận cầm lấy mảnh vỡ nhỏ này, từng chút từng chút cắt vào dây thừng trên tay.

“Người đang làm gì vậy?” Nghe thấy có tiếng động, gã áo đen bỗng nhiên đi vào, trừng mắt nhìn Hạ Thiên.

Bàn tay của Hạ Thiên lặng lẽ đặt dưới hai chân, ngược mắt nhìn hắn, khuôn mặt không hề có chút biểu cảm nào, chỉ thản nhiên nói: “Sao vậy? Ta bị các người trói nên cảm thấy khó chịu, cử động một chút mà cũng không được sao?”

Gã áo đen nhìn chằm chằm Hạ Thiên một lát, Hạ Thiên cũng im lặng nhìn hắn, nàng nghiêng đầu sang một bên, khê nhắm mắt lại, bộ dáng như chuẩn bị ngủ.

Bởi vì bên trong mật thất vô cùng tối tăm và u ám, gã áo đen không thể nhìn thấy những mảnh ngọc mã não nhỏ li ti rơi xuống ở phía sau Hạ Thiên, hắn chỉ quan sát Hạ Thiên một lát, phát hiện nàng không có bất kỳ hành động nào, cũng không có khả năng chạy thoát khỏi nơi này, hắn lạnh lùng thu hồi tầm mắt, sau đó đi ra khỏi mật thất.

Sau khi nhìn hắn rời đi, Hạ Thiên mới chậm rãi mở to mắt, nở ra một nụ cười lạnh, tiếp tục dùng mảnh vỡ nhỏ cắt dây thừng, từng chút từng chút một.

Rất nhanh thôi, chỉ một chút nữa là có thể thoát khỏi nơi này rồi.

Đến lúc đó. Nàng nhất định sẽ khiến cho Hường Linh Lung phải nhận sự trừng phạt mà nàng ta xứng đáng nhận được!

Tốt xấu gì, nàng cũng là người hiện đại, tốt xấu gì, nói không chừng nàng còn là tổ tiên của Hường Linh Lung, vậy mà nàng ta lại dám đối xử với nàng như vậy.

Dám đối xử với nàng như vậy, không trả giá một chút thì coi sao được?

Hường Linh Lung, người cứ chờ mà xem, ta – Hạ Thiên. có thù không báo, sẽ không phải là người hiện đại!

111. Chương 111: Trước Thời Hạn

“Vương gia! Vương gia! Có việc lớn, không xong rồi!”

Mạc quân gia vội vàng tiến vào thư phòng. Trong thư phòng, Ân Tích Ly đang ngồi viết gì đó, nhìn thấy Mạc quân gia vội vã chạy vào, hắn giương mắt lên nhìn, cau mày hỏi: “Lão Mạc, có chuyện gì mà gấp như vậy?”

Mạc quán gia lau mồ hôi: “Vừa rồi trên đường trở về, lão nô nhìn thấy một người ăn mặc quái dị ở trong thành, hẳn đi thẳng một đường vào hoàng cung, lão hỏi thăm một chút mới biết được, thì ra đó là mấy người của Hoàng Việt quốc.”

“Sứ giả của Hoàng Việt quốc tới đây?” Ân Tịch Ly cau mày đứng dậy: “Không đúng, mấy ngày gần đây cũng không nhận được tin tức gì từ sứ giả Hoàng Việt quốc, bọn họ làm sao có thể đột nhiên mà đến được?”

“Sứ giả này còn mang theo một đồng bảo vật quý giá, lão nô cũng cảm thấy thật kỳ quái cho nên đi theo xem xem một chút, nhờ vậy mới biết được, bọn họ từ Hoàng Việt tới đây để đưa sính lễ, hơn nữa bọn họ còn nói, muốn đem chuyện hôn sự này tổ chức trước thời hạn, chính là ba ngày sau!”

“Cái gì?” Đôi mắt đen như mực của Ân Tịch Ly bỗng nhiên trầm xuống, bên trong thư phòng, cuồng phong hắc ám mơ hồ tích tụ: “Tổ chức hôn sự trước thời hạn? Ta phải lập tức vào cung gặp hoàng thượng!”

Mạc quán gia lắc đầu, thở dài một tiếng: “Vô dụng thôi, Vương gia, ngài biết đấy, hoàng thượng đã biết ngài tìm được Hưởng Linh Lung rồi, bởi vì không muốn xảy ra thêm nhiều rắc rối nữa, vốn dĩ hoàng thượng cũng đã có ý định như vậy, chẳng qua là luôn bị ngài trì hoãn, bây giờ nhân dịp sứ giả của Hoàng Việt quốc tới chơi, hoàng thượng cũng đã đem chuyện này tiến hành luôn rồi.”

Ân Tịch Ly cười lạnh: “Hay ột cái Hoàng Việt quốc, lần này ta sẽ không để cho bọn họ phách lối nữa đâu!”

“Nhưng mà Vương gia, vẫn chưa tìm được Hạ cô nương, hiện giờ, ba ngày nữa là phải thành hôn rồi, lão nô lo lắng.”

“Không, Hạ Thiên sẽ không gả!” Ân Tịch Ly chấp tay sau lưng, áo bào màu lam rũ xuống, kéo theo một đường cong lạnh đến thấu xương: “Trong phủ Tam hoàng tử chẳng phải là có một Hưởng Linh Lung thật sự hay sao? Có nàng ta ở đây thì tại sao Hạ Thiên phải gả?”

Ánh mắt của Mạc quán gia bỗng trở nên sáng ngời, một tia sáng chợt lóe lên: “Vương gia, nói vậy, sứ giả Hoàng Việt quốc tới đây, cũng coi như là đã giúp chúng ta một cái ân tình to lớn, không phải là ngài vẫn luôn hoài nghi việc mất tích của Hạ cô nương là do Hưởng Linh Lung giả trò quỷ hay sao? Bây giờ chỉ còn ba ngày nữa là phải thành thân, Hưởng Linh Lung nhất định sẽ không dự liệu kịp, bởi vậy, chắc chắn nàng ta sẽ tìm biện pháp đổi trắng thay đen, biến Hạ cô nương thành nàng ta, sau đó gả sang Hoàng Việt quốc, nói vậy, chẳng phải là Hạ cô nương ắt sẽ xuất hiện rồi sao?”

“Không sai!” Ân Tịch Ly lạnh lùng nói: “Lần này, bổn vương muốn nhìn thử xem, ả Hưởng Linh Lung đó sẽ một tay che trời như thế nào mà lại đem nha đầu kia giấu kỹ như vậy!”

Không nằm ngoài dự đoán của Ân Tịch Ly, Hưởng Linh Lung quả thực là không hề biết hoàng thượng sẽ hạ chỉ như vậy, vì thế, ba ngày sau, ả nhất định phải đi theo đoàn sứ giả của Hoàng Việt và sứ giả của Vũ Trinh vương triều để trở về Hoàng Việt quốc.

Ba ngày! Thời gian chỉ có ba ngày!

Trong lòng Hưởng Linh Lung rối loạn không ngừng, ả đang suy nghĩ không biết phải nên lừa gạt Hạ Thiên như thế nào để đổi trắng thay đen, mà lúc này, Hạ Thiên lại đang nằm ở trong tay ả, nếu thật sự muốn tráo thì cũng có thể dễ dàng qua mắt được mọi người, nhưng mà lại không giấu được Ân Dã Thần.

Nếu để cho Hạ Thiên giả thay, như vậy Ân Dã Thần sẽ biết, mấy ngày nay, Hạ Thiên vẫn ở trong tay mình, thế nào rồi hẳn cũng sẽ biết mình lừa gạt hẳn, nếu như Ân Dã Thần biết được, với tính khí của hắn thì.

Hưởng Linh Lung quả thực không dám tưởng tượng nếu như Ân Dã Thần biết được chuyện này thì sẽ ra sao, bây giờ ả phải nghĩ biện pháp để có thể khiến cho Hạ Thiên giả thay mình mà cũng không để cho Ân Dã Thần phát hiện được.

Nghĩ vậy, Hưởng Linh Lung do dự một lát, nhìn sắc trời, bây giờ vẫn còn chưa tối hẳn, Thần sẽ không trở về sớm như vậy, trước tiên là mình nên đi xem nữ nhân kia như thế nào rồi.

Hưởng Linh Lung đứng dậy, tùy tiện mặc một bộ quần áo, nói với hạ nhân là mình ra ngoài đi dạo, sau đó liền rời khỏi phủ Tam hoàng tử, bởi vì trong lòng đang lo lắng cho nên ả không hề phát hiện, sau khi ả vừa rời đi thì có hai bóng đen vụt qua nhanh như chớp.

Lúc này, Hạ Thiên vẫn đang tìm cách để thoát khỏi căn phòng u ám này.

Nàng cảm thấy võ công của gã áo đen đó có vẻ không kém, đối với Hạ Thiên mà nói, thật sự là không dễ dàng để thoát khỏi đây, cho nên sau khi nàng cắt đứt sợi dây thừng thì vẫn cứ im lặng, giả vờ như mình vẫn còn đang bị trói chặt, nàng đang suy nghĩ biện pháp để vượt qua cửa ải gã áo đen kia.

Mà hiện tại nàng cũng không biết, bởi vì sứ giả Hoàng Việt quốc đến gây trở ngại, cho nên hoàng thượng đã hạ lệnh hôn sự sẽ được cử hành sau ba ngày, cho nên nàng vẫn chỉ một lòng suy nghĩ làm thế nào để ra khỏi nơi này.

“A, nhiều ngày không gặp, sắc mặt của người thoát nhìn cũng không tệ lắm.”

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên giữa mật thất tối tăm và u ám, mi tâm của Hạ Thiên khẽ run lên, nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn thẳng vào bóng hình xinh đẹp đang tiến vào trong mật thất, người đó, chính là Hường Linh Lung.

Còn tưởng rằng nửa tháng nay nàng ta không xuất hiện để tra tấn mình là vì muốn đợi đến khi xuất giá thì mới chịu lộ mặt, không ngờ chưa qua được bao lâu thì đã phải gặp lại nàng ta, thật là. . . . thật là khuôn mặt khiến cho người ta cảm thấy chán ghét! Hạ Thiên hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng đột nhiên lại có chút oán trách cha mẹ đã sinh ra rồi vứt bỏ mình, bọn họ sinh ra mình giống ai không giống, sao lại cố tình giống một cái nữ nhân khiến cho người ta cảm ghét như vậy chứ?

Hạ Thiên không khỏi cảm thấy chán ghét khuôn mặt của mình, không biết ở cổ đại này có bệnh viện chỉnh hình hay không, nếu như có thể, nhất định nàng sẽ đi phẫu thuật thành một khuôn mặt khác. . . . Không! Nàng nhất định sẽ bắt Hường Linh Lung đi thay một khuôn mặt khác!

Hạ Thiên không thèm để ý, liếc mắt nhìn ả ta một cái, hồ hững nói: “Nhờ phúc của đại tiểu thư, nhìn đến bộ dạng của người cũng đủ khiến cho người khác cảm thấy chán ghét rồi, vậy nên ta cũng đâu còn tâm trạng để có thể tự bạc đãi mình được nữa, dĩ nhiên là phải tốt lên nhiều thôi!”

Sắc mặt của Hường Linh Lung trở nên tức giận, ánh mắt phẫn hận nhìn thẳng vào nàng: “Người nói cái gì? Người dám nói như vậy với bản tiểu thư sao?”

“Ồ, thật ngại quá, ta nói sai rồi, bộ dạng của đại tiểu thư người không phải là rất chán ghét, mà là. . . . vô cùng hung ác!” Giọng nói của Hạ Thiên đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng lạnh lẽo.

“Người. Tiệp nhân!” Sắc mặt của Hường Linh Lung xanh mét, vung tay lên định tát Hạ Thiên.

Nhưng ả lại không ngờ Hạ Thiên đã sớm cắt đứt dây thừng, ả vừa vung tay, Hạ Thiên bỗng nhiên nhảy dựng lên, kịp thời bắt được tay ả, khẽ bóp mạnh, cả người xông lên phía trước, Hường Linh Lung đâu ngờ Hạ Thiên đã được tự do, vậy nên ả tiến đến rất gần, Hạ Thiên bổ nhào vào ả như vậy, khiến cho toàn thân của Hường Linh Lung té gục trên mặt đất, sau đó bị Hạ Thiên cưỡi ở bên trên.

“Này thì người dám đánh ta à! Này thì cho người dám đánh ta này!” Hạ Thiên vô cùng đắc ý, bây giờ nàng cũng không quan tâm gã áo đen có phát hiện được hay không, nàng chỉ muốn trút hết cơn tức giận của mình, vung tay đâm hết lần này đến lần khác, không quan tâm Hường Linh Lung có phải là phụ nữ hay không, cũng không quan tâm khuôn mặt của ả và khuôn mặt của mình giống nhau như hai giọt nước. Nàng chỉ muốn đánh! Đánh cho khuôn mặt đó sưng thành đầu heo hay là đầu dê gì cũng được! Để xem, như vậy thì còn ai dám nói nàng và cái ả nữ nhân ghê tởm này giống nhau như đúc nữa không?

Dã thú bị nhốt hơn nửa tháng cũng sẽ phát điên, huống chi Hạ Thiên cũng không phải là người lương thiện gì, nàng hung hăng đánh một hơi hơn năm mươi quyền, đánh đến khi khuôn mặt của Hường Linh Lung sưng phù thành màu tím xanh, sau đó ả ta lại được gã áo đen cứu.

Hạ Thiên không biết võ công, gã áo đen cũng là một tên giỏi võ, hất trói Hạ Thiên hai ba vòng, sau đó hung hăng đẩy nàng ngã xuống đất, đỡ Hường Linh Lung đứng dậy.

“Phụt.” Hạ Thiên từ trên mặt đất đứng lên, phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng cảm thấy thật con mẹ nó sảng khoái, thì ra đánh người cũng là một chuyện dễ ghiền như vậy, sớm biết gã áo đen quay về sớm thế này thì nàng đã tranh thủ đánh thêm mấy quyền nữa rồi.

Hướng Linh Lung sợ hãi trừng mắt nhìn Hạ Thiên: “Người. . . .Người. . . . Người dám đánh ta. . . . Người dám đánh ta! ! !”

Bởi vì mặt mũi bị đánh bầm dập nên mỗi câu ả nói đều trở nên mơ hồ, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ ở trong đó: “Tiện nhân. . . . Ta muốn giết người ——!”

Ả ta hoàn toàn phát điên, từ nhỏ đến lớn, bản thân mình chưa bao giờ trở nên chật vật như vậy, lần đầu tiên có cảm giác bị người khác sỉ nhục, khiến cho ả thật sự muốn giết tiện nhân này! Nhất định phải giết tiện nhân này!

“Tiểu thư, tuyệt đối không thể!” Gã áo đen vội vàng ngăn cản, nói vào tai ả mấy câu.

Từ trong cơn giận dữ, rốt cuộc Hướng Linh Lung cũng bình tĩnh trở lại, đứng rồi, tiện nhân Hạ Thiên này vẫn chưa thể chết được, ngày thành thân sắp đến, nếu để nàng ta chết thì hôn sự này ả nhất định phải có mặt rồi!

Nàng ta vẫn không thể chết được, vẫn không thể chết được. . . . Nhưng, ả thật sự muốn khiến cho nàng ta sống không bằng chết!

Ả lấy ra một viên thuốc đưa cho gã áo đen: “Cho nàng ta ăn đi!”

Gã áo đen nhận viên thuốc, đi đến bên cạnh Hạ Thiên.

Hạ Thiên kinh hãi: “Người cho ta ăn cái gì?”

“Hừ, ăn cái gì à? Rất nhanh rồi người sẽ biết thôi!” Hướng Linh Lung nở một nụ cười âm độc, trong nụ cười phát ra một loại vui sướng vì sắp sửa được báo thù!

“Người. . . .người đừng đến đây. . . .” Trông thấy gã áo đen đang từ từ đi tới, Hạ Thiên vội vã lui về phía sau, mở miệng nói: “Hỗn đản! Người không phải là nam nhân sao? Sao lại giúp cái nữ nhân ghê tởm kia khi dễ một nữ tử yếu đuối! Người thật con mẹ nó không phải là người!”

Lui đến khi không còn đường để lui nữa, Hạ Thiên chỉ còn biết mở miệng đả kích, nhưng mà gã áo đen kia căn bản là vẫn thờ ơ.

Hạ Thiên hoảng sợ, vội vàng vợ lấy một cây gậy ở bên cạnh, hung hăng đập về phía tên áo đen đang đi tới, thế nhưng nàng vừa động, tốc độ của gã áo đen đó so với nàng còn nhanh hơn!

Tốc độ của hắn nhanh hơn gấp bội, thoáng một cái đã đứng ở trước mặt nàng, Hạ Thiên chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, một sức lực to lớn bóp chặt cằm nàng, sau đó hắn nhét viên thuốc vào trong miệng nàng.

Hạ Thiên vội vàng dùng đầu lưỡi chặn viên thuốc kia lại, thế nhưng viên thuốc này vừa tiếp xúc với nước bọt liền tan ra, đầu lưỡi của nàng vừa chạm tới, viên thuốc đã hóa thành một luồng nước, trượt vào bên trong cổ họng của nàng.

Sau đó, thân thể nàng nóng lên, tay chân như muốn nhũn ra, toàn thân đều cảm thấy khô nóng bất an.

Đây là. Sắc mặt của Hạ Thiên đột nhiên trắng bệch, chưa từng thấy heo thì cũng đã ăn qua thịt heo, trong nháy mắt, nàng đã hiểu rõ, đây có lẽ là một loại xuân dược nào đó.

Quả nhiên, nàng nghe thấy Hướng Linh Lung nói: “Nữ tử này giao cho cho người, người muốn chơi đùa thể nào cũng được, chỉ cần đừng để cho nàng ta chết, sau đó hãy đem nàng ta đến kỹ viện, ba ngày sau ta và Thần sẽ xuất hiện tại kỹ viện, đem tiện nhân này ném lên kiệu hoa, đợi đến khi qua Hoàng Việt quốc rồi thì sẽ không còn ai phát hiện chuyện này đâu!”

Ả đã tính toán một cách chu toàn, để cho Hạ Thiên xuất hiện tại lầu xanh, sau đó đưa ra tin tức khiến cho Ân Dã Thần biết Hạ Thiên đang ở đó, khi đó, hai người bọn họ sẽ chạy tới cứu người.

112. Chương 112: Được Cứu

Ả đã tính toán một cách chu toàn, để cho Hạ Thiên xuất hiện tại lầu xanh, sau đó đưa ra tin tức khiến cho Ân Dã Thần biết Hạ Thiên đang ở đó, khi đó, hai người bọn họ sẽ chạy tới cứu người.

Cứ như vậy, Ân Dã Thần chắc chắn sẽ phát hiện Hạ Thiên đã là một tàn hoa bại liễu (không còn trong trắng), đến lúc đó, ả sẽ cầu xin Thần để cho Hạ Thiên lên kiệu hoa, nếu thế, không những bản thân mình sẽ được ở bên cạnh Thần mà còn có thể chiếm được sự tin tưởng của hắn nữa.

Còn Hạ Thiên, sang đến Hoảng Việt quốc, đem động phòng nếu để cho phu quân biết được nàng ta không còn trong trắng thì nhất định hắn sẽ xử tử tiện nhân này, vậy thì cái bí mật này cũng sẽ không bị ai phát hiện!

“Giao cho ta?” Gã áo đen sững sốt, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Hạ Thiên, mà lúc này, bởi vì trúng xuân dược mà hai mắt của nàng trở nên mờ lung, gò má đỏ bừng trông thật mê người, khiến cho gã áo đen nhìn vào cũng cảm thấy tâm hồn phơi phới, vội vàng chấp tay cảm tạ: “Đa tạ tiểu thư!”

Hạ Thiên lắc đầu, cố gắng mở to mắt nhìn hai người trước mặt, lúc này nàng đã bắt đầu rơi vào trạng thái mê man, không thể nhìn rõ người trước mắt mình là ai, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy giọng nói của Hướng Linh Lung, đầu óc nhất thời trở nên ngây dại, cả người cuộn lại một chỗ.

“Đừng, đừng đến đây. Người đừng đến đây.”

Bóng người trước mắt càng lúc càng tới gần, toàn thân Hạ Thiên trở nên yếu ớt, không còn một chút sức lực nào, cơ thể càng lúc càng nóng rực, giống như là đang bị ném vào trong nồi hấp, mà nơi nào đó trong cơ thể nàng lại có một sự thèm khát dục vọng mãnh liệt khiến cho nàng không có cách nào kiềm chế lại, toàn thân vận vẹo.

“Đừng đến đây. xin người.” Hạ Thiên gấp đến độ sắp khóc, nhưng trước mắt nàng vẫn là một mảnh mênh mang, dần dần nàng phát hiện, đừng nói đến chuyện không nhìn thấy gì nữa mà đến cả âm thanh cũng chỉ nghe được từng đợt đứt quãng, ý thức của nàng càng lúc càng trở nên mơ hồ, thậm chí Hạ Thiên cũng không biết rốt cuộc bản thân mình là đang tỉnh hay mơ, nàng chỉ biết là mình sắp mất đi cái gì rồi.

Nàng không muốn bị người khác chạm vào. đại thúc. vì sao vẫn không đến cứu nàng.

Trước mắt càng trở nên mơ hồ, Hạ Thiên đã hoàn toàn không còn nhìn thấy gì nữa, nàng chưa từng uống xuân dược nhưng cũng biết dường như đây không phải là một loại xuân dược bình thường, nếu không thì sao có thể khiến cho người uống vào sẽ không còn có thể nghe và nhìn thấy gì nữa?

Trên khuôn mặt của Hạ Thiên đầm đìa nước mắt, nàng xuyên đến Vũ Trinh này đã được nửa năm, ngay cả lúc ban đầu cảm thấy hoang mang lạ lẫm, vậy mà nàng cũng chưa hề khóc, nhưng lúc này, nàng đã thật sự vô cùng sợ hãi.

Gã áo đen nhìn thấy nước mắt của Hạ Thiên, trong lòng lại có chút không nỡ, nhưng tầm mắt của hắn lại chú ý đến vật áo của Hạ Thiên bởi vì quá nóng mà bị nàng chặt vật kéo ra, ánh mắt của hắn tối sầm lại, dục hỏa cứ thế mà bốc cháy hừng hực, cuối cùng hắn cũng quyết định liều lĩnh xé toang áo của Hạ Thiên.

“Đừng tay ——!”

Bàn tay của gã áo đen vừa mới chạm tới góc áo của Hạ Thiên, đột nhiên một luồng sát khí bén nhọn mãnh liệt không ngừng vọt tới, gã áo đen theo bản năng lui về phía sau, một thanh kiếm sắc bén xẹt qua đỉnh đầu, cắt đứt một mớ tóc ở trên đầu hắn. Nhưng khi hắn vừa dừng lại, bỗng có một thanh kiếm lại ép sát hắn từ phía sau, gã áo đen vội vàng nhảy ra, đáng tiếc, lần này thanh kiếm sắc bén đã chém đứt một lỗ tai của hắn.

Ân Tịch Ly và Ân Dã Thần tiến vào bên trong mật thất, nhìn thấy gã áo đen có ý đồ với Hạ Thiên, cơn tức giận trong lòng cả hai người bỗng nhiên bùng phát, đồng thời rút ra hai thanh kiếm, phóng về phía trước và sau lưng của gã áo đen.

“Đáng chết! Tên khốn kiếp này!” Ân Tịch Ly giống như Tu La hiện thân, cả người tỏa ra đầy sát khí, giống như hán vừa mới đến từ chín tầng địa ngục, đôi mắt đỏ rực đến đáng sợ.

Mà tên áo đen bị cắt mất một lỗ tai thì đã hoảng sợ đến nỗi khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu, đối đầu với cơn thịnh nộ tràn ngập sát ý của Ân Tịch Ly và Ân Dã Thần, hán chỉ biết quỳ xuống: “Không phải là ta, không phải là ta, ta chỉ nghe theo lệnh của người khác mà thôi! Ta chỉ nghe theo sự sắp đặt của người khác mà thôi!”

Ân Dã Thần run lên, đôi mắt khê chuyển, dừng trên một người khác cũng đang đứng ở bên trong mật thất.

Lúc này, Hướng Linh Lung đã sợ hãi đến mức không nói được câu nào, vào cái khoảnh khắc mà Ân Dã Thần và Ân Tịch Ly tiến vào mật thất, ả đã biết, tất cả mọi thứ đều đã xong rồi.

“Linh Lung.” Ân Dã Thần nhìn ả, từng bước từng bước tiêu sái đến gần: “Ta thật không ngờ, quả nhiên là ngươi.”

“Không. . . .Không. . . .Thần, ta. . . .ta không cố ý. . . .là nàng ta, là do nàng ta đánh ta. Chàng nhìn mặt ta đi, chàng hãy nhìn mặt ta mà xem.” ả chỉ vào một bên má bởi vì bị Hạ Thiên đánh mà trở nên bầm tím của mình, khóc toáng lên: “Ta thật sự là không có cố ý.”

“Làm sao để cho ta có thể tin tưởng ngươi thêm một lần nữa.” Ân Dã Thần hít sâu một hơi, vẻ mặt từ trước đến giờ vẫn luôn lạnh như băng, giờ phút này lại trở nên bất đắc dĩ, lúc Ân Tịch Ly đến tìm hán, hán vẫn không muốn tin, để rồi đến khi hán nhìn thấy Hướng Linh Lung một mình rời phủ, đi tới cái nơi bí mật này.

Bọn họ nhìn Hướng Linh Lung đi vào, trực giác mách bảo hai người rằng Hạ Thiên nhất định là đang ở bên trong mật thất kia, bọn họ đứng bên ngoài chờ đợi, đợi đến khi Hướng Linh Lung rời đi thì sẽ xông vào cứu Hạ Thiên ra.

Chờ đợi rồi lại chờ đợi, dường như là qua một canh giờ nhưng vẫn chưa thấy Hướng Linh Lung xuất hiện, Ân Tịch Ly rất sợ Hạ Thiên sẽ xảy ra chuyện gì, rốt cuộc hai người cũng không thể đợi nổi nữa, vì vậy liền vội vàng tiến vào, không ngờ lại chứng kiến một màn như vậy.

Hạ Thiên suy sụp, nàng cuộn cả người vào hai chân, cảm giác có người đang chạm vào mình, theo bản năng, nàng vùng vẫy loạn xạ, tay nắm chân đá, dốc hết sức lực tấn công người kia: “Tránh ra! Không được tới gần ta! Cút ——!”

Ân Tịch Ly cảm thấy đau lòng, hán hối hận vì sao mình không đi tìm nàng sớm hơn một chút, để cho nàng phải chịu đau khổ như thế này? Hán dè dặt, cẩn thận tới gần nàng từng chút một, dịu dàng nói: “Hạ Thiên. nha đầu, là ta.”

“Cút —— không được chạm vào ta —— không được chạm vào ta ——” Hạ Thiên không còn nghe thấy gì nữa, cũng không nhìn thấy được người trước mắt, tất cả đều trở nên mơ hồ, thân thể của nàng giống như là đang bốc cháy, ngay cả ý thức cũng đã không còn tỉnh táo.

Nàng muốn khóc nhưng lại khóc không thành tiếng, nước mắt cứ thế ứa ra, Ngôn Hoan, rốt cuộc là cậu ấy đang ở đâu? Vì sao không đến cứu mình? Vì sao lại không đến. . . .Còn đại thúc. . . . đại thúc đang ở đâu? Bọn họ rốt cuộc là đang ở nơi nào. hãy mau tới cứu nàng đi.

“Đáng chết!” Ân Tịch Ly không chịu được mỗi lần đến gần nàng sẽ bị nàng đâm đâm đá đá, tuy rằng lúc này, mỗi cú đâm của nàng căn bản là không có một chút sức lực nào, nhưng hán vẫn không hy vọng nàng cứ đẩy hán ra như vậy.

Lại có người tới gần mình rồi! Hạ Thiên cảm thấy một đôi bàn tay đang ôm chặt lấy mình, dường như có một luồng khí lạnh chậm rãi lướt qua, từ từ hòa vào trong cơ thể, nàng lưu luyến cái hơi lạnh này, nó khiến cho dục hỏa nóng rực trong người nàng lắng xuống, nhưng lại sợ bản thân mình sẽ chìm đắm trong cái cảm giác kia thì sẽ không còn cách nào thoát ra được nữa.

Hạ Thiên cố gắng kìm chế cái cảm giác thoải mái này, nàng dùng sức vùng tay, cầu xin nói: “Buông ta ra. buông ta ra.”

Ân Tịch Ly đi đến trước mặt Hường Linh Lung, hần nâng tay nhắc cả người ả lên, bàn tay to bóp chặt cổ của ả, lạnh lùng nói: “Khai mau! Rốt cuộc ngươi đã cho Hạ Thiên ăn cái quỷ gì?”

Hường Linh Lung sợ tới mức cả người run lên, Ân Tịch Ly trước mắt không hề giống với dáng vẻ ôn hòa như mọi ngày, giờ phút này hần như một Sát Thần, hai mắt đỏ rực như Tu La tái thể, Hường Linh Lung hoàn toàn có thể khẳng định, nếu ả không thể giải thích rõ ràng thì nhất định ả sẽ chết ở trước mặt hần, hơn nữa, sẽ là chết một cách cực kỳ thảm khốc.

Ả bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thật sự sợ hãi, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Ân Dã Thần: “Thần. . . .Khụ khụ. . . .cứu ta. . . .”

Ân Dã Thần nhìn khuôn mặt của Hường Linh Lung dần dần mất đi huyết sắc, ánh mắt chậm rãi dời đi chỗ khác, lúc nhìn đến Hạ Thiên, ngay cả hần còn muốn ra tay giết nàng ta chứ đừng nói chỉ là hoảng thúc.

Vì vậy, hần quay đầu đi, thật sự là hần chưa bao giờ nghĩ rằng, khuôn mặt ấy đã từng khiến cho lòng mình dao động, bây giờ lại khiến ỉnh cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Thần. . . .” Nhìn thấy Ân Dã Thần chán ghét quay mặt đi, Hường Linh Lung cảm thấy tất cả mọi thứ dường như sụp đổ, dè ở trên người ả, khiến cho ả hít thở không thông, cũng không thể nào tức giận nổi, mình làm tất cả đều là vì hần mà thôi, nếu. . . .nếu như ngay cả hần cũng chán ghét mình, thì tất cả những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa?

“Nói mau!” Ân Tịch Ly trầm giọng hỏi, sâu thẳm trong đôi con ngươi đen sắc bén kia, cuồng phong tích tụ mỗi lúc một nhiều, càng lúc càng trở nên dày đặc, tựa như hần có thể bắt chấp tất cả mà giết Hường Linh Lung, mặc kệ điều đó có phải là đắc tội với Hoàng Việt quốc hay không, cũng không quan tâm rằng mình đang chống lại thánh chỉ, chỉ bởi vì ả ta dám làm tổn thương đến Hạ Thiên, cho nên ả ta đáng chết!

“Ta nói. . . .ta nói. . . .” Hường Linh Lung ho sặc sụa: “Ta. . . .cho nàng. . . .uống. . . .xuân. . . .được. . . .”

Xuân – được!

Nghe vậy, Ân Dã Thần và Ân Tịch Ly lập tức chấn động, nhìn Hạ Thiên đang cuộn mình ngồi trong góc, ý thức đã không còn thanh tỉnh, cả hai đều cảm thấy không thể nào tin được.

Thì ra là xuân được!

Đây là một loại xuân được vô cùng lợi hại, cũng có thể nói là một loại thuốc độc, một khi ăn phải thì nhất định phải giao hợp với người khác để giải độc, nhưng cho dù độc có được giải thì cái loại xuân được này độc tính cũng vô cùng mạnh, sẽ phá hủy ngũ quan của người ăn nó, không có cách nào cứu chữa.

Nói cách khác, năm giác quan của Hạ Thiên, sau này, rất có khả năng mắt sẽ bị mù hoặc tai sẽ bị điếc, hay cũng có thể là sẽ trở thành câm điếc.

Ân Dã Thần trợn to hai mắt, bước chân hốt hoảng tiến về phía Hạ Thiên.

“Dừng lại!” Ân Tịch Ly quát to một tiếng chói tai, buông Hường Linh Lung ra, đi đến bên cạnh Ân Dã Thần, sau đó tát cho hần một cái bạt tai: “Bởi vì sơ sẩy của ngươi, bởi vì ngươi quá tin tưởng nàng ta, cho nên Hạ Thiên mới trở nên như vậy, tuy rằng ta là thúc thúc của ngươi, không thể giết ngươi, nhưng mà ngươi cũng đừng mơ tưởng đến gần nàng thêm một bước!”

Ân Dã Thần đứng im bất động tại chỗ, đúng vậy. đều là sai lầm của hần, nếu không phải vì hần. . . .
. Hạ Thiên cũng sẽ không trở thành cái bộ dạng như thế này.

Ân Tịch Ly thu tay lại, chậm rãi đi đến bên cạnh Hạ Thiên, lúc này, khắp người nàng giống như đang bốc cháy, lúc tỉnh lúc mê, chỉ còn sót lại một chút ý thức, Ân Tịch Ly thật sự sợ đầu óc của nàng sẽ bị hỏng mất, hần không nói hai lời liền bế nàng lên, bước ra khỏi mật thất.

Lúc đi ngang qua Ân Dã Thần, hần dừng lại một chút, lạnh lùng nói: “Ta giao Hường Linh Lung cho ngươi xử lý, tốt nhất là. ngươi đừng làm cho ta thất vọng!”

Dứt lời, hần kiên quyết rời đi, bỏ lại Ân Dã Thần đang cúi đầu, Hường Linh Lung thì thấp thỏm lo lắng cùng với thi thể của gã áo đen đang nằm trên mặt đất.

Ân Dã Thần từ từ ngẩng đầu lên, đưa tay chạm lên một bên mặt nóng rát, vẻ mặt không còn chút khí thế, cũng không còn chút biểu cảm nào, bầu không khí xung quanh không hề có một tia dao động, trầm tĩnh đến đáng sợ.

Hắn từng bước, từng bước, tiêu sái bước đến gần Hướng Linh Lung, bước chân thông thả, chậm rãi, lại mang theo áp lực của một tảng đá nặng ngàn cân.

Hướng Linh Lung sợ hãi mở to mắt nhìn hắn, sau đó lại hét lên một tiếng thảm thiết: “Không! Thần! A —!”

113. Chương 113: Bốn Vương Rất Thích

Bên trong biệt viện* nhỏ yên tĩnh, bởi vì Ân Tịch Ly rất ít khi đi đến nơi này, vì thế mà ở đây mọi thứ đều có vẻ thanh tịnh và hoang vắng, ngay cả nha hoàn cũng rất ít khi lui tới.

(* biệt viện: nằm ở chỗ xa nhất.)

Lúc này, Ân Tịch Ly không muốn để cho bất kỳ ai quấy rầy Hạ Thiên, cho nên hắn mới lựa chọn đến đây.

Bốn phía muôn hoa đua nở, cảnh sắc tươi đẹp đến dị thường, hương hoa tràn ngập khắp sân, cho dù đã là cuối thu nhưng nơi đây, mọi thứ vẫn ngập tràn xuân sắc.

Cảnh đẹp như thế nhưng Ân Tịch Ly cũng không có tâm trí nào mà thưởng thức, Hạ Thiên đang nằm trong lòng hắn vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không rõ, chỉ biết là, nàng sắp chết, còn là bị lửa thiêu mà chết, lúc này thân thể của nàng, nóng đến đáng sợ.

Ân Tịch Ly bế nàng vào bên trong hồ nước nóng, mặc dù nước trong hồ ấm áp, nhưng đối với Hạ Thiên mà nói chính là một dòng nước mát, cảm giác lạnh lạnh khiến cho nàng thoải mái thở nhẹ ra một tiếng.

Chẳng qua là nàng đã hoàn toàn mất đi ý thức, giống như một con búp bê vải, cho dù Ân Tịch Ly có kêu như thế nào thì nàng cũng chỉ cúi đầu, cánh tay gắt gao túm chặt lấy Ân Tịch Ly: “Đừng. . . .Đừng chạm vào ta. . . .”

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm, bộ dạng yếu ớt, thế nhưng lại không hề biết rằng, chính bản thân mình đang gắt gao túm chặt cánh tay Ân Tịch Ly chứ không phải là do hắn chạm vào nàng.

“Hạ Thiên, Thiên nhi. . . . Sau này ta gọi nàng là Thiên nhi được không. . . .?” Ân Tịch Ly ôm nàng, hắn biết loại xuân dược này không có thuốc giải, chỉ có thể sử dụng một cách duy nhất, cũng chính vì thế mà ngay từ lúc đầu hắn mới ngăn cản, không cho Ân Dã Thần tới gần nàng một bước.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra được, Ân Dã Thần đối với nàng, cũng có cái loại tâm tư này.

Dã Thần cũng thích Hạ Thiên.

Nhưng Hạ Thiên chỉ có thể là của hắn, hắn sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào chạm vào nàng, kể cả Ân Dã Thần!

Ánh trăng treo ngoài cửa sổ, những tán cây lắc lư.

Bên trong khung cửa sổ, sa đăng [1] màu vàng nhạt nhu hòa, chính giữa có một đốm lửa đỏ rực, chiếu sáng bốn phía, len lỏi đến cả những góc tường u ám.

Ổng tay áo trên người Hạ Thiên bị kéo lên, đôi mắt của Ân Tịch Ly không hề che giấu lửa tình nóng bỏng, nóng bỏng giống như cơ thể của nàng vậy, nhưng hắn cũng cảm thấy có chút thất vọng, lúc này, trong mắt Hạ Thiên không hề có hắn, hay nói đúng hơn là, trong mắt nàng không hề có tiêu cự, nói cách khác, bây giờ nàng cũng không biết mình đang làm cái gì, cũng không biết mình đang làm cái gì với ai, mọi hành động của nàng lúc này, tất cả đều là theo bản năng mà thôi, điều này làm cho hắn cảm thấy thất vọng.

Dưới tình huống nàng không biết bản thân mình là ai mà lại làm cái chuyện phu thê ân ái này, hẳn thật sự không biết sau khi nàng tỉnh dậy thì sẽ có vẻ mặt như thế nào nữa?

Nàng sẽ tức giận hét lớn một tiếng rồi mắng hẳn là đồ sắc lang, hay là sẽ khóc rống lên, bảo hẳn lại khi dễ nàng, sau đó lại đá hẳn một cước ra khỏi cửa?

Ân Tịch Ly cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười, nhưng mà những chuyện đó chẳng phải là những chuyện mà nha đầu kia vẫn thường làm đó sao?

Nàng không biết hẳn là ai cũng không sao, không biết bản thân mình đang làm cái gì cũng không sao cả, chờ nàng tỉnh dậy, hẳn nhất định sẽ dùng thân thể để nói cho nàng biết một lần nữa, rằng bọn họ đã vượt qua đêm nay như thế nào.

Ân Tịch Ly cười, khoe môi nhếch lên thành một đường cong tà mị, dung nhan tuyệt mỹ kinh động lòng người, ngay cả đất trời cũng mất đi sắc thái.

Hạ Thiên mơ mơ hồ hồ có cảm giác mình đang ở một nơi rất lạnh, nàng cũng không biết bản thân mình đang ở nơi nào, cũng không biết mình đang làm gì, chẳng qua là nàng cảm thấy thật thoải mái, vô cùng thoải mái, giống như cảm giác bị thiêu đốt đã chẳng còn nghiêm trọng như trước nữa, cho nên nàng không muốn rời khỏi cái nơi mát mẻ dễ chịu này, đôi tay gắt gao túm chặt nơi nào đó của ai kia, dúi đầu cọ cọ vào cái.

Ánh mắt của Ân Tịch Ly trở nên tối sầm, lại có chút không thể kiềm chế được, hẳn đưa tay nâng sau gáy nàng, cổ họng khẽ găm nhẹ, thanh âm giống như bị đè nén đã lâu, sau đó hẳn cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi nàng.

Trong hồ nước nóng, hai thân thể kề sát nhau, giống như đã từng quen biết, trong một lúc nào đó, bọn họ cũng đã từng ở nơi này, thân mật đến như vậy.

Ánh mắt của Ân Tịch Ly khẽ cười, ôm chầm lấy cái cô gái nhỏ giống như trẻ con kia vào trong ngực, quần áo rơi rớt nổi lên bên trong hồ nước, cũng không thể nhìn rõ đâu là quần áo của nàng, đâu là quần áo của hẳn.

“Nha đầu. . . .mặc kệ nàng có biết hay không. . . .” Hẳn khẽ hôn lên vành tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta vẫn muốn nói cho nàng biết. . . .nàng. . . .cái con mèo nhỏ này. . . .đã cướp đi trái tim của bốn vương mất rồi. . . .”

“Nhưng mà, bốn vương rất thích. . . .”

“Cho nên, nàng cứ tiếp tục giữ đi. . . .không cần trả lại. . . .”

Sau khi hẳn nói xong, Hạ Thiên cảm thấy lỗ tai mình nhột nhột, có cảm giác như ai đó đang nói bên tai mình, nhưng độ tỉnh của loại xuân dược này khiến cho nàng tạm thời mất đi thính giác, không thấy được gì cả, cũng chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào, đến cả đầu óc cũng tạm ngừng hoạt động, cả người mơ mơ hồ hồ không biết đang trôi dạt ở nơi đâu.

Nước trong hồ bắn lên tung tóe, sau khi cơ thể của Hạ Thiên ngâm trong dòng nước mát được một lúc, lại bắt đầu cảm thấy nóng lên, hơn nữa, lần này so với lần trước còn nghiêm trọng hơn, khiến cho nàng cảm thấy có phải là đầu mình đang bốc cháy hay không.

“Nóng quá. . . .cháy rồi. . . .Ngôn Hoan. . . .Đại thúc. . . .cứu ta. . . .” Nàng dùng sức áp sát vào người Ân Tịch Ly, không ngừng giãy giụa, cố gắng tìm kiếm cái cảm giác lạnh lẽo dễ chịu kia, nhưng mà bốn phía đều nóng rực, mọi thứ đều trở nên nóng bỏng.

Đôi mắt của Ân Tịch Ly xẹt qua một tia sát ý, nếu không phải vì muốn mau chóng đem Hạ Thiên trở về, thì Hường Linh Lung kia, hẳn tuyệt đối sẽ không nương tay!

“Ngôn Hoan. . . .Ngôn Hoan. . . .Cậu đang ở đâu? Đại thúc. . . .Huhu. . . .Các người đang ở đâu. . . .” Hạ Thiên vùng vẫy điên cuồng, tựa như muốn thoát khỏi cái lò sưởi oi bức này.

Nghe thấy Hạ Thiên lẩm bẩm gọi mình, đôi mắt tràn ngập sát ý của Ân Tịch Ly chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, dịu dàng nhìn nàng: “Ta ở đây!”

Ta ở đây, chỉ là nàng không biết mà thôi!

Hắn kéo Hạ Thiên vào lòng mình, nhẹ nhàng hôn lên mỗi chỗ trên người nàng, mà nàng lúc này đã buông lỏng bản thân, để cho hắn và nàng cùng nhau trầm luân.

Cái cảm giác này đã trở lại! Cảm giác mát lạnh này đã trở lại rồi, hàng chân mày đang nhíu chặt của Hạ Thiên chậm rãi giãn ra, hai tay lại giống như là đang sờ loạn, theo bản năng áp sát vào Ân Tịch Ly.

Tất cả mọi thứ diễn ra một cách vô cùng tự nhiên, cũng vô cùng bất ngờ, Ân Tịch Ly hôn lên môi nàng, còn nàng thì lại thoải mái tiếp nhận, không cam lòng nhận lấy một chút cảm giác dễ chịu ít ỏi này, nàng còn muốn thật nhiều, thật nhiều hơn thế nữa.

Vì vậy, nàng cũng học theo cách của hắn, hôn khoe môi hắn, hôn khuôn mặt hắn, hôn lên đôi mắt của hắn, rồi lại dời về khoe môi.

“Nha đầu. . . .Nàng muốn đùa với lửa sao. . . .” Ân Tịch Ly nhỏ giọng nói một câu, ngay lập tức lại cảm thấy buồn cười, không đúng, nàng vốn đã là một ngọn lửa, thiêu đốt hắn không còn sót lại một chút lý trí nào.

Khuôn mặt hắn bịn rịn mồ hôi, nơi cổ họng mơ hồ phát ra tiếng thở dốc, hắn hô hấp một cách dồn dập, phủ vào khuôn mặt Hạ Thiên từng ngụm, từng ngụm, lúc nóng lúc lạnh.

Hắn biết bây giờ nàng không cần làm bước dạo đầu, lúc này, dịu dàng với nàng càng lâu, chính là đang tra tấn nàng, mà cũng là đang tra tấn hắn.

Không có một tia do dự, hắn nơi lỏng cánh tay, cả người trầm xuống, ôm thân thể nàng chìm vào trong làn nước, sau đó tiến vào bên trong, Hạ Thiên chỉ cảm thấy nơi nào đó bên dưới thân mình bỗng nhiên đau nhói, thần trí mơ màng, rốt cuộc đã mất đi một chút ý thức sau cùng, hoàn toàn giống như một cái tượng gỗ, mặc kệ để cho người khác điều khiển.

Một giọt lệ hồng bên trong làn nước chậm rãi tản ra, tựa như đóa hoa mẫu đơn nở rộ, tan vào trong nước, cũng hòa tan vào trong trái tim của ai kia.

Khắp phòng kiêu diễm, ánh nến hắt lên, in bóng kéo dài, cảnh vật xung quanh nhẹ nhàng lay động.

114. Chương 114: Rời Đi

Ánh trăng hư ảo chiếu rọi trên mặt đất, những ngọn gió đầu đông mang theo từng cơn lạnh lẽo đến thấu xương, ngoài cửa sổ, hương hoa lan tỏa khắp sân vườn, lại được gió cuốn vào trong phòng, nhưng người trên giường lại thờ ơ, không chút vấn vương, chỉ đang lẳng lặng ngây ngốc nhìn xung quanh.

Đầu của nàng đau quá, rất đau, rất đau.

Còn thân thể giống như là vừa mới bị xe tải nghiền qua, thật đau đớn, thật chua xót.

Căn phòng này, cũng là một căn phòng xa lạ mà nàng không hề biết.

Mỗi một nơi trên cơ thể đều có dấu vết hoan ái, Hạ Thiên ngơ ngác nhìn thân thể của chính mình, rồi lại nhìn đến cảnh vật trước mắt, tất cả đều xa lạ, khóe mắt nàng dần dần đỏ lên.

Nàng, đã thất thân rồi sao? Vì sao, đến cùng là vì sao? Vì sao Hướng Linh Lung lại căm ghét bản thân mình đến vậy? Bởi vì muốn hủy hoại mình mà nàng ta không sợ làm ra những chuyện như thế, khiến cho nàng không còn mặt mũi để gặp bất kỳ ai nữa.

Hạ Thiên ôm đầu, cẩn thận suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra tối hôm qua, nhưng mà, nàng chỉ có thể nhớ được mơ mơ hồ hồ, ngay cả việc bị thất thân như thế nào, là ai đã chạm vào nàng, nàng cũng không thể nào nhớ được dù chỉ là một chút!

“Đáng chết, đáng chết. . . .” Nàng không nhịn được mà tự mắng bản thân, đầu óc này rốt cuộc là bị cái gì rồi, ngay cả lần đầu tiên của mình mà cũng có thể hồ đồ u mê đánh mất. . . làm sao lại có thể như vậy?

Nàng đột nhiên cảm thấy đau khổ muốn khóc, là ai đây? Rốt cuộc là nàng đã xảy ra cái loại quan hệ này với ai?

Hạ Thiên úp mặt vào đầu gối, đầu óc rối bời, vì sao nàng không thể nghĩ ra? Vì sao bản thân mình lại gặp phải cái chuyện như thế này?

Nàng chỉ nhớ. . . chỉ nhớ cái gã áo đen mà nàng không nhìn rõ mặt, hắc canh giữ nàng, khi đó, hắc đưa tay về phía nàng, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ. . . chẳng lẽ là gã đó? Cái tên áo đen canh giữ mình? Đúng rồi, Hường Linh Lung còn nói giao mình cho hắc. . . .

Giao mình cho hắc. . . .

Khuôn mặt của Hạ Thiên bỗng trở nên trắng bệch, nàng đứng bật dậy!

Tất cả những dấu vết trên người nàng, đều là do hắc lưu lại sao? Đều là do hắc lưu lại sao?

Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy ghê tởm, vội vàng vợ lấy cái chăn, hung hăng chà lên những vết tím xanh trên người, nhưng cũng không thể nào xóa hết được! Không thể nào làm cho chúng biến mất được!

Khuôn mặt nàng trắng bệch, nhìn tất cả những thứ lạ lẫm xung quanh, đúng rồi, trước khi hôn mê, nàng có nghe thấy Hường Linh Lung nói rằng, ba ngày sau sẽ phải gả sang Hoàng Việt quốc, vậy hôm nay đã là ngày bao nhiêu rồi?

Chẳng lẽ, nơi này chính là nơi mà Hường Linh Lung đang tạm thời giam giữ mình sao? Nói vậy, có phải là nàng sắp bị ép buộc thành thân rồi hay không?

Hường Linh Lung. . . người thật độc ác!

Nàng lập tức từ trên giường nhảy xuống, hai bàn chân đều trở nên mềm nhũn, khắp người từ trên xuống dưới đều đau xót khiến cho nàng không thoải mái mà nhăn mày lại, không được, nhất định phải nhân lúc bọn họ còn chưa đến đây, nàng phải bỏ trốn.

Nàng vội vàng vợ lấy bộ quần áo mới tinh được đặt trên đầu giường, cũng không hề nghĩ tới vì sao ở đây lại có quần áo mới, sau khi mặc xong, nàng cẩn thận quan sát, thấy nơi đây cũng không có nhiều nha hoàn lắm, đợi bọn họ đi hết, nàng mới lặng lẽ mở cửa.

Vũ Trinh, ngày mùng bảy tháng mười.

Hôm nay là ngày Vũ Trinh vương triều và Hoàng Việt vương triều hòa thân, trong kinh thành, một đội ngũ xếp hàng thật dài ở hai bên đường, không thể nhìn thấy điểm đầu và điểm cuối, ở chính giữa là một cỗ kiệu hoa được khảm đầy châu báu, mà người đang ngồi bên trong chính là thiên kim đại tiểu thư của phủ Thừa tướng – Hường Linh Lung!

Được hoàng thượng sắc phong là Thái Bình quận chúa, thân phận cao quý của ả hấp dẫn sự chú ý của hàng vạn người, cứ thế vui vẻ mà gả cho người khác.

Nhưng đằng sau những quang cảnh náo nhiệt rực rỡ đó, không một ai biết rằng, bên trong kiệu hoa, một người nào đó lấy thân phận nha hoàn đang cầm dao đặt ở ngang hông ả, không cho ả có bất kỳ hành động nào, kể cả việc tự sát.

Không ai biết, ba ngày trước, ả đã trải qua khoảng thời gian sống không bằng chết thế nào, đường đường là một đại tiểu thư, lại bị Ân Tịch Ly lấy đạo ‘hoàn tri kỷ nhân chi thân’*, đưa vào kỹ viện.

(*dùng cách của người đó để trị tội người đó, nôm na là của người trả lại cho người ấy @@)

Vạn người châm biếm, một thân tàn hoa bại liễu.

Không ai biết, trong ba ngày này, ả bị nam nhân kia ép buộc phải tiếp bao nhiêu khách, làm cái chuyện cầu thả kia với bao nhiêu tên nam nhân xấu xa ghê tởm, ả muốn chết, nhưng hấn lại giống như ma quỷ xuất hiện ở bên cạnh, không cho ả tự sát, hấn tàn bạo cứu sống ả, rồi lại tiếp tục tra tấn ả.

Vốn tưởng rằng chỉ cần lên kiệu hoa thì sẽ thoát khỏi bàn tay của hấn, lại không ngờ rằng, ngay cả khi đang trên đường sang Hoàng Việt quốc mà cũng bị hấn phái cao thủ theo dõi, không cho ả có cơ hội trốn thoát.

Hướng Linh Lung nở một nụ cười chua xót, như thế nào gọi là ‘sống không bằng chết’? Chính là giống như mình lúc này.

Ả biết rằng, một khi đã sang Hoàng Việt quốc, không cần biết là sẽ thành thân với vị hoàng tử nào, chỉ cần đến đêm động phòng, nếu hấn phát hiện bản thân mình không còn trong sạch, chỉ e rằng kết cục sẽ không khác với hiện tại là bao.

Đây đều là do Ân Tịch Ly muốn tra tấn ả.

Gió khê thổi khiến màn kiệu tung bay, để lộ ra khuôn mặt vừa khổ sở lại có chút bất đắc dĩ của Hướng Linh Lung, giữa đám người đang đứng xung quanh vây xem, Hạ Thiên mang một chiếc khăn che mặt, lẳng lặng nhìn đến khuôn mặt này.

Gió thổi màn kiệu phất lên, rồi lại hạ xuống, chiếc kiệu hoa thu hút ánh mắt đổ kị của biết bao nhiêu người dần dần rời xa, Hạ Thiên chỉ lặng im đứng nhìn, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

Tuy nàng không rõ tại sao người lên kiệu hoa không phải là mình mà là Hướng Linh Lung, nhưng, mỗi hận này, nàng sẽ nhớ kỹ.

Kiệu hoa vừa ra khỏi thành, phía trên cổng thành, Ân Tịch Ly vẫn đứng sừng sững như một thượng thần đang đứng ở trên chín tầng mây, ánh mắt lạnh lùng, khoanh tay nhìn xuống, mang theo khí thế của người đứng đầu thiên hạ, khiến cho ánh mắt của bao nhiêu cô gái không có cách nào dứt ra được.

“Đại thúc.” Hạ Thiên lẳng lặng nhìn bóng dáng phong hoa tuyết đại đang đứng ở trên cổng thành phía xa xa, nàng bỗng chốc giật mình, không biết vì sao, lúc này đây, nàng thật sự muốn khóc.

Nàng muốn chạy đến bên cạnh hấn, kể cho hấn nghe hết tất cả những uất ức của bản thân mình, nhưng đôi chân lưỡng lự, làm cách nào cũng không thể bước đi.

Nàng. Thôi, cho dù hấn biết là Ân Dã Thần hại nàng thì sao? Hấn cũng sẽ đứng về phía Ân Dã Thần mà thôi, dù sao bọn họ cũng là quan hệ máu mủ, còn bản thân nàng chỉ là người ngoài.

Nghĩ tới chuyện này, Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy thật khổ sở, thì ra trong lòng mình, đại thúc đã có một vị trí quan trọng như vậy rồi sao?

Chiếc kiệu hoa rời đi đã rất xa, chỉ còn lại một chấm đỏ nhỏ xíu, đám người đến xem cũng dần dần tản đi, bóng dáng thon dài trên cổng thành chậm rãi xoay người bước xuống.

Trong lòng Hạ Thiên hoảng hốt, vội vàng chạy về phía ngược lại, đại thúc, ta rất vui vì đã quen biết người, nhưng thật tiếc vì không thể nói với người câu. . . .hẹn gặp lại nữa.

Trên cổng thành, bước chân của Ân Tịch Ly bỗng nhiên khựng lại, ánh mắt mờ mịt nhìn bóng dáng có chút quen thuộc đang chạy về phía xa xa, phải chăng là nha đầu Hạ Thiên?

Ngẫm nghĩ một hồi, lại cảm thấy bản thân mình chắc là hoa mắt rồi, sáng nay lúc hấn rời đi, nàng vẫn còn chìm sâu vào giấc ngủ, hấn cảm thấy, lần này, nàng cũng sẽ không giống như cái lần uống Túy tam bôi kia, ngủ liền một lúc bốn năm ngày, nhưng bây giờ có lẽ là vẫn chưa tỉnh đâu.

Nghĩ vậy, hấn cười cười, nụ cười phong hoa tuyết đại nở rộ trên môi, cũng không chần chừ thêm nữa, hấn xoay người bước xuống cổng thành, tiêu sái đi về phía biệt viện.

Hấn không ngờ rằng, cái xoay người này của hấn, sẽ đi ngược lại phía nàng, thời gian trôi qua thật lâu, cảm giác hối hận cũng theo hấn vô số ngày đêm.

Cho đến rất nhiều, rất nhiều năm về sau.

115. Chương 115: Chớp Mắt Một Cái Đã Bảy Năm

Bảy năm.

Thời gian bảy năm trôi qua rất mau, chỉ mới chớp mắt, đã là cảnh xuân tươi đẹp khó tìm.

Thị trấn Lâm An, người đến người đi, qua lại tấp nập, trên phố, có một cậu bé khoảng chừng năm sáu tuổi, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, đang ngồi ngay ngắn trên một cái bàn lớn, trong tay ôm một đồng chai lọ và mấy cái ấm sắc thuốc, đôi mắt căng tròn mở to nhìn mọi người đi qua đi lại.

Bộ dáng của cậu bé này trông thật đáng yêu, đôi mắt to tròn, sống mũi cao thẳng xinh xắn, cái miệng nhỏ chúm chím, thoạt nhìn có vẻ như vô cùng mềm mại, chỉ là sắc mặt của bé dường như không được tốt lắm, đôi mắt to tròn có chút ửng đỏ, nước mắt lưng tròng, đáng vẻ ủy khuất giống như là sắp khóc đến nơi rồi.

Trong số những người đi đường, từ đại thẩm, các cô, các dì, cho đến những cô gái trẻ, ai nấy đều dừng bước, nhìn đứa bé đang ngồi trên bàn kia, rốt cuộc cũng không biết là bé đang làm cái gì.

Cuối cùng, bọn họ đi tới, trườm hỏi: “Bé à, em đang làm gì vậy? Có phải là có ai bắt nạt em hay không?”

Cậu bé ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp khiến cho các nàng ngẩn ngơ, trong lòng lại càng thêm yêu thích, chỉ là đôi mắt của bé lại càng thêm ửng đỏ, nước mắt cứ thế mà trào ra.

Một vị đại thẩm không nhịn được mà tiến lên ôm bé, lẩm bẩm nói: “Ôi, đây là con nhà ai, sao lại bỏ nó ở đây, đứa nhỏ hiếu thuận như vậy, càng nhìn càng làm cho lòng ta thương xót, bé cưng, nói cho ta biết, con bị sao vậy?”

Cậu bé hít hít lỗ mũi, rốt cuộc cũng chịu mở miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào, khuôn mặt ủy khuất đáng thương thế nhưng lại phát ra âm thanh linh hoạt một cách dị thường: “Thuốc này. . . .thuốc này. . . .”

Bé nhìn vào một đồng chai lọ trong tay, nói được một nửa, cái miệng nhỏ lại mếu mếu, nước mắt lại trào ra khóe mi.

Bộ dạng này khiến trong lòng mấy vị đại thẩm, đại tỷ cảm thấy đau xót, vội vàng lau nước mắt cho bé, sau đó vỗ vỗ lưng, mồm năm miệng mười an ủi: “Ôi, thuốc này làm sao? Trước hết bé đừng khóc nữa nha!”

“Đúng đó, không khóc, không khóc nữa, nói cho dì biết, thuốc này như thế nào?” Một vị đại thẩm dịu dàng nói.

“Có phải là có người lấy mất thuốc của em rồi hay không? Đừng lo, nói cho tỷ biết là ai, tỷ sẽ cướp về cho em!” Một vị cô nương hùng hùng hổ hổ lên tiếng, đáng vẻ như một vị nữ hiệp trên giang hồ.

“Hay là thuốc này có vấn đề?” Một cô nàng có vẻ thông minh lên tiếng hỏi.

Rốt cuộc, cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn, gơ tay gạt đi nước mắt, mím môi nói: “Thuốc này. . . không bán được. . . .”

“Hà?” Tất cả mọi người trong nháy mắt đều thất thần, thì ra một đứa bé đáng yêu như vậy lại là một người bán thuốc sao?

Cậu bé nói: “Huhu. . . .ta đã đói bụng ba ngày rồi, ba ngày nay chả có cơm ăn, mẹ của ta cũng không có cơm ăn, mẹ con ta đói bụng ba ngày, hôm nay không bán được thì lại không có cơm ăn rồi. . . .”

Cậu bé vừa nói vừa khóc.

Bé khóc đến nỗi khiến cho tất cả các đại thẩm, đại tỷ, ai nấy đều cảm thấy đau lòng.

Đứa bé đáng yêu như vậy, hiếu thuận như vậy, ai mà nỡ lòng để cho bé khóc được cơ chứ? Sao có thể làm cho bé không vui?

“Phi, nhóc con, dì còn tưởng là cái chuyện kinh thiên động địa gì chứ, thuốc này, dì mua một hộp, này, cầm lấy, ngoan ngoãn về nhà mua đồ ăn ẹ nhé!” Vị đại thẩm này thật rộng rãi phóng khoáng, cho bé những hai bạc: “Không cần thối lại!”

Bé vội vàng lắc đầu: “Mẹ nói, không thể lấy tiền thừa của người khác, dì à, dì lấy thêm một hộp nữa đi.”

Mấy người bên cạnh nghe xong, trong lòng đều cảm thán, đứa bé này quả thật là hiểu chuyện, còn nhỏ như vậy mà đã biết nghe lời mẹ, biết suy nghĩ cho người khác.

Sau khi cảm thán, tất cả đều xông tới: “Ta cũng mua, ta mua hai hộp!”

“Ta mua một hộp.”

“Ta mua toàn bộ, gom hết tất cả cho ta đi.”

Chỉ một lát sau, số thuốc trong tay bé đều đã được bán hết, bé cẩn thận cất kỹ bạc, nhét chúng vào trong ngực, sau đó nhìn các vị đại thẩm, các vị cô nương, cảm kích nói: “Cám ơn mọi người, vậy là hôm nay mẹ con con đã có cơm ăn rồi!”

“Mau đi đi, mau đi đi, mua nhiều đồ ăn ngon vào nhé!” Một đám nữ nhân tay trái cầm chai chai lọ lọ, tay phải vẫy vẫy về phía cậu bé, cho đến khi bóng dáng của bé biến mất nơi ngã tư đường, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Aizz, đứa nhỏ thật đáng yêu.”

“Đúng nha, lại còn hiểu chuyện nữa, nếu Nhị Cửu Tử nhà ta cũng hiểu chuyện như vậy thì tốt rồi.”

“A, đúng rồi, đứa bé này bán thuốc gì vậy?”

“Ngốc, đem thuốc này đến hỏi đại phu chẳng phải là sẽ biết sao?”

Thế là một đám nữ nhân lại kéo nhau đi tới tiệm thuốc tìm đại phu, đại phu nghe xong, sắc mặt đột nhiên trở nên quái dị, nhìn hết một loạt đám nữ nhân này, rồi lại nhìn nhìn lọ thuốc, sau đó ái muội nói: “Mấy vị phu nhân đây quả thật là khỏe như lang như hổ, cũng may là các người có lòng, còn mua cả thuốc tráng dương cho tướng công nữa, ừ, không tệ, nếu uống cái loại thuốc này vào thì có thể làm cho cơ thể của tướng công nhà các người càng thêm tráng kiện, vậy thì các vị phu nhân đây đều có phúc rồi.”

Xoẹt xoẹt Khuôn mặt của cả đám nữ nhân đồng loạt biến thành màu gan heo. Thì ra là thuốc. tráng. dương.

Cuối cùng, đám nữ nhân lúc tới thì ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, lúc ra thì lại che che đây đây, cúi đầu mà chạy, xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng mặt nhìn người nào khác.

*

Bên trong một con hẻm nhỏ, cậu bé vui vẻ vung vẩy túi tiền, bên ngoài cửa có một cô gái đang đứng chờ đợi, vừa nhìn thấy bé, khuôn mặt của nàng trở nên hớn hởi: “Tiểu Phàm, bán hết rồi sao?”

“Vâng, bán hết rồi ạ!” Tiểu Phàm gật gật đầu.

Nàng ôm chầm lấy Tiểu Phàm, không nói hai lời liền hôn lên má bé, vẻ mặt hưng phấn: “Quả nhiên, xài chiêu mỹ nam kế của con trai ta thật là không sai!”

Tiểu Phàm đưa tay lau hết nước miếng trên mặt, chán ghét nói: “Mẹ à, làm ơn đi, mẹ đừng có ở dơ như vậy nữa có được không, nước miếng dính đầy mặt con rồi!”

“A, tiểu tử thú vị, con dám ghét bỏ mẹ sao? Nếu như hồi nhỏ không phải là ta mớm cơm cho con thì con có thể cao lớn như vậy sao?”

“.” Tiểu Phàm không nói gì, chỉ trợn tròn mắt, bé mới không thèm chấp nhặt với mẹ đâu.

Bỗng dưng, tầm mắt của bé đột nhiên ngừng lại, gắt gao nhìn cổ tay nàng, xung quanh cổ tay đang dùng băng gạc quấn lại, phía dưới còn nhỏ xuống một chút máu, trên khuôn mặt bé dần dần tích tụ một tia nguy hiểm: “Mẹ bị sao vậy?”

Hạ Thiên nghĩ thầm trong bụng không xong rồi, Tiểu Phàm cái gì cũng được, chỉ là tính tình không được tốt cho lắm, nếu gặp phải chuyện mà mình không thích thì sẽ chẳng khác gì một con cọp nhỏ. Nàng vội vàng giấu tay về phía sau, lúng ta lúng túng, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi mới lên tiếng trả lời: “Không có chuyện gì đâu, mẹ không cần thận đụng vào cạnh bàn, chảy máu chút thôi mà.”

Tiểu Phàm làm sao có thể tin lời mẹ nói, đôi mắt sáng trong trở nên thâm trầm, lạnh lùng nói: “Có phải là Diên Gia, cái lão gà chết đó lại khi dễ mẹ hay không?”

“Hả. . . .trời ạ. . . .người ta gọi là Diên Thất mà.”

“Ai thèm quan tâm hần là gà hay là Diên Thất!” Tiểu Phàm nhăn mũi, ai dám khi dễ mẹ con bé thì kẻ đó chính là gà! Đưa túi tiền cho Hạ Thiên, bé vuốt vuốt lại ống tay áo, sau đó đi ra cửa.

“Tiểu Phàm, con đi đâu thế?” Hạ Thiên lo lắng hỏi.

“Đi giết gà!”

“”

Hạ Thiên không biết phải nói gì, thằng bé này rốt cuộc là con của ai vậy, cái tính tình nóng nảy dễ xúc động như vậy. là di truyền từ ai đây.

Mồ nữ hoàn toàn quên mất, mình chính là mẹ của đứa nhỏ dễ dàng xúc động kia. . . .

Diên Gia, hay còn gọi là Diên Thất, hần là một lão già háo sắc xấu xa, từ lâu hần đã có ý đồ muốn nhúng chàm Hạ Thiên, Tiểu Phàm vẫn luôn muốn trừng trị cái gã Diên Thất đó.

Nhưng mà mẹ bé nói, phải phát huy tinh thần lãnh tụ vĩ đại của ông nội chủ tịch Mao, nhất định phải dĩ hòa vi quý*, dù rằng bé chẳng biết ông nội chủ tịch Mao kia là ai.

(*dĩ hòa vi quý: giữ được hòa khí mới là tốt nhất, giống câu ‘một điều nhịn chín điều lành’)

Nhưng mẹ còn nói, ông nội chủ tịch Mao là ông nội của ông nội của ông nội của ông tổ nội, vì thế bé đã hiểu, chủ tịch Mao là tổ tiên của bọn họ.

Những lời mà tổ tiên đã từng nói, quả thật là bé không dám quên, cho nên bé vẫn luôn nhịn, nhưng bây giờ bé không thể nhịn được nữa, vì vậy bé liền xách theo cái bao bố nhỏ đi về phía Diên Gia.

Hạ Thiên bất đắc dĩ cũng chỉ có thể mặc kệ bé, nàng chậm rãi vào trong nhà chờ bé trở về, nàng tin tưởng con mình, không cần tới nửa canh giờ thì sẽ có thể giải quyết xong chuyện mà trở về thôi.

Quả nhiên, còn chưa tới nửa canh giờ, Tiểu Phàm đã trở về.

Hạ Thiên nhìn thấy bé, mở miệng hỏi: “Tiểu Phàm, con đã làm gì hần vậy?”

Tiểu Phàm chớp chớp mắt một cách vô tội, nói: “Sư phụ đã dặn, người ta lấy gì khi dễ con thì con hãy phế đi chỗ đó của hần, Tiểu Phàm nghe theo lời sư phụ.” Cho nên, lão gà chết này muốn dùng chỗ nào khi dễ mẹ bé, bé liền phế đi chỗ đó của hần.

Sư phụ của bé xưng là Độc Thánh, lời nói của Độc Thánh lúc nào cũng vô cùng ngang ngược và càn rỡ, mà bé lại là đệ tử duy nhất của Độc Thánh, cho nên cái khí thế cường đại kia cũng truyền lại cho bé.

Aizz, ai bảo bé là đệ tử duy nhất của Độc Thánh làm chi, phải biết rằng, ngôi vị Độc Thánh tương lai này, quả thực là vô cùng áp lực.

Hạ Thiên nhìn bé, chớp mắt mấy cái: “Không xong rồi.” Lão gà chết muốn dùng nửa thân dưới khi dễ nàng, chẳng lẽ Tiểu Phàm đã cắt mất nửa thân dưới của hần ta rồi sao?

Nàng xoa xoa đầu bé, nói lời thăm thía: “Tiểu Phàm à, Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại*, con hại người ta đoạn tử tuyệt tôn thì sẽ bị người đời phỉ nhổ đấy.”

(Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: câu nói của Mạnh Tử

1- hòa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa là tội bất hiếu thứ nhất.

2-nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai.

3- không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để cúng tế ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.)

Tiểu Phàm kinh ngạc ‘a’ lên một tiếng: “Mẹ à, con chỉ phé đi cánh tay của hấn mà thôi, tại sao lại đoạn tử tuyệt tôn?”

“” Bàn tay của Hạ Thiên ngừng lại một chút, sau đó lại nhéo nhéo hai má của bé, thở phì phò nói: “Tiểu tử thú, chỉ phé cánh tay của hấn thôi sao? Sao con không phé cả thân dưới của hấn, để cho hấn đoạn tử tuyệt tôn luôn cho rồi!”

Tiểu Phàm trợn mắt: “Vừa rồi là ai mới nói nếu hại người ta đoạn tử tuyệt tôn thì sẽ bị người đời phỉ nhổ?” Bé biết mẫu thân của mình không có khoan dung độ lượng như vậy, cho nên lúc này bé đã phé đi nửa người dưới của hấn rồi, chẳng qua là bé chỉ cố tình nói vậy mà thôi.

“Khụ khụ. . . .Ta nói giỡn thôi mà, đi nào, chúng ta vào nhà thôi!” Hạ Thiên thân thiết nắm tay con trai mình, hai người tiêu sái bước vào nhà.

“Mẹ, con nghe nói lần này Hoàng Việt thua trận rồi, ngày mai tướng quân của vương triều Vũ Trinh chúng ta sẽ dẫn binh trở về!”

“Hả? Tiểu Phàm, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, chúng ta không phải là người của vương triều Vũ Trinh, chúng ta là người Trung Quốc!”

“Ừm, người Trung Quốc!”

“Đúng vậy, con nói tiếp đi!”

“Tướng quân mang theo binh lính hồi cung, sẽ đi ngang qua huyện Lâm An này, đến lúc đó, trong huyện sẽ có rất nhiều người, nếu như mỗi người đều mua một hộp thuốc thì chúng ta sẽ phát tài rồi!”

“Oa, đúng nha đúng nha, binh lính. . . .đều là nam nhân. . . .đều cần thuốc tráng dương nha. . . .”

“Cho nên. . . .Tối nay, mẹ không được làm biếng mà trốn đi ngủ sớm nữa, không xay đủ hai mươi bình thuốc thì sẽ không được đi ngủ đâu đấy!”

“A. . . .công lý ở đâu rồi. . . .con trai ngược đãi mẹ ruột. . . .còn không ẹ ngủ nữa. . . .”

116. Chương 116: Cha Con Gặp Nhau

Từ trước đến nay, Hoàng Việt và Vũ Trinh đều liên tục xảy ra nhiều cuộc chiến tranh, bảy năm trước, vì muốn giảm bớt tình hình căng thẳng trong quan hệ của hai nước mà hoàng đế Vũ Trinh đã sử dụng biện pháp hòa thân, nhưng mà sau khi hòa thân, hòa bình tiếp tục duy trì được hai năm, sau đó lại xảy ra chiến tranh, mối quan hệ giữa hai nước càng ngày càng trở nên quyết liệt.

Đúng lúc này, Ly vương điện hạ lại nắm giữ ấn soái, leo lên lưng ngựa chủ động xin đi giết giặc, mang theo binh lính xông ra biên quan, giao chiến với Hoàng Việt quốc, trong kinh thành, danh tiếng của Ân Tịch Ly lại càng thêm vang dội, thiên hạ đệ nhất mỹ nam xông ra chiến trường, chỉ có 2 chữ ‘cường hãn’.

Trong quân đội, Ân Tịch Ly tựa như một con hắc mã, thông minh tuyệt đỉnh, dụng binh như thần, không tới một năm đã đánh lui Hoàng Việt quốc, đoạt được mấy tòa thành. Trong vòng hai năm, lại càng tiến đến gần kinh thành của Hoàng Việt quốc, dọa cho hoàng đế của Hoàng Việt quốc phải run lên lấy bối viết một bức thư đầu hàng, chỉ sợ cái mạng già của mình khó mà giữ được.

Vị trí của hấn ở trong quân đội vẫn không thể nào lay chuyển, nhưng chẳng ai biết rằng, sở dĩ hấn tòng quân, chẳng qua là bởi vì muốn báo thù ột cô gái mà thôi.

Năm đó, nếu không phải bởi vì chuyện hòa thân, nàng làm sao có thể.

Đứng giữa thiên quân vạn mã, Ân Tịch Ly khoác trên mình một bộ áo giáp, ngồi trên lưng ngựa, chăm chú nhìn đám mây trắng ở phía chân trời xa xa, lặng lẽ thở dài.

Bảy năm rồi. Nha đầu, rốt cuộc nàng đang ở nơi đâu?

Hắn tìm nàng suốt ba năm ròng rã nhưng cũng không tìm được, dưới cơn thịnh nộ, hắn tự nguyện mang binh xuất chinh, đánh Hoằng Việt giống như đánh chó rơi xuống nước, mà những thế lực của hắn ở kinh thành thì vẫn ngày đêm không ngừng tìm kiếm nàng, vậy mà, bảy năm trôi qua, nàng giống như là đã bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

Giống như khi nàng xuất hiện, cũng là xuất hiện một cách đột nhiên, chẳng lẽ bây giờ, nàng cũng đột nhiên biến mất như vậy?

“Điện hạ!” Bên cạnh, một giọng nói bất chợt vang lên, kéo hắn từ trong dòng suy nghĩ trở về hiện tại.

“Ừ!” Ân Tịch Ly quay đầu lại, khẽ liếc mắt nhìn người kia một cái, bên dưới chòm râu quai nón, khóe môi của hắn nhếch lên thành một đường cong.

Ân Tịch Ly nuôi lại chòm râu quai nón để che đi khuôn mặt tuyệt mỹ, hắn vẫn luôn chờ nàng trở về để cạo râu cho hắn một lần nữa.

“Trời sắp tối rồi, phía trước là huyện Lâm An, trong doanh trại của chúng ta có vài vị huynh đệ quê ở huyện Lâm An này, ngài xem thử, hay là tối nay chúng ta dựng trại ở bên ngoài thành, để ấy huynh đệ có thể trở về thăm người thân được không?” Phó tướng hỏi.

Ân Tịch Ly nhìn về phía kinh thành cách đó không xa, gật đầu nói: “Người đi thông báo, đêm nay dựng trại bên ngoài thành.”

“Vâng!”

*

Sắc trời dần dần sẫm tối, trong quân doanh có không ít người quê ở huyện Lâm An, vậy nên sau khi nghe lệnh ban xuống, có thể được đặc xá trở về thăm nhà, mọi người ai nấy đều tràn ngập phấn khởi thu xếp đồ đạc rời đi.

Những người ở lại tiến chân, khóe mắt cũng đỏ lên, đã lâu rồi bọn họ chưa được về thăm nhà, mỗi lần chiến tranh bùng nổ thì ít nhất cũng phải hơn ba bốn năm mới được trở về nhà một lần, bọn họ cũng đã quen rồi.

Chỉ là thói quen đó đã được cất giấu vào sâu trong lòng mà thôi.

“Ly vương điện hạ có lệnh, đêm nay, các huynh đệ có thể vào thành, nhưng không được làm những chuyện hao tổn sức lực và tiền bạc, nửa đêm, trước khi đóng cổng thành thì phải trở về doanh trại để ngủ, ai trái lời sẽ dùng quân pháp để trị tội!”

Từ rất xa, mệnh lệnh của phó tướng truyền đến, trong nháy mắt, tất cả binh lính đều giật mình, nhưng rồi rất nhanh, ai nấy đều nhướng mày vui vẻ, mấy nghìn người đều đồng thanh hô to: “Vâng!”

Tiếng nói vừa dứt, một số người đã không đợi được nữa mà vọt ra khỏi quân doanh, hưng phấn ngẩng cao đầu, khắp thị trấn nhỏ bé bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Phó tướng nhìn từng người từng người nối đuôi nhau chạy vào thành, không khỏi cười cười mắng một câu: “Mấy đứa nhóc.”

Mây kiếm của Ân Tịch Ly thường ngày vẫn luôn mang vẻ lạnh lùng, bây giờ cũng ẩn hiện một chút ý cười.

“Điện hạ, chúng ta cũng vào thành chơi đi.” Phó tướng trở lại, cung kính chờ lệnh.

Ân Tịch Ly nhìn hắn một cái rồi nói: “Người đi đi!”

Từ ngày Ân Tịch Ly đi ra biên ải, thời gian cũng đã trôi qua mấy năm, nhưng vị Phó tướng này đã đóng ở biên quan hơn mười năm rồi, lúc nào cũng nhớ về cố hương, nếu không phải bởi vì thân phận của mình, chỉ e rằng hắn đã sớm đi theo đám lính kia đi vào trong thành rồi.

“Nhưng mà điện hạ. . . .” Vẻ mặt của phó tướng hiện rõ sự lúng túng, điện hạ vẫn còn ở trong này, hấn nào dám tùy tiện rời đi?

Ly vương điện hạ tuy là một vương tử nhưng binh quyền đều nằm trong tay hấn, lại được hoàng thượng vô cùng sủng ái, hơn nữa mấy năm điện hạ ở trong quân doanh, dụng binh như thần, mọi người trong doanh trại đều xem hấn như thánh nhân, nói đến vị đại tướng quân này, trong lòng phó tướng luôn mang theo một sự kính ngưỡng vô cùng to lớn, vậy nên nếu điện hạ đã nói không muốn đi thì sao bản thân mình lại dám tự tiện rời đi?

Ở trên chiến trường, trách nhiệm của phó tướng không chỉ là trợ thủ đắc lực nhất của tướng quân mà những lúc bình thường, hấn nhất định phải ở bên cạnh tướng quân để làm tốt phận sự của mình.

Ấn Tịch Ly nhìn thấy vẻ mặt khó xử của phó tướng, cũng đoán được nguyên nhân đại khái, hấn không khỏi thở dài, trong lòng hấn hiểu rất rõ tính cách của vị phó tướng Lưu Viễn tận tâm và trung thành này, nếu mình không đi thì chắc chắn là hấn cũng không chịu đi. Vì thế, Ấn Tịch Ly đành phải gật gật đầu nói: “Thôi được rồi, đi một chút xem sao.”

Lưu Viễn vui mừng nhường mảy, cảm kích nói: “Đa tạ điện hạ!”

Thị trấn Lâm An là một trấn nhỏ nằm trong thành, so với kinh đô phồn hoa náo nhiệt thì nơi đây vắng vẻ và yên ắng hơn một chút, nhưng giờ đây, binh lính ủa vào trong thành nhiều không kể xiết, khiến cho cái huyện nhỏ ngày hôm nay cũng trở nên chật kín.

Hạ Thiên vô cùng cao hứng, bởi vì tối nay thật sự có rất đông người đến đây, hơn nữa, nàng vừa nhìn đến những gương mặt xa lạ này thì đã biết, bọn họ đều là những người luyện võ, không cần nghĩ cũng biết, mấy người này nhất định là binh lính trong quân đội.

Tiểu Phàm cũng vô cùng cao hứng, quả nhiên ngày hôm nay hoàn toàn giống như trong dự liệu của bé, việc làm ăn buôn bán cực kỳ, cực kỳ phát đạt, bình thường, thu nhập của mẹ con bọn họ cũng có thể gọi là dư dả, nhưng đêm nay việc buôn bán thật sự là vô cùng thuận lợi, hai mẹ con bé bận đến tối tăm mặt mũi, vì vậy cho nên bé đành phải gọi sư phụ của mình ra giúp một tay.

Mà sư phụ của Tiểu Phàm —— Nhậm Diệc, lại vô cùng mất hứng. Vì sao ư? Hấn đường đường là một đại Độc Thánh, trên giang hồ, ai nghe đến tên của hấn mà không sợ mất mật? Ai nghe đến tên của hấn mà mặt không biến sắc?

Vậy mà đường đường một đại Độc Thánh như hấn, lại bị một nữ nhân vô lương và đứa con trai vô lương của nàng kéo đến đây bán thuốc ?!!!

Bảo hấn bán thuốc thì thôi đi, lại còn bảo hấn bán thuốc – trắng – dương ?

Nếu để cho ai phát hiện ra, danh tiếng một đời của Độc Thánh hấn biết để vào đâu? Mặt mũi của hấn sẽ để vào đâu đây?

Sắc mặt của Nhậm Diệc rất thối, hấn trừng mắt nhìn một giỏ ‘thuốc trắng dương’ nằm trong tay, bắt một nam nhân uống loại thuốc này chính là một điều sỉ nhục, bắt một nam nhân bán loại thuốc này, càng là một sự vũ nhục, giờ phút này, hấn thật sự rất muốn đem vứt hết những thứ mà mình đang cầm trong tay, sau đó phủi áo chạy lấy người.

Nhưng mà. . . .nhìn đến Hạ Thiên đang đứng giữa đám người cách đó không xa, nàng bận bịu tới tới lui lui, làm việc không ngừng nghỉ, khóe miệng của Nhậm Diệc lại không kìm được mà nở nụ cười, làm sao hấn có thể từ chối yêu cầu của hai mẹ con bọn họ chứ.

Nghĩ vậy, sắc mặt của hấn dịu đi không ít, thở dài một hơi, xem ra hấn phải chấp nhận số phận đi bán thuốc rồi.

“Nhóc con, con bán được mấy lọ rồi?” Hạ Thiên giả trang thành nam nhân, tranh thủ một chút thời gian rảnh rỗi hỏi thăm tình hình chiến đấu của con trai mình.

Tiểu Phàm nhếch đôi mày kiếm: “Không nhiều không ít, khoảng ba mươi lọ rồi!”

Tròng mắt của Hạ Thiên nhảy dựng, vỗ vỗ vai bé, kinh ngạc tán thưởng: “Giỏi lắm con trai, con làm thế nào mà bán được nhiều như vậy? Mẹ mới bán được hơn mười lọ thôi!”

Bình thường, một ngày bán được mười lọ là đã tốt lắm rồi, vậy mà không thể tưởng tượng được, con trai của mình bán được một lúc ba mươi lọ, bảo nàng không kinh ngạc làm sao được?

Tiểu Phàm đề phòng lui về phía sau một bước, tròng mắt nhìn mẹ mình: “Đây chính là bí quyết của con, chỉ truyền lại cho nam nhân, không truyền lại cho nữ nhân!”

Bé không quên trước khi ra cửa, bé, mẫu thân và sư phụ, ba người bọn họ đã đánh cược, hôm nay ai bán được nhiều nhất thì tối về sẽ được thưởng mười hai bạc!

Mười hai bạc lận nha! Vì mười hai bạc này, sao bé có thể đem bí quyết của mình nói ẹ biết được?

Khóe miệng của Hạ Thiên co giật, khinh bỉ nhìn con trai mình, sau đó giơ ngón tay giữa lên: “Tiểu tử thúì, con được lắm!”

Nói xong, cũng không thèm để ý đến bé nữa, nàng vội vàng chạy vào trong đám người, vì mười hai bạc mà lần này nàng phải bán mạng thôi, nhưng mà, trong lòng nàng vẫn rất tò mò, rốt cuộc là Tiểu Phàm có bí quyết gì, sao đột nhiên lại có thể bán được nhiều thuốc như vậy?

Tiểu Phàm có bí quyết gì sao? Đương nhiên là bé sẽ không nói ẹ biết, bởi vì, bí quyết của bé chính là —— Tiểu mỹ nam kè!

Ví dụ như:

“Dì à. . . . dì thích người ta sao?”

“A. . . .Đứa nhỏ này thật đáng yêu, ta rất thích!”

“Vậy dì muốn có một đứa bé giống như vậy không?”

“Đương nhiên là muốn rồi!”

“Vậy, dì à, dì mua một lọ này về dùng thử đi, năm đó cũng nhờ cha cháu uống thuốc này nên mới sinh ra cháu đó!”

“Thật sao?. . . .Mua, ta mua!”

Thành công, bán được một lọ, Tiểu Phàm cười híp mắt đếm bạc.

*

“Ông ơi, ông ơi. . . .”

“A, đứa bé đáng yêu này ở đâu ra vậy. . . .?”

“Ông à. . . .ông thích người ta sao?”

“Haha. . . . bé con này thật đáng yêu, đương nhiên là ông thích cháu rồi!”

“Vậy ông muốn có một cháu trai giống cháu không?”

“Sao? Giống như cháu sao? Không tệ, không tệ nha. . . .”

“Vậy, ông mua một hộp này thử xem, mẹ cháu nói, đây là ‘Viagra’ nhập khẩu từ Mỹ, nghe nói ngày xưa, cha cháu uống cái này xong mới sinh ra cháu. . . .”

“Thật sao, thật sao? Ta mua, ta mua ba lọ về cho thằng con bất hiếu của ta uống thử xem sao. . . .”

Lại thành công bán được thêm ba lọ.

Tối nay, phương pháp này của bé lần nào cũng thành công, chỉ cần bé vừa ra tay, làm sao tiền lại có thể không chạy vào trong túi? Nhưng mà, phương pháp này tuyệt đối không thể nói ẹ bé biết được.

Sau khi nhìn thấy Hạ Thiên đã rời đi, Tiểu Phàm cười hắc hắc, nhìn cái giỏ trong tay chỉ còn lại khoảng hơn mười lọ thuốc, đôi con người xoay một vòng, tiếp tục nhìn vào đám đông, tìm kiếm người mua kế tiếp.

Chợt, ánh mắt của bé sáng lên, xách giỏ chạy về một hướng, sau đó đứng ở trước mặt một người toàn thân đều mặc áo giáp, ngọt ngào gọi một câu: “Thức thức, xin chào!”

Ân Tịch Ly đang vô cùng buồn chán đi dạo phố cùng với phó tướng Lưu Viễn, đột nhiên lại có một bé trai chạy tới chắn ở trước mặt bọn họ, khiến cho cả hai người bọn họ đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lưu Viễn bị Tiểu Phàm xuất hiện một cách đột ngột dọa cho hoảng hốt, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Phàm xinh đẹp đáng yêu như vậy, hắn không khỏi cười nói: “Cậu bé này, con tìm chúng ta có chuyện gì sao?”

117. Chương 117: Gặp Lại Tức Là Duyên

Tiểu Phàm chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, giọng nói bập bẹ yếu ớt, có chút trẻ con: “Thức thức, các người thích Tiểu Phàm sao?”

Giọng nói của bé biến hóa khôn lường, vừa có chút ngọt ngào, lại có chút ngây ngô của trẻ con, đôi mắt to tròn nhìn hai người bọn họ, không hiểu sao, tâm của Ân Tịch Ly bỗng dưng run lên, nơi nào đó trong lòng có chút dao động, cảm giác kỳ lạ này khiến cho hắn không khỏi nhìn Tiểu Phàm nhiều thêm một chút, mày kiếm anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, ngũ quan xinh đẹp, nhìn kỹ một hồi, hắn lại có cảm giác, khuôn mặt nhỏ nhắn này dường như rất quen thuộc, rất quen thuộc. . . . chỉ là nhất thời lại không thể nghĩ ra rốt cuộc là ai mà thôi.

“A?” Lưu Viễn sửng sốt, không ngờ rằng đứa bé này lại hỏi một câu như vậy, nhờ thế mà hắn mới cẩn thận quan sát Tiểu Phàm, đôi mắt to tròn, con ngươi đen tinh xảo như ngọc, mày kiếm này tuy vẫn còn nhỏ nhưng cũng khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy thật anh tuấn, sáng sủa, cộng thêm cái miệng nhỏ lưu loát kia, một câu thức thức, hai câu thức thức, đứa bé như vậy, ai lại không thích cho được?

Lưu Viễn đưa tay xoa đầu Tiểu Phàm, thật lòng nói: “Đương nhiên là rất thích!”

Ân Tịch Ly cũng không che giấu nụ cười, nếu quả thật có một đứa bé như vậy, hắn cũng sẽ rất thích.

“Vậy, thức thức muốn có một đứa bé như Tiểu Phàm không?” Tiểu Phàm không ngừng cố gắng hỏi.

“Haha, nếu như ta có một đứa con trai thông minh hiểu biết như vậy, đời này coi như là sống không uống phí rồi!” Lưu Viễn hiển nhiên đã bị Tiểu Phàm chọc cười.

Ân Tịch Ly cũng không nhịn được mà khẽ nhếch khóe môi: “Bé con này, đã muộn như vậy rồi, sao còn không mau về nhà đi, cẩn thận lại khiến cho người nhà lo lắng!”

Đây là câu nói đầu tiên từ khi hắn nhìn thấy Tiểu Phàm, Tiểu Phàm cũng nhìn hắn, cảm thấy có chút kỳ quái, vị đại thúc này, ngoại trừ chòm râu che mặt, cộng thêm bề ngoài hơi khó hiểu, nhưng lại khiến cho bé có cảm giác vô cùng kỳ lạ, tựa như thật thân thiết, nhưng lại cực kỳ xa lạ, giống như là. . . . một người xa lạ quen thuộc nhất.

Bé giương mắt nhìn, lại cảm thấy ý nghĩ đó của mình có chút quái dị, vì thế bé lắc lắc đầu, từ trước đến nay, đối với những chuyện không rõ ràng, bé vẫn luôn lười để ý tới.

Vì vậy, vẻ mặt của bé trở nên nghiêm túc, nâng mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó lấy ra một lọ Thuốc – Tráng – Dương đặc trị của mẹ mình, trịnh trọng nói: “Thức thức, nếu các người muốn sau này sinh được đứa bé như Tiểu Phàm thì ngài nhất định phải mua thuốc này về nhà uống, mẹ con nói, năm đó, cũng nhờ cha con uống thuốc này mới sinh ra được con đó!” (tội nghiệp đại thúc nhà ta =)) câu này của bé đã xát muối trái tim anh =)))

Đêm nay bé đã nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi, dĩ nhiên là sau đó chỉ cần chờ đợi đến lúc thu tiền mà thôi.

Tò mò cầm lấy lọ thuốc, Lưu Viễn khó hiểu hỏi: “Đây là thuốc gì vậy?”

Tiểu Phàm nhăn nhó mũi, thần thần bí bí nói: “Đây là thần dược! Thúc thúc, ngài đừng quên mỗi ngày phải uống một viên, uống liên tục trong bảy ngày, chờ đến khi thúc thúc thành thân, nhất định sẽ sinh ra được một đứa bé còn thông minh hiểu thuận hơn cả Tiểu Phàm nữa!”

Lưu Viễn bị Tiểu Phàm nói làm cho động tâm, bất kỳ ai nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này thì cũng không có cách nào cự tuyệt được sự dụ hoặc của bé, vì thế, hắn cam tâm tình nguyện móc tiền ra mua, tuy rằng sau khi giao tiền xong, hắn còn không biết thứ mình đang cầm trên tay chính là Thuốc – Tráng – Dương nữa!

“Thúc thúc, ngài không mua sao?” Tiểu Phàm nhìn thấy Ân Tịch Ly đứng im bất động, bé không khỏi có chút tò mò quay sang hỏi, cái thúc thúc quái gở này khiến cho bé có cảm giác thật kỳ lạ.

“Hả?” Ly vương điện hạ - Ân Tịch Ly đang nhìn lọ thuốc trong tay Tiểu Phàm, đột nhiên sửng sốt.

Hình ảnh quen thuộc như vậy khiến cho hắn đột nhiên nhớ tới hình bóng mà mình vẫn luôn ngày đêm nhớ thương kia, nàng cũng đã từng thích bán thuốc như vậy. . . .

“Điện hạ?” Lưu Viễn nhìn sắc mặt điện hạ nhà mình có chút không ổn, hắn vội vàng cẩn thận gọi một tiếng.

Ân Tịch Ly lấy lại tinh thần, nhìn thấy Tiểu Phàm đang đứng trước mặt, im lặng nhìn mình, lòng hắn trở nên mềm nhũn: “Ta cũng mua, con bán hết mấy lọ đó cho ta đi!”

Đôi mắt của Tiểu Phàm sáng lên, quả nhiên là người có tiền nha! Bé lập tức cao hứng đưa tới: “Thúc thúc, ngài thật sự mua hết sao?”

“Ừ!” Ân Tịch Ly xoa xoa đầu bé, khoảnh khắc này, trong lòng hắn lại có cảm giác như thể huyết mạch tương liên, hắn nở nụ cười dịu dàng: “Con nói rằng, ngày xưa cha con uống thuốc này mới sinh ra con, vậy ta cũng muốn mua nhiều một chút để về uống thử xem sao! Có được không?”

Ân Tịch Ly không biết rằng, hơn mười năm sau, câu nói này sẽ trở thành câu nói khiến cho hắn vô cùng căm ghét, vô cùng hối hận, và cũng chính câu nói này, sẽ trở thành một vết bẩn không thể nào xóa nhòa trong suốt những năm tháng sau này của hắn.

Bởi vì cuộc sống của hắn từ đó trở về sau, hầu như là tất cả mọi người đều biết, hắn – Ly vương điện hạ, nhờ uống Thuốc – Tráng – Dương mới sinh ra một đứa nhóc dở hơi như vậy

Đương nhiên, Tiểu Phàm cũng không biết, vì lý tưởng vĩ đại, muốn phát tài kiếm kế sinh nhai mà bé đã đem người cha chưa hề gặp mặt của mình ra để quảng cáo, như vậy đấy. . . . khiến cho người ta không nói được câu nào, ngay cả lúc Hạ Thiên nghe được những câu này cũng im lặng, cho đến khi nàng biết được cha của con trai mình là ai thì lúc đó đã sợ đến mức hoa dung thất sắc rồi.

Đại thúc hận nhất điều gì? Chính là không cho phép bất kỳ kẻ nào nhắc tới những thứ liên quan tới ba chữ: Thuốc – Tráng – Dương!

Chỉ là, những chuyện đó để sau này hãy nói.

Trước mắt, Tiểu Phàm vẫn chỉ nghĩ cách kiếm tiền, sau khi cầm lấy thỏi vàng từ trong tay Ân Tịch Ly, mày kiếm của bé nhướng lên thật cao: “Cám ơn thúc thúc!”

Sau khi nói cảm ơn xong, bé nhảy dựng lên, chạy một mạch đi tìm mẹ và sư phụ của mình, trong lòng âm thầm tính toán, vụ cá cược đêm nay, một trăm phần trăm là bé thắng rồi!

Ân Tịch Ly lẳng lặng nhìn bé rời đi, khoảnh khắc bóng dáng nhỏ bé biến mất giữa biển người mênh mông đó, trong lòng hắn lại dấy lên một cỗ cảm giác thật lạ, hắn cười cười, không ngờ bản thân mình cũng có cái suy nghĩ như vậy.

“Xem ra là đã lâu không trở về kinh thành rồi!” Hắn thì thào tự nói, chắc là mình đang nhớ nhà mà thôi.

Nghĩ vậy, hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm, đem cái giỏ thuốc kia giao cho Lưu Viễn, sau đó tiếp tục đi dạo một cách nhàn chán.

Giữa dòng người hối hả, nhìn thì tưởng chừng như đang ở bên cạnh nhau, nhưng cuối cùng vẫn là như thế, vẫn là không thể gặp nhau.

Bỗng nhiên, một âm thanh náo động truyền đến từ cách đó không xa.

“Này! Đứng lại! Đứng lại! Bạc của lão nương mà ngươi cũng dám trộm, ngươi đứng lại cho ta!”

Một tên nam nhân gầy yếu, mắt xếch, trên tay cầm một túi tiền đang chạy thục mạng về phía trước.

Sau lưng hắn, một người mặc áo bào rộng rãi, dáng người thoát nhìn vô cùng gầy yếu, rõ ràng là giả trang thành nam nhân mà lại tự xưng là ‘lão nương’, hung hăng rượt theo tên trộm kia, tốc độ của nàng không chậm nhưng chắc là tên nam nhân đó đi ăn cướp đã quen, hắn chạy nhanh khủng khiếp, vì thế, nàng dần dần bị tụt lại phía sau, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng kéo xa.

Nơi ngã tư đường, không ít người dừng chân lại đứng nhìn, nhưng chẳng có ai chịu tiến lên giúp đỡ, tình huống này bọn họ cũng đã thường xuyên nhìn thấy, không ai cảm thấy kỳ lạ, lại càng không hề muốn phải nhúng tay vào.

Khi Ân Tịch Ly nghe thấy giọng nói này thì cũng đã ngây người, nhưng đến khi hắn nhìn thấy Hạ Thiên trong bộ dạng nữ giả nam trang kia thì con ngươi đen như mực ngay lập tức liền run lên.

118. Chương 118: Đại Thúc, Đã Lâu Không Gặp!

Chính là giọng nói này, chính là hình bóng này, chính là khuôn mặt này, chính là. . . người con gái mà hắn đã tìm kiếm suốt bảy năm qua.

Hắn không biết vì sao mình lại muốn tìm nàng, hắn chỉ cảm thấy, nếu hắn đã thích nàng, mà nàng cũng không có lý do nào phải lẩn trốn, vì vậy, hắn vẫn luôn đi tìm, vẫn luôn tìm kiếm người con gái đó, ròng rã suốt bảy năm cũng không hề nguôi ngoai hy vọng, cũng chưa từng một lần nào có ý nghĩ buông tha.

Nhưng hôm nay, người con gái ngày đêm vẫn luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của hắn, khoảnh khắc này, nàng lại đang đứng cách hắn không xa.

Hạ Thiên lại không hề biết Ân Tịch Ly đang đứng ở cách đó không xa, hơn nữa lại còn nhận ra nàng, lúc này đây, cái nàng đang lo lắng chính là bạc của mình mà thôi.

Trông thấy gã nam nhân gầy yếu đang chạy mỗi lúc một xa, nàng không khỏi có chút sốt ruột, trong chiếc túi kia là số bạc mà mấy ngày nay nàng phải vất vả lắm mới có được! Nếu bị người ta cướp mất như vậy, thì nàng và Tiểu Phàm phải ăn cái gì bây giờ?

Nghĩ vậy, nàng vội vàng hét to: “Nhậm Diệc —— Nhậm Diệc —— mau tới đây bắt trộm! Mau tới đây bắt trộm!”

Tiếng hét của nàng vừa dứt, một bóng người đột nhiên xuất hiện, tựa như thần tiên giáng xuống, Nhậm Diệc trong một bộ quần áo trắng như tuyết, bay nhanh về phía Hạ Thiên.

Tốc độ của hắn rất nhanh, giống như sao băng xẹt qua bầu trời, chỉ đột ngột lóe lên trước mắt nàng.

Hắn đã nhanh, nhưng có một người còn nhanh hơn hắn.

Từ chỗ của mình, Ân Tịch Ly vọt lên phía trước, chỉ để lại một hư ảnh như có như không, chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng, lúc hắn xuất hiện trở lại, tên trộm kia chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, cuối cùng cũng không thể động đậy, sau đó, hắn có cảm giác bản thân mình bị ai đó nhắc bổng lên, quăng một cái, té nhào xuống dưới chân Hạ Thiên.

“Mẹ nó! Cái tên giết người không dao này! Ngươi dám trộm tiền mồ hôi nước mắt của lão nương, ta giẫm chết ngươi, giẫm chết ngươi! Đạp đạp đạp —— ” Hạ Thiên không nói hai lời liền đoạt lại túi tiền, sau đó hung hăng đạp lên người tên trộm kia, không một chút thương tiếc.

Cho đến khi hả giận, tên trộm gầy yếu kia cũng đã hấp hối, miệng sùi bọt mép rồi ngất đi, như vậy mới khiến cho Hạ Thiên vừa lòng hả dạ, nàng đứng dậy, vỗ vỗ hai tay, chuẩn bị xoay người cảm ơn ân nhân vừa mới giúp mình bắt được tên trộm: “Đa tạ vị. . . . A!”

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị một tiếng kêu sợ hãi chặn lại, Hạ Thiên trợn mắt há mồm nhìn nam nhân có chòm râu quai nón đang đứng trước mặt mình, ánh mắt quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc. . . .chòm râu quen thuộc.

“Đại đại đại. . . .đại thúc. . . .” Nàng đột nhiên bị cà lăm, không thể nào tin được mình lại gặp hân ở nơi này.

“Thì ra, nàng vẫn còn nhớ ta.” Đôi mắt của Ân Tịch Ly gắt gao nhìn nàng chăm chú.

Hắn còn tưởng rằng, nàng mất tích một thời gian dài như vậy, chỉ sợ là đã quên mất hắn từ lâu.

Thế nhưng, thế nhưng nàng vẫn còn nhớ hắn, vậy mà nàng lại không đi tìm hắn! Có ý! Nàng tuyệt đối là cố ý!

Gần như là chỉ trong nháy mắt, niềm vui sướng của Ân Tịch Ly lập tức bị một sự căm phẫn bao trùm! Hắn tìm nàng nhiều năm như thế, vậy mà nàng lại cố tình trốn tránh hắn!

Ân Tịch Ly càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy Hạ Thiên đáng giận vô cùng, hắn chỉ hận không thể bắt nàng trở về ngay lập tức, sau đó sẽ hung hăng đánh vào mông nàng!

Không khí xung quanh dường như đang bốc cháy, Hạ Thiên trợn mắt, há miệng, cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần sau sự kinh ngạc, đúng là Vương gia đại thúc rồi! Cái kiểu mỗi khi tức giận sẽ nổi điên này, ngoài đại thúc ra thì làm gì còn người nào khác nữa!

Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy chột dạ, nhưng nàng lại không biết mình đang chột dạ vì cái gì, chỉ là khi trông thấy ánh mắt hắn đang gắt gao nhìn mình chăm chăm, mồ hôi lạnh của nàng toát ra: “Đại. . .đại thúc. . . .Khụ, đã lâu không gặp, haha. . . . Thật là nhớ nha. . . . thật là nhớ nha. . . . !”

Nàng cười haha, có chút khó hiểu, đang yên đang lành, có sao đại thúc lại nổi điên cơ chứ? Tốt xấu gì thì đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau sau bao nhiêu năm xa cách, cũng coi như là người quen cũ thôi! Sao nhìn hắn mà nàng cứ có cảm giác như mình thiếu tiền hắn bao nhiêu lâu không trả mà bỏ trốn vậy. . . .

“Nàng. . . .cái nha đầu đáng chết này. . . .” Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn nàng, khó khăn lắm mới nói hoàn chỉnh được một câu, lại vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi khiến cho Phó tướng vừa chạy đến bên cạnh cũng rùng mình một cái.

Quái lạ, diện hạ bị sao vậy? Vừa rồi rõ ràng là hắn trông thấy ngài giật mình nhưng đáng vẻ giống như là ngạc nhiên vui mừng, sao bây giờ lại trở nên tức giận như vậy?

Ôi, không hay rồi, chắc chắn là đại thúc vừa ăn phải thuốc nổ, mới mở miệng mà đã bảo nàng đáng chết. . . .

Hạ Thiên đưa tay sờ sờ cổ mình, nàng vẫn chưa muốn chết nha, hiện tại nàng đang sống rất tốt, chết bây giờ thì thật đáng tiếc. Hạ Thiên hơi mở miệng, đang định nói cái gì, đột nhiên, một bàn tay thon dài sạch sẽ, nhẹ nhàng đặt trên bờ vai nàng.

“Tiểu Thiên Thiên, nàng quen người này sao?” Nhậm Diệc ôm Hạ Thiên, đưa mắt đánh giá Ân Tịch Ly.

Ừm, tướng mạo người này tuy có hơi xấu xí, nhưng hắn vẫn cảm nhận được cái loại khí thế kia, Nhậm Diệc cũng hiểu ra, người này e cũng không phải là một nhân vật đơn giản, chỉ sợ rằng hắn còn là một trong những tình địch hàng đầu của mình.

Hạ Thiên đã sớm quen với cách xưng hô buồn nôn của hắn đối với mình và Tiểu Phàm nên nàng cũng không thêm để ý, chỉ cười cười, nói: “Hắn là vị đại thúc mà ta đã quen biết ở kinh thành. . . .” Không ngờ rằng, xa cách bấy năm, lại gặp lại hắn ở nơi này, trong lòng nàng, đột nhiên cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng mà, cho dù nàng đã sớm quen với kiểu xưng hô và hành động của Nhậm Diệc, thì cũng không có nghĩa là người khác cũng sẽ quen như vậy.

Lúc Ân Tịch Ly nhìn thấy cánh tay kia đặt ở trên bờ vai của Hạ Thiên, lửa giận vốn đang bốc lên ngàn ngút, nhưng khuôn mặt lại lập tức trầm xuống, bầu không khí trở nên âm u lạnh lẽo, mà hần như một pho tượng đang đứng lặng ở trên đỉnh Tuyết Sơn, lạnh đến chết người.

Nam nhân kia là ai? Vì sao lại thân mật với nàng như vậy? Dám gọi nàng là Tiểu Thiên Thiên? Còn dám chạy đến ôm nàng?

Ân Tịch Ly cảm thấy mọi thứ trong người như đang bùng nổ, động tác nhanh hơn cả lý trí, hần vung tay chưởng một chưởng về phía Nhậm Diệc: “Buông tay ra cho ta!”

Đôi mắt Nhậm Diệc cũng lóe lên, người này quả nhiên là tình địch của hần!

Hần hừ lạnh một tiếng, không hề tỏ ra yếu thế, vung tay đánh trả đối phương, những ai hiểu hần đều biết, hần không chỉ có thể một tay sử dụng độc mà còn có một thân võ công tuyệt thế.

Trong phút chốc, hai bên giao đấu, sát ý sắc bén đến kinh người, một mảnh hỗn độn, đao tới kiếm lui, khiến cho ai nấy đều khiếp sợ đến hoa cả mắt, nhưng mọi người cũng biết, đây là cuộc chiến giữa hai cao thủ, chỉ cần sơ ý một chút thì cũng bị vạ lây.

Vì thế, ở chính giữa ngã tư đường, mọi người dần dần mở ra thành một cái sân rộng lớn, để cho hai người có thể đánh nhau được sảng khoái.

Hạ Thiên buồn bực chớp mắt mấy cái, này này. Sao bọn họ lại đánh nhau vậy hả?

Nàng vội vàng nhặt giỏ thuốc từ dưới đất lên, hai tay chống hông, hét to về phía hai người bọn họ: “Nhậm Diệc, đại thúc, các người đừng đánh nữa!”

Nhậm Diệc và Ân Tịch Ly đang đánh hăng say, bất phân thắng bại, sao có thể dễ dàng nghe lời của Hạ Thiên? Vì thế, tình hình trận chiến giữa hai người càng trở nên quyết liệt.

Rất đông người đến đây vây xem, không ít binh lính nghe thấy náo nhiệt cũng tiến lên nhìn, lại nhìn thấy Ân Tịch Ly và một nam tử áo trắng đang giao nhau ở giữa không trung, bọn họ nhất thời sửng sốt, đột nhiên, đám người đồng thanh hô lên: “A! Là Ly vương diện hạ!”

Ly vương diện hạ?!

Dân chúng vây xem càng trở nên chấn động, đây chính là người vừa đánh thắng trận, chuẩn bị hồi kinh phục mệnh, nổi danh còn hơn cả hoàng thượng, Ly vương diện hạ sao ?!

Đám người vội vàng dụi dụi mắt, há hốc mồm, không chớp mắt nhìn hai người đang đánh nhau ở giữa không trung, ai cũng cảm thấy khó tin.

Ngay cả Nhậm Diệc lúc biết được thân phận của Ân Tịch Ly, cũng có chút sửng sốt, Ly vương? Hần. . . . họ Ân?

Hạ Thiên sốt ruột, vừa lo lắng Nhậm Diệc và Ân Tịch Ly đánh nhau sẽ xảy ra chuyện gì, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, Ân Tịch Ly là một vương gia, Nhậm Diệc sẽ chuốc lấy phiền toái không nhỏ, mà cho dù không xảy ra chuyện gì, chỉ dựa vào việc ngang nhiên đánh nhau với Vương gia ở trên đường thì cũng đã phạm vào tội chết rồi.

Hạ Thiên gấp đến nỗi giậm giậm chân, nhìn Phó tướng Lưu Viễn đang đứng bên cạnh, vội vàng rít lên: “Này, sao người còn không mau đi khuyên can? Nếu bọn họ bị thương thì phải làm sao bây giờ?”

Lưu Viễn liếc mắt khinh thường nhìn nàng: “Thân thủ của điện hạ cao siêu, tên kia làm sao có thể là đối thủ của ngài, một người đàn bà như người không hiểu gì thì mau tránh ra đi!” Hần vô cùng tin tưởng điện hạ của mình.

“ ” Hạ Thiên bị lời nói của hần làm cho sửng sốt, cái gì? Hần nói mình là đàn bà?!

Mẹ nó! Nàng là phụ nữ thì sao? Ở đâu ra cái kiêu khinh thường phụ nữ như vậy chứ? Xã hội phong kiến! Xã hội phong kiến!

Nhậm Diệc và Ân Tịch Ly cũng không để ý đến tình huống xung quanh, trận chiến của hai người đều mang theo mười phần địch ý, nếu không đã thương được đối phương thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Giao đấu hơn mười chiêu, ánh mắt của Nhậm Diệc chợt lóe lên, dần dần thu hồi sự khinh thường trong lòng mình, hắn còn tưởng rằng cái người này chẳng có bao nhiêu lực uy hiếp, lại không ngờ rằng võ công của hắn lại cao như vậy, quả nhiên lúc trước mình đã xem nhẹ hắn rồi.

Vẻ mặt của Ân Tịch Ly cũng lộ ra chút nghiêm trọng, cơn tức giận ngút trời lúc nãy cũng đã dần dần lắng xuống, thật không ngờ, chỉ mới vài năm trôi qua mà bên cạnh nha đầu kia lại có một vị cao thủ thần bí như vậy, rốt cuộc người này là ai? Có quan hệ gì với nàng?

Hai người âm thầm dò xét đối phương, tay lại không cam lòng yếu thế, vẫn tiếp tục công kích.

“Người rất mạnh, là cao thủ chân chính mà ta đã từng gặp, nhưng đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ chịu thua người!” Nhậm Diệc lạnh lùng nói, hắn không định dùng độc, hắn chỉ muốn dùng võ công để đánh thắng đối phương.

Bởi vì hắn biết, nếu hắn ra tay hạ độc, chỉ sợ rằng trên đời này không có người nào có thể ngăn cản được độc được của đại Độc Thánh hắn, nếu thắng như vậy thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng, trường kiếm xẹt qua một đường ánh sáng lóa mắt trong không trung, lạnh lùng nói: “Ta cũng vậy!” chưa từng có ý nghĩ buông tha cho người!

Hai bóng dáng thon dài giống như sao băng giao nhau ở trên không trung, đấu đá triền miên, đao kiếm sắc bén, hàn ý khiến cho người khác cảm thấy ớn lạnh.

Hạ Thiên cảm thấy đau đầu, bất đắc dĩ ngẩng mặt lên trời cảm thán, ông trời ơi, có thể nói cho ta biết, rốt cuộc giữa hai người kia đã xảy ra chuyện gì hay không?

“Oa, thật náo nhiệt nha. . . .”

Lúc Hạ Thiên đang choáng váng, cái đầu nhỏ xiu tròn tròn của Tiểu Phàm bu lại, nhìn hai người đang đánh nhau trên không: “Oa, sao sư phụ lại đánh nhau với người ta vậy?”

Mà người đó lại còn là cái thúc thúc quái gở làm cho bé có cảm giác kỳ lạ nữa chứ.

Hạ Thiên cau mày, râu rí cắn ngón tay: “Ta cũng không biết nữa, chẳng biết đại thúc và Nhậm Diệc đã xảy ra chuyện gì, vừa mới gặp mặt là đã đánh nhau rồi!”

Chẳng lẽ lúc trước hai người có thù oán gì hay sao? Vậy nên vừa nhìn thấy mặt, tựa như Thiên Lôi đụng đến Địa Hỏa, lập tức bùng lên như thể muốn phân rõ người sống ta chết như vậy?

“Hả, mẹ, mẹ biết người kia sao?” Ánh mắt của Tiểu Phàm có chút tò mò, nghe thấy mẹ mình gọi thúc thúc quái gở kia là đại thúc, đáng vẻ lại lo lắng như vậy, chắc là có quen biết rồi. Gửi thanks

119. Chương 119: Đây Là Mẹ Của Con!

Sao. . . . mẹ của bé lại gọi người đó là đại thúc?

Tiểu Phàm nhíu nhắt đôi hàng mi, đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly một chút, rồi lại nhìn Nhậm Diệc một chút, sau đó đưa ra một kết luận: “Ừm, râu dài như vậy, quả thật là đã già rồi, sư phụ của mình vẫn trẻ tuổi hơn. . . .”

Nhưng mà, nếu mẹ của bé đã gọi người ta là đại thúc, vậy chẳng phải bé cũng nên gọi người đó là. . . . Ách, đại gia sao?

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ một hồi, bởi vì bản thân mình đã lý giải ra được cái khái niệm này cho nên bé cảm thấy vô cùng cao hứng, nhưng mà đây cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng nhất trong lúc này chính là làm sao để cho hai người bọn họ không đánh nhau nữa.

“Mẹ à, mẹ gọi sư phụ xuống đây đi!” Bé lay lay mẹ mình, sư phụ chỉ nghe lời của mẹ, nếu mẹ bé lên tiếng, chắc chắn là sư phụ sẽ xuống thôi.

Hạ Thiên ôm đầu rên rỉ: “Mị lực của mẹ quá kém, kêu cả một buổi tối cũng chả ai thêm xuống!”

“Không phải chứ. . . .” Tiểu Phàm rõ ràng không tin, sau đó chống nạnh, hét vào trong không trung: “Sư phụ, sư phụ. . . . mẫu thân bị thương rồi, trời ơi, còn bị trúng độc nữa, a a a, chỉ còn lại một chút hơi thở cuối cùng. . . .”

“Đinh ——” Giữa không trung vang lên một tiếng giong tan, một bóng dáng màu trắng dùng tốc độ trăm mét vọt xuống.

Tiểu Phàm nhún nhún vai, ngay lúc Hạ Thiên còn đang trong cơn khiếp sợ, bé lại giở giọng điệu rất đáng đánh đòn: “Ồi, xuống rồi kìa! Ai bảo sức quyến rũ của mẹ nhỏ vậy? Lớn lắm nha!”

“. . . .” Hạ Thiên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Thằng nhóc thúi, con dám nguyên rửa mẹ ——”

“Tiểu Thiên Thiên

Nàng bị trúng độc sao? Để ta nhìn xem, để ta nhìn xem.” Nhậm Diệc vọt tới, ôm lấy Hạ Thiên xoay một vòng, nhìn từ trên xuống dưới, không thấy bất cứ vấn đề gì, hắn lại cầm cổ tay nàng lên để bắt mạch: “Ách. . . . mạch tượng suy yếu, dường như là vô lực, không thể nào sống quá hai năm nữa. . . . Sao. . . sao có thể như vậy?”

“Khụ khụ. . . .đại. . . .đại phu cũng nói. . . .sống không quá hai năm nữa. . . .khụ khụ. . . .” Một bà cụ già cầm khăn che miệng, không ngừng ho khan nói.

Nhậm Diệc sững sốt, chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy một bà cụ già hơn 70 tuổi đang ho khan kịch liệt, khụ khụ vài cái liền phun ra cả một ngụm máu.

Hạ Thiên nhìn hắn cười một cách vô tội, hươ hươ tay hai cái rồi nói: “Nhậm Diệc, tay của ta ở đây, người cầm nhầm tay rồi. . . .”

“.”

Tiểu Phàm đảo mắt một vòng, sư phụ của bé thường ngày khôn khéo, nhưng chỉ cần nhìn thấy mẫu thân thì lại trở thành một kẻ ngu ngốc dẫn độn, nhìn thấy Ân Tịch Ly đang xông tới, bé cất tiếng chào hỏi: “Oa! Đại gia, chớp mắt một cái không gặp mà như đã cách ba thu, có phải là ngài trở lại tìm Tiểu Phàm để mua thuốc nữa đúng không? Ừm, mẹ con nói, đây là loại thuốc ‘một đêm bảy lần’ được nhập từ bên Nhật, ngài mua về dùng thử đi, con sẽ giảm giá cho. . . .”

Vị đại gia này mua nhiều thuốc của mình như vậy, ừm, bé cũng nên giảm giá cho người ta một chút. Tiểu Phàm nhướng đôi lông mày xinh đẹp, hưng phấn giơ hộp thuốc ‘một đêm bảy lần’ được nhập từ Nhật Bản kia lên.

Ân Tịch Ly cảm thấy dường như có điều gì mà mình chưa rõ, hắn nhìn cậu bé đang đứng trước mặt mình: “Con. . . .gọi ta là gì?”

“Đại gia nha, mẹ của con gọi ngài là đại thúc, đương nhiên người ta phải gọi ngài là đại gia rồi!” Về mặt của Tiểu Phàm cực kỳ vô tội, kỳ thực, bé vẫn thích gọi người này là thúc thúc hơn, nhưng nếu gọi như vậy thì vai vế của bé với mẹ mình sẽ bị loạn lên mất.

Mẹ của bé? Hạ Thiên? Ân Tịch Ly kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Tiểu Phàm, bỗng nhiên hắn hiểu được, vì sao mình lại cảm thấy quen mắt như vậy rồi.

Vì thế, Ân Tịch Ly càng ngây người, chỉ về phía Hạ Thiên: “Con. . . .gọi nàng ấy là gì?”

“Mẹ nha. . . . Con bị nhốt ở trong bụng của mẹ mười tháng, sau đó thật vất vả mẹ mới chịu thả chim nhỏ ra đó. . . .” Tiểu Phàm trả lời.

Bé vẫn cho rằng, mười tháng mình nằm trong bụng mẹ chính là đang bị nhốt, giống như một chú chim nhỏ, bay thế nào cũng không bay ra được, bởi vì mẹ muốn giữ bé ở bên trong để dạy dỗ cho thật tốt.

“Vậy. . . .con gọi hắn là gì?” Ân Tịch Ly nâng tay, chần chừ chỉ về phía Nhậm Diệc, lại có cảm giác lòng mình khẽ quặn lên, như thể đang sợ hãi điều gì đó.

Tiểu Phàm khó hiểu chớp mắt vài cái, lạ thật, sao tự nhiên đại gia lại hỏi nhiều vấn đề như vậy? Nhưng bé vẫn thành thật trả lời: “Đây là sư phụ của con, là người hay dạy con làm những điều xằng bậy. . . . à không, dạy con vui vẻ giúp đỡ mọi người!”

Suýt chút nữa thì nói huych toẹt ra hết, Tiểu Phàm buồn bực vỗ vỗ cái miệng nhỏ không chút kín đáo của mình, vội vàng thay đổi đề tài: “Đại gia, ngài có muốn mua hay không? Đây thật sự là loại thuốc có hiệu quả trị liệu rất tốt, trăm năm khó tìm, nếu lần này ngài bỏ lỡ cửa tiệm nhà con thì qua thôn tới sẽ không có nữa đâu!”

Ân Tịch Ly không nói nên lời, bên dưới bộ râu, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, sau đó cả người lão đảo.

Tiểu Phàm thấy hần như vậy, trong lòng đột nhiên lại có chút lo lắng, hỏi: “Đại gia, ngài không sao chứ? Có phải là ngài bị thương không?”

Hạ Thiên cũng chưa từng nhìn thấy sắc mặt của vương gia đại thúc trắng bệch một cách khác thường như vậy, nàng vội vàng cẩn thận đỡ lấy hần: “Đại thúc, người không sao chứ?”

Vừa nói lại vừa trừng mắt nhìn Nhậm Diệc, cái tên này, sao lại xuống tay nặng như vậy?!

Nhậm Diệc cũng không nói gì, hần biết, dựa vào thân thủ của Ân Tịch Ly, căn bản sẽ không có khả năng bị thương, nhưng hần cũng không giải thích, chỉ liếc mắt nhìn Ân Tịch Ly một cái, sâu trong nội tâm lại đột nhiên xuất hiện một tia hoài nghi và một sự bất an vô cùng mãnh liệt.

Hần quay đầu, đưa mắt nhìn Tiểu Phàm, mày kiếm nho nhỏ của bé cũng bắt đầu chau lại, một chút cử chỉ vội vàng quan tâm này đều lọt hết vào trong tầm mắt của hần, hần đột nhiên phát hiện, giữa trán của Tiểu Phàm có chút khí chất sáng sủa anh hào, rất giống một người, rất giống một người vừa rồi mới đánh nhau cùng hần, Ân Tịch Ly.

“Điện hạ!” Đám binh lính và phó tướng Lưu Viễn cùng nhau xông tới: “Điện hạ, ngài không sao chứ?”

“Điều dân to gan, dám ngang nhiên ám sát Ly vương điện hạ! Người đâu, bắt hết lại cho ta!” Lưu Viễn nghiêm mặt ra lệnh, sau đó vội vàng đỡ lấy Ân Tịch Ly.

“A. . . .Hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm!” Hạ Thiên vừa nhìn thấy bọn họ muốn bắt người liền vội vàng giải thích.

Lúc này, Ân Tịch Ly đã khôi phục lại bình thường, bàn tay to vung lên, bọn lính lập tức dừng động tác: “Các người lui xuống hết đi!”

“Nhưng mà, Điện hạ. . . .” Lưu Viễn có chút lo lắng.

“Bổn Vương không có việc gì, lui ra hết đi!” Ân Tịch Ly thản nhiên nói, tuy rằng giọng điệu trầm ổn, nhưng cũng để lộ ra một cỗ khí thế uy nghiêm.

Lưu Viễn đành phải cho binh lính rút lui.

Đôi mắt của Tiểu Phàm lóe lên một tia kỳ dị, trong lòng thậm chí còn có vài phần kiêu ngạo và sùng bái, vị đại gia này, thoát nhìn có vẻ như vô cùng lợi hại, không ngờ thân phận của ngài ấy lại lớn như vậy nha. . . .

Sau khi đám người Lưu Viễn đã thoái lui, Ân Tịch Ly mới quay đầu lại, con ngươi đen như mực dừng lại ở trên người Tiểu Phàm, mất nửa ngày, ánh mắt có vẻ đắm chiêu chợt lóe lên, sau đó lưu luyến rời đi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhậm Diệc một cái, cuối cùng dừng ở trên người Hạ Thiên.

Hạ Thiên chỉ cảm thấy sao mùa đông bỗng chốc lại ừn ừn kéo tới, nhìn đến ánh mắt của Ân Tịch Ly, không hiểu sao nàng lại cảm thấy chợt dạ, nàng. . . .nàng. . . .nàng không có làm chuyện gì có lỗi với đại thúc phải không? Nếu không, sao nàng phải chợt dạ cơ chứ? Nghĩ vậy, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng không để cho bất kỳ biểu cảm nào lộ ra trên khuôn mặt của mình, ánh mắt nhìn thẳng vào đại thúc, sau đó, lại nghe thấy giọng nói ôn hòa của Ân Tịch Ly chậm rãi vang lên.

“Hạ Thiên, ta nghĩ, chúng ta hẳn là phải nên nói chuyện một chút rồi. . . .”

120. Chương 120: Vừa Gặp Lại Đã Khi Dễ Người Ta!

Nói chuyện, nói chuyện gì?

Hạ Thiên cảm thấy hoang mang. . . . Đại thúc bảo là nói chuyện một chút, vậy thì nàng sẽ nói chuyện với hắn một chút, dù sao cũng đã bảy năm không gặp, nói thể nào thì cũng là bạn bè cũ, đúng không? Bạn bè cũ nhiều năm không gặp, chắc chắn là có rất nhiều chuyện muốn nói!

Điều này, Hạ Thiên còn có thể lý giải được, nhưng mà, điều khiến cho nàng không thể lý giải được chính là. . . .

Nói chuyện một chút, có sao phải nằm ở trên giường?

Nói chuyện một chút, sao phải cởi hết quần áo?

Nói chuyện một chút, mà sao lại ‘động tay động chân’?

Trên mông lại truyền đến từng cơn, từng cơn đau nhói, mà đại thúc cũng chẳng hề có chút nương tay, không nói hai lời đã trực tiếp ném nàng lên giường, cởi hết những lớp quần áo thật dày kia, sau đó không nói không rằng, cứ thế mà đánh vào mông nàng.

MeOw diendan

Hạ Thiên rơi lệ, tất cả mọi hành động của Vương gia đại thúc, nàng đều không thể nào lý giải được, nhưng mà, hắn có thể đừng làm như vậy nữa có được hay không?

Nàng nổi giận, lại không thể nào nhảy căng lên, vì vậy, nàng khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, dính đầy cả khuôn mặt: “Đại thúc thúì. . . . Vừa gặp lại đã khi dễ người ta. . . . Có ai xấu xa giống như người không chứ. . . .Huhuhu. . . .”

Ân Tịch Ly mím môi, không thèm để ý đến nàng, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại, đôi tay mang theo sự tức giận mà tiếp tục hung hăng đánh xuống.

Hắn giận, giận nàng không nói tiếng nào mà biến mất nhiều năm như vậy, ngay cả một phong thư cũng không để lại cho hắn.

Hắn giận, giận nàng nhiều năm qua sống tốt như vậy, mà hắn thì lại ngày ngày cơm nuốt không trôi, đêm đến cũng không cách nào ngủ được.

Hắn giận, giận nàng dám mang theo con của hắn đi ra bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. . . . Còn mang theo một ‘con ong’ Nhậm Diệc khó chơi như vậy theo sát ở bên cạnh mình.

Con của hắn. . . .

Không sai, chính là con của hắn, đứa bé mà hắn chỉ cần nhìn thoáng qua, liền không có cách nào dứt bỏ được, ngoại trừ con của hắn thì còn ai có thể khiến cho lòng hắn mơ hồ dao động như vậy?

Hắn càng nghĩ càng giận, bàn tay càng tăng thêm sức lực, cuối cùng, ngay cả Hạ Thiên cũng cảm thấy đại thúc có gì đó không thích hợp, nàng cau mày nhin đau, thở phì phì nói: “Ân Tịch Ly! Người đánh đủ chưa?”

Ân Tịch Ly hiển nhiên không lường trước được vào lúc này mà nàng còn dám to tiếng với mình, nhất thời lại cảm thấy tức giận: “Đánh đủ chưa sao? Hạ Thiên, bốn vương nói cho nàng biết, hôm nay, bốn vương muốn đánh cho nàng không thể nào xuống giường được nữa! Để xem nàng còn có thể chạy đi đâu được! Xem nàng có thể trốn đi đâu được nữa hay không! Nàng có giỏi thì lại trốn thêm bảy năm nữa thử xem!”

“ . . . ” Hạ Thiên ngẩn ra, lửa giận đang tràn ngập trong lòng, ngay lập tức lại hóa thành hư vô, chậm rãi mà tiêu tan, nàng cúi đầu, đuối lý nói: “Ta cũng không phải là cố ý không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy. . . .”

Nàng cho rằng, Ân Tịch Ly đang trách mình không nói tiếng nào với hắn mà đã bỏ đi, dù sao hai người cũng đã quen biết được một thời gian, không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy, quả thật là không có lý phép,

Hạ Thiên cảm thấy áy náy trong lòng, cho nên lần này, nàng vô cùng nghiêm túc, cẩn thận thừa nhận sai lầm của mình: “Thật xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa. . . .”

Nàng nói câu xin lỗi lại làm cho Ân Tịch Ly cảm thấy kinh ngạc, bàn tay đang giơ lên cao, lại từ từ hạ xuống, nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ này, sau đó nhẹ nhàng thở dài: “Vì sao lại phải bỏ đi?”

Hạ Thiên cúi thấp đầu: “Không vì sao cả, muốn đi thì đi thôi.”

Nàng không nghĩ, bởi vì chuyện của mình mà lại khiến cho Ân Tịch Ly khó xử, một năm kia, nàng vội vàng rời khỏi kinh thành, vốn đã tính toán kỹ lưỡng kế hoạch trở về trả thù, Ngôn Hoan đã từng nói với nàng, có thù không báo thì cuộc sống sau này chỉ toàn là những ngày tháng ăn ngủ không yên, nàng cũng không muốn cả đời này, mình sẽ phải vĩnh viễn nhớ kỹ khuôn mặt của Ân Dã Thần và Hướng Linh Lung, cho nên, thù này, nàng nhất định là phải báo.

MeOw diendan

Nhưng mà không ngờ, sau khi nàng rời khỏi kinh thành, lại phát hiện mình đi lạc vào một khu rừng rậm, khu rừng này cực kỳ rậm rạp, hơn nữa còn có rất nhiều loại dã thú kinh khủng, bởi vì lúc ấy nàng đang chạy trốn chết, không ngờ lại té xuống một vách núi.

Vách núi này cao tới trăm trượng, nàng nghĩ bản thân mình chết chắc rồi, lại không ngờ sau khi ngã xuống thì mình vẫn còn sống, lúc đó nàng đã nghĩ, chắc chắn là mình đã xuyên về hiện đại rồi, có thể trở về hiện đại là điều vẫn xuất hiện trong giấc mơ của nàng mỗi đêm, nàng rất nhớ Ngôn Hoan, muốn trở về để tâm sự hết tất cả với cô ấy, nói những chuyện đã xảy ra ở nơi này, vậy mà, lúc nàng còn đang hưng phấn đến nỗi quên cả ngày tháng, thì bỗng dưng lại có một người xuất hiện.

Người đó chính là Nhậm Diệc, sau đó nàng mới biết, thì ra nơi này cũng không phải là hiện đại, đây vẫn là vương triều Vũ Trinh, chẳng qua, nơi này chỉ là một khe núi bí ẩn mà thôi.

Về sau, khi ở lại trong sơn cốc này hơn hai tháng để trị thương, nàng lại phát hiện mình đã mang thai rồi. Theo như nền giáo dục ở hiện đại, mười tám tuổi vẫn chưa phải là số tuổi đủ để kết hôn, cho nên, nàng vẫn cảm thấy, mình chưa kết hôn mà lại sinh ra đứa bé này, quả thật là có chút không thể chấp nhận được, đột nhiên phát hiện ra mình mang thai như vậy, khiến cho nàng bị dọa đến sợ ngây người.

Nhưng mà, khoảnh khắc Nhậm Diệc đề xuất ý kiến là nàng hãy bỏ đứa bé này đi, rốt cuộc thì nàng cũng kìm nén sự sợ hãi mà cự tuyệt.

Nàng là một cô nhi, nàng đau lòng ột sinh mệnh nhỏ, cho dù biết đứa bé trong bụng mình, sau khi sinh ra sẽ không có cha, nhưng nàng vẫn chấp nhận sinh ra nó, sau đó, lại dùng tình thương vô hạn của người mẹ để yêu thương đứa trẻ này, bù đắp lại cho nó những tiếc nuối vì không có cha.

Sự thật chứng minh nàng đã làm đúng, bây giờ, nàng và Tiểu Phàm vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi nàng đã sớm quên mất Ân Dã Thần và Hướng Linh Lung đã từng làm tổn thương mình, có chăng chỉ là vào những đêm khuya thanh vắng, bên trong những giấc mộng kia, nàng lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra vào mấy tháng đầu khi mình vừa mới xuyên đến vương triều Vũ Trinh này, bởi vì ở cái triều đại này, đó là những người đầu tiên mà nàng chung sống, cho dù bọn họ là người xấu.

“Muốn đi thì đi sao?” Ân Tịch Ly cười lạnh một tiếng: “Có bao giờ nàng từng nghĩ, ta đã đi tìm nàng bao lâu rồi không?”

Hạ Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt kia quen thuộc đến mức, cho dù đã bảy năm không nhìn thấy, nàng cũng không có cảm giác xa lạ chút nào, Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy mình có chút đáng trách: “Ta. . . .không biết. . . .”

Nàng thật sự không biết, nhưng mà, vì sao đại thúc lại muốn đi tìm nàng? Giao tình giữa bọn họ dường như cũng không phải là quá đậm sâu?

“Nàng cho là, nàng đi rồi thì có thể mặc kệ tất cả sao?” Ân Tịch Ly lại hỏi, đôi mắt thâm trầm đã không còn nhìn thấy được sự tức giận, ngược lại, chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo.

“. . . .” Hạ Thiên cắn cắn môi, cúi thấp đầu.

“Nàng cho là, nàng bỏ đi như vậy, thì tất cả mọi chuyện trước kia có thể xóa bỏ hết sao?”

“” Hạ Thiên tự trách mình, cũng không dám ngẩng đầu lên.

“Nàng cho là. . . .” Ân Tịch Ly vẫn còn muốn nói cái gì, bên ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Con có thể vào được không?” Là giọng nói của Tiểu Phàm.

Ân Tịch Ly im bật, liếc mắt nhìn Hạ Thiên một cái thật sâu, trầm giọng đáp: “Đương nhiên là có thể!”

Tiểu Phàm lắc đầu trấn an Nhậm Diệc cũng đang rất muốn xông vào, sau đó, bé nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào bên trong, rồi lại tự giác khép cửa lại.

Trong phòng, người mẹ có đôi lúc hơi dần một chút, có đôi lúc lại hơi đáng ghét một chút, có đôi lúc lại dài dòng một chút, đang bị vị đại gia kia đặt ở trên đùi, đáng vẻ thật giống như. . . .

Ừm, đáng vẻ thật giống như mỗi lần bé bị mẹ đánh đòn nha!

Chẳng lẽ, vị đại gia này đang đánh vào lòng của mẹ?

121. Chương 121: Mẫu Thân Thật Sự Rất Đáng Đánh Đòn

Bé im lặng phân tích tình huống trong đầu mình, rồi lại nhìn Ân Tịch Ly, cười một cách ngọt ngào, sau đó vô cùng nghiêm túc, thành khẩn hỏi mẹ mình: “Mẹ, mẹ thiếu bạc của người ta sao?”

Hạ Thiên vừa nhìn thấy con trai, hốc mắt ngay lập tức đỏ lên, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất, con trai là do nàng sinh ra, cũng là một phần tâm tư của nàng, hiển nhiên là nàng cũng biết nó đang nghĩ gì, nhìn thấy đáng vẻ nhu thuận này, nàng biết, thật ra là bé đang lo lắng nàng bị người ta khi dễ.

Nàng vội vàng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không có. . . .”

“Vậy mẹ cướp thê tử của người ta sao?”

“Nào dám. . . .”

“Hay là lại phá tung phòng ở của người ta rồi?”

“Làm sao có thể. . . .”

“Nếu mẫu thân đã không thiếu bạc của ngài, không cướp thê tử của ngài, cũng không phá chỗ ở của ngài, vậy thì. . . .” Tiểu Phàm đỡ mẹ mình ngồi dậy, đôi mắt to tròn mang theo mấy phần uy hiếp nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của Ân Tịch Ly: “Đại gia, ngài không được khi dễ mẫu thân như vậy, nếu không, Tiểu Phàm sẽ tức giận!”

Nếu Tiểu Phàm tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ân Tịch Ly nhìn con trai mình, tình cảm dịu dàng trong lòng lại hóa thành từng cơn sóng nhẹ, hơn nữa, lúc nhìn thấy bé bảo vệ Hạ Thiên như vậy, khóe miệng của hắn không nhịn được mà giương lên, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, đã khó tránh được cảm giác quen thuộc, đây chẳng phải là bản sao của mình ngày bé đó sao?

Nhìn bộ dáng không hề sợ hãi của Tiểu Phàm, quả không hổ là con trai của hắn, Ân Tịch Ly nhướn mày, dương dương tự đắc, nhất thời lại không chú ý đến cách xưng hô của Tiểu Phàm khi bé gọi hắn là ‘đại gia’.

Hắn nhìn Tiểu Phàm, chậm rãi nói: “Nàng ấy không thiếu bạc của ta, không cướp thê tử của ta, cũng không phá chỗ ở của ta, nhưng nàng ấy đã trộm đi một món bảo bối quan trọng nhất của ta, bảo bối này đối với ta mà nói, cho dù có đem cả thiên hạ ra để so sánh cũng không thể nào so sánh được, con nói xem, mất đi bảo bối quan trọng như vậy, ta có thể không tức giận sao? Mà mẫu thân của con, lại mang bảo bối của ta giấu đi nhiều năm như vậy, con nói, mẫu thân của con thật sự không nợ ta sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm nghiêm túc hẳn lên: “Mẹ, mẹ thật sự là đã trộm mất bảo bối của ngài ấy sao?” Hình như bảo bối kia lại còn là một thứ vô giá! Vậy thì hỏng rồi, đến khi nào thì hai mẹ con bé mới trả nổi đây?

Hay là giết người diệt khẩu. . . vậy thì cũng có thể không cần trả lại đúng không? Trong lòng bé đã tính toán đến khả năng này.

“Nói bậy! Đại thúc thúi, người đừng có mà nói hươu nói vượn, ta trộm bảo bối của người lúc nào?” Hạ Thiên tức giận, tâm địa của đại thúc này thật xấu xa, lại dám vu oan giá họa cho nàng!

“Không có sao?” Ân Tịch Ly cười một cách thâm trầm, lớn tiếng nói: “Tiểu Phàm, đem một con dao nhỏ lại đây!”

Hạ Thiên sửng sốt, Tiểu Phàm cũng ngây ngẩn cả người, không rõ lúc này Ân Tịch Ly đột nhiên lại muốn lấy con dao nhỏ tới để làm gì? Chẳng lẽ, hẳn biết bọn họ không trả nổi, cho nên chuẩn bị giết chết bọn họ sao?

Suy nghĩ của Tiểu Phàm bỗng chốc vòng vo mấy trăm lần, bé nghĩ, cho dù vị đại gia này có xuống tay với hai mẹ con bé thì sư phụ cũng đang đứng ở bên ngoài, sư phụ sẽ không để cho hắn dễ dàng ra tay như vậy, nghĩ thế, bé mới chậm rãi cầm con dao nhỏ mà mình vẫn luôn mang theo để phòng thân đưa lên cho hắn.

Ân Tịch Ly trừng mắt nhìn Hạ Thiên, sau khi tiếp nhận con dao nhỏ liền không nói hai lời mà trực tiếp vung lên.

Sột soạt – Sột soạt – Sột soạt —— Sột soạt – Sột soạt - Sột soạt ——

Khi một mớ râu dày chậm rãi rơi xuống, trong giây lát, Hạ Thiên mới hiểu rõ hắn đang làm gì, sắc mặt nàng trắng nhợt, xông lên phía trước: “Đừng, đừng! Người không được cạo râu!”

Ân Tịch Ly cười lạnh: “Thế nào? Không dám để cho Tiểu Phàm nhìn thấy khuôn mặt của ta sao?”

Hạ Thiên cắn cắn môi, không trả lời, nhưng bàn tay lại khẽ run lên.

Nàng. . . . quả thật là không muốn để cho Tiểu Phàm trông thấy diện mạo thật sự của Ân Tịch Ly, bảy năm trước, vào cái đêm hôm đó, nàng đã trúng phải xuân dược của Hướng Linh Lung, lúc đó nàng đã cho rằng, kẻ làm nhục nàng chính là cái gã áo đen canh giữ nàng ngày ấy, thế nhưng, cho đến khi nàng sinh ra Tiểu Phàm, rồi lại nhìn nó dần dần lớn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này, lại cực kỳ giống một người khác, nàng cũng đã từng hoài nghi, có lẽ, cái người đã phát sinh quan hệ với mình ngày hôm đó không phải là gã áo đen, mà là hắn. . . . Ân Tịch Ly!

Tiểu Phàm nhìn thấy mẹ mình như vậy, đôi mắt to tròn không biết là đang ẩn chứa điều gì, đột nhiên lại giống như là hiểu ra chuyện gì, bé chỉ lặng lẽ đứng im một lát, sau đó, bàn tay nhỏ bé bỗng cầm lấy con dao nhỏ, trèo lên giường, đứng ở trước mặt Ân Tịch Ly, nhìn hắn một lát, rồi lại nâng con dao nhỏ lên, giúp Ân Tịch Ly cạo đi chòm râu kia.

Hạ Thiên trông thấy hành động đó của Tiểu Phàm, sắc mặt của nàng bỗng trở nên trắng bệch.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ dần dần hiện ra ở trước mắt Tiểu Phàm, Ân Tịch Ly – người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam, vẻ đẹp của hắn, kinh diễm đến tột cùng, khiến cho ai đã từng trông thấy dù chỉ một lần cũng sẽ không thể nào quên được.

Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc này, do dự một lát, bé lại nhảy xuống giường, chạy tới bên cạnh bàn trang điểm, nhìn vào trong gương, ngắm kỹ khuôn mặt của chính mình hết nửa ngày.

Mắt, mũi, không khác nhau là bao. Ngũ quan cũng tương tự như thế, giống như là từ trong một khuôn mà đúc ra, chỉ cần hai người bọn họ đứng chung một chỗ thì không ai dám hoài nghi bọn họ không phải là cha con.

Ân Tịch Ly không hề nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng dõi theo từng hành động của con trai mình, hẳn biết, con trai của hắn rất thông minh, có một số chuyện không cần thiết phải nói rõ, bé cũng sẽ hiểu.

Sau một lúc lâu, Tiểu Phàm bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn Ân Tịch Ly mang theo sự đồng cảm: “Ngài nói không sai, mẫu thân thật sự rất đáng đánh đòn!”

Nói xong, bé cầm lấy con dao nhỏ, vẽ mặt lộ ra một chút khổ sở, cúi thấp đầu, sau đó đi ra ngoài.

“Tiểu Phàm!” Hạ Thiên lo lắng con trai bảo bối của mình sẽ không tiếp thu được chuyện này một cách đột ngột như vậy, nàng vô cùng lo lắng, cũng muốn đuổi theo sau, lại bị Ân Tịch Ly ngăn lại: “Trước khi giải quyết xong vấn đề giữa chúng ta thì nàng không được đi đâu hết!”

Hạ Thiên sốt ruột, nắm lấy bàn tay của Ân Tịch Ly, sau đó há mồm cắn xuống: “Người dám nói lung tung trước mặt Tiểu Phàm, người dám nói lung tung trước mặt Tiểu Phàm. . . .Đại thúc thú! Huhu. Người đền Tiểu Phàm lại đây cho ta. . . .”

Ân Tịch Ly sít sao nhúu chặt mày: “Ta là cha của nó, vì sao ta không thể nói?”

“Người không phải!”

“Ai nói ta không phải?”

“Người không phải!”

“Hạ Thiên!” Ân Tịch Ly cũng nổi giận, hét lên một tiếng: “Nàng lặp lại lần nữa thử xem?”

Hạ Thiên đang vô cùng lo lắng cho Tiểu Phàm, sao lại không dám nói chứ? Hơn nữa, những năm gần đây phải chịu nhiều ủy khuất, nàng cũng không thềm quan tâm đến Ân Tịch Ly, chỉ thở phì phì nói: “Ân Dã Thần và Hướng Linh Lung hòa nhau hãm hại ta, lúc đó người ở đâu, người cũng chỉ lợi dụng thời điểm lúc ta bị trúng độc, mất khống chế mà khi dễ ta! Người thì có khác gì bọn họ chứ?”

Trong nháy mắt, Ân Tịch Ly hóa đá, sắc mặt giống như tảng băng trên đỉnh Tuyết Sơn ngàn năm, âm trầm đến đáng sợ, hàn ý khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, hần gắt gao nhìn thẳng vào Hạ Thiên, như thể muốn chọc thủng vài lỗ trên khuôn mặt nàng.

Nàng nói, hần và bọn họ không có gì khác nhau.

Nàng nói, hần thừa dịp nàng trúng độc. khi dễ nàng sao.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Hạ Thiên cũng có chút hối hận, trông thấy sắc mặt của hần thâm trầm đến đáng sợ, nàng lại càng thêm hối hận vì cái tội nhanh mồm nhanh miệng của mình, nhưng mà, nàng đang lo lắng Tiểu Phàm sẽ suy nghĩ lung tung, cho nên cũng không muốn ngồi đây đôi co với hần nữa.

Từ trên giường bước xuống, ngay cả giày cũng không kịp mang, Hạ Thiên vội vã chạy đi tìm Tiểu Phàm, nhiều năm như vậy, Tiểu Phàm chính là sinh mệnh của nàng, toàn bộ thế giới này, nàng không cần gì cả, chỉ duy nhất một mình Tiểu Phàm là nàng không thể nào đánh mất được.

Ân Tịch Ly không đuổi theo, cũng không hề nói câu nào, chỉ hờ hững đứng dậy, lạnh lùng bước ra khỏi cửa.

Lặng yên không một chút tiếng động, trong khoảnh khắc hần vừa bước ra khỏi cửa phòng, cái giường đột nhiên vỡ nát, từng mảnh gỗ nhỏ vụn vương vãi đầy trên mặt đất, giống như sự lạnh lùng của hần, vậy kín cả căn phòng.

122. Chương 122: Mẹ Con Gọi Ngài Là Đại Thúc, Con Gọi Ngài Là Đại Gia

Tiểu Phàm ngồi trên bậc thềm, hai tay chống cằm, ánh mắt nhìn đăm đăm vào ngọn núi cách đó không xa.

Từ lúc sinh ra tới khi bé bắt đầu hiểu chuyện, bé đã cho rằng sư phụ cũng chính là cha của mình, vì vậy mà bé vẫn luôn đặc biệt yêu thích sư phụ, sau này mẹ lại nói với bé rằng đó không phải là cha.

Bé hỏi mẹ, vậy cha là ai, cha đang ở nơi nào?

Lúc ấy, mẹ không nói gì, chỉ ôm bé rồi khóc, bé không hiểu tại sao mẹ lại khóc, mẹ chỉ nói rằng, mẹ bị người ta khi dễ, mẹ rất muốn về nhà, còn nói, trong nhà có một di tên là Ngón Hoan nữa.

Từ đó về sau, bé cũng không hỏi những chuyện có liên quan đến cha, bởi vì bé không muốn nhìn thấy mẹ khóc, chỉ trừ một vài lần mẹ chủ động nhắc tới mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, lại có một người xuất hiện trước mặt bé, người đó lại là cha. . . .

Đôi mắt của Tiểu Phàm đỏ hoe, bé cảm thấy sống mũi có chút cay cay, lại có chút chua xót, khiến cho bé phải khịt khịt vài cái.

Cha không giống như trong tưởng tượng của bé. . . .

“Tiểu Phàm!” Hạ Thiên từ phía xa chạy tới, nhìn thấy con trai bảo bối đang ngơ ngác ngồi trên bậc thềm, nàng cảm thấy lòng mình đau xót, nước mắt bỗng chốc tuôn rơi. . . .: “Huhu. . . .Tiểu Phàm. . . .Mẹ xin lỗi. . . .”

Tiểu Phàm quay đầu lại nhìn mẹ mình, khịt khịt mũi: “Mẹ đã nói rằng, mẹ không biết cha con là ai. . . .”

“Huhu. . . .thật xin lỗi. . . .” Nhưng mà, nàng đã thật sự đã nói như vậy sao? Hạ Thiên cảm thấy áy náy trong lòng.

“Con tin tưởng mẹ, nhưng mà, sau đó mẹ lại nói rằng, cha của con là một kẻ bạc tình, không quan tâm tới chúng ta nữa rồi.”

“Hu. . . .” Nàng còn nói cả những lời này sao? Sao nàng lại không nhớ tí nào hết vậy? Huhu. . . . Tiểu Phàm thật sự tức giận rồi.

“Con cũng đã tin lời của mẹ, nhưng rồi, mẹ còn nói, cha của con không phải là kẻ bạc tình, là do mẹ chê cha vừa nghèo, vừa già lại còn xấu xí, không thể nuôi nổi Tiểu Phàm, cho nên mẹ đã bỏ rơi người ta, rồi mang theo Tiểu Phàm bỏ chạy. . . .”

“Huhu. . . .?” Nàng thật sự đã nói như vậy nữa sao? Huhu. . . . Nàng thật là đáng chết mà. . . . Tại sao nàng lại có thể làm ô uế hình tượng của mình trong lòng con trai chứ.

“Con vẫn tin lời mẹ, nhưng mà hôm nay, một người vừa đẹp trai lại vừa có tiền xuất hiện, nói là cha của Tiểu Phàm, mẹ nói đi, rốt cuộc có phải là người đó hay không?”

Đôi mắt của Tiểu Phàm đỏ hoe, lại cố gắng không khóc, sự phụ đã từng nói, nam nhân không được khóc, mặc dù bé còn nhỏ nhưng cũng không thể khóc, bé muốn học cách bảo vệ một nữ nhân.

“Tiểu Phàm. . . .Huhu. . . . Mẹ nói thật với con. . . . Mẹ thật sự không biết. . . .” Hạ Thiên ôm chầm lấy con trai mình, nước mắt nước mũi đầm đìa, nghẹn ngào kể lể: “Mẹ bị người ta khi dễ. . . . Một tên nam nhân và một tên nữ nhân khốn kiếp. . . . đã hạ độc mẹ. . . . Mẹ nội nó, đã thể lại còn hạ xuân dược. . . . Mẹ trúng xuân dược nên chẳng còn biết gì nữa. . . . Chỉ thấy tên nam nhân khốn kiếp kia động tay động chân với mình. . . . Mẹ nội nó, sau đó mẹ đã hôn mê. . . .”

“Hôn mê?” Tiểu Phàm khịt khịt mũi: “Mẹ ngất đi rồi, vậy cha con đâu. . . .?”

“Con mẹ nó, làm sao ta biết cha con đang ở nơi nào. . . . Lúc ấy ta bị dọa sợ chết khiếp. . . . Sau khi tỉnh dậy thì bỏ chạy ngay lập tức. . . . Nhưng vận khí của mẹ con không tốt. . . . Lại rơi xuống sơn cốc. . . . Lúc đó mới gặp được sự phụ của con. . . .”

“Vậy tại sao dáng dấp của con lại giống người đó đến vậy?” Rốt cuộc, Tiểu Phàm cũng đã hỏi ra vấn đề mà bé vẫn luôn canh cánh trong lòng, trên đời này, ngoại trừ cha con thì còn ai có thể giống nhau như vậy?

“Con hỏi ta ta biết hỏi ai đây. . . .” Hạ Thiên khóc đến vô cùng thảm thiết: “Mẹ nội nó, ta bị khi dễ thể nào ta còn không biết nữa là. . . .”

Nghe đến đây, rốt cuộc Tiểu Phàm cũng tỉnh táo trở lại, bé lau khô nước mắt ẹ mình, sau đó mới từ từ phân tích: “Có phải là sau đó, vị đại gia đó đã đánh bay tên nam nhân và nữ nhân khốn kiếp kia rồi cứu mẹ ra ngoài đúng không?”

“Hức. . . ta cũng nghĩ như vậy. . . .” Hạ Thiên hung hăng gạt đi nước mắt: “Nếu không phải là chính mắt ta nhìn thấy Tiểu Phàm con càng lớn càng giống đại thúc, thì ta cũng sẽ không nghi ngờ hần. . . . Shit! Tại sao một chuyện tình bi thảm như vậy lại xảy ra với ta cơ chứ. . . .”

“Nói vậy, người đó rất có thể là cha của con?” Tiểu Phàm nghiêm túc nhìn mẹ mình: “Lần này mẹ sẽ không gạt con nữa chứ?”

Hạ Thiên rút cổ: “Ta nào dám gạt con. . . .” Nếu Tiểu Phàm không thêm để ý đến nàng nữa thì phải làm sao bây giờ? Nàng sẽ chết mất.

Tiểu Phàm cúi đầu ngẫm nghĩ một chút: “Mẹ, vậy mẹ có thể nói cho Tiểu Phàm biết tên nam nhân và nữ nhân khôn kiếp kia là ai được không?”

Hạ Thiên ôm chặt lấy con trai mình, gật gật đầu: “Được, Tiểu Phàm muốn biết cái gì, mẹ cũng sẽ nói hết, sẽ nói hết.”

Trăng tròn trên đỉnh núi, chiếu sáng cả một vùng không gian rộng lớn, hai mẹ con ngồi ôm nhau trên bậc thềm, cách đó không xa, Nhậm Diệc một thân áo trắng tung bay trong gió, hần lặng lẽ ngồi ở trên hành lang, ánh mắt dịu dàng dõi theo hai bóng hình lớn nhỏ, khóe miệng khẽ mỉm cười.

*

Lưu Viễn lại vô cùng bi thảm.

Tối nay, chẳng biết là ai đã đâm trúng đuôi của Ly vương điện hạ, ngài đang rất tức giận.

Điện hạ tức giận, hần sẽ vô cùng bi thảm, phục vụ kiểu gì cũng không vừa ý, cuối cùng lại bị Điện hạ trực tiếp ném ra khỏi lều.

Hần cũng không hiểu, là ai đã chọc điện hạ tức giận, chẳng lẽ là cái gã áo trắng đã đánh nhau với ngài lúc tối sao?

Lưu Viễn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy rất có khả năng này, vì vậy, hần khoát khoát tay, phân phó một tên lính: “Đi, mang cái tên nam nhân đã đánh nhau với điện hạ lúc tối đến đây, bổn soái muốn tự mình tra hỏi hần!”

Khoảng chừng mười tên lính nhận mệnh rời đi, Lưu Viễn thở phào một hơi nhẹ nhõm, haizz, chỉ cần bắt tên đó đến đây để cho điện hạ trút giận thì có lẽ điện hạ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lưu Viễn ngồi bên ngoài lều âm thầm tính toán, mà Ân Tịch Ly cũng đang ngồi ngây ngốc ở bên trong, bầu không khí xung quanh hần trở nên rét lạnh, hần cứ ngồi như vậy tận mấy canh giờ.

Ân Tịch Ly vạn lần không thể ngờ được, Hạ Thiên sẽ dùng những từ ngữ như vậy để hình dung về hần, đúng, là hần đã lợi dụng lúc nàng gặp khó khăn, nhưng nếu hần không làm vậy thì nàng sẽ chết mất, vậy nên hần cũng không còn cách nào khác.

Vậy mà cái người con gái không có lương tâm đó lại nói hần như thế nào?

Ân Tịch Ly hít một hơi thật sâu, như vậy mới có thể áp chế được lửa giận đang bốc cháy hừng hực ở trong lòng mình, tất cả những vui mừng, hạnh phúc khi hần nhìn thấy nàng và Tiểu Phàm, lại chỉ vì một câu nói của nàng mà tan nát.

Nha đầu kia. . . . Nha đầu kia. . . . Hần thật sự rất hận, hận không thể nào hung hăng đánh thật mạnh vào mông nàng!

“Nha đầu thú! . . .” Ân Tịch Ly mệt mỏi ngã vật xuống giường, hần ngửa đầu nhìn lên nóc lều, cảm thấy lòng mình cũng mệt mỏi rồi.

Hần không khỏi nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Phàm, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đó dường như cũng được đúc ra từ một khuôn mẫu của chính hần, cái ý nghĩ này khiến cho tâm tình của hần tốt lên rất nhiều.

Hần có con trai. . . .

Hắn vậy mà lại có con trai.

Thế nhưng, hắn lại bỏ lỡ khoảng thời gian sáu năm trước khi con trai mình lớn lên, nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại cảm thấy phiền muộn, tất cả đều do cái người con gái kia, nếu nàng không trốn đi thì làm sao hắn có thể bỏ lỡ khoảng thời gian con trai mình lớn lên được?

“Điện hạ! Điện hạ!”

Bên ngoài đột nhiên truyền tới một giọng nói của binh lính, Ân Tịch Ly nhướn mày, đang định quát to để bọn họ không làm phiền mình nữa thì Lưu Viễn đã lên tiếng trước: “Điện hạ đã ngủ rồi, có chuyện gì mà các người âm ỹ ở đây vậy?”

Tên lính kia lau mồ hôi, há hốc mồm, khuôn mặt không che giấu được vẻ khiếp sợ, ngón tay run rẩy chỉ vào một bóng dáng nho nhỏ đang đứng bên ngoài quân doanh: “Phó tướng. . . Bên ngoài. . . bên ngoài có một đứa bé tự xưng là con trai của điện hạ. muốn. . . muốn gặp điện hạ.”

Tên lính nói năng lắp bắp, Điện hạ. có con trai. rốt cuộc là từ khi nào vậy? Tại sao hắn chưa từng nghe ai nói tới? Hắn vốn cho rằng thằng bé đó gậy người, nhưng khi hắn nhìn thấy cái loại khí chất đó, cái loại khí chất cao cao tại thượng của một đấng quân vương, khiến cho người khác không thể coi thường lời nói của bé, vì vậy, hắn chỉ có thể chạy vào trong để bẩm báo.

“Con trai của điện hạ?” Lưu Viễn nhíu mày: “Nói hươu nói vượn, Điện hạ của chúng ta còn chưa có đứa con nào, sao có thể nửa đêm nửa hôm tìm tới đây như thế này, đuổi nó đi đi!”

“. . . Vâng!” Tên lính cúi đầu nhận mệnh, đang chuẩn bị quay ra đuổi người thì cửa lều của điện hạ bỗng nhiên được vén lên, để lộ ra khuôn mặt hớn hỏ và vui mừng của Ân Tịch Ly: “Tiểu Phàm tới à? Đây? Ở đâu?”

“Dạ?” Tên lính suýt chút nữa thì tự cắn lưỡi của mình, thấy điện hạ vội vội vàng vàng như vậy, chẳng lẽ thật sự là con trai của điện hạ tới đây sao? Hắn vội vàng chỉ về phía bên ngoài quân doanh: “Đang ở bên ngoài.”

Vừa dứt lời, bóng dáng của Ân Tịch Ly chỉ nhoáng lên một cái, rất nhanh đã xuất hiện ở bên ngoài trại lính.

Mà bóng dáng nhỏ bé đang đứng bên ngoài kia, chính xác là Tiểu Phàm.

Lúc này, bé đang yên lặng đứng chờ ở bên ngoài quân doanh, chờ tên lính chuyển lời giúp mình, đột nhiên, bé cảm thấy trước mắt bỗng lóe lên, một bóng dáng quen thuộc chợt xuất hiện ngay trước mắt.

“Tiểu Phàm, sao con lại tới đây?” Ân Tịch Ly nhìn sắc trời, lại nhướn mày hỏi: “Con đến đây một mình sao? Đã trễ thế này, lỡ chẳng may gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao bây giờ?”

“Đại gia, con tới tìm ngài có chút việc!” Tiểu Phàm chậm rãi nói.

Nghe vậy, Ân Tịch Ly nhíu mày hỏi: “Con gọi ta là gì?”

“Đại gia nha, mẹ của con gọi ngài là đại thúc, đương nhiên con phải gọi ngài là đại gia rồi!” Tiểu Phàm vô tội chớp chớp mắt: “Trừ phi ngài có thể làm ẹ của con sửa lại lời nói!” Lời này của bé hẳn là có ý đồ.

“Con. . . cái tiểu tử thú này!” Ân Tịch Ly nghe ra thâm ý trong lời nói của bé, không khỏi cười mắng một tiếng, sau đó ôm chầm lấy Tiểu Phàm vào trong ngực mình: “Để cha ôm con một chút!”

Thân thể của Tiểu Phàm bỗng chốc trở nên cứng đờ, ở trong lòng Ân Tịch Ly khiến cho bé cảm thấy không được tự nhiên, nhưng rồi sau đó cũng không động đậy nữa, bé vui đùa vào trong cổ của hắn, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, thì ra. . . đây chính là hương vị của cha sao?

Ân Tịch Ly thở dài một hơi đầy thỏa mãn, máu mủ là một thứ gì đó rất diệu kỳ, cho dù là lần đầu tiên gặp mặt, thì cũng đủ để cho người ta xóa bỏ mọi khoảng cách, đem hai người thắt chặt vào nhau.

Yên lặng một lúc lâu, Tiểu Phàm cảm thấy ôm đủ rồi, hơn nữa, bé cũng đã sáu tuổi, làm sao có thể để cho người ta ôm được? Vì vậy, bé hơi cựa quậy, có chút mất tự nhiên: “Con tới tìm ngài là có chuyện muốn thương lượng.”

Ân Tịch Ly đặt bé ngồi xuống, khẽ nhướn đôi hàng mi: “Có chuyện muốn thương lượng? Chuyện gì mà khiến cho con đêm hôm khuya khoắt như vậy còn tới tìm ta? Mẹ con có biết không?”

Tiểu Phàm nói: “Mẹ ngủ rồi, con canh lúc mẹ ngủ mới lên đi ra ngoài.”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, xem ra, con trai hẳn thật sự là có chuyện nên mới đến tìm hẳn, lại còn không muốn để cho Hạ Thiên biết nữa chứ!

“Đi nào, chúng ta vào trong lều rồi nói!”

Hai cha con nắm tay nhau, tay lớn nắm tay bé, từng bước từng bước đi vào bên trong quân doanh.

Bên trong quân doanh, tất cả binh lính, ai nấy đều trợn to mắt, nhìn điện hạ nhà mình dắt theo một đứa bé khoảng chừng năm sáu tuổi đang từ từ tiến vào, trên mặt hai người đều mang theo một nụ cười vui vẻ. Nhìn đến ngũ quan trên hai khuôn mặt giống nhau thế kia, khiến cho dây thần kinh của bọn lính trở nên yếu ớt, tất cả đều cảm thấy sắp sửa trời long đất lở đến nơi rồi.

123. Chương 123: Cùng Ngủ

Điện hạ. . . .thật sự có con trai!

Lại còn là một đứa con trai lớn như vậy nữa!

Đây chắc chắn là một bí mật lớn nhất trong lịch sử của vương triều Vũ Trinh mấy năm qua, bọn họ quả thật là không thể nào tưởng tượng nổi, nếu như bí mật này bị truyền về kinh thành thì sẽ gây nên chấn động lớn đến mức nào!

Từ trước đến giờ, Ân Tịch Ly đối với tất cả mọi chuyện vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng, vậy mà hôm nay lại phá lệ, bởi vì có con trai ở bên cạnh, toàn bộ tâm trí của hắn chỉ có con trai mình, vậy nên cũng chẳng thèm chú ý đến sắc mặt của bọn lính trong quân doanh.

Mặc dù Tiểu Phàm rất thông minh, nhưng dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, đã bao nhiêu năm trôi qua, đây là lần đầu tiên có cha ở bên cạnh mình, bé cảm thấy có chút căng thẳng, tâm trí đâu mà để ý đến người khác đang nghĩ gì nữa?

Một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi lướt qua đám binh lính, bọn họ đi tới đâu là cảm của bọn lính lần lượt rút theo tới đó, chỉ thiếu điều không lời luôn hai con mắt ra ngoài nữa thôi.

Mà phó tướng Lưu Viễn lại càng cảm thấy khó hiểu, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Đây chính là cậu bé vừa bán thuốc cho bọn họ tối nay, sao có thể trở thành con trai của điện hạ?

Chẳng lẽ, điện hạ rất thích thằng bé này cho nên muốn đem về làm con nuôi sao?

Lưu Viễn ngẫm nghĩ một chút rồi lại nhìn hai cha con đang dắt tay nhau vào trong lều, hắn cảm thấy rất có khả năng này, vì vậy, trong lòng bỗng có chút hối hận, sao hắn không nhanh chân hơn nhỉ, đứa bé đó khiến cho người ta yêu thích như vậy, mình cũng có thể mang nó về nhà mà, đáng tiếc, lại bị điện hạ đi trước một bước rồi!

Hai người trong lều lại không thèm quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cả hai cùng ngồi xuống chiếu, cha nhìn con, con nhìn cha, cứ như vậy gần nửa canh giờ, giống như đã nhiều năm không gặp, tối nay phải nhìn nhau cho thỏa nỗi nhớ mong.

Nhìn Tiểu Phàm, Ân Tịch Ly càng cảm thấy yêu thích không thôi, lại cảm thấy hối hận một lần nữa vì mình đã bỏ lỡ con trai bảo bối nhiều năm như vậy.

Rốt cuộc, Tiểu Phàm cũng cảm thấy, nếu bé cứ tiếp tục nhìn chăm chăm như vậy, e rằng sẽ dọa người cha mới vừa gặp mặt không bao lâu chạy mất, vì thế, bé liền ngồi ngay ngắn lại, do dự một lát rồi mới mở miệng hỏi như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Ngài khẳng định, ngài thật sự là cha của con sao?”

Lúc bé hỏi câu này, tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng bên trong tay áo, hai bàn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm chặt lại, có trời mới hiểu là bé đang căng thẳng biết bao nhiêu, người cha đang ngồi trước mặt thoát nhìn có vẻ không tệ lắm, vừa có tiền vừa có quyền, lại còn yêu nghiệt như vậy, nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ không thể nào gặp thêm một lần nữa.

Nhưng mà, cho dù có muốn nhận, cũng không thể nhận bừa, mặc dù mẹ vẫn luôn hoài nghi người này là cha của bé, nhưng rốt cuộc thì cũng chưa dám khẳng định, vì vậy, người làm con như bé, không thể làm gì khác hơn là đành chịu cực khổ một chút, tới đây để xác nhận người cha này rốt cuộc là thật hay là giả mạo.

Ân Tịch Ly khẽ mỉm cười: “Mẹ con đã lập gia đình rồi sao?”

Tiểu Phàm nhú mày: “Vẫn chưa!” Bởi vì những kẻ có ý đồ muốn thành thân với mẹ, nếu không phải là bị bé dọa cho sợ mà chạy thì cũng bị sự phụ đánh cho chạy luôn.

Ân Tịch Ly lại cười một tiếng: “Vậy con chính xác là con trai của ta rồi, tuyệt đối không sai được!”

Trái tim của Tiểu Phàm đang bị treo lên, ngay lập tức đã lặng lẽ hạ xuống, bé cảm thấy lòng mình dễ chịu hơn không ít: “Nhưng mẫu thân không biết!”

“Sao nàng lại không biết?” Ân Tịch Ly chau mày: “Nàng chỉ là đang giả bộ không biết mà thôi!”

Nha đầu kia chẳng có bản lĩnh gì, chỉ được cái giả ngu với giả bộ đáng thương là giỏi nhất! Nhìn khuôn mặt này của Tiểu Phàm, sao nàng có thể không đoán được Tiểu Phàm là con trai của ai? Nàng chỉ là đang cố ý mà thôi!

Tiểu Phàm cũng nhú mày, tất cả những biểu hiện của từng đường nét trên khuôn mặt đều giống Ân Tịch Ly như đúc: “Mẫu thân vẫn đang hoài nghi chứ thật sự cũng không biết đâu!”

“” Hàng chân mày của Ân Tịch Ly càng nhú chặt: “Chuyện này mà còn phải hoài nghi nữa sao? Bỗng vương đã nói rõ ràng như thế, nàng còn hoài nghi cái gì nữa?”

“Bây giờ mẫu thân đã biết rồi, ngài không được hung dữ như vậy nữa!” Vì muốn bảo vệ mẹ mình mà Tiểu Phàm ưỡn thẳng ngực, không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào Ân Tịch Ly.

Trông thấy sự bất mãn trong đôi mắt bé, Ân Tịch Ly thở dài, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hẳn lại bị con trai mình uy hiếp.

“Được, chỉ cần sau này, nàng ấy cũng ngoan ngoãn giống con thì dĩ nhiên ta sẽ không hung dữ như vậy nữa!”

Đoạn, hẳn lại nói tiếp: “Trước tiên hãy nói cho ta nghe một chút, muện thế này rồi mà con vẫn đến tìm ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nói đến chuyện chính sự, sắc mặt của Tiểu Phàm nhanh chóng trở nên nghiêm túc: “Ngày mai ngài sẽ phải rời đi sao?”

Ân Tịch Ly không ngờ Tiểu Phàm lại hỏi vấn đề này, hẳn có chút kinh ngạc nói: “Dĩ nhiên rồi, ngày mai ta phải rời khỏi huyện Lâm An, trở về kinh thành phục mệnh!” Giọng nói của hắn bỗng nhiên ngừng lại, rồi giống như nghĩ tới điều gì đó, hắn cúi đầu nhìn Tiểu Phàm: “Con không muốn trở về với phụ vương sao?”

Muện thế này mà bé còn chạy tới đây, chẳng lẽ là vì không muốn sáng sớm mai, hắn sẽ cho người đưa bọn họ trở về, cho nên mới phải lén lút giấu Hạ Thiên để chạy tới tìm mình?

“Không phải!” Ngoài dự liệu, Tiểu Phàm khẽ lắc đầu, trong đôi mắt to tròn xinh đẹp lại phát ra một thứ ánh sáng quỷ dị: “Con muốn đi theo ngài!”

Ân Tịch Ly bỗng cảm thấy lòng vui sướng: “Thật sao? Con đồng ý theo ta trở về kinh thành sao?”

“Vâng!” Tiểu Phàm gật đầu, trong lòng lại đang tính toán một kế hoạch khác, về mặt bình tĩnh, nói: “Nhưng ngài phải đáp ứng với con mấy điều kiện!”

Thì ra là còn có điều kiện! Khóe môi khẽ nhếch lên, đối với đứa con trai dám đặt cả điều kiện với mình như thế này, Ân Tịch Ly càng nhìn càng cảm thấy yêu thích không thôi, càng ngày càng cảm thấy, con trai bảo bối thông minh như vậy là di truyền từ hắn, tuổi còn nhỏ mà đã biết suy nghĩ thấu đáo như vậy rồi.

“Ta bảo này con trai, con cũng biết rõ, cho dù không đáp ứng điều kiện của con thì ta vẫn có thể mang hai mẹ con con trở về kinh thành, con cảm thấy mình còn có cơ hội để đặt điều kiện với phụ vương sao?” Ân Tịch Ly cố ý làm khó con trai mình, hẳn muốn xem thử bé sẽ ứng phó như thế nào.

Nghe hẳn nói vậy, mày kiếm anh tuấn của Tiểu Phàm bỗng trở nên căng thẳng, dường như có chút bất mãn, chợt, bé đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài.

Ân Tịch Ly thấy bé như vậy, lại cảm thấy khó hiểu: “Tiểu Phàm, con đi đâu vậy?”

Không phải là bé đang cố nghĩ cách khuyên mình đáp ứng yêu cầu của bọn họ sao? Sao lại cứ quay đi như vậy? Ân Tịch Ly cảm thấy có chút không hiểu được con trai mình đang nghĩ gì.

Tiểu Phàm vung tay lên, giọng nói có chút nhảm chán: “Con tới tìm ngài, mục đích là để nói một số chuyện quan trọng, nhưng ngài đã nói tất cả sẽ không đáp ứng, vậy con cũng không nên ở lại để lãng phí thêm thời gian nữa.”

Chi bằng quay trở về nghĩ cách để thoát khỏi bàn tay của hẳn còn hay hơn.

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười, giơ hai tay ra, ôm Tiểu Phàm vào trong ngực: “Con chẳng khác mẹ con chút nào, nói chuyện cũng thẳng thắn thật đấy!” Hẳn cười cười, xoa cái đầu nho nhỏ của bé: “Được rồi, ta sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của con, nhưng ta cũng muốn con đồng ý với ta hai chuyện!”

Tiểu Phàm đảo mắt một vòng, nếu người này là cha của mình, lại còn có tiền có thế như vậy, chắc là sẽ không bắt mình làm những chuyện ‘không có tính người’ đâu, nghĩ vậy, bé gật gật đầu: “Được, ngài nói trước đi!”

Nếu không làm được thì bé cũng sẽ không nói ra yêu cầu của mình – Tiểu Phàm âm thầm nghĩ.

Ân Tịch Ly vòng tay ôm bé lên cao, để cho cái đầu nho nhỏ của bé ngang tầm với khuôn mặt mình, trông thấy trong đôi mắt to tròn đen láy của Tiểu Phàm phản chiếu khuôn mặt ‘phong hoa tuyết đại’ của hẳn, hẳn mới hài lòng mở miệng: “Yêu cầu của ta rất đơn giản, thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay trở đi, con phải gọi ta là phụ vương!”

Nhớ đến những lúc bé gọi mình là đại gia, hẳn không nhịn được mà co giật khóe môi, nha đầu kia gọi mình là đại thúc thì thôi đi, dù sao hẳn nghe mãi cũng đã quen rồi, nếu nàng bỗng dưng không gọi hẳn là đại thúc nữa thì hẳn sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng dù gì Tiểu Phàm cũng là con trai hẳn, đúng không? Làm gì có đạo lý nào bảo con trai gọi cha là đại gia bao giờ, trở về kinh thành mà vẫn tiếp tục như vậy, e rằng mấy vị hoàng huynh sẽ cười nhạo hẳn mất!

Nhân dịp hẳn và Tiểu Phàm vừa mới gặp nhau, hẳn cũng phải mau chóng loại bỏ đi cái thói quen xấu này, tránh cho về sau bé càng gọi càng thuận miệng hơn.

Gọi ngài ấy là phụ vương? Tiểu Phàm nhú mày suy nghĩ một chút, dù thế nào thì ngài ấy cũng là cha của mình, gọi bằng phụ vương cũng đâu có gì sai, huống chi, lần này trở về kinh thành cũng là vì.

Nghĩ đến vấn đề này, bé cảm thấy trước sau gì cũng không thể tránh được, thế nên Tiểu Phàm gật đầu một cách sáng khoái, ngay lập tức liền mở miệng gọi: “Phụ vương!”

Thân thể của Ân Tịch Ly khẽ run lên, khóe môi càng lúc càng mở rộng, cuối cùng là ngoác ra hết cỡ, hé ra một nụ cười tuyệt mỹ tựa như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ dưới sắc xuân, xinh đẹp và ngát hương.

“Ngoan lắm, con trai!” Hẳn cười to, tâm tình như vọt lên chín tầng mây, sung sướng đến độ không thể nào hạ xuống được.

Khóe miệng của Tiểu Phàm khẽ co giật, gọi hẳn trở về: “Yêu cầu thứ hai là gì?” Không hiểu cái người này đang cười gì nữa, chỉ là một tiếng ‘phụ vương’ thôi mà? Bé bắt đầu có chút hoài nghi, cái người cha này. . . có khi nào bề ngoài thì trông lợi hại thế thôi, chứ thật ra, bên trong lại có chút. . . thiếu não? (não tàn =)))

“Yêu cầu thứ hai sao. . .” Ân Tịch Ly cười một tiếng: “Tối hôm nay không cho phép con trở về, phải ở lại đây ngủ với phụ vương.”

“” Không cho bé về, bắt bé ngủ cùng sao? Tiểu Phàm liếc mắt nhìn hấn: “Cái yêu cầu này. có thể từ chối được không?”

“Không thể!” Ân Tịch Ly sững mặt.

“Yêu cầu này. có chút không thỏa đáng!” Tiểu Phàm tiếp tục thuyết phục, từ khi lên ba thì bé đã không cần mẹ phải ngủ chung với mình nữa rồi, huống chi, bây giờ bé cũng đã sáu tuổi, còn phải ngủ cùng với người khác nữa sao? Chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì mặt mũi của đại Độc Thánh tương lai bé biết để vào đâu?

“Cha con ngủ cùng nhau, có gì không thỏa đáng?” Ân Tịch Ly khẳng khái giữ vững quyết định của mình, đã năm năm rồi, hấn chưa một lần được ngủ bên cạnh con trai, nay cơ hội đã đến, làm sao hấn có thể bỏ qua thêm lần nữa?

Tiểu Phàm nghiêm mặt đứng dậy nhìn hấn, bắt măn hô to: “Con đã sáu tuổi rồi!”

“Sáu tuổi thì thế nào! Vẫn là con trai của ta thôi!”

“Ngài có biết mắc cỡ không vậy?”

“Có gì mà phải mắc cỡ, con có đáp ứng hay không? Không đáp ứng thì không bàn nữa!”

“” Khóe miệng của Tiểu Phàm lại co rút thêm lần nữa, nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình, bé không thể làm gì khác hơn là cắn răng đồng ý: “Được!”

“Vậy mới ngoan chứ!” Ân Tịch Ly hài lòng cười ha ha: “Nói đi, con muốn phụ vương làm gì?”

Cho dù Tiểu Phàm muốn hấn lên núi đao, xuống biển lửa, hấn cũng cam tâm tình nguyện, cho dù Tiểu Phàm muốn hấn hái sao trên trời, hấn cũng nhất định sẽ nghĩ cách để hái cho bé.

“Con muốn ngài đáp ứng ba chuyện!”

“Ừ! Đừng nói ba chuyện, mười chuyện cũng được, con nói đi!”

Tiểu Phàm lấy từ trong ngực ra một tờ giấy Tuyên Thành [1], trên đó viết đầy chữ, bé mở ra một cách lưu loát, sau đó đặt lên bàn: “Chuyện thứ nhất, dùng Kim Ấn [2] của ngài đóng dấu vào đây!”

Chú thích

[1] giấy Tuyên Thành

[2] Kim Ấn: Ấn bằng vàng dùng để đóng dấu

124. Chương 124: Hiến Pháp Tạm Thời

Ân Tịch Ly tò mò cầm tờ giấy lên nhìn một chút, nụ cười trên mặt bỗng chốc cứng đờ, sau đó, lại thấy hấn mím môi thật chặt.

Trên tờ giấy Tuyên là mấy chục cái quy định, phía trên cùng có viết bốn chữ ‘HIẾN PHÁP TẠM THỜI’ rất to, nét chữ không lưu loát, lại có chút xiêu vẹo, vừa nhìn cũng biết là do tự tay Tiểu Phàm viết, mặc dù viết ngoáy nhưng bé lại đem tất cả những quy định này viết một cách cực kỳ nghiêm túc.

- Điều thứ nhất: không được phép hung dữ với mẫu thân, không được phép khi dễ mẫu thân, không được phép hù dọa mẫu thân.

- Điều thứ hai: không được cười tiểu thiếp, không được tới lầu xanh, không được nuôi nhân tình ở bên ngoài.

- Điều thứ ba: phải mua ấu thân thật nhiều quần áo, thật nhiều trang sức, thật nhiều phấn son, thật nhiều đồ ăn ngon.

- Điều thứ tư: nếu có ai dám mắng chửi mẫu thân, ngài phải mắng lại hắn. Nếu có ai dám đánh mẫu thân, ngài phải đánh lại hắn. Nếu có ai dám khi dễ mẫu thân, nếu ngài không muốn khi dễ hắn thì cứ trực tiếp tiến hẳn xuống gặp Diêm Vương là được rồi.

- Điều thứ năm:

- Điều thứ sáu:

Mỗi một quy định, bé đều lấy mẹ mình làm mục tiêu chính, lúc nào cũng xoay quanh mẹ, bởi vì mẹ mà lo lắng trước sau, suy nghĩ chu đáo, lại chẳng hề nhắc tới bản thân mình một chút nào.

Đôi mắt của Ân Tịch Ly dần trở nên ươn ướt, nơi khóe mắt bỗng có cảm giác cay cay, hắn không biết, đứa bé này đã phải lớn lên ở trong hoàn cảnh thế nào mới có thể bởi vì mẹ mình mà lo lắng mọi thứ một cách cẩn trọng như vậy, mỗi một câu nói, mỗi một hành động, bé đều vì mẹ ruột của mình mà suy nghĩ, lại hoàn toàn không hề nghĩ đến bản thân, đây thật sự là một đứa bé sáu tuổi sao?

“Phụ vương, người đã xem xong chưa? Nếu như không có ý kiến gì thì xin hãy dùng Kim Ấn đóng dấu vào đi!” Tiểu Phàm không hề chú ý tới sắc mặt của hắn, chỉ có chút đắc ý nhìn bản ‘HIẾN PHÁP TẠM THỜI’ mà mình đã tốn mất một canh giờ để viết ra. Chỉ cần phụ vương đóng dấu vào đây thì sau này bé sẽ không phải lo lắng mẹ mình bị người ta khi dễ nữa.

Nếu chẳng may bọn họ bị ai đó bắt nạt, thì cũng có một ngọn núi lớn như vậy làm chỗ dựa vững chắc, con đường rộng lớn ở phía trước chẳng phải là sẽ trở nên dễ dàng hơn rồi sao?

Ân Tịch Ly ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Lần này, hắn phải dùng một ánh mắt khác để đánh giá Tiểu Phàm. Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng hết mức để giọng nói của mình không trở nên run rẩy: “Tại sao con lại viết cái này? Chẳng lẽ. Lúc trước, hai mẹ con con. thường xuyên bị người ta khi dễ sao?”

“Hả?” Tiểu Phàm bỗng phát hiện có gì đó không đúng từ trên vẻ mặt của cha mình, đôi mắt to tròn khểch chớp, có phải là phụ vương đã hiểu lầm chuyện gì rồi hay không? Bé đang định mở miệng giải thích rằng, có bé và sự phụ ở đó, nào có ai dám khi dễ mẫu thân, bé viết những điều này cũng chỉ vì muốn chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn trước khi trở về kinh thành mà thôi.

Nhưng khi bé đang chuẩn bị mở miệng thì đột nhiên lại nghĩ, nếu phụ vương cho rằng trước đây mẹ thường xuyên bị người ta khi dễ, thì sau này, có thể nào, phụ vương sẽ không khi dễ mẹ nữa hay không? Có khi lại càng thương mẹ nhiều hơn bây giờ nữa? ! Nghĩ tới đây, trong lòng bé âm thầm vui vẻ, rồi khuôn mặt ngay lập tức lại trở nên buồn bã, đau khổ cúi đầu: “Tiểu Phàm. Tiểu Phàm còn nhỏ, đánh không lại bọn họ. Sự phụ lại không thường xuyên ở đây. Cho nên, mẫu thân. thường hay bị người ta khi dễ. bọn họ còn nói những lời rất khó nghe.”

Ân Tịch Ly đưa tay túm chặt vạt áo trước ngực, bỗng dưng cảm thấy tim mình đau nhói, cảm giác đó giống như có một tảng đá ngàn cân đang đè nặng bên trong lồng ngực, khiến cho hắn không thể nào thở nổi.

Mấy năm qua, nha đầu kia. đã trải qua một cuộc sống như vậy sao.

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy cũng đúng, dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái trời gả không chặt, bởi vì phải chăm sóc cho Tiểu Phàm, sao có thể không chịu nhiều khổ cực, sao có thể không mệt mỏi? Chẳng lẽ, Tiểu Phàm yêu thương nàng như vậy, nàng có thể không đau lòng sao?

Ân Tịch Ly cảm thấy lòng mình càng thêm nhức nhối, lại tự trách mình sao không thể tìm được nàng sớm hơn, để ẹ con bọn họ phải chịu nhiều khổ sở như vậy?

Tiểu Phàm nhìn thấy Ân Tịch Ly như có điều suy nghĩ, khuôn mặt lại dần dần lộ vẻ áy náy như đang tự trách chính mình. Trong lòng bé âm thầm vui vẻ, tốt lắm, đã đạt được hiệu quả như bé mong muốn rồi! Phải để cho cha biết mẹ đã khổ cực như thế nào thì cha mới có thể đau lòng ẹ. Mặc dù bây giờ cha là cha của bé, nhưng nếu cha dám khi dễ mẹ, thì bé cũng sẽ bắt chấp tất cả để bảo vệ mẹ của mình!

Nếu đây là một người cha lăng nhăng, không tuân thủ đúng theo chuẩn mực đạo đức của phụ nữ (Lời t/g: hình như cha của người là nam nhân mà? =))) thì bé nhất định sẽ đưa mẹ rời xa hẳn, xa thật xa! Bé tình nguyện để mẹ và sư phụ ở bên cạnh nhau chứ không cần một người cha như vậy!

“Sau này. . . sẽ không bao giờ. . . .” Ân Tịch Ly lẩm bẩm, giống như là đang tự cam kết với bản thân mình, lại giống như là đang cam kết với Tiểu Phàm: “Sau này. . . ta sẽ không bao giờ như vậy nữa!”

Không một chút do dự, hắn lấy Kim Ấn đặt xuống tờ giấy Tuyên, Kim Ấn này là vật tượng trưng cho Ly vương điện hạ, tượng trưng cho vinh dự của hoàng gia Chí Cao Vô Thượng. Con dấu được đặt xuống, để lộ ra những đường nét uốn éo, cong cong như kiểu chữ thư pháp, khóa chặt yêu cầu của Tiểu Phàm, cũng như khóa chặt lời hứa của hắn.

“Phụ vương, ‘HIỂN PHÁP TẠM THỜI’ này có hai bản, vẫn còn một bản nữa, người cũng đóng dấu nốt đi!” Tiểu Phàm lại lấy ra một tờ giấy Tuyên, bên trong đều là những quy định do bé tự viết ra.

Ân Tịch Ly cũng nghe theo lời bé, dùng Kim Ấn đóng dấu, Tiểu Phàm cầm hai bản ‘HIỂN PHÁP TẠM THỜI’, một bản thì cuộn lại, cất vào trong ngực mình, một bản thì lại đặt vào trong tay của Ân Tịch Ly: “Giấy trắng mực đen, cộng thêm con dấu của phụ vương, người nhất định phải tuân thủ đấy!”

“Được!” Ân Tịch Ly yêu thương xoa xoa đầu bé, dịu dàng hỏi: “Vậy còn yêu cầu thứ hai là gì?”

Tiểu Phàm hỏi: “Người có biết vì sao mẫu thân lại không muốn trở về kinh thành không?”

Ân Tịch Ly ngẫm nghĩ một chút, chợt nói: “Là vì. . . . Dã Thần sao?”

Tiểu Phàm không biết Dã Thần ở trong miệng cha mình là ai, nhưng Hạ Thiên cũng đã từng nói ‘chỉ có tên nam nhân và nữ nhân khốn kiếp kia’, cho nên khi nghe cha nói cái tên này, Tiểu Phàm liền âm thầm ghi nhớ ở trong lòng. Nam nhân khốn kiếp kia tên là Dã Thần sao? Bé nhớ kỹ rồi!

“Còn một ả nữ nhân khốn kiếp nữa.” Tiểu Phàm hỏi: “Người biết là ai không?”

“Nữ nhân khốn kiếp?” Ân Tịch Ly nói: “Là Hưởng Linh Lung!”

Chẳng qua là, bảy năm trước, Hưởng Linh Lung đã gả sang Hoàng Việt quốc, nghe đồn thì chỉ hai ngày sau khi xuất giá, ả ta đã bị đẩy vào lãnh cung, nhưng cũng không khóc không nháo, yên lặng sống ở trong lãnh cung. Có người đồn rằng, vào trong đó chưa được ba ngày thì ả ta đã tự sát. Về phần âm vệ của Ân Tịch Ly, sau khi đưa ả ta sang Hoàng Việt quốc an toàn thì cũng đã rút lui, vậy nên, hắn cũng không biết, rốt cuộc là ả ta đã chết hay chưa, mà cho dù ả ta không chết thì cũng đang ở bên Hoàng Việt xa xôi, vậy thì tại sao Hạ Thiên lại không chịu trở về?

Ân Tịch Ly nào biết, bởi vì Hạ Thiên không biết chuyện mà hắn đã làm, vậy nên, sau khi tỉnh lại thì nàng đã vội vã rời đi, sau lại rơi xuống vách núi, cứ như thể mà ngất ngốc ở trong sơn cốc hết bốn năm, vừa mới rời khỏi đó được hai năm, nhưng mà dù sao thì chuyện cũng đã trôi qua bốn năm rồi, Hạ Thiên cũng không muốn đi dò la tin tức về những chuyện đó nữa, vì vậy, nàng căn bản là chẳng hề hay biết chuyện gì đã xảy ra cả.

“Hưởng Linh Lung? Chính là cái ả nữ nhân khốn kiếp có dáng dấp giống hệt mẫu thân đó sao?” Tiểu Phàm âm thầm nhớ kỹ tên của ả.

“Không! Không giống một chút nào!” Ân Tịch Ly khẽ mỉm cười: “Mặc dù hai người bọn họ có khuôn mặt giống nhau nhưng là hai người khác nhau một trời một vực, sao có thể giống nhau như đúc được?”

Với tính cách đó của nàng, chỉ cần đứng trước mặt bọn họ thì hắn có thể ngay lập tức biết được người nào là Hạ Thiên, người nào là Hưởng Linh Lung.

“Phụ vương, con có cách để ả thân theo người trở về kinh thành, nhưng người phải đồng ý với con, nếu con và mẫu thân có phát sinh ra chuyện gì với đôi nam nữ khốn kiếp kia thì người cũng không được can thiệp!”

“Phát sinh ra chuyện gì?” Ân Tịch Ly nhíu mày, sao hắn càng nghe càng cảm thấy, con trai mình theo mình trở về kinh thành là vì có âm mưu nào đó chứ không phải là thật lòng muốn ở bên cạnh người cha là hắn đây? – Ân Tịch Ly trầm giọng nói: “Tiểu Phàm, con theo phụ vương trở về có phải là vì muốn thay mẹ con trả mối thù năm đó đúng không?”

125. Chương 125: Hai Cha Con – Một Vợ Diên

Tiểu Phàm chợt giật mình, không hiểu sao người ‘cha già’ bỗng chốc trở nên thông minh như vậy, chỉ nhìn một cái cũng đoán được suy nghĩ của bé? Ngay lập tức, bé vội vàng giả bộ đau khổ, khuôn mặt chất chứa đầy sự bi thương, khóe mắt rưng rưng khe ửng hồng, thấp giọng nói: “Bảo thù gì cơ? Chẳng qua, Tiểu Phàm chỉ lo lắng, lỡ chẳng may lại gặp phải bọn họ. . . . Dù sao bọn họ cũng ở trong kinh thành. . . . Nếu gặp lại, mẫu thân nhất định là sẽ rất khổ sở, tính tình của mẫu thân, phụ vương hẳn cũng biết, chỉ cần nói sai mấy câu thì cũng đủ để chọc giận bọn họ rồi. . . . Vậy nên mới khiến phụ vương lo lắng không thôi. . . .”

Trông thấy con trai bảo bối của mình tủi thân, trong lòng Ân Tịch Ly cảm thấy có chút áy náy, biết mình đã hiểu lầm bé, hần vội vàng nói: “Xin lỗi con, là do phụ vương đã suy nghĩ nhiều rồi!”

Quả thật là hần đã suy nghĩ nhiều rồi, cho dù Tiểu Phàm rất thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé sáu tuổi, sao có thể có những suy nghĩ như vậy?

Song, Ân Tịch Ly thật sự là đã quá xem thường Tiểu Phàm, đối với đệ tử duy nhất của đại Độc Thánh, Tiểu Phàm – một đại Độc Thánh tương lai, sao có thể đem so sánh với một đứa trẻ miệng còn hôi sữa được?

Sau này, khi mà kinh thành bị một người nào đó quây đến long trời lở đất, khi đó, Ân Tịch Ly mới biết, con trai của hần kinh khủng tới mức nào.

“Chuyện này, phụ vương đồng ý! Vậy còn yêu cầu thứ ba?” Ân Tịch Ly hỏi.

“Yêu cầu thứ ba tạm thời cứ để đó đi, bởi vì bây giờ Tiểu Phàm vẫn chưa nghĩ ra, đề phòng sau này phụ vương giờ quẽ.”

Ân Tịch Ly buồn cười: “Được, được, để bao lâu cũng được.”

Hần ôm chầm lấy cơ thể nhỏ bé của Tiểu Phàm, cất giọng trầm trầm: “Phụ vương cảm thấy thật hối hận, nếu như có thể tìm thấy hai mẹ con con sớm hơn, thì tốt biết bao. . . .”

Tiểu Phàm chớp chớp mắt, nâng bàn tay nhỏ vỗ vỗ nhẹ vào lưng hần, an ủi nói: “Không muộn không muộn, bây giờ vẫn chưa muộn.”

“Haha. . . . Con, cái tên tiểu tử này!” Ân Tịch Ly cười sang sảng. “Đi ngủ thôi, sáng sớm mai phụ vương dẫn con về gặp mẫu thân, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau trở về kinh thành!”

*

“Tiểu Thiên Thiên. . . . Nàng thật sự muốn bỏ rơi ta sao?” Nhậm Diệc đại ca, cũng chính là vị sư phụ ‘nào tàn’ của Tiểu Phàm, giờ phút này lại đang nước mắt ngấn nước mắt dài, đưa tay kéo kéo bàn tay của Hạ Thiên, trông có cảm giác vô cùng đau khổ: “Sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy, sao nàng có thể bạc tình bạc nghĩa với ta như vậy. . . .”

“Cái này. . . .cái này. . . . Ta không có. . . .” Hạ Thiên vội vã lau mồ hôi: “Thật ra thì ta cũng đang rất thất vọng.”

Nàng quay đầu lại, nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, chẳng lẽ con thật sự muốn rời bỏ sư phụ, rời bỏ mẫu thân, đi theo cái tên đại thúc ghê tởm này trở về kinh thành sao?”

Tại sao? Tại sao đứa con trai nàng khổ cực nuôi nó lớn khôn, vừa nhìn thấy đại thúc lại giống như người mất hồn, muốn đi theo người ta rồi? Chẳng lẽ đi theo nàng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, đêm không ngủ ngon sao? Huhu. . . . Đó là con trai của nàng nha.

“Tiểu Phàm, vứt bỏ sư phụ thì cũng không sao, nhưng con không được bỏ rơi mẹ nha. . . .” Hạ Thiên nặng nề khịt khịt mũi, để cho khuôn mặt đang khóc của mình trông ‘hoa lệ đáng yêu’ hơn một chút, hy vọng có thể khiến cho cái tên quỷ nhỏ kia động lòng trắc ẩn.

Tiểu Phàm trợn mắt, cố kìm chế cái ý nghĩ muốn nhào lên bịt miệng của hai cái người đang xúc động kia đi, bé cất giọng nói: “Sư phụ, mẫu thân, Tiểu Phàm nói, là chúng ta cùng đi, là CÙNG ĐI đó!”

Cùng đi nha, bọn họ nghe không hiểu sao? Sao lại không hiểu cơ chứ? Chẳng lẽ hai chữ này khó hiểu như vậy sao?

Ân Tịch Ly bĩu bĩu môi, trong lời nói có chút không tình nguyện: “Tiểu Phàm, con chỉ bảo là sẽ nói với mẫu thân, sao bây giờ lại xuất hiện thêm một con chim sẻ ở đây vậy?”

Hắn liếc mắt nhìn Nhậm Diệc, ánh mắt mang theo thái độ thù địch, hắn vừa nhìn cũng biết, cái tên nam nhân này là đang cố tình đánh vào chủ ý của nha đầu kia, đừng tưởng rằng hắn không biết! Hừ, cũng không chịu nhìn xem một chút, nha đầu kia là ai! Nàng là mẹ của con trai hắn nha! Dám tranh giành nữ nhân với hắn? Thật là to gan!

“Phụ vương, sư phụ không phải là người ngoài mà là sư phụ của Tiểu Phàm!” Tiểu Phàm trả lời. Nói giỡn sao? Lần này trở về kinh thành, nhất định là phải có sư phụ đi cùng, nếu không, lúc đối phó với kẻ thù, chẳng may gặp phải tình huống mà mình không giải quyết được thì biết tìm ai để cứu viện bây giờ? Tìm phụ vương sao? Nếu cái người khi dễ mẫu thân là hoàng thượng? Phụ vương chắc chắn là sẽ không giúp! Cho nên, sư phụ nhất định phải đi cùng bọn họ.

“Hừ, Tiểu Phàm, con thấy không, đã có người không hoan nghênh chúng ta, chúng ta còn đi làm gì? Đi thôi, trở về sơn cốc ngắm hoa thưởng nguyệt!” Khuôn mặt của Nhậm Diệc lộ vẻ khinh thường, cũng chẳng thèm liếc nhìn Ân Tịch Ly một cái, đã trực tiếp buông lời khinh bỉ.

“Tiểu Phàm. . . .” Hạ Thiên mang theo đôi mắt đầm lệ, cố làm ra dáng vẻ đáng thương, hy vọng có thể thay đổi tâm địa sắt đá của con trai mình.

Ai ngờ, cái mà Tiểu Phàm đáp trả nàng lại là một khuôn mặt càng đáng thương hơn nữa: “Mẹ. . . .” Đôi mắt to đỏ hồng, nước mắt thì cứ phải nói muốn rơi là rơi (Lời t/g: nhờ bán thuốc mà luyện ra được =)) , đôi mắt đầm lệ dần trở nên mờ mịt, thoát nhìn trông vô cùng đáng thương, khiến cho người ta cảm thấy không đành lòng, bé cất giọng đầy ủy khuất: “Chẳng lẽ, mẹ hy vọng Tiểu Phàm không có cha sao. . . .”

Hạ Thiên ngẩn ra, một câu này của Tiểu Phàm đã đánh vào nơi sâu nhất trong lòng nàng, từ trước đến nay, nàng vẫn luôn cố gắng dùng tình yêu thương để bù đắp cho bé, chỉ sợ nhất một điều là nghe bé nói, bé muốn có cha, rốt cuộc, ngày này cũng đã đến rồi sao?

Đôi mắt nàng khê sụp xuống, rơi vào trầm lặng.

Phía trước, Ân Tịch Ly ôm thân thể nhỏ bé của Tiểu Phàm vào trong ngực mình, sau đó lại nhẹ nhàng xoa đầu tựa như là đang an ủi bé: “Ngoan, phụ vương đã ở đây rồi, bây giờ hay sau này cũng vậy!”

“Phụ vương. . . .”

“Tiểu Phàm. . . .”

Hai người chẳng coi ai ra gì, cùng hòa nhau diễn một vở kịch ‘phụ tử tình thâm’, một đứa con trai vô lương, gặp phải một người cha vô lương, hai người xúm lại, tạo thành một vở kịch, vừa diễn vừa xưng cha cha con con, khiến cho Nhậm Diệc tức đến nổi đen mặt, chỉ hận không thể bước lên một bước để tách hai cha con nhà này ra! Nếu không phải Tiểu Phàm đã nói trước với hắn mục đích của lần trở về kinh này, thì hắn thật sự còn cho là hai người bọn họ đang. . . .

Nhưng mặc dù là vậy, trong lòng hắn vẫn ý thức được một mối nguy hiểm cực mạnh, chẳng lẽ, Tiểu Phàm thật sự là con trai ruột của tên này? Nếu vậy, Hạ Thiên và hắn ta. . . .chẳng phải là. . . .?

Hắn quay đầu lại nhìn Hạ Thiên, trông thấy nàng đang cup mắt, lông mi dài che khuất đi tâm tình ẩn giấu bên trong, khiến cho hắn không thể nhìn ra là nàng đang nghĩ gì, nhưng dù vậy, hắn vẫn cảm thấy được lòng nàng đang nặng trĩu.

Khẽ thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ, hắn đi đến bên cạnh Hạ Thiên, lặng lẽ nói: “Tiểu Thiên Thiên, quên đi, chúng ta sẽ đi cùng Tiểu Phàm chứ?”

Hạ Thiên nâng mắt nhìn hẩn một chút, rồi lại chuyển mắt đến trên người Ân Tịch Ly, lúc này, hai người đã diễn xong vở kịch ‘phụ tử tình thâm’, ba con mắt, hai lớn một nhỏ đang nhìn nàng chăm chú, như là đang chờ nàng đưa ra quyết định.

Sau lưng hai người đàn ông là một đám thiên quân vạn mã nhàn rỗi thành thơi, mà hai cái người đứng đầu hàng vạn người này lại là hai người đàn ông vô cùng xuất sắc. . . Hạ Thiên từ từ lấy lại bình tĩnh, sau đó khẽ gật đầu.

Đôi mắt của Tiểu Phàm sáng lên, khẽ quay đầu lại, đặc ý nhìn phụ vương, ánh mắt tựa như muốn nói: Haha, cha nhìn xem, con đã nói là có thể mà!

Giỏi lắm nhóc con, ta biết con rất lợi hại mà! – Ân Tịch Ly cong cong khóe môi, nụ cười chậm rãi nở rộ.

126. Chương 126: Phụ Vương, Con Nghèo Lắm!

Sau khi Hạ Thiên gật đầu, có một người lập tức xuất hiện, dắt theo một con Lương Câu (ngựa) giao cho Nhậm Diệc, mặc dù Ân Tịch Ly thật sự không muốn cho hẩn đi cùng nhưng vì đây là yêu cầu của con trai bảo bối cho nên hẩn không thể không đồng ý.

Hạ Thiên và Tiểu Phàm được bố trí ngồi trong một cỗ xe ngựa rộng rãi thoáng mát, trên xe lót nệm lông cừu Tây Vực rất dày, cho dù là ngồi hay nằm cũng đều cảm thấy vô cùng mềm mại và thoải mái.

Tiểu Phàm sáng khoái nằm xuống bên cạnh Hạ Thiên, một tay lạng lẽ cầm lấy ngón tay út của nàng: “Mẫu thân, cái xe ngựa này còn lớn hơn so với gian phòng của chúng ta nữa!”

Hạ Thiên quan sát chung quanh, sau đó quay lại cười khổ: “Đúng nha, người có tiền quả nhiên là có khác mà!”

“Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cũng là người có tiền!” Tiểu Phàm thản nhiên nói, cũng không thể nghe được sự mừng rỡ hay ghen ghét ở trong lời nói, bé chỉ bình thản nói ra giống như là đang nói một sự thật hiển nhiên.

“Sau này không thể tiếp tục bán thuốc được nữa rồi” Hạ Thiên ngậm ngùi nói.

“Tại sao?” Tiểu Phàm khẽ nhồm dậy, chống mắt buồn bực nhìn Hạ Thiên.

“Con thử nghĩ mà xem, đại thúc đường đường là một Vương gia, nếu chúng ta tiếp tục ra ngoài bán thuốc thì người khác sẽ nói đại thúc như thế nào?”

“Mẫu thân là đang quan tâm đến phụ vương sao?”

“ Vớ vẩn, ta chẳng qua là không muốn làm liên lụy đến người khác mà thôi, cái này gọi là thiện lương!”

“Ồ, vậy thì cứ mặc kệ đi, phụ vương không sợ chúng ta làm liên lụy đâu, chúng ta cứ đem thuốc về kinh thành bán, nghe nói mọi người ở kinh thành đều rất giàu có, một lọ thuốc mình bán năm mươi lượng bạc là được rồi!”

“Aizz, như vậy không tốt!”

“Sao lại không tốt? Cứ quyết định như vậy đi.”

Bên trong xe ngựa, hai mẹ con nói câu được câu không, bàn bạc sau khi trở về kinh thành sẽ làm ăn buôn bán như thế nào, mà ở bên ngoài, Ân Tịch Ly cười ngựa, đi trước xe ngựa của hai người bọn họ, một bước cũng không rời, có lúc lại khẽ mỉm cười, có lúc lại hơi nghiêng đầu vào sát xe ngựa để nghe xem hai mẹ con đang nói gì. Ngẫm nghĩ một chút, rốt cuộc cũng không nhận được nữa, Ân Tịch Ly do dự trong giây lát rồi tung người nhảy vào trong xe ngựa.

Đôi con người màu xanh lục của Nhậm Diệc khê lóe lên, cố gắng áp chế cái ý nghĩ muốn lôi Ân Tịch Ly ra ngoài, hấn vung roi quất vào mông ngựa: “Giá ——” tốc độ chợt tăng, con ngựa bỗng chốc vọt lên.

Hắn có chút hối hận vì đã đồng ý với kế hoạch của Tiểu Phàm. . . .

Ân Tịch Ly vén rèm xe ngựa, đập vào mắt hắn chính là hình ảnh hai mẹ con đang nằm ngả nằm nghiêng, vừa ngủ vừa ngáy.

Cỗ xe ngựa này vô cùng rộng rãi, lại được lót đệm cừu Tây Vực rất dày, mặc dù đang chạy với tốc độ rất nhanh nhưng bọn họ chẳng hề cảm thấy khó chịu, ngược lại, lại còn được ngủ một giấc ngon lành.

Ân Tịch Ly cười cười, nhẹ nhàng đi vào bên trong, cởi tấm áo choàng đang khoác trên người xuống, sau đó đắp lên người hai mẹ con bọn họ. Hai thân thể nhỏ bé được bao phủ kín mít, Ân Tịch Ly lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, ngắm con trai bảo bối và cô gái của hắn đang ngủ say.

Hạ Thiên vẫn mong manh nhỏ bé như vậy, chẳng khác bảy năm trước là bao, chỉ có thêm một chút tư vị của người làm mẹ, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ, mặc dù không lớn bằng một bàn tay của hắn thế nhưng hai gò má phần hồng vẫn như cũ, khiến cho lòng hắn cứ nhộn nhạo xôn xao.

Khê vuốt ve gò má mềm mại, rồi lại khê vuốt lên hàng chân mày bởi vì nằm mơ mà khê nhăn lại, hắn cúi người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng: “Hạ Thiên. . . Nàng. . . cái nha đầu thú vị này. . . .”

Cuối cùng cũng đã trở lại rồi, lần này, ta sẽ không để nàng bỏ trốn một lần nữa, cho dù có phải trói nàng hay nhốt nàng lại, thì ta cũng thà rằng để cho nàng hận ta, chứ ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng bỏ ta mà đi một lần nữa.

Nàng, Thiên nhi của ta!

Tiểu Phàm theo sư phụ Độc Thánh học mấy năm, đối với giấc ngủ vẫn luôn rất cảnh giác, bình thường cũng ngủ không sâu, bé mơ hồ cảm thấy bên cạnh giống như có người đang nhẹ nhàng nói chuyện, khê mở mắt, có chút nghi ngờ, lại nhìn thấy Ân Tịch Ly đang ngồi bên cạnh, mỉm cười dịu dàng nhìn mẫu thân.

Đôi con người khê động, phụ vương đối với mẫu thân. . . .

Dường như cũng không giống như lời mẫu thân vẫn nói?

Mẫu thân nói, phụ vương là Vương gia cao cao tại thượng, còn mình chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ bị người dạy dỗ, phụ vương không thích mẫu thân, mẫu thân cũng không thích phụ vương, thân phận của hai người khác nhau một trời một vực, cho dù người ta có thật sự là phụ vương của bé thì mẫu thân cũng sợ là không thể nào dễ dàng nhận tổ quy tông như vậy được, ‘lễ nghi của hoàng thất’ và ‘môn đăng hộ đối’, mẫu thân chỉ sợ rằng mình không thể trèo cao.

Nhưng bây giờ nhìn lại, phụ vương thật sự là không thích mẫu thân sao?

Bé biết sư phụ rất thích mẫu thân, lúc trước bé cũng hy vọng sư phụ có thể ở bên cạnh mẫu thân, giống như cha của bé, ánh mắt của sư phụ khi nhìn mẫu thân, cũng giống như cha bây giờ vậy, tựa như một hồ nước mùa xuân, êm đềm và tĩnh lặng, khiến cho người ta phải trầm mê.

Phụ vương. . . .thích mẫu thân.

Bé đưa ra một cái kết luận vô cùng chắc chắn.

Sau đó, lại lặng lẽ nhếch môi cười.

Chẳng qua là. . . . hình như mẫu thân không thích phụ vương?

Bé buồn bực tự hỏi chính mình, rằng bé nên để ấu thân ở bên cạnh sư phụ, hay là nên để ấu thân ở bên cạnh phụ vương đây?

Đây thật sự là một vấn đề nan giải!

Tiểu Phàm đang tập trung suy nghĩ nên không hề phát hiện, trong lòng bé, vị trí của Ân Tịch Ly chỉ vừa mới quen trong một buổi tối, đã ngang hàng cùng với Nhậm Diệc mà bé chung sống suốt bảy năm qua.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói khe khẽ, kéo suy nghĩ của bé trở về, vừa quay đầu lại, bé trông thấy Ân Tịch Ly đang nhìn mình, khóe môi khẽ nhếch lên, cười như không cười.

“Đang nghĩ về phụ vương.” Bé thành thật trả lời, hoàn toàn không có ý định giấu giếm.

Ân Tịch Ly sững sốt, chợt cười: “Nghĩ về phụ vương làm gì? Chẳng phải là phụ vương đang ở bên cạnh con sao?”

Tiểu Phàm trợn mắt nhìn hấn, đột nhiên nói: “Con đang suy nghĩ, sau khi trở về, phụ vương sẽ cho Tiểu Phàm bao nhiêu bạc.”

Ân Tịch Ly lại bị lời nói của con trai mình làm cho sững sốt một lần nữa: “Sao con lại nghĩ đến vấn đề này?”

Tiền của hấn không phải là của bé sao? Chuyện này mà cũng phải suy nghĩ nữa à? Ân Tịch Ly phát hiện, suy nghĩ của con trai bảo bối xoay chuyển rất nhanh, người bình thường không thể dễ dàng bắt kịp, cũng may, hấn là cha của bé, cũng coi như là có thể ứng phó kịp.

“Bởi vì Tiểu Phàm rất cần bạc, chỉ sợ phụ vương không muốn cho.” Tiểu Phàm vẫn nói một cách thành thật, quả thực là bé rất cần tiền, cần rất nhiều, rất nhiều tiền, bé mở to đôi mắt tràn đầy mong đợi nhìn Ân Tịch Ly: “Phụ vương, con nghèo lắm!”

Ân Tịch Ly ngay lập tức tháo một mảnh ngọc bội đang đeo trên cổ mình, sau đó lại đeo vào cổ của Tiểu Phàm: “Đây là tín vật của phụ vương lúc vừa mới bước chân vào giang hồ, thuộc hạ của ta mở rất nhiều ngân hàng tư nhân, nếu con cần tiền thì có thể cầm tín vật này đến bất kỳ ngân hàng nào để lấy tiền!”

Đôi mắt của Tiểu Phàm sáng lên, trong lòng cảm thấy hồi hộp, phụ vương quả nhiên là một người dễ nói chuyện, bé cười cười như hồ ly, lại đem mảnh ngọc bội nhét vào trong áo hết như một tên trộm, phía trên mảnh ngọc bội vẫn còn mang theo hơi ấm của phụ vương, hơi ấm len lỏi vào trong từng tắc da thịt, len lỏi vào sâu tận trong tim bé.

“Cám ơn phụ vương!”

Ân Tịch Ly nhún mày: “Với phụ vương mà còn phải nói cám ơn sao?”

Tiểu Phàm hiếm khi tinh nghịch, le le lưỡi với hấn, sau đó lại rúc vào trong áo choàng, nằm xuống bên cạnh Hạ Thiên, chuẩn bị ngủ tiếp.

Ân Tịch Ly mỉm cười nhìn hai mẹ con, khoảnh khắc này, hấn cảm thấy tim mình vô cùng ấm áp.

Thật hy vọng cái cảm giác này sẽ tiếp tục kéo dài, cho đến sau này và mãi mãi. . . . mãi mãi. . . .

127. Chương 127: Tương Phùng

“Điện hạ, đã đến kinh thành rồi!” Giọng nói của Lưu Viễn từ xa vọng đến, mang theo sự vui mừng và gấp gáp mong mỏi muốn lập tức trở về nhà.

Suốt chặng đường này, mặc dù lộ trình không chậm, nhưng dẫu sao thì cũng có rất nhiều ngựa, vậy nên vốn dĩ là chỉ cần nửa tháng, rốt cuộc lại phải mất hơn một tháng mới về đến kinh thành, bây giờ thì hỗn phách của hấn đã sớm bay về quê nhà, trở về bên cạnh thê tử và mẫu thân rồi.

“Trời ơi, rốt cuộc cũng đã đến rồi. . . .” Hạ Thiên cảm thán một câu, suốt một tháng trời rong rã bên ba ở trên xe ngựa, hại nàng bây giờ đặt chân xuống đất cứ có cảm giác chao đảo.

Mặc dù xe ngựa rất lớn, rất thoải mái, nhưng mà.

Cho dù là ai thì cũng không thể nào chịu nổi phải ngồi lắc lư trên xe ngựa liên tục suốt một tháng trời.

Ân Tịch Ly khẽ cười một tiếng, sau đó tung người nhảy xuống ngựa, thân thể thon dài vút trên không trung, xẹt qua một tia sáng, đứng trước thiên quân vạn mã với khí thế cao ngạo đến kinh người: “Truyền lệnh ta, tất cả xuống ngựa, xếp thành hàng, tiến vào quân doanh!”

“Rõ!” Vạn quân đồng thanh đáp, âm thanh từng chữ, từng chữ âm vang đều đặn nghiêm túc, vạn người như một.

Cổng thành cao sừng sững đã dần hiện ra trước mắt, cả một đội quân trở về dưới âm thanh vang dội của khúc ca khải hoàn, đến cả vẻ mừng rỡ cũng hiện rõ trên khuôn mặt của mỗi người.

Đằng sau cổng thành, nơi tượng trưng cho sự phồn hoa và uy nghiêm, ba con tuấn mã đang xếp thành hàng, ánh mặt trời phủ lên vai ba người đang ngồi trên lưng ngựa, bọn họ đều mỉm cười vẫy tay về phía vạn quân.

“Là Tam hoàng tử, Thất hoàng tử và Binh Bộ Thượng Thư đại nhân!” Giọng nói của Lưu Viễn truyền tới tràn ngập sự hưng phấn: “Bọn họ tới nghênh đón điện hạ trở về!”

Ân Tịch Ly nghe thấy lời nói của hắn liền quay đầu lại nhìn, đột nhiên cất tiếng cười sang sảng: “Đúng vậy, Bồn vương, đã trở về!”

Bên trong xe ngựa, lúc nghe thấy một câu ‘Tam hoàng tử’ từ trong miệng của Lưu Viễn, toàn thân Hạ Thiên khẽ run lên, đôi mắt có chút mờ mịt, nàng lặng lẽ vén rèm ngựa lên một chút rồi nhìn về phía cổng thành.

Một vạt áo dài màu xanh nhạt khẽ tung bay, vẻ mặt lạnh lùng khiến cho bầu không khí xung quanh hắn cũng trở nên áp lực đến cực điểm, cái người lúc nào cũng tản ra một hơi thở nguy hiểm đến kinh người, bộ dáng vẫn y hệt như bảy năm về trước, lúc này lại đang đứng cách nàng không xa.

Người con trai này. . . sự dịu dàng của hắn đã từng khiến nàng vừa lo lắng vừa hoài nghi, hơi thở này đã từng vì nàng mà thu liễm, trở nên dịu dàng, chỉ vì muốn cho nàng học tập lễ nghi, để sau này trở thành vương phi của hắn. Người con trai này, bởi vì không cẩn thận, khiến nàng bị thương, sẽ đặc biệt vì nàng mà nhẹ nhàng bôi thuốc, vì nàng mà chấp nhận nói lời xin lỗi. Tất cả những điều này, đã từng khiến cho tim nàng lỡ nhịp, khiến nàng cảm thấy, thật ra gã cho hắn cũng không phải là chuyện gì xấu. Giờ phút này, khoảnh khắc này, lại đang ở cách nàng không quá trăm thước.

Trong lòng Hạ Thiên đột nhiên khẽ run lên, không rõ là hận, là kích động, hay là hoang mang.

“Mẫu thân?” Tiểu Phàm kéo kéo vạt áo của nàng, bàn tay vỗ về sau lưng như muốn trấn an: “Mẫu thân đừng sợ, đã có Tiểu Phàm ở đây rồi!”

Khóe mắt nàng nóng lên, khẽ gạt đầu: “Ừ, ta biết mà!”

Bên dưới cổng thành, Ân Tử Dương đã thu lại vẻ ngây thơ, trên khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra vẻ hưng phấn, đôi mắt sáng lấp lánh: “Tam ca, hoàng thúc đã trở về!”

“Ừ!” Ân Dã Thần ‘ừ’ một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt hờ hững, đôi mắt lại có thêm mấy phần nhu hòa hiếm thấy.

“Ly vương điện hạ chính là phúc tinh của vương triều Vũ Trinh, lần này đánh bại Hoàng Việt quốc, đem lại sự thái bình cho thiên hạ, cho bá tánh muôn dân, thật đúng là một điều may mắn của Vũ Trinh ta!” Binh Bộ Thượng Thư - Minh Cách vuốt ve chòm râu, vui vẻ cười híp mắt.

“Ồ, sao lại có thêm một cỗ xe ngựa nhỉ?” Ân Tử Dương tò mò chỉ vào một cỗ xe ngựa xa hoa, kỳ quái nói.

Trong quân doanh, mọi người đều cười ngựa, sao bây giờ lại có xe ngựa ở đây?

“Chắc là có ai đó bị thương.” Ân Dã Thần nói: “Hoàng thúc là người có tấm lòng nhân hậu, chắc là muốn đem người của mình về kinh thành để chữa trị.” Chợt, hắn quay đầu nhìn lại: “Thái y có đi cùng chúng ta không?”

Ân Tử Dương cười nói: “Đương nhiên là có, lần xuất chinh năm đó, hoàng thúc không mang theo thái y, vậy nên sáng sớm nay, mấy vị thái y đã chuẩn bị chu đáo hết rồi!”

Ân Dã Thần gạt đầu hài lòng: “Đi thôi, lên đón hoàng thúc nào!”

Ba người xuống ngựa, đi bộ đến bên cạnh Ân Tịch Ly, Ân Tử Dương và Ân Dã Thần khom người hành lễ: “Hoan nghênh hoàng thúc chiến thắng trở về!”

“Hạ quan xin được ra mắt Ly vương điện hạ, hoan nghênh Ly vương điện hạ chiến thắng trở về!” Minh Cách đại nhân hạ mình chào đón.

“Haha, không cần đa lễ!” Ân Tịch Ly vung tay áo, giọng nói vang lên vô cùng mạnh mẽ, ánh mắt lại mang theo một chút nhu hòa hiếm thấy.

Hắn khẽ mỉm cười nhìn Ân Tử Dương: “Ba năm không gặp, quả thật là lớn lên không ít!”

Ân Tử Dương hơi đỏ mặt, xấu hổ cười cười: “Hoàng thúc, đây là đâu. . .”

“Haha.” Ân Tịch Ly cười sảng lảng, sau đó quay đầu nhìn sang cỗ xe ngựa, giọng nói lại trở nên dịu dàng: “Tiểu Phàm, sao hai người còn chưa xuống?”

Ân Tử Dương tò mò hỏi: “Hoàng thúc, ai đang ở trong xe vậy?”

Ân Dã Thần và Minh Cách cũng tò mò quay đầu nhìn, vốn tưởng rằng trong xe là người nào đó bị thương, được Ly vương đặc biệt mang về để trị thương, nhưng rốt cuộc lại không phải vậy, vậy bên trong cỗ xe ngựa kia là ai?

Không đợi Ân Tịch Ly đáp lời, bên trong xe ngựa lại truyền đến một giọng nói lãnh lút dễ nghe: “Phụ vương, mẫu thân đã ngủ rồi, ngủ rất say, Tiểu Phàm không muốn đánh thức mẫu thân.”

Một tiếng ‘Phụ vương’ này khiến cho hai vị hoàng tử ra nghênh đón Ly vương điện hạ phải trở mắt nhìn nhau.

Giọng nói bên trong xe ngựa hình như là của một bé trai, đã thế lại còn gọi hoàng thúc là ‘Phụ vương’?

Ân Tử Dương há hốc mồm, hoàng thúc có con trai từ khi nào vậy? Sao bọn họ lại không biết? Chẳng phải mấy năm qua, trắc phi Liên Tĩnh không sinh con được sao? Ngoài trắc phi Liên Tĩnh thì hình như hoàng thúc không có phi tử nào khác nữa mà?

Chẳng lẽ, mấy năm chinh chiến ở bên ngoài, hoàng thúc lại yêu thương cô gái nào khác, mà cô gái đó còn sinh ra một bé trai, vậy nên bây giờ hoàng thúc mới đem bọn họ trở về?

Ánh mắt của Ân Dã Thần lóe lên, tựa như cũng đem lòng nghi ngờ giống Ân Tử Dương vậy.

“Ngủ rồi sao?” Đôi mắt của Ân Tịch Ly lóe lên tia sáng, mới vừa rồi vẫn còn hoạt bát sôi nổi như vậy, sao có thể ngủ nhanh như thế? Hắn quay đầu, liếc mắt nhìn Ân Dã Thần, chẳng lẽ bởi vì có Dã Thần ở đây sao?

Trầm ngâm một lát, hắn cất giọng nói: “Vậy hãy để cho nàng ngủ thêm chút nữa, Tiểu Phàm, con xuống đây, phụ vương dẫn con gặp mặt mấy vị ca ca.”

“Vâng thưa phụ vương!”

Giọng nói từ bên trong xe ngựa truyền đến, chỉ trong chớp lát, một bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi khẽ vén rèm xe ngựa, nhẹ nhàng chui ra, một thân quần áo nhạt màu, đôi con ngươi trong veo ngời sáng, hàng mi dài tựa như chiếc quạt, đôi lông mày hẹp dài mang theo khí chất anh tuấn, ánh mắt sáng như sao.

Khoảnh khắc bé từ trong xe ngựa bước ra, đám người Ân Tử Dương và Ân Dã Thần đều trở nên ngây người, đứa bé xinh đẹp này giống y hệt hoàng thúc, tuyệt đối là con trai của hoàng thúc, chắc chắn không sai!

Tiểu Phàm khéo léo bước đến bên cạnh Ân Tịch Ly, lặng lẽ đánh giá đám người xung quanh mình vẫn còn đang đắm chìm trong sự kinh ngạc, bé không nói lời nào, chờ đợi phụ vương giới thiệu giúp mình.

Ân Tịch Ly trông thấy đám người đang thất thần nhìn con trai mình, khéo môi không nhìn được mà khẽ giương lên, trong lòng lại có chút đắc ý, ôm lấy Tiểu Phàm nói: “Đây là Tam hoàng tử Ân Dã Thần, đây là Thất hoàng tử Ân Tử Dương, sau này nhìn thấy bọn họ, con phải gọi là Tam ca và Thất ca, biết chưa?”

Đôi con ngươi to tròn xinh đẹp của Tiểu Phàm dần ngưng trọng, nhìn Ân Dã Thần nhiều thêm vài lần, Ân Dã Thần, đây chính là cái tên nam nhân khôn kiếp mà mẫu thân đã từng nói sao?

Thì ra, hắn còn là anh họ của mình. . . .

Tốt lắm, bé sẽ nhớ kỹ! Sau khi ghi tạc bộ dạng của Ân Dã Thần vào trong đầu, Tiểu Phàm nhìn bọn họ cười ngọt ngào, giọng nói ngây thơ động lòng người: “Xin chào, Tam ca, Thất ca, đệ tên là Tiểu Phàm!”

Ân Tử Dương ngây ngốc hồi lâu, rốt cuộc cũng hồi thần, nhìn Tiểu Phàm, trong ánh mắt ngập tràn sự kinh ngạc: “Ách. . . .Hoàng thúc, ngài. . . .”

“Tiểu Phàm chính là con trai ta!” Ân Tịch Ly không chút do dự nói: “Tiểu Phàm mới tới kinh thành, cái gì cũng không biết, nếu người rảnh rỗi thì hãy tới Ly vương phủ nhiều một chút để chơi với Tiểu Phàm.”

“Ừm. . . .Được. . . .Được. . . .” Ân Tử Dương lắp bắp trả lời, trong lòng lại cảm giác có chút hoang đường.

Một nghi thức nghênh đón lại đột nhiên biến thành một cuộc hội ngộ nhận người thân, dẫu biết rằng đây là một chuyện ngoài ý muốn nhưng hắn vẫn cảm thấy giống như là mình đang nằm mơ.

“Không biết, mẫu thân của tiểu Thế tử là. . . .” Minh Cách đại nhân rốt cuộc cũng hỏi đến vấn đề mà mọi người vẫn luôn thắc mắc.

Ân Tịch Ly có chút do dự nhìn Ân Dã Thần, không biết mình có nên nói ra chuyện của Hạ Thiên hay không?

Giống như đã lường trước được việc này, Tiểu Phàm đột nhiên nở nụ cười, nụ cười khiến cho đôi mắt bọn họ tỏa sáng, sau đó bé dùng âm thanh khiến cho tất cả mọi người đều có thể nghe được, kiêu ngạo tuyên bố: “Mẫu thân họ Hạ, quý danh là Thiên, gia gia, ngài có biết không?”

Bé mở to đôi mắt, lẳng lặng nhìn Minh Cách, tựa như đang tò mò không biết vị gia gia này có biết mẫu thân của mình hay không, vậy mà đôi mắt của bé lại như xuyên thấu, cẩn thận quan sát vẻ mặt của vị ‘Tam ca’ vừa mới gặp mặt kia.

Chỉ thấy toàn thân Ân Dã Thần khẽ run lên, sau đó lại lập tức nhìn về phía cỗ xe ngựa, dù màn xe đã ngăn lại tầm mắt của hắn, nhưng lại không thể ngăn được nhịp tim của hắn đang trở nên mỗi lúc một nhanh.

Hạ Thiên. . . . Là Hạ Thiên. . . . Chính là Hạ Thiên sao?

Trong lòng Ân Dã Thần, từng chút, từng chút một, lặng lẽ trầm xuống, rồi lại mâu thuẫn, mang theo vài phần vui sướng khó kìm nén, trong ngực khẽ bồi hồi, đôi con ngươi trước giờ vẫn luôn lạnh lùng, nay lại xuất hiện một chút rung động.

Nàng đã trở lại, cuối cùng cũng đã trở lại rồi sao?

Quả nhiên là hắn biết mẫu thân. Tiểu Phàm cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, xem ra chính là người này rồi, chắc chắn không sai.

“Khụ, tiểu Thế tử đừng đùa, sao hạ quan lại có thể biết được!” Minh Cách đại nhân vội vàng nói, trong lòng lại có tới bốn năm vấn đề khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu, Hạ Thiên là ai? Chẳng lẽ là tiểu thư nhà nào sao?

Trong đầu hắn vội vàng sàng lọc tất cả các quan viên họ Hạ trong triều đình, cũng không thể nhớ ra nổi vị cô nương nào chưa lấy chồng tên là Hạ Thiên.

“Hạ Thiên?” Đôi mắt của Ân Tử Dương sáng lên: “Có phải là Hạ thần y không?”

Hắn vẫn luôn nhớ đến cô gái có tính tình kỳ lạ, mặc dù lớn mật nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy yêu thích không thôi, thời gian đầu, khi nàng vẫn còn ở trong biệt viện của Tam ca, hắn vẫn thường xuyên đến chơi với nàng, sau lại bởi vì hắn ham chơi, nên Thái hậu nương nương đã tự mình đốc thúc chuyện học hành của hắn, hại hắn cũng không dám mất to mất nhỏ trốn khỏi cung tìm nàng chơi nữa.

Lại không ngờ, chỉ trong vòng hai tháng, đến khi hắn có thể xuất cung đi tìm Hạ thần y để hỏi thăm bệnh tình của Tam ca, thì Tam ca lại nói Hạ thần y mất tích rồi, bọn họ vẫn không tìm được nàng đang ở nơi nào.

Đôi mắt của Tiểu Phàm cũng sáng lên: “Ôi, Thất ca biết mẫu thân sao?” Bé kinh ngạc nhướng lên đôi mắt đẹp, nhưng trong lòng lại thầm trợn mắt nhìn Ân Tử Dương.

128. Chương 128: Mấy Vị Cô Nương Này Thật Sự Quá Điên Cuồng. . . .

Hạ thần y? Mẹ của bé mà là thần y? Nếu mẹ của bé mà thật sự là thần y thì sao còn có thể bị người ta hạ thuốc? Còn bị thăm đến nỗi ngay cả cha của bé là ai cũng không biết?

Tiểu Phàm vô cùng khinh thường, mặc dù bé rất yêu mẫu thân, rất thương mẫu thân, nhưng riêng chuyện này thì bé vẫn cảm thấy khinh thường mẫu thân, chẳng qua là. . . .aizz. . . . thật không có cách nào khác, ai bảo bé là do mẫu thân sinh ra cơ chứ? Bởi vậy bé cũng không thể nào ghét bỏ mẫu thân được.

“Con là. . . .con trai của nàng ấy?” Cuối cùng thì Ân Dã Thần cũng đã khôi phục lại tinh thần từ trong cơn khiếp sợ, hắn nhìn chăm chăm Tiểu Phàm, khó khăn lắm mới mở miệng hỏi được một câu, giọng nói trầm thấp giống như vừa trải qua một trận đê nén cực kỳ khổ sở, trái tim như đang bị ai đó bóp nghẹn.

“Đúng vậy!” Tiểu Phàm gật đầu thật mạnh, sau đó cười ngọt ngào, ngây ngô nói: “Tam ca cũng biết mẫu thân sao? Không ngờ Tiểu Phàm lại có nhiều người thân như vậy, Tiểu Phàm còn tưởng rằng, ngoại trừ mẫu thân và sư phụ thì cũng chẳng còn ai khác nữa chứ.”

Bàn tay của Ân Dã Thần khê siết chặt, trong lòng bỗng dưng đau nhói, đứa bé này. . . . thật sự là con trai của nàng ấy sao?

Chợt nghĩ tới điều gì, khuôn mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên tái nhợt, cái đêm bảy năm về trước kia. . . .

Lúc nàng trúng xuân dược. . . . hoàng thúc đã mang nàng đi, chẳng lẽ. . . .

Chẳng lẽ, lúc đó bọn họ đã. . . .

Đã. . . .

Bàn tay đang nắm chặt của hắn nổi đầy gân xanh.

Ân Tịch Ly nhìn hắn một cách thâm trầm, sau đó cất giọng nói: “Người đâu!”

“Có mặt tướng!” Lưu Viễn quỳ một chân xuống, cung kính ngược lên nhìn Ân Tịch Ly, yên lặng đợi lệnh.

“Về phủ!” Nói xong, hắn bế Tiểu Phàm trở về xe ngựa, sau đó lại trèo lên lưng Bạch Mã, quay đầu nhìn về phía đám người Ân Dã Thần: “Bổn vương mang hai mẹ con bọn họ về phủ trước, lát nữa sẽ vào cung phục mệnh sau!”

“Cung tiễn Ly vương điện hạ!”

Ân Tịch Ly gật đầu đáp lại, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cỗ xe ngựa hào hoa không ngừng tiến về phía Ly vương phủ.

Đôi mắt của Ân Dã Thần khê trầm xuống, trong ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo lại toát ra một chút bất đắc dĩ, đáng vẻ mơ hồ giống như là đang chìm vào suy nghĩ, nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó không thể nào nghĩ ra được, người đó. . . ở trong xe ngựa, đang ngủ say thật sao?

Nếu không phải như vậy thì chẳng lẽ khi đó, hoàng thúc cũng là đang giả bộ giống như mình không hề hay biết?

“Tam ca, huynh làm sao vậy?” Ân Tử Dương khó hiểu nhìn Tam ca của mình, hắn vừa mới hỏi thần lại từ trong cơn kinh ngạc, không ngờ Hạ thần y lại có con với hoàng thúc, vậy chẳng lẽ sau này nhìn thấy Hạ thần y, bọn họ phải gọi nàng là hoàng thẩm [1] sao?

Nhưng mà, hình như là Hạ thần y vẫn còn chưa thành thân với hoàng thúc? Theo lý mà nói thì bọn họ không cần phải gọi nàng là hoàng thẩm, nhưng nàng và hoàng thúc đã có với nhau một đứa con trai lớn như vậy, bọn họ không gọi nàng là hoàng thẩm thì nghe sao được?

Ân Tử Dương lắc lắc đầu, quyết định sau này sẽ tự mình đi hỏi hoàng thúc là tốt rồi.

“Tam ca, thật không ngờ hoàng thúc lại có con trai lớn như vậy nhỉ? Tam ca và hoàng thúc cũng xấp xỉ tuổi nhau, bây giờ nếu không mau lập phi thì phụ hoàng sẽ trách phạt Tam ca đấy!” Ân Tử Dương lo lắng nói.

Mấy năm nay, không biết là Tam ca đã xảy ra chuyện gì, lúc trước, Tam ca đã từng nói là không thích nữ nhân, nhưng ít ra vẫn còn gần gũi với Linh Lung cô nương, thế nhưng mấy năm qua, cũng chẳng hiểu thế nào mà Tam ca lại càng ghét nữ nhân, bất kỳ một cô gái nào tới gần cũng bị Tam ca dọa sợ mà bỏ chạy, khiến cho hắn không khỏi có chút hoài nghi, chẳng lẽ Tam ca thật sự thích Linh Lung sao?

Nhưng mà Linh Lung đã gả sang Hoàng Việt rồi Chẳng lẽ bởi vì Linh Lung, cho nên Tam ca đối với những cô gái khác đều đã chết tâm rồi sao?

“Đúng vậy, thật sự là không thể nào ngờ được.” Một lúc lâu sau, Ân Dã Thần rút cuộc mới tìm lại được giọng nói bình thường của mình, hắn lạnh nhạt mở miệng, giọng nói hờ hững.

Tuy Ân Tử Dương vẫn còn nghi ngờ, nhưng dù sao bây giờ cũng không có Ân Tịch Ly, người duy nhất có tâm tư khéo léo đủ để nhìn thấu suy nghĩ của Ân Dã Thần ở đây, hắn chỉ đành đem một chuỗi nghi ngờ cất giấu vào trong bụng.

Hôm sau, trong kinh thành lan truyền ra một tin tức thần bí vô cùng nóng hổi.

Ly vương điện hạ, người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam, sau khi xuất chinh trở về lại mang theo một cô nương thần bí!

Cô nương thần bí này còn sinh cho Ly vương điện hạ một bé trai sáu tuổi!

Nói vậy, chẳng phải là bảy năm trước, cô nương này đã từng được Ly vương điện hạ sủng hạnh rồi hay sao?

Ngay lập tức, tất cả những nữ nhân trong kinh thành đều trở nên sôi sục, có ghen tị, có đổ kỵ, nhưng nhiều nhất vẫn là buông lờ mắng chửi.

“Chính xác là ả ta đã quyến rũ Ly vương điện hạ từ lúc nào? Lại còn cố tình vụng trộm có con với Ly vương điện hạ, chẳng lẽ ả ta ôm vọng tưởng sau này có thể ‘mẫu bằng tử quý’ [2] hay sao?”

“Đúng vậy, chẳng biết là hồ ly tinh từ nơi nào đến nữa, đã vậy, bản lĩnh cũng lớn thật đấy, ta thấy, có khi, thằng nhóc kia cũng chẳng phải là con trai của Ly vương điện hạ đâu, nói không chừng là do nàng ta trộm từ đâu đem tới, rồi lại cứ khẳng khẳng bảo là con trai của Ly vương điện hạ!”

“Thật là ghê tởm!”

Bên trong kinh thành, mọi người đều đang bàn tán ầm ỹ, mà nhân vật chính lúc này lại đang ở trong Ly vương phủ dưới tình thế ‘nước sôi lửa bỏng’.

Nhưng cũng chẳng phải là bọn họ nước sôi lửa bỏng, mà là những hạ nhân đang hầu hạ bọn họ, lúc này đều trở nên cuống cuống.

“Tiểu chủ tử, xin ngài đừng làm khó dễ nô tỳ, trong nhà nô tỳ trên còn có già dưới còn có trẻ, bây giờ ngài làm khó nô tỳ như vậy, nếu bị đuổi thì cả nhà nô tỳ từ trên xuống dưới phải ăn gió Tây Bắc để sống mất thôi.”

Một đám nha hoàn đồng loạt quỳ gối xuống đất, đau khổ van xin.

Trước mặt bọn họ, một bé trai xinh xắn đáng yêu đang liếc mắt nhìn quần áo của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại hiện rõ vẻ đau khổ, mếu máo nói: “Mấy vị tỷ tỷ, Tiểu Phàm cũng van xin các người đừng nhào lên nữa, Tiểu Phàm vẫn còn nhỏ. . . . thật sự vẫn còn rất nhỏ. . . . không thích nữ nhân. . . . hay là, các người đi tìm phụ vương đi. . . .”

Bọn nha hoàn vừa nghe xong, toàn thân bỗng dưng run rẩy, ai nấy đều trở nên cứng đờ giống như bức tượng trong gió thu, vội vàng cuống quýt: “Tiểu chủ tử tha mạng! Tiểu chủ tử tha mạng, cho dù nô tỳ có mười lá gan cũng không dám đi quyến rũ điện hạ, cầu xin tiểu chủ tử khai ân!”

Tiểu Phàm nước mắt lưng tròng: “Các người không muốn đi, ta cũng không muốn các người đi nha. . . .”

“Tiểu chủ tử. . . .” Bọn nha hoàn cũng rưng rưng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thấy nơi này ồn ào náo nhiệt, Ân Tịch Ly chậm rãi đi tới, sắc mặt hơi nghiêm lại, cả đám nha hoàn cũng ngay lập tức ngậm miệng hít khí lạnh, không dám hó hé tiếng nào.

Tiểu Phàm ủy khuất nín thở, vọt đến bên cạnh Ân Tịch Ly: “Phụ vương. . . . Mấy vị cô nương này vừa nhìn thấy con thì đã xông lên muốn cởi quần áo của con. . . .”

Tiểu Phàm bị dọa đến nỗi hoảng sợ, mặc dù bé rất thông minh, đôi lúc cũng rất giao hoạt, thỉnh thoảng lại còn có những trò đùa tinh quái, nhưng, chung quy thì bé cũng chỉ mới có sáu tuổi thôi nha! Sáu tuổi thì làm sao có thể ngăn được một đám nữ nhân như lang như hổ thế này?

Được rồi, bé cũng biết là vẻ ngoài của mình rất đẹp, lại còn được kế thừa những thứ tốt đẹp nhất của phụ vương, khí chất anh tuấn mê người, nhưng bé thật sự vẫn còn quá nhỏ, chỉ mới sáu tuổi mà thôi, bây giờ nói chuyện yêu đương thì vẫn còn quá sớm, nếu mẹ mà biết, nói không chừng bé sẽ bị mắng chết.

Huhu. . . . Tại sao bé không phát hiện sớm hơn một chút, sao lại không phát hiện, ngoại trừ mẫu thân thì những nữ nhân này cũng khùng bỏ như vậy chứ?

“Điện hạ! Điện hạ tha mạng. . . . Chúng nô tỳ chẳng qua chỉ muốn phụng mệnh giúp tiểu chủ tử tắm rửa thay quần áo mà thôi!” Đám nha hoàn hoảng sợ giải thích, bọn họ rất sợ Ly vương điện hạ đem đầu mình ném ra khỏi cửa.

“? ?” Hả? Tắm sao? Tiểu Phàm vùi đầu vào trong ngực Ân Tịch Ly: “Không muốn! Khi nào cần tắm rửa thì ta sẽ tự đến!”

“Được rồi, các người lui xuống đi.” Sau khi hiểu rõ nguyên nhân, Ân Tịch Ly hạ giọng phân phó.

Đám nha hoàn giống như là được phóng thích, ai nấy đều dùng tốc độ sét đánh để rời khỏi hồ nước nóng.

Lúc này Tiểu Phàm mới ngẩng đầu tránh khỏi vòm ngực của Ân Tịch Ly, nước mắt lưng tròng, thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong giọng nói vẫn còn có chút sợ hãi: “Trời ơi, mấy vị cô nương này thật sự là quá điên cuồng rồi, ngay cả mình, một đứa trẻ chưa trưởng thành mà cũng muốn nhúng chàm. . . .”

Chú thích:

thắm = thím (vợ của chú)

mẫu bằng tử quý: mẹ quý nhờ con

129. Chương 129: Bí Mật Của Nhậm Diệc

Ân Tịch Ly cười một tiếng, hẳn biết con trai mình cũng giống như mẹ của bé vậy, đôi lúc sẽ nói một số câu khiến người ta khó hiểu, mặc dù không biết tại sao bọn họ lại nói những lời như vậy nhưng hẳn vẫn có thể hiểu được đại khái phần nào.

Ôm bé đặt lên trên đùi mình, Ân Tịch Ly cười nói: “Sao thế, Tiểu Phàm không thích được người khác hầu hạ sao?”

Tiểu Phàm liếc mắt xem thường: “Con không cần một đám người lúc nào cũng tò tò đi sau lưng mình, nhiều người như vậy sẽ cảm thấy mất tự do, dù gì con cũng có quyền riêng tư nha.”

“Haha, được rồi, ta biết con cũng không phải là một đứa trẻ bình thường mà.” Ân Tịch Ly cười cười, giơ tay véo nhẹ mũi bé: “Vậy thì hai cha con chúng ta tắm chung nhé!”

“Hả?” Lòng mảy của Tiểu Phàm nhú lại thật chặt: “Như vậy không tốt lắm đâu, mẫu thân nói, không mặc quần áo, rất xấu hổ nha. . . .”

“Sao lại không tốt?” Ân Tịch Ly nhướn mày: “ Cha con cùng nhau tắm rửa, thiên kinh địa nghĩa(*)!” (đạo lý hiển nhiên/việc làm chính đáng)

“Không muốn. . . .” Bạn nhỏ Tiểu Phàm tiếp tục giãy giụa, Ân Tịch Ly không thèm để ý đến sự phản kháng của bé, nhấc bổng bé ném vào trong hồ nước, khiến cho bọt nước trắng xóa văng lên tung tóe.

“Cha thật quá đáng, tại sao lại có thể ném con xuống đây!”

“Haha, được rồi, chẳng phải phụ vương cũng đã xuống với con rồi hay sao?”

Chỉ một lát sau, bên trong căn phòng nhỏ nhỏ vang lên tiếng nói cười vui vẻ ầm ập, hai cha con kẻ nói người cười, chơi đùa huyền ảo.

Mà lúc này, ở bên ngoài Ly vương phủ, một nữ nhân lại đang điên cuồng tức giận.

“Cái gì? ! Vương gia mang về một nữ nhân không rõ lai lịch? Lại còn có thêm một đứa nhỏ?”

Liên Tĩnh quát ầm ầm, hất tung chén trà mà nha hoàn vừa đưa tới, ả thở phì phò rống to: “Nữ nhân kia là ai? Là hồ ly tinh từ nơi nào đến? Lại dám quyến rũ Vương gia sao !”

“Nô tỳ cũng không biết, nhưng nghe nói là vương gia rất thích hai mẹ con tiện nhân kia, vừa trở về Ly vương phủ, vương gia đã sai người ban tặng rất nhiều lễ vật cho bọn họ, đã thế, lại còn cho ở tại Tây Sương viện nữa.”

Nha hoàn phụ trách việc dò la tin tức vội vàng nói, trong lòng lại không khỏi có chút lo lắng, Liên phi nương nương đến vương phủ này đã hơn mười năm, nhưng vẫn không thể sinh con được cho Vương gia, thật ra thì, đó cũng không phải là do Liên phi nương nương không có tiền đồ, mà là do từ trước đến giờ, Vương gia chưa bao giờ qua đêm ở chỗ của Liên phi nương nương.

Năm Liên phi nương nương vừa tròn 17 tuổi thì đã được gả cho vương gia, nhiều năm trôi qua, chỉ trừ ngày thành thân năm đó Vương gia ngủ cùng giường với Liên phi nương nương, thì sau đó cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa, đám hạ nhân bọn họ cũng cảm thấy sốt ruột dùm Liên phi nương nương, sợ Liên phi nương nương không giữ được địa vị của mình, nhưng nhiều năm như vậy mà vương gia cũng không cưới thêm phi tử nào khác, điều này cũng khiến cho bọn họ an tâm phần nào, chỉ cần vương gia không lập chính phi thì Liên phi nương nương chính là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ.

Nhưng mà lần này, Vương gia xuất chinh trở về lại mang theo một nữ nhân không rõ lai lịch! Nghe nói nữ nhân này lại còn sinh cho vương gia một đứa con trai! Trước hết không nói tới việc đứa con trai này có phải là của vương gia hay không, nhưng từ cái cách mà Vương gia đối xử với nữ nhân kia, cộng thêm những cử chỉ, hành động yêu thương đứa bé kia như thế nào, thì ngay cả vị trí nữ chủ nhân của Liên phi nương nương cũng rất nguy hiểm.

“Còn được ở trong Tây Sương viện?” Một câu này của nha hoàn giống như quả bom oanh tạc ở trong lòng Liên Tĩnh, hai mắt ả tức nổ đom đóm: “Vương gia lại để cho hồ ly tinh đó ở trong Tây Sương viện?!”

Thân thể của ả lão đảo, giận đến nổi cả người run lên: “Người đâu? Người đâu? Mau đi xem cho ta! Xem thử cái con tiện nhân kia có ba đầu sáu tay gì? Ta muốn xem xem rốt cuộc là con tiện nhân đó đã quyến rũ vương gia thế nào! Còn không mau đi? Nhanh lên!”

“Dạ!” Đám nha hoàn vội vàng cáo lui, bỏ lại một mình Liên Tĩnh với sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Giờ khắc này, trong lòng ả không hề yên ổn, ả đang lo sợ, lo sợ sự chờ đợi suốt cả quãng thanh xuân của mình, kết quả rồi cũng sẽ như cơn gió, bay đi, không bao giờ trở lại!

*

Sau khi cùng cha mình ‘tắm uyên ương’ xong, Tiểu Phàm ngâm nga một bài hát quen thuộc mà mẫu thân đã từng dạy, bước chân nhẹ nhàng trở về phòng mình.

Vừa mới bước vào cửa, một khuôn mặt buồn bã bỗng nhiên phóng đại ngay trước mắt, khiến cho bé giật mình, khẽ lui về phía sau mấy bước.

“Sư . . .sư phụ?” Tiểu Phàm đưa tay vỗ vỗ ngực lấy lại bình tĩnh, sau đó bước vào phòng, đóng cửa lại: “Sư phụ, người đang tính hù dọa ai vậy, người không phải là đang muốn hù chết đại Độc Thánh tương lai đó chứ?”

Nhậm Diệc hé ra khuôn mặt buồn bã, mang theo sự ủy khuất, tố cáo Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm Phàm. . . . Con thật sự làm tổn thương tấm lòng của sư phụ. . . .”

“Con làm sao cơ?” Tiểu Phàm im lặng trợn mắt.

“Con có mới nói cũ. . . .” Nhậm Diệc cầm khăn quệt qua quệt lại, không biết đã lau hết bao nhiêu nước mắt, lẩm bẩm lên án.

“Nào có?” Bé có mới nói cũ khi nào nha.

“Con trọng phú khinh bần. . . .” Hắn lại tiếp tục lên án.

“. . . . Con mắt nào của người thấy con trọng phú khinh bần?” Tiểu Phàm gãi gãi đầu, lại có chút chột dạ, hồng bét, sao sư phụ lại biết mình yêu tiền? Chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì rồi sao? Lần này nguy rồi, nếu lỡ sư phụ giành bạc với mình thì phải làm sao bây giờ?

“Con. . .con ghét bỏ ta. . . .” Nhậm Diệc vung tay lên, ngã nhào xuống chiếc giường mềm mại, bày ra bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Sư phụ, sư phụ. . . .Có gì thì từ từ nói, có gì thì từ từ rồi nói nha!” Tiểu Phàm thấy sư phụ mình bắt đầu ăn vạ, dọa cho bé toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng dụ dỗ: “Làm sao Tiểu Phàm có thể ghét bỏ sư phụ, sư phụ cũng giống như là cha của Tiểu Phàm vậy, từ bé, Tiểu Phàm đã không có cha bên cạnh, sao Tiểu Phàm có thể vứt bỏ sư phụ được chứ?”

“Thật không?” Nhậm Diệc nước mắt lưng tròng nhìn bé, cái dáng vẻ giả vờ đáng thương này thật là giống Tiểu Phàm y như đúc. (T/g: Tiểu Phàm chính là bị hắn dạy hư mà, oa.....)

“Thật thật, Tiểu Phàm thề, lấy danh nghĩa của bạc ra để thề, nếu con thật sự ghét bỏ sư phụ thì cả đời này con sẽ không thể phát tài!” Nếu bé không thể phát tài, thì chờ đến khi phụ vương để cho bé nhận tổ quy tông, đến lúc đó bé sẽ có tên là Ân Phàm, hắc hắc, một tên nhóc con nào đó đang âm thầm cười gian ở trong bụng.

“Phải không? Vậy ta hỏi con, bắt đầu từ hôm nay, con thật sự là muốn ở lại cái vương phủ rắc rối này à?” Nhậm Diệc đột nhiên đứng dậy, trừng mắt híp lại, mang theo hơi thở mãnh liệt áp bách, hoàn toàn khác với cái người vừa nằm ăn vạ trước đó.

Đây mới thật sự là Độc Thánh Nhậm Diệc chân chính, tâm ngoan thủ lạt, một độc quỷ trong tay đã nhuộm máu của vô số sinh linh.

“Sư phụ!” Thấy hắn như vậy, Tiểu Phàm cũng nghiêm mặt: “Người biết mục đích con tới kinh thành là gì mà, ở đây cũng chỉ là tạm thời, nhưng nếu sau này mẫu thân quyết định muốn ở lại, con cũng sẽ ở lại!”

Quyền quyết định, nằm trong tay của mẫu thân, chứ không phải nằm trong tay bé.

Nhậm Diệc cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ đến lúc đó, cho dù hai người có muốn rời đi thì Ân Tịch Ly cũng sẽ ngăn không cho hai người đi, dựa vào thể lực của hắn, chỉ sợ hai mẹ con con không thể dễ dàng chạy thoát được.”

Tiểu Phàm chậm rãi nói: “Vậy thì thế nào? Tuy phụ vương có thể lực rất lớn, nhưng chỉ cần con muốn rời đi thì không ai có thể ngăn cản, trừ phi đó là mẫu thân.”

Giờ khắc này, biểu hiện rõ trên nét mặt của bé cũng không phải là biểu hiện mà một đứa trẻ sáu tuổi nên có, thần thái này của Tiểu Phàm khiến trong lòng Nhậm Diệc cảm thấy kích động, hắn gật đầu tán thưởng.

Cái khí chất này cũng đủ để chứng minh, trong tương lai, đứa bé này sẽ không hề tầm thường, mà cái đứa bé không hề tầm thường đó, lại là đệ tử của hắn, truyền nhân duy nhất của Độc Thánh!

“Tốt!” Hắn vỗ vỗ vai Tiểu Phàm, nói: “Nhưng mà Tiểu Phàm này, nói cho sư phụ nghe, chẳng lẽ con không thích phụ vương của con chút nào sao?”

Tiểu Phàm mở to hai mắt, sau đó từ từ cúi đầu xuống, cũng chẳng nói một câu.

Phận làm con, sao lại có đạo lý không thích cha mình? Chẳng qua là, nếu như mẫu thân thật sự muốn đi, thì cho dù bé có thích phụ vương đến thế nào chăng nữa, thì bé cũng sẽ không ở lại, bởi vì bé phải bảo vệ mẫu thân!

Bé không trả lời, Nhậm Diệc nhìn thấy sắc mặt của bé như vậy, trong lòng cũng hiểu được đáp án, không khỏi thở dài một tiếng, vỗ vỗ đầu nhỏ của bé: “Quên đi, bây giờ mà nói chuyện này thì cũng còn quá sớm, con yên tâm, sư phụ sẽ luôn ở bên cạnh và ủng hộ hai mẹ con con.”

Tiểu Phàm ngẩng đầu lên nhìn hấn, khẽ cười: “Cám ơn sư phụ!”

“Ừ, đi ngủ sớm đi, nghe nói ngày mai hấn còn dẫn con vào cung ra mắt hoàng thượng và thái hậu, đến lúc đó con nhớ cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được tiết lộ bất cứ chuyện gì của sư phụ!”

“Sư phụ yên tâm, con hiểu mà.” Tiểu Phàm nghiêm túc nói.

Thân phận của sư phụ, là một bí ẩn, ngay cả mẫu thân cũng không biết, nhưng sư phụ lại úp úp mở mở nói cho bé biết một chút, mặc dù chỉ là một chút nhưng bé cũng dần dần đoán được đại khái, vì sự an toàn của sư phụ, sao bé có thể tiết lộ ra những chuyện liên quan đến sư phụ chứ?

“Hiểu là tốt rồi!” Nhậm Diệc vô cùng trìu mến vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nhưng sự lo lắng ở trong lòng hấn lại càng khuếch trương.

Kinh thành, đây là nơi mà hấn không bao giờ muốn đặt chân đến. . . . Chẳng qua là, bởi vì bọn họ, hấn rốt cuộc cũng phải trở lại. . . .

Hy vọng mọi thứ, cũng có thể giống như lúc trước.

Ngày hôm sau, lúc trời còn chưa sáng, Tiểu Phàm đang rúc trong chăn, bỗng chăn bị ai đó lôi kéo, mơ mơ màng màng khẽ mở mắt, thì ra là phụ vương.

Sau đó lại mơ mơ màng màng bị phụ vương ôm vào lòng, đi đánh thức nữ nhân nào đó đang ngủ đến thần trí mê man, cho dù trời sắp cũng không biết.

Nhưng mà, nữ nhân nào đó lại không hề ngoan ngoãn giống con trai của nàng, lúc nàng mới ngủ dậy rất dễ dàng nổi giận, vô cùng dễ nổi giận, nhất là khi trông thấy mới chỉ có canh năm mà đã bị người khác gọi dậy.

“Mẹ kiếp! Mẹ nội nó, là ai đã quy định muốn đi gặp hoàng thượng thì phải thức dậy lúc bốn giờ? Ta không gặp cũng không được sao? Chẳng lẽ các người không biết, hơn bốn giờ chính là khoảng thời gian ngủ tốt nhất để giữ gìn nhan sắc hay sao? Còn nữa, ta nói ta muốn vào cung gặp hoàng thượng lúc nào vậy hả? Ta nói ta muốn vào cung hồi nào? !”

Tiểu Phàm bất đắc dĩ nhìn Ân Tịch Ly lắc lắc tay, ý muốn nói, thật ngại quá, con không giải quyết được.

Ân Tịch Ly nhú mày một cái: “Nha đầu, Tiểu Phàm phải đi nhận tổ quy tông, hôm nay nàng không muốn đi cũng phải đi.”

Hạ Thiên trừng mắt liếc hấn một cái: “Đại thúc thúì, ta nói cho người biết, Tiểu Phàm là con trai do ta sinh ra, chẳng phải là người chỉ cung cấp có mỗi một con tinh trùng miễn phí thôi sao? Muốn nhận tổ quy tông thì cũng nhận tổ quy tông nhà ta, mắc mớ gì tới người?”

Ánh mắt của Ân Tịch Ly thoáng trầm xuống: “Cái gì gọi là cung cấp tinh trùng miễn phí?” Lúc trước nàng cũng thường hay nói những từ kỳ quái, nhưng hấn miễn cưỡng vẫn có thể hiểu được, nhưng những lời này thật sự là rất kỳ quái rồi, hấn thật sự là không có cách nào hiểu nổi.

“Ách. . . .” Lúc này Hạ Thiên mới giật mình biết mình đang nói mê sảng cái gì, mặt không khỏi đỏ lên, nàng tức giận nói: “Không có gì không có gì, dù sao cũng không cho phép người mang con trai của ta đi!”

130. Chương 130: Hai Mẹ Con Vô Lương

“Không cho phép?” Ân Tịch Ly nhướn mày thật cao: “Nếu nàng đã nói phải nhận tổ tông nhà nàng trước thì hãy mời bọn họ tới đây, sau khi nhận tổ tông nhà nàng xong thì ta đưa Tiểu Phàm vào cung!”

“” Hạ Thiên lại bị cứng họng một lần nữa, tổ tông nhà nàng. . . . nàng làm gì mà có tổ tông cơ chứ. nàng chỉ là một đứa trẻ mồ côi đáng thương mà thôi. . . . Nhưng mà, bây giờ nàng đang nổi nóng, làm sao có thể chịu yếu thế? Hạ Thiên liếc mắt nhìn con trai mình: “Tiểu Phàm, nói cho hắn biết tổ tông nhà chúng ta là ai?”

Tiểu Phàm cực kỳ biết phối hợp, hai chân lập tức đứng nghiêm chỉnh, tay làm động tác chào tiêu chuẩn theo kiểu nhà binh ở hiện đại: “Tổ tông của chúng ta là chủ tịch Mao!”

Hạ Thiên vô cùng hài lòng, liếc nhìn Ân Tịch Ly một cái: “Đó, người thấy không? Chúng ta phải bái tổ tông của mình trước!”

Ân Tịch Ly hít một hơi thật sâu, tự nói với mình không được tức giận, mấy năm nay nha đầu này đã ở bên ngoài chịu không ít cực khổ, mình cũng không nên tức giận với nàng, huống chi là mình đã đáp ứng với con trai rồi.

Vì vậy, hắn nặng nề gật đầu một cái: “Được, vậy nàng nói đi, nàng muốn bái tổ tông thế nào?”

“Ách. . . .” Bái như thế nào cũng là một vấn đề nan giải, Hạ Thiên ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy nơi này không có bức hình chân dung của chủ tịch Mao thì bái lạy thế nào? Chẳng lẽ ban ngày ban mặt, lại đốt mấy nén hương rồi ngửa mặt lên trời, lạy trời ba lạy?

Vậy cũng không được, lỡ như lạy nhầm người thì phải làm sao bây giờ? Trên trời nhiều thần tiên như vậy, ai biết chủ tịch Mao có ở trên đó hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng nói dứt khoát: “Tiểu Phàm, đi lấy ấu thân một tờ giấy và một cây bút ra đây, chúng ta bái tổ tông của chúng ta trước, sau đó đi bái tổ tông của hắn.”

“Được!” Tiểu Phàm rất nghe lời, không nói hai lời đã chạy đi tìm giấy và bút.

Trông thấy cây bút lông, Hạ Thiên lại cảm thấy đau khổ, bình sinh nàng ghét nhất là dùng bút lông để viết chữ nha, thế mà lại vì cái nghi thức nhận tổ quy tông vĩ đại này mà nàng lại rất quy củ mà cầm nó lên, nguệch ngoạc vài đường trên giấy, không biết là đang vẽ cái gì.

Tiểu Phàm và Ân Tịch Ly đến gần hơn để nhìn, bởi vì muốn dụ dỗ Hạ Thiên có thể vui vẻ mà theo mình vào cung, nên Ân Tịch Ly đành lòng dối gạt lương tâm, thở dài nói: “Ồ, không tệ, nha đầu, con cá nàng vẽ trông rất có cá tính, nhưng dù vậy thì cũng đừng nên vẽ cả xương cá lòi ra ngoài như vậy chứ.”

Hạ Thiên hơi ngừng tay một chút, trên trán xuất hiện ba vạch đen: “Đại thúc, mở to con mắt ra mà nhìn cho kỹ, đây là chữ ‘Mao’, chữ ‘Mao’ trong chủ tịch Mao đó!” Mụ nội nó! Dám nói nàng vẽ cá sao? Đôi mắt của hắn rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“” Ân Tịch Ly sờ sờ khóe miệng, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tiểu Phàm đứng bên cạnh sung sướng cười trộm, nhìn thấy phụ vương không nói được câu nào, trong lòng bé vô cùng vui vẻ.

“Ồ, mẫu thân, bái tổ tông mà phải vẽ rắn sao? Tổ tông của chúng ta còn có rắn nữa à? Chẳng lẽ đó là Bạch Xà và Hứa Tiên mà lúc trước mẹ đã kể cho con nghe sao?”

Hạ Thiên đập bút xuống bàn ‘ầm’ một tiếng, khóe miệng co quắp: “Shit! Đây là rồng! Tổ tông của chúng ta là thần long chứ không phải là xà yêu!”

Ân Tịch Ly đứng bên cạnh cũng cong cong khóe môi, nhìn thấy con trai mình ghen hòng, hắn cũng rất sung sướng!

“Rồng?” Tiểu Phàm đảo mắt một cái, lập tức đổi lời nói: “Oaa, mẫu thân, con rồng này thật sự rất đẹp nha!”

Lúc này Hạ Thiên mới đắc ý nhướng mi: “Đó là đương nhiên, Tiểu Phàm, mẹ nói cho con biết, người Trung Quốc chúng ta đều là con cháu của Viêm Hoàng, con cháu của Viêm Hoàng nhé, đều là truyền nhân của rồng, cho nên tổ tông của chúng ta ngoài chủ tịch Mao ra thì còn có Đông Phương Thần Long nữa!”

“Dạ, con hiểu rồi!”

Con người của Ân Tịch Ly lại thoáng lay động, trong lòng khẽ thở dài, hẳn có nên nói cho nha đầu này và con trai của nàng biết, cái hình này căn bản là chả giống rồng, cũng không giống rắn, mà giống như một loại. . . bò sát.

“Treo cái này lên tường đi!”

Hạ Thiên ném bức tranh cho Ân Tịch Ly, sai hắn đem bức tranh này treo lên tường, sau đó sai người đem nhang đến đốt, rồi chia cho Tiểu Phàm một ít, chia cho Ân Tịch Ly một ít, giữ lại một ít cho riêng mình, sau đó hô to: “Quỳ xuống!”

Nàng hô to một tiếng rồi quỳ xuống đất, ý bảo cha con hai người cũng quỳ xuống.

Tiểu Phàm ngoan ngoãn quỳ xuống, Ân Tịch Ly chỉ chỉ vào lỗ mũi của mình: “Ta cũng phải quỳ sao?”

“Nói nhảm, bái tổ tông mà người dám không quỳ à?” Hạ Thiên vô cùng bất mãn, mỗi lần ngủ dậy là nàng rất dễ hay nổi cáu, tới nổi cũng quên mất trước mắt mình là vị Vương gia đại thúc mà ngày thường nàng luôn có chút sợ hãi.

“Là nàng bái tổ tông, có sao ta phải quỳ?” Vương gia đại thúc cũng rất bất mãn, đường đường là một Vương gia, không phải ai cũng có thể nhận nổi cái quỳ này của hắn.

“Vậy người mang Tiểu Phàm đi bái tổ tông nhà người, còn mang theo ta làm gì?”

“ ”

Một câu này đã khiến Ân Tịch Ly không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quỳ xuống.

Lúc này Hạ Thiên mới hài lòng quay đầu lại, thành kính dâng hương, nhìn lên bức tranh vẽ ‘tổ tiên’, trịnh trọng nói: “Tổ tiên ở trên cao, là con cháu bất hiếu, Hạ Thiên.”

“Là con cháu bất hiếu, Tiểu Phàm!” Tiểu Phàm vội vàng nói theo.

“Là con cháu bất hiếu, Ân Tịch. . . . Hả, ta cũng phải nói theo sao?” Vương gia đại thúc đột nhiên bùng tỉnh, kinh ngạc hỏi.

Tiểu Phàm và Hạ Thiên không nhận được mà ném cho hắn một vẻ mặt khinh thường, như thể muốn bảo rằng ‘người làm ơn đừng có nói nhảm nữa được không?’

Ân Tịch Ly tức giận, lông mày nhăn lại thành hình chữ xuyên, cắn răng đọc theo: “Là con cháu bất hiếu, Ân Tịch Ly!”

Lúc này Hạ Thiên mới tiếp tục nói: “Mặc dù con không biết cha mẹ mình là ai.”

Tiểu Phàm lập tức nói theo: “Mặc dù con không biết ông bà mình là ai.”

Vương gia đại thúc lại do dự, hẳn biết cha mẹ mình là ai, cũng biết ông bà mình là ai, vậy hắn phải nói thế nào? Ngâm nghĩ một chút, cuối cùng hắn cúi đầu nói: “Mặc dù ta không biết tổ tông Lão Nhân Gia ngài là ai.”

Vì thế, hai mẹ con vô lương liền ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, đến Viêm Hoàng đại nhân mà còn không biết! Chủ tịch Mao cũng không biết! Đúng là nông cạn!!

“Nhưng đám con cháu bất hiếu vẫn nên phải cúng bái người, vì vậy mà con có lòng đưa Phàm nhi đến đây.... À, chuyện đó, mặc dù con mang thai trước khi kết hôn, dường như là đã phạm vào luật hôn nhân truyền thống của nhân dân nước Cộng Hòa Trung Quốc chúng ta, nhưng mà Nói thế nào đi nữa thì nhập gia phải tùy tục, đứa nhỏ này đã có, muốn cản cũng không cản được ”

Hạ Thiên tiếp tục lẩm bẩm một tràng dài, tiếp đó lại cắm nhang vào trong lư hương, rồi ra lệnh: “Tiểu Phàm, tự giới thiệu mình với tổ tông Lão Nhân Gia.”

“Dạ!” Tiểu Phàm rất muốn trợn to mắt, nhưng rốt cuộc vẫn phải nhịn xuống, tiếp tục nhỏ giọng lẩm bẩm tự giới thiệu bản thân.

Vất vả lắm mới nói xong, Ân Tịch Ly cảm thấy vô cùng bất mãn, chưa bao giờ hẳn phải quỳ lâu như vậy, đem nhang cắm vào trong lư hương, hẳn liền mở miệng nói: “Xong rồi, bây giờ tổ tông nhà nàng cũng đã lạy rồi, đến lượt tổ tông của bốn vương.”

“Được.” Lần này Hạ Thiên vô cùng đáp ứng, nàng xoay người trở về giường cầm theo mấy cái nệm nhỏ, không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng cột vào đầu gối của mình, cũng không quên cột vào đầu gối của Tiểu Phàm.

Ân Tịch Ly cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Nàng lấy mấy cái này làm gì?”

Lần này, Tiểu Phàm rốt cuộc cũng có cơ hội được trợn to mắt, đáng vẻ như đang hỏi ‘sao phụ vương lại dần như vậy’: “Phụ vương, chẳng lẽ người không nhìn ra được đây là cái nệm sao? Mẫu thân lo lắng lỡ như phải quỳ lạy tổ tông của phụ vương rất lâu thì làm sao bây giờ? Cho nên mẫu thân đã chuẩn bị cái nệm này, cho dù có quỳ bao lâu cũng sẽ không cực khổ.”

Khóe miệng của Ân Tịch Ly co quắp: “Vậy tại sao vừa rồi lúc chúng ta quỳ lại không đem ra?”

Hạ Thiên hừ một tiếng: “Quỳ tổ tông của chúng ta thì phải có thành ý, về phần tổ tông của nhà người à. . .”

“Có thể đến gặp mặt đã là tốt lắm rồi, còn cần phải có nhiều thành ý như vậy làm gì?” Tiểu Phàm thông minh liền nói tiếp lời của mẹ mình.

“. . . .” Ân Tịch Ly hoàn toàn im lặng, cố gắng kìm chế sự kích động muốn đánh một trận vào cái mũi của nha đầu kia, bàn tay to nâng lên, giống như móng vuốt của mèo nhỏ, hung hăng nói: “Nói nhiều như vậy làm gì! Đi!”

131. Chương 131: Nhận Tổ Quy Tông

“Chuyện gì, nói đi!” Thiên Thịnh Đế nể mặt Tiểu Phàm nên thái độ đối với Hạ Thiên cũng đã khá hơn nhiều.

Hạ Thiên rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Hoàng thượng, có thể nhìn thấy Tiểu Phàm nhận tổ quy tông thì coi như tâm nguyện của dân nữ đã hoàn thành, cũng không dám có bất kỳ yêu cầu xa vời nào nữa, cho nên chờ khi Tiểu Phàm trở về bên cạnh đại thúc. . . a, bên cạnh Vương gia thì dân nữ sẽ rời đi!”

Nghe vậy, ánh mắt của Thiên Thịnh Đế chợt lóe, nữ nhân này không phải là cố tình mang theo con trai trở lại là vì muốn củng cố địa vị sao? Hay là nàng ta đang cố ý đồ gì khác?

Khi nghe Hạ Thiên vừa nói xong câu này, Ân Tịch Ly giận đến tái mặt, nàng vậy mà. . . lại không muốn sống ở Ly vương phủ? Còn có ý nghĩ muốn bỏ đi? !

“Hoàng thượng!” Ân Tịch Ly tiến lên kéo tay Hạ Thiên, ánh mắt thâm trầm đáng sợ: “Chuyện này thần đệ sẽ tự mình. . . .”

“Aizzz!” Thiên Thịnh Đế đột nhiên khoát tay cắt đứt lời nói của Ân Tịch Ly, đầu hơi nghiêng xuống một chút, nhìn Tiểu Phàm hỏi: “Tiểu Phàm muốn nói gì với trẫm sao?”

Tiểu Phàm lấy tay che ở hai bên khóe miệng, lẳng lẽ nói điều gì đó vào trong tai Thiên Thịnh Đế, Thiên Thịnh Đế nghe xong, lập tức cười ha hả: “Hahaha. . . Tiểu Phàm, con nói thật chứ?”

“Dạ!” Tiểu Phàm gật đầu, môi nhỏ khẽ nhếch, cười gian như hồ ly.

“Được! Vậy trẫm nghe theo lời của con!” Thiên Thịnh Đế cười lớn.

Bên trong điện, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, không biết tiểu quý này đã nói gì với hoàng thượng, khiến cho hoàng thượng khí thế bồng bồng, ai nấy đều cảm thấy ghen tị, cảm thấy không cam lòng, dĩ nhiên đến quý tộc ôn tên tiểu quý này rốt cuộc là có bản lĩnh gì mà vừa mới gặp hoàng thượng đã có thể lấy được sự sủng ái của ngài như vậy, hừ, quả nhiên cũng là một loại hồ ly, giống y chang mẫu thân của nó, thoát nhìn xấu xí như vậy, vậy mà bản lĩnh mê hoặc lòng người cũng không vừa.

Thiên Thịnh Đế nhìn xuống Hạ Thiên, nói: “Về phần ngươi, mặc dù ngươi đã vì Tịch Ly mà sinh ra Tiểu Phàm, nhưng dù sao các ngươi vẫn chưa thành thân, hôm nay Tiểu Phàm đã nhận tổ quy tông, nếu ngươi bỏ đi, chẳng phải là đã khiến cho Tiểu Phàm đau lòng khổ sở vì không thể sống bên cạnh mẫu thân nữa ư?”

Hạ Thiên cắn cắn môi, thật ra thì làm sao nàng có thể đành lòng rời xa Tiểu Phàm, chỉ là hôm nay Tiểu Phàm đã nhận tổ quy tông, vậy chẳng phải nàng và đại thúc trên danh nghĩa đã là vợ chồng rồi hay sao?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến thân phận của mình, mặc dù quan niệm của nàng đối với chuyện này không có gì cả, thế nhưng, nàng là người của thế kỷ 21, sau khi đã được học qua giáo dục cao đẳng, nàng làm sao có thể chấp nhận chuyện một chồng nhiều vợ đây?

Hướng chi, với thân phận của nàng, cho dù có thật sự gả cho đại thúc thì e rằng cũng chỉ được làm thiếp, hoặc cùng lắm thì chỉ là một trắc phi mà thôi. . . .

Nghĩ tới trắc phi, nàng liền nhớ tới Liên Tinh cũng đang ở trong vương phủ, trong lòng lập tức chán ghét tới cực điểm, bắt nàng phải chia sẻ phu quân của mình với người khác, nàng thật sự không làm được.

Cho nên, nàng tình nguyện không lấy chồng, tình nguyện rời đi.

Thiên Thịnh Đế không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ của mình: “Chẳng qua, chuyện giữa ngươi và Tịch Ly, trẫm cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ cần Tiểu Phàm không phải ra ngoài bốn ba nữa, thì chuyện giữa các ngươi, tự các ngươi giải quyết đi!”

diễn đàn q úy đôn

“Hả?” Hạ Thiên sửng sốt, hoàng thượng nói vậy là có ý gì? Để cho bọn họ tự giải quyết? Vậy thì có khác nào là đang bảo, nàng có muốn sống cùng đại thúc hay không là do nàng tự quyết sao?

Nói cách khác, nàng chẳng những được ở bên cạnh Tiểu Phàm, có thể ăn uống sinh hoạt ở trong Ly vương phủ, nhưng cũng không hà tất phải dính dáng cùng đại thúc? Lại càng có thể không cần gả cho hắn?

Ánh mắt nàng dần dần sáng lên, giống như là bông hoa giữa trời đông bỗng nhiên được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, nháy mắt đã nở rộ: “Đa tạ hoàng thượng khai ân!”

Nàng thì rất hài lòng, nhưng Ân Tịch Ly lại cực kỳ bất mãn: “Hoàng thượng, nhưng nàng ấy là mẹ của Tiểu. . . .”

“Tịch Ly à!” Thiên Thịnh Đế lại một lần nữa cắt đứt lời nói của Ân Tịch Ly, trong lời nói còn mang theo chút ý tứ sâu xa: “Trẫm là đang cho đệ cơ hội. . . .” Đường đường là một Ly vương điện hạ, ngay cả một thiếu phụ cũng không giữ được, chẳng lẽ phải bức hôn? dĩ nhiên đến quý tộc ôn Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật là mất thể diện, Thiên Thịnh Đế cũng không muốn người ta nói Ân Tịch Ly thân là một vương gia, thế mà ngay cả một thiếu phụ cũng không muốn gả cho hắn.

Tiểu Phàm vội vàng chớp chớp mắt, tựa như đang muốn nói điều gì, Ân Tịch Ly nhìn Tiểu Phàm đang ngồi trong lòng Thiên Thịnh Đế, lại không ngừng nháy mắt với hắn, khẽ mấp máy môi, liếc nhìn Hạ Thiên đang có chút khoái chí, lông mày khẽ nhíu lại thành hình chữ xuyên, cuối cùng vẫn chỉ có thể cắn răng đồng ý: “Thần đệ đã hiểu. . . .”

Nói xong liền quay đầu lại, trợn mắt nhìn Hạ Thiên với vẻ mặt ‘cứ chờ xem, trở về bốn vương sẽ trừng trị nàng thế nào’.

Hạ Thiên nuốt nuốt nước miếng theo bản năng, tại sao vậy nhỉ. . . . Tự mình không dám kháng chỉ, lại còn đổ lên đầu nàng? Nàng bấu môi, trong lòng không hiểu rõ là cảm giác gì, không muốn cứ suốt ngày bị hắn bắt nạt như vậy, nhưng trong điện đang có rất nhiều người, nàng đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Ai bảo người ta là một Vương gia. . . .

Ai bảo người ta còn có Hoàng thượng chống lưng ở phía sau như vậy?

Ai bảo tại mình không tiền không thế, không thân phận không địa vị?

Nữ nhân co được giãn được, nài chấp nhận.

Sau khi cúi chào hoàng thượng, bây giờ thì phải đến chào họ hàng trong hoàng tộc, Thiên Thịnh Đế đưa một ấm trà và một bình trà cho Tiểu Phàm và Hạ Thiên, để bọn dâng trà cho từng người đang ngồi ở trong điện.

“Đây là thái tử điện hạ!” Đi tới trước mặt một nam tử đang ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới đại điện, Ân Tịch Ly giới thiệu.

Tiểu Phàm dâng lên một ly trà, nhẹ nhàng nói: “Thái tử điện hạ, mời dùng trà.”

Thái tử Ân Thừa Khánh híp đôi mắt hoa đào rất đẹp, cười cười nhận lấy ly trà, rồi lại vỗ vỗ đầu nhỏ của Tiểu Phàm, nói: “Sau này cứ gọi ta là thái tử ca ca được rồi, con trai của thái tử ca ca lớn hơn Tiểu Phàm mấy tuổi mà nhìn thấy Tiểu Phàm còn phải gọi một tiếng thúc thúc đấy, haha.”

di ễn đà n lê q uyê đôn

Khóe miệng Hạ Thiên co quắp, vai vể. . . Tiểu Phàm nhà nàng mới có mấy tuổi mà đã bị gọi là thúc thúc? Đây khác nào là trù cho người ta già đi?

Khóe miệng khẽ giựt giựt, thật may là nàng và đại thúc không có quan hệ gì, vậy nên không phải dâng trà! Nàng quả thật là có chút đau lòng cho con trai bảo bối. . .

Thái tử uống xong ly trà thì đến phiên nhị công chúa, nhưng công chúa đã sớm lấy chồng ở nước Phan xa xôi, đương nhiên lúc này sẽ vắng mặt, mà sau nhị công chúa, chính là tam hoàng tử.

Hạ Thiên căng thẳng nắm chặt tay, hơi toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, Ân Dã Thần đang đứng trước mặt, nàng cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, nàng hiểu rất rõ, Ân Dã Thần đã sớm nhận ra nàng, chẳng qua là nàng không hiểu, tại sao bây giờ hắn lại chưa vạch trần thân phận của nàng?

Ân Dã Thần lẳng lặng nhìn Hạ Thiên, đôi con ngươi sâu thẳm như hắc động, có thể hút người ta vào trong đó, sâu không thấy đáy, hắn cứ lẳng lặng nhìn nàng như vậy, ánh mắt có chút nóng bỏng, lại có chút thất vọng, nhưng nhiều nhất chính là phức tạp.

Hắn biểu hiện quá rõ ràng, khiến cho tất cả mọi người trong chính điện cũng không khỏi nhìn Hạ Thiên nhiều hơn mấy lần, lại trông thấy Hạ Thiên đang cụp mắt, tựa như là không muốn nhìn mặt Ân Dã Thần, khiến mọi người không khỏi âm thầm suy đoán, chẳng lẽ giữa thiếu phụ này và tam hoàng tử có bí mật gì đó?

Ân Tịch Ly cũng khẽ nhướng mày, đương nhiên là hắn không quên, Dã Thần vẫn có tâm tư đối với Hạ Thiên. Nhưng nha đầu này đã là mẫu thân con trai của hắn, hắn cũng sẽ không để cho Dã Thần có cơ hội đầu!

“Tam ca, mời dùng trà!” Tiểu Phàm đã gặp mặt Ân Dã Thần ngày hôm qua, trông thấy vị đường ca trước mắt này vẫn đang nhìn chằm chằm mẹ ruột của mình, trong lòng bé vô cùng khó chịu, giọng nói hơi gắt lên, không còn nhẹ nhàng như lúc trước, tựa như đang cảnh cáo và uy hiếp.

Rốt cuộc Ân Dã Thần cũng dời mắt khỏi Hạ Thiên, nhìn đến Tiểu Phàm.

Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng đứng vào bên cạnh Ân Tịch Ly.

Tiểu Phàm mở to mắt, không chút sợ hãi nhìn chằm chằm Ân Dã Thần, trong giọng nói lại mang theo chút ngây thơ, nhưng lời nói lại không hề ngây thơ chút nào: “Chẳng lẽ tam ca không thích Tiểu Phàm kính trà sao?”

“Không phải!” Ân Dã Thần trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc cũng mở miệng, môi mỏng phát ra âm thanh có chút xúc động: “Sao có thể không thích được!”

Hắn nhận lấy ly trà rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó lẳng lặng nhìn Tiểu Phàm một cái, môi mỏng chậm rãi nở ra một nụ cười.

Trong đại điện, khi mọi người trông thấy Ân Tử Dương đem vật kia tặng cho Tiểu Phàm thì không khỏi trợn mắt há mồm, đến ngay cả mấy vị quý phi cũng kinh ngạc lên tiếng: “Sao lại có thể tặng vật đó chứ?”

Trong lòng Hạ Thiên không khỏi nhảy dựng, đó là vật gì vậy? Sao mọi người lại giật mình như thế?

Nàng quay đầu nhìn Ân Tịch Ly, sắc mặt của Ân Tịch Ly lại chẳng hề thay đổi, chỉ lẳng lặng nhìn Ân Tử Dương.

Bên trong điện Quỳnh Hoa, người bình tĩnh nhất có lẽ chỉ có mình Thiên Thịnh Đế, lúc ông nhìn thấy Ân Tử Dương đem vật kia tặng cho Tiểu Phàm thì trong lòng tuy cũng có chút kinh ngạc nhưng vẫn không hề nói tiếng nào.

Đi hết một vòng trong điện Quỳnh Hoa, rốt cuộc thì Tiểu Phàm cũng đã kính trà xong, đã mấy canh giờ trôi qua, từ sau lần kính trà cho Ân Tử Dương thì hầu như những người sau đó đều có quà tặng cho Tiểu Phàm.

Không thể không nói, tên nhóc Tiểu Phàm này thật sự là vô cùng phúc hắc, cho dù trong lòng rất hồi hộp, thế nhưng trên mặt vẫn trưng ra dáng vẻ ‘ta rất ngây thơ, ta rất đáng yêu’, Hạ Thiên buồn bực nhìn con trai mình, sao còn nhỏ như vậy mà lại giống như hồ ly ngàn năm thế kia.

Vốn sau khi kính trà thì sẽ đưa Tiểu Phàm đến từ đường của hoàng tộc, nhưng Thiên Thịnh Đế lại bảo để cho Tiểu Phàm đi thỉnh an lão thái hậu trước.

Lão thái hậu cũng giống như mẹ của Ân Tịch Ly vậy, mẫu phi của Ân Tịch Ly qua đời lúc vừa sinh ra hắn, một tay lão thái hậu nuôi hắn lớn lên, vì vậy khi nghe hoàng thượng nói muốn đi thỉnh an lão thái hậu trước thì Ân Tịch Ly lập tức gật đầu.

Vì thế, cả một đoàn người, trừ những phi tần bên trong hậu cung đều được cho lui ra ngoài thì chỉ còn mấy vị hoàng tử và Thiên Thịnh Đế đi cùng.

Thái hậu thích sự yên tĩnh, lại thích niệm kinh để cầu an, cho nên bên trong cung An Bình cũng chẳng có bao nhiêu người. Đoàn người đi tới cung An Bình thì đúng lúc thái hậu đang ngồi tụng kinh, mọi người sợ làm phiền đến thái hậu cho nên đều im lặng ngồi chờ.

Tiểu Phàm tò mò nhìn bà lão đang quỳ trước tượng Phật, cảm thấy có chút ngạc nhiên, liền nhỏ giọng hỏi Hạ Thiên: “Mẫu thân, bà lão đó đang làm gì vậy?”

“Đang cầu xin Phật Tổ phù hộ bình an.” Hạ Thiên nhỏ giọng giải thích nghi hoặc của con trai bảo bối: “Phật Tổ rất hiền lành, chỉ cần thành tâm thì có thể cầu xin Bồ Tát phù hộ ông ước thành sự thật, cũng có thể cầu xin Bồ Tát phù hộ cho gia đình bình an.”

“Có thể phù hộ người nhà vĩnh viễn bình an sao?” Tiểu Phàm nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên hất tay Hạ Thiên ra, sau đó chạy đến bên cạnh thái hậu.

“Tiểu Phàm!” Hạ Thiên kinh hoàng, không tự chủ được mà hô to.

Mọi người cũng giật mình, chưa có ai dám quấy rầy lúc thái hậu đang niệm kinh, cho dù người đó là Ân Tịch Ly hay là hoàng thượng, thế mà một đứa bé lại dám to gan như vậy.

Tiểu Phàm không thèm quan tâm, chỉ quay sang nhìn lão thái hậu mái tóc bạc phơ đang quỳ cạnh mình, sau đó lại bắt chước bà quỳ xuống, chắp hai tay, nhắm mắt lại rồi lẩm nhẩm gì đó.

Bách Hợp – cung nữ hầu hạ thái hậu nhiều năm, nhìn thấy một đứa bé vọt lên như vậy thì lòng mảy mảy dựng đứng: “Đứa trẻ này ở đâu ra vậy? Lại dám quấy nhiễu thái hậu nương nương đọc kinh buổi sáng!”

Sắc mặt của Ân Tịch Ly âm trầm, đang định bắt Tiểu Phàm lại thì lão thái hậu đang nhắm mắt đọc kinh bỗng đột nhiên mở mắt ra: “Bách Hợp, người biết lễ Phật, mới có thể đắc đạo hơn người, người lui ra đi!”

Giọng nói của bà hiền lành và ăm áp, tựa như Phật pháp chí cao vô thượng, khoan dung và nhân từ, khiến người ta cảm thấy an lòng.

Bách Hợp khẽ giật mình, như thể không nghĩ tới, lão thái hậu chẳng những không trách tội đứa bé kia mà lại còn chỉ dạy ỉn, nàng ta vội vàng cúi thấp người: “Vâng, thưa thái hậu nương nương!”

Nàng ta lui sang một bên, nhưng lại không khỏi nhìn cậu bé kia thêm mấy lần, giống như đang quan sát xem cậu bé này có gì đặc biệt mà lại khiến thái hậu nhìn bằng một ánh mắt khác như vậy.

Sau khi cung nữ Bách Hợp lui xuống, Thiên Thịnh Đế lại tiến lên phía trước nói: “Mẫu hậu, đây là con trai của Tịch Ly, tới đây để thỉnh an mẫu hậu, nhưng lại không muốn quấy rầy mẫu hậu niệm kinh sáng sớm.”

Ân Tịch Ly cũng vội vàng nói: “Tiểu Phàm, lại đây!”

Tiểu Phàm nhìn tượng Phật một chút rồi lại quay đầu lại, trông thấy vẻ mặt lo lắng của mẫu thân và ánh mắt có chút bất mãn của phụ vương, bé do dự chốc lát rồi ngoan ngoãn đứng dậy: “Vâng, thưa phụ vương. . .”

Bé vừa đứng dậy thì lão thái hậu liền nhẹ nhàng nắm tay nhỏ của bé, kéo bé trở về bên cạnh, để cho bé quỳ xuống rồi bà mới chậm rãi nói: “Bé con, nói cho bà nội nghe, con đã nói gì với Phật Tổ vậy?”

Tiểu Phàm nghiêm túc nhướn mày, hỏi ngược lại bà: “Bà nội, Phật Tổ có thật sự hiển linh không? Có thể biến nguyện vọng của mình thành sự thật không? Mẫu thân nói chỉ cần thành tâm thì sẽ hiển linh, tuy Tiểu Phàm không đọc kinh nhưng Tiểu Phàm rất thành tâm.”

“Haha. . . Thành tâm thì sẽ hiển linh, câu này rất đúng, chỉ cần thành tâm thì sẽ trở thành sự thật.” Lão thái hậu trêu mếu xoa xoa đầu bé: “Chẳng lẽ con còn có nguyện vọng gì chưa thực hiện được sao?”

Tiểu Phàm nghiêm túc gật đầu: “Dạ.”

Ân Tịch Ly và Hạ Thiên liếc mắt nhìn nhau rồi lại nghi ngờ lắc đầu một cái, Tiểu Phàm có nguyện vọng gì vậy? Hạ Thiên thật sự không biết, Tiểu Phàm cũng chưa từng nói với nàng.

Đôi mắt thâm thúy của Ân Tịch Ly khẽ lóe lên, nguyện vọng của con trai mình. . . . Ừm, hẳn phải nhớ kỹ, cho dù có phải trả bằng bất cứ giá nào thì hẳn cũng phải giúp con trai mình thực hiện được.

Lão thái hậu cười hỏi: “Con có đồng ý nói nguyện vọng đó cho bà nội nghe thử một chút không?” Bà nhìn những người đang đứng sau lưng bé, có hoàng thượng, có vương gia, có hoàng tử, có những vị thân phận tôn quý, ngoại trừ không có cách nào hái những ngôi sao trên trời kia xuống thì còn lại nguyện vọng gì mà đứa bé này lại muốn cầu xin Phật Tổ đây?

Lão thái hậu thật sự có chút tò mò.

Mấy kiếm nhỏ nhỏ của Tiểu Phàm khẽ nhú lại: “Con muốn xin Phật Tổ chữa bệnh ấu thân.”

“Chữa bệnh?” Lão thái hậu không biết mẫu thân của Tiểu Phàm cũng đang ở nơi này, trong lòng bà rất tò mò, những đại phu giỏi nhất thiên hạ đều ở trong hoàng cung, có bệnh gì mà không thể trị?

Mà khi nghe thấy Tiểu Phàm nói vậy, Ân Tịch Ly và Ân Dã Thần đều lập tức nhìn về phía Hạ Thiên, nàng bị bệnh sao? Bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không?

Hạ Thiên chỉ khẽ mỉm cười, khóe mắt dần đỏ lên.

Tiểu Phàm đưa tay xoa nhẹ cằm, khẽ thở dài: “Con cũng không biết mẫu thân bị bệnh gì, chẳng qua là mẫu thân không cảm nhận được mùi vị, Tiểu Phàm thường mua đồ ăn ngon ấu thân, nhưng cho dù nó có ngon cỡ nào thì mẫu thân cũng chẳng cảm nhận được mùi vị gì cả. . . .” Nói đến đây, bé lại dừng lại một chút, tựa như đang nghĩ tới điều gì, giọng nói dần dần nhỏ xuống: “Có lần Tiểu Phàm cố ý nấu cơm mà không cho gia vị gì cả, vì Tiểu Phàm muốn giống như mẫu thân, ăn đồ ăn không có bất kỳ mùi vị nào, thế nhưng, Tiểu Phàm vừa ăn vào lại ói ra, đồ ăn không có mùi vị thật khó ăn, đặc biệt là khi ăn những thứ thức ăn đầy dầu mỡ kia, không có mùi vị quả thật rất buồn nôn.”

“Nhậm Diệc thúc thúc cũng đã tìm kiếm tất cả thần y tốt nhất trong thiên hạ để xem bệnh ấu thân, nhưng thần y thúc thúc lại nói bệnh của mẫu thân không thể nào chữa khỏi, mẫu thân luôn không thích ăn cơm, bởi vì cơm không ngon, cho nên Tiểu Phàm cầu xin Phật Tổ giúp mẫu thân chữa khỏi căn bệnh này.”

Hạ Thiên không nhịn được nữa, nước mắt cứ như đại hồng thủy, chớp mắt một cái lại không ngừng rơi xuống, lặng lẽ không chút tiếng động.

Không có vị giác!

Ánh mắt của Ân Tịch Ly từ khiếp sợ chuyển thành hoảng hốt, lúc này hắn mới nhớ về cái chuyện đã xảy ra vào mùa hè của bảy năm về trước. Cái chuyện xuân dược không có thuốc giải, chỉ bằng cách viên phòng với người khác thì mới có thể giải được xuân dược, nhưng chất độc ở trong xuân dược đó lại để lại tổn thương cực lớn đối với ngũ quan.

Lúc gặp lại bọn họ, hắn hoàn toàn chìm trong vui sướng, hơn nữa nhìn bề ngoài Hạ Thiên cũng không có gì khác thường, cho nên hắn đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Ân Dã Thần nắm chặt hai tay, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay của hắn, lúc trước hắn còn nghi ngờ về chất độc trong loại xuân dược này, hắn vẫn luôn tự hỏi tại sao Hạ Thiên lại không có một chút phản ứng?

Hắn đã từng nghĩ rằng, Hạ Thiên có thể sẽ bị mù mắt, tai có thể bị điếc, nhưng lại không ngờ trong năm giác quan, nàng lại mất đi vị giác.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại không khỏi có chút nhói đau.

Nhẹ nhõm bởi vì may mắn là nàng bị mất đi vị giác chứ không phải là thính giác hay thị giác, nhói đau là bởi vì chất độc trong xuân dược kia thật sự là quá mạnh, chỉ sợ dù có là thần y thì cũng không có cách nào chữa khỏi.

132. Chương 132: Chương 132

133. Chương 133: Thật Ra Thì, Ta Vẫn Luôn Rất Tuấn Tú!

Vành mắt Hạ Thiên đỏ lên, nàng úp mặt vào trong đầu gối: “Đại thúc, người không hiểu đâu, mặc dù Tiểu Phàm còn nhỏ nhưng đầu óc so với bất kỳ người nào đều trưởng thành hơn, nó lúc nào cũng đem tất cả suy nghĩ giấu trong lòng, không hề nói cho ai biết, kể cả ta cũng không.

Ân Tịch Ly lắng lắng nghe, mặc dù hắn cảm thấy Hạ Thiên nói chuyện có vẻ chẳng ăn nhập gì, nhưng hắn vẫn ngồi xuống mép giường, im lặng lắng nghe nàng nói, lại không nhận được mà vươn tay xoa nhẹ đầu nàng: “Tiểu Phàm là một đứa bé hiểu chuyện, nàng có thể không cần lo lắng!”

Hạ Thiên lắc đầu: “Không phải đâu đại thúc, thật ra thì ta đã quen với việc mình mất đi vị giác, thế nhưng mấy năm qua, Tiểu Phàm vẫn luôn để chuyện này trong lòng, nó vẫn nghĩ ta không thể khỏi bệnh là vì chưa gặp được đại phu tốt nhất, cho nên vẫn không ngừng hy vọng.” Nàng nói đến đây thì hơi ngừng lại, giọng nói nhẹ nhàng, lại mang theo chút gì đó ghen ngào: “Nhưng mà hôm nay, tất cả đại phu giỏi nhất trong thiên hạ đều ở đây, hai chữ ‘giỏi nhất’ này, chính là tất cả hy vọng của Tiểu Phàm, nếu như lần này ta vẫn không hết bệnh, Tiểu Phàm sẽ. . .” MeOw D D L Q Đ

Toàn thân Ân Tịch Ly khẽ run lên, chân mày nhíu chặt, giống như đang nghĩ tới điều gì, sắc mặt có chút thay đổi.

Hạ Thiên hít hít mũi, mơ hồ có chút run rẩy, nói: “Một ngày vẫn chưa tìm được đại phu giỏi nhất, thì trong lòng Tiểu Phàm vẫn còn có chút hy vọng, nếu ngay cả hy vọng cũng không còn thì Tiểu Phàm sẽ rất đau khổ. . . Ta không muốn nhìn thấy Tiểu Phàm đau khổ. . .”

“Ta biết!” Ân Tịch Ly nói, giọng nói có chút khàn khàn: “Đều do ta không tốt. . .”

Là do hắn đã không nghĩ tới chuyện này, thái y trong cung mặc dù đều là những thầy thuốc nổi danh trong thiên hạ, thế nhưng loại độc này không có thuốc giải, sao có thể dễ dàng chữa khỏi như vậy?

Huống chi, hắn nghe nói cái tên Nhậm Diệc gì đó cũng đã từng tìm người tới chữa bệnh cho Hạ Thiên, hắn cho người điều tra Nhậm Diệc, thì cũng phát hiện thân thể của hắn rất bí ẩn, không chỉ có võ công cao cường mà tâm cơ lại thâm sâu khó lường, một nhân vật như vậy, nếu đã đi mời thần y, sao có thể là một thần y bình thường được?

Vậy mà người đó cũng không thể chữa được, chẳng lẽ những lão thái y cổ hủ trong cung có thể chữa được sao?

Chuyện này là sơ sót của hần, người nào cũng có thể nhìn được, Tiểu Phàm rất thương mẫu thân của mình, nếu như thái y không thể chữa khỏi cho Hạ Thiên, Tiểu Phàm nhất định là sẽ rất đau lòng.

“Vậy nên, đại thúc. . .” Hạ Thiên chợt ngừng đầu, ánh mắt phiếm hồng, giống như tiểu bạch thỏ, khiến cho người ta đem lòng yêu mến: “Ta không muốn đi, ít nhất phải cho Tiểu Phàm giữ lại hy vọng. . .”

“Nhưng cũng không thể không trị bệnh cho nàng!” Ân Tịch Ly vẫn không đồng ý nói, có thể là nàng đã quen, có thể là nàng đã chịu được nhiều năm như vậy, sống mà không cần vị giác, thế nhưng hần lại không chịu được.

Khó trách, nhiều năm không nhìn thấy nàng, mặc dù cuộc sống của nàng thoát nhìn không tệ lắm, thế nhưng so với lúc trước, nàng lại gầy hơn rất nhiều, cho dù ăn gì cũng không cảm thấy mùi vị, dần dần sẽ trở nên không thích ăn nữa.

Ăn không vô, làm sao sống được?

“Đại thúc, muốn khám cũng được, nhưng đừng để cho Tiểu Phàm biết!” Hạ Thiên như vừa nghĩ tới điều gì, vội vàng nói: “Người có thể sắp xếp cho thái y lên tới khám cho ta, như vậy, nếu có thể chữa khỏi bệnh cho ta thì cũng coi như là cho Tiểu Phàm một chuyện ngạc nhiên, còn nếu không chữa khỏi thì Tiểu Phàm cũng sẽ không đau lòng.”

Ân Tịch Ly yên lặng nhìn chằm chằm Hạ Thiên một lúc lâu, lại mơ hồ khẽ thở dài, Hạ Thiên trước mặt hần không còn là cô gái không sợ trời không sợ đất giống như trước nữa, nàng bây giờ, sẽ vì người mình quan tâm mà hy sinh tất cả, nhưng nàng như vậy lại càng khiến hần thêm đau lòng, càng làm cho hần. . . không thể bỏ được nàng. MeOw D D L Q Đ

Hai mẹ con vô lương này, trong lòng đều quan tâm đối phương, tính toán cẩn thận, chỉ vì muốn làm cho đối phương được vui vẻ.

“Như vậy. . . cũng tốt. . .” Ân Tịch Ly nhẹ nhàng nói, giọng nói trầm thấp giống như là đang thở dài: “Vậy nàng cứ ở đây đi, ta đi nói với Tiểu Phàm một tiếng.”

Hạ Thiên gật đầu liên tục: “Ừ, cảm ơn đại thúc!”

“Nhưng mà. . .” Ân Tịch Ly chợt nói sang một chuyện: “Nàng cứ giả vờ đau bụng như vậy, chẳng phải càng làm cho Tiểu Phàm lo lắng hơn sao?”

Hạ Thiên suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng. “Vậy ta phải làm sao? Nếu ta cố tình không đi thì nhất định Tiểu Phàm sẽ nghi ngờ.” Nói xong, nàng lại chợt nhớ tới cái gì, ánh mắt sáng lên, vội vàng nói: “Ta có cách rồi, người cứ ra đại sảnh nói với Tiểu Phàm là ta không ra được đi.”

Ân Tịch Ly nhún mày: “Nếu Tiểu Phàm hỏi tại sao thì thế nào?”

Con trai bảo bối của hần rất thông minh, Ân Tịch Ly hiểu rõ, nếu không có lý do chính đáng thì nhất định bé sẽ nghi ngờ.

“Người cứ yên tâm đi đi, nó sẽ tự trở về hỏi ta, đến lúc đó ta có cách!” Hạ Thiên yên tâm vỗ vỗ vai hần, đáng về bị thương khi này đã không còn nữa, lúc này, đôi mắt nàng sáng rực như châu như ngọc.

Ân Tịch Ly phát hiện, mình rất thích đáng vẻ hờn hờ như mở cờ trong bụng này của nàng, thấy nàng cười, hần cũng không nhịn được mà cong cong khóe môi, khẽ mỉm cười: “Vậy nàng hãy nghỉ ngơi đi, đừng để cho Tiểu Phàm phát hiện, nàng nhìn nàng xem, mắt đỏ lên hết cả rồi, Tiểu Phàm không biết lại tưởng ta bắt nạt nàng.”

“Người vốn luôn bắt nạt ta. . .” Hạ Thiên lén lút lắm bả một câu.

“Hả? Nàng nói gì?” Ân Tịch Ly hoài nghi trừng mắt nhìn nàng, mới vừa dung túng nàng một chút thì nàng đã lập tức lòi đuôi ra rồi sao?

“Không có, không có gì!” Hạ Thiên cười hắc hắc, rất thích thời, vẫy vẫy tay với hắn: “Đại thúc, ngài đi thông thả!”

“Hừ. . .” Nha đầu này. Ân Tịch Ly hừ lạnh một tiếng, trong lòng có chút buồn cười, nhưng vẫn cẩn thận giúp nàng đỡ chân: “Vậy ta đi đây!”

Hắn đứng dậy rời đi, lúc ra ngoài vẫn không quên đóng cửa lại, không để phát ra chút tiếng động quấy nhiễu tới nàng.

Sau khi hắn vừa ra khỏi cửa, Hạ Thiên lập tức tròn mắt nhìn lên trần nhà, đợi một lúc không thấy Ân Tịch Ly quay lại, nàng mới nhanh chóng nhảy xuống giường, cười như một tên trộm, nếu muốn Tiểu Phàm không nghi ngờ, thật ra rất đơn giản.

Hạ Thiên xoa xoa hai tay, cầm lên chiếc áo choàng, nhảy ra ngoài cửa sổ ——

Đương nhiên là bỏ trốn nha!

Tiểu Phàm, con trai bảo bối của nàng chính là một tên tiểu quý, sao có thể dễ dàng mà lừa được? Cách tốt nhất, chính là bỏ trốn. . .

Từ khi xuyên qua cho tới giờ, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nàng còn chưa dạo chơi trong kinh thành một lần nào đâu, sao có thể cam lòng như thế được? Chẳng qua, nơi này là Ly vương phủ, nếu muốn chạy ra ngoài cũng không phải dễ dàng như vậy, ngầm nghĩ một chút, nàng quyết định đi tìm Nhậm Diệc.

“Nàng muốn trốn ra ngoài chơi?” Trong phòng, đôi mắt hoa đào của Nhậm Diệc lóe sáng, chăm chú nhìn nàng, lặp lại câu hỏi kia: “Muốn lén lút bỏ trốn sao?”

“Ừ.” Hạ Thiên gật đầu liên tục, tựa như con gà đang mổ thóc.

Nhậm Diệc ghé sát vào nàng: “Ân Tịch Ly nhốt nàng sao?”

Hạ Thiên sửng sốt, lắc lắc đầu: “Không có.” Mà hắn hỏi chuyện này làm gì?

“Vậy chẳng lẽ hắn không cho phép nàng ra ngoài?” Nhậm Diệc lại hỏi.

“Cũng không có. . .” Hình như đại thúc cũng chưa từng nói nàng không được phép rời khỏi vương phủ nửa bước nha? Hơn nữa, Tiểu Phàm cũng ở nơi này, nàng còn có thể đi đâu được? Cùng lắm thì nàng chỉ có thể đi dạo một chút. . .

“Vậy tại sao nàng lại muốn lén lút bỏ trốn?” Nhậm Diệc không hiểu, sao nàng không quang minh chính đại mà bước ra ngoài? Tại sao phải lén lút như vậy? Thật là làm mất mặt đại Đệ Thách hân nha!

“Ai da, huynh không hiểu được đâu!” Hạ Thiên đảo mắt một vòng, không nói rõ là bởi vì mình muốn trốn Tiểu Phàm, mà chỉ nói như một tên trộm: “Ta nói này tiểu Nhân (tiểu Nhậm =]]), huynh không cảm thấy, giữa ban ngày ban mặt, hai người chúng ta vượt nóc bằng tường, bỏ qua mấy tên hộ vệ ngu ngốc trong vương phủ, ra ngoài chơi đùa là một chuyện rất vui vẻ, rất kích thích, rất có tính chất khiêu chiến sao? Chẳng lẽ võ công của huynh không thể qua mặt những tên thị vệ tầm thường trong vương phủ sao?” Nàng cố tình dùng phép khích tướng. MeOw D D L Q Đ

Nhậm Diệc nghe thấy Hạ Thiên nói vậy thì ánh mắt dần sáng lên, đến khi nghe thấy mấy từ cuối cùng thì lập tức nhíu mày: “Nói vậy, chỉ dựa vào một chút công phu mèo cào mà muốn ngăn cản ta sao?”

“Đúng nha, đương nhiên là không thể rồi, đi thôi đi thôi, chúng ta vượt nóc bằng tường nào!” Hạ Thiên có chút không nhịn được mà kéo Nhậm Diệc ra ngoài.

Nhậm Diệc nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, khóe miệng cong lên, lúc này, trong lòng hắn cũng muốn như vậy.

Dạo phố nha. . . Cùng tiểu Thiên Thiên đi dạo phố nha. . . sẽ bằng tường vượt nóc nha. . . nếu bằng tường vượt nóc thì có thể ôm nàng bay ra ngoài nha. . . ôm nàng nha. . . trong lòng hắn. . . thật nhộn nhạo. . .

Nhậm Diệc cười đến vô cùng gian trá, trong lòng ngọt như mật ong, vô cùng kích động.

Hạ Thiên nào biết những ý nghĩ xấu xa đó của hắn, phải biết rằng, nàng rất muốn mau chóng đi ngay bây giờ nha.

Có điều, nàng cũng biết con trai của mình so với sự phụ của Nhậm Diệc của bé thì tương đối tốt hơn, cho nên nàng không thể nói ra sự thật, bởi vì nàng không chắc là sự phụ của con trai bảo bối có thể nào sẽ bán đứng mình hay không, chẳng may hắn tùy tiện nói mấy câu trước mặt con trai mình, đến lúc đó chẳng phải là nàng sẽ không còn có thể tiếp tục diễn trò nữa rồi sao?

Nhậm Diệc thỏa mãn ôm eo nhỏ mảnh khảnh của Hạ Thiên, giữa ban ngày ban mặt, cứ như vậy mà băng tường vượt nóc ngay tại Ly vương phủ, trốn thoát khỏi một đám hộ vệ tuần tra, né tránh được ánh mắt của mọi người, bọn họ giống như một tia chớp lóe lên rồi ngay lập tức lại biến mất.

“Thật là đẹp!” Đến khi cả hai đã an toàn rời khỏi Ly vương phủ, đứng trong một con hẻm nhỏ, Hạ Thiên không nhịn được kinh ngạc mà than lên một tiếng, nàng biết võ công của Nhậm Diệc rất cao, nhưng không ngờ lại cao đến mức này.

Đặc biệt là khinh công, chỉ cần một cái chớp mắt là đã có thể rời xa Ly vương phủ, nàng không khỏi dùng ánh mắt bội phục nhìn hắn.

Nhậm Diệc hất đầu, tóc cũng bị hất ra phía sau, dùng một loại tư thế mà hắn tự cho là rất tiêu sái, nói: “Thật ra thì, ta vẫn luôn rất tuần tú. . .”

Hạ Thiên bị hắn chọc cười, chợt nghĩ tới cái gì, nàng trừng mắt nói: “Tiểu Nhậm, huynh xem, huynh là sự phụ của Tiểu Phàm, đối với Tiểu Phàm tốt như vậy, ta có một chuyện muốn nhờ huynh giúp một tay, huynh sẽ không từ chối chứ?”

“Ừ sao, có chuyện gì? Vì nàng, cho dù có phải lên núi đao xuống biển lửa ta đều nguyện ý!” Nhậm Diệc thâm tình nắm tay Hạ Thiên, thâm tình nhìn nàng, thâm tình nói.

Hạ Thiên buồn cười: “Được rồi được rồi, ta cũng không phải là những nữ nhân kia, sẽ không dễ dàng bị cái dáng vẻ này của huynh lừa đâu!”

Nhậm Diệc có chút thất vọng thở dài, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Đối với nàng, ta vẫn luôn rất thật lòng. . .” Những nữ nhân kia làm sao có thể so sánh với nàng chứ?

134. Chương 134: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (1)

Chẳng qua là Nhậm Diệc cũng không biết, một năm bốn mùa, hắn ngày ngày đều ở trước mặt Hạ Thiên bày ra dáng vẻ thâm tình, nhiều năm như vậy, lúc đầu Hạ Thiên còn có chút nghi ngờ, sau lại cho rằng tính tình của Nhậm Diệc chính là hay thất thường như vậy, chắc là đang đùa giỡn với mình, vậy nên nàng cũng chưa bao giờ đem sự ‘thâm tình’ của đại Độc Thánh Nhậm Diệc để ở trong lòng.

Cái này không thể trách Hạ Thiên, những lời này nghe thật hay, Hạ Thiên thường xuyên nói láo riết cũng trở thành sự thật, cho nên những lời nói thật lòng này nàng nghe riết cũng đã quen.

Mà đối với thói quen mỗi ngày đều cười giỡn của đại Độc Thánh Nhậm Diệc, Hạ Thiên đã sớm luyện đến Kim Cang Bất Hoại rồi.

“Haha” Hạ Thiên cười lớn vài tiếng, trêu chọc nói: “Những lời này nhất định là huynh đã nói với rất nhiều nữ tử rồi chứ gì, phải rồi, ta muốn nói, huynh đã nhận Tiểu Phàm làm đồ đệ, vậy thì cứ dứt khoát nhận luôn ta đi!”

Nhậm Diệc cũng ngẩn ra. Nhận? Nhận nàng? Trong lòng hắn vui mừng, chẳng lẽ Hạ Thiên hiểu tâm ý của mình, muốn gả ỉn, còn muốn mình nhận nàng?

Hắn mừng rỡ tiến lên từng bước, nắm lấy tay Hạ Thiên, đang định dùng thâm tình và chân thành để nói với nàng một câu ‘Ta nguyện ý’ thì. . .

Hai mắt Hạ Thiên đã sáng lên: “Thật ra thì huynh cũng biết đấy, Tiểu Phàm thông minh như vậy, huynh còn thường khen Tiểu Phàm sau này nhất định sẽ là đại Độc Thánh tương lai, nếu Tiểu Phàm cũng thông minh như vậy, ta là người sinh ra Tiểu Phàm, chắc là cũng không kém nhỉ? Dù sao, đây cũng có thể là di truyền nha, cho nên ta muốn. . . ta không cần làm đại Độc Thánh, ta chỉ muốn huynh dạy ta một chút kinh công, huynh đã thu nhận Tiểu Phàm thì cũng thu nhận ta đi!”

Nói xong, nàng giương đôi mắt đầy mong đợi nhìn hắn, chấp tay trước ngực: “Sư phụ ở trên cao! Xin nhận của Hạ Thiên một lạy!”

“Ai! Ai cho nàng lạy!” Nhậm Diệc cũng vô cùng sốt ruột, vất vả lắm mới nghe hết được câu nói của nàng, sau khi hồi thần lại thì nàng đã chấp tay quỳ lạy, một lạy này cao tới cỡ nào, hắn còn đang mong đợi cười nàng về làm tân nương nha, nếu trở thành sư phụ của nàng mà còn muốn ở bên cạnh nàng, chẳng phải là làm trái với luân thường đạo lý sao?

Hắn lập tức lắc mình, thoáng một cái đã bỏ chạy thật xa.

Hạ Thiên còn chưa kịp lạy, thế nhưng tinh thần một chút cũng không hề suy sụp, ngược lại, hai mắt càng thêm sáng rực: “Quả nhiên là cao nhân, kinh công lợi hại như vậy, không được, nhất định huynh phải nhận một lạy của ta!”

Nhậm Diệc cũng sắp bị Hạ Thiên làm cho phát điên rồi, không biết nên khóc hay nên cười nữa, hắn gơ hai tay lên đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, đừng lạy nữa, ai nói phải là sư phụ mới có thể dạy? Là bạn bè cũng có thể mà, hay là nàng gả cho ta đi, ta sẽ miễn học phí cho nàng.”

Tay Hạ Thiên run lên: “Gả cho huynh?” Nàng rú lên một tiếng quái dị: “Ta cũng không phải bị điên, làm sao dám gả cho huynh?”

Lần này Nhậm Diệc cũng hoàn toàn điên rồi: “Này, tiểu Thiên Thiên, lời này của nàng là có ý gì, gả cho ta là bị điên sao? Nàng muốn đả kích người khác cũng đừng có đả kích như vậy chứ. . .” :sofunny:

Dù gì hắn cũng là một nhân vật có tiếng tăm, hướng chi hắn còn là . . . Quên đi, chuyện này là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, mà bây giờ chưa phải là lúc để nói ra.

“Ồi, thật ra thì ta không phải có ý này.” Hạ Thiên vội vàng cười làm lành: “Thật ra ý của ta là, đám hồng nhan tri kỷ của huynh ấy mà, nếu thấy ta thật sự gả cho huynh, chẳng lẽ còn không muốn một đao chém chết ta hay sao? Cho nên nha, ta không dám mạo hiểm lớn như vậy đâu!”

Hồng nhan tri kỷ của Nhậm Diệc thật sự rất rất nhiều, đừng thấy hắn ngày ngày ở trong sơn cốc mà lầm, từ sau khi cùng hai mẹ con nàng ra khỏi sơn cốc, mỗi một nơi mà hắn đi qua đều sẽ để lại không dưới mười cô gái đối với hắn si mê cuồng dại, không thể nào chia lìa, còn gào khóc muốn đi theo hắn đến cùng trời cuối đất.

Hạ Thiên nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng, nàng cũng không muốn trở thành một trong số những nữ nhân bủa vây xung quanh hắn đâu.

Thật ra thì nàng cũng biết, không phải là Nhậm Diệc hoa tâm mà đi trêu chọc nhiều nữ tử như vậy, thật sự thì dáng dấp của hắn rất đẹp (QT là yêu nhiều = đẹp yếu điệu thướt tha, diêm dúa lòe loẹt, cơ mà thấy dễ vậy tội anh quá nên thôi =)) , đối với nữ tử lại rất dịu dàng, ví như nàng, ngày ngày đều cùng hắn dùng ánh mắt thâm tình nhìn nhau, nếu không phải trải qua bảy năm nàng đã sớm luyện thành Kim Cang Bất Hoại thì hồn cũng bị hắn câu mất rồi, thử hỏi những nữ nhân kia vừa thấy Nhậm Diệc cũng thâm tình nhìn mình như vậy, chẳng phải là sẽ ngoan ngoãn để mặc cho hắn nắm mũi dắt đi sao?

“Tiểu Thiên Thiên. . . Đừng nói với ta là nàng đang ghen đấy nhé!” Trong lòng Nhậm Diệc cũng có một chút mong đợi, là nàng cảm thấy hắn có quá nhiều nữ nhân cho nên mới không dám gả cho hắn sao?

Nếu là như vậy, hắn nhất định sẽ giữ khoảng cách với tất cả mọi nữ nhân, ba ngàn con sông, hắn chỉ cần một gáo nước là nàng mà thôi.

Ngất, càng nói càng xa, Hạ Thiên liếc mắt xem thường: “Ta nói tiểu Nhậm nha, huynh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, dẹp đi, không nói cái này nữa, chúng ta đi chơi đi!”

Nói xong nàng liền xung phong quay đầu đi trước, vì vậy cũng không thể thấy sắc mặt của Nhậm Diệc sau lưng cô đơn đến nhường nào.

Đường xá trong kinh thành vô cùng phồn hoa, người người náo nhiệt, đông đúc nhộn nhịp, Hạ Thiên có chút ngạc nhiên, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, vương triều Vũ Trinh có không ít đồ kỳ quái, khiến cho nàng, một người hiện đại ở hậu thế cũng cảm thấy kỳ lạ, thấy cái này không nhận được mà sờ sờ ngẫm ngẫm, thấy cái kia cũng không nhận được lại sờ sờ ngẫm ngẫm.

Trông thấy rất nhiều đồ ăn ngon, muốn mua để ăn nhưng lại nghĩ tới mình đã mất đi vị giác, cho dù tất cả sơn hào hải vị khắp thế gian có để trước mặt nàng thì cũng chỉ nhạt nhẽo vô vị giống nhau mà thôi.

Nàng thở dài có chút thất vọng, chẳng qua đã khôi phục lại rất nhanh, nhắm mắt rồi mở mắt, lại đi mua không ít đồ ăn ngon, quyết định mang về cho con trai bảo bối ăn.

Nhậm Diệc cũng thấy nàng như vậy, không nhận được cười trêu, nói: “Ta nói này tiểu Thiên Thiên, nếu không phải đã quen biết nàng lâu như vậy, biết trước nàng đã từng ở kinh thành thì ta thật sự cho rằng nàng là người xa quê ở trong núi lâu năm đó, haha.”

Hạ Thiên liếc hẩn một cái: “Ta vốn là người xa quê, mặc dù ta đã ở nơi này được một thời gian không ngắn nhưng cũng ít có cơ hội ra ngoài chơi. . .”

Nhậm Diệc cũng bắt chước nàng liếc mắt: “Hả? Chẳng lẽ lúc trước nàng làm nha hoàn ở trong phủ của người khác cho nên mới không có cơ hội ra ngoài sao?”

“Làm sao huynh biết. . .?” Hạ Thiên kinh ngạc quay đầu lại, đang muốn hỏi vì sao hẩn biết thì lại thấy vẻ mặt ‘quả nhiên là vậy’ của hẩn, nàng không khỏi ảo não, nhắm mắt nói: “Ai nói ta không ra ngoài? Lần trước ta còn tham gia thi hội nữa, huynh không thấy được vẻ mặt của tên kia lúc bị ta làm cho á khẩu thế nào đâu, lúc ấy, nếu không phải là Dã Thần đẩy ta. . .”

Hạ Thiên vừa nói được phân nửa thì bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia phức tạp khó có thể che giấu.

“Đẩy nàng lên tham gia cuộc thi sao?” Thấy nàng không nói tiếp, Nhậm Diệc cũng theo hỏi.

“Không có.” Hạ Thiên rũ mắt, thản nhiên nói, hai tay lặng lẽ siết chặt.

Ân Dã Thần. . . . nàng cứ nghĩ là mình đã sớm quên đi những chuyện lúc trước, ngờ đâu vẫn còn hẩn sâu trong trí nhớ, mà nàng thật không ngờ mình sẽ tự nhiên bật thốt lên như vậy.

Chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn còn xem hẩn là bạn bè thân thiết nhất sao?

Hạ Thiên lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng, có thể sao? Còn có thể đối mặt với hẩn giống như lúc trước sao?

Không, đã không thể nữa rồi, ngay khoảnh khắc nàng biết hẩn lợi dụng lòng tin và tình cảm của mình thì tất cả đã không còn có thể nữa rồi.

Nghĩ tới đây, nàng. . . gạt đi suy nghĩ trong lòng, bàn tay cầm chặt hai xôi mút quả, cất giọng nói: “Chúng ta qua đó xem chút đi!”

“Ừ!” Nhậm Diệc cũng thấy hình như nàng có tâm sự nên cũng không ép hỏi nàng nữa, tâm sự của Hạ Thiên, trừ khi nàng nguyện ý, còn không, cho dù có ép hỏi thế nào thì cũng đều vô dụng.

Hạ Thiên siết chặt xôi mút quả, nhìn thấy người làm xiếc trước mặt, không khỏi có chút ngạc nhiên, nàng chưa từng thấy ở cổ đại người ta làm xiếc như thế nào đâu, vậy nên nàng vô cùng hứng thú chạy lên phía trước.

Chợt, một chiếc xe ngựa từ cuối đường chạy tới đây, lúc đứng ở khúc quanh nàng không chú ý tới chiếc xe ngựa này, lúc nhìn thấy thì chiếc xe ngựa đã chạy tới trước mặt nàng rồi.

Tốc độ của xe ngựa không nhanh, gã đánh xe ngựa trông thấy có người cũng vội ghì chặt dây cương, mà lúc này Nhậm Diệc cũng rất nhanh kéo Hạ Thiên sang một bên.

Gã đánh xe ngựa sau một hồi kinh hãi thì lại không khỏi tức giận: “Nữ tử to gan, không biết đây là quan đạo (*) sao? Lại dám đứng cản giữa đường! Nếu quấy rầy hoàng tử đại giá thì làm sao bây giờ!”

(*) đường dành riêng cho vua quan đại thần.

“Quan đạo?” Hạ Thiên vừa nhìn lại thì mới phát hiện, con đường này tuy rộng lớn thế nhưng lại có rất ít người, thì ra đây là con đường dành riêng cho đại thần và những người trong hoàng tộc nhà.

Mặt phượng của Nhậm Diệc cũng trở nên lạnh lẽo, từ sau khi làm sư phụ của Tiểu Phàm thì tính mạng của hai mẹ con bọn họ đều do hắn bảo vệ và chăm sóc, hôm nay lại nghe thấy người ta dám lớn tiếng với Hạ Thiên như vậy, hắn lập tức hừ lạnh: “Ai quy định con đường này chỉ dành riêng cho các người? Hôm nay bản thiếu gia cản lại đây! Người có thể làm gì bản thiếu gia nào?”

Mặc dù Nhậm Diệc là cao thủ võ lâm, nhưng quần áo lụa là, dáng vẻ cà lơ phất phơ giống như một thiếu gia nhà giàu chỉ biết ăn chơi vậy.

Gã đánh xe ngựa lúc này mới chú ý đến quần áo của bọn họ, không khỏi phát hiện, nữ tử này mặc dù ăn mặc giản dị thế nhưng chất liệu vải cũng thuộc hàng thượng đẳng, dáng vẻ kỳ lạ lại khiến gã có cảm giác quen thuộc.

Mà nam tử cao ngạo kia thì dáng dấp lại xinh đẹp vô cùng, mặc dù dung mạo không phải loại vô cùng tuyệt mỹ nhưng lại khiến cho người nào nhìn vào cũng đều ngây ngẩn, hưởng chi toàn thân hắn đều toát ra một loại hơi thở cao quý, khiến cho người khác không thể coi thường.

Trong lòng gã không khỏi luống cuống hoảng hốt, không phải là gã đã chọc vào người không nên chọc rồi đó chứ?

“Nhậm Diệc!” Hạ Thiên túm tay hắn, kéo hắn trở lại, thấp giọng nói: “Quên đi, chúng ta đi thôi!” Có thể ngồi xe ngựa đi trên quan đạo này chắc hẳn là thân phận không hề thấp, nàng cũng không muốn vừa ra khỏi phủ thì đã rước phiền toái đến cho Ân Tịch Ly.

Nhậm Diệc cũng cau mày, nhìn Hạ Thiên một chút rồi lại nhìn sắc mặt có chút hối hận của gã đánh xe, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, giọng nói rét lạnh: “Coi như ngươi gặp may!”

“Đợi một chút!”

Đang lúc bọn họ định rời đi thì trong xe ngựa chợt vang lên một giọng nói: “Xin lỗi hai vị, hạ nhân không biết quy củ nên đã đắc tội, kính xin hai vị thứ lỗi!”

Âm thanh này có chút già nua nhưng lại không hề mất đi phần uy nghiêm, đoán chắc là một nhân vật lớn nào đó.

Hạ Thiên vừa định trả lời rằng không sao thì màn xe ngựa chợt bị vén lên, một người khoảng 50 tuổi, mái tóc hoa râm đang chậm rãi bước xuống.

Sau lưng hắn còn có một bóng dáng thon dài cũng đang từ từ bước xuống xe ngựa, lại là Ân Dã Thần.

Mặt mũi trong trời lạnh lùng, mày kiếm cao ngạo, hắn vừa xuất hiện thì bầu không khí xung quanh cũng như đóng băng, Hạ Thiên ngẩn ra.

135. Chương 135: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (2)

Mà cái vị lão nhân vừa xuống xe ngựa, trông thấy Hạ Thiên thì con ngươi co rút lại, có chút khó tin tiến lên từng bước, nắm chặt tay Hạ Thiên, kích động nói: “Lung nhi. . . Lung nhi. . . Con đã trở lại? Con thật sự trở lại rồi?”

Hạ Thiên vội vàng gạt tay hắn ra: “Xin lỗi, ngài nhận lầm người rồi, ta không phải là Lung nhi gì đó!”

Lung nhi Lung nhi, chẳng lẽ ông ta đang nói Hưởng Linh Lung sao? Chẳng lẽ người trước mắt chính là phụ thân của Hưởng Linh Lung, thừa tướng đại nhân của vương triều Vũ Trinh sao?

Vương triều Vũ Trinh có hai vị thừa tướng, mà Hưởng thừa tướng chính là tả tướng đương triều.

Nàng có chút kinh hãi, theo bản năng nhích đến gần Nhậm Diệc, kéo tay hắn: “Bọn họ nhận lầm người rồi, chúng ta đi thôi!”

Kéo một hồi, lại phát hiện Nhậm Diệc căn bản cũng không hề nhúc nhích, nàng ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Nhậm Diệc, phát hiện Nhậm Diệc đang nhìn Hưởng thừa tướng, vẻ mặt phức tạp mang theo chút hối hận, lại có chút phiền muộn, còn thêm mấy phần. . .thê lương.

“Nhậm Diệc! Nhậm Diệc?” Hạ Thiên lớn tiếng gọi hắn.

“. . .Hử?” Rốt cuộc suy nghĩ của Nhậm Diệc cũng bị Hạ Thiên kéo trở lại, hắn thu hồi vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Sao vậy?”

“Huynh làm sao vậy?” Nàng nhìn Hưởng thừa tướng một chút, sao lại có cảm giác hình như hắn biết thừa tướng vậy nhỉ?

“Không có gì!” Ánh mắt của Nhậm Diệc dường như có chút lảng tránh, giống như đang muốn che giấu điều gì.

Lúc này, Hưởng thừa tướng đã đuổi theo tới nơi, ánh mắt run rẩy nhìn chằm chằm Hạ Thiên: “Linh Lung, ta là cha của con mà, Linh Lung, ngay cả cha mà con cũng không nhận ra sao?”

“Linh Lung?” Nghe thấy cái tên này, Nhậm Diệc nhíu mày lại, nhìn Hạ Thiên một chút: “Nàng. . . là con gái của ông ấy?” Trái tim đột nhiên siết chặt, nàng là con gái của ông ấy? Thật sự là con gái của ông ấy sao?

“Ta không phải! Ta không phải! Ta đã nói là nhận lầm người rồi mà!” Hạ Thiên kích động hét to: “Ta không phải là con gái Hưởng Linh Lung của ông!”

Nàng có chút hối hận tại sao lại không mang theo mặt nạ da người của đại thúc đưa chứ?

“Linh Lung. . . ta là cha của con mà. . .” Hưởng thừa tướng nước mắt đầm đìa, nắm chặt tay Hạ Thiên không chịu buông ra.

Hạ Thiên nóng nảy, quay đầu lại nhìn Ân Dã Thần, lại trông thấy hắn chỉ đang đứng im tại chỗ nhìn bọn họ, không hề nói một câu, trong lòng nàng không khỏi càng thêm tức giận, hắn rõ ràng biết nàng không phải là Hưởng Linh Lung, vậy mà cũng không thêm giải thích giúp nàng!

Ánh mắt của Nhậm Diệc nhìn Hưởng thừa tướng cũng trở nên phức tạp, sau đó hắn nghiêng người chắn ở trước mặt Hạ Thiên: “Thật xin lỗi, ngài nhận lầm người rồi, nàng ấy tên là Hạ Thiên, là bạn của ta, không phải là. . . Hưởng Linh Lung gì đó.”

Nhậm Diệc dùng kính ngữ, giọng điệu tôn trọng, từ trước tới giờ hắn vẫn luôn là một người cuồng vọng, không đem bất kỳ kẻ nào để vào trong mắt, bao gồm cả Ân Tịch Ly và những vị vương gia cao cao tại thượng khác, nói đánh liền đánh, vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ tôn trọng với một vị lão nhân như vậy? Chẳng qua lúc này suy nghĩ của Hạ Thiên đã sớm bay đến nơi khác, đương nhiên cũng không chú ý tới cử chỉ khác thường này của Nhậm Diệc.

“Đúng đúng đúng!” Hạ Thiên vội vàng nói, cả người núp ở sau lưng Nhậm Diệc: “Ông cũng đừng quên con gái ông đã gả sang Hoàng Việt rồi!”

Nghe vậy, thân thể của Hưởng thừa tướng khẽ chấn động một chút, đúng rồi, hắn nghĩ lại, bảy năm trước con gái của hắn đã bị đưa sang Hoàng Việt để hòa thân rồi, mà hôm nay Hoàng Việt quốc. . . .

Thân thể khẽ lão đảo, trong nháy mắt hắn dường như già đi rất nhiều, khóe mắt càng thêm ướm át.

Thấy hắn như vậy, Hạ Thiên lại cảm thấy áy náy trong lòng, mặc dù nàng rất ghét người khác làm tổn thương mình là Hưởng Linh Lung, nhưng đó là bởi vì nàng không muốn làm thế thân, cũng không muốn bị gánh vác hết trách nhiệm vốn dĩ thuộc về Hưởng Linh Lung, nàng là Hạ Thiên chứ không phải Hưởng Linh Lung, tại sao lại bắt nàng phải gánh vác mọi chuyện của Hưởng Linh Lung chứ?

Thế nhưng. . . dù sao tuổi tác của Hưởng thừa tướng đã cao, nhớ thương con gái mình là điều khó có thể nào tránh khỏi, nàng chỉ là một cô nhi chưa từng có cha mẹ, nhưng nàng rất nhớ Ngôn Hoan, rất nhớ viện trưởng, đây chẳng phải cũng là một loại ôm ấp hoài niệm sao?

“Này. . . ông cũng đừng nên như vậy, nếu ông nhớ con gái mình, vậy. . . khụ. . . ông có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào, nhưng mà, ta chỉ cho ông nhìn mặt thôi, để thỏa lòng mong nhớ của ông đối với con gái mình, nhưng ông phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng coi ta là nàng ta, ta thật sự không phải!” Hạ Thiên hậm hực nói, vừa nói vừa lắc lắc ngón tay, cân nhắc dùng từ, sợ mình nói sai một câu lại càng đánh sâu vào trong tâm niệm của hắn.

Hướng thừa tướng kinh ngạc nhìn Hạ Thiên, chậm rãi từ trong cơn luống cuống hồi phục lại: “Tại sao lại có thể. . . có người giống nhau như vậy. . . .”

Con gái của hắn. . . Tại sao lại có một người giống nó như vậy, chẳng lẽ là trời cao thương xót hắn mất con nên đưa đến một người giống như vậy sao?

Hạ Thiên cười khổ: “Cái vấn đề này, ta cũng rất muốn biết. . . .”

Nói không chừng Hướng Linh Lung chính là tỷ muội ruột thịt của nàng, chẳng qua là Hướng Linh Lung vừa mới sinh ra thì đã ở nơi này, còn nàng là sau mười tám tuổi mới chuyển kiếp tới đây. . . .

Ngẫm nghĩ một chút, Hạ Thiên vì cái suy nghĩ hoang đường này của mình mà không biết nên khóc hay cười, cái loại chuyện không thể tưởng tượng nổi này sao nàng lại có thể nghĩ ra cơ chứ? Gần đây nhất định là nàng đã phiền não rất nhiều rồi, vậy nên mới có những cái ý nghĩ hoang đường như vậy.

Lúc này, Ân Dã Thần vốn luôn trầm mặc rốt cuộc cũng mở miệng: “Nàng ấy thật sự không phải là Hướng Linh Lung, nàng là khách quý của hoàng thúc trong Ly vương phủ.”

“Khách quý của Ly vương phủ?” Nghe vậy, Hướng thừa tướng có chút kinh ngạc, khuôn mặt già nua mau chóng đổi sắc, mang theo chút áy náy, nói: “Là lão phu đã quá lỗ mãng, vừa rồi đã đắc tội, kính mong tiểu cô nương đừng quá để tâm.”

“Không sao không sao, ta biết là ông cũng có nỗi khổ tâm riêng.” Hạ Thiên khoát tay cười một tiếng, hào phóng nói: “Nếu đã là hiểu lầm, vậy chúng ta tạm biệt, Nhậm Diệc, đi thôi!”

Nàng kéo cánh tay Nhậm Diệc lôi đi, cũng không nhìn Ân Dã Thần một cái, trong lòng tức tối, vừa nảy sao không đứng ra nói giúp nàng? Bây giờ nàng đã giải thích rõ ràng như vậy thì mới mở miệng nói chuyện?

Quả nhiên, sau khi bắt đầu mọi chuyện, cho dù hắn có làm gì thì nàng cũng sẽ theo bản năng mà cảm thấy chán ghét, bây giờ, nàng thật sự rất ghét Ân Dã Thần.

“Được!” Nhậm Diệc cũng nhìn Hướng thừa tướng một cái, mà tâm tư của Hướng thừa tướng đều đặt trên người Hạ Thiên, cũng không chú ý tới Nhậm Diệc đang đứng bên cạnh nàng, nhưng có lẽ bởi vì động tác của Nhậm Diệc quá mức kỳ lạ, kỳ lạ đến mức Hướng thừa tướng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, lại có chút nghi ngờ quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt của hai người cứ như vậy mà giao nhau, trông thấy Hướng thừa tướng cũng nhìn mình, Nhậm Diệc theo bản năng vội vàng né tránh, vội vàng kéo tay Hạ Thiên, to giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ!” Hạ Thiên cũng vội vã quay đi, trong lúc nhất thời cũng không chú ý tới bầu không khí hiện tại, bao gồm cả nàng, đáng về mỗi người đều rất kỳ lạ.

Lúc ánh mắt của Hướng thừa tướng và Nhậm Diệc chạm vào nhau, hắn mơ hồ cảm thấy cái người trẻ tuổi trước mắt này dường như rất quen thuộc, quen thuộc cứ như là đã từng gặp qua rồi vậy. Nhưng hắn lại chưa thể nghĩ ra rốt cuộc là đã gặp ở nơi nào.

Có lẽ hắn đã già thật rồi.

Hướng thừa tướng cảm khái ở trong lòng, hôm nay Hướng Linh Lung đã gả sang Hoàng Việt quốc, không rõ sống chết thế nào, mà hắn lại không còn con gái nào khác, cũng chẳng có ai chăm sóc trước lúc lâm chung.

“Đợi chút!” Ân Dã Thần chợt mở miệng, gọi lại hai người đang chuẩn bị rời đi.

Thân thể Hạ Thiên khễ cứng lại, nhưng cũng không dừng bước mà lại càng bước nhanh hơn.

Nhậm Diệc cũng nghiêng đầu nhìn nàng một cái, dường như đã nhận ra điều gì, Hạ Thiên và nam nhân này có quan hệ thế nào? Chẳng lẽ, nàng và nam nhân này đã từng quen biết sao?

Kể từ khi biết phụ thân của Tiểu Phàm chính là Ân Tịch Ly, kế hoạch theo đuổi thê tử của Nhậm Diệc lại trở nên khó khăn hơn nhiều, chỉ hận không thể bắt cóc Tiểu Phàm và Hạ Thiên trở về trong sơn cốc, vĩnh viễn không bước ra ngoài, một nhà ba người cứ yên ổn mà sống qua ngày.

Không ngờ giữa đường đột nhiên lại lôi ra Ân Tịch Ly.

Mà trước mắt, cái người toàn thân ung dung cao quý đang đứng sau lưng Hướng thừa tướng này, trông có vẻ như không phải là một nhân vật đơn giản, chẳng lẽ hẳn lại là một tình địch khác của mình sao?

Nhậm Diệc cũng âm thầm phân tích ở trong lòng, cảm thấy khả năng là tình địch rất cao, vì vậy, thấy Hạ Thiên không dừng lại, hẳn cũng mừng rỡ bước đi theo nàng.

“Hạ Thiên, nhìn thấy ta lại khiến nàng muốn vội vàng bỏ chạy như vậy sao?” Giọng nói của Ân Dã Thần lại một lần nữa sâu kín vang lên, trong giọng nói mang theo một chút áy náy cùng bất đắc dĩ khó có thể phát hiện.

Bước chân của Hạ Thiên cũng không tự chủ được mà dừng lại.

Ân Dã Thần nắm chặt tay, chậm chậm tiến về phía nàng, đi tới sau lưng nàng, thản nhiên nói: “Giữa chúng ta, chẳng lẽ không thể nói chuyện sao?”

Hạ Thiên buông tay Nhậm Diệc ra, từ từ xoay người lại, đối mặt với đôi con ngươi đen như mực của Ân Dã Thần, đôi mắt của hắn rất sâu, liếc nhìn không thấy đáy, ánh mắt thâm trầm, trong đó ẩn giấu quá nhiều tâm tình mà nàng không cách nào hiểu thấu.

Hạ Thiên không hiểu rõ cảm xúc trong đôi mắt thâm trầm của hắn, mà nàng cũng không muốn hiểu, chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm vào Ân Dã Thần, gần từng câu từng chữ: “Người muốn nói chuyện với ta?”

Ánh mắt của Ân Dã Thần nhẹ nhàng giãn ra, hắn gật đầu: “Muốn!”

Trăm ngàn lời muốn nói, lại không biết phải mở miệng thế nào. Hắn muốn nói xin lỗi nàng, muốn nói với nàng rằng chuyện bảy năm về trước hắn đã hối hận thật nhiều, thật ra thì ngày thành thân hôm đó, hắn cũng không nghĩ là sẽ đưa nàng đi xuất giá thay cho Hướng Linh Lung, hắn chỉ muốn nói, hắn. . . có lỗi với nàng.

Chẳng qua là, sau khi nàng trở lại cũng không thèm nhìn hắn, hắn biết trong lòng Hạ Thiên hận mình, vì vậy hắn cũng không chủ động đến tìm nàng, vì muốn để cho nàng hận hắn, để nàng có thể nhớ đến hắn nhiều hơn một chút, nhưng tất cả những lời này hắn cũng không có cách nào nói ra, bởi vì nàng không cho hắn cơ hội.

Hạ Thiên lạnh lùng cười một tiếng, bỗng nhiên nàng vung tay, một tiếng ‘bốp’ vang lên, làm cho lòng Ân Dã Thần chấn động, cũng làm ọi người xung quanh kinh hãi.

Đường đường là tam hoàng tử vô tình lãnh khốc, bất kỳ kẻ nào cũng không dám đến gần, vậy mà ở trước mặt bao nhiêu người lại bị một nữ tử tặng ột cái tát.

Hắn nhìn nàng, sắc mặt không hề thay đổi, như thể người bị tát không phải là hắn.

Nàng nhìn hắn, sắc mặt cũng không thay đổi, nụ cười lạnh lẽo vẫn còn hiện rõ bên khóe môi: “Đây chính là câu trả lời của ta!”

136. Chương 136: Hạ Thiên Và Ân Dã Thần (3)

Nàng lạnh lùng nói, cũng không muốn nhìn xem sắc mặt của hắn thế nào, giọng nói mang theo sự lạnh lùng: “Không có gì để nói!”

“Có!” Giọng nói của hắn kiên quyết, vô cùng cố chấp.

“Không có!” Hạ Thiên so với hắn còn kiên quyết hơn, cố chấp hơn!

Đứng giữa trận tranh chấp không hề báo trước này, Hướng thừa tướng sau khi trông thấy tam hoàng tử bị ăn một cái bạt tai, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, vô cùng tức giận nói: “Dân nữ to gan! Người lại dám làm như vậy! Cho dù người có là bạn của Ly vương điện hạ cũng không thể hỗn láo với tam hoàng tử, người. . .”

Hắn muốn kêu người lôi nàng về hỏi tội, nhưng vừa trông thấy khuôn mặt của Hạ Thiên quá giống con gái mình thì lời nói lại nghẹn nơi cổ họng, một câu ‘mang về hỏi tội’ cũng không thể nào nói ra.

Nhậm Diệc lại càng trợn to mắt, thứ nhất là khiếp sợ nhìn Hạ Thiên vậy mà lại dám ra tay đánh người, thứ hai là khiếp sợ bởi vì người nàng đánh chính là tam hoàng tử, thứ ba là khiếp sợ bởi vì tam hoàng tử bị người ta tát ột cái bạt tai như thế mà vẫn đứng im tại chỗ, mặt không đổi sắc, thứ tư là khiếp sợ Hạ Thiên tát tam hoàng tử xong lại vẫn có thể đứng im tại chỗ, mặt không đổi sắc. . . .

Chuyện ngày hôm nay dường như có chút nằm ngoài dự liệu của hắn, Nhậm Diệc cũng nhíu mày, hiện giờ, cho dù có ngu đi nữa thì cũng có thể nhìn ra được giữa Hạ Thiên và tam hoàng tử đã có chuyện gì đó xảy ra, mà cái loại chuyện này lại khiến cho hắn cảm thấy bất an, đừng nói tên tam hoàng tử này lại là một Ân Tịch Ly thứ hai chứ?

“Ta làm sao? Tại sao ta không thể đánh hắn?” Hạ Thiên lạnh lùng hỏi ngược lại, trong cuộc đời này, người khiến nàng ghét vô cùng ít, mà Ân Dã Thần lại bất hạnh nằm trong số đó.

“Ngài ấy là tam hoàng tử!” Hướng thừa tướng cảm giác đầu mình như xuất hiện thêm vài cọng tóc bạc, tát cả đều đã nói rõ ràng như thế, người trước mặt này là tam hoàng tử, dám đánh hắn, trừ hoàng thượng và thái hậu thì còn có thể là ai nữa? Thế nhưng nàng lại không biết hỏi cái mà còn dám xuất khẩu cuồng ngôn!

Hướng thừa tướng giận đến toàn thân run lên, thế nhưng lại không thể nào nói ra những lời độc ác với Hạ Thiên.

“Tam hoàng tử thì không được đánh sao?” Hạ Thiên chỉ vào Ân Dã Thần: “Ông hỏi hắn một chút xem hắn có đáng bị ta đánh hay không?”

Tại sao nàng lại không thể đánh hắn? Hắn lợi dụng tình cảm của nàng, lừa gạt phản bội nàng! Tại sao nàng không thể đánh? Chẳng lẽ tất cả những thứ mà bọn họ gây ra, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn ở trong lòng thôi sao?

Nàng nhịn, nhịn đã hơn bảy năm rồi, chỉ cần hắn không xuất hiện trước mặt mình, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì, thế nhưng ai bảo hắn lại xuất hiện? Biết rõ nàng không muốn gặp mà hắn còn cố gắng gọi nàng lại! Là chính bản thân hắn tự tìm, mắc mớ gì đến nàng?

Hạ Thiên càng nghĩ càng giận, giận đến mắt cũng đỏ lên, nàng cũng là người, cũng sẽ cảm thấy ủy khuất, cảm thấy khổ sở mà!

Ân Dã Thần trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Hạ Thiên, trong lúc mơ hồ lại khe thở dài.

“Thật xin lỗi!” Hồi lâu, hắn mới nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình thản, lại đủ cảm thấy hắn có bao nhiêu chân thành, ngay trước mặt bọn họ, một người đường đường là tam hoàng tử lại buông xuống tôn nghiêm của hoàng thất, cũng chỉ vì muốn nói lời xin lỗi với nàng.

Sống mũi Hạ Thiên cay cay, suýt chút nữa thì rơi nước mắt, thế nhưng nàng cố gắng chịu đựng, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Người không cần phải nói lời xin lỗi, ta chỉ muốn nói cho người biết, giữa chúng ta đã không còn gì để nói nữa rồi!”

Nói xong, nàng xoay người đi về phía Ly vương phủ.

“Hạ Thiên!” Ân Dã Thần khó khăn lắm mới gặp được nàng, nếu hôm nay không thể đem mọi chuyện nói rõ ràng thì sao hắn có thể để cho nàng đi được?

Hắn không chút nghĩ ngợi đưa tay kéo nàng, bàn tay nắm chặt cổ tay nàng, tung người lên, loáng một cái đã không còn thấy bóng dáng!

“Tiểu Thiên Thiên!” Nhìn thấy Ân Dã Thần không nói tiếng nào mà đã bắt người, Nhậm Diệc cũng nổi giận, mũi chân khẽ nhón lên một cái, lập tức đuổi theo.

Thân thể của Hường thừa tướng chợt lay động, thân thể già nua tựa như khói bụi tàn tro, sắp sửa ngã xuống đất, xa phu vội vàng đỡ lấy hắn, kêu lên một tiếng: “Lão gia, ngài sao vậy?”

Nhậm Diệc đang chuẩn bị đuổi theo cũng đột nhiên dừng bước, vội vàng nhìn Hường thừa tướng. (chep, ta nói số nam phụ là thế, chỉ vì trong lòng còn quá nhiều thứ không thể buông bỏ nên nam phụ mãi mãi chỉ là nam phụ mà thôi ... *thở dài*)

“Không sao, ta già rồi, aizz!” Hường thừa tướng thở dài, nói.

Xa phu do dự nhìn về hướng Ân Dã Thần vừa rời đi: “Lão gia, tam hoàng tử. . .”

Sắc mặt của Hường thừa tướng lập tức đanh lại, nghiêm túc nói: “Chuyện hôm nay, tuyệt đối không được kể lại cho bất kỳ ai, rõ chưa?”

Mặc dù Hường thừa tướng đã lớn tuổi nhưng vẫn là một người khôn khéo, cũng nhìn ra được giữa tam hoàng tử và Hạ Thiên đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa, lần này bị tát, thế nhưng tam hoàng tử cũng không so đo thì bọn họ có quyền gì mà dám can thiệp?

Chẳng qua là chuyện này dù sao cũng ảnh hưởng tới uy nghiêm của hoàng thất, tuyệt đối không thể để lộ cho bất kỳ kẻ nào biết được, nếu không, cho dù tam hoàng tử không muốn truy cứu nhưng chỉ e Hạ Thiên cũng khó thoát tội.

“Dạ! Tiểu nhân hiểu rồi!” Xa phu cũng là một người thông minh, biết chuyện gì nên nói và không nên nói, hơn nữa sau khi biết được thân phận của Hạ Thiên thì hắn cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhậm Diệc thấy Hường thừa tướng không có chuyện gì thì mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng muốn đuổi theo để mang Hạ Thiên trở về, thế nhưng nán lại một lúc lâu như vậy, Hạ Thiên và Ân Dã Thần đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Hắn hậm hực với chính mình một tiếng, chỉ có thể bất đắc dĩ quay trở về Ly vương phủ chờ tin tức.

Trước khi đi, hắn liếc nhìn Hường thừa tướng, ánh mắt của hắn có chút phức tạp, ánh mắt đó tựa như đã trải qua ngàn vạn năm phong hoa đãi thê, lại cất giấu vô vàn bi thương và bất đắc dĩ.

“Người muốn mang ta đi đâu?” Hạ Thiên liêu mạng giãy giụa, thế nhưng nàng chỉ là một nữ tử trói gà không chặt, thật sự không thể nào thoát khỏi Ân Dã Thần tinh thông võ nghệ được.

Hạ Thiên không biết hắn muốn mang mình đi đâu, chỉ thấy cảnh vật phía dưới đang nhanh chóng lùi về phía sau, mà nàng bị Ân Dã Thần ôm trên không trung mới chính thức cảm nhận được khinh công của cổ đại ảo diệu thế nào.

Khinh công nha. . . nàng cũng muốn học nha. . . Ít ra nếu nàng học được thì bây giờ Ân Dã Thần đã không thể bắt được nàng rồi.

Nàng không hiểu, nàng đã nói với hắn rõ ràng như vậy, giữa bọn họ đã không còn gì để nói, nàng cũng không cần lời xin lỗi của hắn, chỉ hy vọng hắn đừng xuất hiện trước mặt mình là tốt rồi, một cái bạt tai khi này đều đã đem hết mọi tâm tình trong lòng nàng tan thành mây khói.

Lấy được một lời xin lỗi của hắn, cho hắn một cái bạt tai cũng đã hả giận rồi, những thứ này đã là quá đủ, nếu như nàng thật sự muốn trả thù thì cũng đâu không lại hắn, hắn là hoàng tử, mà nàng chỉ là dân thường thấp cổ bé họng mà thôi.

Dân không đấu với quan, những lời này nàng đều hiểu được.

Ân Dã Thần không trả lời, chẳng qua chỉ cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng một cái, sau đó tầm mắt lại nhìn thẳng về phía trước, nhanh chóng rời đi.

Hạ Thiên chợt cảm thấy cảnh vật xung quanh dần dần có chút quen thuộc, cầu đá rộng lớn cong cong, hai gốc liễu bên dưới chân cầu, một hồ nước sâu nhưng nước bên trong đã rất cạn, tất cả những thứ lạ lẫm này so với bảy năm trước đều giống nhau như đúc, nơi này là Lê viện.

Lại một lần nữa trở về Lê viện, tất cả mọi thứ xa lạ đến thế, cũng quen thuộc đến thế.

Ngôi viện này là Ân Dã Thần đã mang nàng từ chỗ của đại thúc đến đây.

Nàng đã ở chỗ này, đã từng trải qua cuộc sống của một thiên kim tiểu thư, không cần lúc nào cũng phải lo kiếm bạc mà rầu rĩ, không cần cả ngày phải tự hỏi vì sao đại thúc luôn muốn chinh mình mà rầu rĩ, cuộc sống ở nơi này là cuộc sống nhẹ nhàng và thư thái nhất kể từ khi nàng đến vương triều Vũ Trinh này.

Chẳng qua là, bây giờ lại đứng đây một lần nữa, trong lòng đã không còn cảm giác nhẹ nhàng và thư thái như trước nữa rồi, chỉ còn cảm giác khổ sở không cách nào xua đi được mà thôi.

Ân Dã Thần đặt nàng xuống, đứng trong mái đình, hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Hạ Thiên quan sát bốn phía rồi từ từ xoay người lại, chống lại cái nhìn của hắn: “Người mang ta tới đây làm gì?”

Nàng hỏi, trong giọng nói có chút ghen ngào, tựa như đang cố đè nén tâm tình của mình.

Ân Dã Thần nhìn nàng: “Mọi thứ nơi này đều không thay đổi.” Hắn đáp lại, chấp tay nhìn mặt hồ lạnh như băng bên dưới mái đình, ánh nước lấp lánh rơi vào đôi mắt trong suốt của hắn: “Nàng vẫn là chủ nhân của nơi này!”

Hạ Thiên cười một tiếng, giọng nói có chút giễu cợt: “Có thể sao, tam hoàng tử?” Nàng chỉ vào một dải hoa cỏ ngát hương thơm, giọng nói lạnh nhạt: “Chủ nhân của nơi này tên là Hường Linh Lung chứ không phải là Hạ Thiên, ta nghĩ, chắc là tam hoàng tử đã nhận lầm người rồi!”

Thấy nàng lại nhắc tới cái tên Hường Linh Lung, ánh mắt Ân Dã Thần chợt lóe lên, quay đầu lại chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng: “Hạ Thiên, ta thừa nhận, lúc đầu tiếp cận nàng là bởi vì Hường Linh Lung!”

“Vậy người còn ở đây giải thích cái gì?” Hạ Thiên cười lạnh: “Cảm thấy đùa giỡn với ta rất vui sao? Cảm thấy lúc người gọi ta là Hường Linh Lung, ta còn ngây ngốc gật đầu với người rất buồn cười phải không?”

“Không!” Ân Dã Thần cắt đứt lời nàng: “Lúc đầu, thật sự là ta có mục đích, nhưng về sau ta đã từ bỏ ý định đó!”

“Từ bỏ?” Hạ Thiên cười một tiếng, trong nụ cười rõ ràng mang theo sự châm chọc, nàng bỗng nhiên kéo ống tay áo bên trái lên, trên cổ tay trái của nàng có một vết sẹo đỏ hồng, dài khoảng tầm một ngón tay giữa: “Người có biết đây là vì sao không?”

Nhìn vết thương đó, lời nói của Ân Dã Thần vừa xông lên tới miệng đột nhiên lại nuốt trở lại, trong mắt lại càng thêm áy náy.

“Nhìn ra được đúng không?” Thấy sắc mặt của Ân Dã Thần, khóe miệng Hạ Thiên nhếch lên, từ từ nói: “Từ khi người bắt đầu tiếp cận ta thì đã hạ độc ở trên thân thể ta, ta nói có đúng không?”

Ân Dã Thần mấp máy môi, trông mắt rũ xuống, nhưng cũng không phủ nhận: “Đúng.”

“Trên đường từ huyện Lâm An trở về, đại thúc hỏi có phải thân thể ta có gì khác thường hay không, lúc ấy ta vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra, về sau đại thúc lại nói, trước khi ta mất tích không lâu thì có một vị đại phu phát hiện trên người ta có một loại độc kỳ quái, nhưng rốt cuộc vị đại phu đó lại không thể biết là loại độc gì, sau đó ta lại rơi xuống vách núi, gặp được Nhậm Diệc, Nhậm Diệc cũng nói cho ta biết, đây là một loại cổ độc, loại cổ độc này sẽ không khiến cho người ta mất mạng, chỉ bị khống chế bởi người hạ độc, giống như một con rối, người muốn ta làm gì thì ta phải làm cái đó, ta nói có đúng không?”

“Đúng.” Ân Dã Thần chưa từng ngẩng đầu lên, thật sự là lúc đó hắn đã định dùng Hạ Thiên để thay thế Hường Linh Lung cho nên mới hạ độc này ở trên người nàng, bởi vì hắn sợ đến lúc đó không khống chế được Hạ Thiên, sợ nàng sẽ quay ngược lại cắn hắn và Hường Linh Lung, nếu để cho phụ hoàng biết thì hắn và Hường Linh Lung sẽ bị liên lụy, cho nên hắn muốn hoàn toàn khống chế nàng, vì vậy đã sử dụng cổ độc này.

“Chẳng qua là độc này. . .” Hắn mấp máy môi, tính giải thích.

Hạ Thiên cũng cười lạnh, giúp hắn nói tiếp: “Chẳng qua là độc này nếu không gặp phải tình huống đặc biệt thì sẽ không phát tác, có đúng không?”

“Đúng. . .” Thì ra là ngay cả chuyện này nàng cũng đã biết, Ân Dã Thần bắt đắ dĩ thử dài, nếu như thời gian có thể quay lại thì hẳn tuyệt đối sẽ không sử dụng loại độc này với nàng, trên thực tế, ngay từ lúc hạ độc thì hẳn đã bắt đầu hối hận, cũng đã suy nghĩ xem làm thế nào để giải độc trên người nàng rồi.

Hạ Thiên hơi hất cằm lên, nhìn phía chân trời, ánh tà dương đã nhuộm thành một màu đỏ rực, giọng nói nhẹ nhàng như đang dần phai nhạt: “Người cũng đã biết cổ độc này, suýt chút nữa thì đã hại ta và Tiểu Phàm, một xác hai mạng sao?”

Ân Dã Thần cũng ngừng đầu: “Làm sao có thể? Cái loại cổ độc này nếu như không có hoa kim tâm, chắc chắn là sẽ không phát tác!”

“Haha, hoa kim tâm. . .” Hạ Thiên cười cười: “Người cũng biết rõ, ta té từ trên vách núi xuống cũng chỉ còn lại nửa cái mạng sao? Nếu không có thánh dược hoa kim tâm, làm sao ta có thể sống đến bây giờ?”

“ . . .” Ân Dã Thần siết chặt tay lại, hoa kim tâm chính xác là thánh dược, cho dù người nào sắp chết hay chỉ còn lại nửa cái mạng, chỉ cần ăn hoa kim tâm thì có thể nhặt được về một mạng.

Vốn nghĩ là nàng sẽ không bao giờ gặp phải hoa kim tâm, cho nên cổ độc trên người sẽ không phát tác, vậy mà không ngờ tới, trên đời này quả thực có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, những chuyện càng không hy vọng nó xảy ra thì nó lại càng xảy ra.

“Ta mang thai Tiểu Phàm nhưng lại không biết cổ độc đã khuếch tán trong cơ thể mình, thậm chí ngay cả Tiểu Phàm cũng suýt chút nữa bị ảnh hưởng, nếu Nhậm Diệc không phải là cao thủ dụng độc thì làm sao ta và Tiểu Phàm có thể thoát khỏi một kiếp này? Người nói, ta nên tha thứ cho người sao? Giữa chúng ta thật sự còn gì tốt đẹp để nói nữa sao?”

“Thật xin lỗi!” Giọng nói của Ân Dã Thần như nghẹn đi. Cho tới bây giờ mới hiểu được, dù hẳn đã hối hận nhưng cũng đã từng suýt chút nữa hại nàng mất mạng.

“Ta nói rồi, người không cần phải xin lỗi nữa.” Giọng nói của Hạ Thiên khôi phục lại bình thường, giống như từ nãy giờ vẫn chưa nói gì, hẳn vẫn là hẳn mà nàng vẫn là nàng. “Ta chỉ hy vọng người hiểu, không có ai nguyện ý đi làm thế thân cho người khác, cho dù bề ngoài bọn họ giống nhau như đúc, cho dù đối phương có là người giàu sang quyền quý, nhưng có thể họ vĩnh viễn chỉ muốn làm một người dân nhỏ bé bình thường chứ không phải là cái loại thiên kim tiểu thư gì đó.”

Ân Dã Thần mơ hồ cười khổ, hẳn có thể không nói lời xin lỗi sao? Hẳn suýt chút nữa đã hại chết người con gái mà mình ngày đêm thương nhớ, suýt chút nữa thì đã hại chết hai mẹ con nàng. . . cho dù nàng không muốn nghe lời xin lỗi của hẳn thì hẳn cũng có thể không nói được sao?

Hạ Thiên nói xong thì cũng cảm thấy mình và hẳn đã không còn gì để nói nữa, vì vậy nàng thản nhiên nói: “Hôm nay đã nói tất cả những gì nên nói rồi, giữa chúng ta cũng không còn ai nợ ai nữa, nếu như đã không có chuyện gì khác, vậy ta đi trước!”

Nàng quay đầu nhìn Ân Dã Thần một cái, thấy hẳn không ngăn mình lại, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu chào tạm biệt, sau đó đi về phía cửa lớn của Lê viện.

Ân Dã Thần đứng là thật sự không ngăn cản nàng, hẳn vẫn thủy chung rũ tròn mắt, nhìn mặt hồ yên tĩnh dưới mái đình này, đứng lặng người lâu thật lâu.

Trông thấy cửa lớn đã ở trước mắt, Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, chắc có lẽ bởi vì đây là lần cuối cùng nàng đi tới Lê viện này chăng?!

Bảy năm trong hoài niệm đã trở thành ký ức, đã sớm bị nàng chôn vào nơi sâu nhất trong lòng mình, hôm nay lại khơi dậy một lần nữa, đến cuối cùng lại khiến cho người ta hoài niệm, lưu luyến liếc nhìn cả một sân viện đầy ấp hoa cỏ ngát hương thơm, Hạ Thiên cười cười tự giễu, cũng không do dự nữa mà bước ra khỏi Lê viện.

“Cho dù nàng có tin hay không.” Khoảnh khắc khi nàng vừa bước ra khỏi Lê viện, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Ân Dã Thần, thanh âm nhẹ nhàng theo gió, lay động từng chút từng chút một, truyền tới tai nàng: “Ngày đó, một lời nói muốn cưới nàng làm vương phi của ta, đều là thật lòng.”

Bước chân của Hạ Thiên hơi dừng lại, nàng nhắm mắt, khẽ hít một hơi, không đáp lời nữa, cũng chẳng quay đầu lại nữa, từ từ đi về phía Ly vương phủ xa xa.

Ân Dã Thần lặng lẽ nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lúc bất chợt, khóe môi khẽ cong lên.

Mà ta vẫn tin tưởng, trong lòng nàng vẫn luôn có vị trí của ta, cho dù nàng là mẫu thân của Tiểu Phàm, cho dù hoàng thúc sẽ không buông tay nàng, chỉ cần trong lòng nàng có ta. . .

Ta sẽ không ngại cưới nàng về làm phi.

137. Chương 137: Rốt Cuộc Là Nàng Đã Sinh Ra Đứa Con Thế Nào Vậy?

Sau khi từ Lê viện trở lại, vừa mới bước vào Ly vương phủ nàng đã bị con trai bảo bối ‘oanh tạc’ ột trận.

Hạ Thiên có chút xấu hổ, nàng suýt chút nữa đã quên mất là mình lén lút chạy ra ngoài, lén lút ra ngoài còn chưa tính, lại còn làm mất hai xâu nút quả định đem về để hối lộ con trai bảo bối.

Đều tại Ân Dã Thần, nếu không phải tại hắn thì làm sao nàng bị mất hai xâu nút quả cơ chứ?

Chẳng qua là sau cuộc nói chuyện ở Lê viện, oán giận trong lòng nàng đã vơi đi không ít, hóa ra, có thể trút hết những tâm sự trong lòng mình thì cảm giác lại tốt hơn nhiều như vậy.

Nàng không nhận được mà thả lỏng nằm trên giường, cảm thấy có lẽ tối nay mình sẽ ngủ ngon rồi, có thể mơ một giấc mơ đẹp được rồi.

Vậy mà nàng vừa mới nằm xuống, một cảm giác nặng trĩu bỗng chốc đè lên người nàng.

“Ui da!” Hạ Thiên hét toáng lên một tiếng: “Tiểu tử thúì, con có biết là mình rất nặng hay không, mau xuống đi!”

Tiểu Phàm lắc lắc người, ôm chặt mẫu thân không chịu buông tay, mặt nhỏ xinh xắn có chút buồn bã, ủy khuất nói: “Mẫu thân, người thật hư, lại dám lén lút ra ngoài chơi. . .”

“Khụ.” Nghe thấy con trai tố cáo mình, nàng lại cảm thấy thật có lỗi: “Cái đó, mẫu thân không phải là lén lút chạy ra ngoài chơi, mà là giúp con thăm dò đường xá, con nghĩ xem, mẫu thân cũng có chút quen thuộc đối với kinh thành này, sau này có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho con nha, con muốn đi đâu chơi, muốn biết chỗ nào có trò vui gì thì mẫu thân cũng có thể dẫn con đi nha, con có muốn đi không?”

Tiểu Phàm sao có thể lại dễ dàng bị mẹ ruột của mình lừa giống như lúc trước? Cái miệng nhỏ nhắn lập tức bĩu ra: “Người ta mời nhiều đại phu tới đây để chữa bệnh ẹ, mẹ lại lén lút trốn con mà đi, ô ô, có phải là mẹ chuẩn bị thăm dò địa thế, chờ Tiểu Phàm và phụ vương ở cùng một chỗ rồi sẽ lén lút bỏ trốn phải không?”

Hả? Sao Tiểu Phàm lại có cái ý nghĩ như vậy? Chẳng lẽ gần đây mình biểu hiện quá mức thương tâm hay sao? Trong lòng Hạ Thiên cảm thấy vô cùng áy náy, vội vàng ôm lấy con trai mình, mạnh mẽ hôn bé một cái, để trên mặt bé dính một bãi nước miếng to đùng: “Tại sao lại có thể như vậy được? Tiểu Phàm, con xem con lại suy nghĩ lung tung rồi! Nếu mẹ rời khỏi đây thì có thể đi đâu?”

“Khó nói lắm, nếu mẹ và sư phụ cùng nhau bỏ trốn thì phải làm sao bây giờ?” Tiểu Phàm oán thăm ở trong lòng, trên mặt vẫn phải giả vờ ra vẻ đáng thương: “Vậy mẹ phải đáp ứng, sau này có ra ngoài chơi thì cũng phải mang con theo, cho dù phải đi thì chúng ta cùng đi, xem xem ở đây có thứ gì đáng giá thì mang đi.” (=))

“Ừ, dĩ nhiên rồi, con không đi với mẹ thì ai đi với mẹ bây giờ, nếu không ở đây được nữa thì chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn.”

“Thật không? Đây là chính miệng mẹ nói đấy nhé!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm sáng lên, vội vàng muốn xác nhận lời nói của nàng.

“Dĩ nhiên, một lời đã nói, tứ mã nan truy!” Hạ Thiên thề son sắt.

“Được, vậy mẹ ký vào đây đi!” Tiểu Phàm rời khỏi ngực nàng, dáng vẻ đáng thương vừa rồi đã bay đi đâu mất, lại móc từ trong ngực ra một tờ giấy tuyên đã nhăn nhúm đưa đến trước mặt Hạ Thiên: “Mẹ xem, người ta đã viết xong rồi, người lớn các người thường hay lật lọng, con cũng bởi vì đề phòng nên mới viết giấy cam kết, nếu mẹ đã đáp ứng thì hãy ký lên đây đi!”

Hạ Thiên nhìn tờ giấy cam kết, khóe miệng co giật một hồi, con trai bảo bối của nàng gần đây diễn xuất càng lúc càng trở nên cực kỳ tốt rồi, giấy cam kết cũng đã viết xong, vậy mà còn trở về trước mặt nàng ra vẻ đáng thương, từng bước từng bước dụ dỗ nàng cắn câu, Hạ Thiên đờ người, rốt cuộc là nàng đã sinh ra đứa con thế nào vậy?

“Mẫu thân, rốt cuộc là có ký hay không?” Thấy mẹ mình sững sờ, Tiểu Phàm vội vàng thúc giục.

“Tiểu tử thú! lại bị con lừa rồi!” Hạ Thiên mắng một câu, trong lòng lại có chút hối hận, tại sao nàng lại dạy nó kiến thức hiện đại về ba chương hiến pháp và giấy cam kết cơ chứ?

Nàng hối hận! Hối hận rồi!

Sau khi ký xong, Tiểu Phàm hài lòng nhét giấy vào trong ngực, phúi mông một cái rồi cười hớn hở: “Mẫu thân, hôm nay chơi có vui không?”

“Ừ, dĩ nhiên là vui rồi!” Hạ Thiên không chút nghĩ ngợi nói.

“Gạt người!” Tiểu Phàm hừ lạnh.

“Cái gì? Ta lừa con làm gì?”

“Con nghe sư phụ nói, hôm nay mẹ gặp phải tên nam nhân kia!”

“Hả? Ai?” Hạ Thiên nhất thời không hiểu bé đang nói ai.

“Chính là cái người khốn kiếp kia!” Mặt nhỏ của Tiểu Phàm trở nên lạnh lẽo, cái dáng vẻ tức giận này trông có vài phần rất giống Ân Tịch Ly: “Mẹ còn tát hấn một bạt tai!”

Trong lòng bé còn rất hài lòng, một bạt tai này thật xứng đáng, đánh rất tốt!

Hạ Thiên sững sờ, bĩu bĩu môi: “Nhậm Diệc cũng lắm mồm thật đấy!”

“Mẹ không được mắng sư phụ!” Tiểu Phàm trừng mắt nhìn nàng, sư phụ là mật thám tốt nhất của bé, luôn luôn giúp bé giám sát mọi hành vi cử chỉ của mẫu thân mình.

“Ta muốn mắng thì cứ mắng!” Hạ Thiên trừng mắt lại với bé: “Chuyện gì cũng không giữ mồm giữ miệng, lắm chuyện!”

“Mẫu thân thú! mẹ ngồi đây mắng sư phụ thì sau này đừng hòng lén chạy ra ngoài chơi nữa, con sẽ nói sư phụ không dẫn mẹ ra nữa!”

“...” TMD, uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Hạ Thiên tức giận rồi!

Thế nhưng dưới dâm uy (*) của con trai mình, Hạ Thiên không thể làm gì khác hơn là cắn hận cắn răng, khuất phục.

(*) dâm uy: lạm dụng quyền uy.

“Nói đi, tên nam nhân khốn kiếp kia dẫn mẹ đến nơi nào, nói cái gì, làm cái gì, chạm vào chỗ nào của mẹ rồi?” Tiểu Phàm tựa như một tên cai ngục, hỏi chi li cặn kẽ từng vấn đề.

Chỉ thiếu điều không hỏi ‘lúc nào thì dẫn mẹ đi, hai người nói chuyện hết mấy canh giờ’ v.v... mà thôi.

Hạ Thiên nặng nề thở dài, không thể làm gì khác hơn là thành thật khai báo: “Hắn mang ta tới Lê viện, nói xin lỗi với ta, nói rằng hắn đã hối hận, còn khóc rống lên, nước mắt đầm đìa bảo là sau này không dám nữa, quỳ xuống cầu xin ta tha thứ cho hắn, chẳng qua là lòng ta đã quyết, nói không tha thứ thì nhất định không tha thứ, lúc sau hắn lại còn nói vì muốn bù đắp cho ta nên muốn đưa cho ta mười vạn lượng hoàng kim. . .”

“Mẹ nói thật không?” Tiểu Phàm rõ ràng là không tin, bé không cách nào tưởng tượng được một người lãnh khốc như Ân Dã Thần lại có thể quỳ xuống trước mặt mẫu thân, nước mắt đầm đìa, khổ sở cầu xin tha thứ như vậy. . . .

“Đương nhiên là thật!” Hạ Thiên nhướn mày: “Con cũng biết ta ngay cả việc cho hấn một cái bạt tai cũng dám làm, vậy thì mắc gì phải lừa gạt con?”

“Vậy mẹ có lấy mười vạn lượng hoàng kim không?” Đây mới là mấu chốt quan trọng mà bé để ý.

“ . . . Không có.”

“Tại sao mẹ lại không lấy? Mười vạn lượng lận đó!”

“”

“Mẹ nói tiếp đi, hấn còn làm gì nữa?” Tiểu Phàm lại tiếp tục hỏi.

“Hấn ấy à, đơn giản là thật quá đáng! Nếu chỉ sờ tay nhỏ của mẫu thân, sờ eo nhỏ của mẫu thân, sờ mặt nhỏ của mẫu thân thì thôi đi, lại còn ghê tởm nói với ta là ‘Tiểu Thiên, nàng có biết là ta yêu nàng nhiều lắm không? Bấy năm qua ta đều nhớ tới nàng, ngay cả nằm mơ cũng thấy nàng, tại sao nàng lại không đến gặp ta. . .’ ”

“Được rồi, không cần nói cái này.” Tiểu Phàm run rẩy, cả người nổi da gà, bé không tin cái người lãnh khốc đó mà lại nói ra mấy lời như vậy đâu, nhất định là mẹ của mình lại tự luyện nữa rồi.

“Hấn thật sự sờ tay của mẹ, sờ eo của mẹ, sờ mặt của mẹ sao?” Đây mới là vấn đề bé quan tâm.

“Dĩ nhiên, mẹ của con đáng giá như hoa như ngọc, nam nhân nào mà không thích? Hấn còn nói, chỉ cần cho hấn sờ một cái thì hấn sẽ cho ta ngân phiếu một trăm lượng, sờ hai cái thì hai trăm lượng. . . .”

“Vậy mẹ có lấy ngân phiếu không?”

“Nói bậy, mẹ của con làm sao có thể hạ mình làm cái chuyện bán thân để đổi lấy tiền đó được? Ta cũng không phải đến từ kỹ viện, sao có thể để cho người ta sờ soạng rồi đổi lấy tiền!”

“Vậy ý của mẹ là, mẹ để cho hấn sờ miễn phí?”

“”

Hạ Thiên im lặng, thật sự im lặng, hoàn toàn không biết tư tưởng con trai bảo bối của mình thành lập như thế nào.

Tiểu Phàm đã có được đáp án, khuôn mặt nhỏ rét lạnh, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Thiên gọi với theo: “Tiểu Phàm, con đi đâu đấy?”

“Đi thu tiền!”

“Hả?”

“Không thể để cho hấn sờ miễn phí được!”

“Hả hả??”

“Trước khi thu tiền, con sẽ để cho hấn sờ thêm một lần nữa, quang minh chính đại nói, lần này thu tiền hấn sờ con!”

“” Dưới chân Hạ Thiên lão đảo một cái, sau đó cố gắng trở về giường, lập tức ngất xỉu.

Trời ạ, ai nói cho nàng biết, đây rốt cuộc có phải là con trai của nàng không, sao hành động của nó lại trở nên quái dị như vậy chứ!

Tiểu Phàm đằng đằng sát khí bỏ đi, Hạ Thiên cũng không quan tâm bé có thật sự là đến tìm Ân Dã Thần đòi tiền hay không, nàng ngã quỵ trên giường, trơ mắt nhìn trần nhà, ngẩn người.

Ngủ cũng không ngủ được, nàng bò dậy, thế nhưng lại chẳng biết làm gì bây giờ.

Chợt nhớ tới hành động kỳ quái của Nhậm Diệc lúc đó, nàng không khỏi trầm nghĩ, Nhậm Diệc và Hường thừa tướng. . . có quan hệ gì sao?

Chẳng lẽ là ân nhân cứu mạng của Nhậm Diệc ngày trước? Hay hẳn là đệ tử, hay là con trai của Hường thừa tướng?

“Xì ——” Hạ Thiên bật cười tự giễu, nàng bị cái ý nghĩ vớ vẩn của mình làm cho tức cười, ngẫm nghĩ một chút, nàng thật sự muốn biết, thế nhưng nếu đi hỏi trực tiếp Nhậm Diệc thì cũng không được, nếu hẳn không muốn để anh biết thì cho dù nàng có hỏi nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Tính toán một chút, nàng dứt khoát đứng bật dậy, quyết định đi thăm dò một chút, xem có thể moi móc được một ít tin tức gì từ trong miệng của Nhậm Diệc hay không!

Vậy mà sự thật lúc nào cũng không chiều theo ý người, khi nàng vừa đứng dậy thì ngoài cửa bỗng truyền tới giọng nói của nha hoàn: “Phu nhân, ngài có trong đó không?”

Hạ Thiên nhúc nhích rên rỉ một tiếng: “Ta nói này, đừng có gọi ta là phu nhân! Ta không phải là phu nhân của mấy người!”

Mẹ nó! Đây là chuyện gì nha? Ai nói giúp đại thúc sinh con thì phải trở thành vợ của hắn? Nàng vẫn còn độc thân! Độc thân đó!

Tiểu nha hoàn bị Hạ Thiên quát một tiếng, không dám cãi lại, thật ra thì trong lòng nàng cũng vô cùng ủy khuất, Ly vương điện hạ vốn muốn cưới Hạ Thiên làm vương phi, thế nhưng Hạ Thiên lại cự tuyệt điều này trước mặt hoàng thượng, Ân Tịch Ly cũng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là yêu cầu bọn họ gọi Hạ Thiên là phu nhân, thế nhưng Hạ Thiên lại không vui, dường như lần nào cũng phải nói lại một hai câu khiến đám nha hoàn bọn họ thật sự ủy khuất nha.

Hạ Thiên cũng biết bọn họ khó xử, so sánh nàng và Ly vương điện hạ thì đương nhiên là bọn họ sẽ nghe lời của đại thúc, vì vậy nàng không thể làm gì khác hơn là day day thái dương hỏi: “Làm sao? Tìm ta có chuyện gì?”

“Thưa phu nhân, Liên phi nương nương cho người truyền lời tới, nhắn phu nhân đến Liên viện để bái phỏng. . .”

“Bái phỏng? Liên phi?” Hạ Thiên đột nhiên nhớ tới trong Liên viện còn có một nữ nhân tên là Liên Tĩnh, lúc đầu nàng ta còn tát mình, sau lại bị mình hạ thuốc, rơi vào nhà xí, bây giờ làm sao lại còn phái người tới gọi mình qua bái phỏng?

Chẳng lẽ muốn phủ đầu ra oai với mình sao?

138. Chương 138: Ra Oai

Đúng rồi, Hạ Thiên âm thầm nghĩ đến cái khả năng này, dù sao bây giờ bên ngoài cũng đang lan truyền tin tức Ly vương điện hạ mang một nữ nhân từ biên cương về, nữ nhân này còn sinh cho Ly vương điện hạ một đứa con trai! Nàng đoán, bây giờ Liên Tĩnh hẳn là đang e ngại nàng sẽ gây ảnh hưởng tới địa vị nữ chủ nhân ở trong vương phủ cho nên mới cố tình sai người gọi nàng sang bái phỏng đây mà.

Nghĩ ngợi một lát, trong đầu nàng không khỏi hiện lên một ý xấu, dù sao bây giờ cũng chẳng có chuyện gì làm, chỉ bằng giúp nàng ta vui vẻ một chút cũng được, nàng cũng muốn xem thử Liên Tĩnh sẽ dùng biện pháp gì để chinh nàng!

Nghĩ tới đây, nàng đeo mặt nạ da người mà Ân Tịch Ly đưa cho, không biết sau khi Liên Tĩnh nhìn thấy đáng vẻ xấu xí này thì sẽ tức thế nào nữa.

Aiz, Ly vương điện hạ vậy mà lại cam nguyện để một nữ nhân xấu xí sinh con anh chứ không muốn để cho nàng ta sinh nha. . .

Hạ Thiên thật sự cảm thán, nàng híp mắt đầy vẻ đắc ý, chuẩn bị đến gặp Liên Tĩnh.

Cũng mái đình này, Hạ Thiên vẫn còn nhớ rõ, bảy năm trước, Liên Tĩnh đã để cho nàng ngồi đây chờ rất lâu, chính là cố tình muốn gây khó dễ cho nàng.

Không ngờ bảy năm trôi qua, nàng ta vẫn chỉ biết dùng mỗi một cách này để hành hạ người khác, chắc, đúng là chả có chút tiến bộ nào.

Quả nhiên là không thể đem trí thông minh của người cổ đại ra để so sánh với người hiện đại mà, dùng đầu óc của một người hiện đại như nàng, chẳng lẽ không đối phó được với Liên Tĩnh sao? Có bản lĩnh thì cứ nhào tới đi!

Hạ Thiên nhàm chán ngẫm nghĩ, trong lòng đã biết Liên Tĩnh sẽ để ỉnh đợi thêm vài canh giờ nữa, nàng cũng chả buồn tức giận, tựa đầu vào lan can nằm ngủ.

Haizz, dù sao nàng ta cũng sẽ không đến sớm như vậy đâu, nàng lại đang buồn ngủ nữa, thôi thì chợp mắt một chút vậy.

Nàng cũng chẳng hề lo lắng Liên Tĩnh sẽ biết mình chính là Hạ Thiên của bảy năm về trước. Bởi vì không muốn để cho người ngoài hiểu lầm quan hệ giữa nàng và Hướng Linh Lung rồi truyền tới tai hoàng thượng, rước đến những phiền toái không cần thiết, cho nên đại thúc cũng chỉ phân phó những hạ nhân biết rõ diện mạo thật sự của Hạ Thiên ở bên cạnh hầu hạ nàng, cả mấy người đặc biệt phục vụ Tiểu Phàm cũng không dám đem thân phận của nàng tiết lộ ra ngoài, nếu không đại thúc sẽ không tha cho bọn họ, vì vậy nàng rất yên tâm, chẳng hề sợ Liên Tĩnh sẽ biết mình là ai.

Kịch hay còn chưa bắt đầu đâu, vẫn nên tỉnh dưỡng cho tinh thần thoải mái một chút, ngủ một giấc thật ngon rồi tính! Nghĩ xong, nàng thoải mái nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Nha hoàn nhận mệnh đi truyền lời vốn cho rằng Liên Tĩnh không để Hạ Thiên vào trong mắt như vậy thì cái nữ nhân xấu xí này sẽ nhân cơ hội mà tức giận, ai ngờ nàng ta chẳng nói chẳng rằng, bỗng dưng lăn đùng ra ngủ, lại còn thản nhiên mà dặn dò mình rằng nếu Liên Tĩnh tới thì nhớ đánh thức nàng nữa chứ.

Này. . . Sao nàng cảm thấy thật kỳ quái? Ngẫm nghĩ một chút lại cảm thấy nên đem chuyện này báo lại với Liên phi thì tốt hơn, vì vậy nàng ta vội vàng xoay người đi đến Liên viện.

Bên trong Liên viện, Liên Tĩnh đang nằm ngay ngắn trên ghế quý phi mạ vàng ở chính điện, nhàn nhã thưởng trà, trông thấy nha hoàn kia đi vào, ả ta chỉ nhàn nhạt hỏi: “Sao rồi, nữ nhân kia tới chưa?”

“Thưa Liên phi nương nương!” Nha hoàn vội vàng nói: “Nô tỳ đã làm theo lời dặn dò của Liên phi nương nương, để nàng ta đợi ở trong lương đình, chờ nương nương truyền lời.”

“Ừ, nàng ta có nói gì không?” Liên Tĩnh hài lòng xoa trán, tuy đã gần 30 tuổi nhưng bởi vì được chăm sóc khá tốt cho nên da thịt không có nếp nhăn, ngược lại lại để lộ ra khí chất duyên dáng thuần thực, nói cách khác, ả là một nữ tử xinh đẹp, cộng thêm điều kiện may mắn, thân thể giàu sang phú quý, hơn nữa bây giờ còn là trắc phi Ly vương phủ, nếu ả biết an phận thì có lẽ sẽ được hưởng cái địa vị chí cao vô thượng và vinh hoa phú quý này đến suốt đời, đây là điều mà những bá tánh tầm thường không cách nào mơ tưởng nổi.

Thế nhưng ả lại không an phận, chỉ một mực muốn leo lên vị trí nữ chủ nhân chân chính, ả không cam lòng cuối cùng sẽ bị một nữ nhân khác đè đầu cưỡi cổ, sự tự tôn khiến ả không cho phép điều này xảy ra, vậy nên ả muốn ngăn cản, ngăn cản bằng bất cứ thủ đoạn nào, cho dù có phải trả bằng bất cứ giá nào.

Không phải là Ly vương phủ chưa từng nạp thêm thiếp, nhưng chỉ cần nữ tử nào đến gần Ân Tịch Ly một chút thì ngày hôm sau đều sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn không có cách nào giải thích được. Nếu không phải là trượt chân rơi xuống nước thì lúc ra khỏi cửa cũng sẽ bị tập kích, những chuyện này Ân Tịch Ly đã sớm phát hiện, tất cả đều là do Liên Tĩnh giở trò quỷ mà ra.

Nhưng bởi vì thế lực nhà mẹ đẻ của Liên Tĩnh rất mạnh cho nên vẫn chưa đến lúc Ân Tịch Ly ngã bài với bọn họ, hơn nữa Liên Tĩnh hành động cũng cực kỳ cẩn thận, không để lại chút sơ hở nào, vì vậy tất cả mọi

người đều phải mắt nhắm mắt mở cho qua, hơn nữa Ân Tịch Ly cũng không muốn lại tiếp tục xảy ra những chuyện như vậy cho nên cũng không nạp thêm thiếp nữa.

Nhưng hôm nay thân phận của Hạ Thiên lại không giống như vậy, Liên Tĩnh cho là chỉ cần vương gia không nạp thêm thiếp nữa thì một ngày nào đó, vị trí vương phi kia nhất định sẽ thuộc về ả, nhưng bây giờ vương gia cũng chẳng hề nạp thiếp mà lại trực tiếp để một nữ nhân sinh con ỉnh rồi mang về đây!

Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ nữ nhân kia rất có thể sẽ dựa vào quan hệ với tiểu thế tử mà trở thành vương phi của Ly vương phủ!

Cái loại uy hiếp này, Liên Tĩnh tuyệt đối không cho phép xảy ra!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Liên Tĩnh trầm xuống: “Bản phi muốn để cho nàng ta hiểu rõ, cho dù nàng ta có sinh tiểu thế tử thì ở Ly vương phủ này, bản phi vĩnh viễn sẽ là nữ chủ nhân duy nhất!”

“Liên phi nương nương dĩ nhiên là nữ chủ nhân duy nhất của Ly vương phủ rồi!” Nha hoàn kia vô cùng lạnh lẽ, hơn nữa đã phục vụ Liên phi nhiều năm như vậy, tính cách của Liên phi thế nào, nàng ta cũng hiểu rõ, vậy nên mới vội vàng nịnh bợ: “Chỉ có điều, nữ nhân này có chút kỳ quái. . .”

“Kỳ quái cái gì?” Liên Tĩnh hỏi.

Nha hoàn trả lời: “Nô tỳ nói với nàng rằng nương nương dặn nàng ngồi đợi ở trong lương đình, cho nên nàng ta cũng chẳng nói gì mà cứ như vậy nằm ngủ.”

“Cái gì? Ngủ? Còn ra thể thống gì nữa!” Liên Tĩnh đột nhiên tức giận! Ắ gọi nữ nhân kia tới là để làm nhục nàng, chứ không phải là để nàng ta ngủ ngon như vậy!

“Đúng vậy đúng vậy! Liên phi nương nương, ngài có muốn nô tỳ đến gọi nàng ta tới đây gặp ngài ngay lập tức hay không?”

“Đợi đã! Từ từ!” Liên Tĩnh nhắc tay ngăn lại rồi chợt cười lạnh nói: “Bản phi hiểu nữ nhân kia muốn làm gì rồi, định độ sức kiên nhẫn với bản phi sao? Hừ! Bản phi làm sao có thể để cho người toại nguyện được!”

Ả phân phó nha hoàn: “Người đi quan sát xem nàng ta có hành động gì không!”

“Vâng! Nô tỳ lập tức đi ngay!” Nha hoàn nhận mệnh rồi đi, mang theo một chút nghi hoặc ở trong lòng, chẳng lẽ nữ nhân xấu xí kia thật sự muốn độ sức kiên nhẫn với Liên phi nương nương sao?

Nàng ta cảm thấy nghi ngờ, lại nhớ tới vẻ mặt của Hạ Thiên, cảm thấy đáng vẻ đó không giống như đang muốn độ sức kiên nhẫn mà giống như là đang rất buồn ngủ thì đúng hơn.

Chẳng qua là, nàng ta chỉ dám nghi ngờ ở trong lòng chứ không dám hó hé một câu, chỉ vội vàng xoay người rồi đi.

Liên Tĩnh nhìn nha hoàn đang chạy đi, khóe môi bất giác lộ ra một nụ cười lạnh, xem ra bản phi cũng đã xem thường người rồi, thì ra người cũng thật sự có tài! Đừng tưởng sinh được tiểu thế tử cho vương gia thì bản phi sẽ không làm gì được người, bản phi cũng muốn xem người rốt cuộc có bản lĩnh gì! Hừ!

Lúc này, Hạ Thiên cũng không hề biết Liên Tĩnh đang bóp méo ý nghĩ của nàng, thật ra thì nàng thực sự chỉ muốn ngủ mà thôi, cái gì mà độ sức kiên nhẫn chứ? Có trời mới biết thứ Hạ Thiên thiếu hụt nhất chính là hai chữ ‘kiên nhẫn’ này đây!

Nàng nổi tiếng là người hấp tấp, nghĩ gì thì phải làm ngay, nghĩ gì thì sẽ nói ngay, huống chi, Liên Tĩnh là ai mà nàng phải độ sức kiên nhẫn với nàng ta? Chẳng phải là tự chuốc phiền phức sao?

Vì vậy, lúc xế chiều, bên trong lương đình đông ấm hạ mát, Hạ Thiên nằm ngáy o o, nàng ngủ một cách vô cùng an ổn.

Bên trong Liên viện, Liên Tĩnh đọc sách cũng không vào, thêu cũng không tập trung, lại chuyển qua vẽ tranh sơn thủy, cũng chẳng vẽ ra được cái gì nên hồn, ả ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng sắp hoàng hôn rồi, chẳng lẽ nữ nhân kia thật sự vẫn luôn ngồi đó độ sức kiên nhẫn với mình sao?

Liên Tĩnh đứng ngồi không yên, ả thật sự muốn tự mình chạy đến lương đình nhìn xem rốt cuộc nữ nhân kia đang muốn giở trò gì, nhưng ngẫm nghĩ một chút, lại cảm thấy làm như vậy thì sẽ phá hỏng thân phận

tôn quý của mình, vậy nên ả lại muốn phái người đến đó xem xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng nếu chẳng may để cho người khác nhìn thấy, vậy chẳng phải mình là người thua cuộc sao?

Vì vậy, ả không thể làm gì khác hơn là đành phải nhịn xuống, quyết định đi tắm để ổn định tâm tình trước đã.

Hạ Thiên thì vẫn ngủ mê mết, ở đây chẳng có ai làm phiền nàng, vậy nên nàng ngủ rất ngon, buổi trưa vẫn còn chưa ngủ đủ cho nên nàng ngủ thẳng một mạch đến tận hoàng hôn, cho đến khi trời nhá nhem tối nàng mới chập choạng mở mắt, duỗi lưng một cái rồi lại lắc lắc cánh tay đã tê rần, nhìn xung quanh một vòng: “Hả? Mình vẫn ở nơi này từ nãy đến giờ à?”

Nàng ngạc nhiên suy nghĩ một chút, dừng nói là Liên Tĩnh trông thấy nàng ngủ thiếp đi, lại bỗng dưng nổi lòng từ bi để cho nàng ngủ tiếp chứ?

Lại quay đầu lại, trông thấy nha hoàn bị Liên Tĩnh sai tới giám sát mình cách đó không xa cũng đang gục đầu vào lan can ngủ thiếp đi, tâm tình của nàng không khỏi tốt lên, chắc, Liên Tĩnh cũng thật là, thấy nàng ngủ một mình cô quạnh quá nên để nha hoàn ở lại ngủ chung với mình sao?

Nàng cười cười, nhìn sắc trời một chút, thấy cũng đã tối, đoán chắc hôm nay Liên Tĩnh không có ý định chinh mình rồi, thế nên nàng vô cùng sáng khoái lắc lắc cánh tay, ồ, đói bụng rồi, trở về tìm đại thúc ăn gì đó thôi.

Nàng mang theo tâm tình rất tốt chuẩn bị quay trở về Tây Sương viện để ăn một bữa no nê, được ngủ một giấc ngon như vậy khiến nàng cảm thấy thật là quá đã, cho nên bây giờ cũng cảm thấy khẩu vị rất tốt, cho dù không có vị giác nhưng nàng cũng muốn ăn một bữa thật ngon.

Dĩ nhiên, Hạ Thiên sẽ không biết, nha hoàn kia căn bản không phải là do Liên Tĩnh phái tới để ngủ cùng nàng, mà là đến giám sát Hạ Thiên ngủ, thế nhưng giám sát một hồi mà Hạ Thiên vẫn cứ ngủ say khiến cho nàng ta cũng cảm thấy nhàm chán cho nên mới ngủ gật.

Khi Hạ Thiên đã trở về Tây Sương viện dùng bữa thì Liên Tĩnh cũng đã tắm xong, ả ta nằm nghiêng ở trên ghế quý phi, làm ra cái tư thế mà bản thân tự cho là rất hoàn mỹ, rất phiêu dật, trong lòng lại đang chờ Hạ Thiên mất kiên nhẫn mà chạy đến đây, ả đợi. . .đợi. . .rồi lại đợi. . .

Trăng treo đầu cành.

139. Chương 139

“Mẫu thân, tối nay khẩu vị rất tốt sao?” Tiểu Phàm nhìn mẹ mình ăn ngon lành, bé không nhịn được hỏi.

Mẫu thân của bé, từ trước tới giờ ăn cơm lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt khổ sở, giống như đồ ăn trước mắt có thâm cừu đại hận gì với nàng vậy, lần nào cũng chỉ ăn qua loa vài miếng thì đã no.

Bé biết mẫu thân không có vị giác, cho dù có ăn nhiều đồ ăn ngon như thế nào cũng vô vị, nếu không phải bởi vì nhịn ăn sẽ đói thì chắc là nàng cũng sẽ chẳng buồn ăn nữa, vậy mà tối nay lại ăn nhiều như vậy, bảo bé làm sao có thể không kinh ngạc cho được? Thậm chí bé còn có chút hoài nghi, có phải mẫu thân đã có vị giác lại rồi hay không?

“Thế nào? Ta không thể ăn nhiều thêm một chút sao?” Hạ Thiên bắt mắt nhìn con trai mình.

Tiểu Phàm xoa cằm nói như thật: “Bình thường, lúc mẫu thân có khẩu vị nhất, nếu không phải là nhạt được bạc thì cũng là vì buồn bán khá khẩm, ừm. . . kể từ sau khi đến kinh thành, chúng ta cũng chưa từng buồn bán lại, khả năng này có thể bị loại bỏ, vậy chẳng lẽ. . . hôm nay mẫu thân ngài nhạt được bạc sao?”

“Tiểu tử thú!” Hạ Thiên không nhịn được mà gõ đầu bé: “Lão nương chỉ là muốn ăn, muốn ăn đó, cho dù không nhạt được bạc thì cũng muốn ăn, con có ý kiến gì sao?”

Tiểu Phàm khinh bỉ liếc nhìn nàng: “Rốt cuộc thì con đã hiểu vì sao phụ vương luôn nhìn mẫu thân rồi lắc đầu thở dài, thì ra là như vậy. . .”

“Tại sao. . .?”

“Làm gì có ai muốn nuôi một đầu heo chứ!”

“Thằng nhóc chết tiệt, con muốn chết phải không?”

Hạ Thiên tức giận, không hề nghĩ ngợi mà nhào tới, lăn qua lộn lại cùng với Tiểu Phàm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng vang ra từng tràng âm thanh vui vẻ đùa giỡn của hai người.

Ân Tịch Ly đứng ngoài cửa, lẳng lặng nghe hai người cười cười nói nói ở bên trong, trong lòng cảm thấy đầy thỏa mãn, cuộc sống như vậy. . . thật tốt.

Vô cùng tốt.

Nếu có thể vĩnh viễn được như thế này.

Thì sẽ tốt hơn.

Hắn lặng lẽ cong môi mỉm cười, sau đó xoay người rời đi, để lại sự ấm áp này cho hai mẹ con nàng.

Hai mẹ con ở trong phòng náo loạn nửa ngày, rốt cuộc cũng kiệt sức, ngã vật xuống giường thở hổn hển.

“Tiểu Phàm, con thích nơi này à?” Trầm mặc một lúc lâu, Hạ Thiên chợt nhẹ nhàng hỏi.

“Mẫu thân không thích nơi này sao?” Tiểu Phàm không trả lời ngay mà lại hỏi ngược lại nàng.

“Haiz, mẫu thân cũng không biết nữa. . .” Hạ Thiên lật người, kéo Tiểu Phàm ôm vào trong ngực, rầu rĩ nói: “Ta không thể nói là thích, cũng không thể nói là ghét.”

Chẳng qua so với trước kia, nàng vẫn thích cùng con trai bên ba ở trên đường phố, cuộc sống như vậy mặc dù khổ cực nhưng cũng rất vui vẻ, không phải sao?

“Có phải là mẫu thân vẫn còn đang hoài nghi phụ vương rốt cuộc có phải là cha ruột của Tiểu Phàm hay không đúng không?” Tiểu Phàm nghiêng đầu nhìn mẫu thân của mình.

“Khụ, chuyện như vậy không thể hoài nghi nha. . .” Hạ Thiên hơi lúng túng, quả thật là nàng có chút hoài nghi, mặc dù Tiểu Phàm là phiên bản thu nhỏ của Ân Tịch Ly, nhưng từ trước tới giờ nàng vẫn chưa từng hỏi đại thúc, ngày đó. . . chuyện đó. . . rốt cuộc có phải là hắn hay không?

Nàng muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng, nếu như đó là sự thật thì bảo nàng phải đối mặt với hắn thế nào đây?

Nhưng nếu như không phải là đại thúc thì sao? Tổ tông cũng đã nhận rồi, còn có thể thay đổi thế nào?

Nàng đau đầu, cái vấn đề này làm nàng vô cùng đau đầu.

“Oh.” Tiểu Phàm chớp mắt vài cái: “Con thấy trên sách có nói đến một cách là dùng máu để xác nhận quan hệ, hay là ngày mai chúng ta len lén lấy vài giọt máu của phụ vương rồi nhỏ vào thêm vài giọt máu của con, như vậy có thể xác định hay không?”

“Nói vậy, không cho phép sử dụng cách này!” Hạ Thiên sừng mặt, nghiêm túc nói với con trai: “Con quên mẫu thân đã từng nói mẫu thân là người đến từ thế giới tương lai sao? Trong thế giới tương lai, có một loại khoa học kỹ thuật gọi là DNA, phương pháp mà con nói là tư tưởng của người cổ đại, chỉ cần là họ hàng có quan hệ gần gũi thì máu cũng có thể dung hòa lại với nhau, cho nên ta không cho phép!”

Tiểu Phàm lại ồ một tiếng, lục đục trèo lên người Hạ Thiên, mắt to nhìn mắt nhỏ: “Mẫu thân, khi nào thì mẹ mang con đến đó xem một chút? Con cũng rất muốn xem quê ngoại của mình như thế nào nha!”

Hạ Thiên chưa từng giấu giếm thân thế của mình với Tiểu Phàm, từ khi Tiểu Phàm bắt đầu hiểu chuyện, nàng đã nói với bé, quê của bọn họ ở Thượng Hải - Trung Quốc chứ không phải là vương triều Vũ Trinh này, Tiểu Phàm nhớ rất rõ, cũng đem bí mật này chôn sâu trong đáy lòng, chỉ mong một ngày có thể được

mẫu thân dẫn đến Trung Quốc xem một chút, chẳng qua mẫu thân vẫn nói là nàng cũng không biết làm thế nào để trở về.

Quả nhiên, nghe xong câu hỏi của Tiểu Phàm, Hạ Thiên có chút hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẫu thân cũng không biết, có thể, có thể là sẽ không trở về được nữa. . .”

Tiểu Phàm bĩu môi: “Lần nào cũng nói như vậy, thà cứ nói thẳng là không muốn dẫn con đến đó cho rồi.” Bé rất không hài lòng, cảm thấy mẫu thân cố tình khơi gợi lòng hiếu kỳ của mình rồi sau đó lại hung hăng đập tan giấc mộng của mình, thật là độc ác!

Hạ Thiên quay đầu lại nhìn bé, không khỏi cười một tiếng: “Tiểu Phàm, con có bao giờ nghĩ vì sao ta không trở về không?”

“Chẳng phải mẹ đã nói là không biết đường về sao?” Tiểu Phàm hậm hực nói, ai mà lại không nhớ đường về nhà chứ? Trên đời này cũng chỉ có một mình mẹ ruột của bé mà thôi.

“Không phải là ta không biết, cũng không phải là không muốn trở về, ngày nào mẫu thân cũng muốn trở về, chẳng qua là không trở về được.”

“Không thể trở về?” Tiểu Phàm nhíu mày, không biết nói sao, chẳng lẽ mẫu thân đã làm sai chuyện gì cho nên người nhà không cho phép quay về sao?

“Tiểu Phàm, nếu như có một ngày mẫu thân thật sự quay về, rất có thể là sẽ không trở về nơi này được nữa, đến lúc đó con hãy ở bên cạnh phụ vương mà sống thật tốt, thật vui vẻ, không cần phải tưởng niệm mẫu thân, biết chưa?”

Nghe nàng nói vậy, Tiểu Phàm luống cuống, vội vã nắm chặt tay Hạ Thiên: “Mẫu thân, người không mang Tiểu Phàm cùng trở về sao?”

Đôi mắt của Hạ Thiên đỏ lên: “Ta cũng không biết con có thể trở về hay không. . .”

Ngay cả nàng cũng không biết mình có thể trở về hay không chứ huống chi là Tiểu Phàm vốn thuộc về thế giới này.

Bé sinh ra ở nơi này, lớn lên ở thế giới này, làm sao. . . có thể đến thế kỷ 21 chứ? Có thể không? Có khả năng này hay không?

Tiểu Phàm mím môi thật chặt, không nói nên lời.

Hạ Thiên thấy bé như vậy, lòng nàng đau như cắt, vội vàng nói: “Tiểu Phàm, đừng suy nghĩ nhiều, mẫu thân cũng không biết mình có thể trở về hay không nữa, mẫu thân đồng ý với con, chỉ cần có thể trở về, ta nhất định sẽ mang con theo cùng!”

“Thật không?” Lúc này Tiểu Phàm mới mở miệng, buồn bã hỏi.

“Đương nhiên là thật, làm sao mẫu thân có thể bỏ Tiểu Phàm được chứ?”

“Vậy phụ vương thì sao?”

“ . . . ”

Ân Tịch Ly? Hạ Thiên bất đắc dĩ có chút nhúc nhích, nàng cũng không biết có thể trở về hay không? Nếu còn mang theo Ân Tịch Ly, như vậy. . . thì thời không sẽ bị đảo lộn mất!

Tiểu Phàm cũng im lặng, trong lòng dần dần hiểu được suy nghĩ của mẫu thân, nếu như có một ngày mẫu thân phải về thì cả nhà ba người bọn họ sẽ không thể nào đoàn viên, sẽ phải chia lỵ mà thôi.

“Mẫu thân, người đừng trở về nữa, cứ sống ở đây đi!” Im lặng hồi lâu, Tiểu Phàm buồn bực nói, bé nắm chặt tay Hạ Thiên, giống như là rất sợ nàng bỏ đi: “Tiểu Phàm cũng không muốn thấy quê ngoại nữa, Tiểu Phàm muốn ở đây, mẫu thân cũng ở đây!”

“ . . . Được.” Hạ Thiên chần chừ đáp ứng.

Trong lòng nàng cũng rất hoang mang, năm đó nàng xuyên đến đây cũng không hề được báo trước, không biết một ngày nào đó có thể xuyên trở lại, nghĩ tới điều này, nàng càng thêm mờ mịt.

Loại chuyện như vậy vẫn luôn xảy ra mà không hề báo trước.

Tiểu Phàm không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ôm lấy Hạ Thiên, đôi mắt khép lại giống như là đang ngủ thiếp đi.

Hạ Thiên ngẩng nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai mình, lòng nàng bỗng trở nên mềm mại, từ khi Tiểu Phàm ba tuổi đã không còn cần nàng ngủ chung nữa, còn nói cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, mỗi lần nàng hằng hái muốn ôm con trai bảo bối ngủ cùng thì bé luôn dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn nàng, sau đó xoay người bỏ đi, cũng không thèm quay đầu nhìn lại.

Không ngờ bởi vì trong lúc nàng vô tình nói một câu rời đi mà bé lại lo được lo mất, không thể rời xa mình, Hạ Thiên vừa vui lại vừa lo lắng, nếu như một ngày nào đó nàng không cẩn thận lại xuyên trở về thì sao đây? Đến lúc đó Tiểu Phàm phải làm sao bây giờ?

Một đứa bé trưởng thành sớm lại hiểu chuyện như vậy, nếu như không còn trông thấy mình thì sẽ đau lòng đến mức nào?

Nàng khe thở dài, thôi thôi, dù sao chuyện này cũng chẳng ai đoán trước được, nói không chừng nàng sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi này, không đúng sao?

Nghĩ vậy, trong lòng nàng cảm thấy khá hơn, ôm thân thể nhỏ bé của Tiểu Phàm vào trong ngực, lẳng lặng nhìn về mặt bé ngủ say, trong lòng bỗng dưng sôi sục, đã lâu rồi không được ngủ cùng con trai, ôm thân thể thơm tho mềm mại trong ngực, nàng thật hoài niệm, cũng vô cùng thoải mái.

Hạ Thiên cười đắc ý, sau đó ôm lấy con trai mình, chuẩn bị đi gặp Chu công.

Nhưng sau đó lại có vấn đề phát sinh. . . .

Hức, nàng đã ngủ cả một buổi chiều, làm sao còn có thể ngủ được nữa? Tinh thần lúc này tỉnh táo hơn bao giờ hết!

Chẳng qua là. . . .

Nhìn con trai ngủ say, mày kiếm còn khe nhú lại, Hạ Thiên thở dài, vì không muốn đánh thức bé cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là rón rén xuống giường, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngăn cách không gian bên trong với mọi tiếng động ồn ào ở bên ngoài.

Trăng đã lên cao lắm, tán cây rậm rạp mọc tràn lan, ánh trăng mờ mờ ảo ảo xuyên qua từng kẽ lá, Hạ Thiên ngược mắt nhìn cái cây này, lại nhớ đến cái cây không ra hoa cũng chẳng kết trái ở cô nhi viện ngày bé.

Cái cây ở trong cô nhi viện rất cao, khi còn bé, ở trong cô nhi viện, nàng và Ngôn Hoan là tiểu bá vương, nghịch ngợm đến mức viện trưởng cũng phải nhúc nhích, hai người bọn họ thường hay đùa giỡn lẫn lộn ở dưới gốc cây đó.

Sau cũng bởi vì nàng và Ngôn Hoan quá nghịch ngợm cho nên hầu hết đám trẻ trong cô nhi viện đều đã được nhận nuôi, chỉ còn sót lại nàng và Ngôn Hoan, bị người nhận nuôi trả về.

Hôm nay nhớ lại, dường như đã hơn mười năm rồi nàng không leo cây, vừa nghĩ đến thì lại trở nên hằng hái, ngay lập tức vén hai tay áo, sau đó co chân, giống như một con khỉ, bắt đầu bám vào thân cây rồi leo lên.

Cây này hình như đã rất lâu năm rồi, nhưng cũng không quá cao, cành lá um tùm lại còn rất xù xì thô ráp, Hạ Thiên trèo một cách dễ dàng, chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã bò lên được, nàng tìm một vị trí tương đối thoải mái rồi nằm xuống, vạch mấy tán lá trên mặt, hé ra một khe hở để ngắm trăng.

“Ông trăng này, ông nói xem, đến khi nào thì ta mới được gặp lại Ngôn Hoan?”

“Ông trăng này, ông nói, mấy ngàn năm sau ông làm sao còn có thể giống như bây giờ?”

“Nếu như bây giờ ta trở về thì sẽ trẻ hơn hay già đi? Hay lại trở về khoảng thời gian lúc ta mới vừa chuyển kiếp, đáng vẻ giống hệt như bảy năm về trước?”

“Mẹ nó, ta hỏi ông mà sao ông không trả lời, đây là cái đạo lý chết tiệt gì chứ?”

140. Chương 140: Âm Áp

Hạ Thiên nằm trên cành cây tự lẩm bẩm một mình, hoàn toàn không để ý bên dưới gốc cây có một bóng người đang từ từ đến gần.

“Làm sao đây, bây giờ ta vừa muốn trở về lại không dám trở về, nếu ta về thì Tiểu Phàm phải làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà, nếu ta không trở về thì sao? Ngôn Hoan cũng chẳng biết ta ở chỗ này, nàng ấy thấy ta mất tích sẽ nghĩ là ta bị bắt cóc, nàng ấy. . . sẽ suy sụp mất. . .”

“Hay là, nếu có thể thì mang Tiểu Phàm cùng trở về được không? Như vậy có ổn không? Có hy vọng này sao?”

“Nhưng mà, nếu ta mang Tiểu Phàm trở về thì đại thúc. . . phải làm sao bây giờ. . .”

Hạ Thiên bỗng dưng trầm mặc.

Mà bóng người đang đứng dưới gốc cây, lúc nghe thấy câu này cũng khựng lại, khẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên đang thất thần nằm trên cành cây, môi mím chặt trở nên trắng bệch, mang theo sự lạnh lùng sắc bén.

“Đại thúc. . . hình như rất thích Tiểu Phàm.” Trầm mặc một lúc lâu, Hạ Thiên lại tiếp tục lẩm bẩm: “Nếu không nhìn thấy Tiểu Phàm thì chắc là hần sẽ rất đau khổ.”

“Mà hình như Tiểu Phàm cũng rất thích nơi này, nơi này có cha của nó, có bà nội là thái hậu, có hoàng thượng là thúc thúc, còn có một đồng hoàng tử ca ca. . . bọn họ đều thương Tiểu Phàm, nói thẳng ra, người mong mình trở về nhất cũng chỉ có Ngôn Hoan. . . và đám người trong ‘Hỏa Diễm Minh’ kia thôi.”

“Ôi, mấy tên kia cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, nếu Tiểu Phàm ở cùng với bọn họ lâu ngày cũng sẽ học theo những thói xấu đó, ta không muốn Tiểu Phàm trở thành đại ca xã hội đen đâu. . .”

“Làm sao bây giờ, thật là đau đầu mà, chẳng lẽ không có cách nào có thể vẹn toàn đôi bên sao?”

“Nếu đã thật sự muốn ta vĩnh viễn ở lại nơi này, sao không cho sét đánh bay trí nhớ của ta đi, như vậy thì ta cũng không phải lo lắng đến cái này cái nọ nữa.”

“Ghét, ta ghét ông trời, ta ghét đại thúc. . .” Hạ Thiên buồn bực hừ một tiếng, giọng nói có chút uể oải.

“Ghét ông trời thì ta có thể hiểu được, nhưng tại sao lại ghét đại thúc?” Trong bóng tối, giọng nói trầm thấp có chút lạnh nhạt chọt vang lên.

Hạ Thiên nhất thời không ý thức đến chuyện đột nhiên xuất hiện một âm thanh kỳ quái, nghe thấy vấn đề này, nàng bấu môi, nói theo bản năng: “Nếu không phải đại thúc làm chuyện đó với ta thì ta sẽ có Tiểu Phàm sao? Nếu không có Tiểu Phàm thì ta cũng sẽ không phiền não như vậy, dĩ nhiên là ta ghét đại thúc rồi. . .”

“Ồ? Xem ra đúng là lỗi của ta rồi.” Ân Tịch Ly thản nhiên nói, nhưng trong lòng lại có chút buồn cười, nha đầu này có lúc thật đáng yêu, bấy năm không gặp, nàng tuy trở nên thành thục nhưng vẫn mang theo vẻ ngây thơ, trong sự ngây thơ đó lại có chút đại trí nhược ngu.* (ý là người tài có vẻ ngoài đần độn, giống câu ‘tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi í)

Nói nàng ngu ngốc thì nàng lại liên tiếp sử dụng mưu mô xảo quyệt khiến cho người không thể chống đỡ được, cũng vô lực cầu xin tha thứ. Nói nàng thông minh thì có lúc nàng lại ngu ngốc đến hết thuốc chữa, lần đầu tiên Ân Tịch Ly gặp phải cô gái như thế này, thật đúng là không biết phải làm sao mà.

“Sao lại là lỗi của người, rõ ràng là đại thúc. . . A. . . Đại thúc, người đến đây lúc nào?” Hạ Thiên rốt cuộc cũng hậu tri hậu giác cảm thấy có gì đó không đúng, nàng nghiêng người nhìn xuống dưới, khoe môi giật giật, nhìn Ân Tịch Ly rồi cười ‘haha’ hai tiếng.

“Từ lúc nàng nói câu đầu tiên thì ta đã tới rồi.” Ân Tịch Ly tung người nhảy lên, vững vàng đứng trên cành cây bên cạnh Hạ Thiên, nhìn đáng vẻ như con rùa rụt đầu của nàng làm hắn cảm thấy buồn cười.

Hạ Thiên đỏ mặt, hậm hực nói: “Cái gì thế này. . . Sao ngươi có thể nghe lén ta. . .”

“Ta nghe lén?” Ân Tịch Ly nhướn mày, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nàng: “Nàng tự mình nhìn đi, ban ngày ban mặt, ta quang minh chính đại đứng đó nghe, là tại nàng không phát hiện ra thôi.”

“. . .” Hạ Thiên nhăn mặt, liếc hắn một cái: “Già mồm át lễ phải!”

Ân Tịch Ly cười một tiếng, tâm tình có vẻ rất tốt, cũng không thèm so đo với nàng, chỉ hỏi: “Sao lại ngồi đây một mình, không trở về phòng nghỉ đi? Tiểu Phàm đâu?”

“Tiểu Phàm ngủ rồi.” Hạ Thiên đáp, cảm thấy có chút mất tự nhiên, nàng lật người lại rồi nhìn lên trời.

“Những lời nàng vừa nói, ta cũng nghe được.” Ân Tịch Ly nhìn nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt sáng như sao, sáng đến lấp lánh: “Nàng thật sự rất muốn về nhà sao?”

Ân Tịch Ly vẫn nhớ, lúc trước khi nàng say rượu đã từng nói nhà nàng ở Thượng Hải, lúc ấy hắn còn cho rằng đó là một viện khác của Hương phủ, nhưng sau khi nàng mất tích, hắn hầu như đã lục tung khắp thiên hạ cũng chẳng tìm thấy cái nơi gọi là Thượng Hải, hắn không khỏi cảm thấy nghi ngờ, nhà của nàng rốt cuộc là ở đâu?

Tại sao sau khi trở về thì lại rất khó để quay lại đây? Tại sao khi tới đây thì lại rất khó để quay trở về?

Hạ Thiên miễn cưỡng nâng mắt lên, nhìn hắn một chút rồi hỏi: “Nếu như bây giờ, đại thúc ngươi đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, ngươi không biết đường về nhà, đến chỗ đó, trong lòng ngươi biết rõ mình rất có thể sẽ vĩnh viễn chết già ở nơi này, vậy đại thúc có muốn về nhà không?”

Ân Tịch Ly cụp mắt, từ từ suy nghĩ, nếu là như vậy. . . .

Không biết đường về nhà, cũng không biết nhà ở đâu, có thể là hắn cũng sẽ muốn trở về.

Ở biên cương chiến tranh cùng Hoàng Việt vài năm, mặc dù thỉnh thoảng hắn cũng sẽ nhớ những ngày tháng ở kinh thành, nhưng ít ra thì hắn có thể biết, chỉ cần thắng trận thì hắn có thể quay về.

Nhưng nếu biết vĩnh viễn không thể quay về thì hắn sẽ nhớ mọi thứ ở nơi này, sẽ nhớ đến mẫu hậu, nhớ đến hoàng huynh, và nhớ cả. . . nàng và Tiểu Phàm.

Hạ Thiên thấy vẻ mặt của hắn như vậy thì cũng hiểu được đáp án trong lòng hắn, nàng khẽ cười khổ một tiếng: “Bây giờ ta chính là như vậy, dù biết rất rõ nhà của ta ở đâu, biết rất rõ người ta quan tâm nhất đang ở đâu, thế nhưng ta không thể quay về, cho dù ta rất muốn trở về.”

“Nhưng mà nàng đã nói, nếu nàng trở về thì có thể sẽ không bao giờ. . . đến kinh thành được nữa, nàng nỡ bỏ Tiểu Phàm sao?” Ân Tịch Ly liền vội vàng hỏi, nhưng vẫn còn một câu bị hắn giữ lại trong lòng.

Nàng nỡ bỏ ta sao?

“Cũng bởi vì không bỏ được nên mới thế.” Hạ Thiên buồn rầu nói: “Nhưng mà ta sợ, bởi vì ta không biết mình tới đây như thế nào, cho nên ta cũng không biết sau này có thể trở về bất cứ lúc nào, có thể là ngày mai, có thể là sang năm, cũng có thể là cả đời!”

“Nhà của nàng. . . rốt cuộc là ở đâu?” Ân Tịch Ly chần chừ hỏi, hắn chưa từng nghe qua một chuyện nào khó có thể tưởng tượng nổi như vậy, trong lòng hắn cảm thấy bất an.

“Ta đến từ không. . .” Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Hạ Thiên đột ngột ngừng lại, vội vàng lấy tay che miệng, không, không thể nói, nếu nàng nói ra, chẳng may bị người ta coi là yêu quái thì phải làm sao bây giờ?

“Không? Là nơi nào?” Ân Tịch Ly nhíu mày, khó hiểu hỏi.

“Không có, không có. . .” Hạ Thiên vội vàng nói, lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Ah, ừm, đại thúc, thật ra thì ta có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi ngươi. . .”

“Ừ, vấn đề gì? Hỏi đi!” Ân Tịch Ly rất thích nhìn cái vẻ mặt lăm la lăm lét như ăn trộm của nàng, khiến hắn cảm thấy Hạ Thiên ngây thơ như vậy rất đáng yêu, khiến hắn rất muốn mang nàng giấu đi, không để cho người khác thấy.

“Khụ khụ, nhưng mà, cái vấn đề này có chút. . . ày, có chút riêng tư. . .” Hạ Thiên đảo mắt, đáng vẻ muốn nói lại thôi, nhưng cái vấn đề này giấu ở trong lòng khiến cho nàng ghen sắp hỏng rồi, nếu không làm rõ thì nàng nhất định sẽ mắc chứng u buồn mất!

“Chuyện rất riêng tư sao?” Ánh mắt Ân Tịch Ly lóe lên, giống như đã đoán được Hạ Thiên sắp hỏi vấn đề gì, hắn khẽ cúi đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt trong veo của nàng, sau đó mỉm cười: “Chỉ cần nàng muốn biết, cho dù bất cứ chuyện gì, nếu như ta biết thì nhất định ta sẽ nói cho nàng.”

Hắn nói những lời này tựa như đang nói một lời cam kết, nặng nề đánh thẳng vào trong lòng Hạ Thiên, khiến tim nàng đập lỡ một nhịp, cảm thấy đại thúc và nàng mà nói những lời này thì có chút không thích hợp. Nhưng không thích hợp thế nào? Nàng cũng không biết có chỗ nào không thích hợp, vậy nên nàng không thể làm gì khác hơn là đành lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tới vấn đề này nữa.

“Ừm, vậy ta hỏi. . .” Hạ Thiên lấy hết dũng khí, trong lòng đang cố gắng khích lệ bản thân, hỏi đi hỏi đi, đại thúc đã nói chỉ cần nàng hỏi thì hắn nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn (*), hỏi đi hỏi đi. . .

(*) không biết thì sẽ không nói, nếu biết thì sẽ nói toàn bộ.

“Ừ, hỏi đi.” Ân Tịch Ly dùng ánh mắt khích lệ nàng, nhưng trong lòng lại đang âm thầm cười trộm.

“Ta thật sự hỏi đấy. . .”

“Ừ, ta đang nghe đây.”

“Ta chính là muốn hỏi, ừm. . . cái đó. . .”

“Cái nào?”

“Khụ, chính là cái. . . ta, ta. . .”

“Rốt cuộc là cái nào? Nàng làm sao?”

“Quên đi, coi như ta chưa nói gì. . .” Hạ Thiên hoàn toàn biến thành con rùa đen rút cổ, thật sự là không thể hỏi ra miệng mà, không phải là da mặt nàng mỏng mà là vì cái vấn đề này thật sự thẹn thùng nha. . .

Ân Tịch Ly suýt chút nữa bị nàng đánh bại, trên trán xuất hiện ba vạch đen, hắn cắn răng nghiêng lợi, bắt chước Tiểu Phàm dùng vẻ mặt khinh bỉ xem thường nhìn nàng, nói: “Khó trách Tiểu Phàm nói nàng. . .”

“Tiểu Phàm? Nó nói ta cái gì?”

“Nói nàng nhất gan!”

“Mẹ nó! Thằng nhóc thú kia chán sống rồi phải không? Dám nói ta nhất gan?”

Hạ Thiên tức giận! Chỉ một ngón tay lên trời, quát: “Uổng công lão nương đã nuôi nó nhiều năm như vậy, nó lại dám nói lão nương nhất gan! %\$#@#@. . .”

Một tràng từ ngữ thô tục từ trong miệng nàng phun ra ngoài, nhưng cũng không giống như là đang mắng người mà là đang thâm mắng chính mình mệnh khổ.

“Nếu nàng không nhất gan, vậy tại sao không dám hỏi?” Ân Tịch Ly cố ý kích nàng.

“Ai nói ta không dám hỏi? Lão nương hỏi cho người xem!” Hạ Thiên là một người nôn nóng và không có tính kiên nhẫn, nàng không chịu nổi phép khích tướng của người khác, chỉ cần một kích là sẽ bùng nổ.

“Nàng hỏi đi, hỏi đi nha!” Ân Tịch Ly cũng tiếp lời nàng, chính là muốn ép nàng hỏi ra, đáng vẻ đó cứ như đứa trẻ đang muốn ăn kẹo nhưng lại không được ăn vậy.

141. Chương 141: Có Muốn Để Cho Hấn Hôn Hay Không?

“Hỏi thì hỏi! Ai sợ ai chứ?”

“Được rồi, nàng hỏi đi!”

“Ta hỏi, người muốn ta hỏi cái gì nha, ta hỏi. . .” Hạ Thiên giống như một quả bóng xì hơi, im lặng cúi đầu, bày ra dáng vẻ ‘Ta thật đáng thương, ta vô cùng đáng thương, ta thật sự thật sự vô cùng đáng thương’.

“Hỏi cái vấn đề mà nàng đang định hỏi ấy.” Ân Tịch Ly nói, không cho phép nàng trốn tránh.

“. . .Thật ra thì, cũng không có gì đâu. . .” Hạ Thiên úp mặt vào trong đầu gối, lỗ tai bắt đầu trở nên ửng hồng.

“Nàng đã nói không có gì, vậy sao còn không hỏi? Không hỏi thì chứng tỏ trong lòng nàng có gì rồi.” Ân Tịch Ly khoanh tay trước ngực nhìn nàng, dáng vẻ lười nhác.

Hạ Thiên bị ép đến không còn cách nào khác, đành phải lắp bắp nói: “Ừm, thật ra thì ta muốn biết, bảy năm trước *\$#@#!%. . .”

“Cái gì? Nàng nói nhỏ quá, bốn vương không nghe được.” Ân Tịch Ly ngoáy ngoáy lỗ tai, dáng vẻ như mình thật sự không nghe được.

Hạ Thiên cắn cắn môi, khe khẽ cao giọng, ấp úng buồn bực nói: “Bảy năm trước có phải là người. . .”

“Sao? Rốt cuộc nàng đang nói cái gì? Không thể nói lớn thêm một chút nữa sao? Nàng đang cố tình khảo nghiệm tính nhẫn nại của bốn vương à? Tiểu Phàm nói không sai, nàng quả nhiên là rất nhất gan. . .”

Mẹ nó! Hạ Thiên nổi giận, cũng không quan tâm là mình đang ngồi trên cây, nàng lập tức nhảy dựng lên, đánh về phía Ân Tịch Ly, túm lấy áo của hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương: “Người! Con mẹ nó, ta hỏi có phải bảy năm trước người xxoo với ta có phải là người hay không?!” die»n d an l«e qu»y d«on

“. . .”

Nàng hét quá lớn khiến cho Ân Tịch Ly nghe xong cũng ngây ngẩn cả người, không phải là nàng hỏi vấn đề kỳ quái mà là nàng dùng cái tư thế kỳ quái để ép hỏi hắn, khiến cho hắn bị kinh động.

Lúc này, Hạ Thiên nằm đè cả người lên Ân Tịch Ly, nàng đánh quá nhanh mà Ân Tịch Ly lại lo sợ nàng bị té xuống dưới cho nên hắn vội vã đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, Hạ Thiên cũng vươn một tay níu lấy vạt áo của hắn, tay còn lại nắm thành nắm đấm, nhắm thẳng vào đầu hắn, hai chân thon dài dẹt ra ngồi ở trên bụng của hắn. . .

Ân Tịch Ly nhìn nàng một chút rồi lại nhìn nắm đấm của nàng một chút, cuối cùng lại nhìn thân thể của nàng một chút, sau đó hé môi, để lộ ra hàm răng trắng nõn: “Sao bốn vương lại cảm thấy. . .nàng đây là đang bá vương ngành thượng cung*, dùng vũ lực với bốn vương nha. . .”

(*) cường gian =))

“. . .” Hạ Thiên rụt cổ, nuốt một ngụm nước bọt: “Khụ. . .”

Nàng vội vàng muốn bò dậy, huhu, rốt cuộc nàng cũng đã hiểu rõ, ông trời để nàng xuyên tới nơi này không phải là để cho nàng chơi đùa mà là muốn khảo nghiệm độ dày của da mặt nàng nha. . .

Đúng! Nhất định phải luyện được da mặt dày!

Có câu nói thế nào nhỉ, người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch!

Nàng muốn bò dậy, nhưng mà đối với Ân Tịch Ly vẫn luôn yêu thương nhưng nhớ Hạ Thiên, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?

Hắn lập tức tranh thủ ôm chặt mỹ nhân vào trong ngực, khe khẽ cười nói: “Thiên nhi, đang ở trên cây, phải cẩn thận một chút!”

Hạ Thiên lại không có tiền đồ mà đỏ mặt: “Đại, đại thúc. . . nam nữ thụ thụ bất thân. . .”

“Chúng ta ngay cả con cũng đã có rồi, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân?” Ân Tịch Ly nhướn mày, vẻ mặt như bảo ‘nàng đừng có nói chuyện ngu ngốc như vậy nữa’.

“Đó là do người dùng sức mạnh với ta cho nên mới có! Người lợi dụng lúc ta đang gặp khó khăn!” Nói đến đây thì Hạ Thiên tức giận, nếu không phải nàng trúng kế của Hường Linh Lung thì sao có thể như vậy? Để cho người ta xxoo lúc mình còn mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết? die»n d an l«e qu»y d«on

“Nàng xác định là ta dùng sức mạnh mà không phải là do nàng sao?” Ân Tịch Ly chớp mắt vài cái: “Thiên nhi, nàng nhìn xem bây giờ nàng đang làm gì? Mọi người đều nói lúc con người ta hoảng hốt là lúc bộc lộ bản tính chân thật nhất, nàng không có hoảng hốt mà lại dám đối với bốn vương vô pháp vô thiên như vậy, nàng suy nghĩ một chút xem, bảy năm trước, đêm đó có phải là bốn vương dùng sức mạnh cưỡng ép nàng hay không?”

“...” Khuôn mặt của Hạ Thiên lập tức đỏ đến mang tai: “Người đừng có nói vậy, ta mới không như vậy!” Nàng cố gắng cả vú lấp miệng em: “Nói như vậy, ngày đó thật sự là người chứ không phải là tên khốn kiếp kia sao?”

“Tên khốn kiếp kia?” Ân Tịch Ly nhú mày đầy nguy hiểm, lại còn có người khác dám muốn cô gái của hắn?

“Chính là cái tên nam nhân trông chừng ta đó? Con mẹ nó, cái móng heo của hắn lại dám đụng vào ta!” Hạ Thiên vừa nghĩ tới đã không nhịn được mà bùng phát.

Nghe vậy, Ân Tịch Ly mới yên lòng một chút: “Nàng yên tâm, tên đó đã chết rồi!” Hắn nói một cách băng quơ.

“Đã chết?” Hạ Thiên kinh hãi: “Người giết sao?” Nghĩ cũng đúng, nếu phải cứu nàng rồi đi thì tất nhiên sẽ phát hiện ra gã áo đen kia rồi, chỉ e là hắn thật sự đã bị đại thúc giết rồi.

“Đại thúc...” Nàng giật giật áo của hắn, mở miệng có chút mất tự nhiên.

“Hả?” Ân Tịch Ly buồn cười nhìn nàng, hắn rất hưởng thụ cái cảm giác ôm mỹ nhân trong ngực, nha đầu này, chỉ có thể là của hắn, về phần Nhậm Diệc hay Ân Dã Thần gì đó, ai cũng không thể ngăn cản hắn giữ lấy trái tim nàng đâu!

“Cám ơn người!” Hạ Thiên nhỏ giọng nói, mặc dù trong lòng nàng vẫn hy vọng có thể tự mình báo thù, nhưng nghĩ đến đại thúc đã giúp mình báo thù, trong lòng nàng thật sự rất cảm kích.

“Nói cảm ơn bằng miệng không có thành ý, ta không chấp nhận!” Ân Tịch Ly ăn vạ.

“Vậy người muốn thế nào?” Hạ Thiên bắt đầu bất mãn, nàng và đại thúc quả nhiên là không nói được với nhau được nữa câu mà, vừa mới nói là đã bắt đầu cảm thấy hắn không vừa mắt rồi.

Dĩ nhiên, Hạ Thiên đã quên mất mình và cái vị đại thúc đáng ghét lúc này đang gần gũi đến mức nào, gần gũi đến mức hơi thở của hai người cũng muốn hòa quyện lại với nhau.

“Ồ đây.” Ân Tịch Ly chỉ vào môi mình rồi nói: “Hôn một cái!”

Hạ Thiên thoát một cái lại đỏ mặt: “Này, người có biết xấu hổ hay không, nam nữ thụ thụ bất thân...”

“Chắc, vậy thì nàng chẳng có thành ý gì rồi, vậy mà còn nói là muốn cảm ơn bốn vương nữa.” Ân Tịch Ly bĩu môi nhưng trong lòng lại có chút hả hê, hắn đang từng bước từng bước dụ dỗ mỹ nhân mắc bẫy.

“Nhưng mà người cũng không thể yêu cầu như vậy chứ!”

“Tại sao không thể? Ta chẳng qua chỉ muốn nàng hôn ta một cái thôi mà, ta cũng không có ý gì khác, có phải là nàng lại nghĩ lung tung cái gì rồi không?”

Khuôn mặt của Hạ Thiên lại càng đỏ hơn, dù sao thì nàng vẫn tương đối đơn thuần, đâu không lại với Ân Tịch Ly đa mưu túc trí, nàng do dự một lúc lâu rồi mới thử dò xét hỏi: “Người nói, chỉ cần hôn một cái là được sao?”

“Dĩ nhiên, ta cũng không ngại nàng hôn thêm vài cái đâu!” Ân Tịch Ly tỏ vẻ mình rất dễ nói chuyện.

“Người nghĩ hay quá nhỉ?” Hạ Thiên không nhịn được đánh hắn một cái.

“Rốt cuộc có hôn hay không? Hay là nàng không dám? Vậy chúng tỏ trong lòng nàng có suy nghĩ không bình thường rồi, chẳng lẽ nàng muốn hôn ở chỗ khác sao?”

“Người đừng có nói bậy! Hôn thì hôn, ta sợ người sao!” Hạ Thiên không chịu nổi khi bị người khác nói khích, nhất thời lại tức giận. die»n d an l«e qu»y d«on

“Người nhắm mắt lại!” Nàng ra lệnh.

“Được!” Ân Tịch Ly không nói hai lời đã nhắm mắt lại, đối với một người tập võ mà nói, không cần dùng tới ánh mắt cũng được vì lỗ tai cũng đã rất thính rồi.

Hạ Thiên thấy hần sáng khoáy đồng ý như vậy thì cũng hơi yên lòng, nàng nhìn gương mặt tuần tú phong hoa tuyệt đại, khe vuốt nước bọt, do dự kè mặt tới gần, sau đó từ từ cúi thấp xuống. . . .

Hai môi kề nhau, xúc cảm mềm mại khiến toàn thân nàng chấn động, giống như có một dòng điện chạy qua, tiến thẳng vào nơi mềm yếu nhất trong lòng nàng.

Ân Tịch Ly cũng hơi chấn động, khóe môi khe cong lên thành một đường cong đẹp mắt, nở nụ cười hài lòng.

Hạ Thiên kinh ngạc, không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như thế, trong lòng nàng có chút hoảng hốt, lại vội vàng sức nhớ mình đang làm gì: “Ta, ta hôn xong rồi. . .”

Khuôn mặt nàng đỏ tới mức như sắp chảy máu, đầu nhỏ cúi thấp tới mức không thể thấp hơn được nữa.

Ân Tịch Ly thấy dáng vẻ này của nàng thì không nhịn được mà bật cười: “Xấu hổ sao?” Hần cứng chiều nâng lên khuôn mặt nhỏ bé của nàng, buông lời nhỏ nhẹ vào bên vành tai trắng muốt đáng yêu: “Thiên nhi, nàng biết không, so với bảy năm trước thì bây giờ nàng mê người hơn rất nhiều. . .”

“Này này này. . . đại thúc. . . đừng có đùa giỡn người ta như vậy. . .” Hạ Thiên cắn cắn môi, cố gắng dằn lòng đây chính là Mỹ nam kế, ngàn vạn lần không thể mắc bẫy, ngàn vạn lần không thể mắc bẫy. Thế nhưng trái tim nàng vẫn không kìm được mà đập loạn lên.

“Thiên nhi không thích sao?” Ân Tịch Ly mỉm cười hỏi.

“Ta không thêm thích đâu!” Nàng vội vàng nghiêm nghị nói: “Người đừng dùng mỹ nam kế với ta! Ta mới không mắc mưu đâu!”

Tuy nàng rất thích ngắm mỹ nam nhưng cũng không đến nỗi trông thấy mỹ nam mà mất đi lý trí nha.

Vừa nói xong thì bả vai của nàng bỗng nhiên trầm xuống, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Ân Tịch Ly bỗng tựa vào hõm vai của nàng, bờ môi phảng phất như đang trêu ghẹo má của nàng, hần nỉ non cất giọng tà mị: “Thật sự không thích sao?”

Ánh mắt của hần quá nóng bỏng, tựa như mơ hồ còn mang theo một dòng nước ấm, cánh tay nhẹ nhàng vòng trên người nàng, ngón tay thon dài trượt xuống dọc theo cánh tay, cầm ngón tay đang cứng đờ của Hạ Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve thương thức.

Lòng ngực nóng rực trước mắt, hơi thở phả lên cổ, nụ hôn như có như không nhẹ nhàng phớt qua trên khuôn mặt nàng. . . Hạ Thiên cảm thấy, mọi thứ đều đã vượt ra khỏi dự liệu của nàng, trong lúc mơ hồ nàng lại cảm thấy một loại cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ, giống như đã từng trải qua.

Cố gắng kìm chế trái tim đang đập loạn, giọng nói của Hạ Thiên mềm mại, đến ngay cả nàng cũng giật mình vì giọng nói của bản thân, cứ như là đang làm nũng: “Đại thúc, đừng như vậy. . .”

Giọng nói mềm mại, đôi mắt xinh đẹp còn vương hơi nước, Ân Tịch Ly chưa từng thấy dáng vẻ như thế này của cô gái nhỏ, không khỏi khiến hần xuân tâm nhận nhận, nụ cười trên khóe môi càng thêm dịu dàng: “Đừng cái gì?”

Khuôn mặt Hạ Thiên đỏ đến không thể đỏ thêm được nữa, toàn thân cứ như đang bị lửa đốt, nàng cảm giác nếu cứ tiếp tục như vậy thì nàng nhất định sẽ trở thành người đầu tiên trên thế giới này chết vì xấu hổ mất!

Trong lòng như có gì đó đang thôi thúc. . .

Đường như đại thúc. . . ừm, muốn hôn nàng?

Làm sao bây giờ? Nàng có muốn để cho hắn hôn hay không? Cái đó. . . cái đó. . . dù sao hắn cũng là cha của Tiểu Phàm, cũng có quan hệ với nàng, cho hắn hôn một cái chắc là cũng không sao đâu nhỉ? Huống chi lúc này nàng cũng đã hôn hắn rồi?

142. Chương 142: Chơi Trò Hôn Nhẹ

Nhưng mà, lúc trước phát sinh quan hệ cũng chỉ vì hắn muốn cứu nàng, mà lúc đó nàng cũng chẳng biết gì, vậy chắc là không tính đúng không? Bây giờ nếu lại xảy ra chuyện mập mờ như vậy thì không đúng lắm? Hắn là đại thúc của nàng nha. . . .

Trong lúc Hạ Thiên không ngừng cảm thấy rối rắm, Ân Tịch Ly đã từ từ đến gần nàng, từng chút từng chút một, đôi con ngươi đen láy tựa như yêu ma nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt bình tĩnh, thâm sâu và u ám giống như một hồ nước trong suốt, sâu không thấy đáy. Con ngươi giống như vùng nước xoáy, lung linh rực sáng.

Aiz, được rồi được rồi, dù sao thì mình cũng đã trộm của hắn một giống*, để cho hắn hôn bù một cái là được! Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc Hạ Thiên cũng đưa ra quyết định, vừa quay đầu lại, đang định nói với vương gia đại thúc rằng ‘ngươi muốn hôn thì mau hôn đi, coi như là ta bồi thường cho ngươi’ thì đôi môi của Ân Tịch Ly đã chạm tới, môi mỏng nóng rực cứ thế chiếm lấy đôi môi anh đào của nàng, nhiệt tình cắn mút, đầu lưỡi ẩm nóng cạy mở hàm răng, mạnh mẽ trượt vào bên trong.

(*) giống ở đây là ‘Tiểu Phàm’ =)) là cái gì thì chắc m.ng cũng biết =)) (•~~ •~~ •~~) =))

Hạ Thiên hóa đá ngay tại chỗ, cái, cái gì. . . nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà. . .

Hơi thở mập mờ mang theo mùi lan thơm ngát, cứ thế trút vào miệng của Hạ Thiên, khiến nàng hoảng hốt, cảm giác này có chút quen thuộc, không, không phải là có chút quen thuộc, nàng nhớ hình như. . . đã có lúc. . .

A! Đúng rồi! Là ngày hôm đó!

Hạ Thiên rốt cuộc cũng nhớ ra, có một lần nàng cầm dao cạo râu hiệu ‘chim bồ câu’ mà Ngôn Hoan muốn tặng inh chủ của Hỏa Diễm Minh để cạo râu cho đại thúc, vì muốn nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hắn, lúc ấy nàng nhắm mắt lại, sau đó bỗng có một người hôn nàng.

Lúc ấy, nàng từng cho là đại thúc, vậy nên vẫn chìm đắm trong nụ hôn kia, nhưng tới khi mở mắt ra thì lại trông thấy Ân Dã Thần, sau đó, mặc dù không biết rốt cuộc ai mới là người hôn nàng, thế nhưng nàng vẫn luôn nhớ rõ cảm giác này.

Bây giờ, đại thúc lại đang hôn nàng, loại cảm giác này cũng giống như ngày hôm đó, chẳng lẽ, người hôn nàng ngày hôm đó, thật sự là đại thúc sao?

Nhưng tại sao hắn lại đột nhiên rời đi? Hại nàng còn tưởng là Ân Dã Thần. . . .

Hạ Thiên hoảng hốt suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới hai tay của Ân Tịch Ly lúc này đã không an phận trên người nàng, dao động khắp nơi, đợi đến khi nàng phục hồi lại tinh thần thì cũng là lúc đại thúc đã rời khỏi môi nàng, nụ hôn của hắn chậm rãi dời đến vai, rồi lại lên cổ, sau đó để lại ở trên cần cổ trắng nõn của nàng một dấu hôn thật sâu.

Hạ Thiên kinh hãi, cảm giác mặt mình như đang bị lửa đốt, đôi mắt trong trẻo sáng lên màu ánh trắng, mang theo chút đáng thương, nàng vội vàng che miệng Ân Tịch Ly, đỏ mặt nói: “Đại thúc, đại thúc, ta, ừm, ta chỉ định cho ngươi hôn một cái thôi. . .”

Nhưng mà, nàng giống như là bị thua thiệt, vừa rồi hắn không chỉ hôn một cái mà là hôn rất nhiều rất nhiều cái nha!

“Hôn một cái làm sao đủ?” Ân Tịch Ly mở miệng liếm vào lòng bàn tay của nàng, nếu như có thể, hẳn thật sự muốn danh chính ngôn thuận mà nuốt nàng vào bụng!

Nha đầu này, ở trước mặt hoàng thượng lại dám cự tuyệt hẳn, khiến cho hắn vừa tức giận lại không biết làm sao.

Hắn dùng lực từ từ siết chặt eo nhỏ của nàng, để cơ thể nàng dán chặt vào người mình, không chừa một khe hở nào, giọng nói có chút mê hoặc: “Nha đầu, nàng có thích một đứa con trai như Tiểu Phàm không?”

“Dĩ nhiên là thích rồi!” Tiểu Phàm là bảo bối của nàng, sao nàng có thể không thích chứ?

“Vậy chúng ta. . . lại sinh thêm một đứa giống Tiểu Phàm. . . được không?” Hắn cắn nhẹ vào vành tai của nàng.

Toàn thân Hạ Thiên khẽ run lên, vội vàng nói: “Không được đâu. . .”

“Tại sao lại không được?” Ân Tịch Ly nghi ngờ hỏi.

“Chúng ta. . . dường như không quen.” Hạ Thiên nước mắt lưng tròng nói: “Lần đầu đã là một sai lầm, nhưng sai lầm đã tạo thành cũng không có cách nào tránh khỏi, chúng ta không thể tiếp tục sai lầm nữa. . .”

Ân Tịch Ly khựng lại, ánh mắt có chút không thể tin được, nhìn chằm chằm vào Hạ Thiên: “Nàng nói, chúng ta không quen?”

Hôn cũng đã hôn rồi, ôm cũng đã ôm rồi, ngay cả con trai cũng đã có, vậy mà bây giờ nàng lại nói với hắn một câu, chúng ta không quen?

Trái tim của Ân Tịch Ly dường như muốn nổ tung, hắn —— tức giận rồi!

Hạ Thiên không hiểu sao đại thúc lại đột nhiên tức giận, trong lòng nàng, đại thúc chính là đại thúc, nàng chưa từng coi hắn là nam nhân, nếu không thì cũng không đùa giỡn náo nhiệt với hắn như vậy. Nàng thật sự nghĩ, đại thúc không thể trở thành bạn trai, vậy nên nàng cũng chưa bao giờ có suy nghĩ gì khác đối với đại thúc, ở trên phương diện này, bọn họ dĩ nhiên là không quen rồi.

Đây là ý nghĩ của Hạ Thiên, Ân Tịch Ly hẳn là không biết.

Dĩ nhiên, thật may là Ân Tịch Ly không biết suy nghĩ trong lòng nàng, nàng không coi hắn là nam nhân. Nếu biết trong lòng Hạ Thiên nghĩ vậy, hẳn nhất định sẽ rất tức giận. . . đừng nói chỉ mỗi trái tim mà toàn thân cũng sẽ nổ tung!

Hắn rất bất mãn, bất mãn đến mức chặn môi nàng lại, hậm hực nói: “Nàng nói chúng ta không quen đúng không? Bốn vương cũng muốn cho nàng xem một chút, xem chúng ta đã tiến đến mức độ nào rồi!”

Nói xong, hai tay hắn ôm chặt lấy thân thể của Hạ Thiên, đặt lên môi nàng một nụ hôn mang theo sự mạnh mẽ và trừng phạt, hắn bá đạo gặm cắn, cho đến khi Hạ Thiên không chịu được đau đớn mà rên nhẹ một tiếng, lúc này hắn mới hài lòng tiến vào trong miệng nàng, thế nhưng trong lòng vẫn rất tức giận!

Dám nói bọn họ không quen! Xú nha đầu, nàng được lắm! Bấy nay, bốn vương ngày đêm đều trần trọc nhớ đến nàng, vậy mà nàng lại dám nói không quen bốn vương. . .

Gương mặt tuấn tú yêu mị đến gần trong gang tấc, mùi thơm Long Diên Hương nhàn nhạt từ trên người Ân Tịch Ly truyền đến, Hạ Thiên nâng tay chống ở trước ngực hắn, mở miệng cầu xin tha thứ: “Ô. . . Đại thúc. . . Đừng như vậy. . .”

Ân Tịch Ly không để ý tới nàng, hắn cảm thấy nếu mình nói với nàng thêm một câu nữa thì sẽ bị tức chết, chính vì không muốn để mình bị tức chết nên hắn muốn làm một chuyện khiến mình cảm thấy cao hứng.

Muốn làm hắn cao hứng, rất đơn giản, chính là, có được nàng.

Hạ Thiên có chút hoảng hốt, dù có đàn đi chăng nữa thì giờ phút này nàng cũng biết, đại thúc không chỉ là muốn hôn nàng, mà là muốn ăn nàng!

Ban đầu trúng xuân được là một chuyện, bây giờ không trúng xuân được lại là một chuyện khác, cảm giác sẽ không giống nhau! Nàng thật sự có chút sợ hãi.

Hô hấp đã trở nên dồn dập, nhịp tim cuồng loạn, nàng cố gắng đè nén tiếng thở dốc, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, rồi dần dần trở nên cuồng dã, hơi thở tươi mát nhẹ nhàng xộc vào trong mũi, một hương vị chỉ thuộc về riêng hân, hương vị quen thuộc đó lại không khơi lên khát vọng sâu nhất trong nội tâm của nàng.

“Đại thúc. . .” Hạ Thiên không kìm được khẽ kêu lên.

Tiếng kêu của nàng quá mức say lòng người, làm cho Ân Tịch Ly không nhận được mà ngẩng đầu, hôn lên môi nàng: “Sao vậy Thiên nhi?”

Hạ Thiên đỏ mặt khẽ cười, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, thế nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Ân Tịch Ly: “Ừm. . .Người. . .tại sao. . .lại muốn. . .”

“Muốn cái gì?” Ân Tịch Ly rất có kiên nhẫn nhẹ nhàng hỏi, bàn tay dịu dàng xoa nhẹ sau lưng nàng như muốn giúp nàng xua đi cảm giác khẩn trương.

Giọng nói của Hạ Thiên càng trở nên nhỏ hơn: “Tại sao lại. . .muốn hôn ta. . .”

Khó khăn lắm nàng mới đem suy nghĩ trong lòng mình hỏi ra, nhưng trái tim nàng đã sớm đập loạn đến rối tinh rối mù rồi.

Nàng không hiểu tại sao mình lại khẩn trương như vậy, cảm giác như kiểu hỏi ra câu này thì sẽ rất mất mặt, rất xấu hổ, quả nhiên, lời vừa mới nói ra khỏi miệng thì nàng cảm thấy toàn thân mình như bốc cháy, xấu hổ tới nỗi chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Tại sao đại thúc lại muốn hôn nàng?

Thật ra thì, nàng muốn hỏi không phải là nụ hôn này, mà là nụ hôn của bảy năm về trước, ở trong thư phòng kia, nàng rất muốn biết, tại sao khi đó đại thúc lại muốn hôn nàng?

Tại sao sau khi hôn nàng thì lại rời đi, để cho nàng hiểu lầm, tưởng người hôn mình là Ân Dã Thần?

Chẳng lẽ chỉ bởi vì hân muốn trừng phạt nàng, trừng phạt xong rồi thì bỏ đi sao?

“Nàng nói thử xem là tại sao?” Ân Tịch Ly hỏi ngược lại nàng.

“Này này, bây giờ là ta đang hỏi người mà!” Hạ Thiên tức giận.

Nàng và đại thúc quả nhiên là trời sinh xung khắc, không thể nào nói với nhau được mấy câu tốt lành, vừa nói được vài câu là lại chỉ chóc, nếu sau này Tiểu Phàm muốn sống ở đây mà không chịu rời đi thì bảo nàng phải sống làm sao đây?

Chẳng lẽ ngày ngày đều gây gổ với đại thúc sao?

Nghĩ đến chuyện này cũng có thể xảy ra, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán nàng bỗng dưng rớt xuống.

Không phải là nàng muốn cãi nhau với đại thúc, thỉnh thoảng đại thúc có tâm tình tốt thì sẽ không để ý đến nàng, tốt bụng bỏ qua cho nàng, không thềm so đo với nàng, nhưng những ngày còn lại đều là gây gổ và cãi vã. . .

Thánh nhân cũng sẽ nổi giận nha!

Eo, đại thúc mà nổi giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. . .

“Chẳng lẽ nàng không cảm giác được vì sao ư?” Ân Tịch Ly so với nàng còn tức giận hơn. Nếu đổi lại là những nữ nhân khác, chỉ cần hân thưởng cho bọn họ một cái ánh mắt thì bọn họ cũng đã ào ào xông tới rồi đấy!

Nhưng nha đầu này lại hết lần này tới lần khác chậm tiêu như vậy, tại sao hân muốn hôn nàng ư? Không thích nàng thì làm sao lại hôn nàng? Dù sao hân cũng đường đường là Ly vương điện hạ, cho dù đã thành thân với Liên Tĩnh nhiều năm nhưng cũng chưa từng chạm vào nàng ta. (mừng quá =))

Ân Tịch Ly là một người rất cố chấp, người hấn không thích thì hấn tuyệt đối sẽ không chạm vào, nhiều năm như vậy, hấn vẫn luôn cố chấp như thế, cự tuyệt những lần chỉ hôn của hoàng thượng, nếu không phải là do hoàng thượng lo lắng không thể khống chế được thể lực nhà mẹ đẻ của Liên Tĩnh thì hấn cũng sẽ không cưới nàng ta.

“Ồ. . .” Hạ Thiên chớp mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nghĩ đến một khả năng, nàng nhìn Ân Tịch Ly, đôi mắt hấn như đang rực sáng, giống như sao sáng giữa trời đêm, khiến cho người ta nhìn vào lại cảm thấy như muốn đắm chìm trong đó.

Khóe môi Hạ Thiên giật giật, có chút do dự nói: “Người. . .” Thích ta sao?

Lời còn chưa nói xong, một tiếng ‘răng rắc’ ở trong bóng tối bỗng nhiên vang lên.

“Tiếng gì vậy?” Hạ Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra ai khác.

Ân Tịch Ly vẫn luôn nhìn chăm chú vào Hạ Thiên, cho nên đối với xung quanh cũng hơi buông lỏng cảnh giác, vì vậy cũng không phát hiện có gì bất thường, chỉ bất đắc dĩ nói: “Nàng bị ảo giác thôi!”

“Oh. . .” Hạ Thiên bĩu môi, sao dạo này ở bên cạnh đại thúc, nàng cứ cảm thấy lòng mình không được an tĩnh vậy?

Cảm giác này có chút khẩn trương. . . có chút vui vẻ. . . lại có chút . . . ngọt ngào nữa.

Hạ Thiên đỏ mặt, trời ạ, nàng làm sao vậy? Sao lại có cảm giác kỳ lạ đó với đại thúc chứ?

Ân Tịch Ly thấy dáng vẻ nàng đỏ mặt rất đáng yêu, lại không nhìn được mà xuân tâm nhộn nhạo, nhanh chóng hôn xuống môi nàng, rồi lại cười hệt như một con mèo mới ăn vụng, lúc Hạ Thiên sắp sửa nổi giận thì hấn lại vội vàng nói: “Vừa rồi nàng định hỏi gì?”

“Hả?” Lúc này Hạ Thiên mới chợt nhớ: “Thật ra thì cũng không có gì. . .”

Không phải chỉ là muốn hỏi có phải hấn thích nàng hay không thôi sao. . . .

Lúc này, tiếng ‘rắc rắc’ lại vang lên một lần nữa. Cùng lúc đó, hai người bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng thân thể bị lún xuống, cành cây bỗng dưng lay động.

“Cái này, cái này. . . hình như muốn gãy. . .” Hạ Thiên vô tội nhìn Ân Tịch Ly. . . Bây giờ nàng rốt cuộc đã biết âm thanh kia phát ra từ đâu rồi, thì ra là cành cây không chịu nổi sức nặng của hai người bọn họ cho nên sắp gãy rồi!

Hạ Thiên vừa mới nói xong thì cành cây lại phát ra một tiếng ‘Rắc’ vô cùng mạnh mẽ, sau đó cứ thế mà rớt xuống!

Ân Tịch Ly đen mặt, ôm chặt lấy Hạ Thiên, lúc hai người chuẩn bị té xuống thì hấn tung người, mũi chân đạp vào thân cây, mượn lực bay ra thật xa, vũng vàng đáp xuống nóc nhà Ly vương phủ.

“Ôi, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, suýt chút nữa thì té xuống đất rồi!” Hạ Thiên khoa trương vỗ vỗ ngực, dáng vẻ như vẫn còn sợ hãi.

Khóe môi Ân Tịch Ly co giật: “Đúng là heo mà, mập quá!”

Nghe vậy, Hạ Thiên trong nháy mắt liền xù lông: “Này! Đại thúc thú! Người nói ai là heo? Rõ ràng là do người quá nặng cho nên cành cây mới bị gãy, sao người có thể đổ hết lên đầu ta? Người mới là heo! Đồ con heo!”

Ân Tịch Ly nhú mày: “Nàng dám nói bốn vương là heo?”

“Sao lại không dám? Nói người là heo thì sao? Heo heo heo heo heo heo. . .Ồ. . .”

Ân Tịch Ly hôn xuống môi nàng, nuốt luôn cả mấy từ ‘heo’ chưa kịp nói ra khỏi miệng, hấn hung hăng công thành đoạt đất, nụ hôn mang tính chất trừng phạt.

“Ồ. . .Buông ta ra. . .” Cái loại cảm giác đó bỗng trở lại, Hạ Thiên cảm thấy chân tay của mình như mất hết khí lực, đôi tay nhỏ bé chống trước ngực Ân Tịch Ly, yếu ớt vùng vẫy.

Ân Tịch Ly hoàn toàn không để ý tới nàng, một tay hắt giữ sau gáy nàng, không cho phép nàng né tránh, mặc sức tận hưởng vẻ đẹp và sự ngọt ngào của nàng, từng nụ hôn như những bông hoa tuyết trên trời rơi xuống, phẳng phất như toàn bộ thế giới này đều trở nên trống rỗng, chỉ còn lại nàng và hắn.

Cần rờ ôm rồi hôn nàng như thế, cũng chỉ vì muốn chứng minh trong lòng hắn có nàng.

Chẳng qua, nam nhân ấy mà, cũng đều có giác quan động vật, ôm người mình yêu trong ngực mà lòng vẫn không loạn thì chính là Liễu Hạ Huệ rồi, đặc biệt là khi đã hưởng thụ qua sự tốt đẹp của giai nhân, sao có thể kiềm chế được chính mình?

Vì vậy, hôn rồi lại hôn, thế nhưng vẫn không thể thỏa mãn, Ân Tịch Ly dần dần cũng trở nên không thành thật, bàn tay thô ráp nóng ấm từ từ phủ lên trước ngực nàng.

“A. . .đừng. . .” Toàn thân Hạ Thiên khẽ run lên, không biết nói sao với cảm giác trong lòng mình, nàng vừa sợ vừa khấn trương, còn mang theo một chút bất lực.

“Đại thúc. . .” Giọng nói của nàng mềm nhũn, nghe giống như là đang làm nũng, nàng muốn bảo Ân Tịch Ly dừng lại, thế nhưng một câu cũng không thể nói ra. Nụ hôn của hắn quá mức mãnh liệt, nàng sợ mình sẽ chìm sâu vào trong đó, không thể tìm cách nổi.

Một nụ hôn khiến trái tim nàng đập loạn, cũng làm cho lòng hắn say mê.

“Ai da, hai người đang làm gì vậy?”

Một giọng nói ngây thơ non nớt bỗng vang lên, lại lần nữa phá vỡ sự ngọt ngào giữa hai người bọn họ, trên nóc nhà, hai người đang ôm hôn nhau, nghe thấy tiếng nói thì bỗng ngẩn người, sau đó vội vàng tách ra.

Chỉ thấy căn phòng đối diện bên dưới nóc nhà, căn phòng không được đốt đèn, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng nghiêng nghiêng hắt vào cửa sổ, rọi lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tiểu Phàm.

Về mặt của bé có chút cổ quái, đôi mắt như ông cụ non đang nhìn thẳng vào phụ vương và mẫu thân ở trên nóc nhà.

Nếu như bé không nhìn lầm. . . .

Mới vừa rồi, hai người bọn họ. . . là đang chơi trò hôn nhẹ sao?

Trong mắt Tiểu Phàm bỗng lóe lên tia sáng, chơi trò hôn nhẹ nha. . . Mẫu thân chịu để cho người khác hôn từ bao giờ vậy? Cho tới giờ, người có thể hôn mẫu thân thì cũng chỉ có một mình bé nha?

Dần xuống suy nghĩ ở trong lòng, bé cố làm ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân ở trên đó có lạnh không? Phụ vương đang giúp mẫu thân sưởi ấm sao?”

“A. . .Haha. . . Đúng nha đúng nha. . . Đang sưởi ấm, sưởi ấm. . .” Hạ Thiên hoảng hốt, vội vội vàng vàng nhìn quần áo mình có lộn xộn hay không, rồi lại xem lại vẻ mặt của mình có bình thường hay không, sau đó mới nhìn Tiểu Phàm cười khúc khích.

Ân Tịch Ly không làm được gì, trong lòng thầm than, tại sao lần nào cũng có người đến quấy nhiễu nhiều khoảng khắc ấm áp của hắn và nàng? Tại sao?

Khẽ thở dài một tiếng, hắn ôm Hạ Thiên nhảy xuống trước mặt Tiểu Phàm.

Vừa đáp xuống đất, Hạ Thiên lập tức hất tay Ân Tịch Ly ra, chạy đến trước mặt Tiểu Phàm, hốt hoảng nói: “Ủm, Tiểu Phàm, sao con còn chưa ngủ. . .”

Xong rồi xong rồi, lại để cho con trai nhìn thấy!

Bị con trai bảo bối thấy mình làm cái chuyện kia! Trời ơi, Hạ Thiên chỉ muốn đào một cái hố để chôn mình quách đi cho rồi.

“Con ngủ quên, lại phát hiện mẫu thân không có ở đây cho nên chạy ra xem một chút.” Tiểu Phàm nói, đôi mắt to tròn nhìn về phía Ân Tịch Ly: “Phụ vương!”

“Ừ.” Ân Tịch Ly rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra, thật ra thì trong lòng hắn cũng có chút mong đợi, dù sao cũng là con trai mình, thấy cha mẹ nó thân thiết thì cũng có sao? Chẳng qua là lần sau cũng không nên lớn tiếng thôi. . . .

Ân Tịch Ly khẽ mỉm cười, trêu mếu xoa đầu Tiểu Phàm, nói: “Đã khuya lắm rồi, Tiểu Phàm đi ngủ sớm một chút đi!”

“Vâng, Tiểu Phàm muốn ngủ với phụ vương.” Tiểu Phàm mở to mắt nhìn Ân Tịch Ly.

Vì không muốn phụ vương đánh lén mẩu thân cho nên bé phải ngủ cùng với phụ vương mới được, bé vẫn còn chưa quyết định có nên để cho phụ vương và mẩu thân ở bên cạnh nhau, hay là để ấu thân và sư phụ ở bên cạnh nhau, làm sao có thể để cho phụ vương kiểm lời trước được?

Bé phải ở bên cạnh phụ vương trông chừng, tránh ấu thân ngu ngốc kia lại bị chọc ghẹo!

Ân Tịch Ly không biết suy nghĩ trong lòng của Tiểu Phàm, nghe thấy Tiểu Phàm nói vậy thì đôi mắt hắn sáng lên, trong lòng cảm thấy ấm áp: “Tiểu Phàm muốn ngủ cùng phụ vương sao? Haha, được được, vậy thì đến phòng phụ vương ngủ đi!”

Hắn thỏa mãn ôm lấy con trai bảo bối, cười đến mặt mày hớn hở.

“Ừm, mẩu thân cũng sớm nghỉ ngơi đi nhé!” Tiểu Phàm vẫy vẫy tay với Hạ Thiên, cười ngọt ngào.

Nàng vẫy tay nhìn hai cha con ôm nhau rồi đi, trong lòng lại âm thầm than thở.

Xong rồi xong rồi, Tiểu Phàm đã bắt đầu ghét nàng, lại muốn ngủ với đại thúc chứ không muốn ngủ với nàng! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bầu không khí xung quanh trở nên ảm đạm, trong lòng Hạ Thiên cũng trở nên lạnh lẽo, lệ rơi đầy mặt.

143. Chương 143: Cha Ta Là Lý Cường!

(*) cái vụ tông xe chết người rồi lỗi tên cha (làm giám đốc CA) ra ấy, có thể google search hay lên wiki coi vụ ‘Ba tao là Lý Cường’ để biết thêm chi tiết

Hôm sau, Hạ Thiên cả một đêm chưa chợp mắt đã dậy từ rất sớm, đôi mắt panda trợn to, xách theo một giỏ thuốc lững thà lững thững bước ra khỏi cửa.

“Ồ, mẩu thân đi đâu đấy?” Tiểu Phàm vừa mới rời giường đã trông thấy mẹ mình đang định ra ngoài, bé vội vàng cất tiếng hỏi.

Hạ Thiên buồn bã nhìn bé, khóe môi khẽ mấp máy nhưng lại không thốt nên lời, chỉ cầm giỏ thuốc tiếp tục đi về phía cửa.

Tiểu Phàm nhìn sắc mặt của mẩu thân như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn, vội vàng đứng chắn trước mặt nàng, cố chấp cất tiếng hỏi: “Sao mẩu thân không nói gì? Mẩu thân muốn đi đâu?”

Hạ Thiên trừng mắt nhìn bé, cất giọng ủy khuất: “Tại sao ta phải nói chuyện với con, con không phải là con ta. . . .”

Tiểu Phàm vội vàng nói: “Mẩu thân, người không phải là mẩu thân của Tiểu Phàm thì ai là mẩu thân của Tiểu Phàm đây? Chẳng lẽ trên đời này con vẫn còn một mẩu thân thứ hai sao?”

“Con nói bậy. . . . Nếu con là con trai ta thì sao lại có thể bỏ mặc ta để ngủ cùng người khác chứ. . . .” Hạ Thiên lên án, nước mắt lưng tròng, đáng vẻ cứ như tướng công của mình có . . . vợ bé ở bên ngoài, vô cùng đáng thương.

“Mẩu thân, người ta là vì muốn tốt ẹ thôi mà.” Tiểu Phàm nói: “Huống chi, phụ vương cũng không phải là người khác mà là phụ vương của Tiểu Phàm nha.”

“Ta mặc kệ, dù sao thì nếu con có hấn thì sẽ không có ta!” Hạ Thiên trở nên ngang ngạnh bốc đồng, cất giọng hăm hực, cũng chẳng thèm quan tâm trước mặt mình chỉ là một đứa bé sáu tuổi.

Tiểu Phàm cũng đã quen rồi, bé chỉ thở dài đầy bất đắc dĩ, aizz, mỗi lần mẫu thân như vậy thì chẳng ai có thể làm được gì, chuyện này khiến cho bé có chút buồn bực, rõ ràng đã là một người hai mươi mấy tuổi, sao tính khí so với mình còn trẻ con hơn vậy?

“Được rồi được rồi, mẫu thân nói thế nào thì chính là thế đó, sau này con không ngủ cùng phụ vương nữa.” Tiểu Phàm cam đoan nói, kỳ thực trong lòng lại đang cười trộm, mỗi lần mẫu thân mà ngủ thì đều ngủ say như heo, đợi mẫu thân ngủ rồi thì mình lại đến tìm phụ vương, vậy không được sao?

Hạ Thiên nghe Tiểu Phàm nói thế thì mới khẽ nở nụ cười: “Con nói thật đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là thật, mẫu thân không tin Tiểu Phàm sao?”

“Tin chứ! Sao có thể không tin!” Hạ Thiên cười cười, ôm lấy con trai.

“Vậy bây giờ mẫu thân đã có thể nói cho Tiểu Phàm biết là người muốn đi đâu chưa?” Tiểu Phàm nhìn giỏ thuốc trong tay nàng, bên trong còn có rất nhiều bình thuốc, đây đều là những loại thuốc mà bọn họ đã bán lúc còn ở huyện Lâm An, chẳng lẽ bây giờ mẫu thân lại muốn ra ngoài bán thuốc nữa sao?

Quả nhiên, trong đầu vừa nảy ra cái ý nghĩ này thì lại nghe thấy Hạ Thiên nói: “Đi bán thuốc, thuốc còn cả đồng thế này, không bán để nó hết hạn thì làm sao? Chúng ta sẽ lỗ vốn chết!”

Tiểu Phàm suy nghĩ một chút, cảm thấy mẫu thân nói cũng có lý: “Ừm, cái gì cũng có thể ăn, nhưng không thể để bị thua lỗ, vậy mẫu thân, chúng ta cùng nhau đi bán thôi!”

“Được!”

Tiểu Phàm cũng vội vàng trở về cầm theo một giỏ thuốc đi ra ngoài, cùng với Hạ Thiên, hai mẹ con hí ha hí hửng chạy ra ngoài đường.

Lúc này Ân Tịch Ly đã tiến cung vào triều từ rất sớm, nếu biết nữ nhân và con trai của mình đi theo nghề cũ, hấn chắc chắn sẽ tức giận đến nội thương mất.

Mặt trời lên cao, ánh nắng ầm ập, vòm trời bao la rộng mở, trên đường người đến người đi, phố xá trong kinh thành phồn hoa náo nhiệt, kể từ sau khi hồi kinh, đây cũng là lần đầu tiên bé được ra ngoài đi dạo với mẫu thân, vậy nên cũng không tránh khỏi có chút hưng phấn.

“Mẫu thân, người xem kia, ở đây có rất nhiều người.” So với huyện Lâm An thì nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, trong mắt Tiểu Phàm, nhiều người như vậy đồng nghĩa với việc buôn bán sẽ rất khá khẩm, rất rất khá khẩm, cũng đồng nghĩa là sẽ có rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền, bé và mẫu thân sẽ trở thành người có tiền, người có tiền, người có tiền nha!

“Đúng vậy, Tiểu Phàm, mẫu thân đã nói với con, lúc đầu khi ta đến đây thì đã có ý định là sẽ mở một tiệm thuốc ở nơi này để đặc biệt giải quyết việc buôn bán của chúng ta, con nhìn một chút xem, đều là những vị quan lớn, tiểu thư và thiếu gia nha. . .” Hạ Thiên cảm thán nói.

Chẳng qua là cái nguyện vọng nho nhỏ lúc đầu đó cũng đã sớm bị nàng chôn vào nơi sâu nhất trong lòng, cũng không phải là chưa từng nhớ lại, chẳng qua là không muốn nghĩ đến mà thôi, hôm nay bỗng dưng lại bị gợi nhớ đến cho nên nàng cũng có chút cảm khái.

Thì ra mẫu thân có nguyện vọng này? Tiểu Phàm khẽ nhướn đôi mày kiếm, đem lời nói của nàng ghi tạc vào trong lòng.

“Được rồi, không nói đến chuyện này nữa, hay là chúng ta lại đánh cược đi, xem ai có thể bán hết thuốc trong giỏ của mình đầu tiên, ai thắng sẽ được mười lượng bạc, đi ăn gà nướng, thế nào?” Hạ Thiên hưng phấn nhìn con trai mình.

Hôm nay việc buôn bán đã không còn là chuyện quan trọng đối với nàng, điều khiến nàng hứng thú chính là việc khai thông tình cảm với con trai nàng nha.

Hai người đánh cược, sau đó mỗi người đi về một hướng khác nhau, Hạ Thiên tuyệt đối tin tưởng, dựa vào việc mình nắm rõ mọi góc ngách đường phố nơi này, biết rõ chỗ nào tụ tập nhiều quan viên, chắc chắn là sẽ bán được nhanh hơn Tiểu Phàm.

Mà Tiểu Phàm lại tuyệt đối tin tưởng mình hiểu rõ mẫu thân, có thể lúc bé đã bán hết số thuốc này thì mẫu thân vẫn còn đang tìm người mua đấy. . . .

Hai mẹ con đều mang hai suy nghĩ riêng và mục đích buộc mình phải đạt được, rồi lại tự cho là đối phương không biết, hưng phần cho là trên đời này chỉ có mình là người thông minh nhất. . . .

Vậy mà, hai người vừa tách nhau ra chưa được bao xa thì Hạ Thiên bởi vì đang cực kỳ cao hứng nên nhất thời không nhìn rõ đường, không cẩn thận mà đạp phải chân của một đứa bé.

Đứa bé này khoảng chừng mười tuổi, quần áo lộng lẫy để lộ ra khí chất quý phái, nhìn cũng biết là con trai của một gia đình giàu có, mi thanh mày tú, hàng mi dài vô cùng đáng yêu, thế nhưng, bề ngoài của hắn mặc dù rất tốt nhưng tính khí lại không hề tốt một chút nào.

Hạ Thiên còn chưa kịp nói một tiếng ‘Thật xin lỗi’ thì hắn đã nhú mày quát âm lên: “Khốn kiếp! Kẻ nào không có mắt lại dám giẫm lên chân của bản thiếu gia!”

Hắn đau đến mức hét lên oang oang, Hạ Thiên thật sự hoài nghi, nàng cũng đau có đạp mạnh đến vậy, chẳng lẽ lại đau đến mức đó sao?

“Thiếu gia, chính là ả nữ nhân này!” Tên gia đình đứng bên cạnh thằng bé chỉ vào Hạ Thiên, bẩm báo.

“Đáng chết, lời đến đây để bản thiếu gia dạy dỗ nàng ta một phen!”

“Vâng, thưa thiếu gia!” Tên gia đình lập tức tiến về phía trước, vung tay như muốn lướt về phía mặt Hạ Thiên.

Hạ Thiên lập tức nổi giận, vốn trong lòng còn chút cảm giác đuối lý vì giẫm phải chân của người khác, bây giờ đã hoàn toàn biến mất: “Này, tên quỷ nhỏ ngươi từ đâu đến vậy, có hiểu lễ phép hay không? Người ta cũng không cố ý giẫm phải chân của ngươi, nói xin lỗi là được rồi, sao ngươi lại muốn đánh người chứ?”

“Ngươi ngươi —— ngươi còn dám cãi nhau với bản thiếu gia! A Phúc! Còn không mau vả miệng cho bản thiếu gia!” Đứa trẻ kia giận đến phát rồ, lửa giận bùng lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Bàn tay của tên gia đình A Phúc đã vung xuống, Hạ Thiên vội vàng lấy tay ngăn lại, nhưng lực tay của hắn rất mạnh, thân thể Hạ Thiên lão đảo té xuống đất, mặc dù không bị đánh trúng nhưng móng bị té đau đến nở hoa, giỏ thuốc trên tay cũng rơi xuống, mấy bình thuốc xui xẻo rơi đầy đất.

“Mẫu thân!”

Tiểu Phàm vẫn chưa đi xa, trông thấy vậy liền vội vàng chạy tới: “Mẫu thân, người không sao chứ? Mẫu thân?”

“Ta không sao, Tiểu Phàm.” Hạ Thiên vội vàng quay lại cười với bé.

Tiểu Phàm thấy mẫu thân không sao, lúc này mới xoay người, nhìn chằm chằm vào đứa bé sau lưng mình: “Ngươi dám đánh mẫu thân của ta?”

“Ta đánh thì thế nào? Ai bảo nàng ta đi đường không có mắt, giẫm phải chân của ta!” Đứa bé kia hoàn toàn không để Tiểu Phàm vào trong mắt, vì đã mười tuổi nên cao hơn Tiểu Phàm một cái đầu, lúc nhìn vào Tiểu Phàm, ánh mắt của hắn còn tỏ vẻ khinh miệt.

Tiểu Phàm không nói hai lời, chỉ nhắc chân lên rồi hung hăng đạp xuống một đạp, đạp xong vẫn không quên tốt bụng nói: “Ta mới vừa trở về, còn muốn làm trẻ ngoan thêm vài ngày, vậy mà ngươi lại cho người đẩy ngã mẫu thân của ta, ta đạp ngươi một đạp, nếu như không phục, vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Ui da. . . đau chết ta rồi, ngươi, ngươi, ngươi dám đạp ta. . .!” Lực chân Tiểu Phàm dùng không nhẹ, đứa bé kia đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Hạ Thiên thấy vậy thì thầm kêu không ổn, vội vã kéo Tiểu Phàm lại: “Tiểu Phàm, không được phép gây chuyện!”

“Vâng, mẫu thân!” Tiểu Phàm ngoan ngoãn biết điều lên tiếng.

Chỉ có điều, bé không gây chuyện thì cũng không có nghĩa là người khác không tìm bé gây chuyện! Tên gia đình kia thấy đứa bé bị thương, vội vàng vọt tới: “To gan, người có biết thiếu gia nhà chúng ta là ai không? Các người dám làm như vậy, ta nhất định sẽ. . .”

Hắn còn chưa nói hết thì đột nhiên phát hiện toàn thân mình tê rần, không còn chút khí lực, chỉ có thể trợn to mắt té nhào xuống đất, không hiểu tại sao mình lại bị như vậy.

Tiểu Phàm là đệ tử chân truyền của Nhậm Diệc, là truyền nhân của đại Độc Thánh, trên người sao có thể không giấu chút bảo bối? Lúc hắn đến gần thì Tiểu Phàm cũng đã len lén hạ độc hắn, khiến cho giờ phút này toàn thân hắn trở nên vô lực không thể động đậy.

Đứa bé kia thấy gia đình của mình vô dụng như vậy thì tức muốn chết, hắn lồm cồm bò dậy, nổi giận mắng to: “Đồ vô dụng!”

Chợt hắn lại ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Tiểu Phàm: “Đồ tạp chủng, người được lắm, có biết ta là ai không? Người lại dám đánh ta? Ta chính là thiếu gia nhà họ Lý đấy!”

“Nhà họ Lý?” Xin lỗi, bé không biết, nhưng mà, tốt lắm, hắn lại dám mắng mình là tạp chủng, Tiểu Phàm vốn dĩ không muốn làm to chuyện, bây giờ hai tay lại nắm thành nắm đấm: “Người vừa mắng ta là đồ tạp chủng đúng không?”

Mắng bé là tạp chủng thì cũng giống như là đang mắng mẫu thân của bé, mà bé tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ nào dám mắng mẫu thân của mình!

“Bản thiếu gia mắng người là tạp chủng đấy, tiện nhân! Người dám đánh ta! Ta sẽ đánh chết người!” Bình thường hắn vẫn quen thói sai khiến người khác, bây giờ lửa giận bùng lên, cũng không thêm để ý tới thân phận mà nhào tới trước mặt Tiểu Phàm!

Tới thật đúng lúc! Tiểu Phàm cũng không né tránh, mặc kệ để cho đứa bé kia đánh tới mình.

“Người nói ta là tạp chủng, hôm nay ta đánh cho ngay cả mẹ ruột của người cũng nhìn không ra người có phải là tạp chủng hay không!”

Tiểu Phàm vung một quả đấm, hung hăng đánh, bé đánh, đánh, đánh và đánh, dùng hết sức để đánh! Mặc kệ đứa bé kia là ai, mặc kệ thân phận của hắn như thế nào! Bé muốn đánh cho cha mẹ hắn nhận không ra luôn!

“Tiểu Phàm, đừng đánh nữa, mau dừng lại! Tiểu Phàm!”

Hạ Thiên nhìn thấy Tiểu Phàm như vậy thì biết Tiểu Phàm đã thật sự nổi giận, nàng đứng bên cạnh sốt hết cả ruột, lại thấy thân phận của đứa bé kia có vẻ như không phải là đơn giản, nếu không thì sao nó lại dám phách lối như vậy.

Đừng nhìn Tiểu Phàm nhỏ hơn đứa bé kia mà lầm, Tiểu Phàm từ bé đã chịu nhiều cực khổ, đi theo Nhậm Diệc, có việc gì mà chưa làm qua? Còn đứa bé kia từ nhỏ tới giờ là một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, sao có thể so được với Tiểu Phàm?

Lần này, nếu Tiểu Phàm thật sự đánh cho cha mẹ nó nhận không ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy mà biến thành đầu heo thì. . .

Nhìn cái ‘đầu heo’ kia, Tiểu Phàm hài lòng vỗ vỗ tay rồi đứng dậy, trên mặt của hai đứa, đứa nào cũng trúng mấy quả đấm, đứa bé kia tuy đánh không lại Tiểu Phàm nhưng lúc đánh nhau tay chân vung lên loạn xạ, ngẫu nhiên cũng đấm trúng vài cái khiến ặt Tiểu Phàm hơi sưng lên một ít, nhưng nếu đem so với thương tích của đứa bé kia thì vẫn là một trời một vực.

Phổ xá kinh thành phồn hoa tấp nập, người vây xem càng lúc càng đông, đã có không ít người nhận ra thân phận của đứa bé kia, lập tức ríu rít thốt lên: “Hả? Đây không phải là tiểu bá vương nhà họ Lý sao?”

“Thật sự là hắn, nhưng sao lại bị đánh đến thê thảm như vậy? Đứa bé kia là ai? Chẳng lẽ không sợ nhà họ Lý trả thù sao?”

“Không biết, trông lạ quá, chắc là người ngoại thành, lần này thì thảm rồi, bọn họ nhất định sẽ bị nhà họ Lý trả thù!”

“Aiz aiz. . .”

Hạ Thiên nghe vậy thì cảm thấy lo lắng, quả nhiên nhà họ Lý này lai lịch không nhỏ, xem ra nàng và Tiểu Phàm đã thật sự gây họa rồi.

Mà lúc này, tiểu bá vương nhà họ Lý kia rốt cuộc cũng đã bò dậy, loạng choạng đứng lên vỗ vỗ mặt mình, sau đó ‘oa’ lên một tiếng khóc lớn.

“Huhuhu. . . . Người dám bắt nạt ta, ta sẽ mách cha ta. . . người dám đánh ta. . . Khốn kiếp! Tạt chủng! Huhu. . . .”

“Cha người? Ai thêm quan tâm cha người là ai chứ!” Tiểu Phàm nói không chút sợ hãi, dù sao cũng không phải là bé động tay động chân đánh người trước cho nên bé mới không thêm sợ hãi đâu!

“Cha ta là Lý Cương!” Đứa bé nước mắt lưng tròng rống lên: “Ta nhất định phải nói cho cha ta biết, để ông ấy tịch thu tài sản nhà các người, đào mồ mả tổ tiên nhà các người lên! Cái đồ tạt chủng nhà người! Tiệt nhân!”

Hạ Thiên ngẩn ra, lại có chút dở khóc dở cười, cha của nó là Lý Cương? Sặc. . . . Cái tên ‘Lý Cương’ này thật đúng không phải là hàng lớn, cho dù ở hiện đại hay cổ đại thì đều lợi hại như vậy. . . .

Dĩ nhiên nàng không biết, Lý Cương này là con trai độc nhất của thừa tướng đại nhân của vương triều Vũ Trinh, thừa tướng đại nhân quyền cao chức trọng, mà Lý Cương lại là con trai một cho nên hắn lại càng thêm hống hách kiêu ngạo, ngang ngược đến vô lý, mà đứa bé trước mắt này chính là Lý Nguyên Kỳ, con trai của Lý Cương.

Tiểu Phàm nhú đôi mày kiếm, cái tên không biết điều này vẫn còn dám mắng mình? Đã thế, hắn lại còn nói cái gì? Cha hắn là Lý Cương? Thúc thúc của bé là hoàng thượng đấy!

Dù sao thì tâm tính vẫn còn là một đứa trẻ, sau khi bị mắng mấy câu thì Tiểu Phàm không nén được cơn tức giận, lại vén tay áo chuẩn bị xông lên đánh người.

Cũng may Hạ Thiên kịp thời kéo lại, đen mặt nói: “Con còn đánh nữa à? Đã gây họa còn không mau chạy đi?”

Tiểu Phàm bĩu môi: “Bỏ chạy thì sẽ rất mất mặt. . . .”

Hạ Thiên trực tiếp cốc đầu bé: “Mau chạy đi!”

Hai mẹ con túm gấu quần chuẩn bị bỏ chạy thì lại thấy một bóng người từ trên cao nhảy xuống, cản trước mặt Hạ Thiên và Tiểu Phàm.

“Các người thật to gan, đánh biểu đệ ta bị thương rồi còn muốn bỏ chạy sao?”

Người đến là trấn quốc tướng quân – Bạch Vũ, hai nhà Lý – Bạch có quan hệ mật thiết, giao tình trước giờ vẫn luôn rất tốt, Bạch Vũ vốn đang uống rượu cùng mấy vị bằng hữu, lại trông thấy cách đó không xa, biểu đệ Lý Nguyên Kỳ bị người ta bắt nạt, hắn liền lập tức chạy tới.

144. Chương 144: Có Người Làm Chỗ Dừa Đứng Là Có Khác!

Hắn mặc một thân quần áo màu trắng, tay cầm quạt giấy, đôi mắt hoa đào yêu mị thoát nhìn có vẻ phong lưu phóng khoáng, dáng vẻ giống như hoa hoa công tử, thế nhưng khi nhìn Tiểu Phàm và Hạ Thiên thì sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo.

Lý Nguyên Kỳ thấy biểu ca của mình đã đến, hắn vội vàng nhào tới, khóc rống lên nói: “Biểu ca, cái tên dê tiện kia lại dám đánh đệ, huynh nhìn đệ này, huhu. . . Biểu ca, huynh phải giúp đệ báo thù! Chém đầu tên tạp chủng kia!”

Đây chính là lai giả bất thiện (người đến ko có ý tốt), người này vừa xuất hiện chính là muốn giúp Lý Nguyên Kỳ đòi lại lẽ phải, xem ra hôm nay, bọn họ chỉ sợ là không thể dễ dàng thoát thân rồi.

Trong lòng Hạ Thiên cảm thấy có chút hối hận, sớm biết như vậy thì vừa rồi nàng đã kéo Tiểu Phàm lại, không để cho bé đánh nhau rồi, mà cho dù có đánh thì cũng không thể đánh vào mặt như vậy chứ.

“Người là ai?” Tiểu Phàm không hề sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, trong giọng nói non nớt còn mơ hồ mang theo sự quật cường.

Bạch Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn bé, giọng nói âm lãnh: “Ta là biểu ca của Nguyên Kỳ.”

“Thật sự là biểu ca của tên đầu heo kia?” Tiểu Phàm bưng tỉnh ngộ: “Chả trách sao người trông lại giống heo như vậy, quả nhiên là huynh đệ của hắn!”

“Người! Muốn chết à?!” Bạch Vũ không thể chịu được sự vũ nhục này, cho dù đối phương chỉ là một đứa trẻ thì hôm nay hắn cũng không có ý định buông tha!

“Hừ, cái tên đầu heo này tìm được biểu ca, chẳng lẽ ta cũng không tìm được biểu ca sao?” Tiểu Phàm nhăn mũi hừ nhẹ, cũng không quan tâm đến Bạch Vũ đang tức giận thế nào, chỉ chạy về một phía khác.

Trong đám đông, vừa rồi Ân Dã Thần và Ân Tử Dương cũng đi theo Bạch Vũ đến đây, bọn họ vốn chính là đang uống rượu cùng nhau, lúc Bạch Vũ chạy ra thì đương nhiên bọn họ cũng phát hiện hai diễn viên đang diễn trò vui này, vậy nên cũng vội vàng theo chân Bạch Vũ chạy đến.

Vừa rồi Tiểu Phàm cũng đã trông thấy bọn họ, bé vốn còn muốn lên lút chuồn đi, nhưng bây giờ đã không thể chạy được nữa rồi, đương nhiên là muốn kéo thêm vài người tới trợ giúp để đội hình càng thêm lớn mạnh.

“Tam ca, thất ca! Có người bắt nạt Tiểu Phàm!” Tiểu Phàm chạy tới, vội vã bổ nhào vào trong ngực Ân Dã Thần, dáng vẻ đáng thương, lau lau nước mắt: “Huhu, các huynh phải phân xử giúp Tiểu Phàm nha!”

Kỳ thực, Tiểu Phàm là muốn chạy vào trong ngực thất ca, dù sao nguyên nhân cũng bởi vì mẫu thân của bé, vậy nên bé cũng không thích cái vị tam ca này lắm, nhưng rồi bé lại đột nhiên suy nghĩ, tam ca thoát nhìn thì có vẻ uy nghiêm hơn so với thất ca, đối phó với người khác có vẻ lợi hại hơn, cho nên bé mới vội vàng nhào vào trong ngực Ân Dã Thần.

Ân Dã Thần sững sờ, mặt lạnh như băng bỗng chốc đã bị phá vỡ, hắn không nghĩ tới Tiểu Phàm sẽ chủ động đến gần mình, trong nháy mắt thân thể cứng đờ, đây. . . là con của nàng. . .

Hạ Thiên cũng vừa trông thấy Ân Dã Thần và Ân Tử Dương, nàng nhìn Ân Dã Thần, thấy hắn hình như có chút luống cuống không biết làm sao, chỉ đứng im tại chỗ, giống như bị hành động của Tiểu Phàm dọa sợ rồi, trong lòng nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm, có bọn họ ở đây thì chắc là Tiểu Phàm sẽ không bị ức hiếp đâu.

“Hạ thần y!” Ân Tử Dương tung tăng như chim sẻ, cất tiếng chào hỏi Hạ Thiên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ còn có chút hưng phấn.

Hạ Thiên nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười với hắn.

Lúc này, rốt cuộc Ân Dã Thần cũng đã chậm rãi lấy lại bình tĩnh từ trong cơn kích động, hắn nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, có tam ca ở đây rồi!”

Giọng nói của hắn nhu hòa, không còn lãnh khốc và đậm mạc giống như ngày thường, tựa như một lời hứa hẹn, một sự cam kết, chỉ cần có hắn ở đây, đương nhiên sẽ không để ẹ con bé bị người nào ức hiếp, bất kể là ai đi chăng nữa.

Nghe được lời nói của Ân Dã Thần, Hạ Thiên không khỏi chớp mắt nhìn hắn nhiều hơn, hắn nói vậy nghĩa là đã quyết định đứng ra giúp Tiểu Phàm sao? Lòng nàng có chút khản trương, nhưng cảm giác an tâm cũng tăng thêm mấy phần.

Bạch Vũ trông thấy Tiểu Phàm có vẻ quen biết với đám người Ân Dã Thần, không khỏi sững sờ: “Thần, Tử Dương, hai người quen nó sao?”

Nhìn quần áo trên người hai mẹ con nàng có vẻ mộc mạc, hắn còn tưởng đây chỉ là đứa trẻ của gia đình tầm thường nào đó, không thể tưởng tượng được lại có quen biết với hoàng tử? Lại còn gọi bọn họ là tam ca, thất ca . . . Trong lòng Bạch Vũ cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ đứa bé này cũng là hoàng tử?

Không, không có khả năng, tất cả hoàng tử trong cung, còn ai mà hắn không biết? Nhưng cũng chưa từng gặp qua tên tiểu quỷ này, hắn rất nhanh đã loại Tiểu Phàm ra khỏi phạm vi hoàng tử.

Ân Tử Dương nhìn Bạch Vũ nói: “Bạch Vũ, Tiểu Phàm là con trai của hoàng thúc ta, Ly vương điện hạ!”

Bạch Vũ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Tiểu Phàm lộ vẻ không thể tin, đứa bé này chính là con trai mà Ly vương điện hạ vừa mang về trước đó không lâu? Khó trách hắn chưa từng nhìn thấy, bởi vì hắn cũng vừa mới trở về từ tỉnh Đô Cương, vừa trở lại thì chỉ nghe thấy mấy lời đồn đãi phong phanh, hắn còn đang định đến Ly vương phủ bái kiến, không ngờ lại gặp bọn họ ở chỗ này.

Trong đám đông vang lên từng đợt hút khí lạnh, thì ra đây chính là con trai của Ly vương điện hạ, chẳng trách không đem cháu đích tôn của Lý thừa tướng để vào trong mắt, đáng đánh! Bọn họ đã sớm không thể nhìn được bộ dáng ngang ngược hống hách của tiểu bá vương này, hôm nay thật sự là hả lòng hả dạ mà!

Bạch Vũ bởi vì quá khiếp sợ cho nên phải mất một lúc lâu mới chậm rãi khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó nhẹ giọng nói: “Cho dù là con trai của Ly vương điện hạ thì cũng không thể ngang nhiên đánh người như vậy chứ? Huống chi đây còn là cháu nội đích tôn của thừa tướng đại nhân, cho dù là trẻ con đùa giỡn, thế nhưng con trai của Ly vương điện hạ đánh Nguyên Kỳ thành như vậy thì cũng không thể nào nói nổi.”

Lý Nguyên Kỳ nghe đến đó thì vội vàng lộ mặt ra: “Các người nhìn xem, các người nhìn xem, bị như vậy, các người bảo bản thiếu gia sau này gặp người khác thế nào? Ô ô. . .”

Tiểu Phàm túm chặt Ân Dã Thần không buông, đầu nhỏ từ trong ngực hắn nhô ra, không phục nói: “Tại người mắng ta là tạp chủng trước! Nếu người không mắng ta thì ta sẽ đánh người sao?”

Nghe vậy, đám đông vây xem lại hít một ngụm khí lạnh! Ánh mắt nhìn Lý Nguyên Kỳ có chút đồng cảm.

Lại dám mắng con trai của Ly vương điện hạ là tạp chủng. . . Lý Nguyên Kỳ thật sự là to gan!

Bạch Vũ không hề nhú mày, chỉ cúi đầu nhìn hắn: “Đệ thật sự mắng tiểu thế tử như vậy sao?”

Lý Nguyên Kỳ đã nhận ra có điều gì không ổn, hắn khẽ rụt cổ nhưng vẫn kiên trì nói: “Là hắn đã đệ trước rồi đệ mới mắng hắn, biểu ca, là hắn đã đệ trước. . .!”

Hắn nói như vậy, chẳng khác nào đã thừa nhận, không cần biết là ai ra tay trước, nhưng sự thật thì hắn đã mắng tiểu thế tử là tạp chủng! Tội danh vũ nhục hoàng tộc không phải là người bình thường có thể gánh nổi.

Lúc này, Tiểu Phàm đột nhiên thay đổi, dáng vẻ vừa rồi vẫn còn hung hăng vênh váo, bây giờ lại đáng thương bật khóc: “Huhu. . . Hắn không chỉ mắng ta là tạp chủng, lại còn muốn gọi người đánh mẩu thân, huhu, ta biết mà, các người ở sau lưng vụng trộm nói xấu ta và mẩu thân không phải người tốt, cố ý tiếp cận phụ vương để lừa gạt tiền tài, cho nên các người mắng ta đánh ta cũng được, ta sẽ không đánh trả, thế nhưng thân thể của mẩu thân ta không tốt, sao người có thể sai người đánh mẩu thân của ta. . . Ghê tởm hơn chính là, hắn còn nói. . . còn nói. . . hai mẹ con ta là đồ đê tiện. . . huhu. . . Tam ca. . . Thất ca. . . có phải Tiểu Phàm và mẩu thân thật sự bị người ta ghét như vậy hay không? Nếu như vậy thì. . . chúng ta có thể lập tức đi ngay. . .”

Tiểu Phàm khóc đến đau lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy nước mắt khiến ọi người xung quanh cũng cảm thấy đau lòng, thật là một đứa bé tốt, một đứa bé có hiểu biết, chỉ vì muốn bảo vệ mẫu thân chứ không phải vì cường quyền. . .

Nước mắt của Tiểu Phàm nóng rực, dường như có thể làm cho người ta bị bỏng, lan tới tận sâu trong lòng Ân Dã Thần, hẩn vụng về lau nước mắt cho bé, ngây ngốc an ủi: “Tiểu Phàm đừng khóc, có Tam ca ở đây rồi.”

Trái lại, Bạch Vũ lại hít một ngụm khí lạnh, hẩn tuyệt đối không thể tưởng tượng được biểu độ nhà mình lại dám mắng tiểu thế tử như vậy, nếu Ly vương điện hạ truy cứu thì đừng nói đến hẩn không bảo vệ được, mà ngay cả thừa tướng đại nhân cũng chỉ sợ là sẽ không bảo vệ được đứa cháu nội duy nhất này.

Đôi mắt Ân Dã Thần trở nên lạnh lẽo, mang theo hàn khí bức người thẳng tắp hướng về phía Lý Nguyên Kỳ: “Thật to gan, khẩu xuất cuồng ngôn vũ nhục tiểu thế tử, phải bị tội gì?”

“Ta ta ta . . . Ta không biết hẩn là thế tử. . .” Lý Nguyên Kỳ hoàn toàn sợ hãi, lắp bắp một câu cũng nói không xong.

Bạch Vũ lập tức kéo hẩn quỳ xuống: “Tam hoàng tử điện hạ, Nguyên Kỳ còn nhỏ tuổi, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, kính xin tam hoàng tử thứ tội!”

Cục diện bỗng dưng thay đổi khiến cho Hạ Thiên có chút sững sờ, đám người Bạch Vũ vừa rồi vẫn còn hung hăng muốn khởi binh hỏi tội Tiểu Phàm, bây giờ lại quỳ xuống thỉnh tội, Hạ Thiên quay đầu lại, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Ân Dã Thần đang cẩn thận ôm Tiểu Phàm vào trong ngực, hẩn và Bạch Vũ. . . hẩn là bạn bè. . . hôm nay vì Tiểu Phàm mà sắp phản bội lại tình bạn.

Chuyện này, rốt cuộc là tại sao chứ?

Ân Dã Thần lại cúi đầu nhìn Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, đệ quyết định đi.”

Hẩn giao quyền quyết định xử lý đám người này cho Tiểu Phàm, việc này cũng đủ để nhìn ra cảm tình của hẩn đối với Tiểu Phàm nặng đến thế nào.

Tiểu Phàm nhìn mẫu thân một chút rồi lại nhìn Ân Dã Thần một chút, trực giác cảm thấy, vị tam ca trước mắt này. . . hình như cũng không hẩn là xấu xa. . .

Bé bình tĩnh đem nghi vấn chôn vào nơi sâu nhất trong lòng, khuôn mặt mang theo mấy vệt nước mắt, đáng thương hỏi: “Tam ca, phụ thân của tên kia rất lợi hại sao?” Bé chỉ chỉ vào Lý Nguyên Kỳ.

Mắt lạnh của Ân Dã Thần lập tức quét tới, Lý Nguyên Kỳ sợ hãi rụt cổ lại, trong lòng cảm thấy hối hận vì sao mình lại chọc phải người không nên chọc.

“Tiểu Phàm, cha hẩn là con một của thừa tướng đại nhân.” Ân Tử Dương mỉm cười xoa đầu Tiểu Phàm, mở miệng giải thích: “Cha hẩn cũng không phải rất lợi hại, là ông nội của hẩn mới lợi hại.”

“Ồ.” Tiểu Phàm khịt khịt mũi, quay đầu lại nói: “Đệ cũng không biết phải làm sao nữa, hay là đệ quay về hỏi phụ vương có được không?”

Ân Dã Thần đối với dáng vẻ đáng thương này của bé cũng không còn cách nào khác, nội tâm lại dấy lên một loại xúc động, chỉ hận không thể đem toàn bộ thế giới giao vào trong tay bé, để cho bé có thể tận tình nói cười vui vẻ, không phải kiêng nể bất kỳ điều gì.

“Được.” Ân Dã Thần khẽ nhếch khóe môi, tạo nên một đường cong đẹp mắt: “Người có nghe hay không? Chuyện hôm nay, tiểu thế tử không muốn so đo với người, nhưng tốt nhất là người nên để cha mẹ đưa người đến Ly vương phủ để thỉnh tội, tính tình của Ly vương điện hạ thế nào chắc các người cũng biết rồi.”

Sắc mặt của Bạch Vũ lại càng trở nên khó coi, trong kinh thành, Ân Tịch Ly nổi tiếng là hay bao che khuyết điểm của người khác, đừng nói là con trai của hẩn mà ngay cả hạ nhân trong phủ của hẩn nếu bị người ngoài ức hiếp, hẩn đều truy cứu tới cùng, mà bây giờ Nguyên Kỳ lại làm con trai hẩn bị thương. . . .

Lý Nguyên Kỳ trực tiếp trợn to mắt, bị dọa đến ngất xỉu.

“Chúng ta đi thôi.” Ân Dã Thần cũng không thêm liếc mắt nhìn hẩn, chỉ ôm Tiểu Phàm rời đi.

Hạ Thiên và Ân Tử Dương liếc mắt nhìn nhau, Ân Tử Dương mỉm cười nói với nàng: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Ừm.” Hạ Thiên gật gật đầu, nàng vẫn còn đang có chút sững sờ, nếu đổi lại là trước kia, nàng và Tiểu Phàm bị người ta ức hiếp thì Nhậm Diệc cũng chỉ đánh người ta bỏ chạy, cho tới bây giờ đều là dùng vũ lực để giải quyết chứ làm gì có cảm giác hãnh diện như vậy?

Thì ra có quyền lực là có thể đàn áp mọi thứ, đây chính là cảm giác có người làm chỗ dựa nha, nàng khẽ thở dài đầy cảm thán.

145. Chương 145: Có Chút Ngọt Ngào

Ân Tử Dương thấy nàng thở dài liền vội vàng nói: “Hạ thần y, người không cần lo lắng, đã có tam ca ở đây rồi, Tiểu Phàm sẽ không có việc gì đâu, hơn nữa lại còn có hoàng thúc, người nhà họ Lý sẽ không dám bắt Tiểu Phàm đâu.”

Hạ Thiên mỉm cười: “Ừ, cảm ơn các người.”

“Đều là người một nhà, không cần khách khí, nhưng mà Hạ thần y này, sao Tiểu Phàm là con trai của hoàng thúc, mà người lại. . .” Ân Tử Dương có chút do dự.

Bảy năm không gặp, lúc trở về, nàng đã thành nữ nhân của hoàng thúc, lại còn có một đứa con trai, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc, cũng có chút cảm thán, khoảng thời gian đó, nàng và hoàng thúc đã xảy ra chuyện gì?

“Khụ khụ. . .” Hạ Thiên bị hắn hỏi vấn đề này mà ho sặc sụa, nàng phải trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói với hắn là thật ra nàng cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra sao?

Chẳng lẽ lại nói với hắn là chính mình cũng mơ mơ hồ hồ, ngay cả làm sao mà có con trai cũng không biết? Lời này mà nói ra thì ai tin được chứ?

Nàng tỏ vẻ thoải mái vỗ vỗ bả vai của Ân Tử Dương, cười ha hả nói lảng sang chuyện khác: “Ồ, tiểu tử thú vị này, ta nói, đã lâu không gặp, người so với trước kia có vẻ thành thực hơn nhiều nha, đã không còn là một đứa nhóc dễ bị lừa gạt nữa rồi.”

Ân Tử Dương hơi đỏ mặt, nhớ tới những việc lúc trước mà hắn và nàng đã trải qua, lúc đó hắn còn ngây ngốc tin tưởng nàng thật sự là thần y, thật sự có thể trị bệnh cho tam ca, sau khi Hạ Thiên đột nhiên mất tích, hắn còn cảm thấy buồn bã một thời gian dài đấy.

Cho đến khi bản thân dần dần trưởng thành, hắn mới hiểu được, không phải là tam ca không có hứng thú đối với nữ nhân mà chỉ là do huynh ấy chưa gặp được người trong lòng, còn Hạ Thiên cũng chẳng phải là thần y gì cả, đều là do hắn tự mình khẳng định mà thôi.

Nhưng hắn đã có thói quen gọi nàng là Hạ thần y rồi, ngấm lại những hành động của mình lúc trước, Ân Tử Dương cảm thấy thật sự vô cùng xấu hổ.

“Hạ thần y, chuyện đó, chuyện đó cũng đã qua lâu rồi, đừng có nhắc lại nữa. . .” Hắn lúng túng nói, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Hạ Thiên bị hắn chọc cười: “Chắc chắc, người vẫn không thay đổi, vẫn luôn ngây thơ như vậy. Haha ——!”

Nàng càng cười càng khiến sắc mặt của Ân Tử Dương đỏ hơn, cuối cùng cũng chẳng còn cách nào khác, hắn đành phải dứt khoát nhắc chân đuổi theo người phía trước: “Tam ca, Tiểu Phàm, chờ ta một chút.”

Hạ Thiên rung đùi đắc ý cảm thán: “Aiz aiz, thiếu niên nha, quả nhiên vẫn còn là một cậu nhóc. . .”

“Mẫu thân, người lại đùa giỡn người khác rồi!” Giọng nói nhẹ nhàng sâu kín của Tiểu Phàm truyền tới.

Bước chân của Hạ Thiên khê lảo đảo, suýt chút nữa thì té ngã: “Tiểu tử thúì, con nói bậy bạ cái gì đó, mẹ của con sao có thể làm những chuyện như vậy chứ!”

“Người ta vừa trông thấy mẹ trêu chọc thất ca nha!” Tiểu Phàm không sợ chết nói, nói xong cũng chẳng quay đầu nhìn Ân Tử Dương: “Thất ca, người ta nói có đúng không?”

Ân Tử Dương thật sự chỉ muốn đào một cái lỗ để chui vào, chuyện này, chuyện này. . . sao mình lại trở thành người bị người ta đùa giỡn rồi?

“Con nhìn lầm rồi, mẫu thân đang ôn lại chuyện cũ với thất ca của con thôi!” Hạ Thiên kiên quyết không chịu thừa nhận vừa rồi mình mới nói người ta chỉ là một cậu nhóc.

Tiểu Phàm bĩu môi, quên đi, mẫu thân của bé chính là như vậy, có gan làm mà lại không có gan thừa nhận, mẫu thân của bé chính là không có can đảm như vậy đấy! Bé khinh bỉ liếc nhìn mẫu thân, sau đó lại quay sang an ủi Ân Tử Dương: “Thất ca, huynh yên tâm, đệ sẽ bảo vệ huynh, không để ấu thân hung ác hủy hoại huynh đâu.”

Khóe môi Hạ Thiên giật giật, trên trán xuất hiện ba vạch đen, tên nhóc thúì đáng chết này. . . lại dám ăn cây táo rào cây sung!

Khóe môi Ân Dã Thần khê cong lên, không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười này có chút vui vẻ, dường như đây là điều mà trong lòng hắn mong đợi bấy lâu, khiến cho giờ phút này hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nếu như. . . đứa bé này là con của hắn.

Nếu như. . . nàng là thê tử của hắn.

“Tam ca đang cười cái gì vậy?” Đầu nhỏ của Tiểu Phàm đột nhiên tiến tới trước mặt Ân Dã Thần, nhìn nụ cười bên môi hắn, bé cất tiếng hỏi.

Đêm nay Ân Dã Thần chịu vì mình mà xuất đầu lộ diện, khiến cho địch ý của mình đối với hắn lúc trước giảm đi không ít, trông thấy cái vị tam ca lúc nào cũng lạnh lùng thất thường này lại biết cười, trong lòng bé cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nghe vậy, Hạ Thiên cùng Ân Tử Dương theo bản năng cũng nhìn về phía Ân Dã Thần.

Thế nhưng Ân Dã Thần đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, bọn họ chỉ kịp nhìn thấy ở nơi sâu nhất trong đôi mắt hắn còn sót lại một chút vui vẻ.

“Không có gì.” Hắn thản nhiên nói, ôm Tiểu Phàm vào trong ngực lâu thêm một chút: “Tâm tình đang rất tốt.”

Tâm tình tốt? Trong đầu Ân Tử Dương và Tiểu Phàm đồng thời hiện lên một dấu chấm hỏi thật to, sắc mặt Hạ Thiên thì có chút cứng lại, nàng hơi do dự, đấu tranh một lúc rồi mới nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi. . . cảm ơn người.”

Ân Dã Thần liếc nhìn nàng một cái thật sâu: “Không cần nói lời cảm ơn với ta.”

Hạ Thiên cúi đầu: “Cho dù thế nào thì cũng nên nói một tiếng cảm ơn chứ.”

Ân Dã Thần nhú mày, khuôn mặt xẹt qua một tia bất đắc dĩ: “Nếu nàng thật sự muốn cảm ơn, vậy thì hãy. . . mời ta ăn một bữa đi.”

“Hả?” Hạ Thiên bị cái yêu cầu này làm cho thần thờ một hồi lâu, mời hắn ăn một bữa sao? Hắn là hoàng tử nha, lại còn muốn nàng mời dùng bữa?

Tiểu Phàm lập tức nói: “Tam ca, hai mẹ con đệ nghèo lắm.”

Ân Tử Dương không nhịn được cười phá lên: “Các người mà nghèo thì trên đời này sẽ chẳng còn ai giàu nữa.” Rõ ràng chính là keo kiệt không muốn mời nha, hắn đem câu này nói thầm ở trong lòng.

Đương nhiên, bọn họ bây giờ đã là người của Ly vương phủ, đường đường là thê tử và mẫu thân của thê tử, bảo mình nghèo thì ai mà tin?

Tiểu Phàm quệt miệng, nhặt nhổ nói: “Thật sự là rất nghèo mà. . .”

Bảo bé bỏ tiền mời người khác dùng bữa, hic hic, bé thật sự là không nỡ nha.

Hạ Thiên cũng bị dáng vẻ này của Tiểu Phàm chọc cho dở khóc dở cười, đứa con trai này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tội quá yêu tiền, có khi ngay cả nàng bé còn không muốn cho, bây giờ lại bảo bé bỏ tiền ra mời người khác, chắc, chắc chắn là không có cửa đâu.

Vì vậy, nàng đành phải tự móc tiền túi ra rồi: “Đi thôi, mời thì mời.”

Nàng không muốn thiếu nợ ân tình của người khác, hẳn đã nói chỉ cần mời hẳn ăn một bữa là được, vậy thì hà cớ gì mà nàng không mời chứ? Huống chi, hẳn chỉ nói là mời ăn một bữa, cũng không có nói là ăn cái gì, ăn ở đâu nha.

Tửu lâu này cũng là quán ăn, quán ven đường cũng là quán ăn, nàng sẽ chọn nơi nào phù hợp với mình một chút.

Bởi vậy, Hạ Thiên dừng lại ở một quán ăn bên đường, nói: “Ăn ở đây đi.” Lúc này, Tiểu Phàm đối với mẫu thân của mình lại cảm thấy khâm phục.

Quán ăn nhỏ như vậy. . . Không tốn bao nhiêu bạc. Mẫu thân quả nhiên là rất lợi hại, lại có thể nghĩ ra cách này!

Ánh mắt của Ân Tử Dương đột nhiên ngậy ra: “Ta nói này Hạ thần y, những thứ này. . . có thể ăn sao?” Ân Tử Dương đã luôn nhìn quen sơn hào hải vị, ăn đủ loại những món ăn ngon, bây giờ lại đột nhiên bảo hẳn đến quán ăn nơi đầu đường, người người qua lại như vậy, hẳn có chút. . . không thích ứng được.

Sắc mặt của Hạ Thiên trắng không còn giọt máu: “Không thể ăn thì ta đưa người tới đây làm gì? Người không ăn thì thôi, coi như xong!” Nói xong, nàng dứt khoát ngồi xuống, cất giọng nói: “Ông chủ, cho ba tô sủi cảo!”

Đúng vậy, sủi cảo ở đây là ngon nhất.

“Được được, các vị đợi một lát!” Ông chủ nhìn thấy có khách tới, tâm tình rất tốt, hôm nay buôn bán có vẻ rất thuận lợi khiến cho nụ cười nhiệt tình của hẳn thoát nhìn có vẻ thật thà phúc hậu hơn nhiều.

Sau đó, hẳn loay hoay, hai tay nhào nặn bột mì một cách điêu luyện, đem nhân sủi cảo đã chuẩn bị trước đó bỏ vào rồi nắn nặn một hồi, sau đó lại bỏ vào trong nồi, mở sủi cảo vừa bỏ vào trong nồi còn bắn lên vài giọt nước lèo nóng hổi, cũng giống như mấy giọt mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán Ân Tử Dương vậy.

Bàn tay kinh khủng kia vừa nhào nặn cái thứ gì đó. . .

Thật sự có thể ăn được sao?

Sắc mặt hẳn trắng bệch quay đầu lại nhìn Ân Dã Thần, lại phát hiện trong đôi mắt Ân Dã Thần ngoại trừ nhìn thêm đầy đó một chút thì tất cả đều rất bình thường.

Tam ca thật đúng là. . . mặt không đổi sắc mà.

Hẳn không khỏi có chút bội phục Ân Dã Thần, có trời mới biết bọn họ thân là hoàng tử, có bao giờ nếm qua mấy loại đồ ăn hạ đẳng này đâu.

“Oa! Là sủi cảo! Ta thích nhất là sủi cảo đó!” Tiểu Phàm hoan hô một tiếng, từ trên người Ân Dã Thần nhảy xuống, vọt đến bên cạnh bàn ngồi, mở miệng hô to: “Ông chủ, một tô bỏ nhiều dấm chua, một tô bỏ nhiều hành lá, còn một tô. . .” Bé dừng lại một chút, quay sang nhìn Ân Dã Thần: “Tam ca, huynh muốn ăn thêm cái gì?”

Ân Dã Thần khẽ nhếch môi: “Ta chưa từng ăn. . . để thêm đi, cái nào ăn ngon thì thêm vào.”

Suy cho cùng thì trong lòng hẳn vẫn có chút sợ hãi, ý nghĩ của hẳn kỳ thực cũng giống Ân Tử Dương, những thứ này có thể ăn sao? Hẳn thật sự rất hoài nghi.

“Ồ! Vậy ông chủ, tô của tam ca thêm chút vị chua cay nha!” Tiểu Phàm vô cùng vui vẻ nói.

“Đã biết đã biết, thế vị công tử còn lại không ăn sao?” Ông chủ quay đầu lại hỏi.

“Ồ, thất ca à? Huynh ấy bị đau răng. . .”

Khóe môi Ân Tử Dương co giật, hắn không phải bị đau răng, hắn bây giờ là đang đau bao tử, nhìn những thứ này thì bao tử của hắn cũng bắt đầu quặn lên rồi.

Chỉ chốc lát sau, ông chủ đã đem ba tô sủi cảo để lên bàn, một tô đặt trước mặt Tiểu Phàm, bé hít hít mũi vài cái, thỏa mãn ngửi mùi thơm, sau đó bắt đầu ăn.

Một tô đặt trước mặt Hạ Thiên, nàng xắn cao hai tay áo, dáng vẻ như sắp sửa xông ra chiến trường, cũng bắt đầu chuẩn bị ăn, đối với thứ này, nghe nói là rất thơm, vậy mà ngay cả một chút mùi vị nàng đều không cảm nhận được, quả thật là ăn cơm cũng giống như ra chiến trường mà.

Còn một tô để trước mặt Ân Dã Thần, hắn chỉ lẳng lặng trừng mắt nhìn cái tô sủi cảo này, trừng mắt, trừng mắt, trừng mắt rồi lại trừng mắt. . .

“Tam ca, rốt cuộc huynh có ăn hay không?” Tiểu Phàm hơi ngừng lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, trong đôi mắt sáng lấp lánh rõ ràng là đang muốn nói ‘lãng phí lương thực là rất đáng xấu hổ’!

“Ta ăn.” Hắn chần chừ cầm thìa lên, quấy quấy một hồi rồi xúc một thìa để lên miệng, thế nhưng vẫn không có cách nào mở miệng ra.

Ân Tử Dương mang theo vẻ mặt tràn ngập đồng tình nhìn tam ca nhà mình, chắc chắn, cũng may là hắn đã có dự kiến trước, nếu không bây giờ hắn cũng khổ thân rồi.

Lúc này, một chiếc xe ngựa ở trên đường nhanh chóng lướt qua đám người, vội vã chạy về hướng ngoài thành, tốc độ xe ngựa rất nhanh khiến cho cát bụi xung quanh cuộn cuộn xộc lên, sặc cả vào trong mũi.

Cái quán sủi cảo này lại nằm ngay ngã tư đường, bởi vậy không ít bụi bặm đã rơi vào trong tô sủi cảo của bọn họ.

Khuôn mặt của Ân Tử Dương dờ ra, bần như vậy. . .

Khóe miệng của Ân Dã Thần khê cứng lại, dường như là hắn thật sự . . không thể mở miệng được.

Vậy mà hai mẹ con vô lương nào đó vẫn đang ăn rất ngon lành, đặc biệt là Hạ Thiên, rõ ràng là nàng không có vị giác, vậy mà khuôn mặt lại có vẻ như rất hưởng thụ.

Mà Ân Dã Thần thì chỉ một mực cầm thìa đặt ở bên môi, không có cách nào mở miệng ra ăn được, chỉ có thể tiếp tục trừng mắt, trừng mắt, trừng mắt và trừng mắt. . .

Rốt cuộc, Hạ Thiên cũng không nhìn nổi nữa: “Rốt cuộc là ngươi có muốn ăn hay không?”

Ân Dã Thần nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy chứa đựng quá nhiều cảm xúc khó hiểu, hắn nhẹ nhàng lắc đầu: “Không ăn đâu.”

Trên mặt Hạ Thiên đen lại một mảnh, nàng hung hăng đoạt lấy thìa của hắn, mở miệng ra lệnh: “Há mồm!”

Ân Dã Thần ngậy ra nhìn nàng, môi mỏng từ từ hé mở, miệng vừa mở ra, thìa sủi cảo đã bị đút vào bên trong, sau đó, hắn vừa nhai vừa nếm nếm hương vị.

Ừm, mằn mặn, chua chua, cay cay.

Lại còn có chút ngọt ngào. . . khi nàng đút hắn.

146. Chương 146: Bề Ngoài Chỉ Là Gạt Người

“Thấy chưa, ăn vào có chết không?” Hạ Thiên nhún nhún vai, lại nói tiếp: “Nhìn cái bộ dạng vừa rồi của ngươi cứ như là sắp bước lên đoạn đầu đài vậy, ta nói này tam hoàng tử, cái này không có khủng bố như vậy chứ?”

Ánh mắt Ân Dã Thần sáng rực nhìn nàng: “Không biết.” Nếu nàng tự mình đút cho hắn ăn thì dù có phải chết, hắn cũng cam tâm tình nguyện, nhưng tiếc là chỉ có một lần đó thôi. . . .

Vừa rồi cũng là do Hạ Thiên phản xạ theo bản năng chứ nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, nghĩ đến vừa rồi, dĩ nhiên nàng cũng biết hành động của mình đã khiến Ân Dã Thần khiếp sợ đến cỡ nào.

Hắn có chút tiếc nuối, có chút tiếc hận nhìn tô sủi cải trước mặt, trong đầu lại nghĩ về chuyện nàng vừa đút mình khi nãy.

Ân Tử Dương tạch tạch lưỡi: “Tam ca à. . . huynh thật sự ăn à. . .” Không thể tưởng tượng được là tam ca đã thật sự ăn rồi, so với bất kỳ ai khác, Ân Tử Dương còn khiếp sợ hơn, từ trước tới nay Tam ca đều thích sạch sẽ, cũng tuyệt đối không ăn cay được, vậy mà bây giờ lại thật sự ăn rồi.

Nếu đổi lại là trước đây, hắn nhất định sẽ không tin tưởng, nhưng bây giờ hắn không thể không tin, bởi vì hắn đã được tận mắt nhìn thấy.

Có lẽ người khác không biết nhưng hắn lại biết rất rõ, cho tới bây giờ tam ca cũng không phải là loại người có sức chịu đựng cao, cái gì thích, cái gì không thích, chuyện gì vừa mắt, chuyện gì không vừa mắt, hắn đều phản ứng một cách mạnh mẽ, không ngờ bây giờ vì hai mẹ con Hạ thần y mà lại chịu đựng chuyện mình không thích.

Ân Tử Dương không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hạ Thiên, bảy năm trước khi mới quen biết nàng, hắn và tam ca đều lắp bắp kinh hãi, bởi vì nàng và Linh Lung cô nương giống nhau như đúc, mà hắn biết rõ là Linh Lung yêu mến tam ca, chỉ là ngoại trừ Linh Lung, tam ca chưa hề cho phép bất kỳ người nào tới gần hắn, về sau giao tình giữa tam ca và Hạ thần y bỗng trở nên rất tốt, hắn còn nghĩ là vì Hạ Thiên và Linh Lung giống nhau cho nên tam ca mới phá lệ đối xử tốt với nàng.

Nhưng đến tận khi Hưởng Linh Lung gả sang Hoàng Việt quốc, hắn vốn dĩ còn lo lắng tam ca sẽ đau khổ, lại không ngờ tam ca chẳng hề đau khổ, chỉ là so với trước kia thì huynh ấy càng thêm thâm trầm lãnh khốc hơn thôi, lúc đầu hắn còn cho rằng nguyên nhân chính là tam ca nhớ đến Hưởng Linh Lung, nhưng mãi đến khi Hạ Thiên trở về, tam ca mới nở nụ cười, trở lại thành tam ca luôn yêu thương hắn ngày trước.

Tất cả những điều này chỉ vì một cô gái tên là Hạ Thiên. . . .

Chẳng lẽ, tam ca huynh ấy. . . .

Ân Tử Dương bị chính ý nghĩ trong đầu mình dọa cho hoảng sợ! Điều này làm sao có thể? Hạ thần y chính là người của hoàng thúc nha? Không những thế, nàng cũng đã có Tiểu Phàm rồi, sao tam ca lại. . . .

Hắn bị ý nghĩ của mình dọa đến sắc mặt tái nhợt, nhưng dù vậy thì tất cả các loại dấu hiệu này vẫn như đang nói với hắn rằng, tam ca thật sự thích Hạ thần y rồi.

Cho nên mới vì nàng mà chịu đựng, vì nàng mà nở nụ cười.

Khó trách bảy năm nay, phụ hoàng vẫn luôn thúc giục tam ca thành thân, thế nhưng tam ca vẫn luôn không muốn, khó trách sau khi nàng mất tích, tam ca lại trở nên yên lặng và lãnh khốc như vậy, ngay cả đối với hắn cũng trở nên xa cách.

Chẳng qua là kết quả như vậy, hắn thật sự không muốn thấy.

Nàng chính là mẫu thân của Tiểu Phàm, là nữ nhân của hoàng thúc. Tam ca và nàng sao có thể thành đây?

“Thất ca, sao huynh lại ngăn người như vậy? Sủi cải này ăn ngon lắm đấy!” Tiểu Phàm liếc mắt, đáng vẻ ngạc nhiên.

“Khụ khụ, không, không có gì.” Ân Tử Dương gãi gãi đầu, nhìn Hạ Thiên một chút rồi lại nhìn Ân Dã Thần một chút, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lăm lăm tính một chút, tam ca hiểu biết nhiều hơn mình, hắn tin tưởng tam ca sẽ xử lý tốt chuyện này, huống chi đây là chuyện của tam ca, người ngoài cũng không quản được nhiều như vậy.

Chỉ chốc lát sau, hai tô sủi cải trước mặt Hạ Thiên và Tiểu Phàm đã thấy đáy, mà tô sủi cải của Ân Dã Thần vẫn còn đầy, hắn chỉ ăn có vài miếng.

“Tam ca không thích ăn à?” Tiểu Phàm mở to mắt hỏi, vẻ mặt cực kỳ vô tội, cực kỳ ngây thơ, thế nhưng trong lòng lại đang cười trộm.

Sủi cảo này thêm vị chua cay ăn rất ngon, nhưng bé nghĩ, đối với đám hoàng tử tay không đựng nước mà nói, chỉ sợ rằng độ khó rất cao nha.

Hừ hừ, đáng đời, ai bảo hần muốn mẫu thân mời hần ăn chứ, biết rõ bọn họ rất nghèo mà còn như vậy, đáng đời!

“Không!” Ân Dã Thần nhìn bé một cái, múc một thìa từ từ đưa vào trong miệng, nhai vài cái rồi trực tiếp nuốt vào, sau đó nói: “Ngon lắm!”

Nói xong không chớp mắt, Hạ Thiên trợn to mắt, rõ ràng trên mặt hần viết ba chữ ‘KHÔNG MUỐN ĂN’ rất to, vậy mà ngoài miệng lại còn bảo là ‘Ngon lắm’, thật là không chịu nổi mà!

Sau cái ngày nói chuyện rõ ràng với Ân Dã Thần, bây giờ đối mặt với hần, nàng đã không còn cảm giác phức tạp, nhiều nhất thì cũng chỉ xem hần là bạn bè bình thường, một người quen biết mà thôi, bởi vậy bây giờ có ở gần hần thì nàng cũng không cảm thấy quá mất tự nhiên nữa.

Hai lớn một nhỏ, sáu con mắt đồng loạt nhìn Ân Dã Thần, nhìn hần ăn từng miếng từng miếng sủi cảo trong tô kia, nhìn một hồi. . . Bọn họ sốt hết cả ruột.

Tiểu Phàm có chút buồn ngủ, tuy sư phụ luôn nói khi ăn thì phải nhai kỹ nuốt chậm, nhưng mà, nhai kỹ nuốt chậm so với tốc độ này của hần còn nhanh hơn đấy.

Hạ Thiên thì chống hai tay lên má, ánh mắt không có tiêu cự dòm ngó xung quanh, hết nhìn ngang nhìn dọc, nhìn đám người xung quanh rồi lại nhìn về tô sủi cảo của Ân Dã Thần, phát hiện hình như vẫn còn nguyên, giống như chẳng có gì thay đổi, vì vậy, nàng lại nhẹ nhàng thở dài, rồi lại nhìn ngang nhìn dọc, nhìn đám người xung quanh một lần nữa. . . . Cứ như vậy mà lặp đi lặp lại.

Ân Tử Dương thì lại trực tiếp hơn, đợi một hồi cũng không đợi được nữa, hần trực tiếp đứng dậy: “Tam ca, huynh mau ăn nhanh đi, huynh xem Tiểu Phàm cũng sắp ngủ gật tới nơi rồi!”

Bên thái dương của Tiểu Phàm còn một vệt máu bầm, là do lúc nãy đánh nhau với Lý Nguyên Kỳ gây ra, Ân Tử Dương nói rất đúng, bọn họ còn phải tranh thủ thời gian để đưa Hạ Thiên và Tiểu Phàm về Ly vương phủ, tránh cho hoàng thúc nghe tin Tiểu Phàm đánh nhau mà chưa trở về sẽ lo lắng.

Ân Dã Thần ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn hần một cái, vẻ mặt bình thản, không có gì khác lạ, đôi mắt thâm thúy như hồ nước, nhìn không ra điều gì bất ổn, nhưng Ân Tử Dương bị hần nhìn như vậy cũng muốn toát mồ hôi lạnh.

“Đúng nha, ta nói, người không ăn nhanh, đến ta cũng sắp ngủ gật rồi.” Hạ Thiên lẩm bẩm, người ta sinh ra trên đời này, có chuyện gì là sung sướng nhất?

Chính là ăn no ngủ kỹ, tỉnh ngủ lại ăn, ăn rồi lại ngủ. . . Nàng vừa ăn no, bây giờ lại rất muốn ngủ. . . .

“Ừ.” Ân Dã Thần đáp một tiếng, sau đó bưng tô, si sụp đưa vào trong miệng, một hơi ăn hết cả tô sủi cảo, nàng đã nói là phải ăn nhanh lên một chút, hần không muốn làm trái ý nàng, cho nên trực tiếp ăn hết một lèo.

Hạ Thiên chớp mắt mấy cái, trong lòng thầm than, mẹ nó, thật lợi hại, ăn như vậy mà cũng được sao?

Tiểu Phàm thoáng một cái đã tỉnh cả ngủ, nhìn cái tô trống rỗng rồi lại nhìn Ân Dã Thần, sau đó gơ ngón cái lên với hần: “Thật lợi hại!”

Ân Tử Dương cũng giật mình, hần đã từng thấy người ăn nhanh, nhưng cũng chưa từng thấy ai ăn nhanh như tam ca, ngay cả nhai cũng không nhai, cứ như vậy mà nuốt chửng, quả nhiên là tam ca, toàn làm những điều mà người bình thường không thể làm.

Ân Dã Thần thì lại cười khổ trong lòng, hần ghét nhất là ăn cay, nuốt một tô sủi cảo vào trong bụng, hần lập tức cảm giác được bụng mình bắt đầu không thoải mái nhưng vẫn cố gắng dùng nội lực áp chế, không tiếng động thở dài.

Đương nhiên, hậu quả của việc này chính là, vị nào đó đường đường là tam thái tử điện hạ, lại bị tiêu chảy kéo dài ba ngày, suýt chút nữa thì toi. Chẳng qua là những chuyện này để nói sau đi.

Ăn xong sủi cảo, Hạ Thiên hào phóng móc ra 30 văn tiền, trước mặt Ân Dã Thần và Ân Tử Dương, nàng đem mấy đồng tiền này để lên trên bàn, hét lớn: “Ông chủ, tính tiền! Bữa nay ta mời!”

Khóe miệng Ân Tử Dương co giật rồi lại co giật. . . . Chỉ là 30 văn tiền thôi, ai mà không có, có cần phải hét to như vậy không? Ai không biết lại tưởng bọn họ ăn sơn hào hải vị đấy.

À không, hẳn thật sự không có 30 văn tiền, số tiền nhỏ nhất trong nhà hẳn cũng là trăm lượng ngân phiếu, 30 văn tiền . . . thật sự là không có, Ân Tử Dương đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, đến 30 văn tiền mà cũng không có, khó trách Hạ Thiên lại ra vẻ như vậy.

“Được rồi! Tiểu cô nương, lần sau lại đến nha!” Ông chủ hớn hở thu tiền, nhiệt tình mời bọn họ lần sau lại đến.

“Được! Lần sau nhất định sẽ đến!” Tâm tình Hạ Thiên rất tốt, còn vẫy vẫy tay chào chủ quán, sau đó nắm tay con trai chuẩn bị rời đi.

“Ừm, mời cũng đã mời rồi, tất cả chúng ta đều không ai nợ ai, hai mẹ con ta đi về trước.” Hạ Thiên nói.

Ân Tử Dương vội vàng nói: “Hạ thần y, để chúng ta đưa người trở về.”

Tiểu Phàm nói: “Không cần đâu thất ca, tuy mẫu thân đệ hơi dần một chút nhưng vẫn còn nhận ra đường về nhà.”

“Tiểu tử thúì, con nói ai dần hả?” Hạ Thiên không nói hai lời, bạo lực cốc vào đầu bé.

Tiểu Phàm chép chép miệng, mẫu thân vốn rất dần nha, chỉ là những lời này bé không nói ra, tuy mẫu thân dần nhưng cũng chỉ có bé mới được mắng, không phải ai cũng được mắng nha.

“Để chúng ta đưa nàng trở về.” Ân Dã Thần thản nhiên nói.

Giọng điệu của hắn mạnh mẽ, từ trước tới giờ không ai có thể phản bác được lời nói của hắn, bởi vậy sau khi nghe xong, ba người còn lại chỉ là ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng đành cam chịu chấp nhận.

“Ừm, vậy cũng được.” Hạ Thiên nói có chút mất tự nhiên, sau đó kéo tay Tiểu Phàm đi về phía trước.

Đằng sau, hai người con trai cao lớn cũng đi theo giống như cái đuôi.

Tiểu Phàm mở to mắt lén lút liếc một cái, sau đó ghé sát vào tai Hạ Thiên, lặng lẽ nói: “Mẫu thân, tam ca thoát nhìn có vẻ không giống như một người đệ tiện. . .”

Hạ Thiên lườm bé: “Tiểu tử thúì, con thì biết gì, cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, bề ngoài chỉ là gạt người mà thôi.”

“Ý mẫu thân đang nói, bề ngoài của tam ca chỉ là gạt người thôi sao?”

“Hả, ta chưa có nói, đây là do con tự nói.”

“À à, mẫu thân, lỡ như trở về, phụ vương trách tội Tiểu Phàm thì phải làm sao bây giờ?”

“Hả? Sao đại thúc lại trách tội con? Hừ hừ, hẳn dám đánh con, mắng chửi con sao?”

“Không phải Tiểu Phàm mới vừa đánh nhau với người ta sao. . . Địa vị của đối phương cũng không nhỏ, phụ vương có thể nào sẽ mắng con hay không?”

“Ồ, bây giờ con mới biết sợ à? Vừa rồi lúc đánh nhau, sao con không nghĩ đến điều này hả?”

“Tại vừa rồi nóng vội chứ sao. . .”

“Ừ, không sai, thật sự là đáng đánh, Tiểu Phàm, con nhớ cho rõ, từ nay về sau, nếu có ai đứng trước mặt con nói ‘cha ta là Lý Cương’ thì con cứ đánh, người đó chắc chắn không phải là người tốt.”

“Dạ, con biết rồi mẫu thân.”

Hai người nói chuyện không chút kiêng dè, nhìn thì tưởng như đang thầm thì, dần dần càng nói càng lớn, cũng không quan tâm lời nói của mình đã sớm bị người khác nghe được, nói mãi không chán.

147. Chương 147: Chúng Ta Là Người Hào Phóng

Ân Dã Thần bất đắc dĩ nhượng mảy, chửi trách địch ý của Tiểu Phàm đối với hắn lại nặng như vậy, thì ra hắn là . . . nam nhân dễ tiện sao?

Ân Tử Dương thì càng xấu hổ hơn, hai mẹ con vô lương này thật đúng là không sợ chết sao? Nghe ai nói ‘cha ta là Lý Cương’ đều phải đánh? Bây giờ hắn có chút hoài nghi, sợ dĩ khi này Lý Nguyên Kỳ và Tiểu Phàm đánh nhau, có phải cũng bởi vì Lý Nguyên Kỳ đã nói câu này trước mặt Tiểu Phàm hay không?

Cách cổng Ly vương phủ một đoạn còn khá xa, bọn họ đã trông thấy có không ít người đứng đầy trước cửa, bên ngoài đám người còn có một cỗ xe ngựa sang trọng, xung quanh xe ngựa trang trí hoa văn rườm rà, thoạt nhìn thanh lịch cổ kính, phía cuối còn dùng mực đen phác lên một chữ ‘Hữu’ cong vút.

Nhìn cái chữ đó rồi lại nhìn tới đám người kia thì Hạ Thiên mới mơ hồ hiểu được, xem ra người tới đúng là Hữu tướng đương triều – Lý Khuê rồi.

Nàng nhú mảy, trong lòng có chút do dự, bây giờ Ly vương phủ chắc chắn đang rất loạn, bọn họ rốt cuộc có nên đi vào hay không?

Tiểu Phàm cũng đoán được người tới là ai, bé kéo kéo tay Hạ Thiên, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Đi thôi mẫu thân, chúng ta vào đi.”

Bé mới không thêm sợ cái gã Lý Cương kia đâu, tuy cha bé không phải là thừa tướng nhưng bà nội của bé là thái hậu đấy! Huống hồ, cho dù không có những người này làm chỗ dựa thì cũng đừng mơ có thể dễ dàng bắt nạt hai mẹ con bé.

“Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.” Ân Dã Thần nhìn thấu sự băn khoăn trong lòng nàng, mảy rậm khẽ nhượng lên, thần nhiên nói: “Theo ta thấy, lão ta đến là để thỉnh tội đấy.”

Thỉnh tội? Thật sự là vậy sao? Hạ Thiên cảm thấy có chút khó tin, rõ ràng người bị đánh là Lý Nguyên Kỳ, cuối cùng người nói xin lỗi cũng là Lý Nguyên Kỳ? Chắc, ở cổ đại này. . . quả nhiên hoàng quyền là cao nhất.

Nghĩ vậy, nàng cũng yên tâm hơn rất nhiều, dù sao thì cũng là do Lý Nguyên Kỳ làm càn trước, Tiểu Phàm không sai, nhưng cũng có thể xác định một điều, bắt đầu từ ngày hôm nay, dung mạo của nàng rốt cuộc cũng không thể giấu giếm được nữa.

Lúc trước nàng rất thắc mắc tại sao Bạch Vũ lại không nhận ra nàng, dù sao Hường Linh Lung cũng là người của giới thượng lưu, chỉ là hiện tại, cho dù Bạch Vũ không nhận ra nàng thì cũng chỉ sợ là sẽ có rất nhiều người nhận ra khuôn mặt của nàng và Hường Linh Lung giống nhau như đúc.

“Thế tử, phu nhân, hai người rốt cuộc đã trở lại rồi!” Một tên gia đình trông thấy đám người Hạ Thiên liền vội vàng chạy tới.

“Khụ khụ, người vội vàng tìm chúng ta như vậy là có chuyện gì?” Hạ Thiên biết rõ mà vẫn cố tình hỏi. Còn cái từ ‘phu nhân’ này nữa, lúc đầu nàng vẫn một mực phản đối bọn họ gọi nàng như vậy, nhưng lại không còn cách nào khác, bao nhiêu chuyện diễn ra trước mắt, nàng muốn cản cũng cản không được, dần dà cũng quen luôn. Nàng tự biết mình như vậy là không tốt rồi.

Tên gia đình vội vã lau mồ hôi rồi nói: “Vương gia không tìm thấy tiểu thế tử và phu nhân, ngài đang rất tức giận, thế tử và phu nhân tranh thủ vào đi thôi.”

“Hả hả? Rất tức giận à?” Ánh mắt của Hạ Thiên lóe lên, đại thúc đang rất tức giận, bây giờ mà vào thì chỉ sợ không có đường ra, nếu hắn không thể khống chế được tâm tình, nổi giận với nàng và Tiểu Phàm thì phải làm sao bây giờ? Ừm, hay là cứ chuồn trước đã.

Nàng lập tức quay đầu lại: “À, việc này, người đi vào trước đi, ta nhớ hình như đã đánh rơi đồ ở tiệm sủi cảo rồi. . .”

Tiểu Phàm lại không hề nói gì, chỉ nín tay Hạ Thiên lại, trực tiếp kéo nàng vào bên trong: “Mẫu thân, con xin người đây, người không cần phải tỏ ra thiếu chí khí như vậy có được hay không. . .”

Thật sự là mất hết mặt mũi của đại Độc Thánh tương lai rồi.

Hạ Thiên cắn cắn ngón tay, nước mắt lưng tròng, ô ô, nàng có nên nói với con trai bảo bối là đại thúc rất xấu, một khi hắn tức giận thì sẽ ăn tươi nuốt sống nàng, không chừa lại chút nào không?!

Đáng tiếc, người nào đó lại không cho nàng có cơ hội này rồi.

“Tiểu thế tử đã trở lại!” Gia đình hô to một tiếng, đám người bên trong đại sảnh bắt đầu chuyển động.

“Là tiểu, tiểu thế tử, tiểu thế tử và phu nhân đã trở lại.” Đám hạ nhân rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu hai người chưa trở lại thì bọn họ sẽ cực kỳ thê thảm, Ly vương điện hạ rất ít khi tức giận nhưng một khi đã nổi điên thì không phải người bình thường có thể chịu được.

“Đi thôi, đi vào nào.” Ân Dã Thần nói, hắn vốn định nắm tay Tiểu Phàm cùng đi để cho bé thêm dũng khí, không ngờ Tiểu Phàm lại chạy tới một góc không có ai, quỳ rạp xuống đất, lăn một vòng rồi mới đứng lên, nhìn trên người mình dính đầy bụi bẩn thì mày kiếm mới hải lòng nhướng lên, bàn tay nhỏ bé bẩn bẩn lại bôi bôi trét trét lên khuôn mặt, ngay lập tức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại xuất hiện những vết đen, khiến cho Tiểu Phàm thoát nhìn tương đối chật vật và đáng thương.

Mà Ân Tử Dương và đám hạ nhân tận mắt chứng kiến Tiểu Phàm ‘hóa trang’ thì há hốc miệng, đáng vẻ như không dám tin, như thể không cách nào ngờ được một đứa bé 6 tuổi lại ranh mãnh xảo quyệt như vậy, lại còn giả bộ giống y như thật nữa chứ!

Hạ Thiên nhìn thấy nhưng cũng không thể trách, con trai của nàng cái gì cũng biết, mà lợi hại nhất chính là giả vờ đáng thương, nàng xem riết cũng đã thành thói quen rồi.

Ân Dã Thần thì cong cong khóe môi, nụ cười nhẹ nhàng lộ ra trên khuôn mặt, hòa tan khí chất lạnh lùng của hắn bấy lâu, không hổ là con trai của nàng, có sự thông minh của nàng, có sự lưu manh gian trá của nàng, cũng có cả sự ngây thơ trong sáng của nàng, thật sự là rất giống nàng. . .

Tiểu Phàm ‘hóa trang’ xong thì lại bôi mấy vết nước miếng lên trên mặt, giả làm nước mắt, xong xuôi thì lại nháy mắt với Ân Tử Dương và đám hạ nhân mấy cái rồi nở một nụ cười đắc chí, cuối cùng cái miệng nhỏ bĩu lên, chạy vào bên trong.

“Phụ vương ——”

Một giọng nói đáng thương vang lên, kèm theo đó là tiếng khóc nức nở của trẻ con, cuối cùng là một bóng hình nho nhỏ bỏ nhào vào trong ngực Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly vốn đang mãi suy nghĩ, lúc nghe thấy Tiểu Phàm đánh nhau với cháu nội của Hữu thừa tướng – Lý Khuê thì hắn cũng không lo lắng nhiều, con trai mình vốn thông minh như vậy, chắc là sẽ không phải chịu quá nhiều thiệt thòi, sau lại nghe nói tên nhóc Lý Nguyên Kỳ kia mắng con trai mình là tạp chủng! Cái này thật đúng là quá đáng rồi, con trai hắn vốn ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, tâm trí đã sớm trưởng thành, nghe những lời như thế, làm sao có thể chịu được?

Hắn lập tức phái người đi tìm hai mẹ con nàng, lại đúng lúc Lý Khuê tự mình mang theo cháu nội Lý Nguyên Kỳ tới cửa để thỉnh tội, nhìn thấy Lý Nguyên Kỳ bị đánh thành đầu heo thì hắn mới nhẹ nhàng thở phào, trong lòng lại có chút đắc ý, dù gì thì thằng nhóc Lý Nguyên Kỳ này cũng lớn hơn con trai mình tới bốn năm tuổi, vậy mà lại bị Tiểu Phàm đánh đến nông nỗi này, chứng tỏ con trai mình rất lợi hại nha.

Con trai lợi hại như vậy, làm phụ thân đương nhiên cảm thấy vô cùng hãnh diện, nhưng mà tình huống này lại nằm ngoài dự liệu của hắn, trông thấy bộ dạng Tiểu Phàm chật vật như vậy, hắn lập tức cảm thấy căng

thăng, trong lòng khẽ nhói lên, sao Tiểu Phàm của hắn lại trông thảm hại như vậy?

Vừa thấy Tiểu Phàm xuất hiện, Lý Khuê vội vàng kéo cháu nội Lý Nguyên Kỳ quỳ xuống: “Nguyên Kỳ, mau bái kiến Thế tử!”

Lão tự mình mang Lý Nguyên Kỳ tới, lúc này con trai lão đã đi đến tỉnh khác, nếu không thì lão cũng kéo cả con trai tới đây để thỉnh tội, ai bảo nhà bọn họ chỉ có mỗi một đứa cháu trai, vì không muốn Ly vương điện hạ trách tội, cũng vì bảo vệ cho người nối dõi của nhà họ Lý, lão chỉ còn cách tự mình đến đây.

Lý Nguyên Kỳ ủy khuất quỳ xuống, giọng nói có chút hờn dỗi buồn bực: “Bái kiến thế tử. . .”

Trong lòng hắn vẫn có chút không phục, mình đã bị người ta đánh thành như vậy mà lại còn phải nói lời xin lỗi? Hắn nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, hắn chỉ đành đem cục tức nuốt trở vào, ai bảo người ta là thế tử chứ. . .

Tiểu Phàm không để ý đến hắn, chỉ đem toàn bộ nước mắt nước mũi quệt hết lên ngực Ân Tịch Ly, vẻ mặt giống như con cừu nhỏ đáng thương khiến nội tâm người ta mềm nhũn, rốt cuộc thì cũng chỉ là một đứa bé 6 tuổi, tùy tiện giả vờ giả vịt thì cũng có thể chiếm được sự đồng tình của người khác.

“Tiểu Phàm ngoan, đừng sợ, có phụ vương ở đây rồi.” Ân Tịch Ly yêu thương ôm con trai vào lòng, cũng không sợ làm bẩn chính mình, chỉ thấp giọng dịu dàng hỏi: “Nói cho phụ vương nghe, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Phàm lắc lắc đầu, cắn môi nói: “Phụ vương, không có chuyện gì, không có chuyện gì hết. . .”

“Hả?” Ân Tịch Ly khẽ giật mình, không có chuyện gì sao? Hắn liếc mắt nhìn Lý Khuê, ánh mắt thoáng chốc lóe lên.

Hai ông cháu Lý Khuê và Lý Nguyên Kỳ có chút nghi hoặc, tiểu thế tử này đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nói không có gì xảy ra?

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Ân Tịch Ly cẩn thận nâng đầu Tiểu Phàm lên, “Vậy nói cho phụ vương biết, tại sao trên mặt con lại bẩn như vậy? Những dấu vết trên người từ đâu mà có?”

Giọng nói của hắn rất dịu dàng, lại giống như có một loại ma lực có thể ăn mòn thần kinh con người, Hạ Thiên và Ân Dã Thần vừa bước vào cũng không khỏi kinh ngạc, không thể tưởng tượng được Ân Tịch Ly cũng có lúc dịu dàng thế này, xem ra là hắn thật sự rất yêu thương tiểu thế tử.

Hạ Thiên khẽ cong môi, trông thấy đại thúc đau lòng vì Tiểu Phàm như vậy, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, cuộc sống của Tiểu Phàm từ nay về sau nhất định là sẽ rất vui vẻ hạnh phúc.

Tiểu Phàm lau nước mắt, lén lút nhìn Lý Nguyên Kỳ đang quỳ ở dưới đất, phát hiện Lý Nguyên Kỳ cũng đang nhìn mình, bé lập tức rụt cổ, sợ hãi lắc đầu: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, phụ vương, Tiểu Phàm thật sự không có chuyện gì đâu!”

Lúc này, cho dù người nào có bị ngu đi chăng nữa thì cũng có thể lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra, vì sao tiểu thế tử lại sợ Lý Nguyên Kỳ như vậy? Chẳng lẽ là bị Lý Nguyên Kỳ uy hiếp cho nên mới không dám nói với Ly vương điện hạ chuyện gì đã xảy ra sao?

Nhìn thái độ vừa rồi của tiểu thế tử đối với Lý Nguyên Kỳ, mọi người ngẫm lại, cảm thấy khả năng này rất lớn.

Ân Tịch Ly cũng nghĩ đến cái khả năng này, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Kỳ hỏi: “Có phải người đã nói gì với tiểu thế tử hay không?”

“Không có không có! Nguyên Kỳ thật sự không có nói gì, tiểu thế tử đi cùng tam hoàng tử và thất hoàng tử, mọi người có thể làm chứng, ta thật sự không có nói gì với tiểu thế tử!” Lý Nguyên Kỳ sợ hãi, trong lòng hô to oan uổng, hắn nào dám uy hiếp cái gì chứ? Người ta thật sự là thế tử, hắn chỉ hận mình đã chọc phải người không nên chọc, làm sao có thể uy hiếp người ta chứ!

Đi cùng bọn họ? Ánh mắt Ân Tịch Ly nhìn sang Ân Dã Thần như có điều suy nghĩ, lại trông thấy Ân Dã Thần và Hạ Thiên đứng gần như vậy, hắn không khỏi nhíu mày.

“Phụ vương!” Giọng nói mềm nhũn của Tiểu Phàm vang lên: “Hắn không có nói, phụ vương cũng đừng đánh hắn, hắn chỉ nói Tiểu Phàm và mẫu thân là đồ tạp chủng, đồ đê tiện mà thôi, Tiểu Phàm nghe xong thì rất tức giận nên đã đánh hắn, sau đó hắn cũng không uy hiếp Tiểu Phàm cái gì, cũng bởi vì Tiểu Phàm đánh nhau với hắn nên mới trở nên như vậy, thật xin lỗi, đã làm bẩn quần áo của phụ vương rồi.”

Lời bé nói quả thật phân rõ phải trái, lại còn giúp Lý Nguyên Kỳ giải thích rằng hắn không có uy hiếp mình, càng nhấn mạnh là Lý Nguyên Kỳ mắng người thì bé cũng đã đánh trả rồi, không cần phải so đo nữa, lời này tựa như là đã tha thứ, vậy nên cũng khiến cho không ít người cảm thấy vui vẻ, con trai của Ly vương điện hạ thật sự là một đứa bé ngoan, không chỉ lễ phép mà còn hiểu rõ đạo lý, khoan dung độ lượng.

Thế nhưng, bé vừa nói xong thì hàn ý trên người Ân Tịch Ly không những không biến mất mà còn tăng thêm vài phần, càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Hữu tướng Lý Khuê sợ hãi quỳ xuống, cuống quýt nói: “Ly vương điện hạ bớt giận, là lão phu dạy bảo không nghiêm cho nên mới khiến Nguyên Kỳ nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, xin điện hạ bớt giận. . .”

“Bớt giận?” Ân Tịch Ly hừ lạnh: “Thật to gan, chẳng lẽ lão Lý cho rằng bốn vương bị người ta chỉ vào mũi mắng vợ con mình là tạp chủng, bốn vương còn có thể điềm nhiên vờ như không có chuyện gì xảy ra sao?”

“Cái này. . .” Khuôn mặt Lý Khuê khẽ run lên, trong chớp mắt như già thêm mười tuổi, trong lòng lại hận không thể lôi thẳng cháu nội của mình ra hung hăng mà đánh ột trận, lão tuyệt đối không nghĩ tới Nguyên Kỳ sẽ nói ra những lời như vậy, việc này nếu để cho hoàng thượng biết thì chỉ sợ cái đầu này sẽ không giữ được nữa rồi!

“Tiểu Phàm là thế tử của vương triều Vũ Trinh ta, là hậu duệ của hoàng triều Ân thị, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng sủng ái nó, sao có thể để cho các người vũ nhục mắng chửi được!” Nói đến câu cuối cùng thì trong mắt hắn cũng nổi lên sát khí.

“Lão thần biết tội. . .” Chòm râu của Lý Khuê khẽ run rẩy.

“Người không có tội!” Ân Tịch Ly lập tức cắt ngang lời hắn: “Kẻ có tội chính là Lý Nguyên Kỳ, Lý Nguyên Kỳ! Người có biết tội của mình không?” Ánh mắt sắc lạnh quét tới Lý Nguyên Kỳ.

Rốt cuộc thì cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, chưa bao giờ gặp phải trường hợp thế này, Lý Nguyên Kỳ sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, chỉ ‘òà’ một tiếng rồi khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Huhu. . . ta biết sai rồi, biết sai rồi huhu. . .”

Lý Khuê nhìn đến đau lòng, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cứng rắn đứng qua một bên.

Hừ, thật không có chí khí, mới như vậy mà đã khóc, Tiểu Phàm thật sự khinh bỉ, trong lòng do dự một chút, tính toán một chút, dù sao thì cũng đã dạy dỗ hắn rồi, thôi thì lần này bỏ qua cho hắn vậy.

Bé kéo áo Ân Tịch Ly, nhỏ giọng nói: “Phụ vương, coi như xong đi, mẫu thân đã nói phải kính già yêu trẻ, người xem, ông lão này đã quỳ trên mặt đất lâu như vậy, đầu gối sẽ rất đau, người cho bọn họ đứng dậy đi.”

Lý Khuê nghe xong thì càng cảm thấy xấu hổ, trong lòng lại càng cảm kích không thôi, lúc nào thì thằng cháu Nguyên Kỳ của mình mới hiểu chuyện được bằng một nửa tiểu thế tử? Nói đi nói lại thì cũng tại mình đã quá nuông chiều nó rồi, nếu không thì nó cũng không trở nên vô pháp vô thiên như vậy, lão nặng nề thở dài.

“Tiểu Phàm không trách bọn họ nữa sao?” Ân Tịch Ly có chút kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy mà con trai bảo bối đã chấp nhận tha thứ cho đối phương, vừa rồi hắn vẫn còn đang suy nghĩ nên làm cách nào để giúp con trai mình trút giận nữa đây.

“Phụ vương, làm người nên có lòng khoan dung, Tiểu Phàm không phải đứa trẻ thích so đo từng li từng tí, mẫu thân, người nói có đúng không?” Tiểu Phàm nhìn Hạ Thiên hỏi một câu.

Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh đều hướng về Hạ Thiên, nàng xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Khụ khụ, đúng, đúng vậy, ahaha. . . Chúng ta là người hào phóng, haha, người hào phóng.”

148. Chương 148: Nàng Thích Hắc Sao?

Tiểu tử thú này, khi không lại kéo nàng xuống nước làm gì! Hạ Thiên tức giận trong lòng.

“Ồ, đây chẳng phải là đại tiểu thư Hưởng Linh Lung, con gái của Hưởng thừa tướng sao?”

“Đúng nha đúng nha, sao nàng ấy lại là mẫu thân của tiểu thể tử vậy? Ta nghe nói nàng ấy đã gả sang Hoàng Việt rồi mà?”

“Thật sao? Có phải là cùng một người hay không vậy?”

Lúc này, đã có người nhận ra Hạ Thiên, ai nấy cũng đều nghi hoặc, lăm lăm suy đoán.

Tuy Hưởng Linh Lung ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, thế nhưng Hưởng thừa tướng cũng chỉ có một đứa con gái bảo bối, nâng niu trong lòng bàn tay, nàng ta muốn gì được nấy, cho dù Hưởng Linh Lung ít khi qua lại với đám công tử thế gia thì vẫn có rất nhiều người nhận ra nàng.

Hưởng chi hôm nay, đám người tới đây đa phần đều là danh môn quý tộc, vì vậy bọn họ đã ngộ nhận Hạ Thiên là Hưởng Linh Lung, đây cũng là chuyện mà Hạ Thiên đã đoán trước.

Chỉ là, tuy đã sớm đoán trước nhưng khi tất cả mọi người ngộ nhận nàng thành cái người mà nàng ghét nhất thì trong lòng Hạ Thiên vẫn cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt Ân Tịch Ly cũng trầm xuống, hàn ý quanh người nhanh chóng lan rộng, tất cả mọi người trong đại sảnh đều cảm thấy lạnh đến thấu xương, đây là dấu hiệu chứng tỏ Ly vương điện hạ sắp sửa nổi giận.

Tất cả mọi người lập tức im bật, không dám hó hé một câu, nhưng trong ánh mắt vẫn hiện lên vẻ kỳ quái, rõ ràng là Hưởng Linh Lung đã gả sang Hoàng Việt quốc, tại sao lại còn xuất hiện ở nơi này?

Tiểu Phàm từ trên người Ân Tịch Ly nhảy xuống, chạy tới nắm chặt tay Hạ Thiên, nói to: “Các người đừng có nói lung tung, đây là mẫu thân của ta chứ không phải là Hưởng Linh Lung gì đó đâu.” Ngừng lại một chút, bé lại bỗng nhiên nói: “Nhưng nghe mấy người nhắc đến Linh Lung tỷ tỷ, ta cũng biết rất rõ, chẳng qua tỷ ấy đã lập gia đình, cũng đã sinh một công chúa nhỏ rất đáng yêu, không tin thì mấy người có thể đi hỏi hoàng thượng thúc thúc xem. . .”

Hỏi hoàng thượng? Bọn họ cũng không có bị điên nha! Mọi người lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó trong đầu, hoài nghi là một chuyện, mở miệng hỏi lại là một chuyện khác, huống hồ người này chính là phu nhân của Ly vương điện hạ, hoàng thượng làm sao lại có thể không biết? Nếu hoàng thượng đã biết thì cũng không cần phải giả bộ nữa rồi.

Chỉ là bọn họ vẫn rất kinh ngạc, không thể tưởng tượng được trên đời này lại có hai người giống nhau đến vậy. . .

“Các vị các vị, mọi chuyện cũng đã chứng kiến rõ ràng, tiểu thể tử nhà chúng ta khoan dung độ lượng, coi như tiểu thiếu gia nhà họ Lý đùa nghịch mà thôi, không so đo nữa, các vị cũng nên trở về đi, Ly vương phủ chúng ta tiễn khách rồi.” Mặc quần gia vội vàng tiến lên hòa giải, sau đó sai hạ nhân tiễn khách.

“Lão phu đa tạ thể tử đã khai ân!” Lý Khuê kéo Lý Nguyên Kỳ chân đã mềm nhũn khom lưng bái biệt đám người Ân Tịch Ly, sau đó vội vã rời đi.

Đám người rảnh rỗi đó vừa đi khuất, Hạ Thiên lập tức nhào về phía Tiểu Phàm: “Tiểu tử thú con giỏi lắm, dám kéo cả mẫu thân xuống nước, xem ta trừng trị con thế nào!”

“Ui da, phụ vương cứu mạng, mẫu thân muốn giết người kìa!” Tiểu Phàm vội vàng núp sau lưng Ân Tịch Ly.

“Còn dám cầu cứu? Tội không thể tha! Ta đánh!” Hạ Thiên nổi giận dưng dưng rượt theo, hai mẹ con kẻ truy người đánh, nhốn nháo hết cả lên.

Ân Tịch Ly bắt đầu nhìn hai mẹ con nàng: “Được rồi, đừng ồn nữa, Tiểu Phàm lại đây, để phụ vương xem coi con có bị thương ở đâu không?”

“Không đâu phụ vương, Tiểu Phàm không có bị thương.” Tiểu Phàm le lưỡi, rất muốn khoa chân múa tay chỉ ra mấy chỗ mình bị thương, nhưng bé là đại Độc Thánh tương lai nha.

“Còn nói không có, con xem chỗ này đã sưng hết lên rồi.” Ân Tịch Ly đau lòng kéo con trai đến gần, xoa xoa lên chỗ bầm tím trên mặt bé, bàn tay khẽ dùng một chút nội lực, nhẹ nhàng xoa: “Thế nào rồi, còn đau lắm không?”

“Không đau nữa rồi, rất thoải mái.” Tiểu Phàm cười hì hì, tiếp tục vô lại tựa vào ngực hắn, không thèm đứng dậy.

Ừm, cảm giác được phụ vương ôm vào lòng thật ấm áp.

“Đáng đời!” Hạ Thiên mắng một câu, ánh mắt có chút hả hê: “Lúc trước mẫu thân đã nói với con, gặp chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, nghĩ trước rồi hãy làm, ai bảo con lại kích động lên như vậy!” Thật ra nàng cũng rất đau lòng, nhưng chỉ vì muốn dạy Tiểu Phàm đạo lý làm người cho nên nàng phải nhẫn xuống.

Tiểu Phàm hừ một tiếng, cũng không lên tiếng, bé cũng rất muốn nhẫn, chuyện gì cũng có thể nhẫn, nhưng người ta coi thường mẫu thân thì thật sự là không thể nhẫn, tiêu chí của bé chính là: Yêu mẫu thân, yêu bạc, yêu độc vật (chất độc). Chuyện gì có liên quan đến mẫu thân thì chính là chuyện đại sự!

“Ồ, con còn không phục à!” Hạ Thiên giơ tay giả vờ định đánh bé, Ân Tịch Ly lại vội vàng nghiêng người che lại: “Được rồi được rồi, nàng không thấy Tiểu Phàm đang bị thương sao? Lại còn âm ỷ nữa! Con trai của Ân Tịch Ly ta sao có thể sợ mấy cái chuyện này, nếu như còn có lần sau thì cứ tiếp tục đánh, có ta ở đây rồi, cho dù trời sập thì cũng có ta chống đỡ, ta sẽ làm chỗ dựa ẹ con nàng!”

Tiểu Phàm đắc ý nhướng mày, hạnh phúc nhìn mẫu thân, chắc, có phụ thân làm chỗ dựa cảm giác thật khác hẳn.

Ân Tịch Ly nói vô tình, nhưng Hạ Thiên nghe lại để ý, trong lòng không khỏi rung động, đây là cảm giác được người khác bảo vệ sao. . . .

Cả nhà ba người bọn họ vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn không phát hiện vẫn còn hai người chưa rời đi, đó chính là Ân Dã Thần và Ân Tử Dương.

Thấy ba người bọn họ ấm áp hòa thuận như thế, Ân Dã Thần nắm chặt bàn tay, rồi lại thả lỏng, rồi lại siết chặt, ánh mắt lảng lảng nhìn theo bóng dáng bọn họ, lại đột nhiên phát hiện mình không đành lòng phá vỡ sự yên bình này.

Không! Không nên như vậy! Hạ Thiên, chẳng phải là nàng ấy không thích hoàng thúc sao?

Nhưng vì sao càng nhìn bọn họ, hắn lại càng cảm thấy bọn họ hòa hợp như thế. . .

Ân Tử Dương thì không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua chỉ cảm thấy cả nhà hoàng thúc thật vui vẻ, đột nhiên nghĩ tới bản thân mình cũng đã đến lúc nên lập phi rồi, mày kiếm lập tức nhíu lại, hắn còn chưa nghĩ tới chuyện này nha, mấy cô nương bây giờ đều gia giáo nề nếp, cho dù phải lập phi thì hắn cũng muốn lấy người nào đó giống như Hạ thần y vậy. . . .

Nghĩ tới đây, mặt hắn khẽ ửng hồng, cảm thấy suy nghĩ của mình cũng quá kinh khủng rồi, hắn vội vàng lắc đầu, cố gắng gạt bỏ cái ý nghĩ không thực tế đó đi.

“À, Dã Thần, Tử Dương, ở lại ăn tối đi!” Rốt cuộc Ân Tịch Ly cũng đã phát hiện hai người bọn họ, hắn quay đầu mỉm cười nói.

“Không được rồi, đa tạ hoàng thúc, nhưng trong phủ vẫn còn một số việc cần được xử lý.” Ân Dã Thần cup mi mắt, nhàn nhạt nói.

“Ừm.” Ánh mắt thâm thúy của Ân Tịch Ly hơi lóe lên, không biết là có tin hay không nhưng hắn cũng không cưỡng cầu nữa mà chỉ chuyển về phía Ân Tử Dương: “Tử Dương thì sao?”

“Được, tam ca, huynh về trước đi, để ở lại chơi với Tiểu Phàm thêm chút nữa.” Ân Tử Dương nói.

“Ừ.” Ân Dã Thần nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa mà chỉ xoay người rời đi.
Ân Tịch Ly lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của hắn, trong đôi mắt đen khê lóe lên một tia đầy ẩn ý.

149. Chương 149: Tiểu Thiên Thiên, Chúng Ta Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi!

Bên trong ngôi miếu hoang tàn đổ nát, từng cơn gió lạnh liên tục ứa vào, gió lạnh xen lẫn ý lạnh giữa hai hàng lông mày khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, từng chút từng chút ăn mòn ý chí.

“Thần. . . con của ta, con nhất định phải sống thật tốt. . .”

“Sống. . . thật tốt. . .”

“Mau chạy đi. . . chạy càng xa càng tốt, đừng bao giờ quay về nữa. . .”

“Mau chạy đi. . .”

“Không, mẹ, chúng ta cùng đi. . .”

“Huhu, mẹ. . . mẹ đừng chết, chúng ta cùng đi, cùng đi.”

“Đừng. . . đừng mà. . . đừng mà!”

Ánh trắng sáng tỏ, Nhậm Diệc đang nằm trên giường bỗng bật dậy, kinh hoảng nhìn bốn phía, lúc này mới giật mình, thì ra chỉ là mơ.

Sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi lại ngầy ngẩn nhìn bóng đêm trước mắt, ánh trắng len lỏi qua khung cửa, tạo nên một khung cảnh mờ mờ ảo ảo, lúc sáng lúc tối.

Đã bao lâu rồi?

Hắn lặng lẽ nhìn dấu vết ẩm ướt trên tay, ánh mắt có chút mờ lung, 20 năm trôi qua, đã bao lâu rồi hắn chưa mơ như thế?

Năm đó, từ sau cái ngày mà hắn rời đi, hầu như đêm nào hắn cũng bị ác mộng khiến cho bưng tỉnh, vốn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp phải cơn ác mộng này nữa, nhưng không ngờ bây giờ nó lại bắt đầu, chẳng lẽ mẫu thân muốn dùng cơn ác mộng để nhắc nhở mình không được quên chuyện này, nhất định phải nhớ rõ? Phải đặt nó vào nơi sâu nhất trong lòng?

Hắn cup mắt, thở một hơi thật dài, vì sao hắn lại tiếp tục mơ thấy cơn ác mộng này? Là vì gặp lại người đó sao?

Nhậm Diệc đứng dậy, tùy tiện khoác đại một tấm áo choàng, sau đó mở cửa phòng, trăng sáng trên cao nhanh chóng chiếu rọi, ánh trắng nhẹ nhàng sáng tỏ, xinh đẹp vô cùng.

Kinh thành. . .

Hắn không nên tới.

Hắn vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với chuyện này, hiện giờ hắn thật sự vẫn không nên tới, nếu không phải vì hai mẹ con nàng. . .

Nhậm Diệc cười khổ một tiếng, yêu thương một người, luôn không kìm lòng được mà dõi theo từng bước chân nàng, cho dù biết rõ là mình không nên tới kinh thành, nhưng hắn vẫn phải tới.

Rốt cuộc là vì sao hắn lại thích nàng chứ?

Là vì khi nàng rơi xuống vách núi, không những có thể chỉ còn lại một nửa cái mạng mà còn rất có thể tàn phế cả đời, thế nhưng nàng vẫn vui vẻ hưng phấn như chưa có gì xảy ra, cứ luôn miệng hét lên ‘trở về, trở về’, vậy nên hắn mới thích nàng sao?

Hay là khi nàng biết đứa bé trong bụng sẽ khiến cho nàng bị người ta nhục mạ coi khinh cả đời, thế nhưng nàng vẫn kiên trì muốn sinh nó ra, vậy nên hẳn mới thích nàng?

Hay là mỗi lần đêm khuya thanh vắng, nàng sẽ ngắm những vì sao trên trời rồi lại nói rằng mình muốn về nhà, vậy nên hẳn mới động lòng với nàng?

Nhưng cho dù là lúc nào thì thích vẫn chính là thích, hẳn không có cách nào phủ nhận, cũng không thể nào kìm chế, bởi vì nàng, cho nên hẳn mới quay về kinh thành, nơi mà hẳn đã nghĩ là mình sẽ không bao giờ bước chân vào nữa.

Lời mẫu thân nói trước lúc qua đời hẳn vẫn luôn nhớ rất rõ, mẫu thân dặn hẳn đừng bao giờ trở về, vĩnh viễn cũng không nên điều tra chuyện gì đã xảy ra năm đó.

Thế nhưng hiện tại, vận mệnh lại sắp đặt khiến hẳn trở về, chẳng lẽ, hẳn thật sự muốn ngồi yên một chỗ, vứt bỏ cơ hội điều tra chân tướng của sự việc năm đó sao?

“Mẹ, người bảo con không cần phải báo thù, nhưng sao con có thể an tâm đây?”

Quả nhiên là không thể an tâm, nếu không thì tại sao đã 20 năm chưa hề nằm mộng, bây giờ vừa trở về kinh thành không lâu thì đã bắt đầu gặp ác mộng rồi?

Đứng dưới ánh trăng, hẳn nhẹ nhàng thở dài, mẹ à, thật xin lỗi, lần này hãy để con tùy hứng một lần đi.

“Sao còn chưa ngủ, đứng đó làm gì vậy?”

Hạ Thiên bước ra từ phòng của Tiểu Phàm, chuẩn bị về phòng mình ngủ thì lại trông thấy Nhậm Diệc đang đứng ngăn người giữa sân nhìn trăng sáng.

Gần đây Tiểu Phàm càng lúc càng nổi tính trẻ con, thường xuyên bắt nàng trước khi ngủ phải kể chuyện cổ tích, tuy thế nhưng nàng cũng rất hưởng thụ cuộc sống như vậy, mà nàng cũng cảm thấy thật kỳ quái, trước kia mỗi lần kể chuyện cổ tích cho Tiểu Phàm nghe trước khi ngủ, bé luôn nói mình đã không còn là trẻ con nữa, không cần phải nghe kể chuyện rồi mới ngủ được, thế mà bây giờ lại cứ quẩn quít bắt nàng kể, Hạ Thiên nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Dĩ nhiên nàng không biết, bởi vì Tiểu Phàm không muốn cho Ân Tịch Ly đến quấy nhiễu nàng, cho nên mới cố gắng chiếm lấy thời gian của nàng mà thôi, bé quả thực là một đứa con mệnh khổ mà, không những phải chăm sóc ấu thân mà còn phải giúp ấu thân đề phòng phụ vương đại sắc lang kia nữa, thật là không dễ dàng mà. . .

“Hả?” Nhậm Diệc cũng hồi thần, nhìn thấy Hạ Thiên thì khẽ mỉm cười: “Tiểu Thiên Thiên cũng chưa ngủ à? Chẳng lẽ là vì nhớ người ta sao?”

Hắn vừa nói vừa nháy nháy mắt với nàng, dáng vẻ như muốn nói ‘nếu nàng thật sự nhớ ta thì cứ nói ra đi’ khiến Hạ Thiên vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng cũng không khách khí mà bước tới, đặt móng ngồi xuống bậc thềm bên cạnh hắn: “Nhậm Diệc à, ta thấy huynh mấy ngày nay thật kỳ quái, có phải là đang có tâm sự gì không?”

Ánh mắt của Nhậm Diệc chợt lóe lên, chẳng lẽ hắn biểu hiện rõ như vậy sao? Xem ra lần sau phải chú ý hơn rồi, hắn cố tình bĩu môi, ra vẻ đáng thương, ai oán nhìn Hạ Thiên, nói: “Bởi vì ta đau lòng. . .”

Khóe miệng Hạ Thiên co giật: “Ta biết rõ huynh đang đau lòng nha.” Trên khuôn mặt kia rõ ràng là có viết dòng chữ ‘ta đang đau lòng, ta đang khổ sở, ta đang rất buồn. . .’ chẳng lẽ nàng có thể không biết sao? Chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra được.

“Ý ta muốn hỏi vì sao huynh lại đau lòng?” Tuy bình thường Nhậm Diệc hay tỏ vẻ bị trời ghét người oán, thế nhưng nàng vẫn có thể nhận ra được lúc này tâm trạng của hắn không tốt.

Từ trước tới giờ, Nhậm Diệc luôn là người theo chủ nghĩa nam tử hán, tuy đôi lúc hắn hay thích làm âm ỹ trước mặt nàng, nhưng càng về sau, Nhậm Diệc gánh vác trách nhiệm chăm sóc cho hai mẹ con nàng và Tiểu Phàm, mấy năm này, nếu không nhờ Nhậm Diệc. . . chỉ sợ trên đời này cũng không có nàng và Tiểu Phàm nữa.

“Ngày nào nàng cũng ở cùng với nam nhân khác, ta có thể không đau lòng sao?” Nhậm Diệc trưng ra vẻ mặt ai oán: “Tiểu Thiên Thiên, nàng có biết nàng là người có mối nối cũ không? Có Ân Tịch Ly rồi thì vứt ta sang một bên!”

Khóe miệng Hạ Thiên co giật: “Nhậm Diệc, huynh đang hoảng một chút đi, người ta đang nói chuyện nghiêm túc mà!”

“Tiểu Thiên Thiên, ta và nàng mà cũng có thể nói chuyện nghiêm túc sao? Chẳng lẽ trong mắt nàng, chuyện của ta không hề quan trọng sao? Chẳng lẽ chuyện lớn trong lòng ta, so với trần châu, bảo bối còn quý hơn, đối với nàng lại không phải là chuyện quan trọng sao?” Nhậm Diệc đau lòng muốn chết, hai tay ôm ngực, đáng vẻ giống hệt như nàng Tây Thi ôm ngực khổ sở vậy.

“Ngừng ——!” Hạ Thiên đau đầu cắt đứt lời hắn: “Được được được, ta biết rõ chuyện của huynh rất quan trọng, so với chủ tịch Mao tiến đánh Nhật Bản còn quan trọng hơn nhiều.”

“Ồ, nàng biết là tốt rồi.” Khóe môi Nhậm Diệc cũng cong lên, cười híp mắt nói: “Tiểu Thiên Thiên, chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi. . . Chúng ta cùng đến thảo nguyên hái nấm, đến Thổ Phiên [1] dựng lều vải, ban ngày chăn trâu, vắt sữa dê, tối đến ngắm trăng, ngắm sao, nàng xem cuộc sống như vậy có phải là rất tốt đẹp không?”

[1] Thổ Phiên (hay còn gọi là Thổ Phồn): một vương quốc từng thống trị Tây Tạng, khống chế gần như toàn bộ con đường tơ lụa suốt từ thế kỷ 6 đến thế kỷ 9. Dân tộc Thổ Phiên là dân tộc thiểu số ở cao nguyên Thanh Tạng.

150. Chương 150: Có Thích Ta Hay Không?

Hạ Thiên khẽ gật đầu: “Ừ, quả thật là rất tốt đẹp.”

Đôi mắt Nhậm Diệc sáng ngời: “Thật không? Nàng cũng hiểu được phải không? Vậy chúng ta cùng đi nhé, bây giờ xuất phát luôn đi!”

Hạ Thiên choáng váng: “Ta nói này Nhậm Diệc, huynh quên mất Tiểu Phàm rồi sao? Dám không mang theo Tiểu Phàm, ta còn chưa chán sống đâu.”

Nhậm Diệc bất mãn lắm bầm một tiếng: “Chỉ sợ tên nhóc kia bây giờ đã có phụ vương, quên mất sư phụ là ai rồi.”

“Không đâu, huynh yên tâm đi, vừa rồi Tiểu Phàm còn nói với ta, gần đây không thấy huynh, nó còn đang nghĩ không biết có phải là huynh đang bận cái gì không đấy.” Hạ Thiên làm như huynh đệ tốt, vỗ vỗ bả vai an ủi hắn: “Nhưng mà Nhậm Diệc này, hai ngày nay huynh làm sao thế? Hở ra một tí là lại giận người, nhú mày, trước giờ ta chưa từng thấy huynh như vậy.”

Trực giác của nàng cho biết, chắc hẳn trong lòng Nhậm Diệc nhất định là có chuyện gì, chỉ là hình như Nhậm Diệc không muốn nói với bọn họ.

Đúng rồi, chẳng lẽ huynh ấy đã thích cô nương nào rồi sao? Chẳng lẽ thật sự đã gặp được người trong lòng, chẳng lẽ người có thể khiến cho đại Độc Thánh trở nên rầu rĩ không vui đã xuất hiện rồi sao?

Hạ Thiên cảm thấy khả năng này rất lớn, chắc chắn là cô nương kia cảm thấy Nhậm Diệc mồm mép trơn tru, cho rằng hắn là công tử phong lưu nên không muốn ở bên cạnh hắn, cho nên bây giờ hắn mới khổ sở buồn bực như vậy.

Hạ Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, aizz, Nhậm Diệc này cái gì cũng tốt, nhưng cái chính là quá đào hoa, nếu như hắn lớn lên trông xấu xí một chút thì vận đào hoa cũng sẽ không kéo đến rồi, nhưng rốt cuộc thì hắn

lớn lên đã đẹp trai như vậy, một khi đã bước chân vào tình trường thì con gái cứ ùn ùn kéo đến, cho dù hấn không cố ý thì cũng đã bị gán cái mác phong lưu rồi.

“Haha, tiểu Thiên Thiên, nàng cảm thấy ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Nhậm Diệc buồn cười gầy gầy chớp mũi nàng: “Trên đời này làm sao có thể có chuyện gì khiến cho Nhậm Diệc ta xao động, nàng nói có đúng không?!”

“Stop . . . đừng có bảnh chọe.” Hạ Thiên liếc mắt khinh thường, nàng mới không thêm tin hấn đâu.

“À đúng rồi Nhậm Diệc, quen biết lâu như vậy mà ta còn không biết quê của huynh ở đâu, ta nhớ hình như huynh đã từng nói với ta huynh là người Kinh Hoa, chẳng lẽ huynh cũng là người kinh thành?” Hạ Thiên chợt nhớ tới vấn đề này.

Nụ cười trên mặt Nhậm Diệc như cứng lại, có chút gượng ép: “Không, ta đâu phải là người Kinh Hoa, ta là người Hoài Giang, cha ta là một ngư dân.”

“Hả? Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?” Hạ Thiên vỗ đầu một cái rồi lại bất đắc dĩ nói: “Aiz, quả nhiên là già rồi, cứ quên cái nọ quên cái kia, mà này, huynh nói nhà huynh đều là ngư dân, vậy tại sao huynh lại biết dùng độc? Lại còn ở trong cái sơn cốc kia nữa?”

Nhậm Diệc nhìn nàng một cái rồi mới từ từ nói: “Hoài Giang thường bị lũ lụt, mười năm trước có một cơn lũ rất lớn, cha mẹ ta bị nước cuốn đi, cũng không bao giờ trở về nữa.”

“Ồ . . . thật xin lỗi.” Hạ Thiên khẽ giật mình, vội vàng nói xin lỗi: “Ta không biết. . .” Sớm biết thì đã không hỏi điều này rồi.

“Không có gì.” Nhậm Diệc mỉm cười nói: “Chuyện đã qua lâu rồi, lúc ấy cả thôn đều bị nhấn chìm, chỉ có vài người sống sót, mà lúc đó cha nuôi của ta không biết từ đâu đến, sau đó thu nhận ta, đưa ta tới sơn cốc kia.”

Hấn nói rất nhẹ, nhưng Hạ Thiên vẫn cảm giác được nỗi cô đơn trong lời nói kia: “Vậy là cha nuôi đã dạy huynh dùng độc?”

Nhậm Diệc lắc đầu: “Không, là ta tự học, cha nuôi không biết dùng độc, ông ấy chỉ dạy võ công cho ta, sau khi học hết võ công, bởi vì nhàm chán cho nên ta mới nghiên cứu về các loại độc.”

“Tự học sao? Huynh thật lợi hại!” Hạ Thiên cảm thấy vô cùng bội phục, tự học thành tài! Không có ai dạy mà vẫn có thể học tốt như vậy, quả thực là thiên tài.

“Haha . . .” Nhậm Diệc cười, mắt phượng nhìn Hạ Thiên chăm chú, giọng nói tràn ngập quyền rũ: “Thế nào? Tiểu Thiên Thiên cảm thấy ta rất lợi hại sao?”

“Đúng vậy, rất lợi hại.” Hạ Thiên thành thật nói, nếu bắt nàng phải tự học từ một mớ ngổn ngang chưa bao giờ nhìn thấy, nàng tình nguyện ở nhà làm sâu gạo, hàng ngày hết ăn rồi lại nằm, có người bao nuôi là một chuyện vô cùng hạnh phúc nha.

“Vậy tiểu Thiên Thiên có thích ta hay không?” Nhậm Diệc từ từ nhích đến gần nàng, đôi mắt hoa đào lóe lên tia sáng mỉa mai, trong nháy mắt trở nên phong tình vạn chủng.

“Khụ khụ. . .” Hạ Thiên bị câu hỏi của hấn làm sặc, “Nhậm Diệc, huynh đừng có trêu ta . . . haha. . .”

Nhậm Diệc bất đắc dĩ thở dài, cái người này, rốt cuộc thì khi nào nàng mới có thể thật sự hiểu được tâm ý của hấn đây?

“Này, Nhậm Diệc.” Hạ Thiên đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hấn, sau đó nhìn từ trên xuống dưới, bắt đầu đánh giá.

“Làm sao vậy? Làm gì mà nhìn ta ghê thế?” Nhậm Diệc sờ sờ mặt mình, trên mặt hấn dính cái gì sao?

“Đừng nhúc nhích!” Hạ Thiên kéo bàn tay đang định sờ lên mặt của hấn, sau đó ghé sát vào mặt Nhậm Diệc, cau mày quan sát.

Nhậm Diệc tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu Thiên Thiên, rốt cuộc là nàng đang làm gì vậy?”

Hạ Thiên chăm chú quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của Nhậm Diệc: “Nhậm Diệc à Nhậm Diệc, hôm nay ta mới phát hiện, huynh có vẻ giống một người. . .”

“Hả? Giống ai?” Nhậm Diệc nghe nàng nói xong cũng mơ màng, trong lòng bỗng nổi lên nghi ngờ.

“Giống Ân Tử Dương!” Hạ Thiên nói ra đáp án một cách chắc chắn, sau đó còn gật đầu khẳng định: “Đúng rồi, huynh rất giống Ân Tử Dương!”

“ . . .” Nhậm Diệc nhìn nàng, xoa xoa mặt mình: “Nàng nói, ta giống Ân Tử Dương?”

“Đúng vậy!” Hạ Thiên cười nói: “Không nhìn kỹ thật sự là không biết, Tử Dương có một đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người, mặc dù huynh không có dáng vẻ phong tình vạn chủng giống như Tử Dương, nhưng đôi mắt hoa đào này, chính là thế này, cả thế này nữa, Ân Tử Dương có một cái nốt ruồi ở đây, huynh xem, huynh cũng có này.”

Nàng chỉ vào nốt ruồi nho nhỏ không nhìn thấy rõ ở phía dưới vành tai của Nhậm Diệc, cười nói: “Xem này, đúng rồi, lại nói, hai người thật sự có điểm giống nhau như vậy, hôm nào ta dẫn huynh đi gặp hắc hắc?”

Nhậm Diệc thấp giọng cười cười, hàng mi dài che phủ đôi mắt, cũng giấu đi cảm xúc thâm trầm của hắn, chỉ thấy hắn khẽ gật đầu, nói: “Được.”

“Haiz, quyết định như vậy đi, vừa hay sáng mai hắc hắc sẽ tới đây, đến lúc đó ta giới thiệu để hai người làm quen, nói không chừng kiếp trước hai người là huynh đệ đấy!”

Hạ Thiên đắc ý cười hề hề nói, hoàn toàn không để ý một tia sáng vừa lóe lên trong đôi mắt hắn, đôi mắt có chút ẩm ướt.

“Cũng đã muộn rồi, nàng đi nghỉ đi.” Nhậm Diệc ngẩng đầu, nhìn trăng sáng đang treo nơi đỉnh đầu xa xa, nhẹ nhàng nói.

“Ừm, ta đi ngủ trước đây, kỳ thực, có một số việc không cần phải nghĩ nhiều như vậy, nữ nhân thôi mà, chỉ cần huynh muốn là sẽ có, cần gì phải ủ rũ không vui như vậy? Huynh đệ à, mỹ nữ trong thiên hạ nhiều vô số, đừng dại dột treo cổ mình dưới một gốc cây!”

Hạ Thiên cười hì hì, ngáp dài nói: “Ta đi đây!”

Nàng phát phát tay rồi bước đi dứt khoát, để lại sau lưng Nhậm Diệc chỉ biết cười khổ.

Nha đầu này, nàng cho rằng đạo này tâm tình của hắn không tốt là vì không theo đuổi được nữ nhân sao? Cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ như vậy.

Hắn cười, nâng mắt nhìn lên bầu trời xa xăm vô định, khóe mắt lại có chút ẩm ướt, một giọt lệ trong suốt tựa như ánh sao bỗng lặng lẽ rơi, dường như muốn bao phủ lên toàn bộ thế giới, bên tai lại như đang có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, tựa như chiếc lông vũ cứ lẳng lẳng quanh quẩn trong đầu hắn.

“Haha, mau nhìn này, mau nhìn này, hai đứa nó không hổ là huynh đệ ruột, ngay cả nốt ruồi cũng giống nhau như đúc. . .”

“Nói vậy, cái này mà là nốt ruồi gì, theo trầm thấy thì đó là một cái bớt, chỉ có điều hơi nhỏ mà thôi. . .”

151. Chương 151: Hai Tên Ngốc

Hôm sau, Ân Tử Dương đúng hẹn đã chạy tới Ly vương phủ điểm danh, hắn và Tiểu Phàm rất thích chơi với nhau, bình thường không có chuyện gì thì lại chạy đến Ly vương phủ tìm Tiểu Phàm chơi đùa, nhìn hắn chơi với Tiểu Phàm khiến Ân Tịch Ly cảm thấy Ân Tử Dương dường như là một hoàng tử, sao lại thích chơi với trẻ con như vậy, nhưng ai bảo con mình thích chơi với người ta chứ, vậy nên hắn cũng chỉ có thể mặc kệ Ân Tử Dương mà thôi.

Nhưng mà Ân Tử Dương lại cảm thấy Tiểu Phàm không giống mấy đứa trẻ khác, Tiểu Phàm đặc biệt rất thông minh, đối với một số chuyện, suy nghĩ của bé cũng trưởng thành không kém gì người lớn, càng chơi với Tiểu Phàm hẳn lại càng phát hiện, Tiểu Phàm thật sự có rất nhiều điểm khiến cho người ta phải giật mình kinh ngạc.

Nhưng mà hôm nay lúc Ân Tử Dương đến, ngoại trừ mang theo một vài món đồ chơi nho nhỏ cho Tiểu Phàm thì trên tay còn cầm theo một giỏ thuốc lớn.

Hạ Thiên nhìn giỏ thuốc, bên trong còn có một vài vị thuốc vẫn chưa được sao lên, bốc mùi khó ngửi, nàng không khỏi cảm thán, vẫn là hiện đại tốt hơn, thuốc tây đơn giản, chỉ cần nuốt một cái rồi uống nước là xong, chả có vị gì, còn mấy loại thuốc đông y này. . .

“Thất ca bị bệnh à? Sao lại uống thuốc nhiều như vậy?” Tiểu Phàm nhú mày, hiển nhiên là cũng bị mùi của mấy vị thuốc kia làm khó chịu.

“Không phải ta, là tam ca.” Ân Tử Dương đặt đồng thuốc sang một bên rồi giải thích: “Ta mới từ hoàng cung trở về, đây là thuốc của bên thái y viện đưa cho tam ca, ta tiện đường nên mang về thôi.”

“Hả? Tam ca bị bệnh?” Tiểu Phàm nhớ rất rõ cái người luôn lạnh lùng nhưng đối với mình thì lại rất dịu dàng kia, Ân Dã Thần thoát nhìn không phải là người yếu ớt như vậy nha, hôm qua thấy hắn vẫn còn khỏe mạnh, sao chỉ mới một buổi tối đã ngã bệnh rồi?

Nghe vậy, trên mặt Ân Tử Dương có chút quái dị, nhìn hai mẹ con đang tò tò theo sau mình, hắn khẽ thở dài: “Thật ra là do hôm qua đã ăn cái món sủi cảo kia.”

“Sủi cảo?” Hạ Thiên và Tiểu Phàm liếc mắt nhìn nhau: “Không phải chứ? Làm gì mà ăn một tô sủi cảo lại ngã bệnh?”

Ân Dã Thần này cũng quá yếu ớt rồi. . . Đây là suy nghĩ trong đầu hai mẹ con nàng.

“Aiz, các người không biết, từ nhỏ tam ca đã không ăn cay được, nếu ăn vào sẽ bị tiêu chảy, vậy nên chỉ nhìn chứ không thể ăn.” Ân Tử Dương chỉ chỉ vào đồng thuốc kia: “Mấy cái này là thuốc cầm tiêu chảy, thái y bảo ta mang về để cho tam ca uống.”

“Không ăn cay được?” Hạ Thiên có chút kinh ngạc: “Không phải chứ? Sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Ân Tử Dương bất đắc dĩ gật đầu: “Từ bé tam ca đã như thế, thái y cũng không trị được, chẳng qua cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ cần không đụng đến những món cay thì cũng không sao, cho nên hôm qua mới. . .”

Kỳ thực lúc ấy hắn cũng tính cẩn tam ca lại, nhưng mà lúc ấy hắn quá mức kinh ngạc, kinh ngạc đến quên cả việc phải ngăn cản, tới khi hắn bình tĩnh lại thì tam ca cũng đã ăn xong rồi.

Tiểu Phàm có chút áy náy, cúi đầu nói: “Đều tại đệ không tốt, là do đệ đã gọi sủi cảo chua cay cho tam ca. . .”

Tuy lúc đầu mục đích bé trở về đây là muốn trả thù ả thân, nhưng lại nghe phụ vương nói, ả nữ nhân Hướng Linh Lung kia đã chết rồi, hơn nữa hôm qua tam ca còn ra mặt giúp bé, trong lòng bé đã không còn ghét Ân Dã Thần nhiều như lúc đầu nữa, bây giờ lại biết mình hại người ta bị bệnh, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

“Ai da, thật ra thì cũng không có gì đâu, chỉ cần vài ngày là sẽ khỏi thôi.” Ân Tử Dương vội vàng an ủi.

“Như vậy đi, mẫu thân, chúng ta cũng theo thất ca đến thăm tam ca đi.” Tiểu Phàm đột nhiên nói.

Hạ Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy mình hại người ta như vậy, nếu không đến thăm một chút thì. . . quả thực là hơi quá đáng, vì thế nàng cũng gật đầu: “Được, chúng ta đi thôi.”

Ân Tử Dương cười cười: “Nếu tam ca biết các người đến thăm, huynh ấy nhất định sẽ rất vui, vậy chúng ta đi thôi.”

“Được!” Tiểu Phàm lập tức nhảy xuống ghế, chuẩn bị xuất phát.

“À phải rồi, chờ chút đã, ta đã nói với Nhậm Diệc hôm nay sẽ cho hắn gặp ngươi.” Hạ Thiên nói, nhưng mà sáng sớm nay đã không thấy Nhậm Diệc, chẳng biết hắn đã đi đâu rồi, tối qua rõ ràng đã nói vậy mà bây giờ lại bỏ đi, cũng chẳng biết là hắn đã đi đâu nữa.

“Mẫu thân, người yên tâm đi, sư phụ cũng không bỏ chạy đâu, lúc khác gặp cũng được mà, chúng ta đến thăm tam ca trước đi.”

“Ừm, vậy cũng được, chúng ta đi thôi.” Hạ Thiên cảm thấy con trai nói có lý, vậy nên cũng không thêm quan tâm đến Nhậm Diệc nữa, cứ thế nắm tay con trai, kéo nhau đến phủ tam hoàng tử.

“Nhưng mà Tử Dương à, ta thấy tam ca của ngươi cũng ngộ thật đấy, ăn cay mà lại bị bệnh.” Hạ Thiên vừa đi vừa nghi ngờ nói.

“Đúng nhỉ, ta cũng không rõ nữa, nhưng từ nhỏ huynh ấy đã thế rồi.” Ân Tử Dương vừa cười vừa nói, hắn cũng đã sớm nhìn mãi thành thói quen, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng thì hắn cũng không cảm thấy lo lắng.

“Ngươi và Dã Thần là cùng một mẹ. . . à, ý ta là cùng một mẹ ruột sinh ra à?” Hạ Thiên thấy Ân Tử Dương hầu như toàn ở bên cạnh Ân Dã Thần, cùng đến cùng đi, chắc là cũng cùng một mẹ ruột sinh ra. Aiz, ai bảo hoàng thượng lại có nhiều vợ như vậy. . .

“Ừ, tam ca và ta đều cùng mẫu phi, nhưng mẫu phi đã qua đời, từ bé ta và tam ca đã làm con thừa tự của Nhân phi, cũng lớn lên trong cung của Nhân phi.” Ân Tử Dương giải thích, từ bé hắn cũng chưa từng nhìn thấy mẹ ruột, bởi vậy khi nhắc đến mẹ ruột thì hắn cũng không có cảm giác gì nhiều.

“Ra là thế.” Chẳng trách có nhiều anh em* như vậy mà Ân Dã Thần chỉ thân với mỗi Ân Tử Dương, có lẽ hắn cũng đau lòng vì em trai mình vừa sinh ra đã không còn mẹ. “Vậy Nhân phi đó có đối xử tốt với huynh đệ các ngươi không?”

(* sẵn tiện nói một chút, chỗ này QT là huynh đệ, nhưng câu này là suy nghĩ của HT, mà HT là ng HĐ nên M để là anh em, còn lúc HT nói chuyện vs người ở CD thì vẫn để là huynh đệ bt' nhé, cũng có mấy từ nữa tương tự như vậy, nên đừng thắc mắc tại sao có chỗ M để gọi theo cách HĐ =>)) lẽ ra nên notes từ trước r' mà lười quá, nay nổi hứng nên giải thích luôn)

Hạ Thiên đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, trước giờ mẹ kế không bằng mẹ ruột, dù sao bọn họ cũng chỉ là con thừa tự, chỉ sợ không được chăm sóc cẩn thận như mẹ ruột.

Nghe vậy, Ân Tử Dương khẽ trầm mặc, lại có chút do dự.

Hạ Thiên thấy hắn như vậy thì nghi ngờ hỏi: “Nhân phi đó không đối xử tốt với các ngươi sao?”

Ân Tử Dương lắc đầu: “Không, mẫu phi đối xử với tam ca tốt lắm, vẫn luôn thương yêu tam ca.” Hắn cười cười: “Chỉ có điều, đôi lúc mẫu phi sẽ hơi nghiêm khắc.”

Đối với Ân Dã Thần rất tốt? Đây là câu trả lời gì vậy? Hạ Thiên thấy được sự cô đơn trong mắt hắn, lại như đã hiểu ra điều gì, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Bà ấy đối xử tốt với Dã Thần, nhưng đối xử không tốt với ngươi sao?”

Quả nhiên, nghe thấy câu hỏi này, Ân Tử Dương lại trầm mặc một chút, sau đó hắn khẽ cười, trong nụ cười lại có chút ưu thương: “Chắc là vì tam ca giỏi hơn ta.”

Hạ Thiên có chút không đành lòng mở miệng hỏi tiếp, nàng chỉ lắc đầu, an ủi nói: “Tử Dương, thật ra ngươi cũng rất giỏi, ngươi đừng đau khổ như vậy.”

Ân Tử Dương nhìn nàng cười cười: “Ta không có đau khổ, mẫu phi đối xử tốt với tam ca, tam ca lại đối xử với ta rất tốt, còn có cả hoàng thúc nữa, như vậy là đủ rồi.”

“Còn có đệ nữa!” Tiểu Phàm trèo lên người hắn: “Thất ca yên tâm, từ nay về sau Tiểu Phàm sẽ yêu thương huynh!”

“Hai tên ngốc này!” Hạ Thiên đau lòng cười mắng một câu, trong lòng lại âm thầm cảm thán, Tử Dương có được tâm tính như vậy thật sự là rất hiếm, ở trong hoàng thất nhưng không vì sự đổ kỵ mà làm con người biến chất. Thật ra hắn là một người không tệ.

Bóng dáng ba người từ từ biến mất khỏi Ly vương phủ, nhưng chẳng ai phát hiện, trên lầu Minh Ngọc các có một bóng người đang lặng lẽ nhìn bọn họ rời đi, cho đến khi bọn họ đi khuất, hắn vẫn đứng đó nhìn lâu thật lâu.

Gửi thanks

152. Chương 152: Hôn Trộm

Phủ tam hoàng tử.

Đây là một nơi rất thanh tĩnh, nơi này có một hồ nước nhỏ trong vắt, những tia nắng ấm áp lần theo khe cửa nhẹ nhàng rơi xuống, soi sáng cả một khoảng sân tĩnh lặng.

Phủ của Ân Dã Thần cũng giống như phủ của người khác, an tĩnh đến đậm đặc.

“Sao các người. . . lại đến đây?”

Ân Dã Thần kinh ngạc nhìn hai mẹ con Hạ Thiên đang tiến tới, trong lòng cảm thấy bối rối, lại càng cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.

“Thất ca nói tam ca bị bệnh cho nên Tiểu Phàm và mẫu thân tới thăm huynh.” Tiểu Phàm chạy đến bên giường, tiện tay đem giỏ trái cây đặt ở bên cạnh: “Mẫu thân nói người bệnh thường muốn ăn hoa quả, Tiểu Phàm dùng tiền riêng để mua chút táo cho tam ca đấy!”

Khóe miệng Hạ Thiên giật nhẹ một cái: “Tiểu tử thú vị, cái gì mà tiền riêng, bây giờ con lại còn biết lén lút giấu tiền riêng nữa à?”

Tiểu Phàm liếc mắt nhìn nàng: “Mẫu thân, người chẳng hiểu gì cả, người ta nói như vậy thì tam ca mới vui, nếu như tam ca vui thì mới đem số bạc mua táo trả lại cho Tiểu Phàm chứ. . .”

Ân Dã Thần: “. . .”

Ân Tử Dương: “. . .”

Hai huynh đệ không biết nói gì, chỉ có Hạ Thiên sờ sờ cằm, vỗ đầu một cái rồi nói: “Ừ nhỉ, nói có lý, vậy tí nữa tam ca của con hỏi con mua táo hết bao nhiêu. . . con nhớ phải nói với hắn là mười lượng bạc nhé!”

“Vâng, con sẽ không nói cho tam ca biết số táo này chỉ có hai lượng bạc đâu.”

Hai mẹ con vô lương hoàn toàn quên mất vẫn còn hai người nữa đang ở trong phòng, cứ thế thản nhiên mà thương lượng trước mặt bọn họ.

Ân Tử Dương cảm thấy buồn nôn, hai mẹ con này cũng quá ác liệt rồi, lại dám lừa gạt trắng trợn như vậy! Cái này còn chưa tính, lừa gạt mà lại giống như sợ người khác không biết, cứ thế mà nói oang oang trước mặt bọn họ.

Ân Dã Thần thì chỉ cười cười, đừng nói là mười lượng bạc, chỉ cần bọn họ mở miệng, cho dù là mười vạn lượng thì hắn cũng sẽ cho, nhưng mà, chỉ sợ là bọn họ không cần hoặc không muốn mà thôi.

“Tam ca, thật xin lỗi, Tiểu Phàm không biết huynh không thể ăn cay.” Tiểu Phàm đột nhiên lặng lẽ nói lời xin lỗi.

Sắc mặt Ân Dã Thần có chút tái nhợt, hắn tựa nửa người vào thành giường, dáng vẻ có chút yếu ớt, từ lúc đến kinh thành, số lần Tiểu Phàm gặp Ân Dã Thần cũng không nhiều, cũng chỉ có bốn năm lần, nhưng lần nào gặp thì hắn đều có dáng vẻ cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ*, lãnh khốc tà mị, bề ngoài chúng sinh, có bao giờ trở nên yếu ớt như vậy đâu?

(* quân lâm thiên hạ: nôm na là người đứng đầu thiên hạ)

Trong lòng Tiểu Phàm cảm thấy có chút áy náy, dù sao thì tâm tính vẫn là một đứa trẻ, thích mềm không thích cứng, ngày thường vẫn luôn nhìn thấy hấn mạnh mẽ, bây giờ dĩ nhiên là không quen nhìn dáng vẻ yếu ớt của hấn rồi.

Trong mắt Ân Dã Thần hiện lên một chút ánh sáng nhu hòa, khoe môi khê cong lên, nói: “Không sao đâu.”

“Tam ca, hay để Tiểu Phàm kể chuyện cho huynh nghe nhé.” Tiểu Phàm trèo hai ba cái đã bò được lên giường của Ân Dã Thần, “Mẫu thân kể cho đệ rất nhiều chuyện, bây giờ đệ cũng kể lại cho huynh nghe nhé!”

Hạ Thiên liếc mắt nhìn Ân Dã Thần, vội vàng nói: “Tiểu Phàm, đừng ồn ào, tam ca của con đang bệnh, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không thể quấy rầy người ta.”

“Mẫu thân, đây không phải là quấy rầy, đây là con đang kể chuyện cho tam ca nghe trước khi đi ngủ mà!” Tiểu Phàm phản bác.

Ân Dã Thần nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Đừng ngại, cứ để cho Tiểu Phàm kể đi.”

Hạ Thiên không nói gì nữa, mấy cái người này, Tiểu Phàm hư là tại bọn họ đấy! Có đôi khi nàng thật hoài nghi, rốt cuộc Tiểu Phàm là con trai của ai, tại sao mọi người đều xem tên nhóc này như bảo bối thể? Hoàng thượng cũng vậy, thái hậu cũng vậy, Nhậm Diệc cũng vậy, mà ngay cả Ân Dã Thần cũng vậy.

Nàng thật không biết là nên cười hay nên khóc, rõ ràng là con trai của nàng, vậy mà tại sao nàng lại có cảm giác như Tiểu Phàm là con của bọn họ vậy?

“Đệ kể cho huynh chuyện ‘Tây Du Ký’ nhé!” Tiểu Phàm không nói hai lời đã thao thao bất tuyệt, bé là một đứa trẻ có trí nhớ siêu phàm, Hạ Thiên chỉ cần nói một lần thì đã nhớ rất rõ, đúng là có bản lĩnh gặp một lần là sẽ không bao giờ quên.

Tiểu Phàm say sưa kể, Ân Dã Thần và Ân Tử Dương cũng say sưa lắng nghe, mà nàng thì lại cảm thấy buồn ngủ, đối với một người đã xem ‘Tây Du Ký’ cả chục lần, thậm chí có thể thuộc lòng mà nói, thật sự là ngay cả một chút hứng thú để nghe cũng không còn nữa, chỉ trong chốc lát, nàng đã gục đầu xuống bàn ngủ mất.

“Suyt!” Ân Dã Thần đột nhiên che miệng Tiểu Phàm, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân đệ ngủ rồi, để lần sau kể tiếp nhé?”

Tiểu Phàm chớp mắt mấy cái, lúc này mới thấy Hạ Thiên đã ngủ gật mất rồi, bé ngoan ngoan gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Ân Dã Thần nháy mắt với Ân Tử Dương, lông mày Ân Tử Dương hơi giật giật, đi tới ôm lấy Tiểu Phàm, nói khẽ: “Chúng ta ra ngoài chơi đi!”

“... Hả? À, được!” Tiểu Phàm có chút do dự, trong mắt bé, mẫu thân tuyệt đối không thể ở chung một phòng với bất kỳ nam nhân nào, bởi vì điều này rất nguy hiểm!

Nhưng mà, nghĩ tới bây giờ Ân Dã Thần cũng đang bị bệnh, chắc là không thể làm gì mẫu thân chứ? Vì vậy, bé chỉ do dự trong chốc lát rồi đồng ý.

Hạ Thiên ngủ rất say, cũng không biết Tiểu Phàm và Ân Tử Dương đã rời đi, bây giờ trong phòng chỉ còn lại mình nàng và Ân Dã Thần, đêm qua Ân Dã Thần bị tiêu chảy đến mệt lả, cho dù là người có võ công cao cường thì cũng không thể nào chống lại cái chuyện ‘cấp bách’ này, cũng may hôm nay uống thuốc xong thì cảm thấy đỡ hơn nhiều, cộng thêm việc hấn dùng nội lực áp chế nên bây giờ cũng không sao rồi.

Lặng lặng ngắm Hạ Thiên đang ngủ say, ánh mắt Ân Dã Thần có chút hoảng hốt, dường như đang nhớ về bảy năm trước, giữa bọn họ hình như không có loại cảm giác âm áp mập mờ thế này. Hấn không chỉ hối hận một lần, hấn hận mình vì sao lúc trước lại tin tưởng Hưởng Linh Lung, khiến cho nàng bị tổn thương nặng nề đến mức không thể nào bù đắp lại được nữa, càng hận chính mình vì sao lúc trước mục đích tiếp cận nàng là vì Hưởng Linh Lung?

Từ lúc đầu cố ý tiếp cận, cho đến cuối cùng lại không kìm lòng được mà bị nàng hấp dẫn, hấn còn nghĩ, nếu sau khi hấn thật sự hiểu được lòng mình mà chạy đến thừa nhận với nàng, có lẽ bây giờ bọn họ sẽ hạnh

phúc biết bao.

Thế nhưng, tất cả đã quá muộn rồi.

Nàng đã có Tiểu Phàm . . . Tiểu Phàm của hoàng thúc . . .

Lẽ nào hắn thật sự đã đánh mất nàng sao? Hắn không cam lòng, nàng đã ngầm đồng ý gả cho hắn, sao bây giờ có thể ở bên cạnh hoàng thúc? Cho dù đã có Tiểu Phàm thì sao, chỉ cần nàng nguyện ý ở bên cạnh hắn, cho dù phải mang tiếng xấu trong thiên hạ, bị người đời xem thường, hắn cũng chỉ muốn nàng, hắn sẽ yêu thương Tiểu Phàm như con ruột, chỉ cần nàng nguyện ý.

Lặng lẽ thở dài một tiếng, hắn bước xuống giường, bước chân nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng nhìn Hạ Thiên chăm chú, sau đó lại từ từ bước đến bên cạnh nàng.

Dáng vẻ của Hạ Thiên cũng không phải là đẹp, nhưng khuôn mặt nàng xinh xắn, cái mũi nhỏ xinh mỗi lần không vui thì sẽ nhăn lại, lông mi dài như cánh quạt, thỉnh thoảng khẽ rung động, còn có cặp mắt kia nữa, một khi mở ra thì trong sáng như sao, so với ngôi sao trên trời thì còn lấp lánh hơn, phẳng phất như chứa đầy hào quang rực rỡ, khiến cho trời đất như bị lu mờ trước đôi mắt của nàng.

Nàng là một cô gái đặc biệt, giống như Định Hải Thần Châm (gậy như ý) của Tôn Ngộ Không trong truyện ‘Tây Du Ký’ mà Tiểu Phàm vừa kể, lúc nào cũng tồn tại trong lòng hắn, nếu không phải là nàng thì chẳng có kẻ nào có thể xoay chuyển được.

Ân Dã Thần ngồi xuống bên cạnh Hạ Thiên, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, cho dù là mười năm, trăm năm, ngàn năm, hay vạn năm vẫn thế.

“Hạ Thiên, Hạ Thiên, Hạ Thiên. . .” Ân Dã Thần thấp giọng nỉ non, gọi lên cái tên mà không biết bao nhiêu lần hắn từng muốn gọi nàng như vậy, nhưng khi mở miệng, lại trở thành ‘Linh Lung’.

Hắn rất hối hận, sai lầm lớn nhất của hắn chính là lúc trước đã buông tay nàng.

Nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn tựa như lông vũ, chậm rãi chạm vào bờ môi đang hé mở của nàng, trong lòng Ân Dã Thần khẽ run lên, hắn đã muốn làm vậy từ rất lâu rồi, mãi cho đến tận bây giờ.

So với trong tưởng tượng của hắn, nàng còn tốt đẹp hơn nhiều, khiến cho hắn khó có thể quên được, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, tựa như kiếp trước kiếp này, sự xuất hiện của hắn cũng chỉ vì muốn tìm kiếm hình bóng nàng, còn nàng là người mà cuộc đời này hắn yêu thương nhất.

Ân Dã Thần thỏa mãn thở dài một hơi, môi của nàng thật mềm mại, hắn có chút không nỡ buông ra, nhưng lại không thể không buông.

Hắn có chút bất đắc dĩ, lưu luyến rời khỏi bờ môi ấy, lúc ngẩng đầu thì lại đột nhiên khẽ giật mình, có chút sững sờ nhìn chằm chằm vào Hạ Thiên đang mở mắt.

Ân Dã Thần âm thầm cười khổ, là bởi vì bệnh hay là vì nàng, lại khiến hắn không thể nào phát hiện được nàng đã tỉnh.

Thật ra thì Hạ Thiên cũng vừa mới tỉnh lại, có lẽ là vì ánh mắt của hắn quá đổi nóng bỏng, hoặc cũng có thể là do mình không thể tả lòng cảnh giác khi ở bên cạnh hắn, vậy nên lúc Ân Dã Thần hôn lên môi thì nàng đã tỉnh.

Nhưng vừa tỉnh lại thì lại lập tức ngây người.

Ân Dã Thần lại. . . hôn, hôn nàng?

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy đất trời rung chuyển, đôi mắt mở to như thể rất khó tin: “Người, người. . . ta. . .”

Sắc mặt Ân Dã Thần chợt có chút ửng đỏ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, hắn tiếp tục lặng lẽ nhìn nàng, không nói một lời.

Hạ Thiên bật dậy theo bản năng, lập tức vươn tay đẩy hắn ra.

Ân Dã Thần vốn đang bị bệnh, thân thể yếu ớt không chút đề phòng, bị nàng đẩy một cái làm hấn khê lão đảo.

“Hạ Thiên. . .” Hấn thở nhẹ ra một hơi, sau đó vươn tay, định giữ lấy tay nàng rồi giải thích gì đó, nhưng Hạ Thiên lại đẩy hấn rồi vội vã chạy ra ngoài.

Động tác của nàng quá nhanh, chắc có lẽ là vì bối rối, lúc mở cửa cũng mở rất mạnh khiến cho Tiểu Phàm và Ân Tử Dương vẫn đang chơi ở ngoài sân cũng giật mình kinh ngạc, đồng thời quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Mẫu thân, người đã tỉnh rồi sao?” Ô, thật là kỳ lạ, bình thường mẫu thân ngủ đều không dễ dàng tỉnh lại, sao hôm nay lại dậy sớm như thế? Bé còn đang định bảo thất ca cho người trở về nói với phụ vương một tiếng, rằng có lẽ hôm nay không thể về ăn cơm được rồi, thế nhưng lại không ngờ mẫu thân đã tỉnh.

“Hạ thần y, sao trông ngươi có vẻ hoảng hốt vậy?” Ân Tử Dương tò mò nhìn nàng, khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Khụ khụ.” Hạ Thiên lúng túng ho nhẹ hai tiếng, chủ yếu là để che giấu sắc mặt đỏ ửng mất tự nhiên của mình: “À, ừm. . . Tiểu Phàm. . . mau đi kể tiếp. . . kể tiếp chuyện cho tam ca của con đi. . .”

153. Chương 153: Huynh Ấy Thật Sự Thích Ngươi

“Được rồi, con đi ngay đây!” Khi này Tiểu Phàm kể rất cao hứng, nếu không phải vì Ân Dã Thần nói không nên làm ồn để mẫu thân ngủ thì chắc bé đã kể đến đoạn ‘ăn trộm quả nhân sâm’ rồi.

Tiểu Phàm nhanh chóng chạy vào trong phòng, Ân Tử Dương thấy sắc mặt của Hạ Thiên có chút kỳ lạ, hấn không khỏi mở miệng hỏi: “Hạ thần y, ngươi có chuyện gì sao?”

Hạ Thiên vội vàng lắc đầu, cười gượng hai tiếng: “À, không có gì đâu, chỉ là có chút. . . ừm. . . có chút phiền muộn mà thôi. . .”

Tim nàng đang đập rất nhanh, hành động của Ân Dã Thần khiến cho nàng sợ hãi, làm sao hấn có thể hôn nàng? Lại còn lộ ra sắc mặt nghiêm trọng như vậy nữa?

Rốt cuộc là hấn có ý gì? Hạ Thiên cảm thấy lòng dạ rối bời, lại có chút không hiểu là mình đang khấn trương và sợ hãi điều gì, lời nói ngày hôm đó của Ân Dã Thần càng lúc càng ăn sâu vào trong đầu nàng.

Hấn nói: Mặc kệ nàng có tin hay không, ta vẫn muốn lấy nàng. Lời này là thật sao?

Nói vậy, Ân Dã Thần thật sự. . . thích nàng?

Nàng có chút không chắc chắn lắm, chung quy thì vẫn cảm thấy ý nghĩ đó của mình thật vớ vẩn, làm sao Ân Dã Thần có thể thích nàng? Đây là chuyện không thể nào.

Nhưng rõ ràng hành động của hấn lại như muốn nói cho nàng biết, hấn thật sự thích nàng. . .

“Hạ thần y đang phiền muộn sao? Hay là để ta dẫn ngươi đi dạo xung quanh vương phủ nhé, đây cũng là lần đầu tiên ngươi đến đây, ta đưa ngươi đi tham quan một chút, được không?” Ân Tử Dương dò hỏi.

“Ừm, cũng được.” Hạ Thiên vội vàng đồng ý, bây giờ chỉ cần rời xa khỏi phạm vi của Ân Dã Thần thì muốn nàng đi nơi nào cũng được.

Ân Tử Dương liếc nhìn Hạ Thiên, rồi lại nhìn về cánh cửa phòng đang khép chặt phía sau lưng nàng, ánh mắt như nghĩ tới điều gì, hấn lặng lẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Vậy, chúng ta đi thôi.”

Phủ tam hoàng tử tuy lớn nhưng lại rất mộc mạc, ngay cả hạ nhân cũng không nhiều lắm, chẳng phải con cháu hoàng tộc thường được xây phủ giống như trong hoàng cung sao?

Như Ly vương phủ ấy, thoát nhìn cứ ngỡ là hoàng cung thứ hai, mặc dù không rộng lớn bằng hoàng cung, thế nhưng mức độ xa xỉ cũng rất nghiêm trọng, nàng còn nhớ rõ cái toilet năm sao kia, chắc, quả thực là so với nhà ở của dân thường còn xa xỉ hơn.

Thế nhưng, phủ tam hoàng tử này lại hoàn toàn khác biệt, vương phủ tuy lớn nhưng bóng người lại điêu hiu, có vẻ quanh quẽ và buồn tẻ, ánh mắt Hạ Thiên nhìn khắp nơi, từ trên xuống dưới, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Ân Tử Dương nhìn ra được sự nghi ngờ trong lòng nàng, hần giải thích: “Tam ca không thích thị phi ồn ào, vậy nên trong vương phủ có rất ít người.” Hần ngừng lại một chút rồi lại như nghĩ tới điều gì, mở miệng nói: “Thật ra lúc đầu nơi này cũng không vắng vẻ như vậy, trước khi Hưởng Linh Lung gả sang Hoàng Việt quốc, nơi này cũng rất náo nhiệt, nhưng mà sau khi Linh Lung thành thân thì vương phủ cũng trở nên lạnh lẽo, tam ca lại thích yên tĩnh nên nơi này cứ thế mà trở nên như vậy thôi.”

“Linh Lung. . .” Bước chân của Hạ Thiên dừng lại, đây là lần đầu tiên từ khi trở về, nàng được nghe cái tên này từ trong miệng của người khác mà không phải là Ân Dã Thần.

“Đúng vậy, trước đây Linh Lung vẫn ở nơi này, Linh Lung rất thích tam ca, tam ca cũng đối xử với Linh Lung rất tốt.” Ân Tử Dương nói: “Lần đó trông thấy người ở trong khách điểm, ta và tam ca đều giết mình, thật sự rất kinh ngạc, còn nghĩ là Hưởng Linh Lung đang đùa giỡn với chúng ta, nhưng khi trở về thì lại thấy Hưởng Linh Lung vẫn còn đang ngủ, lúc ấy ta mới biết người và Hưởng Linh Lung là hai người khác nhau, nhớ đến khi ấy, chúng ta còn kể lại chuyện này cho Hưởng Linh Lung nghe mà nàng ta không tin đấy.”

“Haha, thật vậy à?!” Hạ Thiên chỉ biết cười gượng chứ không biết nói gì, chuyện giữa Ân Dã Thần, Hưởng Linh Lung và nàng, Ân Tử Dương nhất định là không biết, nàng cũng không muốn nói điều gì với hần, chuyện đã qua lâu rồi, mà cho dù có nói thì cũng chưa chắc là Ân Tử Dương sẽ tin.

“Hạ thần y!” Nói đến đây, Ân Tử Dương đột nhiên ngừng lại, hần quay đầu nhìn Hạ Thiên, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó lại thành thành thật thật nói: “Thực ra, có vài chuyện ta vẫn không biết nên hỏi người làm sao. . .”

“Chuyện gì?” Hạ Thiên hỏi.

“Hạ thần y, ta nhìn ra được, tam ca huynh ấy. . . hình như là thích người. . .” Ân Tử Dương dè dặt nói một câu, nói xong thì cũng ngậm miệng lại, cẩn thận quan sát phản ứng của Hạ Thiên.

Toàn thân nàng khẽ chấn động, ánh mắt sững sờ nhìn hần: “Tử Dương. . . đừng có đùa như vậy chứ. . .”

Ngay cả Ân Tử Dương cũng cảm thấy sao? Chẳng lẽ biểu hiện của Ân Dã Thần rõ ràng như vậy? Nhưng mà, nếu hần thật sự thích nàng thì tại sao lại còn muốn nàng gả thay cho Hưởng Linh Lung?

Nàng vẫn có chút không tin, chuyện bảy năm trước cứ như gai nhọn cắm sâu ở trong lòng nàng, mặc dù đã nói là sẽ không để tâm nữa, nhưng chuyện của quá khứ thì cứ để nó thuộc về quá khứ đi, đừng nên nhắc lại làm gì, thế mà mỗi lần, chỉ cần gặp phải những chuyện liên quan đến Ân Dã Thần thì nàng lại không tự chủ được mà nhớ tới chuyện năm ấy.

“Ta không nói đùa đâu.” Ân Tử Dương nghiêm túc nói: “Điều này là thật đấy, ta thấy tam ca thật sự rất thích người, mỗi lần chỉ cần có người bên cạnh thì tam ca sẽ trở nên rất dịu dàng, người nên biết, tam ca không phải là loại người ôn hòa như vậy, tam ca rất lạnh lùng, nếu không phải là người mà huynh ấy quan tâm thì huynh ấy sẽ không như thế đâu.”

Hạ Thiên sờ sờ mặt mình: “Chắc tại vì. . . hần muốn đem ta trở thành thể thân của Hưởng Linh Lung. . . Thật ra người hần thích là Hưởng Linh Lung chứ không phải ta, chỉ có điều Hưởng Linh Lung đã lập gia đình, vậy nên hần mới đem cảm giác ấy đặt lên trên người ta mà thôi. . .”

“Lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, nhưng rồi sau này ta mới phát hiện, thật ra không phải vậy, Hưởng Linh Lung gả sang Hoàng Việt quốc cũng đã bảy năm rồi, tam ca cũng chưa hề cho người đi điều tra tin tức về Hưởng Linh Lung, vậy mà huynh ấy lại luôn cho người đi tìm tung tích của người, trước kia tam ca đối xử với Hưởng Linh Lung rất tốt, mà Hưởng Linh Lung cũng rất yêu tam ca, cữu cữu (cậu) còn muốn gả Linh Lung cho huynh ấy, mà tam ca lại không từ chối cũng chẳng đáp ứng, cho đến khi mối quan hệ với Hoàng Việt quốc trở nên nghiêm trọng, mấy năm trước, thái tử Hoàng Việt quốc vừa nhìn một cái thì đã thích

Hướng Linh Lung, muốn mượn thế sự loạn lạc để Linh Lung hòa thân, phụ hoàng cũng không còn cách nào khác, cữu cữu cũng vậy, mọi người đều suy nghĩ vì đại cục cho nên mới gả Linh Lung sang Hoàng Việt quốc.”

“Không đáp ứng cũng không cự tuyệt, vậy coi như là chấp nhận rồi, nếu đã không thích người ta, vậy thì đừng có chấp nhận chứ. . .” Hạ Thiên lẩm bẩm, nếu hắn không thích thì ai mà dám ép hắn cưới chứ? “Hơn nữa, người cũng nói hắn đối xử rất tốt với Hướng Linh Lung, nói không chừng hắn thật sự thích Hướng Linh Lung đấy!”

“Không phải đâu Hạ thần y!” Ân Tử Dương vội vàng giải thích: “Đó cũng là do Hướng Linh Lung là con gái của cữu cữu, mà ta và tam ca từ nhỏ đã không có mẫu phi, chỉ có cữu cữu là người thân duy nhất, ông ấy luôn yêu thương ta và tam ca, mà tam ca lại lớn tuổi hơn ta, vậy nên huynh ấy sẽ phải bảo vệ cho Hướng Linh Lung rồi.”

Hạ Thiên có chút sững sờ: “Hướng thừa tướng là cữu cữu của các người?” Không ngờ tả tướng đương triều lại là cậu của bọn hắn.

“Mẫu phi của chúng ta là muội muội ruột của tả tướng, tuy mẫu phi mất sớm nhưng cữu cữu rất thương yêu ta và tam ca.” Ân Tử Dương thở dài một tiếng: “Hạ thần y, tam ca thật sự thích người, ta cũng hiểu rõ là người . . . không thể nào thích tam ca, có phải người thật sự thích hoàng thúc không?”

“Hả?” Hạ Thiên nghe vậy thì lại càng sững sờ, gò má rất nhanh đã nổi lên hai mảng ửng hồng, nàng thích đại thúc sao?

Cái này, cái này. . . không phải đâu, không phải đâu. . .

Ân Tử Dương không chú ý tới sắc mặt của Hạ Thiên, chỉ tiếp tục nói: “Hạ thần y hắn là rất thích hoàng thúc, nếu không thì sao có thể sinh Tiểu Phàm cho hoàng thúc chứ, tuy vậy nhưng ta vẫn không hiểu tại sao mà Hạ thần y lại có thể ở bên cạnh hoàng thúc.”

Mặt Hạ Thiên càng đỏ hơn, cổ họng trở nên khô khốc, nàng vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Này này, Tử Dương, rốt cuộc là người muốn nói gì?”

“Khụ.” Ân Tử Dương cũng có chút ngượng ngùng, hắn không biết phải nói gì, chỉ đành đem toàn bộ những lời trong lòng nói ra hết mà thôi: “Hạ thần y, ta chỉ cảm thấy tam ca thật đáng thương. . .”

“Hắn có cái gì mà đáng thương. . .” Hạ Thiên lẩm bẩm.

“Người không biết, từ bé tam ca đã bị người ta tập kích rồi bắt cóc, lúc đó ta vừa mới sinh ra nên vẫn chưa hiểu chuyện, mẫu phi vì muốn bảo vệ tam ca nên để cho người ta đuổi giết.” Ân Tử Dương như đang nhớ tới điều gì, đôi mắt hép lại, ánh mắt có chút mờ lung, lại có chút bi thương: “Nghe cữu cữu nói, vì bảo vệ tam ca cho nên mẫu phi đã. . . Về sau, phụ hoàng phái người đi tìm, lại tìm thấy tam ca đang hấp hối giữa một đám thi thể xung quanh, lúc ấy tam ca chỉ mới năm tuổi, vậy mà cũng không khóc không nháo, thậm chí khi nhìn thấy thi thể của mẫu phi cũng không rơi nước mắt, thái y nói, là do trong lòng tam ca phải chịu một nỗi đau quá lớn cho nên mới trở nên như vậy, từ đó về sau, tam ca trở nên lạnh lùng ít nói, phụ hoàng lo lắng tam ca không chịu được nỗi đau quá lớn như vậy, vậy nên mới để cho Dục vương của Dục Vương cốc đưa tam ca đến sơn cốc, cứ thế trải qua sáu năm, lúc tam ca mười tuổi thì mới được đưa về hoàng cung, huynh ấy thật sự đã chịu nhiều khổ sở rồi. . .”

Hạ Thiên nhíu mày, không ngờ Ân Dã Thần đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy, một đứa trẻ năm tuổi mà phải đối mặt với sự đuổi giết không ngừng, lại còn phải chứng kiến mẹ ruột vì bảo vệ mình mà chết thảm, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào? Làm sao hắn có thể chịu được cảm giác sợ hãi và tra tấn như vậy?

Nàng khẽ thở dài một tiếng, không gì đau khổ bằng phải chứng kiến người thân chết thảm trước mặt mình, chẳng trách Ân Dã Thần cứ luôn trầm mặc ít nói như vậy.

Ân Tử Dương lại nói tiếp: “Sáu năm không gặp, tam ca thay đổi rất nhiều, ngay cả phụ hoàng cũng không nhận ra, mà lúc tam ca rời khỏi hoàng cung để đến Dục Vương cốc, ta vẫn còn chưa hiểu chuyện, cũng không biết tam ca là người như thế nào, sau lại nghe tin huynh ấy trở về, trong lòng ta vừa lo vừa sợ, ta sợ tam ca sẽ không nhận ra đệ đệ là ta, sau này ngấm lại, quả thật là ta đã lo lắng quá nhiều rồi. Sau khi tam ca trở về thì vẫn rất thương ta. Nhân phi thì lại càng thương yêu huynh ấy, chỉ là đáng về lạnh lùng

của tam ca vẫn không thể thay đổi, phụ hoàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể mặc kệ huynh ấy, chỉ cần huynh ấy bình an trở về là tốt rồi.”

Một vài tia nắng mặt trời len qua khóm trúc, rơi vào quần áo trắng tinh trên người Hạ Thiên, khiến nàng càng tăng thêm vẻ thuần khiết, lại nghe thấy nàng nhẹ giọng hỏi: “Vậy sau này các người có tra ra được năm đó là ai đã đuổi giết hai mẹ con bọn họ không?”

154. Chương 154: Hắn Không Phải Là Nam Nhân Khác

“Tra được, là một số tàn dư của triều đại trước, lúc ấy phụ hoàng đã hạ lệnh giết hết tất cả bọn chúng!” Ân Tử Dương chậm rãi nói: “Hạ thần y, ta nói những điều này không phải bởi vì muốn người thích tam ca, ta chỉ hy vọng từ nay về sau, người có thể khiến tam ca vui vẻ hơn một chút, huynh ấy đã phải chịu khổ sở quá nhiều rồi. Ta không biết người và tam ca đã xảy ra chuyện gì không vui, lúc ấy ta rất cuộc mới cảm giác được một chút, dường như Hạ thần y người không thích tam ca, thậm chí là. . . còn có chút ghét, lúc nào cũng muốn cách xa huynh ấy, tuy huynh ấy không nói, nhưng ta đều biết rất rõ, trong lòng huynh ấy rất buồn.”

Hạ Thiên cười khổ, biểu hiện của nàng không rõ ràng như vậy sao?

Nàng không ghét Ân Dã Thần, thật sự là như vậy.

Ít nhất là sau khi hắn mở lời nói hết với nàng, nàng đã không còn ghét hắn, chỉ là không biết phải ở gần hắn thế nào mà thôi, cho nên nàng mới cố ý né tránh hắn.

Không ngờ Ân Tử Dương lại có con mắt tinh tường như thế, có thể quan sát được những chuyện tế nhị trong mối quan hệ giữa nàng và Ân Dã Thần.

Nàng bất đắc dĩ cười cười: “Người luôn nói Dã Thần rất yêu thương người, thật ra thì người cũng đối với hắn rất tốt, không hề thua kém hắn đâu.”

Nàng còn nhớ rõ lần đầu gặp Ân Tử Dương, hắn chính là vì chuyện ‘tính phúc’ của Ân Dã Thần mới kết bạn với nàng, tình nghĩa huynh đệ của bọn họ quả thực làm cho nàng rất tán thưởng.

Vô tình nhất chính là bậc đế vương, nàng đã thấy quá nhiều chuyện huynh đệ tương tàn, vậy mà Ân Dã Thần và Ân Tử Dương lại cho nàng mở rộng tầm mắt, càng thêm quý trọng thứ tình cảm như tay chân gần bó, điều này làm nàng thật sự rất khâm phục.

Nghe thấy Hạ Thiên nói vậy, Ân Tử Dương ngượng ngùng cười: “Kỳ thực cũng không phải vậy, ta không được vĩ đại như tam ca, chỉ có thể giúp huynh ấy những việc nhỏ nhặt, còn những chuyện khác ta đều không làm được, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ.”

“Nói rất hay, là huynh đệ nên mới như vậy!” Hạ Thiên cười ha ha, vỗ vỗ bả vai hắn tán thưởng. Có lẽ, trong một số chuyện, Ân Dã Thần cũng không quá tuyệt tình như nàng nghĩ.

“Đúng rồi, nói mới nhớ, người còn nhớ ta định giới thiệu một người cho người không?” Hạ Thiên đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Ân Tử Dương gật đầu: “Nhớ mà, người nói hắn là sư phụ của Tiểu Phàm, không những giỏi võ mà còn là một người rất lợi hại.”

“Đúng vậy!” Hạ Thiên cười cười: “Người có biết tại sao ta muốn để người làm quen sư phụ của Tiểu Phàm không?”

“Hi hi, chẳng lẽ người muốn ta báai hắn làm sư phụ sao?” Ân Tử Dương cười trêu, nói.

“Hừ, nghĩ hay quá nhỉ, yêu cầu thu đồ đệ của Nhậm Diệc cao lắm đấy, người bình thường không thể lọt được vào mắt xanh của hắn đâu.”

“Đúng đúng đúng, ta biết Tiểu Phàm rất lợi hại, cho nên mới có thể được vị cao nhân kia nhận làm đệ tử, được chưa?” Ân Tử Dương vừa cười vừa nói, bầu không khí nhàn nhạt ưu thương giữa hai người lập tức trở nên nhẹ nhõm hơn.

“Chứ còn gì, Tiểu Phàm không phải người bình thường nha!” Hạ Thiên tự kỷ, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ: “Nhưng mà nói thật, sư phụ của Tiểu Phàm trông rất giống ngươi.”

Nếu không phải đêm hôm đó phát hiện ra điều này, có lẽ nàng sẽ không kinh ngạc đến vậy, nhưng cũng bởi vì từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thật sự để ý tới Nhậm Diệc, cho dù có thì cũng là vì muốn quan sát thái độ của hắn đối với con trai bảo bối, đêm hôm đó Nhậm Diệc thật sự có chút khác thường cho nên nàng mới cẩn thận quan sát một phen, nhờ vậy mới phát hiện, hắn thật sự rất giống Ân Tử Dương.

“Hả? Giống ta? Giống ta cái gì?” Ân Tử Dương cảm thấy không hiểu được lời nói của nàng.

“Đúng vậy, giống về ngoài đấy.” Hạ Thiên nhìn vào mặt hắn, sau đó còn có chút cảm thán nói: “Ngay cả nốt ruồi cũng giống, ngươi xem, ngươi có một nốt ruồi ở đây này, Nhậm Diệc cũng có, vị trí cũng giống nhau nữa đấy.”

Hạ Thiên cười cười: “Cái gọi là cùng chung một bầu trời, các ngươi cũng coi như là có duyên, nói không chừng có thể trở thành bạn tốt đấy.”

Ân Tử Dương sờ sờ vào bên dưới vành tai, có chút kinh ngạc nói: “Không thể nào đâu Hạ thần y, dáng vẻ giống nhau thì còn có thể, sao ngay cả nốt ruồi cũng giống nhau? Phụ hoàng cũng đã từng nói đây không phải là nốt ruồi, đây là vết bớt nhỏ đấy.”

Hạ Thiên lườm hắn một cái: “Tại sao lại không thể? Trên đời này, ngay cả dáng vẻ giống nhau như đúc cũng có, đây, như ta và Hướng Linh Lung này, ngươi xem có phải là giống nhau như đúc không?”

Ân Tử Dương ngẫm lại, cảm thấy nàng nói cũng có lý, chỉ là hắn vẫn có chút cảm thán: “Thật là có chút cảm thán, không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người có vết bớt giống ta và tam ca y như đúc, xem ra lúc nào đó phải gặp cái người này mới được.”

Nghe vậy, Hạ Thiên khẽ giật mình: “Ngươi nói, Ân Dã Thần cũng có vết bớt đó sao?” Không phải chứ? Hai người có đã là kỳ quái rồi, làm sao ba người lại đồng thời đều có?

“Đúng vậy.” Ân Tử Dương hí mắt cười nói: “Phụ hoàng nói, hai huynh đệ chúng ta vừa chào đời thì đã có vết bớt này, điều này chứng tỏ huynh đệ chúng ta đồng tâm nha.”

Huynh đệ đồng tâm. . .

Không biết tại sao, khi nghe Ân Tử Dương nói những lời này, trực giác trong lòng Hạ Thiên lại cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không biết kỳ lạ ở chỗ nào, nàng không khỏi nhún mày, chung quy lại cảm thấy hình như có gì không ổn.

“Ngươi làm sao vậy?” Thấy Hạ Thiên như vậy, Ân Tử Dương vội vàng quan tâm hỏi.

“Hả? Không có gì đâu, ta chỉ là có chút kinh ngạc, tình cảm huynh đệ các ngươi thật tốt.” Hạ Thiên pha trò nói.

Ân Tử Dương ngược ngừng cười cười: “Tam ca đối với ta rất tốt, vậy nên ta cũng hy vọng huynh ấy được vui vẻ, có thể làm huynh đệ với tam ca là chuyện may mắn nhất trong đời ta, ngươi nói có đúng không?!”

“Haha. . .” Hạ Thiên cười theo hắn.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Hạ Thiên lại nói là có chút không an tâm nên phải quay về, nhưng mà hiếm khi có ai đó chịu khó ngồi nghe Tiểu Phàm kể chuyện ‘trước khi đi ngủ’, vậy nên bé được dịp là nước miếng tung bay, cứ khăng khăng ở lại nơi này không muốn đi, bé muốn phải kể hết thì mới chịu trở về.

Hạ Thiên cảm thấy bất đắc dĩ, sau khi Ân Tử Dương cam đoan với nàng nhất định sẽ chăm sóc cho Tiểu Phàm thật tốt, nàng mới quay về Ly vương phủ.

Chân trước vừa mới bước vào Ly vương phủ, trước mắt nàng lại hiện ra một khuôn mặt thâm trầm pha lẫn một chút ghen tuông.

“Ồ, đại thúc, sao ngươi lại ở đây? Ngươi phải ra ngoài sao?” Hạ Thiên tò mò hỏi.

Ân Tịch Ly trợn to mắt: “Nghe nói nàng vừa ra khỏi phủ?”

“Đúng vậy.” Hạ Thiên không cảm thấy có gì không ổn, chỉ thành thật trả lời, nhưng rồi lại trông thấy sắc mặt của Ân Tịch Ly càng lúc càng khó coi, nàng không hiểu rõ lắm, lại có chút chột dạ, hỏi: “Ừm. . .Không thể đến chỗ của Dã Thần sao?”

Dã Thần ? !

Lại còn gọi thân thiết như vậy?

Hàng lông mày nhíu chặt trên khuôn mặt tuấn tú, Ân Tịch Ly nhìn chăm chăm vào Hạ Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Nàng đã tha thứ cho hắn rồi sao?”

“ . . . Đại thúc, ta từ chối trả lời vấn đề này!” Hạ Thiên nghiêng đầu nói, nàng thật không hiểu, tại sao bọn họ vừa nhìn thấy nàng đi cùng với Ân Dã Thần thì lại hỏi nàng đã tha thứ cho Ân Dã Thần rồi à?

Làm ơn đi, nàng cũng không phải là người hẹp hòi như vậy, tuy lúc trước Ân Dã Thần từng tổn thương nàng, cũng đã từng phản bội nàng, nhưng nàng cũng đã báo thù rồi, mọi chuyện cũng đã qua, nàng đâu cần thiết phải so đo từng li từng tí, cố chấp không chịu tha thứ như vậy.

Huống chi bây giờ, Ân Dã Thần đối với nàng và Tiểu Phàm cũng không xấu.

Nghe vậy, tâm tình của Ân Tịch Ly vốn đã không vui, trong nháy mắt liền bùng nổ, cái gì gọi là từ chối trả lời vấn đề này? Nếu hôm nay nàng không nói rõ vấn đề này thì hắn sẽ theo họ của nàng.

“Đi theo ta!” Ân Tịch Ly không chút nghĩ ngợi, kéo tay Hạ Thiên lôi vào bên trong.

“Này này này Đại thúc thúi, ngươi muốn đưa ta đi đâu?” Tay của Hạ Thiên bị hắn nắm đau nhưng nàng cũng không dám giãy giụa, chỉ ngoan ngoãn chạy theo phía sau hắn.

“Câm miệng! Không được gọi ta là đại thúc!” Ân Tịch Ly tức giận quát một tiếng, sau đó hắn đột nhiên dừng lại.

Hắn nói dừng là dừng, dáng vẻ hung hăng, Hạ Thiên vẫn đang cố gắng chạy theo cho kịp bước chân của hắn, vậy mà hắn lại đột ngột dừng lại khiến cả người nàng cứ thế mà va vào lưng hắn, nàng hét thảm một tiếng, cảm giác như mình vừa va vào một tấm sắt vậy.

“Rốt cuộc là ngươi muốn làm cái gì?!” Hạ Thiên xoa xoa mũi, trong lòng cảm thấy oan ức muốn chết, tính tình của đại thúc mưa nắng thất thường, mò không được đoán không ra, trong chốc lát đối với người rất tốt, nhưng một lát sau lại giống như trở thành kẻ thù, cứ như nàng thiếu bạc của hắn mà không trả vậy.

“Ta. . .” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uất ức đáng thương của nàng, cho dù lửa giận của Ân Tịch Ly có bốc lên tận trời thì cũng dần dần bị tiêu tán.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt có lúc ngây ngô ngốc nghếch, có lúc gian trá xảo hoạt, có lúc lại tinh ma ranh mãnh này thì trong lòng hắn lại nhộn nhạo không yên, cho dù có tức giận đến thế nào thì cũng sẽ từ từ biến mất, thậm chí còn không tự chủ được mà nghĩ đến những năm tháng nàng phải vất vả mang theo Tiểu Phàm sống lưu lạc ở bên ngoài.

Mỗi lần nghĩ tới những điều này, hắn lại không có cách nào tức giận, không có cách nào nổi giận với nàng.

Trời sinh ra nàng, chính là khắc tinh của hắn, là điểm yếu của hắn

Thôi thôi, nha đầu kia đã phải chịu khổ nhiều như vậy, chính mình cũng không nỡ mắng nàng, cứ dứt khoát bảo nàng lần sau ít đến gặp Ân Dã Thần là được.

Nghĩ vậy, sắc mặt Ân Tịch Ly khá hơn một chút.

“Ngươi cái gì mà ngươi!” Hạ Thiên tức giận thở phì phò: “Người ta chẳng qua chỉ mang theo Tiểu Phàm đến thăm Dã Thần, bởi vì hắn bị bệnh thôi mà, vì sao ngươi lại tức giận chứ? Ta cũng không ép ngươi ăn sủi cảo, không hại ngươi bị tiêu chảy, sao vừa về thì lại tìm ta gây phiền toái vậy?!”

Nàng và đại thúc quả nhiên là trời sinh xung khắc, nói không chừng kiếp trước bọn họ là kẻ thù không đội trời chung đấy!

“Nàng còn mang cả Tiểu Phàm theo sao?” Ân Tịch Ly nhìn ra phía sau nàng rồi lại nhìn xung quanh nàng, thế nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng con trai bảo bối của hắn, lông mày hắn không khỏi nhíu lại: “Tiểu Phàm đâu rồi?”

“Tiểu Phàm đang ở chỗ Dã Thần.” Hạ Thiên xoa xoa mũi, đảo mắt nói.

Ân Tịch Ly giận dữ, cơn tức vừa lắng xuống, thoáng chốc lại bùng lên: “Nàng để cho nó ở lại nhà của nam nhân khác?! Nó là con trai của ta! Nàng lại dám để cho nó ở lại nhà của nam nhân khác?!”

Hạ Thiên nhíu mày: “Đại thúc, ta xin người đấy, hắn cũng không phải là nam nhân khác, hắn là cháu của người, là tam ca của Tiểu Phàm, còn là. . .”

“Còn là nam nhân thích nàng!” Ân Tịch Ly lạnh lùng nói tiếp, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Thiên, cuồng phong từ từ hiện lên trong con ngươi đen láy.

155. Chương 155: Muốn Hắn Yên Tâm Sao?

“. . .Hả? Hạ Thiên hiển nhiên không ngờ rằng Ân Tịch Ly sẽ nói như vậy, đầu tiên nàng có chút sững sờ, sau đó lại có chút lúng túng xấu hổ, thật là kỳ lạ, sao cứ như toàn bộ thế giới này đều biết Ân Dã Thần thích nàng vậy? Tại sao đến bây giờ nàng mới biết? Chẳng lẽ thật sự là do nàng quá chậm hiểu rồi sao?

“Việc này Hắn thích ta thì cũng cần ta phải thích hắn mới được, nhưng ta lại không thích hắn . . .” Hạ Thiên mất tự nhiên nói thêm một câu.

Đột nhiên nàng lại nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu nhìn Ân Tịch Ly từ trên xuống dưới như đang dò xét: “Này, đại thúc, không phải là người . . . đang ghen đó chứ?”

Toàn thân Ân Tịch Ly cứng đờ, trường bào chột vung lên, hắn xoay người, lạnh lùng nói: “Ghen? Bỏn vương mà ghen sao? Đùa vui thật, mắc gì bỏn vương phải ghen?!”

“Thật sao? Thật là không có à?” Hạ Thiên nhìn cách hắn nói không được tự nhiên, trong lòng cảm thấy thật hoài nghi: “Nếu không ghen, tại sao lại không dám nhìn ta? Ó, đại thúc, sao tai người lại đỏ lên như vậy?”

“Chết tiệt! Im miệng! Không được gọi ta là đại thúc!” Ân Tịch Ly nổi cáu, dùng giọng điệu hung ác để che giấu sự bối rối khi bị người khác phát hiện, đây chính là dáng vẻ ‘giấu đầu lòi đuôi’.

“Không gọi người là đại thúc, vậy chứ gọi là gì?” Hạ Thiên nghi ngờ hỏi, gọi đại thúc thật dễ nghe nha, huống hồ nàng đã gọi quen rồi, đại thúc này cũng thật kỳ lạ, trước giờ chẳng phải nàng vẫn luôn gọi hắn như vậy sao? Chẳng hiểu hắn bị làm sao, tự dưng bây giờ gọi ‘đại thúc’ thì hắn lại nổi giận dùm dùm như vậy?

“Gọi tên ta!” Ân Tịch Ly không chịu nổi khi thấy nàng gọi hắn là đại thúc mà lại đi gọi người khác bằng tên thân mật như vậy, nàng có thể gọi ‘Dã Thần’, gọi ‘Tử Dương’, gọi ‘Nhậm Diệc’, vì sao lại không gọi hắn là ‘Tịch Ly’? Chẳng lẽ hắn đã già thật rồi sao? Hắn cũng chỉ lớn hơn Dã Thần có vài tuổi thôi mà.

Hạ Thiên thấy cái dáng vẻ này của hắn, chính là dáng vẻ của một đứa trẻ muốn ăn kẹo mà lại không được ăn đây mà, nàng không khỏi nhíu mày, đại thúc rất để ý tới chuyện mình thân thiết với Ân Dã Thần sao?

Nghĩ vậy, nàng chớp mắt mấy cái, dáng vẻ như có điều suy nghĩ, rõ ràng là đại thúc hay ghen nhưng vẫn cứ mạnh miệng không thừa nhận!

Nhưng mà, tại sao lại phải ghen? Là vì nàng thân thiết với Ân Dã Thần sao? Vậy nên đại thúc mới không vui? Ngẫm nghĩ một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần ửng đỏ, chuyện này, chuyện này, chẳng lẽ đại thúc thật sự thích nàng sao?

Trái tim mềm mại bỗng đập nhanh hơn, nghĩ đến khả năng này, trong lòng nàng lại không tự chủ được mà cảm thấy hồi hộp.

“Này, đại thúc. . .” Nàng đột nhiên nhỏ giọng kêu, khuôn mặt đỏ hồng như quả táo chín, giọng nói dịu dàng mang theo chút ngượng ngùng.

Nào giờ Hạ Thiên giống như một con cọp mẹ, bây giờ lại như một cô gái nhỏ đang làm nũng, khiến cho cái vị Ly vương điện hạ nào đó sững sốt, nhất thời quên cả phản ứng.

“Cái gì?” Hắn tức giận lên tiếng, thế nhưng lửa giận cũng dần dần lắng xuống, cuối cùng thì hắn cũng không nổi tức giận với nàng. . . Ân Tịch Ly khẽ thở dài trong lòng.

“Khụ khụ khụ, nếu người không thích. . . vậy, từ nay về sau, ta ít tới chỗ của Dã Thần là được rồi. . .” Hạ Thiên cúi đầu, nhỏ giọng nói, những lời cuối cùng, hầu như đã không còn nghe rõ.

Nhưng Ân Tịch Ly là người tập võ, không những võ công cao cường mà ngay cả gió thổi cỏ lay cách xa vài mét, hắn cũng có thể cảm nhận được, huống chi là giọng nói của Hạ Thiên.

Nghe thấy nàng nói vậy, hắn khẽ giật mình, trong ngực lại dâng lên một loại cảm xúc ngạc nhiên mừng rỡ: “Nàng nói cái gì?”

Nàng nói, nếu hắn không thích nàng thân thiết với Ân Dã Thần thì từ nay về sau nàng sẽ ít đến phủ tam hoàng tử đúng không? Hắn không nghe lầm chứ? Nha đầu này là đang. . . muốn hắn yên tâm sao?

Khuôn mặt của Hạ Thiên lại càng đỏ hơn, thật ra thì nàng chỉ muốn đi vào, đại thúc đã không thích, nàng cũng không nhất định phải đi, huống hồ quan hệ giữa nàng và Ân Dã Thần quả thực là có chút phức tạp không thể nói rõ, trực giác của nàng cũng không muốn đối mặt, cũng muốn cố ý né tránh Ân Dã Thần, vậy nên nàng mới nói như thế. . . không ngờ lại nói đúng ý của đại thúc rồi?

Lúc trước thì vẫn khá tốt, tuy nàng đã tha thứ cho Ân Dã Thần, mọi người ở cạnh nhau vẫn có thể làm bạn bè, nhưng nụ hôn ngày hôm nay khiến cho nàng cảm thấy hoảng loạn, trực giác muốn bỏ chạy, nàng cảm thấy mình không thể đến gần Ân Dã Thần, không thể ở cạnh hắn, vậy nên đoạn tình cảm này cũng nên giải quyết dứt khoát, tránh cho về sau lại dây dưa không rõ.

Khóe môi Ân Tịch Ly chậm rãi cong lên, hắn cúi xuống nhìn bóng dáng nhỏ bé chỉ cao đến ngực mình, nghiêm túc hỏi: “Thiên nhi, nàng nói thật chứ?”

Hạ Thiên nhăn nhăn mũi, mắt tự nhiên nói: “Tin hay không tùy người, ta đói muốn chết rồi, không thèm nói với người nữa!”

Mặt nàng lại nóng lên, nếu còn nói thêm nữa thì nàng sẽ mắc cỡ chết mất, vậy nên nàng vội vàng kiếm cớ chuồn đi.

Ân Tịch Ly bật cười, cảm thấy buồn bực giận hờn mấy ngày nay đều bị một câu nói của nàng đánh bay đi đâu mất, hiện giờ trong lòng hắn tràn ngập tình ý ngọt ngào.

“Đói rồi sao? Có muốn đến Phượng Hoàng lâu ăn một chút gì đó không?” Hắn nhìn bóng lưng đang vội vã chạy ra ngoài của nàng.

Hạ Thiên chợt dừng lại, lập tức xoay người, đôi mắt to tròn lóe lên như sao sáng: “Phượng Hoàng lâu? Đại thúc mời sao?”

Ân Tịch Ly mỉm cười gật đầu: “Cánh gà om rượu, heo sữa nướng, cá hồng yến chưng cách thủy, thịt viên phỉ thúy. . . nàng không muốn ăn sao?”

Hắn nói một món, nàng lại nuốt nước miếng một lần, nói ra món cuối cùng thì nàng lập tức gật đầu liên tục, hô to một tiếng: “Muốn!”

Ân Tịch Ly không nhịn được mà cười phá lên, nhìn dáng vẻ này của nàng, ai không biết còn tưởng nàng là dân tị nạn ở đâu vừa đến, nha đầu này, rõ ràng là đã không có vị giác, vậy mà vẫn còn nhớ đến Phượng Hoàng lâu cơ đấy.

Kỳ thực, Ân Tịch Ly không biết, đúng là Hạ Thiên đã không còn vị giác, vậy nên cũng không thích ăn cơm, đối với một người không có vị giác mà nói, cho dù đồ ăn ngon thế nào thì cũng chẳng có mùi vị gì, thậm chí ăn nhiều còn có cảm giác buồn nôn.

Sở dĩ nàng nhớ Phượng Hoàng lâu như vậy là vì đồ ăn ở chỗ đó rất thơm, nàng chỉ cần ngửi mùi thôi là đã có thể không cần ăn cơm một ngày rồi!

“Vậy thì đi thôi, chúng ta cùng đi!” Ân Tịch Ly vẫy tay với nàng, Hạ Thiên lập tức chạy tới, những chuyện vừa rồi đã bị nàng quăng tận đâu đâu rồi, chỉ vui vẻ ở bên cạnh nhắc nhở: “Đại thúc, nhớ phải kêu một bình ‘Túy tam bôi’ nữa đấy.”

Nói đến ‘Túy tam bôi’, khỏe miệng Ân Tịch Ly không nhịn được mà khẽ giật giật, hắc vĩnh viễn sẽ không thể nào quên, cái đêm nào đó của bảy năm trước, đáng về bưu hãn say khướt của nha đầu này . . .

Hắn bắt đầu dĩ thử dài: “Được, cái gì cũng có.”

Hai người nghênh ngang đi tới Phượng Hoàng lâu, ông chủ của Phượng Hoàng lâu có ánh mắt rất tinh tường, tuy Ân Tịch Ly rất ít khi tới Phượng Hoàng lâu, nhưng ông chủ chỉ cần liếc mắt nhìn thì đã nhận ra vị này chính là Ly vương điện hạ, hắn không nói hai lời, lập tức mở ra một gian phòng rộng lớn, còn chuẩn bị đầy đủ cả rượu lẫn thức ăn.

Hạ Thiên âm thầm cảm thán, đúng là Vương Gia, thật khác biệt, cái thân phận này cứ như là thẻ VIP, đi đến đâu cũng có thể hưởng thụ chất lượng phục vụ cao nhất.

“Thơm quá!” Hạ Thiên hít một hơi thật sâu, nàng nhắm mắt lại, tự lẩm bẩm nói: “Không hổ là tửu lâu năm sao, quả nhiên là khác biệt!”

Ân Tịch Ly mỉm cười: “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Nàng gầy quá, nhìn nàng nhỏ bé tới nỗi hắn chỉ cần dùng một tay là đã có thể ôm trọn cả người nàng, Ân Tịch Ly có chút bất mãn, không được, hắn nhất định phải nuôi nha đầu này trắng trẻo mập mạp mới được!

“Haha, không cần đâu!” Hạ Thiên cũng mỉm cười theo hắn, nàng rung đùi đắc ý nói: “Những thứ này ngửi mùi rất thơm, nhưng bây giờ lại không thể ăn, cho dù ăn thì cũng không cảm nhận được mùi vị gì, sẽ khiến cho ta thất vọng, chờ sau này ăn cũng được mà.”

Giọng điệu của nàng rất bình thản, không có chút thương tâm khổ sở nào, chỉ có chút tiếc nuối, bởi vì nàng cũng đã quen rồi.

Nghe vậy, trong lòng Ân Tịch Ly khẽ nhói đau, đúng rồi, nha đầu này đã không còn vị giác, cho dù có bày món ngon của khắp thiên hạ ra trước mặt nàng thì hương vị cũng đều giống nhau, là vô vị.

Trái tim khẽ siết chặt, cứ như bị một sợi dây thừng buộc chặt, chặt tới nỗi làm hắn thấy đau, Ân Tịch Ly nhẹ nhàng cầm bàn tay mảnh khảnh của nàng, giọng điệu như đang hứa hẹn: “Thiên nhi, nàng yên tâm, không cần biết bằng cách nào, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Hạ Thiên nhìn hắn, chớp mắt vài cái, khóe môi khẽ cong lên: “Ồ, vậy ta phải cảm ơn đại thúc rồi.”

Kỳ thực, nàng căn bản đã không còn ôm hy vọng gì nhiều, đã nhiều năm như vậy, cũng đã khám tới mấy đại phu, nàng cũng đã sớm từ bỏ rồi.

Chỉ là bây giờ nghe Ân Tịch Ly nói vậy, trong lòng nàng lại cảm động không thôi.

Đại thúc là người nói được làm được, hắn đã nói như vậy thì hắn nhất định sẽ làm được, vậy nên nàng rất vui vẻ, cho dù có phải chờ bao lâu, nàng cũng không sợ, cho dù thật sự không thể chữa khỏi, nàng cũng không sao cả, chỉ cần có những lời này của hắn, vậy là đủ rồi.

“Cái này chính là ‘Túy tam bôi’ nha, hình như lần trước ta cũng đã uống, nhưng lại quên mất hương vị của nó rồi.” Hạ Thiên ôm lấy bầu rượu, vừa ngửi mùi vừa cố gắng nhớ lại hương vị của nó lúc trước.

Ân Tịch Ly cười cười: “Lúc trước nàng uống một hơi không ngừng nghỉ, uống xong thì lại say như chết, làm sao còn nhớ được mỹ vị của nó, một vỏ rượu ngon cứ như vậy mà bị nàng làm lãng phí.”

Mặt nàng bỗng đỏ ửng: “Không phải chứ? Làm gì lại đến mức ấy?”

Ân Tịch Ly nhướng mày: “Chẳng lẽ bốn vương lại đi lừa nàng, cũng không biết là con cái nhà ai, uống rượu say khướt còn làm loạn như vậy, cứ ôm khư khư lấy bốn vương, mãi mà không chịu buông, còn nói cái gì mà gà, gà bay nữa?”

Đến bây giờ Ân Tịch Ly vẫn nghĩ mãi không ra, gà cũng sẽ biết bay sao? Quả nhiên là thật kỳ quái.

“Khụ khụ, người đừng có nói lung tung, ta nào có ôm lấy người không buông chứ?” Hạ Thiên quăn rồi, đời nào chịu thừa nhận tửu lượng của mình kém như vậy! Hơn nữa, tại sao mình lại nói ra mấy câu ‘ngồi máy bay’ ngây thơ như vậy.

“Sao bốn vương có thể nói lung tung? Nàng không những ôm khư khư lấy bốn vương, mà còn cời. . .” Nói đến đây, Ân Tịch Ly bỗng dừng ngừng lại, ánh mắt hần đột nhiên có chút kỳ quái.

156. Chương 156: Đại Thúc Quả Nhiên Là Rất Xấu!

Hình ảnh đó vẫn luôn nằm sâu trong ký ức, nay lại như dòng nước bỗng ùa về, tràn ngập trong đầu hần, đường cong mê người kia thật khó quên, đó cũng chính là hình ảnh đẹp nhất trong ký ức của hần, mà hôm nay, người đó lại đang ở trước mặt hần, khiến cho hô hấp của hần không khỏi trở nên dồn dập, toàn thân cũng nóng lên.

Hạ Thiên miễn cưỡng chú ý tới chữ ‘cời’ trong lời nói của Ân Tịch Ly, mặc dù hần vẫn chưa nói hết nhưng nàng đã mơ hồ đoán ra được cái gì, sắc mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, xấu hổ đứng bật dậy: “Đại thúc thúì, không phải là người đang định nói ta cời sạch quần áo rồi phi lễ với người đấy chứ?”

Khụ, thật là đã bị nàng đoán trúng rồi, nhưng mà cũng không phải là cời sạch quần áo rồi phi lễ với hần, mà là cời sạch quần áo để quyến rũ hần! Ân Tịch Ly không nói hai lời liền nắm lấy tay Hạ Thiên, kéo nàng vào trong ngực mình, mỉm cười nói: “Ta nói này Thiên nhi, nàng đừng xúc động như vậy, nơi này là Phượng Hoàng lâu, bên ngoài đông khách lắm đấy.”

Lúc này Hạ Thiên mới nhớ ra, lại không khỏi tức giận đánh hần một cái: “Không phải là tại người nói vớ nói vẩn sao?! Mau buông ra!”

Ân Tịch Ly không những không buông mà lại càng ôm nàng chặt hơn, toàn bộ hơi thở nóng rực của hần phả lên cổ nàng, hần ghé sát vào vành tai nàng, cười nhẹ nói: “Không buông, Thiên nhi, ta thích ôm nàng.” Nói xong, hần còn không quên cắn nhẹ vào vành tai nhỏ xinh của nàng.

Lúc tâm tình của hần tốt thì rất vui vẻ ở trước mặt nàng tự xưng là ‘ta’ chứ không phải ‘bốn vương’, chỉ có đôi lúc hần mới ra vẻ một chút, tự xưng ‘bốn vương’ để ra vẻ mình là Vương Gia, nhưng cũng chỉ có trời mới biết, đây chẳng qua chỉ là hồ giấy, vì muốn dọa nàng mà thôi.

“Nhột quá. . .” Hạ Thiên vội né, rầu rĩ nói: “Đại thúc, nam nữ thụ thụ bất thân! Mau buông ta ra!”

“Nàng đã là mẹ của con ta, sao có thể nói nam nữ thụ thụ bất thân được?” Ân Tịch Ly không thèm để ý, nói.

“Nhưng mà . . . nhưng mà . . .” Cái này không đúng nha, Hạ Thiên khóc không ra nước mắt, đại thúc càng ngày càng thích làm mấy cái hành động mờ ám với nàng, lúc đầu nàng còn có thể cự tuyệt, nhưng bây giờ đuổi mãi cũng không đi, cứ như vậy hết lần này đến lần khác, trong lòng nàng còn mơ hồ cảm thấy hình như mình cũng thích đại thúc làm như vậy. . . .

Nàng nàng nàng . . . quả thật là biến thái mà. . . .

“Nhưng mà làm sao?” Ân Tịch Ly nâng nàng dậy, áp trán mình vào trán nàng, mắt đối mắt, chóp mũi cũng chạm vào nhau: “Chẳng lẽ nàng không thích sao?”

Nàng cũng muốn khiến mình không thích nha! Khuôn mặt nàng đỏ rực, ấp úng không nói nên lời.

Ân Tịch Ly lắng lắng nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc nói: “Thiên nhi, có mấy lời ta không thể không nói rõ, Ân Tịch Ly ta cũng không phải là người hay nói khoác, thế nhưng, nếu không phải là nữ tử mà ta yêu thích, ta nhất định sẽ không đối với nàng như thế, nhưng chỉ cần ta đã nhận định rồi thì mặc kệ nàng là ai, mặc kệ nàng nghĩ gì, ta cũng sẽ giữ nàng ở bên cạnh ta bằng bất cứ giá nào, không từ thủ đoạn. Cho nên, Thiên nhi, tốt nhất là nàng nên hiểu rõ, nàng vĩnh viễn phải ở bên cạnh ta.”

Hắn không phải là người lãng mạn, chỉ biết đem những lời muốn nói mà nói ra hết, thứ hắn muốn, hắn nhất định sẽ đoạt được, cho nên hắn mới nói rõ ràng cho nàng biết, cho dù nàng không muốn cũng kệ, hắn nhất định sẽ giữ nàng ở bên cạnh mình.

Hắn mạnh mẽ bá đạo tuyên bố như vậy khiến Hạ Thiên ngây ngẩn, nàng giơ tay chỉ vào hắn, rồi lại chỉ vào chính mình, lắp bắp nói: “Đại thúc . . . thật sự thích ta?”

Lúc trước nàng cũng chỉ đoán mò, đại thúc thật sự thích nàng? Vậy nên mới ghen với Ân Dã Thần, không thích mình và Ân Dã Thần gần gũi quá mức?!

“Không phải là thích.” Ân Tịch Ly nhẹ nhàng thở dài: “Nha đầu ngốc, là yêu!”

Ta yêu nàng, yêu nàng từ rất lâu rồi, vậy mà hôm nay mới nói cho nàng biết.

Tim nàng đập thình thịch liên hồi, trong một khoảnh khắc này, nàng cảm thấy lòng mình rối bời.

“Nhưng mà ta . . . ta . . .” Nàng cũng thích hắn sao? Hạ Thiên mờ mịt, nàng không biết cảm giác này gọi là gì, nàng chỉ biết, nàng không phải là người của thế giới này, có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ đột nhiên biến mất rồi trở về thế kỷ 21, như vậy, nàng còn có thể thích đại thúc sao?

Nàng cảm thấy hơi sợ, lại càng cảm thấy lo lắng, nếu đại thúc thật sự yêu nàng, một ngày nào đó nàng bỗng nhiên biến mất, vậy chẳng phải đại thúc sẽ rất đau khổ sao?

Vừa nghĩ tới chuyện hắn sẽ đau khổ, trong lòng nàng lại có chút nhói đau.

“Thiên nhi, nàng có thời gian cả đời để lo lắng về vấn đề này, cho nên bây giờ không cần phải nghĩ quá nhiều, điều duy nhất nàng cần làm chính là ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, hiểu chưa?” Nhìn thấy vẻ bi thương trên khuôn mặt nàng, Ân Tịch Ly có chút không vui, hắn cúi đầu cắn lên môi nàng như muốn trừng phạt: “Hiện tại không cho phép nàng nghĩ gì hết.”

“A, người cắn ta. . .” Hạ Thiên xoa môi rồi lại sờ sờ cánh mũi có chút cay cay, có chút ủy khuất.

Ân Tịch Ly cười: “Vậy ta để nàng cắn lại nhé.” Hắn nói rồi nhắm mắt lại, đưa mặt mình ghé sát đến trước mặt Hạ Thiên, đáng vẻ như ‘ta để mặc cho nàng cắn’ vậy.

Nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, mày kiếm đẹp tựa như tranh, ngũ quan tuấn đạt như điêu khắc, đẹp đến tà mị, vẻ đẹp như thần tiên trên chín tầng mây, bất khả xâm phạm, ánh mắt nàng không tự chủ được mà nhìn đến môi hắn, môi mỏng như được đẽo gọt khê cong lên, đôi môi có lực hấp dẫn khiến người ta thật muốn nghiêng người nếm thử.

Ma xui quỷ khiến, lại không bị ai kìm chế, nàng chậm rãi nghiêng về phía trước, hôn lên môi hắn.

Đứng trước một mỹ nam tràn ngập sức quyến rũ, toàn bộ sức chống cự của Hạ Thiên đều biến mất, vậy nên bây giờ cảnh đẹp ở ngay trước mắt, chỉ sợ nàng cũng đã quên mất tên mình là gì rồi.

Hai bờ môi kề nhau, thân thể của hai người cũng không khỏi khê giạt mình, dường như có dòng điện đang chạy trong cơ thể bọn họ, làm bọn họ không tự chủ được mà run rẩy.

Ân Tịch Ly mở to mắt, dường như không nghĩ tới Hạ Thiên sẽ chủ động hôn mình, ngay khi nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của nàng, hắn đã hiểu được, nàng nhất định là vừa thất thần rồi, ngay lập tức, thừa dịp nàng còn chưa hồi thần thì hắn vươn tay ra sau đầu nàng, kéo thân thể nhỏ xinh của nàng ôm vào trong ngực, đồng thời cũng hôn càng sâu hơn.

“Ừm. . .” Hạ Thiên ưm một tiếng, khuôn mặt nhỏ đáng thương mang theo ý muốn cầu xin tha thứ: “Đại thúc . . . đừng như vậy. . .”

“Đừng thế nào?” Ân Tịch Ly biết rõ mà còn cố hỏi, bên trong giọng nói trầm thấp lại mang theo một ý cười khe khẽ, thậm chí hấn còn nâng ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc của nàng, bỏ vào trong miệng khẽ cắn, không nặng không nhẹ nhưng cũng đủ để in một dấu răng trên ngón tay của nàng.

“Ui da!” Hạ Thiên vội vàng rút tay về: “Sao lại cắn người ta chứ!” Đại thúc quả nhiên là rất xấu mà . . .

Ân Tịch Ly nhướn mày chẳng thèm để ý, cắn thì đã làm sao? Cái hấn muốn làm nhất ngay bây giờ chính là ăn nàng vào bụng đấy, mà nàng đáng yêu như vậy, lại còn đang ngồi trước mặt hấn nữa chứ.

Hấn không động dậy, chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng, hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này, Hạ Thiên cũng dần dần trầm tĩnh lại, mùi hương trên người đại thúc thật dễ chịu, so với những món ngon trên bàn còn thơm hơn rất nhiều, cứ như đây mới là hương vị tuyệt vời nhất trong thiên hạ vậy, nếu không phải đã mất đi vị giác, nàng thật muốn nếm thử xem mùi vị trên thân thể của đại thúc có ngon như trong tưởng tượng của nàng không?

157. Chương 157: Tranh Thủ Lúc Này, Di Tình Biệt Luyến!

(* di tình biệt luyến: lúc trước yêu một người nhưng sau lại yêu người khác.)

Chẳng qua cái ý nghĩ này nàng cũng chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi, cẩn thận le lưỡi, nàng ngượng ngùng nghĩ, mình còn chưa có đủ dũng khí để quang minh chính đại ăn đậu hũ của đại thúc đâu, chỉ là suy nghĩ, chỉ là suy nghĩ mà thôi.

“Nghĩ gì vậy, sao lại cười gian thế kia?” Tiếng cười khe của Ân Tịch Ly từ đỉnh đầu truyền xuống, hấn khẽ vuốt ve gò má của nàng, một tay khác vòng quanh eo nhỏ, cách một lớp quần áo trắng, hấn nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo lưng nàng.

Lực tay của hấn rất dịu dàng, giống như đang che chở một bảo vật, bầu không khí tràn ngập sự ngọt ngào lãng mạn, loại cảm giác này hết như bảy năm trước, cũng trong Phượng Hoàng lâu này, hai người bọn họ nói cười vui vẻ mà không phải kiêng nể điều gì.

“Nào có! Ai cười gian chứ!” Hạ Thiên không chịu thừa nhận, lẩm bầm một tiếng, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy vui vẻ.

Nàng có một đôi mắt trong veo như nước, hàng mi dài che phủ cặp mắt sáng long lanh như hồ nước thu, một mảnh sương mù dâng lên trong mắt càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng thuần khiết, mỗi lần lông mi khẽ chớp lại giống như có một hòn đá vừa rớt xuống mặt hồ, nổi lên một chút gợn sóng lăn tăn đầy lôi cuốn, khiến Ân Tịch Ly xuân tâm nhộn nhạo, lại nhìn không được mà cúi xuống hôn nàng.

Hạ Thiên bị hôn, chỉ vùng vẫy tượng trưng vài cái, lại không thoát ra được sự bá đạo của hấn, nàng thoáng do dự một chút rồi lại chậm rãi thả tay xuống, ừm . . . dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị đại thúc hôn, hôn lần đầu cũng là hôn, hôn lần hai lần ba lần bốn cũng là hôn . . .

Nàng cứ thế mà từ bỏ ý định giãy giụa, ngược lại, hai tay lại không tự chủ mà vòng lên cổ hấn, đắm chìm vào trong nụ hôn dịu dàng và ngọt ngào này.

Hạ Thiên chịu đáp lại khiến Ân Tịch Ly như được ủng hộ, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên người nàng càng không ngừng dao động.

Tay của hấn như một cây đuốc nóng rực, mỗi nơi hấn chạm vào đều khiến nàng như bị lửa đốt, cảm giác thật sự khó nói nên lời.

“Đại thúc . . .” Hạ Thiên nâng tay chống trước ngực hấn, đầu óc có chút mơ màng, trực giác bảo nàng nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có chuyện xảy ra, nàng có chút khấn trương sợ hãi.

“Đừng sợ.” Nụ hôn dịu dàng của Ân Tịch Ly không ngừng rơi xuống vành tai nàng, hấn nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không làm nàng bị thương.”

“Ừm.” Khuôn mặt nàng đỏ rực, cứ như sắp chảy máu, nàng khẽ gật đầu, tim đập rất nhanh, đại thúc hôn nàng khiến nàng có cảm giác lâng lâng, hoàn toàn đã không còn tự chủ được, chỉ biết nghe theo hắn, nàng muốn cự tuyệt nhưng lại không làm được, bởi vì nàng cũng muốn cùng hắn trầm mê.

Hạ Thiên có chút hoang mang, vì sao cũng đều là hôn, thế nhưng lúc Ân Dã Thần hôn nàng, nàng chỉ cảm thấy bối rối, mà lúc đại thúc hôn nàng lại khiến cho nàng không nhận được mà say mê như vậy?

Chẳng lẽ cái này gọi là thích? Nàng đã thích đại thúc sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên không biết nàng lấy khí lực ở đâu ra, thoát khỏi ngực Ân Tịch Ly, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn: “Đại thúc, chàng vừa mới nói chàng yêu ta sao?”

Dục vọng bỗng chốc bị cắt đứt khiến trong lòng Ân Tịch Ly có chút bất mãn, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Thiên, hắn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, đành bắt đắc dĩ nói: “Sao vậy? Lời ta nói . . . nàng cảm thấy rất khó tin sao? Sao phải hỏi nhiều lần như vậy?”

Hạ Thiên đỏ mặt, cắn cắn ngón tay, ngượng ngùng hỏi: “Vậy, chàng nói yêu ta . . . Khụ khụ, là loại cảm giác gì?”

“Cảm giác gì?” Cái này mà cũng phải trả lời sao? Ân Tịch Ly nhú mày ngẫm nghĩ: “Nàng hỏi cái này làm gì?”

Bây giờ hình như không phải là lúc để nói chuyện này nha? Ân Tịch Ly có loại cảm giác thất bại, chẳng lẽ không thể để cho hắn và nàng yên ổn ở cùng nhau sao? Sao lần nào nàng cũng sát phong cảnh như vậy chứ?

“Ai da, chàng nói đi mà!” Hạ Thiên chột chột vào ngực hắn, không tự giác lại mang theo vẻ làm nũng.

Ngay lập tức lại khiến cho Ân Tịch Ly xuân tâm nhộn nhạo, nghìn câu vạn chữ cũng không bằng một câu làm nũng của người trong lòng, hắn đành phải thở dài nói: “Kỳ thực, cũng không có cảm giác gì. . .”

Hắn hắng giọng, có chút mất tự nhiên, nói: “Ừ thì, chính là không thích nàng thân thiết với nam nhân nào khác ngoài ta, ừm, lúc nào không nhìn thấy nàng, khụ, thì sẽ rất nhớ nàng, còn có. . . còn có. . .”

Hắn cứ ấp a ấp úng, lời nói lộn xộn, nhưng Hạ Thiên nghe thì lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, thì ra cảm giác của đại thúc đối với nàng là như vậy nha.

Còn nàng thì sao? Hạ Thiên nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, lúc nàng không nhìn thấy đại thúc thì cũng sẽ luôn nghĩ đến hắn, nhưng mỗi lần nghĩ đến hắn thì chỉ toàn nghĩ đến những lúc hắn bắt nạt mình, cho nên thường thường nàng sẽ chỉ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cho dù thế nào thì cũng là nhớ mà, phải không?

Vậy nếu như đại thúc thân mật với một người con gái khác. . .

Hạ Thiên suy nghĩ một hồi rồi lại đột nhiên nướng mày, trước mắt xuất hiện hình ảnh Ân Tịch Ly ôm một người con gái khác, nàng lập tức cảm thấy khó chịu. Không được! Nàng không thể để cho đại thúc thân mật với người con gái khác! Tuyệt đối không được!

Nói đi nói lại thì tất cả những cảm giác mà đại thúc nói, nàng cũng có, nói vậy, nàng cũng thật sự thích hoàng thúc rồi?

Nghĩ vậy, Hạ Thiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vì để tránh khả năng Ân Tịch Ly bắt cá hai tay, nàng nghiêm túc túm lấy vạt áo của hắn, trừng to mắt nhìn hắn, mở miệng ra lệnh hết như một nữ vương: “Đại thúc, chàng nghe kỹ cho ta, không được ôm nữ nhân khác, không được hôn nữ nhân khác, cũng không được nhìn nữ nhân khác! Đúng rồi! Đặc biệt là cái người tên Liên Tĩnh kia! Tuyệt đối không được chạm vào nàng ta! Chàng đã nghe rõ chưa?”

“Nha đầu. . .” Trên trán Ân Tịch Ly hiện rõ ba vạch đen, hắn trợn mắt nhìn nàng: “Đang yên đang lành, nàng nói chuyện này để làm gì?”

Hạ Thiên ôm cổ hắn, mở miệng nói to giống như là đang tuyên bố: “Bởi vì chàng là của ta! Ta không cho phép bất kỳ ai chạm vào chàng!”

Ân Tịch Ly khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn nàng: “Thiên nhi, nàng, nàng vừa nói gì. . .”

Hắn đột nhiên có chút mơ hồ, cảm thấy giống như mình đang bị ảo giác, nếu không thì tại sao lại có thể nghe thấy nha đầu đáng giận này nói ra những lời chiếm hữu bá đạo như vậy?

Hạ Thiên chớp mắt vài cái, có chút vô tội nói: “Không có gì hết, ta chỉ nói chàng là của ta mà thôi, chẳng lẽ không được sao?”

Lời này rất kỳ quái à? Vì sao sau khi nghe mình nói, đại thúc lại trở nên kỳ quái như vậy? Về mặt này cứ như rất giật mình, dường như không thể tin, lại giống như vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ. . .

“Không! Dĩ nhiên là có thể rồi!” Ân Tịch Ly dùng sức ôm nàng vào trong ngực, sức lực lớn đến nỗi làm cho Hạ Thiên có chút khó thở.

“Thiên nhi. . . Ta là của nàng, nàng cũng là của ta.” Ân Tịch Ly ôm chặt lấy Hạ Thiên, trong lòng không nhận được mà thở dài, khoe môi lại không tìm được mà cong lên, hắn cười thật tươi, nụ cười này hết như đoá mẫu đơn hé nở dưới bầu trời xanh thẳm, tràn ngập vẻ yêu dã và hấp dẫn, nhưng cũng vô cùng thỏa mãn.

Nàng nói, hắn là của nàng!

Vậy cũng chứng tỏ, trong lòng nha đầu nàng có hắn, nàng thích hắn. Ân Tịch Ly muốn cười, cũng thật sự không nhận được nữa mà cười thật to.

“Hạ nhi, nàng yêu ta!”

Hắn nói rất chắc chắn, bảy năm chờ đợi thật là không uổng phí, rốt cuộc hắn đã chờ được nàng, giờ phút này, không gì có thể phá hủy cõi lòng ngập tràn vui sướng của hắn, hắn cao hứng tới nỗi muốn bay lên tận trời xanh.

Hạ Thiên nghi hoặc nhìn cái người giống hệt Ân Tịch Ly đang cười đến ngu ngốc này, lại không khỏi đưa tay xoa nhẹ cánh mũi.

Chắc, người này thật sự là đại thúc sao? Thật sự là đại thúc mà nàng thích sao? Sao nàng lại cảm thấy . . . hắn giống như một người ngốc nghếch vậy?

Chắc, hay là, nhân lúc mình chỉ mới thích hắn, chưa nhiều tới mức để gọi là yêu, nàng tranh thủ đi tình biệt luyện nhỉ?

Aiz aiz, ngay cả đại thúc trước giờ vẫn luôn khôn khéo mà cũng có lúc trở nên như vậy, Hạ Thiên không khỏi lắc đầu cảm thán, thế giới này, quả thực là rối rắm mà.

158. Chương 158: Huynh Đệ Tốt

Nơi kinh thành phồn hoa náo nhiệt, Nhậm Diệc đứng giữa ngã tư đường, cũng chẳng có mục đích gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn đám người hai bên đường tấp nập qua lại, ánh mặt trời rọi lên đầu chu sa nơi đầu ngón tay khiến chúng càng trở nên rực rỡ.

Hắn còn nhớ rõ, đi hết con phố này là sẽ tới một ngõ nhỏ, bên ngoài ngõ nhỏ có một ông lão bày gian hàng xem tướng số cho khách qua đường, người ta gọi lão là lão Thu, một ông lão râu tóc bạc phơ.

Đôi chân Nhậm Diệc lặng lẽ tiến lên, quả nhiên đã trông thấy ngõ nhỏ, bên trong ngõ nhỏ có không ít những ông lão bày gian hàng xem tướng số.

Khoe môi Nhậm Diệc khẽ cong lên, thật giống như năm đó, cũng ngõ hẻm này, cũng đám người này, ngay cả cây liễu trước ngõ cũng vẫn còn đó, chỉ có một điều duy nhất thay đổi, đó chính là bên trong đám người xem tướng số kia đã không còn lão Thu nữa rồi, cây liễu này trải qua mười năm gió táp mưa sa đã dần dần héo rũ, mà bên cạnh hắn cũng đã không còn mẫu thân đi cùng.

“Con trai, nhìn xem, lão Thu đang chờ chúng ta kìa, chúng ta cũng mau qua đó thôi. . .”

Bên cạnh truyền đến những âm thanh mơ hồ, Nhậm Diệc lại nghe thấy tiếng mẫu thân khẽ gọi bên tai giống như năm đó, hần theo bản năng quay lại đáp: “Mẫu phi. . .”

Không khí lọt qua từng kẽ tay, lạnh buốt, lạnh đến sâu tận trong tim, mà bên cạnh hần không có một bóng người.

Nhậm Diệc giật mình, bỗng nở một nụ cười khổ, hần khờ thật, mười năm cũng đã trôi qua, sao mẫu thân có thể còn ở nơi này? Hôm nay, bà đã sớm hòa vào trong lòng đất, chỉ còn xương cốt lạnh giá.

Thu hai tay vào trong áo, ánh mắt Nhậm Diệc lưu luyến nhìn quanh một vòng, sau đó lại lưu luyến thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

“Ồ, chờ một chút, người làm rót đồ này!”

Sau lưng Nhậm Diệc đột nhiên truyền đến một giọng nói có vẻ gấp gáp, vốn hần không định để ý tới, thế nhưng lại nghe đối phương nói mình bị rót đồ, hần thuận tay sờ lên thắt lưng, quả nhiên là túi gấm của Tiểu Phàm đưa cho hần đã bị rút mất.

Hần vội vàng xoay người, lại thấy người nọ đã đuổi đến sau lưng, trong tay cầm theo túi gấm, đứng trước mặt Nhậm Diệc nói: “Túi gấm này là của người phải không? Vừa rồi ta thấy người đánh rơi xuống đất.”

“Đúng vậy, là của ta.” Nhậm Diệc nhận lấy túi gấm, ngẩng đầu lên nhìn người nọ: “Cám. . .” Vừa mở miệng, giọng nói lại đột nhiên ngưng bật.

Nhậm Diệc kinh sợ nhìn người trước mắt, thật sự là một câu cũng không nói nên lời.

Ân Tử Dương kỳ quái nhìn hần đang quan sát mình, ngượng ngùng cười: “Trên người ta có gì không ổn sao? Đường như các hạ có vẻ giật mình?”

Nghe vậy, Nhậm Diệc có chút bối rối dời đi tầm mắt, nắm túi gấm trong tay, lặng lẽ siết chặt, gân xanh hiện lên rõ rệt.

“Không có, không có gì.” Hần cup mắt che giấu vẻ bối rối, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất để nói: “Cám ơn công tử đã nhặt túi gấm giúp ta!”

“Haha, tiện tay thôi mà, không cần khách sáo.” Ân Tử Dương cười, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp lại mang theo một chút mừng rỡ vui sướng, hần nhìn Nhậm Diệc, không biết tại sao lại mơ hồ cảm thấy người trước mắt cho hần một loại cảm giác quen thuộc, rồi lại nghĩ không biết là rốt cuộc mình đã gặp người này ở nơi nào, hần lập tức mỉm cười nói: “Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao? Ta cảm thấy hình như đã từng gặp người ở đâu rồi ấy?”

Thân thể Nhậm Diệc khẽ run lên, trong lòng tựa như đang có sóng lớn gào thét, cuộn cuộn và mãnh liệt, hần vội vã xoay người để che đi cảm xúc đang chực bùng phát, chỉ thản nhiên nói: “Chúng ta. . . chưa từng gặp mặt, ta không biết người.”

“Ồ.” Ánh mắt Ân Tử Dương lóe lên chút thất vọng, lại có chút xấu hổ nói: “Không có gì đâu, chắc là ta nhìn nhầm rồi.”

Lúc này, ở đầu ngõ lại xuất hiện hai bóng người lớn nhỏ, một bé trai nhỏ nhanh chóng chạy tới, oang oang kêu to: “Thất ca, huynh đang làm gì vậy? Sao đi mua mỗi hồ lô ngào đường mà lại lâu như thế?”

Ánh mắt Ân Tử Dương sáng ngời, quay lại nhìn thì thấy Ân Dã Thần và Tiểu Phàm đang đi về phía mình: “Tam ca, Tiểu Phàm, hai người đã tới rồi sao?”

“Ai bảo huynh đi lâu như vậy, đợi huynh mua về thì chắc đệ và tam ca đã chết đói rồi, huynh đang nói chuyện với ai vậy, hử, sư phụ? Tại sao lại là người?” Tiểu Phàm chợt phát hiện bóng lưng Nhậm Diệc đang chuẩn bị rời đi, bé lập tức vọt lên hai ba bước, nhảy một cái đã bám lên người Nhậm Diệc: “Sư phụ, sao người lại ở đây?”

Về mặt cứng đờ của Nhậm Diệc rốt cuộc cũng nở nụ cười, hần ôm Tiểu Phàm vào trong ngực: “Ồ vương phủ có chút nhàm chán nên ta ra ngoài một chút.”

Nghe vậy, trong lòng Tiểu Phàm lập tức cảm thấy áy náy, đều tại mình không tốt, mình ở đây chơi đùa vui vẻ, lại để sư phụ một mình trong phủ buồn bực, ngay cả ra ngoài cũng chỉ có một mình lẻ loi cô độc . . .

“Tiểu Phàm, thì ra đây là sư phụ của đệ nha.” Ân Tử Dương vui mừng nói.

“Đúng vậy, đây là sư phụ của đệ, người rất lợi hại đấy!” Tiểu Phàm đặc ý giới thiệu, cũng không quên giới thiệu với Nhậm Diệc: “Sư phụ, đây là thất ca, đây là tam ca!”

Thân thể Nhậm Diệc lại một lần nữa trở nên cứng đờ.

Tiểu Phàm đang ở trong ngực của hắn, giác quan của bé hết sức nhạy bén, lập tức phát hiện hình như hôm nay sư phụ có chút kỳ lạ, bé có chút lo lắng khẽ hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy?”

Nhậm Diệc hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiểu Phàm, lắc lắc đầu mỉm cười, sau đó giống như một con rối, gượng gạo xoay người, nhìn về phía Ân Tử Dương, chậm rãi nói: “Tại hạ là Nhậm Diệc.”

“Ta là Ân Tử Dương, haha, thì ra huynh chính là sư phụ của Tiểu Phàm, ta thường xuyên nghe Tiểu Phàm nhắc đến huynh, Tiểu Phàm nói huynh cực kỳ lợi hại, ta vẫn muốn tìm cơ hội để làm quen với huynh một chút, không ngờ hôm nay chúng ta lại có duyên tình cờ gặp gỡ ở nơi này.” Ân Tử Dương cười nói.

Lúc hắn cười, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, tạo nên đường cong hình trăng lưỡi liềm, khiến cho gương mặt quá mức tuấn tú lại càng tăng thêm vài phần rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

“Ta cũng đã nghe Tiểu Phàm nhắc đến người.” Nhậm Diệc khẽ gật đầu, sự kích động mất bình tĩnh vừa rồi đã bị hắn cố gắng đè nén vào nơi sâu nhất trong lòng, bây giờ vẻ mặt hắn thoát nhìn rất bình tĩnh, nụ cười thản nhiên đọng nơi khóe môi, khiến cho người ta như đang chìm trong gió xuân.

Nghe thấy Tiểu Phàm thường nhắc đến mình trước mặt người kia, nụ cười trên mặt Ân Tử Dương lại càng thêm rạng rỡ, sau đó hắn lại đến bên cạnh Ân Dã Thần, giới thiệu nói: “Đây là tam ca của ta, tên Ân Dã Thần, hôm nay chúng ta dẫn Tiểu Phàm đi chơi.”

“Ân Dã Thần . . .” Nhậm Diệc lẩm bẩm cái tên này, đó là một cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ, hôm nay gọi lên, cũng đã thành tên của người khác.

Hắn nhìn về phía Ân Dã Thần, míu môi thành một đường thẳng tắp.

Ân Dã Thần vốn đam mê không nhiều lời, nhưng nghe nói đối phương là sư phụ của Tiểu Phàm, hắn không muốn khiến Tiểu Phàm mất vui, vậy nên chỉ khẽ gật đầu với Nhậm Diệc, xem như là chào hỏi qua loa.

Vào lúc này, đôi mắt của Nhậm Diệc bỗng nhiên mở to, một tia sáng rét lạnh xẹt qua đáy mắt, nhanh đến nỗi khó ai phát hiện được.

Thế nhưng, tuy là tia sát ý kia biến mất cực nhanh, nhưng đối với một người trước nay luôn duy trì đề cao cảnh giác như Ân Dã Thần mà nói, hắn vẫn cảm nhận được, lập tức không khỏi nhìn Nhậm Diệc nhiều thêm vài lần, trong lòng cảm thấy có chút hoài nghi.

Người này muốn giết hắn?

Đôi mắt Ân Dã Thần sụp xuống, nhìn Tiểu Phàm ở trong ngực Nhậm Diệc, đôi mắt khẽ híp lại, người này, lại muốn giết hắn, như vậy, hắn ta và Tiểu Phàm là địch hay bạn đây? Hay hắn ta chỉ đơn giản là muốn lợi dụng Tiểu Phàm để tiếp cận mình?

Trong lòng Ân Dã Thần âm thầm đề phòng, mặc kệ hắn ta là địch hay bạn, nhưng nếu đã nổi lên sát ý đối với mình, như vậy hắn ta là một chuyện xấu.

Mà hắn, tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào xúc phạm đến Tiểu Phàm và nàng.

“Sư phụ, sư phụ đi một mình không có ai trò chuyện, chỉ bằng đi chơi với Tiểu Phàm đi?” Tiểu Phàm mở to đôi mắt chờ mong nhìn sư phụ của mình, trong lòng bé biết mấy hôm nay mình đã ‘hất hủi’ sư phụ, vậy nên giọng nói của bé rất đồi ngọt ngào, thậm chí còn mang theo vài phần nũng nịu và khôn khéo, hy vọng sư phụ của mình sẽ không tức giận.

“Đúng nha, Nhậm đại ca đi cùng chúng ta đi, càng đông càng vui mà.” Ân Tử Dương là người rất dễ hòa đồng, vừa quen đã lập tức gọi người ta là đại ca, lại còn vừa cười vừa nói: “Trước đây vài ngày, Hạ thân y

còn nói muốn giới thiệu cho chúng ta làm quen, nàng ấy còn bảo ta và Nhậm đại ca rất giống nhau, không chừng kiếp trước là huynh đệ ruột, Nhậm đại ca không ngại nhận thêm một tiểu đệ như ta chứ?”

Nói xong hắn còn không quên chớp mắt vài cái, lộ ra vẻ mặt ‘huynh ngàn vạn lần đừng có từ chối nha’.

Nhậm Diệc không nhịn được mà bật cười, cổ họng khê căng lên, một tiếng ‘đại ca’ chỉ xuất hiện trong mơ, giờ phút này lại vô cùng rõ ràng, tiến sâu vào tận đáy lòng hắn, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không phai mờ.

“Thất ca, sao huynh lại giành sư phụ với đệ, đây là sư phụ của Tiểu Phàm nha!” Nghe thấy Ân Tử Dương nói vậy, Tiểu Phàm không hài lòng, vội vàng ôm chặt Nhậm Diệc tuyên bố quyền sở hữu, không cho bất kỳ kẻ nào dòm ngó.

“Này này Tiểu Phàm, huynh đây là đang nhận đại ca, cũng không phải nhận sư phụ, đệ cuồng cái gì nha, huynh cũng đâu có kéo Nhậm đại ca bỏ trốn đâu chứ.” Ân Tử Dương làm mặt quỷ với bé.

“Không được, không được, nhất định không được!”

“Đệ nói thì có ích gì, Nhậm đại ca sẽ không từ chối đâu, không tin đệ hỏi Nhậm đại ca đi!”

“Sư phụ, người mau nói với thất ca là người không nhận tiểu đệ đi!” Tiểu Phàm vội vàng kéo tay Nhậm Diệc, nói.

Ân Tử Dương cũng tiến lên một bước, đứng trước mặt Nhậm Diệc, mày kiếm khê nhíu lại: “Không phải là Nhậm đại ca không muốn kết giao bằng hữu với ta đấy chứ?”

Nhậm Diệc lẳng lặng nhìn Ân Tử Dương đang đứng trước mặt mình, ánh mắt trở nên sâu thẳm, sâu đến nỗi như muốn hút cả người hắn vào trong mắt.

Ân Dã Thần đứng cách đó vài bước, lẳng lẽ nắm chặt tay, hắn không quên vừa rồi Nhậm Diệc nổi lên sát ý với mình, nếu bây giờ hắn ta động thủ với Tử Dương, Tử Dương nhất định sẽ không thể nào phản kích.

Nắm chặt thanh kiếm, ánh mắt Ân Dã Thần một mực khóa chặt bóng dáng Nhậm Diệc, nếu như hắn ta dám động vào một sợi tóc của Tử Dương . . . hắn tuyệt đối sẽ khiến cho hắn ta chết không có chỗ chôn, cho dù hắn ta có là ai đi chăng nữa.

Nhậm Diệc chậm rãi duỗi tay ra, ánh mắt Ân Dã Thần chợt lóe lên, tiến lên một bước, chuẩn bị ra tay.

159. Chương 159: Vội Vàng Xác Nhận

Thế nhưng, bàn tay Nhậm Diệc lại nhẹ nhàng đặt trên vai Ân Tử Dương, hắn trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc chỉ nói một câu: “Huynh đệ tốt.”

Ân Tử Dương khê giật mình, không biết vì sao trong lòng bỗng dâng lên một loại tình cảm ảm áp, cảm giác này giống như máu mủ ruột rà, lan đến từng ngõ ngách trong cơ thể, hắn không tự chủ được mà cong cong khóe môi, vui vẻ hô: “Nhậm đại ca!”

Ân Dã Thần lẳng lẽ buông lỏng sự đề phòng, ánh mắt nhìn Nhậm Diệc khê dao động, một câu ‘huynh đệ tốt’ vừa rồi chứa quá nhiều tình cảm, khiến hắn không thể một lần nữa cảm thấy hoài nghi, cái người tên Nhậm Diệc này, vừa rồi thật sự là muốn giết hắn sao? Hay là cảm giác của hắn đã sai rồi, hắn ta căn bản không có sát ý đối với mình mà chỉ là do mình cảm giác sai thôi?

Nhưng dù thế nào thì nhìn thái độ của hắn ta đối với Ân Tử Dương cũng khiến Ân Dã Thần yên lòng, trực giác hắn cảm nhận được, Nhậm Diệc sẽ không làm hại Ân Tử Dương.

Tiếp đó lại thấy Tiểu Phàm gật đầu một cách mãnh liệt, Nhậm Diệc đã chính thức gia nhập với đám bọn họ, bắt đầu dạo bước trên phố.

Hôm nay tâm tình của Nhậm Diệc do dự không yên, tâm tư của Ân Dã Thần thì trước giờ vẫn luôn phức tạp khó đoán, còn Tiểu Phàm thì cho dù có thông minh nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ, Ân Tử Dương thì trời sinh trước giờ vẫn luôn lạc quan vui vẻ, cho dù có học sơ qua một chút võ công nhưng cũng chỉ ở mức thường thường trung đẳng.

Bởi vậy bốn người đều không phát hiện, sau khi bọn họ rời đi, một ánh mắt âm hiểm tàn nhẫn tràn đầy sát khí đang gắt gao nhìn chăm chăm vào hướng đi của bọn họ.

(Tác giả: Tình tiết câu chuyện đang dần dần hé mở, Nhậm Diệc, thật ra chính là anh ruột của Ân Tử Dương, chú ý, là anh ruột!) ***** /images/smilies/icon_eat.gif

Đêm nay bầu trời quang đãng, dải mây xám nhạt như muốn bao trùm lên cả một vùng bao la thần bí, những vì tinh tú phủ kín cả bầu trời, chớp lóe chớp lóe, vô cùng rực rỡ, ánh trăng sáng tỏ lạng lẽ đem từng tia sáng phủ lên khoảng đất bên dưới, tựa như trầm mặc, lại mênh mông vô tận.

Bên trong Ly vương phủ bỗng xuất hiện một bóng dáng quý mị, rất nhanh đã biến mất trong không khí, chỉ để lại một dư ảnh mơ hồ.

Bóng dáng Ân Dã Thần biến mất rất nhanh, vững vàng đáp xuống một góc tối của Ly vương phủ, hẩn cẩn thận quan sát bốn phía.

Đối với Ly vương phủ, hẩn đã vô cùng quen thuộc, vậy nên chỉ cần tùy tiện xác định địa điểm, sau đó nhảy lên thì ngay lập tức đã biến mất.

Tiểu Phàm nói sư phụ của bé ở tại lầu Thụy Trúc của Đông uyển, mà bên đó lại là hậu viện, chỉ cần rẽ vài đoạn hành lang là đã đến lầu Thụy Trúc rồi.

Nhậm Diệc. Trong lòng Ân Dã Thần lẩm nhẩm cái tên này, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Lai lịch của hẩn ta quả là thần bí, Ân Dã Thần tin chắc trực giác của mình không sai, tuy Nhậm Diệc đối với Tiểu Phàm và Tử Dương vô cùng thân thiết nhưng chỉ cần đối mặt với mình thì hẩn lại cảm nhận được Nhậm Diệc mơ hồ nổi lên sát ý.

Chỉ là hẩn ta che giấu rất giỏi, thế nên chỉ cần hẩn vừa phát giác ra một chút manh mối thì Nhậm Diệc lập tức thay đổi, ngay cả một chút cảm giác còn sót lại cũng chẳng còn.

Tình hình như vậy khiến hẩn thật không an lòng, hẩn chưa từng gặp một người khó có thể khống chế như vậy, rốt cuộc trên người Nhậm Diệc đang che giấu bí mật gì? Tại sao hẩn ta lại muốn giết mình?

Hẩn lo lắng Nhậm Diệc tiếp cận Tiểu Phàm là có mục đích, vì thế đêm nay hẩn mới không quản ngại mà tự mình len vào Ly vương phủ, âm thầm điều tra cái người tên Nhậm Diệc này.

Nhanh chóng vượt qua dãy hành lang, Ân Dã Thần cẩn thận len vào lầu Thụy Trúc, lại phát hiện trong lầu không có một bóng người, Nhậm Diệc cũng không có ở trong phòng.

Lúc này đã qua canh ba, trễ như vậy mà hẩn lại không ở trong phòng, quả nhiên là có điều kỳ lạ!

Ân Dã Thần cười lạnh, từ trên lầu nhảy xuống, đang chuẩn bị rời đi, định bụng đêm mai lại đến điều tra thì chợt, trong đêm tối vang lên một âm thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức khó có thể nghe được.

Thính lực của Ân Dã Thần rất tốt, hẩn đã từng dùng vải đen bịt kín mắt mình để tập võ suốt ba năm ròng rã, vậy nên cảm giác của hẩn nhạy bén hơn người tập võ bình thường gấp vài lần, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay thì cũng không thoát khỏi mắt hẩn.

Ân Dã Thần cẩn thận xác nhận phương hướng, phát hiện âm thanh đó phát ra từ khu rừng trúc phía sau lầu Thụy Trúc, mũi chân lập tức nhón lên, cẩn thận vọt tới.

Rừng trúc cực kỳ rậm rạp, ánh trăng cũng chỉ có thể len lỏi qua một vài khe hở trên từng kẽ lá, khiến cho cả khu rừng trúc thoát nhìn có vẻ u ám, Ân Dã Thần đột nhiên dừng bước, nhìn chăm chăm vào bóng người phía trước.

Trong rừng trúc, Nhậm Diệc mặc một bộ đồ trắng, ánh trăng hắt lên vạt áo hơi mở rộng, rọi lên bóng dáng có chút mờ nhạt, lúc sáng lúc tối.

Hẩn lặng lẽ nằm trên một cành cây khô, một tay gác ở sau đầu, ngưng mắt nhìn ánh trăng le lói khuất sau những tán lá, lặng người thật lâu.

Ân Dã Thần biết rõ Nhậm Diệc là cao thủ khó lường, hắn điều chỉnh hô hấp của mình xuống mức thấp nhất, âm thầm che giấu bản thân, thế nhưng lại cảm thấy không ổn, dù thế nào thì cũng rất dễ dàng bị hắn ta phát hiện.

Ân Dã Thần do dự một chút, dù gì bây giờ hắn cũng chưa hiểu rõ con người Nhậm Diệc thâm sâu cỡ nào, nếu chưa gì đã bứt dây động rừng, chỉ e hậu quả sẽ không thể lường nổi, vậy nên hắn quyết định rời đi trước, sau này sẽ tìm cơ hội quay lại điều tra.

Sau khi hạ quyết tâm, Ân Dã Thần cũng không do dự nữa, lập tức chuẩn bị rời đi, thế nhưng ngay lúc này, Nhậm Diệc lại đột nhiên mở miệng.

“Mẹ, hôm nay con đã gặp được Tử Dương rồi.” Giọng nói của Nhậm Diệc rất bình thản, không buồn không vui, thế nhưng lại khiến cho bước chân của Ân Dã Thần trở nên cứng nhắc, hắn ngừng lại, đứng nguyên tại chỗ, tựa như dưới chân đã mọc rễ, không có cách nào nhấc lên được.

Tử Dương? Vì sao hắn ta lại nhắc tới Tử Dương? Mày kiếm của Ân Dã Thần càng thêm nhú chặt, đứng từ xa nhìn về phía Nhậm Diệc, ánh mắt lóe lên một tia sáng mơ hồ.

Khóe môi Nhậm Diệc lặng lẽ cong lên, đôi mắt hơi nheo lại, giống như đang suy nghĩ điều gì: “Đệ ấy rất anh tuấn, lúc cười lên rất đẹp, rất giống người.”

Gió đêm nhẹ nhàng lay động trên tà áo trắng, vài lọn tóc của Nhậm Diệc cũng theo đó mà lay động: “Đệ ấy còn gọi con là đại ca đấy. Nhớ năm ấy lúc mẹ con mình rời đi, Tử Dương cũng chỉ vừa mới biết đi chập chững, còn có thể nói bập bẹ được một vài từ, ngày đó đệ ấy chỉ thích chạy theo phía sau con, để con nắm tay dẫn đi, vậy mà, chỉ mới một cái chớp mắt, 19 năm đã trôi qua.”

Giọng nói của hắn đột nhiên trầm xuống, lại mơ hồ mang theo một chút bi thương, lặng lẽ ngập tràn.

“Thế nhưng, đệ ấy đã không còn nhận ra con nữa rồi. . . .”

“Thời gian lâu như vậy, lần đầu tiên gặp lại, ngay cả chính bản thân con cũng không dám nhận quen biết với đệ ấy.”

Hắn khẽ thở dài, gơ tay che đi đôi mắt, nặng nề lẩm bẩm: “19 năm, ngày ấy gặp lại cậu, con đứng ở nơi đó, thấy cậu đã già đi rất nhiều, trong lòng con rất đau, ông ấy cũng không nhận ra con, mẹ à, mẹ còn nhớ cậu không, còn nhớ ông ấy không? Bây giờ ông ấy đã là thừa tướng, nhà họ Hướng bây giờ là dưới một người trên vạn người rồi.”

Nhậm Diệc trầm thấp nói, mà Ân Dã Thần đang đứng cách đó không xa lại tựa như bị sét đánh, hóa đá ngay tại chỗ.

Hắn ta và Tử Dương . . . có . . . quan hệ thế nào?

Còn cả cậu . . . Hắn ta gọi Hướng thừa tướng là cậu . . .

Mà mình, cũng gọi Hướng thừa tướng là cậu, chẳng lẽ hắn ta . . . hắn ta và Tử Dương là huynh đệ ruột?

Đúng rồi! Hắn nhớ rồi, sau khi Hạ Thiên hồi kinh, nàng và hắn ta đã từng gặp hắn và cậu ở trên quan đạo, khi đó hắn và cậu đang ngồi trong xe ngựa, về mặt của Nhậm Diệc lúc nhìn thấy cậu vô cùng quái dị, chẳng lẽ, hắn ta thật sự là một người con khác của mẫu phi?

Sắc mặt Ân Dã Thần đột nhiên tái nhợt! Không! Tuyệt đối không có khả năng! Toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, mẫu phi của hắn chỉ có hai người con trai, đó chính là hắn và Tử Dương, Nhậm Diệc sao có thể. . . .

Khuôn mặt Ân Dã Thần cực kỳ khiếp sợ, khiếp sợ tới mức hầu như đã quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình, quên mất phải ẩn thân.

Mà giờ phút này Nhậm Diệc cũng đang chìm trong bi thương, mức độ cảnh giác cũng đã hạ xuống cực điểm, hoàn toàn không phát hiện ở một nơi bí mật gần đó còn có một người, sau khi nghe được những lời nói của mình lại khiếp sợ không thôi!

“Mẹ, mẹ nói xem, con có nên tương nhận (nhận thân thích) với Ân Tử Dương hay không?” Giọng nói của Nhậm Diệc thấp đến mức dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ để xua tan đi, giọng nói lạnh lẽo tựa như đang thổi dài: “Có nên nói cho đệ ấy biết, con mới thật sự là ca ca của đệ ấy không? Mẹ nói, đệ ấy có tin con không?”

Giọng nói của hắn thấp dần, cho đến khi tất cả đều trở nên yên tĩnh, hắn cũng trầm mặc không nói nữa, chỉ lẳng lặng nằm trên cành cây khô, mặc cho gió thổi, mặc cho ánh trăng le lói, hắn đều thờ ơ với mọi thứ xung quanh, tựa như đang chìm vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau đó, hắn cũng không nói gì nữa, Ân Dã Thần lão đảo nghiêng người thoát khỏi rừng trúc, bước chân của hắn trở nên bối rối, nói là rời đi, nhưng thật sự là hắn đang muốn chạy trốn.

Giờ phút này, cho dù thế nào thì nội tâm của hắn cũng không thể bình tĩnh lại, cả đời này ít khi nào hắn lại trở nên bối rối như vậy, lần đầu tiên là bảy năm về trước, khoảnh khắc nhìn thấy Hạ Thiên bên trong mật thất, cũng đã bảy năm trôi qua rồi.

Con người hắn đối với bất cứ chuyện gì cũng đều thờ ơ lạnh nhạt, chỉ trừ những người hắn thật sự quan tâm, ngoài ra thì chưa bao giờ có bất cứ chuyện gì có thể nhiễu loạn nội tâm của hắn, thế nhưng đêm nay, thế nhưng đêm nay hắn thật sự rối loạn.

Thế nên hắn vừa rời khỏi Ly vương phủ đã chạy thẳng đến phủ tả thừa tướng.

Bây giờ đã là canh tư, trong phủ tả thừa tướng, ngoại trừ vài tên gia đình đang đứng gác đêm thì tất cả mọi người đều đã ngủ say, Ân Dã Thần tựa như một u hồn, cứ thế mà tiến vào trong phủ, trực tiếp đi đến bên cạnh giường của tả thừa tướng – Hưởng Hải Thiên.

Mặc dù tuổi tác của Hưởng Hải Thiên đã lớn, thế nhưng sự nhạy bén và tính cảnh giác vẫn không hề mất đi, khoảnh khắc Ân Dã Thần xuất hiện bên trong phòng mình, ông ta đã bị đánh thức ngay lập tức, vội vàng nhìn chằm chằm vào bóng đen bên cạnh giường, lạnh lùng hỏi: “Ai?!”

“Cậu . . .” Ân Dã Thần trầm thấp gọi một tiếng.

“Thần nhi?” Hưởng Hải Thiên sững sờ, lập tức bật dậy đốt nến, quả nhiên trông thấy Ân Dã Thần trong bộ đồ đen, ông không khỏi nghi ngờ hỏi: “Sao cháu lại ăn mặc thế này?”

Lúc riêng tư, Hưởng Hải Thiên và Ân Dã Thần đều dùng cách xưng hô dựa trên thân phận trưởng bối, nhưng chỉ cần ra khỏi phủ thừa tướng, Hưởng Hải Thiên vẫn đối xử với Ân Dã Thần và Ân Tử Dương dựa theo phép tắc, vậy nên Ân Dã Thần và Ân Tử Dương đối với ông lại càng thêm tôn trọng và hiếu kính.

Ân Dã Thần ngồi xuống bên cạnh bàn trà, cố gắng bình phục lại nội tâm đang khó có thể đè nén, từ từ mở miệng nói: “Cháu có thể hỏi cậu một chuyện không?”

160. Chương 160: Tiểu Phàm Mất Tích

Hưởng Hải Thiên khoác tấm áo choàng lên người, sau đó ngồi đối diện với hắn: “Đêm hôm khuya khoắt mà cháu lại tức tốc chạy đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng để cho cháu phải chạy đến lúc nửa đêm nửa hôm thế này?”

Ân Dã Thần nghe thấy lời nói quan tâm của Hưởng Hải Thiên thì trong lòng đột nhiên lại có chút tự trách, hắn thật sự đã quá kích động rồi, một người trước giờ vẫn luôn tỉnh táo như hắn mà bây giờ lại dễ dàng kích động như vậy, cho dù là ai mà nghe được chuyện này thì cũng phải giật mình đấy.

“Cậu, lúc mẫu phi còn sống thì đã từng có đứa con nào khác không?” Ân Dã Thần có chút vội vã hỏi thẳng vấn đề mà hắn vẫn luôn nóng lòng muốn biết đáp án.

Sắc mặt Hưởng Hải Thiên đạm lại, khuôn mặt già nua lộ ra vẻ nghiêm khắc hiếm thấy: “Nói vậy, mẫu phi của cháu chỉ có hai huynh đệ là cháu và Tử Dương, làm gì còn có đứa con nào khác?”

“Không có sao?” Dĩ nhiên là hắn đã biết đáp án này của cậu, nhưng mà, thật sự là không có sao? Vậy tại sao Nhậm Diệc lại nói ra những lời như thế? Ân Dã Thần nhíu mày: “Cậu, cậu nghĩ kỹ lại xem, trước Tử Dương, có lẽ là mẫu phi đã mang thai một đứa con nữa?”

“Thần nhi, mẫu phi của cháu vào cung năm 18 tuổi, năm 19 tuổi thì sinh ra cháu, về sau bởi vì thân thể không tốt cho nên vẫn một mực ở trong cung tu dưỡng vài năm, mãi đến khi cháu được bốn tuổi thì mới mang thai Tử Dương, khoảng thời gian đó mẫu phi của cháu vẫn luôn ở trong cung làm bạn với thái hậu, sao có thể hoài thai long chủng mà mọi người lại không biết được!” Hướng Hải Thiên nói lời thăm thía.

Quả thật, sau khi mẫu phi vào cung thì cả ngày lẫn đêm đều ở trong cung, bên trong hoàng cung có đến mấy ngàn người, sao có thể không biết điều này chứ?

Nhưng mà trực giác của hắn mách bảo, dưới tình huống đó, Nhậm Diệc sẽ không thể nào nói dối, huống hồ cái bầu không khí bị thương đến cực điểm xung quanh hắn ta, không có cách nào là giả được, Nhậm Diệc rất có thể là đệ đệ ruột, hoặc cũng có thể là . . . ca ca ruột của hắn?

Chỉ là, ngay cả cậu cũng không biết có một người như Nhậm Diệc, vậy rốt cuộc là hắn ta sinh ra lúc nào?

“Thần nhi, sao cháu lại hỏi vấn đề này?” Hướng Hải Thiên thấy Ân Dã Thần trầm tư, ông không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Có liên quan đến mẫu phi của cháu sao?”

Ân Dã Thần hơi do dự, rốt cuộc vẫn quyết định trước hết không vội nói ra cái chuyện này, tránh để cậu lo lắng, vì vậy, hắn lắc đầu nói: “Không có chuyện gì đâu, từ bé cháu đã bị mất trí nhớ, mọi ký ức trước năm 5 tuổi cháu đều quên hết rồi, đối với những chuyện của mẫu phi, cháu không có cách nào nhớ ra được, vậy nên đành phải tới hỏi cậu.”

“Cháu, cái đứa nhỏ này. . .” Hướng Hải Thiên khe thở dài, khuôn mặt tràn ngập sự đau lòng: “Nếu không phải vì khi còn bé, cháu. . . Aiz, bỏ đi, không nói nữa, không nói nữa. . .”

Quên cũng tốt, một đứa bé làm sao có thể đối mặt với cái chết thê thảm của người thân, Thần nhi quên rồi cũng tốt.

“Thật xin lỗi đã đánh thức cậu, cậu mau nghỉ ngơi đi, cháu về đây.” Ân Dã Thần đứng dậy, đỡ Hướng Hải Thiên đến bên cạnh giường, giọng nói có chút áy náy.

“Đêm đã khuya, cháu trở về phải cẩn thận một chút.” Hướng Hải Thiên không quên dặn dò.

“Vâng.”

Rời khỏi phủ thừa tướng, Ân Dã Thần chậm rãi bước đi trên con đường vắng không một bóng người, ánh trăng kéo lê bóng hình của hắn, trong lòng lại mãi không có cách nào bình tĩnh được.

Nhậm Diệc, Nhậm Diệc.

Lắm bấm gọi cái tên này, cảm xúc trong lòng Ân Dã Thần vô cùng phức tạp.

Người thật sự là đệ đệ, hay là ca ca ruột của ta sao?

Đêm khuya, Ly vương phủ cũng khó có thể bình tĩnh.

Ân Tiểu Phàm biết dạo này mình đã ‘hắt hủi’ sư phụ, vì vậy sau khi đắn đo suy nghĩ, bé cảm thấy từ giờ trở đi mình cần phải cố gắng bồi dưỡng lại tình cảm sư đồ đệ đại này, vì thế, nửa đêm nửa hôm, bé ôm đệm lông, lọ mọ mò đến lầu Thúy Trúc tìm sư phụ để trao đổi tình cảm.

Nào biết khi đến lầu Thúy Trúc, bé lại phát hiện sư phụ không có ở đây, điều này khiến Tiểu Phàm hoảng hốt, dừng nói là dạo này mình lạnh nhạt với sư phụ cho nên sư phụ đau lòng khổ sở, quyết định rời khỏi mình chứ?

Nghĩ vậy, Tiểu Phàm cảm thấy hoảng loạn, thế nhưng trước khi chưa tìm được sư phụ, bé không thể để ầu thân biết được, nếu không mẫu thân sẽ lo lắng, cho nên sau khi nghĩ tới nghĩ lui, bé biết bây giờ chỉ có một người mới có thể giúp mình tìm sư phụ.

Vậy nên, đêm hôm khuya khoắt, bé ôm đệm lông vịt vàng chạy đến phủ thất hoàng tử để tìm Ân Tử Dương.

Cũng may là phủ thất hoàng tử cách Ly vương phủ không xa lắm, trên đường cũng không gặp phải mấy gã bắt cóc trẻ con, nếu không, đêm hôm thế này mà lại có một bé trai xinh xắn đi một mình ngoài đường, không bị lừa gạt thì cũng bị bắt cóc đem bán rồi.

Đương nhiên, Tiểu Phàm cũng không phải là người bình thường mà có thể dễ dàng bắt cóc đem bán được, bé là truyền nhân duy nhất của đại Độc Thánh, trên người cũng luôn mang theo mấy loại độc dược, muốn bắt cóc bé thì cũng cần phải suy nghĩ cho kỹ đấy.

Nhưng mà Tiểu Phàm chuồn êm ra khỏi phủ như vậy, lại không mang theo bất kỳ hộ vệ nào, cộng thêm lúc này vẫn đang đêm hôm khuya khoắt, khiến cho nha hoàn phụ trách việc hầu hạ bé bị dọa sợ đến tay chân bủn rủn, sau đó vịt vàng đánh thức toàn bộ mọi người trong phủ.

Không thấy tiểu thế tử!

Tiểu thế tử mà vương gia thương nhất, hoàng thượng sủng nhất, thái hậu yêu nhất đã mất tích rồi!

Trong nháy mắt, cả Ly vương phủ như muốn nổ tung! Ly vương điện hạ giận dữ ra lệnh cho toàn bộ mọi người trong phủ đi tìm, nếu không tìm được tiểu thế tử thì mang đầu về gặp hần!

Trong chốc lát, cả vương phủ nháo loạn đến gà bay chó chạy, thế nhưng lục tung toàn bộ vương phủ cũng không nhìn thấy bóng dáng tiểu thế tử, một đứa bé chỉ mới năm sáu tuổi thì có thể đi đâu được chứ? Chẳng lẽ là bị người ta bắt cóc sao?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch, nếu tiểu thế tử bị kẻ xấu bắt cóc thì bọn họ cũng không sống được nữa rồi.

Ly vương phủ đã trở nên hỗn loạn, mà tên đầu sỏ lúc này lại đang ở trong phủ thất hoàng tử, nghênh ngang bò lên trên giường của Ân Tử Dương, hoàn toàn không biết bởi vì mình mà bây giờ cả Ly vương phủ loạn đến gà bay chó chạy rồi.

Trong rừng trúc, Nhậm Diệc nghe thấy động tĩnh lớn phát ra từ phía tiền viện thì vịt vàng chạy tới, lại trông thấy đám hạ nhân đang chạy tới chạy lui, vừa gọi Tiểu Phàm, vừa tìm kiếm khắp nơi.

Chuyện này là thế nào?

Nhậm Diệc khó khăn thu hồi cảm xúc bị thương, tùy tiện kéo một hạ nhân lại để hỏi rõ tình huống, nhờ vậy mới biết Tiểu Phàm mất tích.

Điều này không phải kinh động bình thường đâu, đã trễ như vậy mà Tiểu Phàm còn đi nơi nào chứ?

“Nhậm Diệc!” Từ rất xa, Hạ Thiên đã trông thấy Nhậm Diệc, nàng vịt vàng chạy tới rồi trực tiếp hỏi: “Nhậm Diệc, huynh có nhìn thấy Tiểu Phàm không? Tiểu Phàm mất tích rồi! Tìm khắp nơi cũng không thấy, ta. . .”

Nói xong, mắt Hạ Thiên đỏ lên, nàng lo lắng sợ hãi đến mức nói không nên lời.

Nhậm Diệc thấy thế thì vịt vàng an ủi: “Tiểu Thiên Thiên, nàng đừng lo lắng quá, Tiểu Phàm sẽ không sao đâu, nàng ngàn vạn lần không nên sốt ruột.”

“Ta có thể không sốt ruột sao? Nó là con ta, huhu, Tiểu Phàm. . .”

Nhậm Diệc liên tục vỗ vỗ lưng nàng, cất giọng dỗ dành: “Tiểu Thiên Thiên, đừng khóc đừng khóc, ta nhất định sẽ tìm Tiểu Phàm về cho nàng.”

161. Chương 161: Bị Tập Kích

“Ta cũng đi tìm. . .” Hạ Thiên lau nước mắt, khổ sở nói.

Nhậm Diệc khẽ gật đầu, lại đột nhiên nhớ ra: “Ân Tịch Ly đâu rồi?”

“Đại thúc đi tìm Tiểu Phàm rồi. . .”

Nhậm Diệc nhíu nhíu mày: “Lúc tối Tiểu Phàm có nói là đi đâu không?”

Hạ Thiên cẩn thận suy nghĩ kỹ một hồi rồi lắc đầu: “Không có nói, sau khi ăn tối, đại thúc bảo dẫn nó đi xem hoa đăng, thế nhưng nó lại không muốn đi, nó bảo là muốn tìm huynh.”

“Tìm ta?” Mi tâm khẽ nhíu lại, cả một buổi tối hần đều ở trong rừng trúc, cũng không trở về lầu Thúy Trúc, chẳng lẽ Tiểu Phàm không thấy mình ở trong lầu Thúy Trúc nên đã ra ngoài tìm?

Nhậm Diệc cảm thấy rất có khả năng này, lại cẩn thận suy nghĩ tới những nơi Tiểu Phàm có thể đến: “Tiểu Thiên Thiên, trong kinh thành, Tiểu Phàm chơi thân với ai nhất?”

“Ân Dã Thần, Ân Tử Dương, với một tiểu thái giám ở trong cung nữa.” Hạ Thiên vội vàng nói: “Tiểu thái giám kia là người của thái hậu, lần nào vào cung Tiểu Phàm đều chơi với hần.”

Nhậm Diệc trầm ngâm nửa ngày mới nói: “Ta đoán có thể Tiểu Phàm đã đến chỗ bọn họ, ta sẽ đi tìm ngay bây giờ, nằng cứ ở trong nhà chờ tin tức của ta.”

“Không! Ta cũng phải đi!” Hạ Thiên nắm tay Nhậm Diệc, sống chết không chịu buông.

“Ừm. . . vậy cũng được.” Nhậm Diệc không nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của Hạ Thiên nên đành phải đáp ứng nằng.

Đã trễ thế này, Tiểu Phàm không thể nào vào cung tìm tiểu thái giám, vậy nên Nhậm Diệc chuyển mục tiêu đến chỗ của Ân Tử Dương và Ân Dã Thần.

Mà phủ thất hoàng tử thì lại gần Ly vương phủ hơn so với phủ tam hoàng tử, vậy nên Hạ Thiên và Nhậm Diệc lập tức chạy đến phủ thất hoàng tử.

Lúc này, Tiểu Phàm và Ân Tử Dương đã rời khỏi phủ thất hoàng tử để đến tìm Ân Dã Thần.

Ân Tử Dương còn đang giơ tay dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, miệng lại bất đắc dĩ nói: “Ta nói này Tiểu Phàm, sự phụ của đệ cũng không phải con giun trong bụng đệ, huynh ấy cũng có tay có chân, nói không chừng là có việc gì đó nên chỉ rời đi một lúc mà thôi, đệ cần gì phải quỳnh lên như vậy?”

Tiểu Phàm sụt sịt mũi, ủy ủy khuất khuất nói: “Thất ca, đệ chỉ sợ sự phụ sẽ không cần đệ nữa.”

“Sao có thể như vậy được, Tiểu Phàm, đệ suy nghĩ nhiều rồi, Nhậm đại ca thương đệ như vậy, làm sao có thể không cần đệ chứ.” Ân Tử Dương đau đầu ngẫm nghĩ, từ trước tới giờ hần toàn nghe nói chỉ có nữ tử mới đa sầu đa cảm, sao tên nhóc Tiểu Phàm này cũng nhạy cảm như vậy?

Theo hần thấy, có thể là Nhậm Diệc có việc gì đó cho nên mới rời đi mà thôi, thế nhưng nhìn cái dáng vẻ ‘người ta không cần mình’ của Tiểu Phàm, Ân Tử Dương lại thở dài, thằng bé này cũng quá nhạy cảm rồi.

Kỳ thực Ân Tử Dương không biết, tuy Nhậm Diệc trên danh nghĩa là sự phụ của Tiểu Phàm, nhưng trong lòng Tiểu Phàm, hần cũng giống như phụ thân vậy.

Từ lúc Tiểu Phàm vừa mới chào đời đã sống cùng với Nhậm Diệc, từ nhỏ đến lớn, Nhậm Diệc không những thương yêu cưng chiều bé, mà hần còn đối xử với bé như con ruột của mình, trong lúc đó, giữa bọn họ ngoại trừ không có quan hệ máu mủ thì so với cha con ruột còn giống hơn.

Nếu quả thật phải lựa chọn giữa Ân Tịch Ly và Nhậm Diệc, chỉ sợ Tiểu Phàm sẽ chọn Nhậm Diệc chứ không phải là Ân Tịch Ly.

Quan hệ máu mủ tuy rất vi diệu, Tiểu Phàm cũng thật sự rất thích Ân Tịch Ly, nhưng dù sao cũng chỉ mới ở chung được một tháng, sao có thể so với tình cảm thâm hậu suốt bảy năm trời đằng đằng sớm chiều bên nhau như Nhậm Diệc được?

Tiểu Phàm muốn tới kinh thành, ngay từ đầu Nhậm Diệc vốn đã không tán thành, nếu không phải bởi vì Tiểu Phàm và Hạ Thiên thì có lẽ hần sẽ không trở về, nhưng mà hôm nay đột nhiên lại không thấy hần, Tiểu Phàm đương nhiên sẽ nhớ tới việc Nhậm Diệc không thích chốn kinh thành này, nghĩ vậy, đương nhiên bé sẽ gián tiếp nghĩ tới chuyện có phải Nhậm Diệc cứ như vậy không chào từ biệt mà đã rời khỏi kinh thành, rời khỏi bọn họ hay không.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thâm của Tiểu Phàm, Ân Tử Dương lại thấy đau lòng, vội vã tranh thủ bế bé lên, ôm bé vào trong ngực an ủi: “Được rồi được rồi, đệ cũng đừng lo lắng, bây giờ chúng ta phải đi tìm tam ca, thuộc hạ của tam ca rất giỏi, bọn họ đều là những cao thủ lợi hại, nhất định có thể giúp đệ tìm được sư phụ.”

“Ừ, vậy chúng ta mau đến chỗ tam ca đi!”

Trên con phố vắng vẻ, âm u và lạnh lẽo, hai bóng dáng một lớn một nhỏ kéo dài trên mặt đất, Ân Tử Dương và Tiểu Phàm cũng không hề hay biết, sau khi Ân Dã Thần rời khỏi Hướng phủ thì cũng không quay về phủ của mình, cho dù bọn họ có đến phủ tam hoàng tử thì cũng không gặp được hắn.

Nơi cuối con đường, không ai chú ý có một đôi mắt âm hiểm tàn ác đang ẩn trong bóng tối, hung hăng nhìn chằm chằm hai người bọn họ, đầy mắt tràn đầy sát khí.

Bóng người nọ ẩn sau một tấm áo choàng, chỉ để lộ ra đôi mắt ác độc tàn nhẫn, nhìn chằm chằm về phía Ân Tử Dương và Tiểu Phàm.

“Chủ tử, là bọn chúng sao?” Một giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng người mặc áo choàng.

Người nọ ẩn sau tấm áo choàng đột nhiên cười lạnh: “Không sai, chính là bọn chúng, nhất là cái tên tạp chủng kia, tuyệt đối không thể giữ lại, đây chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi, đám người Ân Tịch Ly kia, ta sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai!”

“Ta sẽ đi giết bọn chúng ngay lập tức.” Trong giọng nói tỏa ra sát ý rét lạnh, ánh mắt cũng cực kỳ lạnh lẽo.

“Đi đi, nhưng đừng giết cái tên tạp chủng kia vội.” Đôi mắt của người nọ càng trở nên đáng sợ, như thể mang theo hận ý mãnh liệt, vô cùng dữ tợn: “Ta muốn tên tạp chủng đó phải ném trải toàn bộ đau khổ mà ta đã phải chịu đựng, toàn bộ!”

“Haha, ngài yên tâm, ta sẽ mang tên nhóc đó về ngay lập tức!”

Nói xong, bóng dáng đó chợt lóe lên, nhanh như một tia chớp, vọt theo hướng Ân Tử Dương và Tiểu Phàm vừa biến mất.

Nhìn bóng dáng tên đó biến mất, người khoác áo choàng nở nụ cười âm ngoan tàn độc: “Các người không cho ta sống dễ chịu, ta cũng sẽ tuyệt đối không để các người sống dễ chịu! Haha!”

Tiếng cười bén nhọn vang lên trong không khí, giọng cười này mơ hồ nghe như giọng của nữ nhân.

“Tiểu Phàm, đệ có lạnh không? Thắt ca lấy áo cho đệ khoác nhé!” Đã sớm vào thu rồi, ban đêm khí trời ẩm ướt mát lạnh, Ân Tử Dương lo lắng thân thể nhỏ bé của Tiểu Phàm sẽ không chịu được.

Tiểu Phàm ưỡn ngực, rất có khí phách, nói: “Thắt ca, đệ không sao, không lạnh chút nào.”

Ân Tử Dương bất đắc dĩ cười cười: “Vậy được rồi, chúng ta mau về thôi, không ngờ tam ca lại không có trong phủ, chẳng biết huynh ấy đã đi đâu nữa, hay thắt ca dẫn đệ đi tìm Nhậm đại ca trước, nếu không tìm được thì đợi đến khi trời sáng, tam ca nhất định sẽ tiến cung, lúc đó chúng ta sẽ tìm tam ca hỗ trợ.”

“Đành như vậy thôi.” Trong mắt Tiểu Phàm tràn ngập thất vọng, trong lòng lại không ngừng lo lắng, hy vọng sư phụ thật sự không bỏ đi.

Đi một chuyến đến phủ tam hoàng tử, lại không tìm được người muốn gặp, hai người bọn họ đành phải trở về tay không, ít nhiều gì thì cũng có chút thất vọng.

Thế nhưng, vừa rời khỏi phủ tam hoàng tử, một bóng dáng đen ngòm như con dơi từ trên trời vọt xuống, lấy tốc độ nhanh chóng chặn đường hai người bọn họ.

Con người Ân Tử Dương co rụt lại, lập tức nhìn thấy bóng người phía trước dùng tốc độ sét đánh ập tới, thanh kiếm sắc lạnh lóe lên tia sáng.

“Tiểu Phàm, mau tránh ra!” Hắn vội vàng dùng sức đẩy Tiểu Phàm ra, sao đó vung tay đánh về phía bên trái, lưỡi kiếm xẹt qua mang tai, chém trúng vào hắn.

“Haha, không ngờ người cũng thật sự có tài, ông đây chơi với các người.” Gã áo đen nở nụ cười u ám, vung thanh kiếm lớn hướng về phía bọn họ.

“Thất ca cẩn thận!” Tiểu Phàm hét lên một tiếng, vội vã muốn nhào qua.

Ân Tử Dương chợt rút ra một thanh kiếm từ bên hông, bắt đầu giao đấu cùng với tên áo đen.

Là con cháu trong hoàng thất, sao có thể lại không biết một chút võ nghệ phòng thân, dù Ân Tử Dương không có võ công cao cường như Ân Dã Thần và Ân Tịch Ly, thế nhưng thân thủ cũng không yếu, cũng có thể chống đỡ thêm một lúc.

Nhân lúc đang dây dưa với tên áo đen, Ân Tử Dương quay đầu nói với Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, đệ mau trở về tìm hoàng thúc! Nhanh đi!”

Tiểu Phàm cắn cắn môi, sau đó quyết định xoay người bỏ đi thật nhanh.

Thấy Tiểu Phàm muốn chạy, mặt tên áo đen biến sắc, càng trở nên hung ác, nội lực càng tăng thêm vài phần, mà nội lực của Ân Tử Dương lại không đủ, bị gã đẩy mạnh về phía sau mấy bước, sắc mặt Ân Tử Dương tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Muốn chạy sao? Không dễ như vậy đâu!” Tên áo đen nhanh chóng đuổi theo Tiểu Phàm.

Ân Tử Dương cắn răng, đột nhiên nhào tới, gắt gao níu lấy tên áo đen, không để cho hắn ta có cơ hội đuổi theo Tiểu Phàm.

“Chết tiệt!” Tên áo đen nổi giận đùng đùng, chưởng một chưởng vào ngực Ân Tử Dương khiến hắn phun ra mấy ngụm máu tươi.

Thế nhưng Ân Tử Dương vẫn không chịu buông tay.

“Cơ hội tốt!” Tiểu Phàm đang chạy ở phía trước lại đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng chạy về phía này, hai tay bé không ngừng ném ra những chiếc bình nhỏ, những chiếc bình đó rơi xuống mặt đất rồi vỡ vụn, trong nháy mắt sương mù bỗng chốc tràn lan.

“Không ổn! Có độc!” Tên áo đen đột nhiên ý thức được trong đám sương mù này có độc, hắn vội vàng bịt mũi, đáng tiếc là đã quá muộn, hắn đã hít vào không ít khí độc, toàn thân đột nhiên trở nên mềm nhũn vô lực, cả người đều bị tê liệt.

Ân Tử Dương cũng hít vào không ít khí độc, sắc mặt tái nhợt càng trở nên trắng bệch, Tiểu Phàm vội vàng lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn.

“Thất ca, nuốt vào! Đây là thuốc giải!”

Ân Tử Dương không nói hai lời liền nuốt xuống, bây giờ hắn bắt chặp việc thắc mắc tại sao trên người Tiểu Phàm lại có thuốc độc, chỉ biết ôm lấy Tiểu Phàm vội vã bỏ chạy.

“Tên nhóc này! Ta đã bảo đệ chạy rồi, sao còn quay trở về! Đi mau!”

Tiểu Phàm le le lưỡi, tuy bé vẫn còn nhỏ, nhưng nếu bảo bé bỏ mặc thất ca ở lại nơi này, bé không làm được, bé có thể nhìn thấy thất ca không phải là đối thủ của tên kia, vậy nên mới cố ý giả vờ chạy trốn để hắn ta buông lỏng cảnh giác, nhân lúc hắn không chú ý thì lén lút hạ độc.

Và bé đã làm được!

Chỉ tiếc độc này cũng không phải là loại cực độc, bởi vì bé vội vã ra ngoài cho nên chỉ tùy tiện mang theo một chút mê dược để phòng thân, mà mê dược này là do chính tay bé chế ra, chỉ cần là người có võ công cao cường, dùng nội lực để cưỡng chế thì . . . có thể ngăn cản được, bởi vậy bọn họ phải mau chóng bỏ trốn!

162. Chương 162: Hai Huynh Đệ

“Thất ca, huynh bị thương sao?” Đang chạy, Tiểu Phàm đột nhiên cảm giác mặt mình dính dính, lấy tay sờ thử thì thấy tất cả đều là máu, bé sợ hãi kêu lên: “Thất ca, huynh bị thương ở đâu, huynh có sao không,

thất ca”

“Ta không sao, Tiểu Phàm, đệ đi trước đi. . . .” Ân Tử Dương nói, trên người hắn bị trọng thương, không thể đi nhanh được, rất dễ bị người ta đuổi theo, hắn không muốn liên lụy tới Tiểu Phàm.

“Không được, thất ca, tên kia sẽ mau đuổi tới đây!” Tiểu Phàm dứt khoát kéo Ân Tử Dương bỏ chạy.

“Tiểu Phàm . . . khụ khụ . . .” Ân Tử Dương bị bé kéo như vậy, vết thương trên tay bị động, máu càng chảy dữ dội, sắc mặt Ân Tử Dương trở nên trắng bệch, cố nén ngệm máu sắp phun ra khỏi cổ họng, trên tay, trên người Tiểu Phàm đều dính máu của hắn.

“Thất ca, thất ca!” Rốt cuộc Tiểu Phàm cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng Nhậm Diệc chỉ dạy cho bé cách giết người thế nào chứ không dạy bé cách cứu người thế nào, bé chỉ có thể dùng hai tay che đi vết chém dài trên cánh tay của hắn, gất gao ầm ầm: “Thất ca, làm sao bây giờ, huynh đừng có chảy máu nữa được không, thất ca. . . .”

Ân Tử Dương cười khổ, hắn cũng muốn máu ngừng chảy lắm chứ, nhưng mà hắn lại không thể làm gì được, cũng không nhịn được nữa mà khụy một chân xuống đất.

Chết tiệt, sao hắn lại vô dụng như vậy . . . Nếu có tam ca ở đây thì huynh ấy sẽ không giống như hắn lúc này, đến ngay cả Tiểu Phàm mà cũng không bảo vệ được Ân Tử Dương tự trách trong lòng.

Thấy gã áo đen kia đã vác đao lớn chạy tới, hắn tranh thủ đẩy Tiểu Phàm về phía trước: “Tiểu Phàm, đệ mau chạy đi! Mau lên! Nếu không sẽ không kịp nữa!”

“Thất ca!”

Trong lòng Tiểu Phàm vô cùng hối hận, tại sao muộn như vậy mà bé còn lười thất ca ra ngoài? Nếu như bé không đến tìm thất ca thì bọn họ sẽ không bị đuổi giết như bây giờ!

“Đi mau đi!” Thấy Tiểu Phàm vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, ủy khuất nhìn mình, Ân Tử Dương không nhịn được mà quát to.

Gã áo đen kia đã đuổi tới, nổi giận dùm dùm, trừng mắt nhìn Tiểu Phàm: “Dám đùa với ông nội mi! Quả thực là muốn chết mà!”

“Không được đả thương đệ ấy!” Cũng chẳng biết Ân Tử Dương lấy khí lực ở đâu ra, đột nhiên đứng bật dậy, chặn gã áo đen kia lại: “Rốt cuộc ngươi là ai, tại sao phải giết ta và Tiểu Phàm?”

“Hừ, ta là ai sao? Xuống hỏi Diêm Vương đi!” Tên áo đen nhổ một ngụm nước bọt, quyết định giải quyết Ân Tử Dương phiền toái này trước, sau đó đuổi theo Tiểu Phàm, hắn đoán một đứa trẻ cũng chẳng chạy được bao xa.

Trên thực tế, Tiểu Phàm cũng không chạy nhanh, bé vừa chạy chưa được vài bước, lại bởi vì quá lo lắng cho Ân Tử Dương mà vấp phải cục đá, ngã nhào xuống đất.

“Tiểu Phàm——!”

Lập tức, một giọng nói dồn dập vang lên, một giây sau đã thấy khuôn mặt của Hạ Thiên và Nhậm Diệc hiện ra trước mặt Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm bị Nhậm Diệc bế lên, thấy trên người bé đầy vết máu, Hạ Thiên và Nhậm Diệc sợ hãi kêu lên, còn chưa kịp mở miệng hỏi gì thì Tiểu Phàm lại ôm cổ Nhậm Diệc khóc nức: “Sư phụ . . . ô . . . cứu thất ca mau cứu thất ca máu, huynh ấy chảy máu nhiều lắm”

Toàn thân Nhậm Diệc khẽ chấn động, cả người run rẩy: “Con nói là Tử Dương?”

“Đằng kia kia, chúng ta mau đi cứu thất ca, huhu”

Hạ Thiên vội vàng nhìn theo hướng tay của bé, quả nhiên đã trông thấy hai bóng người cách đó không xa, ánh đao chớp lóe, đôi bên đang giao đấu khốc liệt.

Nàng muốn bảo Nhậm Diệc mau tới giúp đỡ, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã thấy Nhậm Diệc đẩy Tiểu Phàm vào trong ngực nàng, sau đó xông về phía trước, tốc độ cực nhanh khiến nàng trợn mắt lú lỏi.

“Tử Dương——!” Nhậm Diệc đuổi tới, trông thấy Ân Tử Dương yếu ớt loạng choạng như sắp té xuống đất, quần áo trên người đã nhuốm một màu đỏ tươi, khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu, trông thấy Nhậm Diệc, hắn cũng chỉ yếu ớt nở nụ cười yên tâm, vô lực khẽ kêu một tiếng: “Nhậm đại ca . . .”

Trong phút chốc, cuồng phong cuộn cuộn, sát khí nổi lên bốn phía, 19 năm qua, đây là lần đầu tiên sát ý cuồng bạo trong người Nhậm Diệc bùng nổ.

Sát khí phủ kín cả bầu trời, hắn giống như Tu La từ chín tầng địa ngục lên để lấy mạng người, ánh mắt hắn lên sự khát máu, toàn thân tràn ngập cuồng bạo, đôi mắt đỏ ngầu khiến cho người ta không khỏi rùng mình.

Ngay cả Ân Tử Dương cũng không nhận được mà sợ hãi rụt cổ lại, nghĩ đến thường ngày, Nhậm đại ca hòa ái thân thiện, sao bây giờ lại trở nên đáng sợ như vậy

“Tử Dương, Tử Dương!” Rốt cuộc Hạ Thiên và Tiểu Phàm đã chạy tới, trông thấy cả người Ân Tử Dương đều là máu khiến bọn họ lại càng hoảng sợ: “Trời ạ, sao người lại bị thương nặng thế này!”

Ân Tử Dương vội vàng lắc đầu: “Các người đừng lo lắng Cái này, thoát nhìn thì có vẻ rất nặng, nhưng thật ra, khụ khụ, chỉ là ngoại thương mà thôi”

“Ngoại thương cái đầu người!” Hạ Thiên không nhận được mà nói tục: “Người cho rằng ngoại thương thì không quan trọng sao? Mất máu nhiều quá thì cũng sẽ chết đấy!”

“Thất ca. . .” Tiểu Phàm lau nước mắt: “Mẫu thân, cứu thất ca trước đã, mẫu thân . . .”

“Biết rồi, con đừng có khóc, vịn thất ca đứng dậy trước đã!” Hạ Thiên vừa đau lòng nhìn con trai bảo bối khóc, vừa lo lắng cho thương tích của Ân Tử Dương, dù tuổi của Ân Tử Dương vẫn còn nhỏ nhưng cũng đã là một đại trượng phu, hôm nay hắn bị thương nặng như vậy, một cô gái như nàng và một đứa trẻ yếu ớt thì làm sao có thể kéo nổi Ân Tử Dương?

Hạ Thiên đành phải nhìn về phía Nhậm Diệc để xin sự giúp đỡ, mà lúc này, Nhậm Diệc cũng đang đi về phía bọn họ, bờ môi mím chặt, phía sau lưng hắn đã không còn một bóng người.

“Tên kia đâu? Chạy rồi à?” Hạ Thiên cảm hận nghiêng rằng, tên khốn kiếp, bọn họ vừa tới đây, thấy đánh không lại thì đã bỏ chạy rồi? Làm cho Tử Dương bị thương nặng như vậy mà còn bỏ chạy?

Nhậm Diệc không nhìn nàng, ánh mắt không hề chớp, khóa chặt trên người Ân Tử Dương, môi mỏng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Chết!”

“Chết? Chết rồi?” Nhanh như vậy sao? Tốc độ gì vậy? Hạ Thiên lại nhìn khắp nơi tìm kiếm, cũng không phát hiện ra thi thể của tên kia, không khỏi kỳ quái hỏi: “Sao không thấy xác của hắn ta?”

Nhậm Diệc hồ hững chỉ vào vết máu ở cách đó không xa, sau đó cũng không nói gì thêm nữa, chỉ ôm lấy Ân Tử Dương, xoay người rời đi, Tiểu Phàm cũng theo sát bên cạnh hắn, không rời một bước.

Hạ Thiên nhìn vũng máu trên mặt đất, trên đó còn nổi lên vô số bọt khí, vô cùng đáng sợ, nàng đột nhiên rùng mình một cái, run rẩy nói: “Hóa, hóa thì phần. . .”

Chết không toàn thây, Nhậm Diệc quả nhiên là ngoan độc!

Nhìn vũng máu kia, nàng cảm thấy toàn thân run rẩy sợ hãi, vội vã đuổi theo bọn họ: “Đợi ta với!”

“Thái y, Tử Dương thế nào rồi?”

Ân Tịch Ly nhú chặt mày kiếm, đứng bên cạnh giường của Ân Tử Dương. Sau lưng hắn là một đám người, ai nấy đều lo lắng nhìn thái y.

Thái y băng bó vết thương cho Ân Tử Dương xong rồi mới chậm rãi vuốt râu nói: “Ly vương diện hạ, tam hoàng tử, mọi người hãy yên tâm, tuy thất hoàng tử bị thương nặng nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng tới căn cốt, chỉ cần điều trị tĩnh dưỡng thật tốt là được rồi.”

Nghe vậy, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Ân Tử Dương cười yếu ớt: “Ta đã nói là không có chuyện gì mà, mọi người đừng lo lắng quá.”

Nhìn bọn họ như vậy, tuy trong lòng hắn rất vui nhưng lại cảm thấy mình được nuông chiều quá mức, chỉ bị thương thôi mà đã khiến cho nhiều người lo lắng như vậy, hắn cảm thấy thật hổ thẹn.

“Thất ca, huhu, thật xin lỗi, đều tại đệ không tốt . . .” Tiểu Phàm nhào người lên giường, trong đôi mắt to tròn, nước mắt cứ thế chảy xuống: “Là đệ đã hại huynh. . .”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại gặp chuyện?” Ân Dã Thần mở miệng, giọng nói lạnh lùng lại pha lẫn sự quan tâm.

“Đúng đó Tiểu Phàm, nói ầu thân biết, đã trễ như thế mà sao con và Tử Dương lại ở nơi đó?” Hạ Thiên vừa an ủi Tiểu Phàm, vừa dịu dàng nói: “Bây giờ đã không sao rồi, mọi người đều ở đây cả, Tử Dương đã không có việc gì, con đừng khóc nữa.”

“Con. . .” Tiểu Phàm hít hít mũi, ủy khuất nói: “Con đi tìm sư phụ. . . nhưng lại không tìm được, vậy nên con đến tìm thất ca để gọi huynh ấy cùng đi tìm sư phụ, sau đó, sau đó lại gặp. . .”

“Ồ đồ!” Ân Tịch Ly quát: “Đêm hôm khuya khoắt, một đứa bé như con mà chạy tới chỗ của Tử Dương thì còn ra thể thống gì! Nếu hôm nay không có Tử Dương ở bên cạnh con thì, con ——!”

Vừa nghĩ tới nếu đêm nay không có Tử Dương ở bên cạnh Tiểu Phàm. . . nếu bé gặp phải tên thích khách kia, Tiểu Phàm sẽ —— hắn không thể nào tưởng tượng được kết cục sẽ như thế nào, càng không thể tưởng tượng được, nếu Tiểu Phàm thật sự bị thương, hắn sẽ như thế nào . . .

Ân Tịch Ly quát khiến Tiểu Phàm càng thêm ủy khuất và áy náy, đầu nhỏ cúi gằm, nghẹn ngào khóc: “Thật xin lỗi, lần sau con nhất định sẽ không làm vậy nữa. . .”

Thấy Tiểu Phàm như vậy, Hạ Thiên cực kỳ đau lòng, nàng định nói gì đó nhưng nghĩ lại thì Tiểu Phàm quả thực là đã sai rồi, suýt chút nữa đã gây nên họa lớn, vậy nên nàng cũng không tiện mở miệng nói giúp bé.

Mà Ân Tịch Ly làm sao có thể không đau lòng? Đây chính là con của hắn! Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm đêm nay, hắn lại không nhận được mà quát to hơn, nếu không phải tên đó đã bị Nhậm Diệc giết chết thì hắn tuyệt đối sẽ lung sục ra tên đó rồi chém hắn ta thành 18 đoạn!

Dám động đến con của hắn, hắn tuyệt đối sẽ khiến tên đó phải trả một cái giá thật lớn!

“Khụ khụ, hoàng thúc, các người . . . đừng nên trách Tiểu Phàm.” Ân Tử Dương cười cười: “Ta cũng không bị sao, Tiểu Phàm cũng chỉ vì lo lắng cho Nhậm đại ca thôi . . .”

“Được rồi được rồi, bây giờ mọi người cũng đừng nói nữa, trước tiên hãy để cho Tử Dương nghỉ ngơi một chút đi.” Hạ Thiên đành phải đứng ra làm người hòa giải.

Mọi người thoáng nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu, Ân Dã Thần thấp giọng nói: “Đệ cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, tam ca nhất định sẽ tra ra là ai giở trò quỷ.”

“Vâng.” Ân Tử Dương cười: “Làm phiền tam ca rồi.”

Sau khi mọi người rời khỏi, căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Ân Tử Dương khẽ chuyển động cơ thể, lại thấy toàn thân vô cùng đau đớn, hắn không khỏi cắn răng trợn mắt, buồn bực nói thầm: “Đau chết mất . . .”

“Đau ở đâu?” Một bàn tay thon dài đỡ dưới cánh tay của hắn, nhẹ nhàng giúp hắn trở mình, trong giọng nói mang theo sự quan tâm nồng đậm.

“Hả? Nhậm đại ca, huynh còn chưa đi nghỉ sao?” Ân Tử Dương sững sờ, sau khi phát hiện là Nhậm Diệc thì lại nhẹ nhàng thở ra, mắt đẹp giương lên, khóe môi khẽ cong.

163. Chương 163: Mất Trí Nhớ

Nhậm Diệc ngồi xuống bên cạnh giường, không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói khẽ: “Nói cho ta biết đệ đau ở đâu?”

Ân Tử Dương ‘ùm’ một tiếng, cảm thấy trong lòng ảm áp, loại cảm giác này thật kỳ lạ, hắn cảm thấy tất cả mọi người trong thiên hạ đều không thể khiến hắn bận tâm, chỉ cần huynh ấy hiểu thì hắn cũng đã thỏa mãn rồi.

“Cám ơn Nhậm đại ca.”

Một tiếng ‘Nhậm đại ca’ này khiến cho Nhậm Diệc có chút giật mình, hắn lẳng lặng tìm bóng dáng quen thuộc đã không còn thấy kể từ khi còn nhỏ trên khuôn mặt của Ân Tử Dương, trái tim lại khẽ đau nhói.

Nếu như có thể, hắn thật sự rất muốn nói cho Ân Tử Dương biết, cái hắn muốn nghe không phải là một tiếng ‘Nhậm đại ca’ này, cái hắn muốn, chính là một tiếng ‘ca ca’ của một người vẫn luôn lẻo đẻo chạy theo sau lưng hắn 19 năm về trước.

Thế nhưng, hắn không nói được!

Hắn không thể! Hắn chỉ có thể nhìn đệ ấy gọi người khác là ca ca, nhìn đệ ấy máu mủ tình thâm với người khác, còn hắn lại chẳng thể làm được gì.

“Nhậm đại ca, huynh làm sao vậy?”

Nhậm Diệc đột nhiên trầm mặc khiến cho Ân Tử Dương cảm thấy kỳ quái, hắn phát hiện hình như Nhậm Diệc đang có tâm sự gì đó không bình thường, mà cái tâm sự này hình như lại giống tâm bệnh của huynh ấy, điều này làm hắn cảm thấy bối rối.

Nhậm đại ca đã cứu hắn một mạng, chờ thương thế của hắn tốt lên, từ nay về sau, hắn nhất định sẽ nghĩ cách giúp đỡ mọi việc khó khăn cho huynh ấy. Trong lòng Ân Tử Dương âm thầm hạ quyết tâm.

“Tử Dương.” Nhậm Diệc khẽ thở dài một tiếng, sau đó từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn vàng trăng sáng trên bầu trời, giọng nói như gần như xa chậm rãi vang lên: “Tình cảm giữa đệ và Ân Dã Thần như thế nào?”

“Tam ca à?” Ân Tử Dương nhíu mày đầy nghi hoặc, tuy không biết tại sao Nhậm Diệc hỏi như vậy nhưng hắn cũng chỉ do dự trong phút chốc rồi lại mỉm cười, trong giọng nói khó che giấu được sự đắc ý: “Tình cảm giữa ta và tam ca rất tốt, từ nhỏ đến lớn, chỉ trừ khoảng thời gian tam ca ở trong Dược Vương cốc thì tam ca vẫn luôn quan tâm chăm sóc ta.”

Hắn không có sự thông minh giống như tam ca, không có nhiều thiên phú giống như những hoàng tử khác, không rành văn cũng chẳng giỏi võ, có thể nói, trong tất cả các hoàng tử, hắn là hoàng tử yếu kém nhất.

Nhưng chính vì hiểu rõ hắn là hoàng tử yếu kém nhất cho nên Ân Dã Thần đã dứt khoát biến hắn trở thành hoàng tử được thái hậu yêu thích nhất.

Ân Dã Thần vẫn luôn cố gắng dùng cách riêng của mình để bảo vệ hắn, cho dù hắn là người như thế nào thì tam ca cũng đã nói, hắn là đệ đệ của tam ca, cứ như vậy, suốt đời cũng là đệ đệ của tam ca.

“Nếu có một ngày tam ca cần đệ phải đến một nơi, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, cho dù cái giá phải trả là tính mạng của mình, ta cũng sẽ bước vào mà không hối hận.” Chỉ tiếc rằng, tam ca rất mạnh, huynh ấy sẽ không cần hắn phải tiến vào dầu sôi lửa bỏng, huynh ấy chỉ cần hắn sống vui vẻ, không buồn không lo, như vậy là tốt rồi.

Nghe vậy, Nhậm Diệc bước nhanh trở về bên giường, xúc động khẽ gầm nhẹ: “Vậy nếu hắn là kẻ thù của đệ thì sao? Đệ cũng vì hắn mà tìm chết sao?”

Trong lúc nhất thời, hắn khó có thể khắc chế được sát khí đang tỏa ra từ trên người mình.

“Cái . . . cái gì?” Sắc mặt Ân Tử Dương tái nhợt, sững sờ một lúc rồi mới trầm giọng nói: “Nhậm đại ca, huynh đang nói đùa đấy à?”

Tam ca là kẻ thù của hần? Điều này sao có thể? Bất kỳ ai trên đời này đều có thể trở thành kẻ thù của hần, nhưng hần tin tưởng, tam ca tuyệt đối sẽ không như vậy!

Nhậm Diệc kinh ngạc nhìn hần, thẳng thốt khẽ lui về sau một bước rồi lại vội vàng cúi đầu, che giấu chút cảm xúc bối rối kia, che giấu đi sự kích động khiến hần muốn thốt lên ‘Không có’. Hần quay lưng lại, giọng nói mơ hồ không rõ khẽ vang lên: “Ta chỉ nói là . . . nếu . . .”

“Nếu?” Ân Tử Dương nâng bàn tay không bị thương của mình lên dụi dụi mắt, kỳ quái hỏi.

“Đúng, là nếu.” Nhậm Diệc thản nhiên nói: “Nếu Ân Dã Thần là. . . kẻ thù giết mẫu phi của đệ?”

“Haha. . .” Ân Tử Dương nở nụ cười: “Nhậm đại ca, huynh cứ đùa, tam ca và Tử Dương cùng một mẫu phi sinh ra, sao huynh ấy có thể là kẻ thù giết mẫu phi của ta chứ?”

“Ta. . .” Lời nói vừa định thốt ra bỗng nghẹn ở cổ họng, Nhậm Diệc nhìn Ân Tử Dương hồi lâu rồi lại thở dài, phát phát tay, có chút chán nản nói: “Thôi, coi như ta chưa nói gì, đệ nghỉ ngơi nhiều một chút cho vết thương mau lành.”

Nhậm Diệc cẩn thận đắp chăn cho hần, sau đó xoay người rời đi.

“Nhậm đại ca.” Ân Tử Dương đột nhiên khẽ gọi.

Bước chân của Nhậm Diệc hơi chững lại, nhưng vẫn không quay đầu.

Dưới lớp chăn, Ân Tử Dương chỉ lộ ra cái đầu tròn tròn, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn Nhậm Diệc, nhẹ nhàng nói: “Có phải Nhậm đại ca đang có tâm sự không? Nếu huynh không ngại thì có thể nói với ta.”

“Đệ. . . thật sự muốn nghe chuyện xưa của ta sao?” Nhậm Diệc chần chờ mở miệng.

“Ừm.” Ân Tử Dương vui sướng đáp: “Trên người Nhậm đại ca có cái gì đó khiến cho ta cảm thấy rất quen thuộc, ta, ta cũng hy vọng Nhậm đại ca có thể được vui vẻ. . .”

Nói xong, trên gương mặt tái nhợt của hần lại có chút ngượng ngùng, hần tặc lưỡi rồi lại nói tiếp: “Nếu Nhậm đại ca không ngại thì hãy nói với ta, ta sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

Nhậm Diệc từ từ quay trở lại nhìn Ân Tử Dương, ánh mắt hần chứa quá nhiều thứ tình cảm phức tạp, trong khoảnh khắc cứ như muốn lao ra.

Ân Tử Dương lặng lẽ nhìn hần, vẻ mặt thành khẩn và tha thiết chờ mong.

Hai người cứ thế, một đứng một nằm, ánh mắt giao nhau giữa không trung, cũng chẳng hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vào nhau thật lâu.

Sau một hồi trầm mặc, Nhậm Diệc đột nhiên bật cười rồi chậm rãi đi đến bên giường của Ân Tử Dương, ngồi xuống, nói: “Tử Dương, đệ biết không? Đệ thật sự rất giống một người.”

“Hả? Là ai? Ta có biết người đó không?”

“Giống đệ đệ của ta.” Nhậm Diệc dịu dàng cười, đôi mắt khẽ nhắm lại, dường như đang lâm vào trong hồi ức: “Ta có một đệ đệ cũng tầm tuổi với đệ, chỉ là, đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau, đã bao nhiêu ngày đêm, rất lâu, rất lâu. . .”

“Hần đi đâu rồi? Sao đã lâu như vậy mà không gặp nhau?”

“Đệ ấy à.” Nhậm Diệc mỉm cười, ngưng mắt nhìn hần, trong lòng thầm nói, đệ ấy đang ngồi trước mặt ta, đang ở bên cạnh ta. . .

“Đệ ấy ở nhà.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Nhậm Diệc đã bình tĩnh như trước.

“Ở nhà?” Ân Tử Dương nhíu mày: “Vậy tại sao Nhậm đại ca không về nhà? Huynh không về nhà thì làm sao gặp được đệ đệ của mình?”

“Không phải là ta không muốn về mà là không thể trở về. . .” Khóe môi Nhậm Diệc nở một nụ cười lạnh: “Trong cái nhà đó có một kẻ thù mà ta không đội trời chung, ta đã từng đáp ứng mẫu thân, vĩnh viễn sẽ không trở về nơi đó, mà chuyến đi này, bằng một cái đã qua mười năm. . .”

Ngực Ân Tử Dương đột nhiên nhói lên, một cảm giác nặng nề đau đớn dần dần xuất hiện, bủa vây quanh hắn: “Vây đệ đệ của Nhậm đại ca đang ở đó sao? Nếu trong cái nhà đó có kẻ thù của các người, vậy bọn họ có thể làm tổn thương đến đệ đệ của huynh hay không?”

Ánh mắt Nhậm Diệc dần dần trở nên nhu hòa: “Lúc trước ta cũng vẫn luôn vướng bận điều này, ta còn tưởng rằng đệ ấy đã gặp bất hạnh, cho đến mãi sau này, ta gặp lại đệ ấy. . . . Đệ ấy nói với ta rằng, đệ ấy sống rất tốt.”

Ân Tử Dương đột nhiên kích động: “Vậy hai người đã gặp lại nhau rồi sao?”

Nhậm Diệc không chớp mắt nhìn hắn kích động, khẽ mỉm cười, gật đầu: “Gặp rồi.”

Đúng vậy, ta đã gặp rồi, cho dù đệ không nhận ra ta, nhưng ta vẫn nhận ra đệ, sâu tận đáy lòng, đệ vĩnh viễn là đệ đệ mà ta yêu thương nhất.

Tử Dương.

Ân Tử Dương nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm thấy vui vẻ thay Nhậm Diệc: “Thật tốt quá, gặp lại là tốt rồi, ta thật muốn gặp người đệ đệ ấy của Nhậm đại ca, hẳn nhất định cũng xuất sắc và lợi hại như Nhậm đại ca vậy.”

Nhậm Diệc vỗ vỗ bả vai của hắn: “Có cơ hội sẽ biết.”

“Quyết định như vậy đi, chờ thương thế của ta tốt lên, Nhậm đại ca đừng quên giới thiệu cho chúng ta gặp nhau đấy.”

“Haha, được rồi!”

Hai người nhìn nhau, chợt nở nụ cười, giờ khắc này, mặc dù vẫn chưa nhận thức rõ quan hệ nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn ở gần nhau.

Bên ngoài cửa, Ân Dã Thần lặng lẽ ngồi trên hành lang, hai chân gập lên, híp mắt dựa vào lương trụ*, không hề nhúc nhích, giống như đang ngủ bình thường. Thế nhưng bàn tay đang nắm chặt kia đã tiết lộ tâm tình của hắn.

(*lương trụ: cái cột trụ tròn tròn hay gọi là cột xà nhà, coi phim cổ trang từng của, trong mấy hành lang gập khúc, cứ đi 1 đoạn là có 1 cột ấy)

Nhậm Diệc, các người thật sự quen biết nhau sao.

Hắn đột nhiên đứng dậy, trong khoảnh khắc, thân hình đã biến mất giữa đêm tối.

Màn đêm tĩnh lặng thâm trầm, một bóng dáng quý dị hư ảo vọt vào trong khu rừng ở vùng ngoại thành phía tây, không lâu sau, một bóng đen khác chợt xuất hiện, cung kính quỳ gối trước mặt hắn.

“Chủ tử có gì sai bảo?”

Ân Dã Thần nhàn nhạt mở miệng: “Trong thiên hạ, có ai có thể chữa được bệnh mất trí nhớ không?”

“Bẩm chủ tử, ở Bích Huyết sơn trang có một vị thần y, nghe nói người này có thể cải tử hồi sinh, làm cho người chết sống lại, chắc bệnh mất trí nhớ cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

“Người đi mời hắn về đây, bất kể cái giá lớn thế nào, trong vòng ba ngày, ta muốn gặp được hắn.”

“Tuân mệnh! Thuộc hạ lập tức đi ngay!” Nói xong, hắn biến mất cũng nhanh như lúc xuất hiện.

Nhìn theo phương hướng thuộc hạ rời đi, Ân Dã Thần khẽ ngẩng đầu, để lộ ra đường cong lạnh lùng của chiếc cằm, đột nhiên hắn rất muốn biết, khoảng thời gian trước lúc 5 tuổi hắn bị mất trí nhớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trí nhớ sao? Chỉ cần tìm lại là được rồi.

Dưới sự chăm sóc tận tình của mọi người, thương thế của Ân Tử Dương đã dần dần chuyển biến tốt hơn, mấy ngày này, ngoài việc điều tra xem ai là người đứng sau lưng tên thích khách kia thì Ân Tịch Ly và Ân Dã Thần lại càng tăng số lượng ám vệ ở bên cạnh bọn họ.

Tiểu Phàm ngoan ngoãn hơn rất nhiều, mấy ngày Ân Tử Dương dưỡng thương trong phòng, bé cũng không hề rời khỏi vương phủ, cả ngày chỉ ở trong phòng chơi với Ân Tử Dương, bận rộn chú ý chăm sóc hắn.

Thái hậu và hoàng thượng cũng đã nhiều lần phái người xuất cung chuyển lời, để cho Tiểu Phàm tiến cung, nói là lão thái hậu rất nhớ Tiểu Phàm, nhưng Tiểu Phàm lại không chịu đi, cứ khẳng khái ở bên cạnh Ân Tử Dương, đợi cho vết thương của hắn lành hẳn đã.

Ân Tịch Ly cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cũng may là Thiên Thịnh Đế và lão thái hậu rất thích Tiểu Phàm, vậy nên hắn cũng không sợ bé bị bắt tội, thế nhưng bọn họ cũng không từ bỏ ý định, ngày nào cũng cho người đến chuyển lời bảo Tiểu Phàm tiến cung.

Ân Tịch Ly rất tôn kính lão thái hậu, hắn hiểu rõ lão thái hậu rất nhớ Tiểu Phàm, vậy nên mấy lần đều thúc giục Tiểu Phàm tiến cung, thế nhưng Tiểu Phàm nói không đi là không đi, tính của bé đã quyết, ngay cả Hạ Thiên cũng không làm gì được.

Cũng may, Ân Tịch Ly nhớ ra, mấy ngày nữa là sinh nhật của lão thái hậu, mà thương thế của Ân Tử Dương cũng đã khá hơn nhiều rồi, đến hôm ấy bọn họ đã có thể tiến cung mừng thọ lão thái hậu.

164. Chương 164: Ta Thật Sự Rất Nghèo

“Đại thọ của thái hậu.” Hạ Thiên nhíu mày ngẫm nghĩ: “Đại thúc, chàng đã chuẩn bị lễ vật gì chưa?”

“Chuẩn bị xong hết rồi.” Ân Tịch Ly nhàn nhạt nói.

“Thật à? Là cái gì vậy?” Hạ Thiên hứng thú hỏi, lão thái hậu vô cùng tôn quý, lễ vật dâng tặng cho lão thái hậu nhất định không được quá tầm thường, nàng thật tò mò không biết Ân Tịch Ly tặng lễ vật gì cho thái hậu đây.

Ân Tịch Ly thần thần bí bí ghé sát vào người Hạ Thiên: “Nàng muốn biết sao?”

“Ừ!” Hạ Thiên gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

“Muốn ta nói cho nàng biết sao?” Hắn lại tiếp tục dụ dỗ.

“Ừ!” Nàng lại vội vã gật đầu.

“Nhưng mà ta . . . không nói cho nàng biết.” Ân Tịch Ly tiêu sái quay người lại, dương dương tự đắc nói: “Chuyện này phải giữ bí mật.”

“. . .” Trên trán Hạ Thiên hiện ba vạch đen: “Đại thúc thú vị, chàng dám đùa giỡn ta!”

Ân Tịch Ly nhướng mày, dáng vẻ như đang nói ‘ta muốn đùa giỡn nàng đấy, nàng làm được gì ta nào?’

“Chàng là đồ xấu xa!” Nàng giơ ngón giữa, khinh bỉ nói.

Ân Tịch Ly thấy vậy thì không khỏi bật cười thành tiếng, nàng vốn là như vậy, ngây thơ đáng yêu, tâm tình thế nào cũng đều hiện rõ trên khuôn mặt, rõ ràng đã làm mẹ rồi mà tính tình lại còn trẻ con như thế.

“Thiên nhi, lão thái hậu yêu thương Tiểu Phàm như vậy, lần này sinh nhật của thái hậu, nàng cũng nên chuẩn bị lễ vật để tặng cho thái hậu, biết không?”

Nghe vậy, Hạ Thiên sững sờ: “Ta?” Nàng chỉ vào mũi mình: “Ta cũng phải tặng nữa sao?”

“Đương nhiên rồi, bắt buộc đấy.”

“Không phải một nhà tặng chung một món lễ vật là được rồi sao? Chàng cũng đã tặng, sao ta lại còn phải tặng nữa?” Hạ Thiên bất mãn, đầy rõ ràng là lừa gạt mà!

Một nhà tặng chung một món lễ vật? Ân Tịch Ly nghe những lời này thì rất hài lòng, điều này chứng tỏ Hạ Thiên đã coi hắn, nàng và Tiểu Phàm là người một nhà, chẳng qua, nhìn dáng vẻ vất vả cổ chảy ra nước

của nàng, hấn nhin không được lại muốn trêu chọc, cố ý than thở nói: “Đúng vậy, vốn nàng và Tiểu Phàm không cần phải tặng, nhưng hai tháng trước, là ai đứng trước mặt hoàng thượng, vừa mở miệng đã muốn phải sạch quan hệ với ta, nói cái gì mà không chịu gả cho ta, một nhà tặng chung một món lễ vật thì đúng rồi, nhưng bây giờ nàng không chịu gả cho ta thì vẫn chưa phải là người một nhà mà là hai nhà khác nhau nha, nếu không thì như vậy đi, bây giờ nàng gả cho ta, đến lúc đó ta đưa hết số lễ vật đó cho nàng quản lý, có được không?”

Mới đầu nghe thì còn thấy bình thường, nhưng càng nghe về sau thì lại càng cảm thấy không đúng, nghe đến cuối thì sắc mặt Hạ Thiên đột nhiên đỏ bừng, cái này, cái này, cái này, rõ ràng là đang cầu hôn trá hình đây mà! Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhắc chân đạp hấn: “Chàng nghĩ hay quá nhỉ! Ta không thêm gả cho chàng đâu!”

“Thật sự không gả sao?” Ân Tịch Ly buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận thẹn thùng mà ửng hồng của nàng, khẽ giơ tay bẻ một cành oliu: “Gả cho ta, ta sẽ giúp nàng chuẩn bị lễ vật, như vậy nàng vừa tiết kiệm được thời gian, vừa tiết kiệm được sức lực, quan trọng nhất là, tiết kiệm được tiền nữa!”

Hạ Thiên từ trên ghế nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mũi Ân Tịch Ly: “Ta thêm vào! Thật sự là chưa thấy ai cầu hôn giống như chàng, định dùng một chút lễ vật đó để mua chuộc ta sao? Không có cửa đâu!”

Tốt xấu gì thì cũng phải đem đến một tòa núi vàng hay núi bạc, để ngày nào nàng cũng được sống trong ổ tiền chứ, uống công hấn là vương gia, sinh lễ cầu hôn cũng quá keo kiệt rồi, ngay cả hấn cũng không có!

“Thiên nhi, ta nhớ nàng nói nàng thích ta, nếu đã thích ta thì sao lại không gả cho ta chứ?” Ân Tịch Ly nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói: “Tiểu Phàm từng nói, cha của nó chỉ có thể cưới một mình mẹ nó, tuy trước nàng ta đã từng cưới một người, nhưng ta cam đoan từ nay về sau, ngoài nàng ra, ta tuyệt đối sẽ không cưới thêm bất kỳ ai khác, nàng chính là vương phi duy nhất của ta.”

Khuôn mặt Hạ Thiên hoàn toàn đỏ như ớt khỉ, tim đập cực nhanh, nói không cảm động là nói xạo, nhưng mà Hạ Thiên nàng từ trước tới giờ là người khẩu thị tâm phi, tuy trong lòng cảm động nhưng ngoài miệng lại không bỏ qua: “Nói lời ngon ngọt thì ai mà chẳng nói được, ở quê của ta có câu nói thế này, lời nói của nam nhân mà có thể tin được thì . . . heo mẹ cũng có thể treo cây, lời nói của chàng thật sự không thể tin!”

“Thiên nhi. . .” Ân Tịch Ly cảm thấy thất bại: “Ta thật sự thích nàng, ta muốn cưới nàng làm phi. . .”

Hấn đã muốn điều này từ rất lâu rồi, từ bảy năm trước đã muốn làm như vậy, nhưng mà tới tận bây giờ, mãi đến sau khi nàng nói nàng cũng thích hấn, hấn đã không thể chờ đợi mà muốn có nàng.

Nhìn dáng vẻ này của Ân Tịch Ly, Hạ Thiên mỉm cười ngọt ngào, nàng phát hiện mình rất thích nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của đại thúc khi đối mặt với nàng, cảm giác này khiến nàng cảm thấy mình được hấn nâng niu trong lòng bàn tay.

Nàng thích đại thúc, so với suy nghĩ, so với tưởng tượng của nàng lúc trước thì nàng lại càng thích đại thúc hơn nhiều.

“Đại thúc, ta cũng thích chàng.” Hạ Thiên là người phụ nữ dám yêu dám hận, thích ai ghét ai cũng chẳng hề che giấu, thích là thích, cũng bởi vì nàng thích cho nên cũng không ngại nói ra.

Nàng không biết mình đã thích đại thúc từ lúc nào, cái người đàn ông cướp mất nụ hôn đầu của nàng lúc nàng mới xuyên tới nơi này, cái người lúc nào cũng khiến nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vậy mà nàng lại thật sự thích hấn.

Giờ phút này, nàng thực muốn bay ngay về hiện đại để nói cho Ngôn Hoan biết, nàng đã tìm được chốn dừng chân của mình rồi, đại thúc thật sự đối với nàng rất tốt, nàng tin tưởng hấn thật sự yêu thương nàng, nàng cảm thấy mình bây giờ vô cùng hạnh phúc.

Ngôn Hoan, không biết bây giờ cậu thế nào, đã tìm được tình yêu đích thực của mình chưa? Tổ biết cậu nhất định sẽ chúc phúc cho tổ, cũng giống như tổ sẽ chúc phúc cho cậu vậy.

Hạ Thiên cũng không nghĩ tới chuyện mình còn có cơ hội trở về hay không nữa, bây giờ nàng chỉ hy vọng được ở bên cạnh Tiểu Phàm và đại thúc, ngày ngày vui vẻ, còn sau này thế nào thì cứ mặc kệ nó thôi!

Nghe Hạ Thiên nói vậy, Ân Tịch Ly không khỏi khẽ giật mình, khuôn mặt tuần tú chậm rãi hé ra nụ cười tuyệt mỹ, tuy đã biết rõ tâm ý của nàng, nhưng khi nghe nàng nói ra như vậy, hắn vẫn không nhịn được mà cảm thấy kích động và vui sướng.

Nhẹ nhàng ôm người yêu thương vào lòng, Ân Tịch Ly dịu dàng khẽ nói: “Thiên nhi, từ nay về sau, ngày nào nàng cũng nói một lần cho ta nghe nhé!”

“Không được!” Hạ Thiên không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt: “Mấy từ này là vô giá! Chỉ một câu cũng có thể đổi được một tòa núi vàng đấy!”

Ân Tịch Ly dở khóc dở cười, lại còn xấu xa cắn vào vành tai nàng: “Đồ mê tiền, nàng muốn ăn sạt nghiệp của ta luôn đúng không?”

Hạ Thiên che lỗ tai lại, cười khanh khách nói: “Ôi, vương gia, ngài nói sai rồi, sạt nghiệp của ngài to lớn như vậy, người nghèo như ta làm sao có thể ăn hết được nha.”

“Cũng đúng, dù sao từ nay về sau của ta cũng là của nàng, của nàng cũng là của ta, có phải là nàng cũng nên đưa tiền của nàng cho ta xài hay không?”

“Hí hí.” Hạ Thiên cười đắc ý: “Khoan đã, đừng có đánh trống lảng, chàng phải cho ta mượn bạc trước đã.”

“Cho nàng mượn bạc? Làm gì?” Ân Tịch Ly kỳ quái hỏi, lời nói đường đột này của Hạ Thiên khiến hắn sững sờ.

“Chuẩn bị lễ vật cho thái hậu nương nương chứ còn gì, chẳng phải chàng bảo ta cũng phải tặng sao?” Hạ Thiên trừng mắt nhìn hắn: “Mà ta lại nghèo như vậy, trong tất cả những người ta quen biết, chàng là người giàu nhất, ta đành phải mượn chàng ít bạc để chuẩn bị lễ vật cho thái hậu thôi.”

165. Chương 165: Sinh Cho Ta Một Đứa Bé Đi (1)

“Nàng mà nghèo?” Khóe miệng Ân Tịch Ly không nhịn được mà co giật một cái: “Thiên nhi, nàng đừng tưởng ta không biết, thằng nhóc Tiểu Phàm kia đã đem tín vật trong tiền trang (bank) giao cho nàng, nàng bây giờ so với bất kỳ ai khác cũng đều giàu hơn đấy!”

Ngày đó trên đường trở về kinh thành, Tiểu Phàm đòi tiền của hắn, hắn đã giao cho Tiểu Phàm tín vật lần đầu tiên khi hắn bước chân vào giang hồ, cảm tín vật này có thể đến bất kỳ tiền trang nào trong nước để lấy tiền, sau ngày hắn đem tín vật đưa cho Tiểu Phàm, Tiểu Phàm lại lén lút giao cho tiểu Thiên, nàng nghĩ là hắn không biết sao?

“Hà? Tín vật gì? Sao ta không biết vậy? Đại thúc, đừng nói là chàng không muốn cho ta mượn bạc nên cố tình kiếm cớ đấy nhé?” Hạ Thiên làm vẻ mặt ‘sao chàng lại hẹp hòi như vậy’.

Ân Tịch Ly bị chọc tức, khóe miệng không ngừng run rẩy: “Thiên nhi, trước giờ ta từng gặp người keo kiệt chứ chưa thấy ai hẹp hòi như nàng, đúng là vất cổ chày ra nước mà!”

Hạ Thiên cũng không tức giận, chỉ lấy tay chống trước ngực Ân Tịch Ly: “Không dám không dám, dù sao vừa rồi chàng cũng đã nói, của chàng cũng là của ta, bây giờ ta cũng chỉ là đang xin chàng đồ ‘của ta’ thôi mà.”

Ân Tịch Ly thật muốn tự tát mình, nha đầu này quả thực là được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể thò tay vào trong ngực moi ra một ít ngân phiếu. Hạ Thiên hưng phấn cầm lấy rồi bắt đầu đếm, hai mươi vạn lượng!

Đại thúc quả nhiên thật đẹp trai, thật lắm tiền.

Trong lòng Hạ Thiên như nở hoa, ngoài miệng lại nói: “Sao lại ít như vậy, ta nói này đại thúc, đây là mua lễ vật tặng thái hậu đấy! Đối phương chính là thái hậu đấy! Chàng cũng không thể để cho ta mua một món lễ vật với số tiền ít ỏi như vậy chứ? Mất mặt ta thì chẳng nói làm gì, nhưng Tiểu Phàm lại là con của chàng nha, làm sao có thể để Ly vương điện hạ chàng bị mất mặt được chứ!”

Trên trán Ân Tịch Ly hiện đầy vạch đen, hai mươi vạch mà còn chệch ít? Tùy tiện vung ra hai mươi vạch này cũng có thể mua được một mớ đồ có giá trị đấy! Nàng thật đúng là có thể mở to mắt nói không biết ngượng mà.

Lại không còn cách nào khác, hắc đàn ông phải gọi lão Mạc quản gia chạy tới phòng thu chi lấy thêm tám mươi vạn lượng ra, giao tận tay Hạ Thiên.

“Một triệu lượng, đủ để nàng mua cả một tòa thành rồi đấy, nàng hài lòng chưa?” Hắc vừa bực mình vừa buồn cười.

“Hài lòng hài lòng!” Hạ Thiên không hề che giấu sự hưng phấn trong mắt, nàng nắm chặt xấp ngân phiếu dày cộp trong tay, gói chặt vào trong bao bố, hết sức phấn khởi nhìn Ân Tịch Ly, không quên nhin nọt nói: “Đại thúc, chàng quả nhiên là người tốt!”

Cái người này, chỉ cần có lợi cho nàng một chút thì đều được nàng cho là người tốt, Ân Tịch Ly nhin không được bật cười, hắc thật lo lắng, không biết sau này nha đầu kia có bị người ta bắt cóc bán đi hay không, chứ với cái tính tình như vậy thì . . .

Ân Tịch Ly hoàn toàn lo lắng dư thừa, tuy đôi lúc Hạ Thiên có chút mơ mơ màng màng, đôi lúc có chút tham tiền, nhưng cũng phải nhìn xem đối tượng là ai, nếu như không phải là người mà nàng quan tâm thì nàng sẽ không chủ động đùa giỡn với người ta như vậy, trên cơ bản, đối với người xa lạ hoặc là người nàng không tin tưởng mà nói . . . nàng đối xử với bọn họ khá lạnh nhạt.

“Đúng rồi đại thúc, khi nào chúng ta đón Tiểu Phàm về?” Hạ Thiên chợt nhớ tới việc này.

Mấy ngày nay Tiểu Phàm cứ ở rịt trong phủ của Ân Tử Dương, không thềm trở về Ly vương phủ, đã mấy ngày liền Hạ Thiên không gặp bé, nàng cảm thấy bọn họ như đã xa cách vài thế kỷ rồi.

Ân Tịch Ly đột nhiên vươn tay ôm nàng, nàng cũng không kháng cự, cả người ngã vào trong ngực hắc, hắc khẽ hôn lên mái tóc thơm dịu của nàng rồi mới nói: “Nàng nhớ nó à?”

Hạ Thiên khẽ ngo nguậy vài cái, Ân Tịch Ly vẫn ôm chặt lấy nàng, nàng có chút do dự rồi cũng để mặc hắc ôm, tự mình tìm một tư thế thoải mái, vùi đầu vào trong cổ Ân Tịch Ly, hít một hơi thật sâu rồi gật đầu nói: “Chiều nay chúng ta đến đón nó nhé?”

Nói xong, nàng lại hít một hơi nữa, ừm, mùi hương trên người đại thúc thật dễ chịu, hương thơm nhàn nhạt như mùi của hoa ngọc lan, dịu nhẹ và tự nhiên, không phải là hắc tự chế ra nước hoa phiên bản cổ đại đấy chứ?

Hạ Thiên ngẫm nghĩ, cảm thấy rất có khả năng này, nàng lập tức hứng thú khịt mũi ngửi ngửi, giống như một con chó nhỏ đáng yêu đang tìm kiếm nơi phát ra mùi thơm trên người hắc, toàn bộ hơi thở phả lên trên người Ân Tịch Ly khiến hô hấp của hắc không khỏi ngừng lại, xuân tâm nhộn nhạo.

“Thiên nhi.” Ân Tịch Ly vươn tay kéo nàng để nàng đối mặt với mình, hắc nhìn thẳng vào mắt nàng, bên trong con ngươi đen láy đang dần nhen nhóm một ngọn lửa: “Nàng đang nghĩ cái gì vậy?”

Nàng không biết làm vậy sẽ khiến hắc cho là nàng đang dụ dỗ hắc sao? Ân Tịch Ly xuân tâm nhộn nhạo, động tác vừa rồi của Hạ Thiên khiến lòng hắc ngứa ngáy khó nhịn.

Hạ Thiên mở mồm chớp mắt vài cái, nhìn khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt: “Ta thấy trên người chàng có mùi rất thơm, ta đang tìm xem có phải là chàng giấu túi thơm hay không?”

Ân Tịch Ly cong môi để lộ ra ý cười: “Sao phải tìm cực khổ như vậy? Chi bằng để ta cởi hết quần áo cho nàng kiểm tra cẩn thận có được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Thiên đột nhiên đỏ bừng: “Chàng, chàng . . .”

“Hả? Ta làm sao?” Nụ cười của Ân Tịch Ly mang theo vài phần tà mị, dung nhan phong hoa tuyết đại, cũng là khuôn mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nam, bất kỳ người nào nhìn thấy dung nhan yêu diễm tà mị này thì đều không nhịn được mà mất hồn trong khoảnh khắc, chỉ vì đây không phải là vẻ đẹp của nhân gian.

Từ trước tới giờ, trước mặt Hạ Thiên, dáng vẻ của Ân Tịch Ly không phải nổi giận đùng đùng thì cũng là vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, có bao giờ lại trở nên yêu kiều tà mị như vậy? Hạ Thiên quả thật là không cẩn thận mà nhìn khuôn mặt này đến ngây người.

Hoàn toàn quên mất hoàn cảnh hiện tại, nàng chỉ ngơ ngác nhìn khuôn mặt đẹp đến khác thường của vương gia đại thúc, nhìn đến thần thờ.

Ân Tịch Ly rất hài lòng về mỹ nam kế của mình, hắn không cần toàn bộ người trong thiên hạ say mê, hắn chỉ cần người trước mắt vì mình mà khuynh đảo là đủ rồi, chỉ có điều, dáng vẻ ngơ ngác này của nàng thật sự vô cùng đáng yêu, khiến hắn không nhịn được mà muốn đem cả người nàng ăn tươi nuốt sống vào trong bụng.

“Haha, Thiên nhi, nàng thật đáng yêu.” Ân Tịch Ly yêu thương hôn lên đôi mắt trong veo như bảo thạch của nàng, sau đó lại chậm rãi hôn xuống cái mũi nhỏ xinh xắn, rồi lại từ từ hôn xuống đôi môi đỏ thắm, hé miệng mút chặt.

“Ồ. . .” Cô gái háo sắc nào đó bỗng hồi phục tinh thần, lại đột nhiên bị nụ hôn nồng nhiệt này dọa sợ tới suýt chút nữa thì hụt hơi, không khí cứ thế mà nghẹn lại trong cổ họng, nghẹn đến mức sắc mặt nàng trở nên đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

“Đừng khẩn trương đừng khẩn trương.” Ân Tịch Ly vội vàng vỗ vỗ lưng nàng, liên tục thấp giọng dụ dỗ: “Hít thở nhẹ nhàng. . .”

“Hô. . .” Hạ Thiên trợn mắt, cuối cùng cũng thở xong một hơi, lại lập tức cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, chỉ một cái hôn thôi mà cũng có thể khiến nàng suýt chút nữa bị ngộp chết rồi, trời ạ, nàng không muốn sống nữa, thật là mất mặt quá!

Đang định lên án cái tên đầu sỏ hại nàng suýt chút nữa bị ngộp mà chết thì Ân Tịch Ly lại nghiêng người, hôn lên môi nàng một lần nữa.

“A. . . Đại thúc. . . ta, ta. . .” Trái tim Hạ Thiên đập loạn xạ, mơ mơ màng màng cảm thụ được nụ hôn vừa dịu dàng vừa bá đạo này khiến nàng say mê chìm đắm, cũng khiến nàng khẩn trương sợ hãi.

“Sao? Thiên nhi còn muốn nói gì?” Ân Tịch Ly ôm nàng, giọng nói êm ái trầm thấp càng thêm dịu dàng.

“. . .” Hạ Thiên giương mắt, có chút hoảng hốt nhìn vào mắt Ân Tịch Ly như, thấy trong đôi mắt hắn như có ngọn lửa đang bùng cháy, nàng thật sự có chút ý nghĩ muốn chạy trốn: “Cái này, ta. . .”

Nàng muốn nói gì? Sao tự nhiên nàng lại không nghĩ ra? Sao tự nhiên lại không biết phải nói gì thế này?

“Ừ?” Đôi tay rắn chắc đặt trên người nàng, mỗi một nơi hắn chạm vào đều mang theo nhiệt độ nóng hổi, khiến lòng hắn mềm nhũn, khiến lòng nàng say mê: “Nàng muốn nói gì nào?”

Hắn rất kiên nhẫn chờ đợi, một mặt vừa hôn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của nàng, một mặt vừa dịu dàng dụ dỗ.

“Á, đại thúc, đừng mà.” Ý thức bắt đầu trở nên hoảng hốt, Hạ Thiên không biết mình đang nói cái gì nữa, nàng chỉ biết nếu bây giờ mình không đẩy đại thúc ra. . . thì nàng sẽ thật sự trầm luân mất.

“Đừng cái gì?” Môi mỏng dán chặt vào tai nàng, bàn tay to lớn ấm áp của Ân Tịch Ly đã vây quanh trước người nàng, nhẹ nhàng kéo mở vạt áo của nàng.

Bảy năm rồi, hắn tìm nàng đã bảy năm, cũng đã đợi nàng bảy năm, hôm nay nàng đã ở bên cạnh hắn, hắn đã muốn ôm nàng biết bao, để nàng và mình hòa làm một, để hắn cảm nhận được có phải nàng đã thật sự trở lại hay không, có phải nàng thật sự tồn tại hay không.

Chẳng qua là, hắn không muốn dọa đến cô bé hay dễ dàng xấu hổ này, hắn lo mình sẽ dọa nàng sợ hãi mà bỏ chạy, chỉ đành từng bước từng bước tiến vào lòng nàng. Ngày hôm nay, nàng rốt cuộc đã yêu hắn, hắn phát hiện bản thân mình đã không thể chờ nổi nữa, chỉ muốn nàng chân chính trở thành người của hắn, trở thành thê tử của hắn.

Ân Tịch Ly giữ chặt đầu nàng, sự nhiệt tình hết như một cơn sóng lớn, cứ thế cuộn cuộn kéo đến, vội vã muốn truyền đạt đến nàng, để nói cho nàng biết, nguyện vọng này, hắn đã chờ đợi từ rất lâu. . .

Hạ Thiên thực sự trở nên mơ màng, chìm đắm vào trong nụ hôn triền miên sâu thẳm, đại thúc hôn rất thành thực, nàng hốt hoảng, một vài hình ảnh bỗng hiện ra trong đầu.

Bên cạnh hồ nước nóng, toàn thân nàng không một mảnh vải, cùng đại thúc ôm chặt lấy nhau . . .

Nàng xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chui xuống! Chẳng lẽ, đó là chuyện xảy ra lúc nàng trúng xuân dược sao?

Dĩ nhiên là ở trong hồ nước nóng đó . . .

“Thiên nhi . . .” Ân Tịch Ly đột nhiên lẩm bẩm khẽ gọi, hai bờ môi kề sát nhau, giọng điệu êm ái tựa như một ngọn lửa ấm áp làm say lòng người.

“Ừm. . .” Hạ Thiên khẽ ừm một tiếng, chìm đắm trong sự kích tình mà hắn tạo ra, nàng không có cách nào kìm chế, cảm giác toàn thân mềm nhũn, nếu không nhờ hắn ôm chặt thì nàng sẽ không chống nổi sức nặng của thân thể mà ngã xuống.

“Đại thúc . . . bây giờ đang là ban ngày . . .” Hạ Thiên yếu ớt nhắc nhở hắn, ánh mắt của hắn lúc này thật quá mức nóng bỏng, dục vọng quá mức mãnh liệt, mà nàng cũng chỉ trải qua chuyện phòng the có một lần duy nhất, lại không nhớ rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ được mấy phần, nhưng mà, dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã nhìn thấy heo chạy, nàng hiểu rõ, ánh mắt của đại thúc rõ ràng là đang muốn truyền đạt cái gì đó với nàng.

Hắn muốn nàng.

166. Chương 166: Sinh Cho Ta Một Đứa Bé Đi (2)

Được rồi. Nàng cũng đã sinh con cho hắn, hắn thích nàng, mà nàng cũng thích hắn, theo lý mà nói thì bọn họ cũng coi như vợ chồng, ừm, vợ chồng thì đôi lúc sẽ làm chuyện đó, khụ khụ, điều này cũng có thể hiểu được, mà nàng cũng không muốn cự tuyệt đại thúc, dù sao thì đã có lần thứ nhất, bây giờ có thêm lần thứ hai thì cũng không thể thay đổi được sự thật hắn đã là nam nhân của nàng.

Nhưng mà, nhưng mà, bây giờ đang là ban ngày ban mặt nha!

Giữa ban ngày ban mặt mà làm cái chuyện này . . . quá kích thích, quá xấu hổ, quá ác liệt rồi!

Hạ Thiên rút nước mắt, lý trí và thân thể vẫn không ngừng đấu tranh. Lý trí thì vẫn luôn tồn tại, nhưng mà thân thể thì đã . . . không thể nào khống chế được.

“Không cần phải sợ, sẽ không có ai vào đâu . . .” Ân Tịch Ly thấp giọng nói, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, không ngừng thở dốc.

Quần áo của hai người lần lượt rơi xuống đất, Ân Tịch Ly ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người, đặt xuống từng nụ hôn triền miên, từng cái từng cái một, để lại trên người nàng dấu vết chỉ thuộc về riêng mình, không ai có thể thay thế.

“A, đại thúc . . .” Toàn thân Hạ Thiên như nhũn ra, nàng chỉ có thể vô lực vịn lấy hắn.

Thân thể của nàng chưa bao giờ có cảm giác thế này, cứ như đang có ngọn lửa nóng hổi thiêu đốt, dưới bụng lại như có thứ gì đó từ trong cơ thể nàng chảy ra, từng đợt từng đợt nóng bỏng lan tràn khắp cơ thể, nàng thấp giọng nức nở: “Đại thúc, chuyện gì đang xảy ra vậy, ta phải làm thế nào . . .”

Cảm giác này thật kỳ quái, mặc dù nàng đã sinh con, nhưng lần trước là nàng ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đến lúc tỉnh lại thì đã không có cảm giác gì nữa, hôm nay coi như là lần đầu tiên nàng tự mình nếm trải, thế nhưng cảm giác này đã vượt ra khỏi dự liệu của nàng.

Nàng không khỏi lo lắng và sợ hãi.

“Đừng sợ.” Ân Tịch Ly nhẹ nhàng dè lên trên thân thể nàng, một tay chống xuống giường, tránh để ỉnh dè nặng nàng, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve từng tác da thịt trên cơ thể nàng.

“Thiên nhi, nàng thật đẹp.” Hấn cảm thán vẻ đẹp của nàng, lại thầm cảm thấy may mắn vì mình có thể có được nàng.

Nhờ vậy mà Hạ Thiên mới phát hiện, không biết từ lúc nào, nàng đã bị người ta cởi sạch quần áo rồi! Nàng vừa thẹn thùng vừa gấp gấp đưa tay che trước ngực, thở phì phò nói: “Không được nhìn!”

Ân Tịch Ly không nhìn được mà cười lên, giọng nói không khỏi trở nên trầm thấp hơn: “Thiên nhi, cơ thể của nàng, ta đã nhìn thấy hết từ bảy năm trước rồi, đến giờ vẫn luôn nhớ ở trong lòng.”

Tay của hắn đột nhiên mò đến sau lưng nàng, khẽ cười nói: “Ồ chỗ này có một nốt ruồi nhỏ, đúng không?”

Cơ thể Hạ Thiên run lấy bầy, sắc đỏ lan từ gò má đến tận mang tai, nàng thật xấu hổ!

“Còn nơi này nữa.” Bàn tay của hắn đột nhiên đặt lên hai tay nàng đang che trước ngực: “Ồ đây còn có một vết sẹo nhỏ, màu sắc cũng nhàn nhạt, ta đoán là lúc nhỏ nàng nghịch ngợm, không cẩn thận để lại vết thương này, có đúng không?”

Trong đầu Hạ Thiên vang lên một tiếng, khuôn mặt nàng không phải là đỏ bình thường mà là sắp cháy tới nơi rồi.

Hấn lại có thể nhớ rõ như vậy . . . Ngay cả nơi nhạy cảm trên cơ thể nàng, hắn cũng có thể nhớ rõ ràng như vậy, sao ông trời không để thiên lôi đánh chết nàng đi, nàng không còn mặt mũi nào để nhìn người ta nữa rồi.

“Còn cả nơi này nữa. . .” Tay của hắn đã trượt đến hông nàng, cười híp mắt: “Ồ đây, nàng có . . .”

Không biết Hạ Thiên lấy khí lực ở đâu ra, đột nhiên đẩy mạnh Ân Tịch Ly rồi xoay người nằm lên trên, ôm chặt lấy hắn, xấu hổ không chịu nổi, nàng gào lên: “Không được nói nữa! Không được nói nữa! Không cho phép chàng nói nữa!”

Nàng giơ tay che mắt Ân Tịch Ly, tay còn lại ôm lấy hắn, muốn nhân cơ hội này giữ chặt tay hắn, không để cho hắn sờ loạn nữa, sau đó đáng thương nói: “Chàng mà nói nữa ta sẽ chết mất . . .”

Chết vì xấu hổ đấy!

Hai thân thể trần truồng áp sát vào nhau, thậm chí Ân Tịch Ly còn có thể cảm nhận được những đường cong mê người đang đè trên người hắn.

Ân Tịch Ly thở gấp, hắn có thể dễ dàng thoát khỏi sự áp chế của nàng nhưng vẫn để mặc cho nàng đè trên người mình, nàng đã đánh giá quá thấp sức lực của nam nhân rồi, nàng cho rằng làm vậy thì có thể áp chế được hắn sao?

Ánh mắt nóng bỏng lướt trên thân thể nàng, giọng nói khàn khàn tiết lộ tâm tình khó kìm nén của hắn: “Thiên nhi.”

Hạ Thiên khẩn trương nhắm chặt mắt, không dám nhìn hắn, Ân Tịch Ly thấp giọng cười, đưa tay vịn đầu nàng, cứ như vậy mà hôn lên.

“Đại thúc . . .” Hạ Thiên cũng không cự tuyệt mà lưu loát đáp lại, nàng học theo cách hắn hôn mình, nhẹ nhàng đáp lại.

Nàng đáp lại là sự ủng hộ lớn nhất đối với hắn, hắn khẽ xoay người, lại một lần nữa đặt nàng dưới thân mình, một tay trượt xuống bên dưới, chạm vào nơi ẩm ướt động lòng người, hắn không nhìn được mà cong cong khóe môi.

“Thiên nhi . . . Gọi tên ta . . .” Đầu lưỡi lướt nhẹ trên môi nàng, hắn lẩm bẩm nói.

“Ồ, nhưng mà . . .” Hạ Thiên vừa định gọi nhưng lại không gọi được, nàng đã quen gọi hắn là đại thúc, bây giờ lại đột nhiên thay đổi thì rất khó, nếu đổi thì phải . . . gọi hắn là gì?

Tịch Ly? Hay là Ly? Toàn thân nàng run rẩy, không được! Quá buồn nôn rồi, còn chưa mở miệng mà nàng đã nổi hết cả da gà.

Hạ Thiên không gọi, Ân Tịch Ly khẽ cắn nhẹ lên môi nàng như đang trừng phạt, hấn kiên trì muốn nghe tên mình từ trong miệng nàng.

“Ngoan, gọi đi nào. . .”

“Đừng như vậy. . .” Hạ Thiên yếu ớt cự tuyệt.

Ân Tịch Ly lại cắn xuống một cái, lần này là ở cổ, hấn mút vào để lại dấu hôn thật sâu, khiến thân thể nàng không nhịn được mà run rẩy: “Nếu nàng không nói thì ta sẽ cắn xuống từng chỗ, từng chỗ một. . .” Nói xong, hấn lại làm như sắp cắn xuống ngực nàng.

“ . . Ly. . .” Không còn cách nào khác, Hạ Thiên sợ mình sau này sẽ không thể nào ra ngoài gặp người khác, nàng vội vàng kêu lên một tiếng trầm thấp.

Thân thể Ân Tịch Ly chấn động, thỏa mãn thở dài: “Gọi tiếp đi.”

“Ly. . .”

“Nữa.”

“Ly.”

“Thiên nhi, ta yêu nàng.” Ân Tịch Ly dịu dàng nhìn nàng, thấy nàng đã chuẩn bị kỹ càng, thất lúng hấn khẽ ấn xuống, theo một câu ‘ta yêu nàng’, hấn đột nhiên tiến vào trong nàng.

“A . . Ly. . .” Hạ Thiên nhú mày, có chút không thoải mái, cảm giác vật lạ tiến vào trong cơ thể mình, có chút đau đớn, lại có chút thỏa mãn, trong nháy mắt, cảm giác đó giống như hạnh phúc, lại giống như rất đổi ngọt ngào, vĩnh viễn khắc sâu vào trong lòng nàng, suốt đời không quên.

Ân Tịch Ly hôn xuống môi nàng, dịu dàng nói nhỏ: “Nha đầu đừng sợ, thả lỏng một chút, đem mình giao cho ta . . . chúng ta cùng nhau . . .”

Hạ Thiên dần dần bình tĩnh lại, mắt đẹp khẽ híp, sắc đỏ lan tràn trên thân thể, vô cùng động lòng người.

Nàng thả lỏng làm cho Ân Tịch Ly nhẹ nhàng thở ra, tuy nàng đã sinh một đứa bé, nhưng bảy năm qua cũng không có ai tiến vào cho nên nơi này vẫn còn rất chặt, khiến hấn không thể không đợi nàng bình tĩnh lại, sau đó mới có thể nhẹ nhàng động vài cái, cảm giác này quá mức đè nén, hấn chỉ muốn liều lĩnh ôm lấy nàng, vui sướng chạy nước rút.

Dần dần, cảm giác không thoải mái lại bị cảm giác tê dại thay thế, Hạ Thiên không thích ứng được nên vặn vẹo thân thể, nghẹn ngào ôm chặt Ân Tịch Ly, vô lực nói: “Đại thúc, giúp ta, ta khó chịu quá. . .”

Nàng không biết mình bị làm sao, nàng sợ cái loại cảm giác không thể nắm bắt được, nhưng nàng biết rõ, đại thúc nhất định có thể giúp nàng, vậy nên nàng đem hy vọng đặt trên người hấn.

“Nàng, cái nha đầu này . . .” Ân Tịch Ly khẽ rên lên, cũng không thể nào khắc chế được dục vọng ập đến nhanh như đại hồng thủy, hấn điên cuồng ra vào trong cơ thể nàng.

“A . . . Đại thúc . . .” Động tác đột ngột này của hấn khiến nàng hoảng sợ, nhưng sau đó, cảm giác vui sướng lại ủa tới, bủa vây quanh nàng, nàng run rẩy vịn chặt hấn, giống như vớ được một chiếc cọc gỗ giữa biển khơi: “Đại thúc. . . đừng mà . . .”

Thật là đáng sợ! Cái loại cảm giác vui sướng đến cực hạn này khiến nàng không thể chịu nổi.

“Thiên nhi, gọi tên ta!”

“A, Ly, Ly . . .” Hạ Thiên gọi trong vô thức, nước mắt không ngừng trào ra, nàng nức nở nghẹn ngào: “Chậm, chậm một chút . . .”

“Thiên nhi, nhớ kỹ!” Ân Tịch Ly nặng nề hôn lên môi nàng, nuốt đi tất cả rên rỉ và bất an của nàng: “Lần này không được quên, người đang yêu nàng, là ta. . . Nàng là của ta, là của ta!”

Hạ Thiên nói không nên lời, chỉ có thể buộc mình đón nhận sự va chạm mãnh liệt của hấn, một lần rồi lại một lần nữa, mãnh liệt phá tan sự phòng ngự của nàng, khiến nàng muốn đem toàn bộ thân mình giao cho hấn, để hấn đường đường chính chính có được nàng.

Mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lên tới đỉnh đầu, dường như tia nắng cũng vì cảnh xuân trong phòng mà càng thêm nóng bỏng.

Ngoài cửa phòng, Mạc quán gia đang chuẩn bị vươn tay gõ cửa gọi Ân Tịch Ly ra đại sảnh tiếp khách lại chợt ngừng lại, trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ và gầm nhẹ khiến bước chân của ông khựng lại, khuôn mặt già nua chợt đỏ bừng, đột nhiên lui về phía sau vài bước.

Ôi, vương gia thật là! Cũng đã giữa trưa rồi mà lại còn làm cái gì với đứa bé Hạ Thiên kia nữa. . . .

Lão Mạc thẹn quá hóa giận giẫm mạnh dưới chân, thầm nghĩ: Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là không còn lời nào để nói! Chẳng lẽ cứ thở hồng hộc như vậy rồi ra đại sảnh để tiếp khách sao?! Có mà tiếp quý ấy! Bây giờ vương gia làm sao mà tiếp khách được? Hay là mình cứ tranh thủ đuổi người kia đi trước đã?!

167. Chương 167: Định Ý

Lúc Hạ Thiên tỉnh lại thì sắc trời đã tối mịt, nàng nhìn xung quanh, đại thúc đã đi rồi, nàng cảm thấy có chút thất vọng, lặng lẽ bò xuống giường.

Lập tức, toàn thân nàng đau nhức, nhất là bên dưới lại càng tê kinh khủng, Hạ Thiên đỏ mặt, thầm mắng đại thúc! Rõ ràng đã nói là chỉ một lần! Vậy mà hắn lại chơi xấu, ép buộc nàng như vậy, được lần thứ nhất rồi lại cứ thế mà lần qua lần lại!

Hạ Thiên tức giận! Lần sau nàng tuyệt đối sẽ không để hắn đụng vào mình!

Nàng âm thầm nghiêng răng, cố chịu đựng thân thể đau nhức, từ từ đứng dậy, nhưng bàn chân vừa chạm đất thì phát hiện không còn chút sức lực nào, hai chân mềm nhũn, cứ thế mà ngã xuống.

Hạ Thiên nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận nụ hôn với mặt đất, vậy mà lại không hề có cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại, nàng cảm thấy mình vừa rơi vào trong vòm ngực ấm áp.

“Thiên nhi, sao nàng không nghỉ ngơi thêm chút nữa?” Giọng nói đầy quan tâm của Ân Tịch Ly truyền từ đỉnh đầu xuống, trong giọng nói mang theo sự vui vẻ khó kìm nén, chứng tỏ tâm tình của hắn tương đối tốt.

Hạ Thiên ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thâm tình tràn ngập ý cười, cái miệng nhỏ lập tức mím lại, ủy khuất lên án: “Đều tại chàng . . .”

Đều tại hắn hại nàng thành thế này!

“Khụ khụ, đúng đúng, tại ta, tại ta! Tại ta không tốt, thật có lỗi.” Ân Tịch Ly cười gượng hai tiếng, nhưng rồi lại trở nên hăng hái, rốt cuộc hắn đã chiếm được giai nhân, sao có thể không vui vẻ được chứ?

Hắn nhẹ nhàng ôm Hạ Thiên về lại bên giường, dịu dàng nói: “Đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì đó không?”

“Không cần, không muốn ăn!” Hạ Thiên nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Không công bằng, thật là không công bằng!”

“Hà? Không công bằng cái gì?” Bây giờ sức nhẫn nại của Ân Tịch Ly rất tốt, hắn chỉ đơn giản cời giầy rồi trèo lên giường, ôm Hạ Thiên vào trong ngực, thỏa mãn thở dài.

Hạ Thiên chọc chọc vào ngực hắn, bất mãn nói: “Rõ ràng người dùng sức chính là chàng, vậy mà tại sao trông chàng lại chẳng hề hấn gì cả, chỉ có ta là mệt mỏi muốn chết! Chàng nói xem, có phải là chàng lại cố ý chơi xấu ta đúng không?”

Ân Tịch Ly sững sờ, chợt bật cười thành tiếng: “Thiên nhi, nếu nàng muốn dùng sức, vậy thì lần sau ta để cho nàng dùng sức.”

Hắn chớp mắt vài cái, cười đến cực kỳ mờ ám.

Hạ Thiên đỏ mặt, vội vàng lủi vào trong chăn: “Chàng nghĩ cũng đừng nghĩ! Ta mới không cần đâu!”

Ân Tịch Ly cũng chui vào trong chăn cùng nàng, lại một lần nữa khóa giai nhân vào trong ngực, không cho nàng trốn thoát, bá đạo nói: “Thiên nhi, không cần cũng không được, chẳng lẽ nàng không muốn vui sướng thoải mái sao? Ta còn nhớ rõ người nào đó bảo ta đừng ngừng lại, lại còn . . . ưm . . .”

Hạ Thiên vội vàng che đi cái miệng đang nói ra những lời ám muội kia, chỉ hận không thể tìm một cái hang mà chui xuống, nàng nổi giận dưng dưng nói: “Chàng còn nói những lời như vậy thì đi ra ngoài cho ta, đừng có vào đây nữa!”

A, không ổn, tiểu nha đầu thật sự then quá hóa giận rồi, Ân Tịch Ly ghé sát lại, vội vàng nịnh nọt an ủi nàng: “Được được được, không nói mấy cái này nữa.” Hắn thật sự không muốn nói nữa, bởi vì hắn càng muốn làm hơn.

Nhìn thân thể trần truồng của nàng trong chăn, nơi nào đó dưới bụng của Ân Tịch Ly lại nóng rực như bị thiêu đốt: “Thiên nhi, chúng ta làm thêm một lần nữa có được không?”

Cảm giác được nơi nào đó dưới mông mình thay đổi, Hạ Thiên hoàn toàn kinh hãi, sau khi khiếp sợ lại không biết lấy khí lực ở đâu ra, nàng đột nhiên nhấc chân đạp Ân Tịch Ly xuống giường.

“Nàng, nàng. . .” Ân Tịch Ly cũng hoàn toàn bị kinh hãi, hắn tuyệt đối không ngờ mình đường đường là Ly vương điện hạ, trên dưới có không biết bao nhiêu nữ nhân tranh nhau để bò lên giường hắn mà còn không được, vậy mà hắn lại bị cái người con gái trước mắt này đạp một phát rớt xuống giường.

“Nàng cái gì mà nàng, đừng có nhìn ta!” Hạ Thiên ôm chăn vây quanh mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Ân Tịch Ly như đang đề phòng sắc lang: “Bây giờ cả người ta đang khó chịu mà chàng còn muốn . . . muốn . . .”

Ân Tịch Ly thật muốn rơi nước mắt, hắn cười khổ rồi đứng dậy, dục vọng trong người cũng bay đi đâu mất: “Thiên nhi.” Hắn thở dài: “Ta thật sự là thua nàng rồi.”

Ân Tịch Ly sai người đem đến không ít thức ăn ngon, hắn tự mình cẩn thận dứt cho Hạ Thiên, sau khi ăn xong, tay chân nàng mới khôi phục lại được một chút sức lực, lúc này mới chậm rãi đi theo Ân Tịch Ly đến hoa viên ngắm trăng.

Hai người nắm tay nhau, ôm nhau ngồi ở trong đình nghỉ mát, Ân Tịch Ly lại đột nhiên nói: “Hôm nay Dã Thần tới đây, ta cảm thấy có chút kỳ quái.”

“Ân Dã Thần?” Hạ Thiên nghiêng đầu, có chút nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải hắn vẫn luôn thường xuyên đến đây sao? Có gì kỳ quái đâu?”

“Không phải, hôm nay hắn đến để tìm Nhậm Diệc.” Ân Tịch Ly giải thích: “Hơn nữa, không biết hắn và Nhậm Diệc đã nói gì, ta chỉ cảm thấy hai người bọn họ không hòa hợp, Nhậm Diệc còn nổi lên địch ý mãnh liệt với Ân Dã Thần nữa.”

Nhậm Diệc là sư phụ của Tiểu Phàm, con trai bảo bối của hắn, Dã Thần lại là cháu ruột của hắn, đối với bầu không khí kỳ quái giữa hai người bọn họ, Ân Tịch Ly không thể không suy nghĩ, dù sao thì đối với hắn mà nói, hai người kia đều có quan hệ quan trọng, hắn đều không nỡ nhìn ai trong hai người bị tổn thương.

“Nhậm Diệc có địch ý với Dã Thần?” Hạ Thiên bò lên, mở to mắt nghi hoặc nhìn hắn: “Nhậm Diệc đối với Tử Dương tốt như huynh đệ ruột thịt, tại sao lại có địch ý với Dã Thần?”

“Ta nói thật đấy.” Ân Tịch Ly nghiêm mặt: “Hôm nay Dã Thần đến tìm Nhậm Diệc, không biết bọn họ đã nói những gì, lúc sau thì Dã Thần rời đi, ta nấp ở một nơi bí mật gần đó thì thấy trong tay Nhậm Diệc cầm một món ám khí rất nhỏ, hình như là định ám sát Dã Thần.”

“Không thể nào? Ta không tin Nhậm Diệc sẽ làm vậy!” Hạ Thiên lập tức phủ nhận.

Nàng và Nhậm Diệc ở cạnh nhau lâu như vậy, có thể nói là bảy năm qua hầu như nàng chỉ ở bên cạnh Nhậm Diệc, con người hắn thế nào, nàng là người hiểu rõ nhất, hắn tốt với Tử Dương như vậy, sao lại có thể muốn giết Dã Thần? Chuyện này nhất định là có hiểu lầm.

“Ta biết nàng sẽ nói như vậy mà.” Ân Tịch Ly có chút bất đắc dĩ: “Thiên nhi, kỳ thực ta rất ngạc nhiên, Nhậm Diệc này rốt cuộc là ai? Hắn có thân phận thế nào? Nàng có biết không?”

“...Khụ.” Hạ Thiên ngượng ngùng gãi đầu: “Cái này, ta cũng chưa từng hỏi Nhậm Diệc, ta chỉ biết hắn là người Hoài Giang, cha mẹ hắn đều là ngư dân, sau này quê hắn bị lũ lụt tàn phá, hắn may mắn nên mới thoát được, cha mẹ hắn đã bị lũ cuốn đi rồi, cũng may là có một người tốt bụng cứu hắn, về sau bọn họ sống ở trong sơn cốc.”

“Là như vậy sao?” Ân Tịch Ly rõ ràng không tin, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, chỉ hỏi: “Thiên nhi, nàng còn nhớ nàng từng nói với ta, Nhậm Diệc trông rất giống Tử Dương hay không?”

“Nhớ chứ, bọn họ thật giống nhau! Có lẽ kiếp trước hai người là huynh đệ cũng không chừng.” Hạ Thiên thản nhiên nói.

“Không, không phải có lẽ.” Ân Tịch Ly trầm giọng nói: “Ta cảm thấy, Nhậm Diệc và Tử Dương chính là huynh đệ ruột.”

168. Chương 168: Lai Giả Bất Thiện

(người đến ko có ý tốt)

Hạ Thiên giật mình: “Không phải chứ, đại thúc? Chàng, chàng, chàng... Ăn có thể ăn vậy nhưng nói thì không được nói lung tung đâu!?”

Tử Dương và Nhậm Diệc là huynh đệ ruột? Trời ạ! Tin tức này cũng quá kinh hãi rồi! Nếu tin này mà bị truyền đi thì kinh thành sẽ chấn động đến mức nào?

Nếu Nhậm Diệc thật sự là huynh đệ ruột của Ân Tử Dương, vậy thì chỉ có hai đáp án, đáp án thứ nhất, Nhậm Diệc cũng là hoàng tử, nhưng vì sao lại không có ai biết đến vị hoàng tử này, mà cho tới bây giờ hắn mới xuất hiện? Lại còn là một người dân bình thường nữa?

Đáp án thứ hai, nếu bọn họ là huynh đệ ruột, như vậy, Ân Tử Dương rất có thể không phải là hoàng tử, nói cách khác, sao hắn lại có thể có một vị huynh đệ là dân thường như Nhậm Diệc chứ?

Nhưng cho dù là đáp án nào, một khi đã bị truyền ra thì cũng đủ để khiến toàn bộ dân chúng trong kinh thành náo loạn.

Hạ Thiên thật không dám nghĩ đến những đáp án chấn động lòng người như vậy, càng không dám tưởng tượng một câu nói đùa của mình lại trở thành sự thật.

Chả trách Nhậm Diệc và Tử Dương lại giống nhau như vậy, đến ngay cả vết bớt cũng giống nhau, chả trách vừa mới quen mà Nhậm Diệc lại tốt với Tử Dương như vậy, như chỉ hận không thể đem toàn bộ thế giới đưa vào trong tay Tử Dương. Thì ra tất cả cũng bởi vì bọn họ là huynh đệ ruột! Trên người chảy chung một dòng máu.

Nhưng mà... “Đại thúc, nếu Tử Dương với Nhậm Diệc là huynh đệ ruột... vậy Dã Thần và Nhậm Diệc cũng là huynh đệ ruột rồi, sao Nhậm Diệc lại muốn giết huynh đệ của mình chứ?” Hạ Thiên nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra: “Trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm.”

Ân Tịch Ly khẽ thở dài: “Điều này ta cũng không hiểu.” Đây cũng là chuyện mà Ân Tịch Ly nghĩ mãi không ra, nếu Nhậm Diệc thật sự là huynh đệ ruột của bọn họ, vậy thì tại sao lại có thể trở mặt thành thù được?

Nhưng có lẽ cái bí mật này chỉ có một mình Nhậm Diệc mới biết.

“Sư phụ, mẫu thân nói sắp đến sinh nhật của bà nội thái hậu rồi, người nói Tiểu Phàm phải tặng cái gì mới tốt đây?”

Phủ thất hoàng tử, trong đình nghỉ mát, Ân Tử Dương mỉm cười nằm dài trên ghế quý phi, bên cạnh là Tiểu Phàm đang riu ra riu rít như chim sẻ, quần lấy Nhậm Diệc bàn về vấn đề quà tặng cho thái hậu.

Mấy ngày nay, không chỉ riêng Tiểu Phàm ở lại nơi này mà ngay cả Nhậm Diệc cũng thế, trên danh nghĩa hẳn nói là để bảo vệ cho Tiểu Phàm, nhưng cũng chỉ có hẳn mới biết là vì hẳn lo lắng cho thương thể của Ân Tử Dương, cho nên hẳn không muốn rời khỏi Ân Tử Dương dù chỉ một tấc.

“Còn phải xem con muốn tặng cho bà ấy lễ vật gì nữa, mà con cũng nên suy nghĩ kỹ một chút, người ta là thái hậu nương nương đấy, nhất định phải tặng lễ vật có giá trị một chút, đừng để mình mất mặt.” Nhậm Diệc ngồi bên cạnh đề nghị.

Tiểu Phàm bĩu môi: “Nhưng mà mẫu thân nói là không có tiền, còn nói là bà nội thái hậu đối với Tiểu Phàm rất tốt, bảo Tiểu Phàm phải tự mình chuẩn bị lễ vật tặng cho bà nội thái hậu.”

Mẫu thân quá keo kiệt rồi, rõ ràng bé đã đem toàn bộ số bạc đưa ấu thân, vậy mà mẫu thân còn nói mình nghèo. Tiểu Phàm âm ức suy nghĩ trong lòng.

Đương nhiên là bé cũng không biết vị phụ vương vĩ đại kia còn ấu thân của bé thêm một triệu lượng bạc để chuẩn bị mua lễ vật, nếu biết thì bé nhất định sẽ tức giận tới nỗi ngay cả món đậu hũ thúi mà mình thích nhất cũng nuốt không trôi.

Ân Tử Dương cười cười, nhin không được mà xen vào nói: “Tiểu Phàm, hoàng tổ mẫu là người tin Phật, không thích chúng ta phung phí, vậy nên đệ cũng không cần phải đặt nặng vấn đề quà cáp, chủ yếu có lòng là được rồi.”

“Có lòng?” Nói vậy thì có thể không cần tốn bạc đúng không?

“Tử Dương nói không sai.” Nhậm Diệc lập tức phụ họa: “Con có thể chuẩn bị một phần lễ vật để tặng cho thái hậu là được rồi, không cần mua thứ gì quý giá, nhưng nhất định phải làm cho thái hậu thích, như vậy mới có thể khiến bà ấy vui vẻ, lại không cần phải lo lắng về chuyện quà cáp nữa.”

Tiểu Phàm đảo mắt, dường như nghĩ ra thứ gì đó, mặt mày lập tức hớn hở: “Con đã nghĩ ra lễ vật để tặng cho bà nội thái hậu rồi!”

“Hả? Là gì vậy?” Ân Tử Dương tò mò hỏi.

Nhậm Diệc cũng hiếu kỳ nhìn Tiểu Phàm, tò mò không biết bé sẽ chuẩn bị lễ vật gì đây.

“Hi hi, không nói cho hai người biết đâu, ta phải tạm thời giữ bí mật!” Tiểu Phàm ra vẻ bí mật, sau đó còn nói thêm: “Thất ca, để chuẩn bị lễ vật cho bà nội thái hậu, Tiểu Phàm phải bế quan! Ngày mai không thể đến giúp huynh rồi.”

Ân Tử Dương mỉm cười xoa xoa đầu nhỏ của bé: “Đi đi, thất ca đã sớm khỏe hẳn rồi, chỉ tại mọi người cứ lo xa, lúc nào cũng bắt ta phải nghỉ ngơi.”

Hẳn ra vẻ tức giận trừng mắt lườm Tiểu Phàm và Nhậm Diệc, ngày nào cũng bị bắt ở nhà nghỉ ngơi, cho dù có người bên cạnh cũng vô cùng nhàm chán.

“Haha. . .” Nhậm Diệc chỉ cười mà không nói gì.

“Thất hoàng tử điện hạ!” Quần gia vội vàng từ đại sảnh chạy vào.

“Hả? Lão Lý, có chuyện gì vậy? Sao lại kích động như thế?” Ân Tử Dương nhẹ giọng hỏi.

“Thất hoàng tử điện hạ, Nhân phi nương nương tới đây.” Quần gia thở hổn hển nói.

“Mẫu phi?” Ân Tử Dương giật mình, thân thể khẽ cứng lại, Nhậm Diệc có thể cảm thấy hẳn rõ ràng là có chút sợ hãi và khẩn trương, đôi mắt không khỏi trầm xuống.

Nữ nhân kia . . . rốt cuộc đã xuất hiện rồi sao.

“Mau đi mời mẫu phi.” Một lát sau, Ân Tử Dương vội vàng nói.

“Không cần, bốn cung đã tới rồi.” Một nữ nhân có vóc người duyên dáng đang thả bước vào đình nghỉ mát, theo sau là một đám cung nữ.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, dù cho tuổi tác đã qua ngưỡng 40 nhưng da thịt vẫn còn trắng nõn như thiếu nữ, không thấy được một chút nếp nhăn nào, mỗi một hành động đều toát lên vẻ cao quý và tao nhã, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại mang theo vẻ lạnh nhạt hờ hững.

Ân Tử Dương vội vàng từ trên ghế quý phi đứng bật dậy, cúi người hành lễ: “Tử Dương bái kiến mẫu phi.”

Nhàn phi hờ hững nhìn hần, khoát tay nói: “Người còn đang bị thương, không cần đa lễ.”

“Tạ mẫu phi.” Ân Tử Dương lén lút nhìn nàng ta một cái, sau đó cánh tay rũ xuống hai bên giống như tảng đá nặng ngàn cân, không cách nào nâng lên nổi.

Từ nhỏ hần đã có cảm giác sợ hãi đối với Nhàn phi, hần cũng không hiểu tại sao, hần khát vọng được nàng ta yêu thích rồi lại sợ mình được nàng ta yêu thích.

Mà từ nhỏ, Nhàn phi đã không quan tâm đến hần, thậm chí còn có thể nói là hoàn toàn không chào đón hần, tất cả mọi tình thương đều dành cho Ân Dã Thần.

Từ khi trở thành con thừa tự của Nhàn phi, chỉ cần Ân Dã Thần muốn gì đều được nấy, chỉ cần Ân Dã Thần nói một câu thì cho dù đó có là trăng sáng trên trời thì Nhàn phi cũng sẽ hái xuống cho hần, nhưng mà Ân Tử Dương thì lại không được như vậy, hần luôn bị hắt hủi, đôi lúc còn bị Nhàn phi đánh mắng, vì vậy đối với Nhàn phi, trong lòng Ân Tử Dương vẫn luôn có loại cảm giác sợ hãi.

Mọi người trong cung đều không hiểu, rõ ràng Ân Tử Dương và Ân Dã Thần là hai huynh đệ, cũng đều là con thừa tự của Nhàn phi, vậy mà tại sao Nhàn phi chỉ thương mỗi một người?

Thật ra Ân Tử Dương vẫn luôn tự hỏi mình cái vấn đề này, nhưng mà lâu dần, hần cũng đã thích nghi, hần cho là mình không được thông minh tài giỏi như tam ca, vậy nên mới không thể khiến cho Nhàn phi yêu thương.

“Các người là ai? Nhìn thấy Nhàn phi nương nương sao không hành lễ?” Cung nữ đứng sau lưng Nhàn phi đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng chất vấn Nhậm Diệc và Tiểu Phàm.

Tẩm cung của Nhàn phi nằm ở nơi xa xôi trong hoàng cung, mỗi lần Tiểu Phàm tiến cung thăm thái hậu đều là ngồi trên long liên (*) của hoàng thượng đi thẳng đến tẩm cung của thái hậu, bởi vậy, tuy rất nhiều phi tần trong cung biết Ly vương điện hạ có một đứa con trai nhưng lại không biết mặt mũi của đứa bé đó thế nào, cho nên cũng không nhận ra, mà Nhậm Diệc thì trước giờ chưa từng vào cung, cho nên các nàng cũng chưa từng trông thấy Nhậm Diệc, vậy nên không biết hai người bọn họ là ‘điều dân’ từ nơi nào đến đây, lại dám không để Nhàn phi vào trong mắt như vậy.

(*) Long liên: xe rồng của vua, phía trước có 6 con ngựa kéo, thân xe khắc hình rồng, được khảm vàng bạc đá quý, thể hiện rõ sự xa hoa và tôn quý của hoàng gia. Thường thì long liên chỉ có hoàng thượng vs hoàng hậu ms được ngồi :v ở đây Tiểu Phàm cũng dc ngồi là hỉu r' he ==))

Từ lúc Nhàn phi xuất hiện, trong mắt Nhậm Diệc đã dâng lên sát ý rét lạnh pha lẫn một chút khó hiểu, chẳng qua là hần đã che giấu rất tốt, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, đừng nói là hành lễ, chỉ sợ ngay cả một câu hần cũng khinh thường không thèm nói ra.

Còn Tiểu Phàm chỉ ngơ ngác chớp mắt vài cái, tò mò nhìn cung nữ tiểu Liên: “Tại sao lại phải hành lễ?”

Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, trực giác đã nói với bé rằng bé không thích bà ta, nhất là sau khi biết rõ bà ta là mẫu phi của thất ca, trong lòng bé lại càng cảm thấy chán ghét hơn.

Bé vĩnh viễn sẽ không quên vẻ mặt cô đơn và đau khổ của thất ca khi nhắc tới nữ nhân này, hừ, bà ta đối xử không tốt với thất ca thì tại sao bé lại phải hành lễ với bà ta?

Nhậm Diệc làm lơ khiến khuôn mặt của tiểu Liên biến sắc, sau đó lại nghe Tiểu Phàm nói vậy, nàng ta lập tức cười lạnh: “Các người thật to gan, dám vô lễ với Nhàn phi nương nương, quả thực là không còn coi vương pháp ra gì! Thất hoàng tử điện hạ, người* còn không mau bắt hai tên này lại để trị tội!”

(*) Ủm, nói 1 chút, chỗ này hần là ‘người’ đấy, ko phải ‘người’ hay ‘ngài’ trong cách xưng hô lịch sự hay tôn kính đâu nhé -_- ... mục nội nó, 1 con nô tỳ mà cũng dám nói như v. vs hoàng tử -_- chẳng qua ATD nó hiền, chứ gặp ADT hay ATL thì xong cmnr -_-

“Không phải.” Ân Tử Dương vội vàng giải thích: “Bọn họ là . . .”

Ân Tử Dương còn chưa nói hết câu, Nhân phi đã hừ lạnh một tiếng: “Xem ra Tử Dương đối với mẫu phi như bốn cung có vẻ rất bất mãn, bốn cung lo lắng cho thương thế của người nên đã đặc biệt xin phụ hoàng của người cho phép xuất cung đến thăm, không ngờ người lại dung túng cho đám điều dân này nói lời vô lễ với bốn cung!”

Sắc mặt Ân Tử Dương tái nhợt, vội vàng cúi đầu nói: “Mẫu phi, hoàng nhi tuyệt đối không có ý đó.”

Nhậm Diệc cười lạnh trong lòng, bà ta tới thăm? Nếu bà ta thật sự quan tâm đến Tử Dương thì lúc nghe tin Tử Dương bị thương đã đến thăm nó rồi, sao phải đợi đến bây giờ mới xuất hiện? Dối trá!

“Nếu người đã không có ý đó thì lập tức sai người bắt hai tên điều dân này lại đi!”

Tiểu Phàm có chút tức giận, bé bước ra từ phía sau lưng Ân Tử Dương, ánh mắt đầy chán ghét nhìn chằm chằm vào Nhân phi: “Cái bà lão này! Bà căn bản cũng chẳng phải đến đây để thăm thất ca, bà rõ ràng là đến để thăm dò thì đúng hơn! Hơn nữa, bà dựa vào cái gì mà bắt ta và sư phụ? Chúng ta không có làm gì phạm pháp nha!”

Một câu ‘bà lão’ vừa vang lên từ trong miệng của Tiểu Phàm, đối với nữ nhân mà nói, tuổi tác chính là kẻ thù lớn nhất, mà Nhân phi lại là nữ nhân trong chốn thâm cung, ngày đêm mong mỏi được nhận sự sủng ái của hoàng đế, không thể chịu được cái gọi là hoa tàn bại liễu, không thể chịu được mình kém hơn so với người khác! Một tiếng ‘bà lão’ này quả thực cũng giống như vừa ném cho Nhân phi một cái tát, nàng ta tức giận đến xanh cả mặt, bàn tay cũng run lên.

“Người, người, người, cái thứ tiện nhân này. . . Người dám gọi bốn cung là bà lão . . . bốn cung nhất định phải giết chết người, nhất định phải giết chết người!”

“Người đâu! Lôi cái tên tiện nhân này xuống, đánh 100 trượng cho ta!”

Nhậm Diệc cười gằn, tiến lên che trước mặt Tiểu Phàm, hung hăng ngang ngược nói: “Ai dám dă thương đồ đệ của ta?!”

169. Chương 169: Đánh Là Đúng!

Ân Tử Dương lo Nhân phi sẽ thật sự đánh Tiểu Phàm, vội vàng lên tiếng cầu xin: “Mẫu phi, Tiểu Phàm còn nhỏ, không hiểu chuyện, mẫu phi đừng so đo với đệ ấy. . .”

“Thất ca, huynh không cần phải ăn nói khép nép với bà ta như vậy.” Tiểu Phàm rất đau lòng, không muốn Ân Tử Dương phải nói chuyện với cái nữ nhân đáng ghét này: “Bà ta muốn đệ hành lễ, đệ cứ không hành lễ đây!”

Tiểu Phàm khinh thường nhìn Nhân phi, ánh mắt chột lóe lên ý xấu: “Cái bà già chết tiệt này, ta nói cho bà biết, lúc trước thúc thúc và bà nội của ta đã từng nói, chỉ cần ta không muốn thì không ai có thể bắt ta quỳ xuống hành lễ, nếu bà dám bắt ta, ta sẽ đi nói với thúc thúc và bà nội đây!”

“Tiểu tiện nhân, thúc thúc và bà nội của người là cái thá gì! Cho dù thúc thúc và bà nội của người có đến đây thì bốn cung cũng sẽ bắt hết! Các người còn sợ cái gì nữa! Coi lời nói của bốn cung là gió thổi qua tai sao? Còn không mau bắt hai tên này lại cho ta!”

Nhậm Diệc vừa nghe xong thì khóe môi không khỏi nở một nụ cười xấu xa, thẳng nhóc Tiểu Phàm này cũng quá gian trá rồi, cố tình không nói thúc thúc và bà nội nó là ai, để cho Nhân phi mở miệng nhục mạ, nếu không, cho dù là ngay từ đầu Nhân phi có thật sự để ý thì chỉ sợ cũng không dám lỗ mãng rồi.

Thúc thúc của Tiểu Phàm là ai? Chính là đương kim hoàng thượng! Bà nội của Tiểu Phàm là ai? Là lão thái hậu đây! Nhân phi dám nói hoàng thượng và lão thái hậu không là cái thá gì! Nếu hoàng thượng có ở đây thì chỉ sợ nàng ta đã bị đẩy vào lãnh cung rồi.

“Mẫu phi . . .” Ân Tử Dương lau mồ hôi, bây giờ hẳn không phải là lo lắng cho Tiểu Phàm nữa mà là lo lắng cho nàng ta, hần hần hần . . . có nên nói mẫu phi biết, Tiểu Phàm là con cháu nhà ai hay không?

Đáng tiếc, Ân Tử Dương cố tình muốn giải thích, Nhân phi lại không cho hắn cơ hội để giải thích, nàng ta hét nửa ngày cũng không thấy tên thị vệ nào trong phủ tiến lên bắt Tiểu Phàm và Nhậm Diệc, điều này khiến nàng ta không khỏi nổi trận lôi đình, hung hăng dứ tợn chỉ vào Ân Tử Dương: “Được! Tốt lắm! Uống công bồn cung nuôi dạy người nhiều năm như vậy, người không những không biết cảm ơn mà còn dung túng cho hai tên điều dân này vô lễ với bồn cung, bây giờ ngay cả đám nô tài hèn mọn cũng dám chống lại lời nói của bồn cung! Thật sự là rất tốt! Bồn cung thật hối hận vì đã nuôi một đứa nghịch tử như người, chỉ sợ nuôi chó còn trung thành hơn so với người!”

Thân thể của Ân Tử Dương khê cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch!

Thì ra mấy năm nay, trong lòng bà ấy, hẳn chẳng là gì cả! Bà ấy . . . thật sự đã thành tâm dưỡng dục mình sao?

Ánh mắt Nhậm Diệc trầm xuống, đôi mắt khê híp lại, chợt vươn tay ra, dường như đang định ra tay dạy dỗ Nhân phi.

Ân Tử Dương lại đột nhiên hét lên: “Nhậm đại ca!”

Nhậm Diệc quay đầu nhìn hắn, Ân Tử Dương cũng nhìn hắn cười cười, nụ cười này lại mang theo quá nhiều cay đắng, quá nhiều gượng gạo: “Hai người đi trước đi.”

Hắn không muốn để cho bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của mình.

“Tử Dương . . .” Nhậm Diệc đau lòng nhìn hắn, trong ngực lại cảm thấy nhói lên, đệ đệ của hắn, hắn chỉ có thể đứng nhìn đệ đệ của hắn tủi thân oan ức mà lại chẳng giúp được gì! Hắn thật sự con mẹ nó đáng chết!

Nhưng mà, Nhậm Diệc không ra tay thì không có nghĩa là người khác sẽ không ra tay, Tiểu Phàm cũng đã vô cùng tức giận, bé bỏ nhào về phía Nhân phi, động tác cứ như mãnh hổ đang vồ mồi.

Nhân phi hoàn toàn không ngờ Tiểu Phàm sẽ đột nhiên nhào lên như vậy, nàng ta bị hù dọa đến mặt mũi tái mét, cả người ngã về phía sau, nặng nề té xuống đất, còn Tiểu Phàm thì cười trên người nàng ta, nắm chặt tóc nàng ta, sau đó hung hăng đánh xuống.

“Bà dám mắng thất ca của ta à! Bà dám ức hiếp thất ca của ta à! Ta đánh chết bà, đánh chết bà! Cái bà lão này! Bà là đồ phù thủy! Đồ yêu quái! Ta đánh gãy răng cho bà khỏi ăn cơm! Ta đánh chết bà! Đánh! Đánh!”

“ . . .” Ân Tử Dương kinh hãi.

“ . . .” Nhậm Diệc cũng ngẩn ra.

Ngay cả cái đám người đi theo Nhân phi cũng bị kinh sợ đến mức thẩn thờ, trong lúc nhất thời, chẳng ai có thể ngờ rằng Tiểu Phàm nói đánh là đánh! Hơn nữa còn xuống tay không hề nể nang, da thịt Nhân phi mềm mại, không chịu nổi vài cú đấm của Tiểu Phàm, khuôn mặt xinh đẹp lập tức biến thành đầu heo . . .

Mà đám thị vệ trong vương phủ cũng hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, tất cả mọi người đều bị một màn diễn ra trước mắt dọa sợ thẩn thờ.

“A ——!” Nhân phi hét lên một tiếng thảm thương!

Một tiếng hét này đã lay tỉnh tất cả đám người đang thất thần, ngay lập tức, một vài giọng nói cuống quýt vang lên, át cả tiếng thét.

“Người đâu! Mau cứu Nhân phi nướng nướng! Nướng nướng! Nướng nướng ——”

“Nướng nướng bị đánh rồi ——”

Tiểu Phàm bị một người kéo ra, Nhân phi được đám cung nữ ba chân bốn cẳng đỡ lên, dung nhan cao quý xinh đẹp đã hoàn toàn sưng thành đầu heo, nàng ta bị đánh đến choáng váng, đứng cũng không vững, chỉ có thể tức giận chỉ vào Tiểu Phàm: “Người, người, người ——!” Ngay cả một câu đơn giản cũng không nói nên lời.

Tiểu Phàm rất hài lòng với kiệt tác đầu heo của mình, cảm thấy công lực của mình như vừa mới tăng thêm một tầng, bé đắc ý vỗ vỗ tay, còn cố tình quay về phía Nhân phi làm mặt quỷ.

“Các người còn không mau bắt hung thủ hành thích Nhàn phi nương nương lại!” Đám cung nữ đều bị dọa sợ phát khóc, cuối cùng, chỉ có tiểu Liên giữ được một chút tỉnh táo, quay sang ra lệnh cho đám thị vệ trong vương phủ.

Tiểu Phàm ưỡn ngực, lạnh lùng nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc nói: “Ai dám bắt ta? Bà ta dám nói thúc thúc và bà nội của ta không là cái thá gì, ta thay hoàng thượng thúc thúc và bà nội thái hậu dạy dỗ bà ta thì có gì sai!”

“ . . !” Trong nháy mắt, tiểu Liên hóa đá, nhìn chằm chằm vào Tiểu Phàm, không kịp định thần lại, nó vừa nói cái gì?

Hoàng, hoàng thượng . . . thúc thúc . . . Bà, bà nội thái hậu?

Vị thống lĩnh thị vệ tiến lên một bước, tốt bụng giải thích: “Nhàn phi nương nương, vị này, khụ, đứa bé này . . . À, chính là, tiểu thể tử của Ly vương phủ . . .”

Con trai của Ly vương điện hạ, cháu ruột của hoàng thượng, cháu nội ruột của thái hậu.

Nghe vậy, hai mắt Nhàn phi trợn to, sau đó cứ thế mà hôn mê bất tỉnh. Nửa vì tức giận, nửa vì đã bị dọa sợ.

Thời gian chưa tới một canh giờ, tin tức Nhàn phi, vị quý phi mà Thiên Thịnh Đế có chút sủng ái bị tiểu thể tử của Ly vương phủ đánh thành đầu heo đã lập tức lan tràn khắp cả kinh thành, giống như một cơn gió lốc, trong phút chốc, cả kinh thành bỗng trở nên xôn xao nhộn nhạo!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, ai nấy đều cảm thấy khó tin.

Chỉ có Hạ Thiên, sau khi biết rõ chuyện này, nàng chẳng những không hề tức giận mà còn vỗ tay, vô cùng cao hứng nói: “Đáng đánh!”

Như vậy cũng chưa là gì, nàng còn đặc biệt đi mua thật nhiều rượu và thức ăn ngon, thậm chí còn lấy vải vò rượu ngon đã cất kỹ nhiều năm trong Ly vương phủ để chúc mừng con trai mình.

Chúc mừng cái gì? Đương nhiên là chúc mừng con mình đánh người rồi!

Mà sau khi vị vương gia nào đó biết đứa con trai bư hãn của mình làm ra những chuyện bư hãn đó thì tức giận đến mức suýt chút nữa phun ra máu.

Thử hỏi, Nhàn quý phi là ai? Chính là vợ của Thiên Thịnh Đế! Là quý phi trong hậu cung đấy! Vậy mà lại bị đánh thành đầu heo?

Hắn lập tức nghiêng răng nghiêng lợi phái một đội nhân mã ra ngoài, quyết định bắt cái tiểu tử thú kia trở lại, phải đánh một trận rồi mới tính tiếp!

170. Chương 170: Gặp Lại Nhưng Không Nhận Ra

Nhưng mà, người Ân Tịch Ly phái đi còn chưa kịp tới nơi thì Tiểu Phàm đã bị hoàng thượng ‘mời’ vào trong cung, thậm chí ngay cả Nhậm Diệc cũng không tha, phải theo vào trong cung.

Biết được tin này, Ân Tịch Ly lại bắt đầu lo lắng cho con trai, bất chấp cả ý định muốn đánh con trai lúc trước, hắn vội vàng vàng vàng đuổi theo vào trong cung, chỉ sợ hoàng thượng tức giận sẽ xử tội con mình.

“Ầm ——” Bên trong ngự thư phòng bỗng phát ra một âm thanh vang dội, Thiên Thịnh Đế đột nhiên đập bàn, vô cùng tức giận: “Hồ đồ! Quả thực là hồ đồ!”

Tiểu Phàm ngoan ngoãn quỳ gối ở chính giữa, đầu nhỏ cũng cúi gằm, không hề ngẩng lên, cũng chẳng hề lên tiếng.

36 kế, kế thứ nhất: Khổ nhục kế.

Thiên Thịnh Đế thấy bé như vậy thì lại càng tức giận nhưng không có chỗ để trút: “Ân Tiểu Phàm! Con thân là thế tử, lại đi đánh trưởng bối! Người lớn dạy con thế nào? Lễ nghi con học để đâu hết rồi?”

Tiểu Phàm khẽ ngẩng đầu nhìn Thiên Thịnh Đế, môi mấp máy như định nói gì, rồi lại cúi đầu.

Đám đại thần và những hoàng tử khác đều mang theo vẻ mặt kỳ quái, đứa bé này thoát nhìn ngoan ngoan, sao có thể làm ra cái chuyện đánh trưởng bối đại nghịch bất đạo như vậy? Trong chuyện này có thể là có hiểu lầm gì đó hay không?”

Thiên Thịnh Đế cũng cảm thấy kỳ quái, lại đập bàn một cái: “Trẫm đang hỏi con đấy! Tại sao con lại không nói gì? Con thấy trẫm và thái hậu yêu thương con như vậy nên coi trời bằng vung đúng không!”

Rốt cuộc lần này Tiểu Phàm cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hơi nước, nước mắt lưng tròng nhìn Thiên Thịnh Đế, cái miệng nhỏ rốt cuộc cũng mở ra, nhưng lại giống như một đứa bé vừa mắc lỗi, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, hoàng thượng thúc thúc, Tiểu Phàm biết sai rồi . . .”

Giọng điệu đáng thương như vậy khiến cho lòng Thiên Thịnh Đế không khỏi mềm nhũn, cảm thấy hình như mình đã quá mức nghiêm khắc rồi.

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, trẻ con đứa nào mà không phạm sai lầm?

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện nó dựa vào sự sủng ái của mình mà vô pháp vô thiên như vậy thì trong lòng ông không khỏi càng thêm cương quyết, nếu lúc nhỏ không được dạy dỗ nghiêm khắc thì sau này lớn lên sẽ thế nào?

Ông lập tức lạnh lùng nói: “Cho tới giờ trẫm luôn niệm tình con lang thang bên ngoài nhiều năm nên vẫn yêu thương con nhiều hơn, nhưng con lại ỷ vào chuyện này mà lại không coi ai ra gì, không hề có kỷ luật, Nhân phi là quý phi trong hậu cung, cũng là trưởng bối của con, vậy mà con chẳng những không tôn trọng mà còn vô lễ, ấu dả với trưởng bối, trẫm niệm tình con vi phạm lần đầu, lại biết nhận sai cho nên phạt con ba tháng không được bước ra khỏi Ly vương phủ, con đã nghe rõ chưa?”

Ba tháng không được bước ra khỏi Ly vương phủ? Đây không phải là cầm tù trá hình sao? Tiểu Phàm cắn cắn môi, bắt bé như vậy, không bằng nhốt bé vào trong tù cho rồi.

Chẳng qua, tuy trong lòng Tiểu Phàm cảm thấy bất mãn, nhưng ngoài mặt lại hoàn toàn không có vẻ gì là không hài lòng, ngược lại còn nghiêm túc cúi đầu, đáng thương nói: “Vâng, Tiểu Phàm biết rồi.”

“Phụ hoàng!” Ân Tử Dương tất nhiên hiểu rất rõ tính cách của Tiểu Phàm, bắt bé ba tháng không được ra khỏi cửa, điều này tuyệt đối là không thể, hần lập tức vội vàng cầu xin: “Phụ hoàng, Tiểu Phàm vẫn còn nhỏ, huống hồ, đệ ấy cũng là vì Tử Dương nên mới ra tay đánh mẫu phi bị thương, xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Thiên Thịnh Đế hừ lạnh: “Nói như vậy, Tiểu Phàm đánh người là đúng sao?”

“Chuyện này . . .” Ân Tử Dương nghẹn họng, vô cùng khó xử.

“Phụ hoàng.” Lúc này, Ân Dã Thần cũng đứng dậy, hần lảng lạng nhìn thoáng qua Tiểu Phàm, không mở miệng cầu tình, chỉ thản nhiên nói: “Việc gì cũng có nguyên nhân, Tiểu Phàm là một đứa bé hiểu chuyện, chắc hẳn phụ hoàng cũng hiểu rõ điều này, tại sao người không hỏi Tiểu Phàm một chút, vì sao đệ ấy lại ra tay đánh mẫu phi, sau khi hỏi xong thì trừng phạt cũng không muộn.”

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Thịnh Đế mới dịu đi một chút, khẽ gật đầu, chậm rãi nói: “Thần nhi nói có lý, Tiểu Phàm, trẫm hỏi con, tại sao con lại đả thương Nhân phi nương nương?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tiểu Phàm, Ân Tử Dương cảm thấy đau lòng, Tiểu Phàm đã quý rất lâu rồi, nhưng phụ hoàng vẫn chưa cho phép đứng dậy nên đệ ấy vẫn phải tiếp tục quý.

Nếu không phải vì hần thì . . . Tiểu Phàm cũng sẽ không . . . Vành mắt Ân Tử Dương nóng lên, trong lòng vô cùng cảm động, cũng vô cùng áy náy.

Mọi người chờ đợi Tiểu Phàm nói ra nguyên nhân, thế nhưng Tiểu Phàm chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, yếu ớt nói: “Hoàng thượng thúc thúc, cho dù thế nào thì Tiểu Phàm đánh người là đã sai rồi, Tiểu Phàm nguyện ý chịu phạt.”

Lời này vừa nói ra, chúng đại thần đều gật đầu, trong lòng âm thầm tán thưởng, đây đâu phải là một đứa trẻ hư? Rõ ràng là hiểu chuyện hơn hẳn so với bất kỳ đứa trẻ nào khác. Nhìn bé lòng dạ độ lượng, biết sai phải sửa, cũng không cần biết nguyên nhân là gì, sai thì đã sai rồi. So với đám trẻ cùng trang lứa thì mấy ai có thể hiểu rõ được điều này?

Tiểu Phàm nhận tội như vậy lại càng làm cho Thiên Thịnh Đế khó mà nói được gì, nhìn thân thể nhỏ bé đang quỳ ở đó, trong lòng ông lại dần dần cảm thấy không nỡ. Đúng vậy, từ trước đến giờ đứa bé này đều ngoan ngoãn thông minh như vậy, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo? Xem ra trong chuyện này là có hiểu lầm rồi.

“Tiểu Phàm đã không muốn nói, vậy thì để ta nói.” Nhậm Diệc tiến lên một bước, hần cũng vào đây cùng với Tiểu Phàm, nhưng vừa tiến cung thì Thiên Thịnh Đế đã nổi giận với Tiểu Phàm, hoàn toàn quên mất còn có một người ở bên cạnh, bây giờ Nhậm Diệc đột nhiên mở miệng mới khiến Thiên Thịnh Đế chú ý tới hần: “Người là ai?”

“Bẩm hoàng thượng, tại hạ là . . . Nhậm Diệc.” Nhậm Diệc hành lễ, đáp.

“Nhậm Diệc?” Ánh mắt Thiên Thịnh Đế lảng lạng nhìn chăm chăm vào Nhậm Diệc, ánh mắt kia dường như có thể nhìn thấu hết tất cả lớp vỏ bọc ngụy trang bên ngoài, nhìn thấu vào trong linh hồn của con người, ánh mắt ấy cứ thế mà nhìn thẳng vào Nhậm Diệc, dường như là đang quan sát cái gì.

Nhậm Diệc thản nhiên đứng im tại chỗ để mặc cho ông quan sát, tuy bề ngoài có vẻ như rất bình tĩnh nhưng bàn tay hần lại đang nắm chặt.

Hần đang rất khẩn trương.

Hần đang lo lắng không biết ông ấy có nhận ra mình hay không! Nhưng rồi, hần lại lo lắng ông ấy không nhận ra mình.

Nhậm Diệc ngược nhìn cái người đang ngồi ở trên cao kia, người đó là cha mình, 19 năm rồi, ông ấy có còn nhận ra hần? Hay là đã quên mất hần rồi?

Quan sát hồi lâu, Thiên Thịnh Đế đột nhiên híp mắt: “Nhậm Diệc phải không . . . hình như trước đây trăm đã từng gặp người, lúc trước người làm gì?”

Nhậm Diệc lặng lẽ thở phào, may mà ông ấy không nhận ra được. Sáu trong đáy lòng lại có chút thất vọng, ngay cả cha mình mà cũng không nhận ra mình . . .

Ân Dã Thần nhìn Nhậm Diệc như có điều suy nghĩ, đến cả phụ hoàng cũng cảm thấy quen thuộc, xem ra, hần ta thật sự là hoàng tử, chỉ là đã 19 năm trôi qua, e rằng tất cả mọi người đều đã quên rồi.

Rốt cuộc 19 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Hần đã bị mất đi một đoạn ký ức, có phải cũng liên quan đến chuyện xảy ra 19 năm trước? Ân Dã Thần rơi vào trầm tư.

Tuy trong lòng Nhậm Diệc đang mâu thuẫn nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình thản, nói: “Bẩm hoàng thượng, thần là người Hoài Giang, trong nhà đều sống bằng nghề đánh bắt cá, sao có thể . . . từng gặp hoàng thượng được.”

171. Chương 171: Cha Nào Con Nấy

“Vậy sao.” Giọng điệu của Thiên Thịnh Đế có vẻ rất thản nhiên, không nghe ra được điều gì khác thường, cũng không nhìn chăm chăm vào Nhậm Diệc nữa, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Người hãy nói nguyên nhân tiểu thể tử đánh người đi.”

“Hoàng thượng, kỳ thực Tiểu Phàm cũng là vì hoàng thượng cho nên mới ra tay đánh người.” Nhậm Diệc nói ra một câu khiến mọi người kinh ngạc.

Đám đại thần nghe vậy đều sững sờ, ngay cả Thiên Thịnh Đế nghe xong cũng không tránh khỏi có chút sững sờ: “Người nói Tiểu Phàm làm vậy là vì trẫm?”

Tiểu Phàm là tiểu thế tử của Ly vương phủ, lại ngang nhiên đánh quý phi mà hoàng thượng sủng ái nhất, bây giờ lại chẳng những không hề sai, mà nguyên nhân đánh người còn là vì chính hoàng thượng?

Đáp án này thật khiến cho người ta cảm thấy buồn cười? Về mặt của Thiên Thịnh Đế như không thể tin, vợ mình bị đánh mà mình lại không thể trách?

Nhậm Diệc đứng thẳng người, nghiêm túc nói: “Nhậm Diệc bất tài, kỳ thực cũng là sư phụ của Tiểu Phàm, thần từng nghe Tiểu Phàm nói, hoàng thượng đã cho phép Tiểu Phàm có thể được miễn lễ đối với tất cả mọi người trên dưới trong vương triều Vũ Trinh này, hôm nay Nhân phi nương nương lại đến phủ thất hoàng tử, Tiểu Phàm đã sớm quen với việc không cần phải hành lễ với người trong cung, vậy nên trông thấy Nhân phi nương nương cũng không hành lễ, Nhân phi nương nương lại nói Tiểu Phàm là điều dân, muốn ra tay trừng trị.”

Nói đến đây, hần bỗng ngừng lại một chút, bàn tay sau lưng lén lút ra dấu, Tiểu Phàm đang quỳ dưới đất nhìn thấy ám hiệu này, lập tức hiểu ý, lặng lẽ ngừng đầu nhìn đám người trong ngự thư phòng, ánh mắt của bọn họ đều tập trung ở trên người Nhậm Diệc, bé lập tức lấy tay quạt nước miếng rồi bôi lên mắt, thoát nhìn rất giống nước mắt bình thường.

Nhậm Diệc cười thầm, hài lòng vì sự ăn ý giữa mình và Tiểu Phàm, sau đó khẽ ho nhẹ vài tiếng rồi lại nói tiếp: “Hoàng thượng, ngài cũng biết, Tiểu Phàm chỉ mới sáu tuổi, lúc nhỏ lại không có phụ thân bên cạnh, chỉ có mẫu thân dạy dỗ nó, vất vả lắm mới có thể trở về trong cung, hoàng thượng và thái hậu nương nương yêu thương nó như vậy, thằng bé này vừa bị uất ức, đương nhiên là sẽ tìm người nào đối xử tốt với mình để làm chỗ dựa rồi, Tiểu Phàm cảm thấy Nhân phi nương nương trách tội khiến trong lòng nó ủy khuất, bởi vì trước giờ cũng chẳng cần phải hành lễ với người nào, lại nhớ tới hoàng thượng và thái hậu nương nương là người yêu thương nó nhất, vậy nên mới đem thúc thúc và bà nội ra để làm lá chắn, nhưng mà Nhân phi nương nương lại nói thúc thúc và bà nội của Tiểu Phàm chẳng là cái thá gì, người mình yêu kính nhất lại bị người khác nói như vậy, hơn nữa hoàng thượng và thái hậu nương nương là người mà Tiểu Phàm yêu thương nhất, vậy nên nghe người khác nói thúc thúc và bà nội của mình như vậy thì Tiểu Phàm rất tức giận, cảm thấy người ta có thể mắng mình, nhưng không thể mắng thúc thúc và bà nội mà mình kính yêu nhất, cho nên nó mới ra tay đánh Nhân phi nương nương.”

Nói xong, Nhậm Diệc lui về sau một bước, trầm giọng nói: “Chuyện này tất cả mọi người đều chứng kiến, không phải chỉ có một mình Nhậm Diệc, lúc ấy tất cả thị vệ trong phủ thất hoàng tử đều có mặt, hoàng thượng có thể gọi bọn họ ra làm chứng.”

Nói xong, Nhậm Diệc hài lòng chứng kiến đám đại thần lộ ra vẻ mặt như đã hiểu rõ, cũng nhìn thấy vẻ mặt hối hận của Thiên Thịnh Đế.

Thiên Thịnh Đế đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiểu Phàm, vội vàng đỡ Tiểu Phàm đứng lên: “Tiểu Phàm, lời Nhậm Diệc nói đều là sự thật sao?”

Lúc đưa tay đỡ Tiểu Phàm thì Thiên Thịnh Đế mới thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, trái tim cứ thế nhói lên, trong lòng lại càng thêm hối hận và áy náy.

Tiểu Phàm không trả lời, chỉ nói: “Hoàng thượng thúc thúc, thật xin lỗi, là Tiểu Phàm đã quá kích động, Tiểu Phàm không nên đánh người, lần sau Tiểu Phàm nhất định sẽ không như thế nữa.”

Thiên Thịnh Đế nhẹ nhàng ôm Tiểu Phàm vào trong ngực, hồ thẹn nói: “Tiểu Phàm, là trẫm đã trách oan cho con, là trẫm đã trách oan cho con rồi, đứa bé ngoan . . .”

Đúng, thằng bé đánh người là sai, nhưng mà, nó đánh người cũng chỉ vì mình mà thôi!

Tiểu Phàm xem mình và mẫu hậu là người tôn kính nhất, chửi trách người khác nói mình như vậy thì thằng bé mới đánh người. Như vậy là sai sao?

Đương nhiên là không sai!

“Là do trẫm sơ sót.” Thiên Thịnh Đế hồ thẹn nói: “Nhân phi cũng thật là, cho dù không biết Tiểu Phàm là ai nhưng cũng không nên mở miệng ra là nhục mạ người nhà của người ta như vậy chứ? Thật là làm mất mặt hoàng thất của vương triều Vũ Trinh ta!”

Sau khi hiểu rõ trắng đen, đám người ngồi sau lưng hai thầy trò vô lương đã hoàn toàn điên đảo, Nhậm Diệc âm thầm đắc ý nháy mắt với Tiểu Phàm, tuyên cáo thắng lợi của bọn họ, Tiểu Phàm le lưỡi, cười hí hửng rồi lại vùi đầu vào trong ngực Thiên Thịnh Đế.

“Hoàng thượng.” Một vị đại thần trong triều bước ra: “Nói ra thì cũng không thể đổ toàn bộ trách nhiệm cho Nhân phi nương nương, xét cho cùng thì cũng bởi vì mọi người không biết đến tiểu thể tử, cho nên mới có thể có những hiểu lầm như vậy.”

“Cũng đúng.” Thiên Thịnh Đế gật đầu tán đồng ý kiến: “Như vậy đi, mấy hôm nữa là sinh nhật thái hậu, đến lúc đó Tiểu Phàm hãy ngồi cạnh trẫm và thái hậu, để cho tất cả mọi người trong thiên hạ có thể nhìn thấy tiểu thể tử của trẫm, như vậy từ nay về sau sẽ không xảy ra những chuyện hiểu lầm như vậy nữa.”

Chúng đại thần đều gật đầu, cho rằng đây là một đề nghị tốt, chuyện ẩu đả lần này cuối cùng cũng đã thuận lợi chấm dứt.

Mà Ly vương điện hạ đang vội vàng chạy đến cứu con trai, lúc vừa mới đặt chân vào trong cung thì đã trông thấy con trai bảo bối của mình bị một đám người túm tụm vây quanh.

Tiểu Phàm đang ngồi ở trên vai Nhậm Diệc, sau lưng còn có một đám bá quan văn võ và đám hoàng tử đi theo, thoát nhìn trông rất oai.

Khóe miệng Ân Tịch Ly hung hăng co giật, hoàn toàn không đoán nổi là chuyện gì đang xảy ra nữa rồi.

“Phụ vương!” Thấy Ân Tịch Ly đến, Tiểu Phàm cao hứng giơ tay, sau đó nhảy xuống khỏi người Nhậm Diệc, nhào tới trước mặt hắn: “Phụ vương!”

Tiểu Phàm vốn cho rằng mình sẽ được phụ vương nhiệt tình ôm ấp quan tâm, nào ngờ, bé vừa mới nhào vào trong ngực phụ vương, lại bị phụ vương nhắc lên, sau đó đặt nằm úp sấp trên đầu gối, đánh mấy cái vào mông bé.

“Tiểu tử thúì, con lại dám đi gây chuyện! Để mẫu thân và phụ vương lo lắng! Hôm nay phụ vương nhất định phải dạy dỗ con!”

Ân Tịch Ly giữ chặt bé, sau đó cứ thế mà đánh, bốp bốp bốp bốp, từng cái từng cái, đánh vào mông Tiểu Phàm!

Tiểu Phàm choáng váng, bé bé bé . . . lại bị phụ vương đánh đòn!

Không được ôm ấp! Không được lo lắng quan tâm! Không có vẻ mặt sốt ruột gấp gáp! Mà là, bị đánh đòn!

Huhu, mặt mũi của đại Độc Thánh tương lai bé biết để vào đâu . . . để vào đâu đây!

“Haha ——” Sau lưng bọn họ, mọi cười lại cười to!

Quả nhiên là cha nào con nấy, hai cha con dở hơi này quả thật là khiến người ta phải mở mang tầm mắt.

172. Chương 172: Ta Sẽ Đợi Nàng, Đem Trái Tim Ta Quay Về

Tiểu Liên cẩn thận giúp Nhân phi bôi thuốc lên vết thương: “Nương nương, người ráng chịu thêm chút xịu, sắp xong rồi.”

“Đau quá . . . Ôi, nhẹ chút, đau chết ta rồi!” Nhân phi nhe răng trợn mắt kêu thảm, muốn giơ tay chạm vào mặt mình nhưng rồi lại không dám, cả khuôn mặt đều sưng đỏ, đụng vào chỗ nào là chỗ đó đau muốn chết, chỉ có thể cố gắng mở to mắt để cho tiểu Liên bôi thuốc.

“Nương nương, thật không công bằng, người bị đánh ra nông nỗi này, vậy mà hoàng thượng lại còn bắt người chép phạt nữ tặc 100 lần, sao bọn họ lại có thể ức hiếp người như vậy chứ!

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt của Nhân phi bỗng nhiên trầm xuống: “Hừ, tên tiểu tiện nhân kia, không xả được cơn tức này, bổn cung nhất định sẽ không để yên!”

“Nương nương định xử trí bọn chúng như thế nào?”

“Bổn cung sẽ tự có cách! Tiểu Liên, lấy cao ngọc quỳnh ra đây, mặt mũi của bổn cung đau muốn chết rồi, nếu đến ngày sinh nhật của thái hậu mà vẫn chưa khỏi thì bổn cung nhất định sẽ bầm thây thẳng nhóc đó thành vạn đoạn!” Nhân phi hung ác nói.

“Vâng, tiểu Liên đi lấy ngay!”

Tiểu Liên nhận mệnh xong thì chạy ra phía sau phòng ngủ. Chân trước nàng ta vừa bước đi thì trong cung Nhân phi đột nhiên xuất hiện một người, người đó ẩn toàn thân dưới lớp áo choàng.

“Người, người là ai?” Nhân phi lập tức bò dậy, nhìn chăm chăm vào người khoác áo choàng trước mặt, mở miệng định hô có thích khách.

Người nọ lại tiến lên phía trước điểm vào huyệt cầm của nàng ta rồi nói: “Ta tới đây vì muốn làm một cuộc giao dịch với nương nương, bởi vì chúng ta đều có chung một kẻ thù, nếu như nương nương đồng ý, ta có thể giúp người giết người mà người muốn giết, thế nào?”

Nhân phi khẽ gật đầu.

Người nọ giải huyệt cầm cho nàng ta: “Nương nương quả nhiên là người thông minh, ta thích hợp tác với người thông minh.”

“Người nguyện ý giúp ta giết chết tên tạp chủng kia?” Nhân phi rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, trực giác mách bảo người xuất hiện trước mắt này hẳn là cũng có việc cần mình trợ giúp, vì vậy nàng ta cũng không sợ hãi nữa.

“Đương nhiên.” Người khoác áo choàng phát ra tràng cười quái dị: “Mẫu thân của nó là kẻ thù của ta, ta cũng không ngại giải quyết cả hai mẹ con bọn chúng.”

“Người có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng đi.” Nhân phi thản nhiên nói.

“Nương nương quả nhiên là người thẳng thắn.” Người khoác áo choàng bật cười, giọng nói chột lạnh xuống: “Ta muốn mấy ngày tới có thể tùy ý ra vào trong cung để có thể nắm rõ địa thế nơi này, còn có một vài đồng bọn, bọn họ đều là trợ thủ của ta, người phải nghĩ cách giúp bọn họ trà trộn vào trong này, đến lúc đó chúng ta sẽ đồng loạt ra tay giết chết hai mẹ con kia!”

“Không thành vấn đề, ngày mai có thể bắt đầu rồi!” Nhân phi dứt khoát nói.

“Tốt lắm, ta sẽ chờ tin tức của nương nương!” Người khoác áo choàng hài lòng đứng dậy, phát hiện tiểu Liên đã trở về, ả ta rất nhanh đã biến mất, hết như lúc xuất hiện.

“Chủ tử, làm vậy có ổn không?” Một bóng đen xuất hiện phía sau lưng người khoác áo choàng, giọng nói lạnh lùng, hơi thở tràn đầy sự âm hiểm.

“Hừ, để Nhân quý phi trở thành cừu non ngu ngốc chịu tội thay cho chúng ta không tốt sao? Như vậy thì bọn chúng chỉ tra ra được Nhân phi, còn chúng ta chỉ cần ngồi chờ ngư ông đắc lợi là được rồi!”

“Được, mọi việc đều nghe theo chủ tử!”

Sắp tới sinh nhật thái hậu, chẳng biết Tiểu Phàm định tặng lễ vật gì cho thái hậu nương nương mà lại tự giam mình vào trong phòng, cũng không cho bất kỳ ai bước vào, ngay cả Hạ Thiên và Ân Tịch Ly cũng không được vào.

Hạ Thiên bất đắc dĩ, đột nhiên nhớ tới những chuyện Ân Tịch Ly từng kể liên quan đến Nhậm Diệc, trong lòng nàng có chút bất an, nàng nhất định phải tìm Nhậm Diệc hỏi thử, nếu như hắn không chịu nói với nàng thì nàng sẽ đánh hắn, nàng nhất định phải điều tra ra sự thật!

Sau khi hạ quyết tâm, nàng nhấc chân bước đến lầu Thúy Trúc.

Lầu Thúy Trúc nằm bên cạnh khu rừng trúc, lúc đi ngang qua hoa viên thì đột nhiên lại xuất hiện một người, người đó là Ân Dã Thân.

Hắn mặc một bộ quần áo đen tuyền, đôi mắt trong veo, lạnh lùng mà cao ngạo, ánh mắt sâu thẳm tựa như đại dương mênh mông, lúc trông thấy nàng thì cũng chợt dừng bước.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại kể từ sau cái lần hắn hôn trộm nàng ngày ấy.

Hạ Thiên không biết phải đối mặt với hắn thế nào, trong lòng thậm chí không ổn, nàng vội vàng xoay người định bỏ đi.

“Hạ Thiên!” Nhìn thấy hành động của nàng, Ân Dã Thần tung người vọt lên, chặn ở trước mặt nàng: “Sao vừa thấy ta thì đã bỏ trốn?”

“Khụ khụ, cái này, không phải không phải, tại ta bỏ quên đồ ở chỗ người khác, đang định quay về lấy.” Hạ Thiên cười ha hả, kiên quyết không chịu thừa nhận việc mình muốn chạy trốn.

Nhưng đối với mỗi một hành động của nàng, Ân Dã Thần sao có thể không hiểu? Hắn biết rõ, thật ra là nàng đang muốn trốn hắn.

Trong lúc mơ hồ, hắn khẽ lên tiếng: “Hôm đó. . .”

“Hôm đó không có chuyện gì xảy ra hết!” Hắn vừa mở miệng, Hạ Thiên đã nhanh chóng cắt ngang: “Mà cho dù có thì ta cũng đã quên hết rồi!”

Ân Dã Thần lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt nàng, dường như muốn nhìn ra một tia cảm xúc nào khác ngoài sự lạnh lùng ẩn bên trong đôi mắt sáng long lanh.

Qua một lúc lâu, sau khi không có cách nào nhìn ra được tâm tư của nàng, hắn khẽ hé môi mím: “Vì sao?”

Nàng thật sự coi tất cả những chuyện này giống như mây khói, một khi đã tan biến thì không có cách nào trở lại sao?

Hạ Thiên xoay người, đưa lưng về phía hắn: “Người hỏi ta vì sao, ta thật sự cũng không biết, vậy nên ta không biết phải trả lời người thế nào.”

Nói xong, nàng cất bước chuẩn bị rời đi.

Ân Dã Thần nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay nàng: “Có phải là nàng vẫn chưa tin ta? Nàng vẫn cho rằng ta đang lừa nàng, đúng không?”

Hạ Thiên vẫn quay lưng về phía hắn, ngón tay của hắn vững vàng mà có lực, lại mơ hồ truyền đến cảm giác lạnh buốt, cảm giác đó cứ thế kéo dài, nhưng lòng hắn đã không còn an ổn.

“Ta thật sự yêu. . .” nàng.

“Dã Thần.” Đúng lúc này, Hạ Thiên lại cắt ngang lời hắn, nàng xoay người lại nhìn hắn rồi nở một nụ cười rạng rỡ: “Ta thừa nhận, ta đã từng thích người.”

Trong phút chốc, ánh mắt Ân Dã Thần sáng lên.

Hạ Thiên lại tiếp tục nói: “Người rất đẹp trai tuấn tú, trên người lại mang theo khí chất khiến cho người khác khó có thể làm lơ, ta cũng vậy, cũng đã từng đuổi theo bước chân người, thậm chí, lúc người nói chúng ta sắp thành thân, ta cũng đã thật sự muốn gả cho người.”

Ân Dã Thần vội vàng cầm lấy tay nàng: “Chỉ cần nàng nguyện ý, bây giờ cũng có thể!”

Hạ Thiên lắc đầu, mỉm cười: “Chỉ là, kiểu thích đó không phải là loại cảm giác khắc sâu trong lòng, đó chỉ là cảm giác muốn theo đuổi một cái gì đó tốt đẹp.” Nàng lẳng lẽ rút tay về: “Người biết không? Khoảnh khắc khi ta biết mình bị người phản bội, phản ứng đầu tiên của ta không phải là phẫn nộ, cũng không hề tức giận, mà chỉ là thở phào nhẹ nhõm. . .”

Nàng mỉm cười đón lấy ánh mắt hoang mang của hắn rồi lại nói tiếp: “Ta thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ với lòng mình, rốt cuộc thì ta đã có lý do để cự tuyệt thành thân với người rồi.”

“Hạ Thiên. . .” Cổ họng Ân Dã Thần siết chặt, trong lòng khẽ nhói đau.

Hắn cho rằng, nàng thật sự thích hắn, cũng bởi vì thế cho nên hắn vẫn luôn kiên trì, chỉ cần nàng thích hắn thì cho dù có phải cướp lấy nàng từ tay hoàng thúc thì hắn cũng nhất định phải đem nàng trở về.

Bởi vì người nàng thích chính là mình.

Nhưng rồi, ngày hôm nay, nàng lại nói với hắn, rằng nàng chỉ thích hắn mà không phải là yêu, chỉ là thích thể thôi, không có gì nữa cả.

Ân Dã Thần lui về sau một bước, không nén nổi sự bi thương đang dần ăn mòn tâm trí của hắn.

“Mọi chuyện đã qua rồi, Tiểu Phàm cũng rất thích người, ta hy vọng hai chúng ta có thể làm bạn tốt, người hiểu không?” Hạ Thiên dần lòng, kiên quyết nói ra, đau dài không bằng đau ngắn, nếu hôm nay đã gặp nhau thì cứ thế mà nói thẳng ra đi, để cho tất cả bọn họ đều được rõ ràng.

Nàng không muốn ai phải chịu tổn thương, kể cả Ân Dã Thần.

“Lẽ nào không thể . . . cho ta một cơ hội sao?” Ân Dã Thần nhìn Hạ Thiên, giọng nói cũng dần trở nên khàn đặc.

“Không thể, ta đã thích đại thúc, cũng muốn ở bên chàng ấy, trừ chàng ra, ta không thể nào thích thêm bất kỳ ai khác.” Hạ Thiên thấp giọng nói, phảng phất như mang theo một tiếng thở dài.

Quả nhiên là hoàng thúc sao . . .

Ân Dã Thần cúi đầu, giấu đi sự bi thương hằn sâu trong ánh mắt, kỳ thực, hắn nên sớm nhận ra điều này, không phải sao?

Lúc nhìn ba người bọn họ quây quần ấm áp, đáng lẽ hắn phải nên sớm nhận ra, trên đời này, nếu không có tình cảm chân thành tha thiết, sao có thể có được nụ cười ấm áp dịu dàng đến thế, sao có thể có khung cảnh ấm áp dịu dàng đến thế?

Hắn đã sớm biết nàng căn bản không hề thích mình, nhưng vẫn luôn muốn tự lừa mình dối người, vẫn luôn cho rằng nàng đã đồng ý gả cho hắn thì cũng chứng tỏ là nàng thích hắn.

Nếu như lúc trước hắn cưới nàng, có phải mọi chuyện cũng sẽ khác đi?

Tiểu Phàm, có phải sẽ là con của hắn? Mà nàng, có phải sẽ trở thành thê tử của hắn, đúng không?

Một người, một lòng, đều đã mất, không còn gì nữa.

Hắn bỏ lỡ cơ hội thứ nhất, lại không ngờ là bỏ lỡ cả đời.

“Nếu đã không còn chuyện gì nữa . . . vậy thì ta, ừm, ta đi trước đây.” Hạ Thiên gãi gãi vành tai, cúi đầu nhìn xuống đất, nàng rất muốn rời khỏi bầu không khí áp lực này.

“Ít nhất, xin hãy để cho ta nói ra hết, có được không?” Ân Dã Thần hít sâu một hơi, giọng điệu đã khôi phục trở lại như lúc bình thường, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo tình ý nồng đậm.

“Khụ khụ, được rồi.” Hạ Thiên đành phải dừng lại, lúng túng đứng trước mặt hắn.

Ân Dã Thần ngưng mắt nhìn nàng, trong giọng nói có chút bi thương: “Ta sẽ chờ nàng, người con gái từng thích ta của bảy năm về trước, chờ nàng ấy mang trái tim ta quay về.”

Làn gió cuối thu nhẹ nhàng lướt qua, mang theo cái rét đầu đông, khẽ chạm vào trong tim, tuy nhẹ nhàng nhưng cũng khiến người ta đau nhói.

Trước mắt nàng dần trở nên mơ hồ, tuy hắn đã từng phản bội nàng, nhưng hắn cũng thật sự đối với nàng rất tốt, cho dù là có mục đích hay không, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật là hắn từng đối với nàng rất tốt.

Kỳ thực, người thật sự có lỗi chính là nàng.

“Các người ở đây làm gì vậy?” Giọng nói lạnh nhạt của Nhậm Diệc vang lên từ phía sau bọn họ.

Hạ Thiên vội vã gạt đi một chút ẩm ướt vương trên khóe mi, quay đầu lại nói: “Không có gì nha, chúng ta chỉ đang tâm sự chút thôi, Dã Thần nhỉ?”

Nàng không muốn quan hệ mập mờ giữa mình và Ân Dã Thần bị người khác biết rõ, cũng không muốn tăng thêm sự xấu hổ giữa bọn họ, hẳn có thể hiểu nỗi khổ tâm đó trong lòng nàng. Chỉ là, tâm tư của hẳn, hẳn biết, nàng cũng có thể hiểu được, tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Bởi vì, hẳn chưa bao giờ cố tình che giấu.

Ân Dã Thần nhìn nàng thật sâu, nhẹ nhàng chậm rãi gật đầu.

173. Chương 173: Nàng Có Tội! Nàng Nhịn!

Nhậm Diệc nhìn Ân Dã Thần, đôi mắt không khỏi nheo lại: “Người tới đây làm gì? Ta nói rồi, ta sẽ không giúp người.”

Ân Dã Thần thản nhiên nói: “Ta cũng không cần người giúp, chỉ cần người giao người ra đây.”

“Buồn cười, bốn thiếu gia không giấu hẳn, cũng không cần người đến gặp hẳn, hà cớ gì người bảo bốn thiếu gia phải giao người ra?” Nhậm Diệc cười lạnh.

Hạ Thiên nghe mà chẳng hiểu mô tê gì cả, chẳng qua, tuy không rõ bọn họ nói ‘giao người’ là giao ai, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người, nàng lập tức vội vàng nói: “Các người làm sao vậy? Đang nói đến ai thế?”

Nhậm Diệc hừ lạnh một tiếng rồi xoay đầu sang chỗ khác, không trả lời nàng.

Hạ Thiên đành phải nhìn về phía Ân Dã Thần, hy vọng hẳn có thể nói cho nàng biết.

Ân Dã Thần nhìn Hạ Thiên, khẽ mím môi, dần dần lấy lại trầm tĩnh: “Ta đang tìm một người tên là Hàn Lăng.”

Mấy ngày trước, hẳn sai người đến Bích Huyết sơn trang để mời một vị thần y tên Hàn Lăng về đây, thần y thì đã mời về được, nhưng lúc hẳn ta đang chuẩn bị chữa bệnh mắt trí nhớ cho Ân Dã Thần thì không biết Nhậm Diệc đã nói câu gì lại khiến hẳn ta đổi ý, từ ngày đó hẳn cũng không tìm thấy Hàn Lăng nữa, đành phải ngày ngày đến tìm Nhậm Diệc, hẳn biết rõ, Nhậm Diệc nhất định biết Hàn Lăng đang ở đâu.

“Hàn Lăng?” Hạ Thiên chớp mắt vài cái: “Người tìm Hàn đại ca làm gì?”

“Nàng biết hẳn?” Ân Dã Thần kinh ngạc nhìn nàng.

“Biết chứ.” Hạ Thiên giải thích, nói: “Lúc trước Hàn đại ca từng trị chứng mất vị giác của ta, nếu người thật sự có việc gấp cần tìm Hàn đại ca . . . ta sẽ giúp người gọi huynh ấy đến đây.”

Nói xong, nàng lấy ra một ống sáo nhỏ đeo trên cổ, đây cũng là vật ước định giữa nàng và Hàn Lăng, chỉ cần nàng thổi ống sáo này thì hẳn nhất định sẽ xuất hiện, bởi vì bọn họ là bạn tốt của nhau.

“Tiểu Thiên Thiên!” Nhậm Diệc thấy Hạ Thiên định làm vậy thì vội vàng kéo nàng qua: “Sao nàng lại giúp hẳn?!”

“Nhậm Diệc, hẳn cũng không phải là người ngoài, sao ta lại không thể giúp hẳn?” Hạ Thiên trừng mắt nhìn Nhậm Diệc, nàng chợt nhớ tới lời nói của Ân Tịch Ly . . . bèn lập tức hỏi: “Còn nữa, ta cảm thấy thật kỳ quái nha, dường như mọi chuyện huynh đều nhằm vào Dã Thần, cứ như người ta đã làm chuyện gì có lỗi với huynh ấy?”

Nhậm Diệc khó tin nhìn Hạ Thiên: “Tiểu Thiên Thiên, nàng vì giúp hẳn mà oán trách ta?”

“Cái này vốn dĩ là huynh sai rồi! Tất cả mọi người đều là bạn bè, sao huynh lại như vậy chứ!” Hạ Thiên thật sự tức giận, kể từ khi bọn họ trở về kinh thành, tính tình Nhậm Diệc bỗng trở nên quái gở, nhất là lúc này, cả người hẳn đầy mùi thuốc súng, Ân Dã Thần cũng không chọc hẳn, sao hẳn cứ phải chia mũi nhọn vào người ta như vậy?

Nhậm Diệc cười lạnh, đột nhiên hất tay: “Thật xin lỗi! Ta và hẳn vĩnh viễn không thể trở thành bạn bè!”

Nói xong, Nhậm Diệc nhanh chóng bỏ đi.

“Này, huynh! Nhậm Diệc!” Hạ Thiên tức muốn chết, tiện tay đem ống sáo ngọc đặt vào trong tay Ân Dã Thần: “Người thổi cây sáo này thì Hàn đại ca sẽ đến, cứ nói là ta nhờ huynh ấy giúp!” Hạ Thiên nói xong thì vội vàng đuổi theo Nhậm Diệc, vừa chạy vừa hô: “Nhậm Diệc! Huynh đứng lại nói rõ ràng cho ta!”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Ân Dã Thần đứng im tại chỗ thật lâu, lại nở một nụ cười khổ.

Nàng . . . đều bảo vệ bạn bè mình như vậy sao?

Như vậy, kể từ nay trở đi, hẳn thật sự chỉ có thể là . . . bạn của nàng thôi sao?

Thu lại dáng vẻ nghiêm nghị, khoảnh khắc này, trong lòng hẳn chỉ còn lại nỗi thê lương.

Nhậm Diệc ít khi nào nổi giận với hai mẹ con Hạ Thiên.

Bảy năm, cho dù trải qua bao nhiêu chuyện, cũng chỉ có những lúc Hạ Thiên và Tiểu Phàm không biết bảo vệ chính mình, không cẩn thận mà tự làm mình bị thương, chỉ có những lúc ấy thì khuôn mặt đào hoa của Nhậm Diệc mới đen lại, lạnh lùng nhìn hai mẹ con nàng, bao nhiêu năm cũng không hề thay đổi.

Nhưng hôm nay, tại giờ phút này, Nhậm Diệc đã thật sự tức giận, hơn nữa còn là loại thái độ cương quyết kịch liệt mà Hạ Thiên chưa bao giờ nhìn thấy.

Thế nên Hạ Thiên vừa thấy tức giận, đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu.

“Nhậm Diệc!” Nàng cố gắng đuổi theo hắn, hôm nay nàng quyết tâm phải hỏi mọi chuyện cho ra lẽ.

Bước chân của Nhậm Diệc vô cùng lớn, hơn nữa hắn lại còn đang tức giận, cũng không thèm để ý đến Hạ Thiên, chưa đầy một phút đã bỏ xa nàng.

“Nhậm Diệc! Huynh chờ ta một chút!” Hạ Thiên nhắc váy, bắt đầu chạy nhanh.

Nhậm Diệc vẫn không quay đầu, bước chân cũng không ngừng lại, hắn rẽ vào căn phòng bên trong lầu Thúy Trúc, lúc Hạ Thiên đuổi tới thì chỉ nhận được một tiếng ‘ầm’ thật lớn, Nhậm Diệc đóng cửa phòng, không cho nàng bước vào, cái mũi nhỏ bị va vào cửa khiến Hạ Thiên đau đến mức hét lên.

Nhậm Diệc đi vào phòng, lúc nghe thấy tiếng hét thảm thiết của nàng thì bước chân hơi dừng lại một chút, do dự nửa buổi, cuối cùng vẫn kiên quyết khóa cửa phòng, đi thẳng vào bên trong.

Hạ Thiên thở hồng hộc, nhắc chân lên đập cửa: “Nhậm Diệc! Nhậm Diệc! Huynh mở cửa! Mở cửa mau lên!”

“Nhậm Diệc, huynh là đồ rùa đen rụt cổ . . .”

“ . . .”

“Rốt cuộc huynh có chịu mở cửa hay không! Nếu huynh dám không mở thì cả đời này cũng đừng bước ra nữa!”

“ . . .”

“Nếu huynh không mở thì ta sẽ phá cửa! Đến lúc đó huynh đừng có trách bản tiểu thư thô lỗ!”

“ . . .”

“Con mẹ nó, huynh bị điếc à ——!”

Mặc kệ Hạ Thiên gào thét thế nào, dấm đá thế nào thì Nhậm Diệc vẫn kiên quyết không mở cửa!

Kỳ thực trong lòng Nhậm Diệc vẫn có chút lo lắng, nha đầu kia trời sinh chẳng có bao nhiêu sức lực. Nếu cứ tiếp tục đá như vậy thì có chịu được không? Chân nàng có đau không?

Có mấy lần hắn đã định ra mở cửa, thế nhưng bước chân lại cứ rần dừng lại.

Tại sao hắn phải đối với nàng tốt như vậy? Tại sao hắn lại phải quan tâm rốt cuộc chân nàng có đau hay không?

Nàng vì kẻ thù của hắn mà cãi nhau với hắn, sao hắn lại còn thương tiếc cho nàng?

19 năm trời hắn bị buộc phải lưu lạc khắp nơi, có nhà nhưng không thể về, phụ thân, huynh đệ đều không nhận ra hắn, tất cả đều vì cái tên Ân Dã Thần kia!

Nếu Ân Dã Thần không tồn tại trên đời thì sao hắn có thể thê thảm như vậy . . .

Nhưng mà nghe tiếng gào thét ầm ĩ bên ngoài cửa, hắn lại không có cách nào làm ngơ.

Nhậm Diệc bực bội đi tới đi lui trong phòng, nội tâm lại như sóng cuộn dâng trào, làm thế nào cũng không thể lấy lại bình tĩnh, cuối cùng, dường như đã đưa ra một quyết định, hắn khẽ chửi thề một tiếng, bước đến cạnh cửa, định mở cửa ra. Cuối cùng thì hắn cũng không thể cự tuyệt được nàng.

Mà lúc này, bên ngoài lại đột nhiên trở nên yên tĩnh, bàn tay Nhậm Diệc giơ lên, đang định mở cửa thì chợt ngừng lại giữa không trung, bật cười tự giễu.

Hắn đã tự đề ềnh quá rồi, lại còn cho rằng nàng làm vậy là vì để ý đến mình.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có mình hắn đơn phương tình nguyện mà thôi, trong mắt nàng, hắn đơn giản chỉ là người đã cứu nàng một mạng, đơn giản là người đã làm bạn với nàng suốt bảy năm qua, đến một ngày, nàng gặp ai đó tốt hơn thì cũng sẽ bỏ hắn mà đi, không còn cần hắn nữa.

Nhậm Diệc buông tay, xoay người lại, lồng ngực bị đè nén quá nhiều, hắn từ từ ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào cửa phòng, vùi đầu thật sâu vào trong đầu gối.

Mẫu phi, trước khi lâm chung, người đã muốn con đáp ứng là sẽ không đặt chân vào kinh thành, con đã nuốt lời rồi, thế nhưng con cũng chưa bao giờ hối hận.

Con biết rõ trong lòng người luôn nhớ đến đệ đệ, nhớ đến người đàn ông kia, vậy nên con đã khắc ghi bóng dáng của bọn họ vào trong lòng rồi.

Nhưng mà, mẫu phi, mẹ của con, người lại không nói cho con biết, một khi nuốt lời sẽ phải trả cái giá lớn như vậy, khiến người ta thật khó chịu . . .

Hắn đang mãi chìm trong đau khổ nên cũng buông lỏng cảnh giác, chỉ hốt hoảng ngồi trong phòng, hoàn toàn không nghe thấy âm thanh lạch cạch kỳ quái ở trên nóc nhà.

Mà cái tiếng động này lại phát ra càng ngày càng lớn, lớn đến nỗi khiến cho Nhậm Diệc không thể không phát hiện ra, rốt cuộc hắn cũng thoát khỏi sự bi thương, khẽ ngẩng đầu nhìn lên.

Thà không ngẩng đầu lên thì thôi, vừa ngẩng đầu lên thì hắn lại bị dọa sợ tới mức trái tim suýt chút nữa thì vọt ra khỏi lồng ngực.

“Hạ Thiên! Nàng đang làm cái gì vậy?!” Hắn gầm lên.

Hạ Thiên cứ thế mà phá thủng một cái lỗ hổng lớn trên nóc nhà, nửa người kẹt trong lỗ hổng, nghe thấy tiếng rít của Nhậm Diệc, nàng không quên cúi đầu, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Shit! Huynh tưởng huynh không mở cửa thì bà cô ta đây không vào được sao!”

Nàng đắc ý nhướng mày, vừa nói xong thì mái ngói sau lưng đột nhiên vỡ vụn, Hạ Thiên hét thảm lên một tiếng, sau đó cứ thế mà từ trên nóc nhà rơi xuống.

“Chết tiệt!” Nhậm Diệc vội vã lao đến, vươn tay ra đỡ lấy Hạ Thiên, hai mảnh ngói bị vỡ vụn cũng rớt xuống theo nàng, toàn bộ đều đập vào đệm thịt Nhậm Diệc bất hạnh.

“Ừm ——” Nhậm Diệc khó chịu khẽ kêu lên một tiếng, mẫu ngói vỡ vụn sắc bén như mũi kiếm, lại từ trên cao rớt xuống, lực tiếp xúc rất lớn, cứ như vậy mà đập hết toàn bộ lên người hắn.

Toàn thân Nhậm Diệc từ trên xuống dưới có không ít nơi bị cắt trúng, mơ hồ thấm ra vết máu, ngay cả trên trán cũng bị quệt rách một đường.

Chỉ có Hạ Thiên dưới sự bảo vệ của hắn lại hoàn toàn không xảy ra việc gì, nếu có cái gì không ổn thì đó chính là, nàng bị hoảng sợ.

“Nhậm Diệc, Nhậm Diệc, huynh không sao chứ?” Hạ Thiên sờ thấy vết máu trên người hắn, nàng lập tức nói năng lắp bắp.

Nhậm Diệc nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy: “Nàng nói thử xem ta có sao không? Đang yên đang lành nàng lại trèo lên nóc nhà làm gì? Hả? Nàng tưởng mình là cao thủ võ lâm sao? Ngay cả võ công mèo cào còn không biết, lại bắt chước ai mà bò lên nóc nhà hả?”

“ . . .” Hạ Thiên yếu ớt nắm chặt đầu ngón tay, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ lúc này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng, người làm chuyện sai thì không thể kiêu ngạo phách lối với người khác, đặc biệt người trước mặt nàng lại còn là đại Độc Thánh.

Thấy Hạ Thiên như vậy, Nhậm Diệc tức giận nhưng lại không có chỗ để xả, chỉ đành nhe răng trợn mắt cầm gương lên soi, vừa nhìn vào gương thì lại lập tức gào lên thảm thiết!

“Sao lại kinh khủng thế này?! Nhan sắc như hoa như ngọc của bổn thiếu gia sao lại trở nên kinh khủng thế này?!!!”

“Nhậm. . . Nhậm Diệc . . .” Hạ Thiên áy náy vươn tay: “Ta, ta có thuốc bôi này . . .”

Nhậm Diệc đen mặt: “Nàng xác định thuốc trong tay nàng không phải là thuốc trắng dương đấy chứ?”

“Khụ khụ.” Sao hắn đoán chuẩn vậy . . . Hạ Thiên đành phải ngoan ngoãn mò vào trong ngực, lấy ra một chai khác: “Cái này cái này, tuyệt đối không sai! Huynh dùng đi, sẽ không để lại sẹo trên mặt . . .”

Nhậm Diệc trừng mắt nhìn nàng, mím môi cầm lấy lọ thuốc: “Thuốc này là ta đưa cho nàng, chẳng lẽ ta còn không biết sao?”

“Haha. . .” Hạ Thiên chỉ có thể cười gượng. Phụ nữ co được giãn được, nàng có tội! Nàng nhin!

174. Chương 174: Ta Muốn Gả Cho Chàng

Nhậm Diệc không nói gì thêm nữa, một tay cầm gương, một tay bôi kim sang được lên mặt, Hạ Thiên thấy thế thì vội vàng cầm lấy lọ thuốc: “Để ta giúp huynh, để ta giúp huynh, haha. . .”

Nhậm Diệc cũng không cự tuyệt, đặt gương sang một bên rồi ngồi xuống ghế.

Hạ Thiên cẩn thận bôi thuốc lên trán hắn, da dẻ của Nhậm Diệc rất tốt, đặc biệt là đôi mắt hoa đào cực kỳ mê người, nếu trên khuôn mặt hoàn mỹ này mà để lại một vết sẹo thì . . . Hạ Thiên chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy tội lỗi rồi.

Cũng may vết thương này không sâu, hơn nữa kim sang được này là do Nhậm Diệc tự chế, chắc chắn sẽ không để lại sẹo.

Nhậm Diệc ngồi trên ghế, Hạ Thiên đứng trước mặt hắn, vô cùng nghiêm túc giúp hắn bôi thuốc, bởi vì đứng quá gần cho nên hơi thở của nàng tràn ngập vào trong khoang mũi của hắn.

Hắn khẽ híp mắt, lặng lẽ thở dài một hơi, đồng thời cũng dùng sức kéo Hạ Thiên xuống, hai cánh tay gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Hạ Thiên hoảng hốt, không ngờ hắn lại đột nhiên làm vậy, lọ kim sang được trong tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn, cả người nàng ngã vào trong ngực Nhậm Diệc.

“Nhậm Diệc. . . huynh làm gì vậy!” Nàng hoảng đến nỗi tay chân luống cuống.

Nhậm Diệc không trả lời, chỉ vùi đầu thật sâu vào hõm vai nàng, một lúc lâu sau, hắn chợt hỏi khẽ: “Vì sao . . . ?”

“Cái gì mà vì sao? Huynh buông ta ra trước đã!” Hạ Thiên ra sức giãy giụa! Tiếc là sức lực nam nữ cách nhau một trời một vực, nàng không làm gì được Nhậm Diệc, chỉ có thể cứng đờ mặc cho hắn ôm.

“Tiểu Thiên Thiên.” Nhậm Diệc hạ giọng, khắc chế tâm tình của mình: “Tại sao nàng lại bảo vệ cho . . . Ân Dã Thần?”

Mẹ nó, thì ra là muốn hỏi chuyện này, Hạ Thiên không nhận được mà trợn mắt: “Nhậm Diệc, huynh làm ơn đi, Ân Dã Thần là bạn ta, cũng là bạn của huynh, bạn bè với nhau mà sao phải mâu thuẫn âm ỉ lên như vậy, không đáng đâu.”

Nếu thật sự nàng còn ghi hận chuyện này . . . thì nàng đã sớm cho Ân Dã Thần vào sổ đen, cả đời không qua lại với hắn nữa rồi.

“Bạn bè? Haha.” Nhậm Diệc cười giễu cợt, hắn và Ân Dã Thần vĩnh viễn không có khả năng trở thành bạn bè, từ lúc Ân Dã Thần trở thành tam hoàng tử, bọn họ đã tuyệt đối không phải là bạn bè!

“Nếu như . . .” Nhậm Diệc chậm rãi buông Hạ Thiên, cúi xuống nhìn dung nhan khiến cho lòng hắn xao động: “Nếu như có một ngày, ta muốn giết hắn . . . nàng sẽ ở bên ta, hay là sẽ chạy tới giúp hắn?”

“Cái gì?” Hạ Thiên đột nhiên trợn to mắt: “Huynh muốn giết hắn? Vì sao? Nhậm Diệc! Sao huynh phải giết Dã Thần? Rốt cuộc là có chuyện gì? Giữa huynh và Dã Thần . . .”

“Không vì sao cả, chỉ là hắn đáng chết.” Nhậm Diệc cười lạnh: “Hắn nên chết từ lâu rồi, nhưng ta vẫn để cho hắn sống đến bây giờ! 19 năm, mọi ân oán cũng nên chấm dứt rồi!”

“Nhậm Diệc, rốt cuộc huynh đang nói cái gì? Cái gì mà ân oán, cái gì mà 19 năm? Huynh có thể nói rõ một chút được không?” Hạ Thiên thấy toàn thân hắn toát ra sát khí mãnh liệt, lúc này nàng mới nhớ tới lời nói của Ân Tịch Ly, hắn nói giữa Nhậm Diệc và Dã Thần luôn xuất hiện địch ý khó hiểu, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy không có khả năng này, nhưng bây giờ Nhậm Diệc đã biểu hiện ra mặt, thật sự là sát ý cảm hận đến thấu xương!

“Tiểu Thiên Thiên, có một số việc nàng không cần phải hiểu.” Nhìn Hạ Thiên, ánh mắt hắn trở nên dịu đi, những chuyện dơ bẩn và đen tối đó, hắn thật sự không muốn cho nàng biết.

Hạ Thiên nhìn chăm chăm vào Nhậm Diệc, nàng biết Nhậm Diệc là một người không dễ dàng quyết định, nhưng một khi đã quyết định thì rất khó để thay đổi, sự quyết tâm trong mắt hắn cũng cho thấy nội tâm hắn đang nghĩ gì, hắn và Ân Dã Thần, là kẻ thù.

Hạ Thiên cảm thấy đau đầu, cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Nhậm Diệc, huynh và Tử Dương là huynh đệ đấy.” Nàng đột nhiên nói.

Toàn thân Nhậm Diệc chấn động, hai mắt đột nhiên nhìn thẳng vào Hạ Thiên: “Nàng nói cái gì?!”

Sao nàng có thể biết được? Sao nàng có thể biết được bí mật mà hắn vẫn luôn cố gắng che giấu bấy lâu? Là ai nói cho nàng biết? Là ai đã tiết lộ cái bí mật này?!

Hạ Thiên nói: “Huynh không cần phải quá giật mình, cũng không cần vội vàng phủ nhận, chuyện này rất nhiều người đã đoán được.” Bởi vì biểu hiện của Nhậm Diệc quá mức rõ ràng.

Sắc mặt Nhậm Diệc đột nhiên thay đổi, rất . . . rất nhiều người biết sao? “Sao nàng lại biết được? ! Là ai nói với nàng? ! Ai đã nói cho nàng biết!”

Dưới tình thế cấp bách, Nhậm Diệc bất chấp việc phải giải thích, hắn rất muốn biết là ai đã nói với nàng cái bí mật này.

“Là . . . là đại thúc.” Hạ Thiên không hề giấu diếm, nói ra sự thật.

“Ân Tịch Ly . . .” Thì ra là hắn, không ngờ lại là hắn, xem ra mình đã quá xem thường Ân Tịch Ly rồi, ngay cả cái bí mật này mà cũng bị hắn biết được . . .

Nhìn sắc mặt Nhậm Diệc lúc trắng lúc đen, nàng không khỏi có chút lo lắng, vội vàng nói: “Nhậm Diệc, huynh đừng trách đại thúc, đại thúc cũng vì muốn tốt cho huynh, huynh và Tử Dương là huynh đệ, mà Tử Dương cũng là đệ đệ của Dã Thần, nói vậy, Dã Thần cũng là đệ đệ của huynh rồi, giữa huynh đệ với nhau, có hiểu lầm nào mà không thể giải quyết chứ? Huống chi, huynh lại yêu thương Tử Dương như vậy, nếu Tử Dương biết huynh và tam ca của hắn như thế thì hắn sẽ đau khổ thế nào?”

“Không.” Nhậm Diệc lạnh lùng nói: “Tử Dương sẽ không như vậy.” Nếu đệ ấy biết Ân Dã Thần là kẻ thù của bọn họ, sao Tử Dương còn có thể coi hấn ta là ca ca được chứ?

Hấn mới chính là ca ca thật sự của Tử Dương, Tử Dương nhất định sẽ hiểu rõ điều này.

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Hạ Thiên, Nhậm Diệc bỗng nở nụ cười, dịu dàng nói: “Tiểu Thiên Thiên, đợi mọi chuyện giải quyết xong, chúng ta hãy cùng đi nhé, mình sẽ đến thảo nguyên, mang theo cả Tiểu Phàm, ba người chúng ta sẽ không bao giờ xen vào chuyện thế tục hồng trần nữa, chúng ta sẽ cùng nhau tìm một chỗ để ẩn cư, có được không?”

Hạ Thiên sững sờ: “Huynh, huynh nói cái gì vậy . . .” Nếu nàng dám đi, đại thúc nhất định là sẽ nổi trận lôi đình! Nghĩ đến lúc đại thúc tức giận, trái tim bé bỏng của nàng đã không nhịn được mà run rẩy, nàng làm sao dám chọc cho đại thúc tức giận chứ?

Nhậm Diệc khẽ nhún mày: “Tiểu Thiên Thiên, nàng không muốn sao?”

Hạ Thiên vỗ vỗ ngực, dáng vẻ như đang nói ‘huynh đừng làm ta sợ’: “Qua sinh nhật thái hậu thì ta và đại thúc sẽ thành thân rồi, huynh bảo ta đi đến thảo nguyên, đại thúc nhất định sẽ truy sát ta!”

Nàng vẫn còn trẻ, không muốn mình phải chết sớm như vậy đâu.

Thành thân . . . Bọn họ lại muốn thành thân ?!

Đối với Nhậm Diệc mà nói, tin tức này giống như sét đánh giữa trời quang! Cô gái hấn yêu thương trân trọng nhiều năm như vậy, bây giờ lại sắp thành thân với người khác ?

Làm sao có thể? Điều này làm sao có thể?

Hạ Thiên không chú ý đến sắc mặt của Nhậm Diệc, vẫn hồn nhiên nói: “Đại thúc nói đợi qua sinh nhật của thái hậu, huynh thấy có phải là đã quá nhanh rồi hay không? Ta, ừm, kỳ thực ta cũng không muốn nhanh như vậy đâu, nhưng mà vì Tiểu Phàm, cuối cùng ta cũng phải ở lại nơi này, ta . . . khụ khụ, ta cũng muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh đại thúc, cho nên . . . khụ khụ . . .”

Nàng ngây ngây ngô ngô nói xong thì khuôn mặt đã sớm đỏ bừng, lúc quay đầu thì lại phát hiện Nhậm Diệc căn bản là không hề nghe nàng nói, khuôn mặt tuấn tú đã toát ra vẻ lo lắng đến đáng sợ.

“Nhậm Diệc, huynh sao vậy?”

Đáy mắt Nhậm Diệc lóe lên một tia hung ác, hấn nhìn Hạ Thiên, lạnh lùng nói: “Nàng thích Ân Tịch Ly?”

“ . . .” Khuôn mặt của Hạ Thiên lại đỏ lên, nàng mất tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Cái này, khụ khụ . . .”

Không đợi nàng trả lời, Nhậm Diệc chỉ cần nhìn sắc mặt nàng thì đã có được đáp án, hấn lập tức nở nụ cười tự giễu, hấn còn tưởng rằng, cho dù thế nào thì đến cuối cùng, nàng nhất định cũng sẽ đi theo mình, thì ra là hấn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Tiểu Thiên Thiên, ta mệt rồi, chuyện này để ngày mai hãy nói, được không?” Nhậm Diệc nhẹ nhàng nói, giọng nói cũng không để lộ ra một tia cảm xúc nào.

“Hả? À . . .” Hạ Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hấn đã nói vậy thì nàng cũng nên biết điều mà rời đi, lúc đi tới cửa, nàng bỗng quay đầu lại, vẫn không từ bỏ ý định nói: “Nhậm Diệc, nếu như huynh nhất định phải giết Dã Thần . . . thì hãy nghĩ đến Tử Dương . . .”

Nói xong, nàng cũng không đợi câu trả lời của hấn, chỉ tiếp tục xoay người rời đi.

Nhậm Diệc vẫn không trả lời, nơi đáy mắt lại lóe lên vài tia sáng, từng chút từng chút, dần dần trở nên sâu thẳm, cho đến khi biến thành một tia sáng khát máu khiến người ta sợ hãi, Thiên nhi, nếu nàng yêu hấn, ta sẽ thành toàn cho nàng, nhưng nếu hấn không thật sự yêu nàng, ta nhất định sẽ tự tay giết chết hấn!

175. Chương 175: Khôi Phục Trí Nhớ! (1)

“Sao lâu như vậy mà vẫn chưa ra?”

Ân Tử Dương đi tới đi lui trước cửa phòng, cứ được vài bước thì lại nhìn về cánh cửa đang đóng im ỉm, trong lòng vô vùng sốt ruột.

“Thất ca, huynh không cần phải đi tới đi lui như vậy, làm đệ chóng hết cả mặt!” Tiểu Phàm thoải mái uốn éo trong ngực phụ vương của mình, nhìn Ân Tử Dương đi qua đi lại, mày kiếm nhỏ nhỏ không khỏi nhướng lên.

“Nhưng mà tam ca đã vào đây hai ngày hai đêm rồi! Bây giờ vẫn chưa chịu ra, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?” Ân Tử Dương lo lắng nói.

Hai ngày trước, có một người tự xưng là thần y Hàn Lăng, tuy không tình nguyện nhưng lại tới đây, nói là sẽ chữa bệnh mất trí nhớ cho tam ca. Tam ca bị mất trí nhớ khi còn bé, nghe phụ hoàng nói, đó là bởi vì mẫu phi của bọn họ qua đời, Được vương của Được Vương cốc lo lắng tam ca sẽ đắm chìm trong bóng đen ám ảnh ấy cho nên mới sử dụng phương pháp bí truyền phong bế một đoạn trí nhớ của tam ca.

Mà bây giờ tam ca lại cố tình muốn tìm lại đoạn trí nhớ này, điều này khiến hấn vô cùng lo lắng, chỉ sợ tam ca sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Ai da, người đừng có lo lắng nữa, Hàn đại ca đã ở đây rồi, cho dù Ân Dã Thần có chết thì cũng sẽ được huynh ấy cứu sống lại! Người yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Hạ Thiên vỗ vai an ủi hấn.

Nàng tin tưởng vào y thuật của Hàn Lăng, không phải chỉ là mất trí nhớ thôi sao, sao có thể làm khó hấn được?

“Tử Dương, ngồi xuống!” Ân Tịch Ly rốt cuộc cũng lên tiếng, vô cùng uy nghiêm, ngày mai đã là sinh nhật thái hậu rồi, hôm nay hấn vốn phải vào trong cung để xử lý nốt những việc tồn đọng, nhưng bất đắc dĩ, hai mẹ con Hạ Thiên và Tiểu Phàm lại không nhẽo lời kéo hấn phải tới nơi này, hấn cũng lo Ân Dã Thần sẽ xảy ra chuyện, vậy nên đành phải mang hai mẹ con nàng đến phủ tam hoàng tử.

Trực giác nói cho hấn biết, khoảng thời gian trước khi Ân Dã Thần mất trí nhớ, nhất định là có ẩn giấu bí mật, mà cái bí mật này có thể liên quan đến Nhậm Diệc!

Nhưng mà, đã hai ngày hai đêm, trong lòng Ân Tịch Ly cũng không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng thấy Hạ Thiên tin tưởng thần y Hàn Lăng kia như vậy thì chắc cũng không có gì nguy hiểm.

Ân Tử Dương nhìn Ân Tịch Ly một cái, đành bất đắc dĩ tìm chỗ trên lan can ngồi xuống, lúc hấn vừa ngồi xuống thì cánh cửa vẫn luôn đóng chặt suốt hai ngày hai đêm lại đột nhiên mở ra.

Hàn Lăng mặc một bộ quần áo đen chàm rãi từ trong phòng bước ra, trên mặt mang theo vẻ uể oải.

Mọi người vội vàng tiến lên nghênh đón, Tiểu Phàm vội vàng kêu lên: “Hàn thúc thúc, Tam ca có sao không?”

Hàn Lăng gõ nhẹ đầu bé, gương mặt trắng nõn hiện lên một chút bất mãn: “Tiểu tử thú vị, không thèm quan tâm xem Hàn thúc thúc có mệt hay không, thật là bất công. . .”

Tiểu Phàm le lưỡi, vội vàng đổi giọng: “Hàn thúc thúc, người nhất định là đã mệt lắm rồi, ở lại đây để Tiểu Phàm mát xa cho nhé!” Cái vụ mát xa này là do mẫu thân dạy cho bé, bé học rất nhanh, sư phụ và Hàn thúc thúc cũng rất thích bé mát xa cho bọn họ.

Quả nhiên, Hàn Lăng nghe thế thì khuôn mặt lập tức nở nụ cười hài lòng.

Mọi người vào phòng, trông thấy Ân Dã Thần đang nằm trên giường, vẻ mặt khổ sở. Ân Tử Dương vội vàng hỏi: “Thần y, tam ca của ta, huynh ấy . . .”

“Yên tâm, hấn không có việc gì đâu.” Hàn Lăng dường như cũng biết quan hệ của Ân Tử Dương và Nhậm Diệc, sắc mặt đối với Tử Dương cũng trở nên ôn hòa hơn, hấn chậm rãi giải thích: “Hấn đã khôi phục toàn bộ trí nhớ, bây giờ cần phải nghỉ ngơi thật tốt, giờ tỵ (0h – 2h) hấn sẽ tỉnh lại.”

Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm: “Hàn đại ca, cảm ơn huynh.”

Hàn Lăng hé môi cười: “Tiểu Thiên Thiên, ta nể mặt muội nên mới giúp hần, lần sau đừng có nói Hàn đại ca chuyên môn đi bắt nạt muội nữa đấy.”

Hạ Thiên lúng túng cười, cảm thấy ngượng ngùng: “Haha, không đâu, không đâu.”

“Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi, ta giúp hần châm cứu đả thông kinh mạch đã, để lát nữa hãy vào.”

Lời thần y không ai dám cãi, tuy Ân Tử Dương rất do dự, muốn ở lại với Ân Dã Thần nhưng lại bị mọi người kéo ra ngoài.

Căn phòng lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu, Hàn Lăng ngồi xuống cạnh giường, nhìn Ân Dã Thần, đột nhiên nói: “Đứng dậy đi, bọn họ đi hết rồi.”

Ân Dã Thần vốn đang hôn mê bỗng bừng mở mắt, chậm rãi bật dậy, ngồi ngay ngắn: “Cảm ơn.”

Hàn Lăng mở miệng lạnh lùng nói: “Người không cần nói những lời này với ta, Ân Dã Thần, tuy ta không biết người đã quên những gì, nhưng ngày hôm nay người cũng đã biết những gì người muốn biết, ta không rõ chuyện giữa người và Nhậm Diệc, nhưng ta chỉ muốn cảnh cáo người, hôm nay ta giúp người, người nợ ta một cái nhân tình, nếu như người dám làm cái gì tổn thương đến Nhậm Diệc, ta nhất định sẽ không tha cho người.”

Ân Dã Thần nhạt nhạt mấp máy môi: “Người không phạm ta, ta cũng không phạm người, chỉ cần hần không làm tổn thương đến người ta quan tâm, ta sẽ không làm những chuyện tổn hại đến hần.”

Hàn Lăng ngẫm nghĩ, người Nhậm Diệc quan tâm, chỉ có mẹ con Hạ Thiên và Ân Tử Dương, mà bọn họ cũng là người mà Ân Dã Thần quan tâm, nghĩ vậy, sắc mặt hần mới dịu đi một chút, khẽ hừ lạnh: “Tốt nhất là như vậy.”

“Nói cho cùng, trong chuyện này Nhậm Diệc mới là người bị hại, người cướp đi tất cả mọi thứ của hần, lúc đầu hần không giết người cũng đã là quá nhân nhượng đối với người rồi, người tự mình giải quyết cho tốt đi!”

Nghe vậy, Ân Dã Thần chậm rãi nhắm mắt lại, Nhậm Diệc, người cho rằng người mới là người bị hại sao. Hần cười tự giễu, nếu như có thể, mọi thứ của người, ta chẳng thêm đoạt lấy!

Hai mắt đang nhắm chặt lại từ từ mở ra, đôi con ngươi đen như mực đã dần dần khôi phục lại vẻ đậm đặc vốn có, hần nhìn Hàn Lăng, thản nhiên nói: “Tiểu Phàm có nói người từng chữa chứng mất vị giác của Hạ Thiên, ta nghe nói thánh dược ô châu của Miêu Cương là thánh bảo của Dược tộc trong thiên hạ, nếu có nó thì người có thể chữa được vị giác cho nàng sao?”

“Ô châu?” Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Hàn Lăng như phát sáng: “Người thật sự có viên ô châu sao?”

“Có.” Ân Dã Thần lạnh nhạt nói.

“Thật tốt quá!” Hàn Lăng hưng phấn nói: “Bệnh của tiểu Thiên cần ô châu, ta đã hứa là sẽ chữa khỏi vị giác uội ấy, nhưng ta đã đi tìm ô châu suốt ba năm ròng rã mà vẫn không có kết quả, nếu đã có viên ô châu thì chỉ cần không tới một tháng! Ta có thể chế ra giải dược lợi hại nhất thiên hạ, đến lúc đó không những có thể chữa khỏi được vị giác cho tiểu Thiên, mà có thể giúp uội ấy bách độc bất xâm.”

Trong mắt Ân Dã Thần ánh lên tia sáng nhu hòa, không nói hai lời liền lấy ra một vật giao vào tay hần: “Đây là ô châu.”

Hàn Lăng kinh ngạc nhìn chiếc hộp trong tay, tuy chưa mở ra nhưng cũng có thể ngửi được mùi thuốc tự nhiên, hần sâu kín nhìn Ân Dã Thần, ô châu, thánh dược đệ nhất thiên hạ, vậy mà hần ta lại chẳng hề do dự giao inh, chỉ vì một người con gái, thành kiến của mình đối với hần lúc trước, có lẽ đã sai rồi.

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!” Hàn Lăng cam kết, giọng điệu đã không còn lạnh lẽo như vừa rồi.

Ân Dã Thần không đáp lời nữa, hần một hơi thở ra một hơi, trong tích tắc lại đột nhiên tung người lên không trung, biến mất một cách quỷ dị.

Hàn Lăng cũng không quan tâm hần đã đi đâu, chỉ hưng phấn ngồi yên tại chỗ nghiên cứu ô châu, hần chỉ cần ngồi đây đợi Ân Dã Thần trở về là được rồi.

Cả một đoạn đường, Ân Dã Thần tránh mặt tất cả mọi người, bay vọt qua nóc nhà Chu phủ, sau đó ngừng lại trước cổng lớn của hoàng cung.

Hần khẽ ổn định lại hô hấp, sau đó phóng thẳng đến cung Nhân phi.

Trong cung Nhân phi, Nhân phi nương nương đang để tiểu Liên bôi thuốc trị thương đặc chế của thái y viện, khuôn mặt bị đánh sưng thành đầu heo đã dần dần khôi phục lại, bây giờ chỉ còn một chút vết máu bầm nhàn nhạt.

Lúc Ân Dã Thần tiến vào, tiểu Liên cũng vừa bôi thuốc xong, trông thấy hần, Nhân phi nương nương vội vàng đứng dậy: “Thần nhi, rốt cuộc con cũng đã đến thăm mẫu phi rồi, nếu con không đến thì sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy mẫu phi nữa, ôi, đau chết mất, tên tiểu tiện nhân kia lại dám ra tay nặng như vậy . . .”

“Đúng đó tam hoàng tử diện hạ, nương nương thật đáng thương, không những bị đánh thảm như vậy, hoàng thượng lại còn giúp cho tên tiểu tiện nhân kia nữa, tam hoàng tử diện hạ, ngài nhất định phải giúp nương nương xả cơn giận này!”

“Thần nhi, con đến là tốt rồi, đến là tốt rồi . . .” Nhân phi nương nương mắt mũi đầm đìa.

Nếu như có Tiểu Phàm và Nhậm Diệc ở đây thì bọn họ nhất định sẽ phát hiện, thái độ của Nhân phi nương nương đối với Ân Dã Thần, nếu đem so với lúc nàng ta đối với Ân Tử Dương thì quả thực là khác nhau một trời một vực!

Nàng ta hoàn toàn không đặt Ân Tử Dương vào trong mắt, thậm chí còn mắng chửi hành hạ, nhưng đối với Ân Dã Thần lại vô cùng thương yêu che chở, giống như đối với một món bảo vật quý giá.

Ai không biết còn có thể cho rằng Ân Tử Dương không phải là con của nàng ta, Ân Dã Thần mới thực sự là con của nàng ta, nhưng sự thật thì chẳng ai trong bọn họ là con của nàng ta cả.

Ân Dã Thần không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng ta, một lúc lâu sau, khi Nhân phi bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái thì hần lại đột nhiên mở miệng.

“Mẫu phi, từ nhỏ tới giờ, ta vẫn luôn có một chuyện muốn hỏi người.”

Nhàn phi nương nương sững sờ, trực giác mách bảo Ân Dã Thần hôm nay có chút kỳ quái, nhưng nàng ta lại không biết kỳ quái chỗ nào, vì vậy chỉ có thể gượng cười: “Thần nhi thiệt là, có gì thì cứ trực tiếp nói thẳng với mẫu phi, sao lại úp úp mở mở như thế? Con muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

Ân Dã Thần lẳng lặng nhìn nàng ta: “Vì sao trước giờ người không thích Tử Dương?”

Nhàn phi lại sững sờ: “Thần nhi nói gì vậy, chẳng lẽ con cảm thấy mẫu phi đối với nó không tốt sao? Tên nghịch tử đó, nhắc tới nó thì bốn cung lại tức chết, nếu không phải tại nó thì sao bản cung có thể bị tên tiểu tiện nhân kia đánh đến nông nỗi này? Tên khốn kiếp nhà nó, thật không hiểu sao lúc trước Ninh phi lại sinh ra cái loại khốn kiếp như vậy!”

“Mẫu phi, người đừng quên, ta cũng là con của Ninh phi!” Ân Dã Thần nhàn nhạt nói một câu không đúng sự thật.

Nhàn phi cười lạnh: “Hừ, nếu không phải con. . .” Vừa mở miệng, nàng ta đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng sửa lời: “Sao con không nhìn nó thử xem, năng lực của Thần nhi tuyệt hảo như vậy, thiên phú tuyệt đỉnh, sao có thể so với nó được? Thần nhi, sao hôm nay con lại hỏi vấn đề kỳ quái này?”

Nàng ta sợ mình nhớ nhầm, vội vàng nói lảng đi.

Ân Dã Thần cũng không cho nàng ta cơ hội này, ánh mắt mang theo sự bi thương, chăm chú nhìn Nhân phi: “Thật sự là như vậy sao?” Hần cười, nụ cười thê lương: “Hay bởi vì, ta không phải là con trai của Ninh phi, không phải tam ca của Tử Dương, càng không phải là hoàng tử! Cô, ta nói có đúng không?”

Nghe vậy, toàn thân Nhân phi chấn động, trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc đến khó tin: “Con, con, Thần nhi, con nói cái gì . . . Tại sao, tại sao ta nghe không hiểu . . .”

176. Chương 176: Khôi Phục Trí Nhớ (2)

“Không hiểu sao?” Ân Dã Thần cười lạnh: “19 năm trước, Dương Mộ Phong, con trai của hộ quốc tướng quân trượt chân ngã xuống nước, sau đó không có cách nào vớt thi thể lên được, tất cả mọi người đều nói là bị lũ cuốn đi rồi, nhưng không một ai biết, hắn không phải bị lũ cuốn đi, mà là bị người, cô của ta, người cho người đưa ta tới Dược Vương cốc, chôn vùi trí nhớ của ta, cho ta một thân phận khác, để cho ta thay thế tam hoàng tử! Ta nói có đúng không?”

Sắc mặt Nhân phi trắng bệch: “Con đang ăn nói bậy bạ cái gì đó! Ân Dã Thần! Bồn cung là mẫu phi của con! Sao con lại dám vô lễ với mẫu phi?!”

“Mẫu phi?” Ân Dã Thần giống như đang được nghe chuyện cười, không thể kìm chế mà bật cười ha hả: “Người còn muốn gạt ta sao? Ta đã khôi phục được trí nhớ, cho dù lúc đó tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng những chuyện lúc đó, ta lại nhớ rất rõ!”

“19 năm trước, Ninh phi và tam hoàng tử bị người hãm hại rồi đuổi giết, sau đó tam hoàng tử cũng bị đưa đến Dược Vương cốc, vì muốn che giấu tai mắt mọi người, sau khi những người đó bỏ đi, Dược Vương đã sát hại tam hoàng tử, hủy thi diệt tích, mà ta, từ đó về sau, lại thay thế tam hoàng tử, nhưng không ngờ rằng, Độc vương của Độc Vương cốc lại luôn đối đầu với Dược Vương, thấy Dược Vương muốn giết chết tam hoàng tử, ông ấy đã cứu sống tam hoàng tử, lúc ấy Dược Vương cho rằng tam hoàng tử không thể nào sống sót, cho nên cũng để mặc cho Độc Vương đem tam hoàng tử mang đi, trí nhớ của ta bị phong bế, không biết mình là ai, các người dùng thuốc để thay đổi dung mạo của ta, nói với ta rằng ta là tam hoàng tử đương triều, mãi đến sáu năm sau mới để cho ta quay về hoàng cung, sau đó người lại nhân cơ hội nhận nuôi dưỡng ta và Tử Dương, vậy nên lúc nào người cũng nhắm vào Tử Dương! Bởi vì người muốn lợi dụng ta để đoạt lấy cái vị trí kia, ta nói có đúng không? Hả cô?!”

Từng câu từng chữ, Ân Dã Thần nói một cách rõ ràng rành mạch, âm vang và mạnh mẽ, mỗi một câu hắn nói ra lại khiến cho sắc mặt của Nhân phi tái đi một chút, âm mưu quỷ kế của mình bị người ta vạch trần ngay trước mặt, làm sao có thể không khiếp sợ và chấp nhận nổi!

Nhân phi hoàn toàn hóa đá ngay tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Nàng ta không nói câu nào, Ân Dã Thần cũng không chịu buông tha mà tiếp tục nói: “Người không ngờ rằng, với thủ đoạn của Dược Vương mà ta vẫn có thể khôi phục lại trí nhớ đúng không? Người cũng không ngờ, những năm gần đây, ta và Tử Dương lại giống như huynh đệ bình thường?”

Hắn tiến lên một bước, Nhân phi lại sợ hãi lui về sau một bước, cả khuôn mặt không tìm ra được một chút huyết sắc, chỉ có một màu trắng bệch đến dọa người!

“Hôm nay ta muốn nói cho người biết, ta không còn là Ân Dã Thần có thể mặc kệ cho người điều khiển! Đợi qua sinh nhật của thái hậu, ta sẽ đích thân đem người giao cho Tử Dương!”

Nói xong, hắn cũng không thèm quan tâm sắc mặt của Nhân phi tái nhợt thế nào, chỉ xoay người bước ra khỏi cung Nhân phi.

Nhân phi co quắp ngồi bệt xuống đất, cặp mắt trống rỗng vô thần, mọi chuyện đã bị bại lộ . . .

Tất cả mọi thứ nàng ta làm đều đã bị bại lộ . . . Công sức nàng ta cố gắng mười mấy năm qua, tất cả đều uổng phí!

Rốt cuộc là vì sao? Vì sao phải như vậy? Ngày hôm qua mọi chuyện vẫn còn rất tốt, sao bỗng dưng lại trở nên như vậy?

Nhất định là Ân Tử Dương! Nhất định là cái tên khốn khiếp Ân Tử Dương đó giờ trò quý! Nhất định là nó! Nếu không, làm sao Thần nhi có thể biết được? Làm sao nó có thể biết được!

Nàng ta đột nhiên cười ha hả như phát cuồng! Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì phẫn nộ và căm hận đến tột độ mà trở nên méo mó dữ tợn, Ân Tử Dương! Người không để cho bọn cung sống tốt, bọn cung cũng sẽ tuyệt đối không để cho người sống tốt!

Rời khỏi hoàng cung, Ân Dã Thần hoang mang đứng ở ngã tư đường, trong khoảnh khắc lại không thể tìm thấy phương hướng ỳnh.

Hắn không phải là tam hoàng tử, hắn là Dương Mộ Phong, con trai út của hộ quốc tướng quân.

Thân phận đột nhiên thay đổi như vậy, khiến cho hắn cảm thấy thật mỉa mai. Hắn bước từng bước, đi đến một nơi đã từng xuất hiện trong trí nhớ.

Cho đến khi trước mắt xuất hiện một cái bảng to viết ba chữ ‘Phủ tướng quân’, hắn mới dừng lại, lẳng lẳng nhìn ba chữ này, lặng im không nói.

Chuyện năm đó, hắn vẫn còn quá nhỏ, kỳ thực cũng có rất nhiều chuyện hắn không thể nhớ hết được, nhưng khắc sâu nhất vẫn là những đoạn trí nhớ trước khi chết, ai mà không sợ chết? Vậy nên đối với những mảng ký ức đó, hắn luôn đặc biệt nhớ rõ.

Hắn nhớ rõ mình đã bị đưa đến Dược Vương cốc như thế nào, đã bị Dược Vương phong ấn trí nhớ tàn nhẫn như thế nào, ngày ngày phải uống đủ loại thuốc để thay đổi dung mạo.

Mãi đến sáu năm sau, rốt cuộc khuôn mặt kia cũng có chỗ giống với vị hoàng đế cao cao tại thượng, khi đó hắn mới có thể ra khỏi cốc, ngồi trên cái vị trí vốn dĩ phải thuộc về Nhậm Diệc. . .

Nhậm Diệc, khó trách vừa thấy mặt hắn, hắn ta lại nổi lên sát ý mãnh liệt như vậy, hắn đã đoạt lấy gia đình của Nhậm Diệc, đoạt lấy người thân của Nhậm Diệc, vị trí thuộc về Nhậm Diệc.

Ai có thể nghĩ được, cái người đã bị Dược Vương giết chết ngày hôm ấy, bây giờ lại có thể đứng ở nơi này?

Chắc là Độc vương của Độc Vương cốc đã cứu hắn, đúng rồi, nghe Tiểu Phàm nói, nó là đại Độc Thánh tương lai đấy.

Lẽ ra hắn phải sớm nhận ra, phải sớm nhận ra.

“Tam hoàng tử điện hạ? Sao ngài lại ở chỗ này?” Lúc này, quản gia của phủ tướng quân bỗng từ cửa chính bước ra, nhìn thấy Ân Dã Thần, hắn chấn động, vội vàng tiến lên nghênh đón: “Mời Tam hoàng tử vào trong, tướng quân vẫn còn trong phủ đấy ạ!”

Ân Dã Thần hồi thần lại, lắc đầu nói: “Không cần, bốn vương chỉ đi ngang qua đây thôi.”

Dứt lời, hắn sâu kín nhìn cánh cửa đang rộng mở, sau đó xoay người bước đi, đôi chân giống như đeo theo tảng đá ngàn cân, nặng nề cất bước.

Chờ ta.

Chờ ta đem mọi thứ trả lại cho Nhậm Diệc, ta sẽ trở lại.

Sẽ trở lại.

Lúc này, tại một nơi khác trong hoàng cung, một đám người đang chuẩn bị đồ đặc cho sinh nhật của thái hậu, mọi thứ lần lượt được chuyển vào trong cung, cũng không ai phát hiện, trong đám người này, có một vài tên mang theo sát ý không dễ dàng nhận ra, cứ thế từng bước, từng bước tiến vào.

Ngày sinh nhật lão thái hậu, văn võ bá quan tề tụ đông đủ, tham dự yến tiệc!

Hoàng cung hôm nay vô cùng náo nhiệt, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười, ai nấy đều thực sự hưng phấn.

“Tiểu Phàm, nhớ kỹ, gặp bà nội thì phải nói nhiều lời tốt đẹp, biết chưa?” Hạ Thiên lải nhải dặn đi dặn lại, giống như bà già lắm mồm.

Tiểu Phàm ngoan ngoãn gật đầu: “Phụ vương, mẫu thân, con biết rồi, con nhất định sẽ làm được!”

“Ừ, mau đi đi.” Ân Tịch Ly cười dịu dàng.

“Con đi đây, phụ vương, mẫu thân, hai người cũng phải nhanh lên một chút!”

Nói xong, Tiểu Phàm nhấc chân chạy tới tấm cung của thái hậu.

Thiên Thịnh Đế đã sớm hạ lệnh, vì muốn chiêu cáo với thiên hạ thân phận thế tử của Tiểu Phàm, vậy nên hôm nay Tiểu Phàm sẽ đi cùng hoàng thượng và thái hậu, qua hôm nay, tất cả văn võ bá quan từ trên xuống dưới, sẽ không còn ai không biết Tiểu Phàm nữa rồi.

Trong lòng Hạ Thiên thấp thoáng có chút kiêu ngạo, có bọn họ, từ nay về sau nàng sẽ không cần lo lắng Tiểu Phàm bị người khác bắt nạt nữa.

Sau khi thấy Tiểu Phàm rời đi, Ân Tịch Ly nhìn xung quanh, nói với Hạ Thiên: “Chúng ta đi tìm đám Tử Dương đi.”

“Ừ.” Hạ Thiên không cự tuyệt, chẳng qua chỉ hơi tò mò: “Đại thúc . . . A!”

Vừa mở miệng đã bắt gặp ánh mắt bất mãn của Ân Tịch Ly: “Còn gọi là đại thúc à? Đêm qua ta đã nói với nàng thế nào?”

177. Chương 177: Lễ Vật Của Bọn Họ!

Khuôn mặt Hạ Thiên đỏ bừng: “Khụ khụ, cái này, ở đây đông người . . .” Đông người như vậy mà bảo nàng gọi hắn là Ly? Hạ Thiên run rẩy, dừng mà, nàng thật sự không gọi được.

Ân Tịch Ly nheo mắt đầy nguy hiểm: “Xem ra ta cần phải ‘cố gắng’ nhiều hơn nữa thì nàng mới ngoan ngoãn nghe lời . . .”

Nghe ra sự mờ ám trong lời nói của hắn, gò má Hạ Thiên vốn đã hồng nhuận, nay lại như muốn nở ra máu, nàng thẹn quá hóa giận, giẫm chân, đâm vào ngực hắn, uy hiếp nói: “Ban ngày ban mặt, sao chàng lại nói tới mấy cái này, chàng mà nói nữa, ta, ta sẽ mang Tiểu Phàm bỏ trốn!”

“. . .” Ân Tịch Ly chỉ biết im lặng hồi trời xanh, có thể lấy cái cơ này để uy hiếp hắn, cũng chỉ có nha đầu này mới nghĩ ra.

“Được rồi được rồi.” Cuối cùng vương gia đại thúc đành phải đầu hàng, bắt đắc dĩ ngoan ngoãn nắm tay nữ vương Hạ Thiên dẫn đi.

Lần trước cũng đã có rất nhiều người biết rõ Hạ Thiên và Hương Linh Lung giống nhau như đúc, hôm nay nàng lại vào cung, cũng không hề dịch dung, Thiên Thịnh Đế và mọi người trong cung đã nghe chuyện của bọn họ, mặc dù lúc nhìn thấy Hạ Thiên thì vẫn có chút bất ngờ, nhưng sau khi đã tiếp nhận sự thật thì cũng chẳng còn ai nói gì nữa.

Sinh nhật lão thái hậu, bá quan văn võ đều được tham gia, trong yến hội, Thiên Thịnh Đế còn đặc biệt cho phép những vị quan nào trên hàng lục phẩm đều được tự do mang theo gia quyến, khoảnh khắc này, cả hoàng cung trở nên vô cùng náo nhiệt.

Kỳ thực ý đồ của Thiên Thịnh Đế rất rõ ràng, mang theo gia quyến là để cho bọn họ một cơ hội, trong cung có rất nhiều hoàng tử, nhưng tất cả vẫn chưa lập phi, vậy nên yến tiệc này cũng có thể xem như là một cuộc xem mắt trá hình.

Chẳng qua những điều này không liên quan đến đám Hạ Thiên, bọn họ cũng chỉ nhàm chán ngồi chết dí ở một chỗ, nhìn đám bá quan văn võ đang nói tiếp nhau dâng lên những món lễ vật có giá trị liên thành.

Nhậm Diệc là sư phụ của Tiểu Phàm, làm sư phụ của thế tử cũng tương đương với chức quan thái phó hàng tứ phẩm, có thể tham gia yến hội, hưởng chi, nói cho cùng thì lão thái hậu cũng là hoàng tổ mẫu (bà nội) của hắn, về tình về lý thì hắn cũng nên tới tham gia.

Lễ vật mà Nhậm Diệc dâng cho thái hậu đều khiến ọi người khiếp sợ, đó là một viên xá lợi của Phật chủ được lấy từ Thái Phật viện ở Nam sơn.

Viên xá lợi này được đặt trong hộp gấm nhỏ, thái hậu cầm trên tay, cực kỳ cẩn thận mở nó ra, trong nháy mắt, Phật quang rực rỡ chói lòa, chiếu rọi khắp không trung.

“Tốt, tốt, tốt! Ai gia rất thích, rất thích!” Lão thái hậu kích động đến toàn thân run rẩy, không nén nổi sự hưng phấn mà nói liền 3 chữ ‘tốt’.

Bà vốn yêu thích Phật pháp, hôm nay có được viên xá lợi trân quý khiến cho bà vô cùng kích động, phải biết rằng, Thái Phật viện là một nơi cực kỳ cao quý, tuy các nước vẫn không ngừng tranh đấu nhưng không một ai dám ra tay với nơi này, trong lòng mọi người, Thái Phật viện là một nơi chí cao vô thượng.

Có được một viên xá lợi của Thái Phật viện cũng đủ để xem đó là bảo vật quốc gia mà cung phụng!

Mọi người nhìn Nhậm Diệc trước mặt thì đều âm thầm đoán xem người này rốt cuộc là ai, có thân phận thế nào, sao lại có thể xuất hiện trong yến hội, vì sao trước giờ bọn họ chưa từng gặp? Vừa xuất hiện là đã dâng lên một viên xá lợi của Thái Phật viện ngàn vàng khó có được, xem ra đây cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Thiên Thịnh Đế hiếm khi thấy thái hậu mừng rỡ như vậy, mặt rồng cực kỳ vui vẻ, ban cho Nhậm Diệc không ít vật phẩm trân quý, Nhậm Diệc chỉ thản nhiên nói tạ ơn, sau đó lại an phận trở về chỗ ngồi của mình.

Thiên Thịnh Đế cười haha, Tiểu Phàm ngồi cạnh ông bỗng vội vàng ghé sát đầu lại, hỏi: “Hoàng thượng thúc thúc, có phải sư phụ của Tiểu Phàm rất lợi hại không?”

“Đúng đúng đúng, thầy trò các con, ai cũng lợi hại như nhau, haha!” Thiên Thịnh Đế cười đến không khép được miệng.

Những món lễ vật tiếp theo, tuy cũng rất có giá trị nhưng so ra đều kém xa viên xá lợi của Nhậm Diệc, Ân Tịch Ly tặng một chuỗi tràng hạt, tràng hạt này là dùng loại san hô cực hiếm ở dưới biển để tạo ra, cầm trong tay có cảm giác mát dịu, lão thái hậu cũng cực kỳ thỏa mãn.

Mà Ân Tử Dương, Ân Dã Thần cùng phần đông hoàng tử cũng đều tặng những món lễ vật liên quan đến Phật, bọn họ đều biết lão thái hậu tin Phật, vậy nên để tìm những lễ vật này cũng hao tổn không ít tâm tư, những gì liên quan đến Phật thì không thể keo kiệt.

Ân Tịch Ly đột nhiên quay đầu hỏi Hạ Thiên: “Thiên nhi, nàng chuẩn bị lễ vật gì vậy?” Hắn cho nha đầu này ‘mượn’ một triệu lượng ngân phiếu, không biết nàng đã chuẩn bị lễ vật gì mà cứ thần thần bí bí, không chịu nói cho hắn biết.

Quả nhiên, Hạ Thiên lộ ra vẻ mặt thần bí, cười nói: “Lễ vật mà ta và Tiểu Phàm chuẩn bị chắc chắn là phải có giá trị liên thành, không, là vô giá! Ta chắc chắn lão thái hậu nhất định sẽ thích!”

Ân Tịch Ly bất đắc dĩ, xem ra hắn không được biết trước rồi, đành phải kiên nhẫn ngồi đợi thôi.

Rốt cục thì đám hoàng tử và phi tần của tam cung lục viện cũng đã dâng lễ vật xong, cuối cùng là đến phiên thế tử và công chúa, Tiểu Phàm không thể chờ thêm được nữa, bé mặc kệ Thiên Thịnh Đế và lão thái hậu đang ngồi bên cạnh, chân nhỏ nhấc lên, chạy ra chính giữa.

“Ồ, Tiểu Phàm đây là . . .” Ân Tử Dương chớp mắt vài cái, cảm thấy có chút khó hiểu.

Hạ Thiên vui vẻ cười hớn hở, cũng không lên tiếng giải thích.

Mọi người nâng mắt nhìn Tiểu Phàm, chỉ thấy Tiểu Phàm ngồi xuống đệm êm, cứ như vậy mà khoan chân ngồi trước mặt bao người, sau đó chậm rãi lấy ra một cái mũ từ trong túi nhỏ, để ở trước mặt, tiếp theo lại lấy ra một tấm áo choàng màu đỏ lấp lánh ánh vàng, quần vào người, dĩ nhiên đó là một chiếc áo cà sa nhỏ nhỏ.

Tiểu Phàm vỗ vỗ hai tay, sau đó nghiêm túc lẩm bẩm câu gì, bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều không chớp mắt, chăm chú nhìn bé, Tiểu Phàm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bà lão đang ngồi trên ghế chính giữa, nghiêm trang nói: “Bà nội thái hậu, đây là lễ vật mà Tiểu Phàm muốn tặng cho người.”

Nghe vậy, thái hậu dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt già nua đột nhiên sáng lên, nơi đáy mắt ánh lên tia sáng lấp lánh.

Nhưng mọi người vẫn không hiểu nổi, vị tiểu thế tử gần đây rất nổi danh trong kinh thành này, rốt cuộc là đang muốn làm gì vậy?

Ngay cả Ân Tịch Ly cũng không biết rốt cuộc con trai bảo bối của hắn đang định làm gì

Chẳng qua, Tiểu Phàm cũng không quan tâm bọn họ có hiểu hay không, sau khi nói với thái hậu, bé nhắm mắt lại, đôi môi đỏ thắm liên tục niệm ra một tràng.

“Nam mô hát ra đất na đá ra dạ da

Nam mô a rị da. Bà lô yết đế

Thước bát ra da. Bồ đề đất tỏa bà da

Ma ha tát đỏa bà da

Ma ha ca rô ni ca da

Án

Tát bàn ra phạt duệ

Số đất na đất tỏa

Nam mô tất kiến lật đỏa y mông a rị da

Bà lô kiết đế thất Phật ra lăng đà bà

Nam mô na ra cần trì

. . .

. . .”

Từng tiếng từng tiếng khe khẽ vang lên, cả một bàn yến hội trở nên yên tĩnh, giống như chỉ nghe được Phạn Âm vang lên từ trong nội tâm, vô cùng trang nghiêm, khoảnh khắc này, dường như mọi người đã quên người đang niệm chỉ là một đứa trẻ, thân thể nhỏ bé trong lòng bọn họ dường như đã trở nên cao lớn.

Khoan thai, điềm tĩnh, nhu hòa, trang nghiêm, bọn họ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đắm chìm trong Phật pháp tốt đẹp vô biên.

Dường như Ân Tịch Ly cũng không ngờ con trai mình lại có thể niệm được những câu kinh Phật phức tạp khó hiểu như thế, trong chốc lát cũng như đắm chìm vào trong đó.

Chỉ có Hạ Thiên dương dương tự đắc ngồi bên cạnh hắn ăn hoa quả, hài lòng nhìn con trai của mình.

Thấy con trai như vậy, hiển nhiên chính là thần thông quảng đại, so với Đường Tăng còn thần thông quảng đại hơn, xem ra chiêu này của nàng và con trai thật đúng là rất hiệu quả.

Đương nhiên nàng tuyệt đối sẽ không nói, thật ra Tiểu Phàm căn bản cũng chẳng có học qua kinh Phật gì, đây chẳng qua là ‘Chú Đại Bi’ ở hiện đại, tất cả mọi người nghe nhiều nên thuộc mà thôi. Nàng cũng không nhớ ra được bao nhiêu câu trong Chú Đại Bi, vì vậy Tiểu Phàm bèn dứt khoát nhắm mắt lại, bô lô ba la niệm loạn một bài ‘Chú Đại Bi’ mà thôi.

Nhưng mà cũng thật sự phải cảm tạ cái bài ‘Chú Đại Bi’ này, vừa đơn giản lại dễ hiểu, cực kỳ dễ học, Phật giáo tôn nghiêm cực kỳ rộng khắp, vậy nên chỉ cần một người niệm mà đã có hiệu quả bằng mười người niệm như vậy, sau đó khiến mọi người sinh ra một lòng ngưỡng mộ tôn kính đối với biển Phật mênh mông rộng lớn.

Sau khi Tiểu Phàm niệm xong, mọi người vẫn còn đang đắm chìm vào trong bầu không khí an lành tốt đẹp này, còn chưa kịp hồi thần lại thì Tiểu Phàm đã đứng dậy, xếp áo cà sa màu đỏ ánh vàng thành một tấm vuông vắn, nâng niu trong tay, từng bước từng bước, đi về phía thái hậu.

“Bà nội thái hậu, đây là bộ áo cà sa đã trải qua mấy ngàn năm Phật pháp tôn quý, Tiểu Phàm dâng cho bà nội thái hậu, hy vọng bà nội phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Lão thái hậu thành kính tiếp nhận, cầm áo cà sa trên tay, mỉm cười nói: “Một món lễ vật quý trọng như vậy, Tiểu Phàm, con thật có lòng, ai gia rất thích.”

Vẻ mặt của Thiên Thịnh Đế cũng hoàn toàn kinh ngạc: “Tiểu Phàm, không thể tưởng tượng được, con lại có thể niệm được một bài kinh Phật thâm sâu như vậy, bình thường thấy con ở bên cạnh mẫu hậu chỉ toàn nô đùa âm ỉ, vậy mà lại có thể lĩnh ngộ Phật pháp cao thâm thế này, quả nhiên là rất đáng khen!”

Tiểu Phàm chấp hai tay lại, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng thúc thúc, Phật pháp vô biên, biển học vô bờ, Tiểu Phàm chỉ biết sơ sơ, mẫu thân nói sống đến già, học đến già, cho dù mình có hiểu biết cao thâm cỡ nào thì vẫn còn có người cao thâm hơn nữa.” Thời điểm quan trọng, bé lại lúi mụ mình ra nói.

Thiên Thịnh Đế nghiêm túc gật đầu: “Mẫu thân của con nói không sai, biển học vô bờ, không ngờ mẫu thân của con cũng là một vị cao nhân.” Trước kia quả thực là ông đã nhìn lầm rồi, Thiên Thịnh Đế âm thầm cảm thán.

Hạ Thiên ngồi bên dưới, nghe thấy hoàng đế nói câu này thì suýt chút nữa phun trà, cũng may là nàng cố gắng nuốt nuốt vài cái, rốt cuộc cũng trôi, cao nhân . . . nàng là cao nhân . . .

“Mẫu hậu, người có thể cho trẫm nhìn chiếc áo cà sa đó một lần được không? Trẫm chưa từng nhìn thấy món bảo bối nào của nhà Phật quý giá như thế, hôm nay không những có thể được nhìn thấy viên xá lợi của Thái Phật viện, lại còn có thể nhìn thấy chiếc áo cà sa này, quả nhiên là được mở rộng tầm mắt.”

Lão thái hậu cẩn thận đưa bảo bối ra, Thiên Thịnh Đế nhận lấy, sau đó nâng niu trong tay, quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, lại đột nhiên kỳ quái hỏi: “Ừa? Sao trẫm cảm thấy, mấy cái mảnh vải này giống như là được chấp vá ấy nhỉ?”

Ngậm trà vừa vào trong miệng Hạ Thiên hoàn toàn bị phun ra, ngay cả Tiểu Phàm cũng kinh ngạc mở to mắt, ai da, hoàng thượng thúc thúc này quả nhiên là lợi hại, vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra, cái áo cà sa này là do mẫu thân dùng từng miếng vải vụn để chấp vá lại . . .

178. Chương 178: Đại Kết Cục (1)

Không đợi Tiểu Phàm kịp đáp lời, lão thái hậu đã nghiêng đầu quát: “Hoàng nhi, Phật tu khổ hạnh, ăn chay thanh đạm, chiếc áo cà sa này đại biểu cho Phật pháp cao thâm, sao có thể dùng mắt thường để đánh giá như vậy?”

“Ồ . . .” Thiên Thịnh Đế hồ thẹn ho nhẹ vài tiếng: “Là ánh mắt của trẫm kém cỏi, là ánh mắt của trẫm kém cỏi . . .” Sau đó ông vội vã trả lại ‘bảo bối’ cho lão thái hậu.

Lão thái hậu vui vẻ nhìn Tiểu Phàm, sau đó lại quay đầu nhìn Thiên Thịnh Đế, nói: “Con có nhiều con cháu như vậy mà còn không bằng một đứa con của Ân Tịch Ly, hoàng thượng, con rảnh rỗi thì cũng nên dạy bảo lại đám hoàng tử của mình đi, nhiều người như vậy mà chẳng ai hiểu chuyện bằng một đứa trẻ, thật là mắt mắt hoàng thất mà!”

“Mẫu hậu nói rất đúng.” Thiên Thịnh Đế xấu hổ gật đầu, trong lòng cũng hoàn toàn im lặng, không ngờ mình lại bị lão thái hậu quở trách, dù sao ông cũng là hoàng đế, vậy mà lại bị quở trách ở trước mặt bao nhiêu người như vậy, thật là xấu hổ mà . . .

Nhưng cũng vì được lão thái hậu tôn sùng như thế mà cái tên Tiểu Phàm lại một lần nữa lan truyền khắp mọi góc ngách trong kinh thành, thậm chí còn truyền đi khắp nơi, bây giờ ai ai cũng biết, tiểu thể tử Ly vương phủ là thần đồng, là thiên tài trăm năm khó gặp. . . .

Ân Tịch Ly kiêu ngạo nhìn con trai của mình, trong lòng đắc ý vô vàn, không khỏi cảm ơn Hạ Thiên một lần nữa vì đã sinh cho hắn một đứa con trai như vậy.

Chỉ là, nếu hắn biết rõ, một triệu lượng bạc hắn cho nàng ‘mượn’ để chuẩn bị lễ vật cho thái hậu, kết quả là nàng chỉ đem một mớ vải vụn vá thành chiếc ‘áo cà sa’, không những chẳng tốn một cắc bạc mà còn có thể được thái hậu xem là bảo bối, liệu có khi nào hắn sẽ tức giận đến thổ huyết hay không?

Yến hội lại một lần nữa trở nên sôi nổi, tối nay Hạ Thiên đã uống không ít nước trà, đột nhiên cảm thấy muốn đi nhà xí, vì vậy liền hỏi Ân Tịch Ly nhà xí nằm ở chỗ nào.

“Để ta đưa nàng đi.” Hoàng cung này rất lớn, Hạ Thiên không thường xuyên vào trong này, Ân Tịch Ly lo nàng sẽ bị lạc.

Hạ Thiên vội vàng nói: “Làm ơn đi, ta chỉ là đi nhà xí thôi mà, chàng đi theo làm cái gì chứ? Gọi đại một cung nữ nào đó dẫn ta đi là được rồi.”

Ân Tịch Ly ngẫm thấy cũng đúng, vì vậy bèn gọi một cung nữ tới dẫn nàng đi nhà xí.

Nhà xí trong hoàng cung nằm ở một nơi vắng vẻ, Hạ Thiên đi theo phía sau cung nữ, vừa đi vừa nhìn xung quanh, không khỏi cảm thán trong lòng, hoàng cung quả thực rất lớn.

Đang mãi nghĩ ngợi, đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng u ám, một luồng gió lạnh thổi qua, vẻ mặt của cung nữ dẫn đường bỗng trở nên dữ tợn, nàng ta vươn tay đánh lên cổ Hạ Thiên, Hạ Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm rồi ngất lịm.

Yến hội vẫn tiếp tục, Tiểu Phàm ngồi lẫn trong đám Ân Dã Thần và Ân Tử Dương, chơi đùa vui vẻ, khoe miệng Ân Dã Thần khê cong lên, ánh mắt nhìn Tiểu Phàm và Ân Tử Dương chơi đùa nhưng khoe mắt lại như có như không liếc về phía Nhậm Diệc đang ngồi cách đó không xa.

Sau khi biết được thân phận của mình, hắn đối với Nhậm Diệc cũng không còn chút địch ý nào nữa, tất cả mọi thứ mà hắn có được ngày hôm nay đều là của Nhậm Diệc, hắn không trách Nhậm Diệc căm thù mình như vậy, nếu như sau này thân phận có thay đổi, hắn cũng sẽ đối đãi với Nhậm Diệc như bình thường.

“Tiểu thể tử, tiểu thể tử.” Lúc này, một cung nữ đi tới nói với Tiểu Phàm: “Tiểu thể tử, mẫu thân của ngài nói ngài tới Quỳnh Hoa viện một chuyến, nói là muốn cho ngài một sự bất ngờ.”

“Hả? Mẫu thân chạy tới đó lúc nào vậy?” Tiểu Phàm cũng thường hay đến Quỳnh Hoa viện, bé quay đầu liếc nhìn phụ vương, quả nhiên là không nhìn thấy mẫu thân, bé không khỏi nhíu mày: “Mẫu thân thiệt là, lại thích chơi trò thần thần bí bí với người ta!”

“Haha, hay là để ta đưa đệ đi, xem thử mẫu thân của đệ muốn chơi trò gì đây.” Ân Tử Dương nhéo mũi Tiểu Phàm, cười nói.

“Vậy cũng được, chúng ta đi, tam ca, bọn đệ sẽ về ngay thôi!”

Ân Dã Thần khê gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Trời tối, chú ý nhìn đường, cẩn thận kéo ngã.”

“Đệ biết rồi, tam ca!”

Ân Tử Dương và Tiểu Phàm theo sau cung nữ kia, đi về phía Quỳnh Hoa viện.

Cách đó không xa, Nhậm Diệc đang ngồi một mình trong góc, thấy Ân Tử Dương và Tiểu Phàm rời đi thì không khỏi nhíu mày, hắn nhân nhật liếc nhìn cung nữ đi trước, đôi mắt chợt nhíu lại, đây không phải là cung nữ khi này vừa dẫn Hạ Thiên rời đi sao?

Chẳng lẽ tiểu Thiên Thiên lại muốn giở trò gì à? Nhậm Diệc ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy rất có thể là như vậy, lại liếc nhìn đám bá quan văn võ, thấy mình cứ nhàm chán ngồi đây, chi bằng đi theo bọn họ góp vui.

Nghĩ vậy, hắn lặng lẽ rời khỏi yến hội, đi về phía Ân Tử Dương và Tiểu Phàm vừa đi.

Quỳnh Hoa viện.

Dưới sự dẫn đường của cung nữ, Ân Tử Dương và Tiểu Phàm vừa tiến vào Quỳnh Hoa viện, lại lập tức giống như là trông thấy điều gì kinh khủng, vội vã hét lên.

“Mẫu thân!”

“Hạ thần y!”

Hạ Thiên đang ngồi trên ghế, hai tay hai chân đều bị trói chặt, miệng bị nhét một miếng vải bố, không thể lên tiếng, chỉ có ánh mắt là toát ra sự lo lắng nồng đậm, xung quanh chiếc ghế nàng ngồi toàn là thuốc nổ!

Sắc mặt của Ân Tử Dương và Tiểu Phàm tái mét, vừa định tới gần Hạ Thiên thì lại lập tức ngừng lại, đồng thuốc nổ này, chỉ cần không cẩn thận một chút thì cả Quỳnh Hoa viện sẽ nổ tung, còn bọn họ chỉ e là sẽ tan xương nát thịt!

“Mẫu thân! Mẫu thân! Sao lại thế này? Ai trói mẫu thân vậy?” Tiểu Phàm hoảng hốt, tay chân luống cuống, mẫu thân chính là tất cả lẽ sống của bé, nếu mẫu thân có mệnh hệ gì, bé sẽ không thể nào chịu đựng nổi.

Hạ Thiên vội vàng lắc đầu, dường như muốn nói với Tiểu Phàm rằng nàng không có việc gì, nhưng lại không thể nói một câu, miếng vải nhét trong miệng thật sự rất chặt.

“Haha. . .” Đột nhiên, một tiếng cười điên cuồng vang lên, một người toàn thân khoác áo choàng bước ra, áo choàng rộng thùng thình không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng giọng nói lại cực kỳ quen tai.

Đôi mắt của Hạ Thiên đột nhiên mở to, giống như đã biết người khoác áo choàng là ai, nàng hung hăng trừng mắt nhìn ả ta!

“Người là ai?” Ân Tử Dương cảnh giác nhìn ả, toàn thân nổi lên sự đề phòng.

Tiểu Phàm vừa trông thấy ả thì đã muốn xông tới: “Người là ai? Mau thả mẫu thân của ta ra! Mau thả mẫu thân của ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí với người!”

“Hừ!” ả ta hừ lạnh một tiếng: “Không khách khí với ta? Sắp chết đến nơi mà còn ngông cuồng!”

Không sai! Cái giọng nói này, cái giọng nói này Hạ Thiên vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên! Đây là Hường Linh Lung!

Đây chắc chắn là Hường Linh Lung! Không ngờ nàng ta vẫn chưa chết, lại còn trở về vương triều Vũ Trinh, trong lòng Hạ Thiên cảm thấy bất an, Hường Linh Lung tàn nhẫn và độc ác thế nào, nàng đã được chứng kiến, nàng bị thương cũng không sao, nhưng nếu Tiểu Phàm xảy ra chuyện thì . . .

Hạ Thiên đoán không sai, ả ta chính xác là Hường Linh Lung, sau khi bị đưa đi hòa thân, tam vương gia của Hoàng Việt quốc phát hiện thân thể của ả ta không còn trong sạch, đem ả ta nhốt vào lãnh cung, sống không bằng chết, về sau may mắn có cơ hội, sử dụng thuốc nổ giả chết để trốn thoát, ả ta biết chắc tin tức mình chết sẽ truyền đến vương triều Vũ Trinh, vậy nên ả ta cũng không vội quay trở về mà ở lại Hoàng Việt quốc để mở rộng thế lực của mình.

Ả ta dùng chính thân thể tàn tạ của mình lấy lòng tên trùm đạo tặc, chiếm được sự sủng ái của hắn, cuối cùng dưỡng thương thật tốt, sau đó từng bước từng bước sắp đặt, xâm chiếm cả một đám cường đạo, còn ép cái tên cầm đầu đám cường đạo kia phải truyền hết võ công cho ả ta, lại còn uống không biết bao nhiêu dược phẩm tăng cường nội lực, lúc này ả ta mới trở về vương triều Vũ Trinh, ả ta muốn trả thù! Trả thù tất cả mọi người đã khiến ả ta trở nên như vậy! Bất kể là Ân Dã Thần, Ân Tịch Ly hay là Hạ Thiên! ả ta đều muốn bọn họ sống không bằng chết!

“Tiểu Phàm!” Ân Tử Dương vội vàng kéo Tiểu Phàm lại: “Không nên kích động!”

“Nói mau, rốt cuộc người là ai? Người muốn làm gì?” Ân Tử Dương dần lấy lại bình tĩnh, có thể đối phương đã trà trộn vào hoàng cung, nhất định là có đồng bọn trong ứng ngoài hợp, bây giờ rõ ràng không phải là thời điểm để có thể kích động.

“Haha, người chết vĩnh viễn sẽ không tiết lộ bí mật, ta sẽ cho đám người sắp chết các người được biết rõ!” Hường Linh Lung vỗ tay hai cái, cất giọng nói: “Nhàn phi nương nương, người có thể ra rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, Nhàn quý phi mặc quần áo thêu hoa bước vào Quỳnh Hoa viện, khoe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Là người sao, cái bà lão này! Mụ phù thủy khôn kiếp! Mau thả mẫu thân của ta ra!” Vừa trông thấy Nhàn phi, Tiểu Phàm lập tức nổi điên.

Trong mắt Ân Tử Dương cũng tràn ngập sự khó tin: “Người. . . Mẫu phi. . . Sao lại là người. . .” Hắn ngàn vạn lần không thể ngờ, đó lại là mẫu phi của mình. . .

Tuy hắn không phải là con ruột của nàng ta, nhưng dù gì cũng là đứa trẻ mà nàng ta nuôi nấng gần hai mươi năm, chẳng lẽ ngay cả một chút tình cảm, nàng ta cũng không có sao?

“Câm mồm! Bỏn cung không phải là mẫu phi của cái thứ tạp chủng như ngươi!” Nhàn phi lạnh mặt nói, ánh mắt lúc nhìn vào Ân Tử Dương không hề mang theo một chút cảm tình, nàng ta nói với Hường Linh Lung: “Đúng lúc tên tạp chủng này cũng ở đây, ngươi hãy giết luôn một thể đi, đỡ mất công bỏn cung phải ra tay lần nữa.”

“Vì sao. . .” Ánh mắt Ân Dã Thần tràn đầy bi thương, vì sao lại chán ghét hắn như vậy? Hắn không hiểu, thật sự không hiểu, vì sao nàng ta tốt với tam ca như thế, vậy mà lại chán ghét hắn?

Vừa thấy vẻ mặt hoảng hốt của Ân Tử Dương, ánh mắt của Nhàn phi lóe lên, nàng ta liếc nhìn Hường Linh Lung, Hường Linh Lung lập tức hiểu ý, thanh kiếm trong tay lóe lên một cái, trong nháy mắt vọt về phía Ân Tử Dương!

“Thất ca cẩn thận!” Tiểu Phàm kinh hãi hét lên một tiếng!

Nhưng người khoác áo choàng đã tới quá gần Ân Tử Dương, hơn nữa Ân Tử Dương lại đang bị sự xuất hiện của Nhàn phi làm cho tâm thần nhiễu loạn, không thể tập trung, đợi đến khi hắn hồi thần lại thì thanh kiếm đã ở trước mặt hắn, muốn trốn cũng không kịp nữa.

“Tử Dương!”

“Tử Dương!”

Đúng lúc này, hai tiếng kêu gấp gáp vang lên, Hường Linh Lung cảm thấy cánh tay tê rần, thanh kiếm đang nhắm thẳng vào người Ân Tử Dương bị chệch hướng, cùng lúc này, một luồng khí lực mạnh mẽ ập tới, đánh bay cả ta về phía sau.

Hường Linh Lung không thể buông tha thời cơ tốt nhất để công kích Ân Tử Dương, ả ta vội vàng nghiêng người tránh thoát, cùng lúc đó, hai bóng người đồng thời xuất hiện bên cạnh Ân Tử Dương và Tiểu Phàm.

Là Ân Dã Thần và Nhậm Diệc!

Sau khi Nhậm Diệc đi theo bọn họ thì lại mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, đặc biệt là lúc nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Tiểu Phàm, hắn mới biết Hạ Thiên đã xảy ra chuyện, bởi vậy hắn chỉ có thể ẩn nấp ở bên ngoài để quan sát sự tình.

Cùng lúc đó, Ân Dã Thần trông thấy Nhậm Diệc rời đi, hắn cảm thấy mình và Nhậm Diệc cần phải nói chuyện một chút, đối với mọi chuyện từ nay về sau, Ân Dã Thần sẽ đem tất cả trả lại cho hắn, nhìn thấy hắn một mình rời đi, Ân Dã Thần cũng đi theo, vậy nên mới trông thấy cảnh này.

“Sư phụ! Tam ca!” Vừa thấy bọn họ, Tiểu Phàm nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại vội vàng níu chặt Ân Tử Dương, lo lắng hỏi: “Thất ca, huynh không sao chứ?” Bé rất sợ thất ca sẽ như lần trước, bởi vì cứu mình mà chịu tổn thương.

Hạ Thiên cũng yên lòng, Nhậm Diệc và Ân Dã Thần có võ công cao cường, chắc là sẽ ứng phó được với Hường Linh Lung. Chỉ là. . . Nàng lặng lẽ nhìn đồng thuốc nổ bên cạnh mình, trong lòng mãnh liệt bất an.

“Lại là người!” Nhàn phi vừa trông thấy Nhậm Diệc thì lại cảm thấy tức giận!

Nhậm Diệc chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, sau đó đi đến bên cạnh Hạ Thiên.

“Đứng lại!” Hướng Linh Lung cười hung ác: “Nếu người dám đến gần nàng ta, ta sẽ lập tức khiến cho nàng ta tan xương nát thịt!”

Nhậm Diệc đột nhiên dừng lại, lúc này mới phát hiện xung quanh Hạ Thiên đều là thuốc nổ! Khuôn mặt hắn đột nhiên biến sắc, quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm vào Hướng Linh Lung, trong mắt tràn ngập sát khí.

Lúc này, chẳng biết Hạ Thiên lấy khí lực ở đâu, phun ra miếng vải bố trong miệng, hô to: “Dã Thần! Nàng ta là Hướng Linh Lung!”

Nghe vậy, ánh mắt của Ân Dã Thần đột nhiên chuyển về phía Hướng Linh Lung, Hướng Linh Lung lập tức lui về sau một bước, khuôn mặt bên dưới áo choàng lộ vẻ kinh hãi, nhưng sau đó lại lập tức nở nụ cười lạnh: “Đúng, chính là ta!”

Nếu đã bị nhận ra, ả ta cũng không cần phải che giấu nữa, vậy nên ả ta lập tức vung tay kéo áo choàng, để lộ ra khuôn mặt giống Hạ Thiên như đúc: “Không ngờ ta đã che giấu như vậy mà vẫn bị người nhận ra, haha!”

Tiểu Phàm nhíu mày trừng mắt nhìn Hướng Linh Lung, đây là nữ nhân khôn kiếp mà mẫu thân đã từng nhắc tới sao? Quả nhiên là rất khôn kiếp! Làm sao lại có thể giống mẫu thân y như đúc được?

Ân Dã Thần cũng không ngờ rằng người này lại là Hướng Linh Lung, trong giọng nói đậm mạc lại có chút dao động: “Không ngờ người vẫn chưa chết.”

“Đương nhiên là ta sẽ không chết!” Hướng Linh Lung đột nhiên cười điên cuồng: “Nàng ta chưa chết thì sao ta có thể chết?! Từ ngày đặt chân sang Hoàng Việt quốc, ta đã thề, nếu như ta có thể sống sót trở về, ta nhất định phải đem xương cốt của các người nghiền thành tro!”

Ả ta cười ha hả, trên tay đột nhiên lóe lên một đốm thuốc nổ, sáng rực và nóng hổi, thế nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy lạnh buốt.

Chỉ cần thuốc nổ này rơi xuống thì bọn họ sẽ tan xương nát thịt!

Nhậm Diệc đột nhiên đẩy Tiểu Phàm và Ân Tử Dương về phía Ân Dã Thần, lạnh lùng nói: “Người đưa bọn họ ra ngoài trước đi.”

Ân Dã Thần nhíu mày, cũng không hề động đậy, chỉ nói: “Ta ở lại cứu nàng ấy, người đưa bọn họ ra ngoài trước đi.”

“Ta ở lại!” Nhậm Diệc đảo mắt nhìn hắn, ánh mắt âm trầm mà tàn khốc.

“Không ai có thể ra lệnh cho ta!” Ân Dã Thần cũng không hề yếu thế.

Tiểu Phàm và Ân Tử Dương nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng, bọn họ đều hiểu, bọn họ quá yếu, nếu còn ở lại đây thì nhất định sẽ gây cản trở, bọn họ âm thầm quyết định trong lòng, từ nay về sau nhất định phải trở nên mạnh hơn, không thể để liên lụy đến bất kỳ người nào!

Ân Dã Thần đột nhiên hạ giọng, chậm rãi nói: “Người là ca ca của Tử Dương, là sư phụ của Tiểu Phàm, người phải bảo vệ bọn họ.”

Còn hắn không là ai cả, hắn chỉ cần có thể cứu được Hạ Thiên, cho dù có phải trả giá bằng cả mạng sống của mình.

Nhậm Diệc lại lạnh lùng cười: “Chính vì ta là ca ca của Tử Dương cho nên ta càng phải ở lại, ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào đã hãm hại Ninh phi, mẫu thân của ta năm đó, kể cả Nhân quý phi trước mắt!”

179. Chương 179: Đại Kết Cục (2)

“Ân Dã Thần, chỉ cần người đưa bọn họ rời khỏi nơi này an toàn, những ân oán trước kia ta có thể xóa bỏ!” Giọng nói của Nhậm Diệc đột nhiên lạnh xuống.

Ân Dã Thần khẽ nhướn mày, thản nhiên nói: “Không cần, ta cũng không ham muốn gì cái thân phận này, ta vốn không phải là tam hoàng tử, người nói những điều này chẳng có ích gì.”

“Các, các huynh . . . đang nói cái gì vậy?” Ân Tử Dương khiếp sợ nhìn bọn họ.

Cái gì mà mẫu phi Ninh phi? Ninh phi chẳng phải là mẹ ruột của mình sao?

Sao tam ca lại không phải là tam hoàng tử? Còn nữa, sao tam ca lại nói Nhậm Diệc là ca ca của hắn? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ân Tử Dương khiếp sợ, mà Nhân quý phi cũng khiếp sợ, nàng ta kinh hãi trợn mắt nhìn Nhậm Diệc: “Người là . . . Người là . . .”

“Không sai!” Nhậm Diệc ưỡn ngực tiến lên một bước, ánh mắt âm lãnh nhìn thẳng vào nàng ta: “Chính là ta! Người không ngờ ta vẫn còn sống đúng không? Mẫu phi Ninh phi của ta cũng đã biết là người giả trò, nếu bà ấy không dẫn ta không được phép hồi kinh, người cho rằng cái mạng chó của người còn có thể tồn tại đến bây giờ sao?”

Nhân phi kinh hãi lão đảo lui về sau một bước, ngã ngồi trên mặt đất: “Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

“Tử Dương!” Ân Dã Thần nhẹ nhàng đặt tay lên vai Ân Tử Dương, nhìn thẳng vào ánh mắt khó tin của hắn: “Nhậm Diệc là ca ca của đệ, là ca ca ruột!”

Ân Tử Dương đột nhiên nắm chặt lấy tay Ân Dã Thần, vành mắt đỏ lên: “Vậy còn huynh, huynh thì sao, huynh thì sao, tam ca!”

Ân Dã Thần khẽ cong khóe môi, trấn an cơn kích động đang chực bộc phát của hắn: “Ta đương nhiên vẫn là tam ca của đệ, thế nào? Chẳng lẽ không có máu mủ thì ta không phải là ca ca của đệ sao?”

Ân Tử Dương rốt cuộc cũng ngừng khóc, mỉm cười nói: “Vâng, tam ca. . .”

Hắn lại quay đầu đối mặt với Nhậm Diệc, đến bây giờ mọi nghi hoặc trong lòng hắn đã được giải đáp rõ ràng.

Chả trách lần đầu tiên nhìn thấy Nhậm đại ca, hắn lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Chả trách Hạ thần y vẫn luôn nói bọn họ có nhiều điểm giống nhau như vậy, ngay cả vết bớt cũng giống nhau y đúc.

Chả trách Nhậm đại ca lại đối với hắn tốt như vậy. . . .

Tất cả đơn giản bởi vì, bọn họ là huynh đệ! Là huynh đệ ruột!

Đã có được đáp án, thế nhưng hắn lại cảm thấy tức giận, tại sao bọn họ lại không nói với mình ngay từ đầu? Tại sao lại phải lừa gạt mình?

Nhậm Diệc nhìn Ân Tử Dương, trong lòng cảm thấy đau xót, nhưng lại càng cảm thấy vui sướng! Rốt cuộc, hắn đã có thể nhận lại người thân của mình rồi.

“Tử Dương . . .” Giọng nói của Nhậm Diệc bởi vì cố gắng đè nén mà có chút khàn khàn.

“Ca ca!” Ân Tử Dương tiến lên một bước, hai huynh đệ ôm chầm lấy nhau: “Ca ca!”

“Tử Dương, thật xin lỗi, ca ca không cố ý gạt đệ. . .” Giọng nói của Nhậm Diệc càng ngày càng thấp.

“Đệ biết, đệ biết mà.” Ân Tử Dương liên tục gạt đầu, lại không nhịn được mà rơi nước mắt, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thoải mái: “Đệ đã nói rồi, không khéo chúng ta thật sự là huynh đệ. . .”

“Haha. . .” Nhậm Diệc nén khóc mỉm cười, trong lòng vô cùng cảm động.

Hạ Thiên khịt khịt mũi, mặc cho nước mắt rơi xuống, trong lòng vô cùng xúc động, thật tốt, rất cuộc bọn họ đã gặp lại nhau rồi.

Giờ phút này, tâm tình của bọn họ đều là vui sướng, thế nên không hề phát hiện, Hường Linh Lung thừa dịp bọn họ không chú ý, lại ném một mồi lửa về phía Hạ Thiên! Sau đó ả ta tung người nhảy lên, chuẩn bị chạy thoát khỏi Quỳnh Hoa viện!

Ả ta muốn tất cả mọi người trong này đều phải chết!

Nhưng mà Nhân phi đã trông thấy hành động này của ả ta, nàng ta lập tức hét âm lên: “A a —— Hường cô nương! Mau đưa bọn cung đi với! Mau đưa bọn cung đi với! Bọn cung không muốn chết! Cứu mạng!”

Tiếng hét của nàng ta khiến mọi người sức tỉnh, khuôn mặt không khỏi biến sắc, Nhậm Diệc dùng tốc độ cực nhanh, phóng lên phía trước, muốn chụp lấy cái mồi lửa kia, còn Ân Dã Thần thì vội vàng đuổi theo Hường Linh Lung.

Nhưng Hường Linh Lung cũng quá gian xảo, ả ta túm lấy Nhân phi, đẩy về phía Ân Dã Thần.

Ân Dã Thần khê nguyên rửa một tiếng, cũng mặc kệ Nhân phi, hần tung người giẫm lên trên người Nhân phi, dùng sức phóng qua, Nhân phi bị hần đập một đập, cả người văng ra ngoài.

Một đập này vô cùng mạnh, thân thể Nhân phi bay thẳng đến chỗ Hạ Thiên, nặng nề rơi xuống sàn nhà chứa đầy thuốc nổ, cùng lúc đó, Nhậm Diệc đang lao tới để chụp lấy mồi lửa cũng đáp xuống, đè lên trên người nàng ta, sợi tơ tằm trên áo của nàng ta lập tức bén lửa.

“Chết tiệt!” Thấy mồi lửa không rơi xuống người Hạ Thiên, Nhậm Diệc vừa định thở phào một hơi, lại không ngờ Nhân phi bị lửa đốt đến đau đớn không chịu được, nàng ta lăn qua lăn lại trên mặt đất, lăn đến cả chỗ có kíp nổ!

“Tử Dương! Mau đưa Tiểu Phàm chạy đi! Nhanh lên!” Nhậm Diệc nổi giận gầm lên một tiếng.

Ân Tử Dương không nói hai lời liền ôm lấy Tiểu Phàm bỏ chạy, nhưng vào lúc này, Nhân phi lại ôm chặt lấy đùi của Ân Tử Dương, cười hung tợn: “Ha ha ha ha. . . dù có chết thì bọn cung cũng phải kéo hai tên tạp chủng các ngươi đi cùng! Hahaha —— a —— !”

Nàng ta đau đớn hét lên, làn da trên người đã bị lửa đốt đến cháy đen, mái tóc bốc mùi khét lẹt khó ngửi, nhưng vẫn gắt gao ôm chặt lấy đùi của Ân Tử Dương, không cho bọn họ rời đi.

Hạ Thiên trợn mắt, khoảnh khắc này tim nàng như ngừng đập, chỉ biết gấp gấp hét lên với Nhậm Diệc: “Mau đưa Tiểu Phàm ra ngoài, mau cứu Tiểu Phàm, cứu, cứu nó. . .”

Nhậm Diệc đột ngột dừng bước, hần muốn liều mình cứu Hạ Thiên, thậm chí mạo hiểm với việc mất đi cơ hội cứu Tử Dương và Tiểu Phàm, nhưng mà, ánh mắt của nàng lại rõ ràng như đang nói với hần.

Nếu Tiểu Phàm có chuyện gì thì nàng tuyệt đối sẽ không sống một mình.

Nhiều năm như vậy, Tiểu Phàm là sinh mạng của nàng, nếu Tiểu Phàm xảy ra chuyện gì thì nàng tuyệt đối sẽ đi theo bé, ai cũng không thể ngăn cản.

Nhậm Diệc do dự, hần không muốn sau khi cứu Hạ Thiên rồi lại phải nhìn nàng tìm đến cái chết, vậy nên chỉ trong chớp mắt, hần đã có quyết định, hần xoay người đi về phía Ân Tử Dương và Tiểu Phàm.

Nhậm Diệc nhắc chân đá văng Nhân phi, cố gắng kéo Ân Tử Dương và Tiểu Phàm đứng dậy rời đi.

Nhưng mà, những người sắp chết lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ dị thường, cũng chẳng biết Nhân phi lấy sức lực và tốc độ ở đâu ra, lại một lần nữa nhào tới, lần này, nàng ta lại túm chặt lấy Tiểu Phàm, lực mạnh tới nỗi dường như muốn bẻ gãy cánh tay của bé!

Lúc này, kíp nổ đã nhanh chóng cháy tới chỗ Hạ Thiên.

“Chết tiệt!” Nhậm Diệc bị cản trở hết lần này đến lần khác, lửa giận tăng vọt đến cực hạn, trường kiếm không hề do dự mà vung lên, chặt đứt hai cánh tay của Nhân phi! Hai cánh tay bị thiêu đến cháy đen, huyết nhục mơ hồ.

Sau khi đá văng được chướng ngại, Nhậm Diệc cố gắng sử dụng khinh công ở mức cao nhất, nhưng hần hiểu được, khi hần quay lại, có lẽ Hạ Thiên đã. . .

Hần vội vàng quay đầu, lại ngoài ý muốn trông thấy khuôn mặt tươi cười của Hạ Thiên.

Nàng đang cười.

Nhậm Diệc! Cảm ơn huynh đã cứu Tiểu Phàm.

Nhìn đồng thuốc nổ bên cạnh, Hạ Thiên lại cực kỳ bình tĩnh, chết thì chết, dù sao nàng cũng đã từng chết một lần rồi, sau đó lại ngoài ý muốn mà xuyên đến nơi này.

Có lẽ. . . Lần này chết đi, nàng còn có thể xuyên trở về thế giới của mình đấy nhỉ?

Nàng tự an ủi mình như vậy, nụ cười bên môi lại càng trở nên chua xót, nước mắt lại không ngừng trào ra.

Làm sao bây giờ, trước đây, ngày nào nàng cũng mong trở về, mong được gặp lại Ngôn Hoan, mong được trở về thế giới của mình, thế nhưng bây giờ nàng lại không nữa.

Nàng không muốn rời khỏi Tiểu Phàm, không muốn rời khỏi đại thúc, nàng không muốn rời khỏi nơi này . . .

“Đại thúc. . .” Nàng cất tiếng gọi theo bản năng, nếu có kiếp sau, liệu ta còn có thể gặp được chàng hay không? Hạ Thiên nghẹn ngào nghĩ.

Trong thoáng chốc, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của nàng, giọng nói dịu dàng bỗng vang lên bên tai: “Ta ở đây!”

Đây là một lời khẳng định dịu dàng, phẳng phất như tất cả mọi nguy hiểm đều không tồn tại, tất cả mọi tiếng động âm ỹ đều biến mất.

Hạ Thiên có chút sững sờ ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là một đôi mắt tràn đầy thâm tình, như thể toàn bộ thế giới trong đôi mắt hần chỉ có nàng, cũng như trong đôi mắt nàng chỉ có hần.

“Đừng sợ, ta đã ở đây rồi.” Ân Tịch Ly hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói.

Khoảnh khắc này, nước mắt của Hạ Thiên bỗng tuôn trào.

Nhậm Diệc chạy ra khỏi Quỳnh Hoa viện, bởi vì nội lực bị ép tăng lên đột ngột khiến cho chân khí trong cơ thể hần trở nên tán loạn, thế nhưng hần cũng không quan tâm nhiều như vậy, vừa ra khỏi Quỳnh Hoa viện, hần lập tức buông Tiểu Phàm và Ân Tử Dương ra, chỉ nói một câu bảo bọn họ mau chạy đi, còn hần thì vội vàng quay về đường cũ.

“Ca ca!” Ân Tử Dương lớn tiếng hô một câu, nếu quay lại thì huynh sẽ chết mất! Thế nhưng hần lại không thể nói ra, bởi vì hần biết rõ, ca ca nhất định sẽ quay lại, cho dù hần có ngăn cản hay không . . . nếu như hần không ngăn cản . . . có lẽ huynh ấy còn có thể tranh thủ được một chút thời gian . . .

Nhưng mà, vận mệnh lại không hề cho bọn họ cơ hội này, trong khoảnh khắc Nhậm Diệc xoay người, một tiếng nổ cực lớn bỗng vang lên, một luồng sức lực mạnh mẽ xen lẫn khí nóng ập tới trước mặt bọn họ.

Ba người bọn họ và Ân Dã Thần đang túm lấy Hướng Linh Lung đều bị lực nổ mạnh mẽ đánh bật!

Ngọn lửa khổng lồ bốc lên, Quỳnh Hoa viện trở nên tan tác, ngọn lửa nương theo cơn gió cứ thế bùng lên, thế nhưng chẳng ai nhớ tới việc phải chạy đi gọi người cứu hỏa, tất cả đều ngơ ngác nhìn Quỳnh Hoa viện, hóa đá tại chỗ.

“Mẫu —— mẫu —— mẫu thân —— ! ! !” Một lúc lâu sau, tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tiểu Phàm vang lên thảm thiết, bé gào thét, thân thể nhỏ bé mãnh liệt chạy về phía Quỳnh Hoa viện.

Ân Tử Dương ôm chặt bé, không để ý Tiểu Phàm cứ giãy giụa kịch liệt, mặc kệ cho bé vừa cắn vừa đánh lên người mình, hần cũng không buông tay.

Hần phải bảo vệ con của nàng, hần phải giúp nàng bảo vệ bé, nhất định . . .

“Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Lúc này, đám người Thiên Thịnh Đế nghe thấy tiếng nổ mạnh thì vội vàng chạy tới, sau khi tới thì lại trông thấy mấy người chật vật nhếch nhác đến thảm thương.

Không ai trả lời Thiên Thịnh Đế, ngoại trừ Tiểu Phàm đang gào thét thì bọn họ chỉ kinh ngạc nhìn ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, không hề nhúc nhích.

Đội cấm vệ quân vội vàng bắt tay vào việc dập lửa, tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tiểu Phàm khiến mọi người chấn động, thấy bé cứ gọi một tiếng mẫu thân, ánh mắt Thiên Thịnh Đế trầm xuống, nhìn thoáng qua Quỳnh Hoa viện, chẳng lẽ mẫu thân của Tiểu Phàm đang ở trong đám lửa này sao?

Nghĩ vậy, ông vội vàng ra lệnh cho đám thái giám và cung nữ mau đến giúp cấm vệ quân dập lửa, nhưng lúc này, ngọn lửa đã cao đến ngập trời, chỉ sợ cho dù có dập được lửa thì người bên trong cũng đã . . .

180. Chương 180: Đại Kết Cục (3)

“Khụ khụ . . . Tiểu Phàm, đừng khóc.” Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn vì bị sặc khói bỗng vang lên, lại thấy Ân Tịch Ly mặt mũi đen thui đang bước ra từ trong Quỳnh Hoa viện, trong tay ôm chặt Hạ Thiên đã hôn mê bất tỉnh, từng bước từng bước một đi tới.

Hắn đi rất chậm, mỗi bước đều như đánh vào trong lòng mọi người, bọn họ rất sợ đây chỉ là ảo giác, chỉ cần chớp mắt thì bóng dáng trước mắt sẽ tan biến.

Nhậm Diệc không thể gượng thêm được nữa, cả người ngã xuống, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, miệng tuy cười nhưng vành mắt đỏ hoe.

Thật may.

Thật may là nàng còn sống.

Lúc này mọi người mới lộ ra sắc mặt vui mừng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Phàm lập tức ngừng khóc, cố gắng mở to mắt nhìn bóng người đang đi về phía mình, bé cố gắng để nhìn rõ, nhưng mọi thứ trước mắt đều mơ hồ, bé không cam lòng, giơ tay gạt đi nước mắt, Ân Tịch Ly bước đến bên cạnh bé, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm Hạ Thiên vẫn còn đang hôn mê ngồi xuống trước mặt bé.

Tiểu Phàm mấp máy môi, một giây sau, bé nhào lên ôm chặt lấy Hạ Thiên, tiếng khóc thất thanh lại vang lên, như thể rất sợ một giây sau nàng sẽ biến mất: “Mẫu thân . . . mẫu thân . . . huhu . . . mẫu thân . . .”

Bé bổ nhào vào như vậy khiến Hạ Thiên đang bị sặc khói bỗng ho khò khè, sau đó tỉnh lại.

“Hức, mẫu thân, mẹ sao rồi, có đau nhức chỗ nào không?” Tiểu Phàm nước mắt nước mũi đầm đìa thế nhưng vẫn không quên quan tâm đến thương thế của mẫu thân mình.

Hạ Thiên khó khăn lắc đầu, chậm rãi vươn tay ra, yếu ớt nói: “Thật khó chịu. . .”

“Khó chịu ở đâu? Ở tay sao? Hay là chân? Để con xem một chút . . . Huhu, có bị thương nghiêm trọng hay không? Mẫu thân, mẹ ngàn vạn lần đừng nên xảy ra chuyện gì . . .”

Hạ Thiên cắn răng, khuôn mặt vốn đã đen lại càng thêm tối sầm: “Ta muốn . . . muốn đi nhà xí . . . nhanh lên . . . sắp nhịn không nổi rồi!” Con mẹ nó! Bà nội nhà nó! Hương Linh Lung chết tiệt, muốn bắt người thì cũng nên đợi nàng đi nhà xí xong rồi mới bắt chứ, hại nàng phải nhịn khổ sở như vậy!

“ . . .”

Ngay lập tức, mọi người đều câm nín.

Vương triều Vũ Trinh năm 27, ngày mùng 6 tháng 10.

Hôm nay là ngày đại hôn của Ly vương điện hạ, cũng là một ngày vô cùng đặc biệt.

Vì sao lại đặc biệt? Thật xin lỗi, cái này tạm thời phải giữ bí mật.

Mới sáng sớm, Hạ Thiên đã bị nha hoàn kéo dậy rửa mặt trang điểm đến vô cùng vui vẻ, kẻ chạy tới người chạy lui khiến cho đầu óc nàng choáng váng.

Theo đúng phong tục thì ba ngày trước khi thành thân, tân nương không được gặp mặt tân lang, vậy nên nàng phải ở trong hoàng cung, đi theo một đám phi tần học không ít thuật ‘ngự phu’. (ngự phu này ko phải là dạy chồng, ngự phu này là ... khụ ... nữ trên nam dưới)

Đặc biệt là khi nói đến chuyện vui vẻ đêm động phòng, Hạ Thiên quả thực chỉ muốn tìm một cái động để chui vào, đám phi tần trong hậu cung này cứ thích nói đến những chuyện ‘người lớn’, so với thời hiện đại của nàng thì còn phóng khoáng hơn nhiều, nàng thật muốn ngẩng đầu hỏi trời xanh, ai dám bảo cổ đại là xã hội phong kiến chứ? Phong kiến ở chỗ nào? Người ta rõ ràng là có tư tưởng còn phóng khoáng hơn cả nàng đây.

Kỳ thực, nàng muốn nói cho đám quý phi này hiểu rõ, nàng căn bản cũng không cần phải học mấy cái thuật ‘ngự phu’ kia làm gì, bởi vì lần nào nàng cũng bị đại thúc ‘lăn qua lăn lại’ đến chết đi sống lại, làm gì còn cơ hội để thực hành cái thuật ‘ngự phu’ gì đó chứ?

Huống hồ, nàng còn ước gì đại thúc đừng chạm vào nàng nữa ấy, lần nào làm xong cái chuyện gì kia thì thất lưng của nàng lại đau tới nổi cả ngày hôm ấy không xuống giường được . . . Khụ khụ, nàng không muốn, không muốn.

Hạ Thiên ngồi trong kiệu hoa để đại thúc đón vào Ly vương phủ, sau khi được đưa vào trong tân phòng, cả một ngày bận rộn, cuối cùng cũng có thể ngừng lại để thở rồi.

Mà Tiểu Phàm cũng rất vội, vô cùng vội, bé mang một cái bàn đặt ngay trước cổng Ly vương phủ, mỗi lần có ai đến thì bé đều nhiệt tình nghênh đón: “Ồ, đại nhân, trông ngài rất quen nha . . .”

“Haha, tiểu thế tử, hạ quan là Lưu Hà, chúng ta đã gặp nhau ở tiệc sinh nhật của thái hậu.”

“Ồ. . . thì ra là Lưu đại nhân, ngài tới thật đúng lúc, sư phụ ra lệnh cho ta phải ngồi đây bán thuốc để kiếm thêm thu nhập cho gia đình, nhưng mà sư phụ cũng có nói, hôm nay là ngày vui của mẫu thân và phụ vương, cho nên sẽ được giảm giá gấp đôi! Giảm giá gấp đôi đó! Vậy nên đại nhân, ngài chỉ cần bỏ ra một đồng bạc là có thể mua được một hộp rồi! Có phải là rất rẻ không?”

“Hả? À à, đúng đúng đúng, quả thực là rất rẻ.” Hắn vội vàng cười xòa, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, sư phụ của tiểu thế tử mà còn phải bán thuốc để kiếm thêm thu nhập cho gia đình sao? Làm sư phụ của tiểu thế tử mà vì sao lại nghèo túng đến mức này? Huống hồ, nghe nói sư phụ của tiểu thế tử và hoàng thượng tình như cha con, chẳng qua những lời này hắn không dám nói ra, dù sao cũng chỉ có một đồng bạc, mua thì mua.

Vì vậy, hắn thò tay vào vạt áo trước ngực — lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng.

Không còn cách nào khác, hắn làm quan, trong người làm gì có một đồng bạc lẻ? Trên người chỉ có tờ ngân phiếu một trăm lượng này là nhỏ nhất mà thôi.

Tiểu Phàm nhận lấy tờ ngân phiếu, sau đó lại sờ sờ túi của mình, rồi lại ngẩng đầu cười cười ra vẻ xin lỗi: “Ai da, làm sao đây Lưu đại nhân, người ta không có tiền lẻ để thối lại cho ngài rồi, hay là ngài cho ta thiếu có được không? Để ta trở về nói với phụ vương đem tiền thối lại cho Lưu đại nhân ngài nhé?”

“A, không cần, không cần đâu, chỉ có một trăm lượng thôi mà.” Nói xong, hắn vội vàng cầm lọ thuốc không biết tên rồi xoay người vào trong.

Nói đùa sao, bảo Ly vương điện hạ trả lại tiền cho hắn? Hắn có ăn gam hùm mật gấu thì cũng chẳng dám. Đối phương là ai? Là Ly vương điện hạ đấy! Vậy nên hắn cũng không cần tiền nữa, chỉ có thể vội vàng bỏ chạy.

Tiểu Phàm đắc ý nhét tờ ngân phiếu vào trong ngực, cười gian trá, há há, là tự ông nói không cần trả lại đây nhé, không phải là ta không muốn trả lại cho ông đâu. . . .

Sau khi cất kỹ tờ ngân phiếu, bé lại tiếp tục thực hiện mưu kế: “Oa, đại thúc, trông ngài rất quen nha. . . Ủ, đúng rồi. . . Giảm giá gấp đôi đây, chỉ có một đồng bạc mà thôi. . . Ai da, thật ngại quá, ta không có tiền lẻ để thối cho ngài. . . Oa, thật sự không cần sao? Đại thúc, ngài thật tốt, vậy cảm ơn nha. . .”

Vì vậy, bé thật sự rất bận, cũng vô cùng cao hứng, từ sáng sớm đến tối muộn, ngân phiếu cất trong áo càng lúc càng nhiều. . . .

Bé là một đứa trẻ yêu tiền, là một tiểu thế tử tham những cái lợi trước mắt, thế nhưng cũng tuyệt đối không để mình phải chịu một chút thiệt thòi nào.

Sau ngày hôm đó, trong kinh thành lại vung trộm truyền ra một câu, tiểu thế tử của Ly vương phủ là thần tài —— thần tài keo kiệt.

Sấp nền chảy xuống từng giọt, từng giọt đỏ thẫm, ánh nến chập chờn thấp sáng căn phòng tràn ngập không khí vui vẻ, cánh cửa nhẹ nhàng bị mở ra, mang theo từng làn gió mát, ủa vào bên trong tân phòng.

Trên giường lớn, Hạ Thiên đột nhiên căng thẳng, hai tay lặng lẽ siết chặt, trái tim nhỏ bé âm thầm đập loạn.

Nàng không muốn căng thẳng, càng cảm thấy chẳng có gì mà phải căng thẳng, nàng và đại thúc đã quen thuộc đến như vậy rồi, cho dù có kết hôn hay không kết hôn thì cũng giống nhau đấy thôi?

Nhưng mà, lúc cánh cửa bị đẩy ra, mùi hương của hắc lại hòa vào trong gió, vờn quanh chớp mũi nàng, nàng lại không thể kìm chế mà trở nên căng thẳng.

Nàng cảm thấy người đó đang từ từ đến gần mình, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh mình, Hạ Thiên cảm thấy trái tim nàng như sắp vỡ ra ngoài.

“Haha. . .” Ân Tịch Ly đột nhiên khẽ bật cười, vén lên chiếc khăn voan đỏ rực, say mê nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng.

“Thiên nhi.” Hắc thì thào khẽ gọi một tiếng: “Nàng có biết hôm nay là ngày gì không?”

Hôm nay không chỉ là ngày bọn họ thành thân, mà còn là một ngày vô cùng đặc biệt.

Hạ Thiên chớp mắt, khó hiểu hỏi: “Ngày gì?”

Hôm nay là ngày bọn họ thành thân nha, hắc là một ngày tốt lành chẳng?

Ân Tịch Ly dịu dàng cười, nghiêng người hôn lên chớp mũi của nàng, sau đó đứng dậy rót hai chum rượu: “Uống rượu giao bôi trước đã.”

Rượu giao bôi này vốn phải đợi hỉ nường* kể một ít chuyện may mắn rồi mới uống, nhưng Ân Tịch Ly đều bỏ qua hết, hắc không muốn bị bất kỳ kẻ nào quấy rầy, bởi vì ngày hôm nay hoàn toàn thuộc về bọn họ.

(*hỉ nường: người sẵn sóc cho cô dâu)

Hạ Thiên đỏ mặt uống rượu giao bôi cùng hắc, sau đó lại không quên hỏi vấn đề vừa nãy: “Hôm nay rốt cuộc là ngày gì?”

Ân Tịch Ly thâm tình nhìn nàng, cong môi cười: “Ngày này bảy năm về trước là ngày định tình của chúng ta.”

“Định, định tình?” Trong phút chốc, đầu óc của Hạ Thiên như ngừng hoạt động, rồi sau đó, mặt mũi của nàng bỗng đỏ bừng, ngày này bảy năm trước, nàng và đại thúc. . . . làm, làm cái chuyện kia?”

Đúng rồi, nàng nhớ ngày hôm sau là ngày Hương Linh Lung gả sang Hoàng Việt quốc, như vậy tính ra, hôm đó đúng là ngày mừng 6 tháng 10.

“Bảy năm gian nan trắc trở, Thiên nhi, rốt cuộc nàng đã trở về bên cạnh ta rồi.” Hấn nhẹ nhàng cầm tay nàng, dịu dàng nói nhỏ, trong giọng nói tràn đầy sự thỏa mãn.

Hạ Thiên nhẹ nhàng tựa vào ngực hấn, khẽ nói: “Khi đó ta còn tưởng là cái tên nam nhân kia. . . Vậy nên ta không dám đến gặp chàng, thật xin lỗi. . .”

“Vậy bây giờ, nàng sẽ ở bên cạnh ta một đời một kiếp, đúng không?”

“Đời đời kiếp kiếp ta đều muốn!” Hạ Thiên bá đạo nói, một đời một kiếp làm sao đủ?

“Haha, được.” Ân Tịch Ly mỉm cười. trên khuôn mặt tuần tú phong hoa tuyệt đại tràn ngập tình ý ngọt ngào.

Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng lên, nóng đến kỳ lạ, loại cảm giác này, giống như . . . giống như là uống phải xuân dược!

Nàng trợn mắt nhìn Ân Tịch Ly, khó tin nói: “Đại thúc, chàng, chàng, ly rượu vừa rồi. . .”

Đáy mắt Ân Tịch Ly ánh lên tia lửa nóng, thế nhưng giọng nói vẫn luôn rất dịu dàng, hấn khẽ lắc đầu cười: “Thiên nhi, không cần sợ hãi, đây chỉ là thuốc trợ tình, không phải xuân dược. . .”

Hạ Thiên đen mặt, cảm giác cả người nóng ran, mẹ nó, trợ tình. . . . trợ cái bà nội chàng, vậy mà còn bảo không phải là xuân dược?

“Thiên nhi. . .” Ân Tịch Ly nghiêng người, hôn nàng từng chút từng chút một, nụ hôn nhẹ tựa như lông vũ: “Ta chỉ muốn cho nàng biết, bảy năm trước, chúng ta đã ‘định tình’ như thế nào. . .”

“. . .” Hạ Thiên rơi lệ, hoàn toàn không thể nói gì, hấn đây là muốn lặp lại cái chuyện đã làm với nàng bảy năm về trước sao. . . .

Nhưng mà, nàng không chịu nổi uy lực của thuốc, cũng nhiệt tình đáp lại từng nụ hôn của hấn, cùng hấn trầm luân.

Trong thoáng chốc, nàng mơ mơ hồ hồ nghe thấy hấn vừa thở dốc, vừa nói một câu.

“Thiên nhi, ừm, giúp ta. . . . sinh một đứa bé. . .”

Trong phòng, phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu. (1)

Ngoài phòng, sương lạnh thấm bạc mái đầu.

Chú thích

(1) Câu thơ trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị.

Đêm xuân ấm áp trong trướng phù dung (màn phù dung êm ái đêm xuân)

– Hoàn chính văn –

181. Chương 181: Ngoại Truyện Nhậm Diệc ————— Ta Yêu Nàng, Không Phải Thỏ Lộ, Chỉ Là Chúc Phúc

Ta tên là Ân Dã Thần, là tam hoàng tử đương triều, mẫu phi của ta là muội muội của Hương thừa tướng, mặc dù là thiên kim tiểu thư nhưng bà vẫn hy vọng có thể rời khỏi hoàng cung, sống một cuộc sống tự do tự tại trên thảo nguyên bao la rộng lớn, thế nhưng, mẫu phi yêu phụ hoàng, vậy nên bà vẫn không nỡ rời đi.

Nghe cậu nói, lúc ta được sinh ra, mẫu phi đã khóc thật lâu, bởi vì có ta, cho nên bà càng muốn được sống một cuộc sống nơi thảo nguyên, rời xa khỏi hoàng cung, thật xa, thật xa.

Phụ hoàng rất yêu thương mẫu phi, vậy nên đã đặt tên cho ta là Dã Thần.

Thương ưng tại dã, thiên tế hồng thần. (chim ưng sống ở nơi hoang dã, ngày ngày tự do dưới vòm trời bao la rộng lớn.)

Phụ hoàng hy vọng ta có thể thay thế mẫu phi, hoàn thành tâm nguyện của bà.

Tam cung lục viện, phụ hoàng chỉ độc sủng mẫu phi, thế nhưng thân thể của mẫu phi không được tốt, luôn phải điều dưỡng, mãi đến khi ta được năm tuổi, mẫu phi mới sinh ra đệ đệ, đệ đệ của ta rất xinh xắn đáng yêu, từ lần đầu tiên nhìn thấy đệ ấy thì trong lòng ta liền quyết định, ta nhất định phải thay mẫu phi và phụ hoàng chăm sóc cho đệ ấy thật tốt.

Phụ hoàng cũng vô cùng cao hứng, lại còn kích động nói ta và đệ đệ không hổ là huynh đệ ruột, ngay cả vết bớt cũng nằm cùng một vị trí.

Lúc ấy, quả thực là ta đã vui đến nỗi muốn bay lên, bởi vì đó là bằng chứng chứng minh chúng ta là huynh đệ.

Phụ hoàng muốn phong mẫu phi làm hoàng hậu, ngày ngày ta đều kéo theo đệ đệ chơi đùa, lúc đệ đệ một tuổi thì đã học được vài bước đi chập chững, lúc nào cũng nghiêng nghiêng ngã ngã chạy theo sau lưng ta, thật đáng yêu!

Ta cho rằng, hạnh phúc cứ thế mà lớn lên cùng chúng ta, lại không ngờ, thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một bước.

Ngày đó, mẫu phi mang theo ta về nhà cậu, bởi vì đại lễ sắc phong cũng sắp bắt đầu rồi, mẫu phi muốn chuẩn bị rất nhiều thứ, vậy nên bà tranh thủ về nhà lấy thêm một ít đồ.

Nhưng ta và mẫu phi vừa ra khỏi cung chưa được bao lâu thì xe ngựa đột nhiên lại bị mất khống chế, cứ thế mà lao thẳng về phía trước, tách ra khỏi đoàn hộ vệ hộ tống chúng ta, hai mẹ con ta cứ thế mà bị chiếc xe ngựa đưa đến khu rừng bên ngoài thành.

Khi đó trời rất tối, dường như là sắp đổ mưa, ta và mẫu phi vất vả lắm mới trèo ra được khỏi xe ngựa, thế nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện đám sát thủ áo đen che mặt.

Lúc ấy, mẫu phi đã biết có gì không ổn, bà tranh thủ đẩy ta ra rồi hét to: “Thần nhi, chạy mau! Chạy mau đi! Mau lên!”

Có vài người hộ vệ đang giao đấu với mấy tên áo đen, ta lo lắng chạy về phía mẫu phi, muốn kéo bà chạy trốn, thế nhưng thân thể của mẫu phi yếu ớt, chỉ chốc lát sau, mấy tên áo đen kia đã đuổi tới!

Ta quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy mấy người hộ vệ kia vẫn đang cố gắng giao đấu với đám người áo đen, kéo dài thời gian cho chúng ta chạy trốn!

Nhưng đám người áo đen quá đông, đã có ba tên trong số đó đuổi đến, chúng cầm kiếm muốn giết ta và mẫu phi.

Cũng không biết mẫu phi đột nhiên lấy khí lực ở đâu ra, lại chặn được một đòn của tên áo đen, rồi lại cầm một tảng đá lớn đập vào đầu hắn, sau đó tranh thủ bảo ta mau chạy trốn.

Ta sợ hãi đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích: “Mẫu phi, chúng ta cùng đi . . .”

Một tên áo đen khác lại đột nhiên nhắm về phía ta, sắc mặt của mẫu phi tái nhợt đến dọa người, bà lấy hết sức lực nhào tới, dùng tay không đỡ một kiếm của tên áo đen, thanh kiếm sắc bén trong nháy mắt cứa vào bàn tay của mẫu phi, máu chảy đầm đìa, thế nhưng mẫu phi cũng không buông tay, còn gắt gao cắn vào cổ của hắn, khiến hắn mất một mảng da lớn, rốt cuộc thì tên đó cũng bị mẫu phi cắn chết!

Cả người mẫu phi đều là máu, cuối cùng bà nhào về phía tên áo đen còn lại, lớn tiếng hô: “Thần nhi, mau chạy đi . . . mau chạy đi . . . Vĩnh viễn không được quay lại! Đi mau! Đừng bao giờ trở về nữa!”

Sau đó, ta thấy tên áo đen cầm trường kiếm cắm thẳng vào ngực mẫu phi, mà mẫu phi cũng không yếu thế, kéo theo hắn đồng quy vu tận.

Cho đến rất nhiều năm về sau, ta vẫn không rõ, vì sao một người trói gà không chặt như mẫu phi lại có thể giết chết ba tên sát thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh?

Sư phụ nói với ta rằng, đó là vì tình yêu.

Mẫu phi yêu ta, vậy nên bà đã dùng hết khả năng để bảo vệ ta bình an, để cho ta được an toàn rời đi.

Ta được sư phụ Độc vương đưa đến Độc Vương cốc, ngôi ngốc ở đó hơn mười năm, cho đến khi sư phụ của ta qua đời, ta mới ra khỏi cốc, sau đó lại nghe được tin tức, có một tam hoàng tử khác ở trong cung.

Ta rất tức giận, hắn ta lại dám đoạt lấy thân phận của ta! Đây chắc chắn là kẻ đã hãm hại ta và mẫu phi, nhất định là hắn! Ta chỉ hận không thể bay về kinh thành ngay lập tức để giết hắn, báo thù mẫu phi, nhưng mẫu phi đã từng nói, ta không được phép trở về, vĩnh viễn không thể trở về.

Ta chỉ có thể ở lại Độc Vương cốc, sống cô độc một đời một kiếp, ta đã tự đặt ình một cái tên, gọi là Nhậm Diệc, phát âm gần giống với ‘Nhân nghĩa’, ta cũng luôn tự nhắc nhở chính mình, hai từ ‘nhân nghĩa’ này chả có ý nghĩa gì cả, chỉ khi nào người nắm trong tay sinh mạng của tất cả mọi người trong thiên hạ, khi đó, người chính là nhân, người chính là nghĩa! Vì vậy, ta bắt đầu giết người, không ngừng giết người, khiến bọn họ phải sợ ta, đặt cho ta một cái danh hiệu, gọi là Độc Thánh.

Cho đến khi ta gặp được nàng, Hạ Thiên.

Nàng là một cô gái rất đặc biệt, nàng ngã từ trên cao xuống vách núi, trực tiếp rơi thẳng vào trong Độc Vương cốc, toàn thân chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, mắt vẫn nhắm nghiền mà lại mê sảng nói: “A, mục nội nó, rốt cuộc mình đã xuyên trở về rồi! Không khí ở hiện đại thật tốt, chỉ tiếc là không thể tìm được cái nữ nhân đáng chết kia để báo thù!”

Ta lập tức bị chọc cười, vì vậy, ta quyết định cứu nàng. Nàng là người con gái đầu tiên tiến vào cuộc đời ta, ta lại vô tình bị nàng hấp dẫn, cho đến khi thích nàng, cho đến khi yêu nàng, biết nàng mang thai, có lẽ nàng đã có phu quân, thế nhưng ta vẫn liều lĩnh yêu nàng.

Ta nỗ lực chăm sóc cho nàng và đứa bé, nhưng đã quen giết người bao năm, bây giờ ta lại không biết phải chăm sóc cho người khác thế nào, lúc nào cũng vụng về làm hỏng chuyện, còn suýt chút nữa thì đốt cháy cả phòng bếp, ta cho rằng nàng sẽ ghét bỏ ta, không ngờ nàng lại kéo tay ta rồi bật cười ha hả: “Haha, rốt cuộc lão nương đã tìm được một người ngu ngốc hơn mình rồi! Haha ——”

Ta yên lòng, biết rõ tính cách của nàng vô cùng đặc biệt, không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để suy đoán, ta thật sự đã yêu nàng sâu sắc, dù biết rõ nàng muốn đến kinh thành, thế nhưng ta cũng nguyện ý đi theo nàng!

Vậy mà sau khi trở về kinh thành, không những ta đã được gặp lại đệ đệ thân yêu của mình, lại còn gặp được nam nhân kia.

Sự xuất hiện của nam nhân kia khiến tay chân ta luống cuống, hắn là Ân Tịch Ly, là hoàng thúc của ta, là phụ thân của Tiểu Phàm! Ta sợ, sợ Hạ Thiên sẽ trở về bên cạnh hắn, vậy nên ta đã lấy hết toàn bộ dũng khí, dứt khoát nói với nàng: “Chúng ta hãy đến thảo nguyên đi, mang theo Tiểu Phàm, ba người chúng ta sẽ không bao giờ xen vào chuyện thế tục hồng trần nữa, cùng nhau đến thảo nguyên ẩn cư, lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, có được không?”

Đến thảo nguyên là nguyện vọng của mẫu phi, ta muốn giúp mẫu phi hoàn thành tâm nguyện này, mà điều này cũng là lý tưởng của ta.

Nhưng nàng lại nói với ta rằng, nàng sắp thành thân, nàng thích hoàng thúc, nàng muốn gả cho hắn!

Trong phút chốc, thế giới trước mắt ta dường như sụp đổ, nhưng mà, ta thật sự yêu nàng, dù đến bây giờ ta vẫn chưa nói với nàng, nhưng ta thật sự rất yêu nàng, ta không muốn thấy nàng đau khổ, vậy nên, ta chỉ có thể thành toàn cho nàng, nhưng mà, hoàng thúc nhất định cũng phải yêu nàng! Nếu như hoàng thúc không yêu nàng, thì cho dù phải trả cái giá lớn thế nào, ta cũng sẽ cướp nàng trở về!

Nhưng rồi sự thật đã chứng minh, hoàng thúc thật sự yêu nàng, tình yêu của hoàng thúc dành cho nàng so với ta không hề ít hơn, tại thời khắc sinh tử trước mắt, hoàng thúc nguyện ý gạt bỏ tất cả, kể cả tính mạng của mình, chỉ để cứu nàng, ta biết, ta đã thua hoàn toàn, chỉ sợ cả đời này cũng không còn cơ hội được nắm tay nàng, cùng nhau cười ngửa đi trên thảo nguyên nữa.

Ta nhìn bọn họ thành thân, nhìn bọn họ bái đường, đêm tân hôn, ta đứng ở một nơi mà bọn họ không nhìn thấy, canh giữ suốt cả đêm.

Đến giữa trưa ngày hôm sau nàng mới ra khỏi cửa, trên mặt còn mang theo nụ cười hạnh phúc, giây phút này, ta đột nhiên cảm thấy mình đã có thể buông tay rồi.

Yêu một người không nhất thiết là phải có được, chỉ cần nàng hạnh phúc, như vậy là đã đủ rồi.

Ta cười, tỏ vẻ thoải mái giả vờ đi lướt qua nàng, cất tiếng chào hỏi, nàng ngượng ngùng nở nụ cười với ta, nụ cười ấy rất đẹp, vừa xấu hổ lại có chút nhút nhát, là nụ cười xinh đẹp nhất mà ta từng được thấy.

Vì vậy, ta đứng trước mặt nàng, vô cùng chân thành nói với nàng: “Tiểu Thiên Thiên, ta yêu nàng.”

Nàng choáng váng, có lẽ bởi vì biểu hiện của ta quá mức nghiêm túc, vậy nên nàng cũng không giấu cợt ta giống như mọi khi, cũng không nói đùa lại cùng ta.

Ta rất thỏa mãn, lại vẫn như bình thường, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của nàng, sau đó mỉm cười tiếp tục nói.

“Ta yêu nàng, không phải là thổ lộ, chỉ là chúc phúc mà thôi.”

Lời chúc phúc mang theo cả tình yêu của ta, chúc cho nàng vĩnh viễn được hạnh phúc, ít nhất thì nàng cũng đã biết, rằng ta yêu nàng, vĩnh viễn, vĩnh viễn.

Ta nhìn về mặt kính ngạc của nàng, cười to rồi bước đi, khoảnh khắc đó, trời đất như rộng mở, tâm tình phi dương. (đại khái là phấn khởi, phấn chấn, bay bổng v.v... thấy dễ nguyên hay hơn nên dễ nguyên :))

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-dai-thuc-nguoi-that-xau>